

Giới thiệu Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư

Truyện online hay mang tên Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư kể về trong giới giải trí có hai nữ minh tinh cùng tên, một người tên gọi Khúc Hi Chi, người còn lại là Cổ Hi Chi. Do thời điểm ra mắt và độ tuổi tương đương nhau, nên cả hai thường bị người đời mang ra so sánh.

Giang hồ đồn đại rằng quan hệ giữa hai người cực kỳ kém ngon tình...

Con đường hạnh phúc liệu có dành cho họ?

Tựa: Cổ tiểu thư và Khúc tiểu thư - 顾小姐和曲小姐

Tác giả: Văn Chi (晚之)

Độ dài: 84 chương + 3 phiên ngoại - Raw đã hoàn

Thể loại: Thế giới giải trí, oan gia, hài hước, ngược luyến tình thâm

Nhân vật chính trong truyện: Cổ Hi Chi, Khúc Hi Chi

Editor: Gassu Noo

Beta: Thỏ Chi Chi

Tiến độ edit: tùy hứng

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Intro

Tựa: Cổ tiểu thư và Khúc tiểu thư - 顾小姐和曲小姐

Tác giả: Văn Chi (晚之)

Độ dài: 84 chương + 3 phiên ngoại - Raw đã hoàn

Thể loại: Thế giới giải trí, oan gia, hài hước, ngược luyến tình thâm

Nhân vật chính: Cổ Hi Chi, Khúc Hi Chi

Editor: Gassu Noo

Beta: Thỏ Chi Chi

Tiến độ edit: tùy hứng

Translate: QT, Google.

Xung hô:

Cổ Hi Chi - Nàng

Khúc Hi Chi - Cô

Văn án:

Trong giới giải trí có hai nữ minh tinh cùng tên, một người tên gọi Khúc Hi Chi, người còn lại là Cổ Hi Chi. Do thời điểm ra mắt và độ tuổi tương đương nhau, nên cả hai thường bị người đời mang ra so sánh.

Giang hồ đồn đại rằng quan hệ giữa hai người cực kỳ kém...

Editor tùy bút: Minh mới tập tành edit thôi, nên sẽ không tránh khỏi sai sót. Hy vọng được sự ủng hộ và giúp đỡ của mọi người.

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 1

Tại hội trường lễ trao giải Kim Đinh.

MC chủ trì niềm nở cầm Micro, giọng nói đầy hồi hộp, "Vị lễ đó, nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay thuộc về..."

Màn ảnh lớn chia làm tư đặc tả bốn vị nữ minh tinh được đề cử, lần thứ ba Cổ Hi Chi được xướng tên liền mỉm cười vui vẻ nhìn lên màn ảnh. Tuy móng tay dưới ghế đã bầu chặt góc áo, nhưng vẻ mặt lại nhẹ tênh như mây, không chút biểu cảm.

Kim Đinh năm ngoái và năm trước, nàng đã từng được đề cử giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất nhưng lại hỏng bét. Nếu lần này nàng vẫn thất bại ra về, thì 80% khả năng sẽ tiếp tục làm diễn viên hạng hai, hạng ba trong giới giải trí để che mắt khán giả. Đương nhiên 20% còn lại không phải may mắn có được cơ hội phát triển tốt hơn, mà trực tiếp bị công ty đại diện Hoa Ngộ đá một phát trở thành người dưng nước lã.

Thật ra không thể trách tại sao lúc này Cổ Hi Chi lại căng thẳng đến mức vò nát bộ lễ phục đen trắng trên người. Chỉ vì cái tên của ứng cử viên tranh giải nữ diễn viên chính xuất sắc trong giới giải trí mà hết thảy nữ minh tinh nghe thấy đều nhường bộ lui binh, cũng là người mà nàng hận muốn lập tức bóp cổ cho chết. Tên của người phụ nữ này là Khúc Hi Chi. Không sai, giống tên nàng như đúc, chỉ khác họ thôi. Chính cái tên này, nàng đã nghe người khác đặt lên bàn cân so sánh vô số lần. Tuy Cổ Hi Chi trùng tên với Khúc Hi Chi, giống hệt hai chị em, nhưng hai người trong giới giải trí quả thật khác nhau một trời một vực.

Trong số trai xinh gái đẹp trong giới giải trí, đa phần minh tinh không có vận may nổi tiếng chỉ trong một đêm. Có người từng bước nỗ lực phấn đấu đạt được chỗ đứng tương đối cao, càng nhiều người cả đời chỉ có thể hát những bài ca bất hủ hoặc góp mặt trên màn ảnh nhỏ. Nhưng Khúc Hi Chi chắc chắn là ngoại lệ.

Cổ Hi Chi và Khúc Hi Chi cùng ra mắt được năm năm. Nhưng năm năm trước, khi còn đi học ở trường, Khúc Hi Chi may mắn được đạo diễn Lý Tư Gia Lệ chọn đóng vai nữ chính. Thêm vào đó, do có nhan sắc đẹp như Hồ ly tinh và thủ vai nữ chính của Lý Tư Gia Lệ nên chỉ cần một lần là nổi tiếng. Mà rõ ràng Cổ Hi Chi tốt nghiệp chính quy, thể nhưng lại một mực phải nhọc nhằn khổ sở làm quen với khán giả thông qua màn ảnh nhỏ, trải qua hai năm trắc trở mới có thể trở thành diễn viên điện ảnh.

Hai cô gái có họ tên giống nhau, tuổi xấp xỉ nhau lại ra mắt cùng lúc, nhưng con đường làm minh tinh của Khúc Hi Chi thuận buồm xuôi gió tựa như được trời giúp, còn Cổ Hi Chi thì phải trải qua con đường gồ ghề khiến lòng người ai oán. Đương nhiên nếu chỉ vì những lý do này, Cổ Hi Chi sẽ không hận đến mức muốn bóp chết Khúc Hi Chi. Còn vì sao Cổ Hi Chi lại hận Khúc Hi Chi đến tận xương tủy, Cổ Hi Chi trước giờ không đề cập đến, người ta cũng chỉ cho rằng nàng ghen tị với vận may của người kia mà thôi.

Lễ trao giải vẫn đang diễn ra, Cổ Hi Chi ngẩng đầu nhìn hình ảnh của Khúc Hi Chi và mình trong màn hình sân khấu, trên mặt vẫn giữ nụ cười, nhưng trong lòng như có răn độc bò qua.

Hôm nay, người phụ nữ này diện trên người một chiếc váy cổ điển, trang nhã. Đường cắt phù hợp với cơ thể một cách thần kỳ, phần eo được xử lý hết sức cẩn thận, họa tiết màu đen dung hợp vào cơ thể khí chất vô cùng. Có thể nói cô khiến cho bộ trang phục tao nhã càng trở nên tinh tế hơn.

Cũng may, người phụ nữ này trời sinh đáng vẻ quyền rũ tràn đầy yêu khí. Mắt được trang điểm màu khói tình xảo cùng với môi son đỏ khiến người khác cảm thấy yêu diễm, nhưng còn lâu mới được đoan trang. Khúc Hi Chi có bề ngoài nổi bật nhưng bên trong đích thực không phải dạng đoan trang gì. Vì một người có dung nhan tuyệt sắc như thế không thể khiến người khác nghĩ tới hai chữ đoan trang được. Ngoại trừ gương mặt trái xoan và đôi mắt hạnh đào đẹp để cùng ngũ quan xinh xắn. Cô còn sở hữu làn da trắng nõn tự nhiên, mái tóc đen dài xõa nhẹ bên hông tựa như thác nước chưa bao giờ nhiễm bẩn. Dù đang ở trong buổi lễ trao giải hào nhoáng thế này, nhưng cô luôn là tâm điểm khiến người ta chú ý nhất.

MC trao giải trên sân khấu vẫn cứ kéo dài sự hồi hộp, không khí hội trường dần trở nên căng thẳng. Tuy vậy, bốn vị nữ chính trên màn ảnh vẫn điềm nhiên như không có gì, dường như việc có đoạt giải hay không thật sự không quan trọng. Cuối cùng, nam MC xướng ra tên nữ chính xuất sắc nhất, trong nháy mắt toàn bộ ánh đèn đều hội tụ trên người Khúc Hi Chi.

"Hi Chi, Khúc Hi Chi, hoan nghênh lên sân khấu nhận thưởng." Nữ MC tươi cười gọi tên Khúc Hi Chi. Rất nhiều người ở đây đưa mắt về phía Khúc Hi Chi, nhưng cũng có một nhóm người lập tức đưa mắt về hướng Cổ Hi Chi.

Không biết lúc nãy MC vô tình hay cố ý chỉ nói vồn vện hai chữ "Hi Chi", khiến mọi người nhất thời không biết rốt cuộc là Cổ Hi Chi hay Khúc Hi Chi. Mặc dù MC đã nhanh chóng bổ sung tên Khúc Hi Chi, nhưng chính sơ sót nhỏ đó đã tạo nên sự bối rối.

Đối với Cố Hi Chi mà nói, lúc nữ MC nói tới tên Hi Chi nàng đã có dự cảm không lành, vậy nên mới thong dong bình tĩnh không có bất kỳ phản ứng nào. Quả nhiên người đoạt giải là Khúc Hi Chi, Cố Hi Chi rất mừng vì mình không tự tin mà ngu ngốc đứng lên, giữ lại chút thể diện cho bản thân.

Ba lần được đề cử vai nữ chính xuất sắc nhất, ba lần đều thua thê thảm. Nàng không thể tìm được bất cứ loại ngôn ngữ nào có thể hình dung nỗi bi thương của mình lúc bấy giờ, nhưng đã có thể xác định ngày mai chắc chắn tạp chí lá cải sẽ đem chuyện mình thất bại thảm hại viết hết lên trang đầu, còn Khúc Hi Chi thì được thăng bốc thành nữ vương cao cao tại thượng. Tâm tình phiền muộn, kỳ thực không có cách nào ở lại nữa, nhưng mặt vẫn bình thản mang theo nụ cười yếu ớt.

Nhìn Khúc Hi Chi ưu nhã đi lên sân khấu lãnh thưởng, Cố Hi Chi càng nghĩ càng khó chịu, càng nhìn càng ngứa mắt, cuối cùng đem tất cả mâu thuẫn trút hết lên người kia.

Nếu như không phải cô ta đoạt phim của mình, có thể hai năm trước nàng chính là nữ chính xuất sắc nhất. Nếu không phải cô ta cướp bạn trai của nàng thì một năm trước nàng sẽ không vì gã đàn ông không xứng đáng kia mà nhất quyết bỏ lỡ cơ hội của chế tác lớn. Đều do cô ta, nên mới ra nông nổi như bây giờ. Đều tại cô ta, nên lần nữa bỏ mất vai nữ chính xuất sắc nhất... Thật ra cô ta có gì tốt hơn mình chứ! Chết tiệt!

Cố Hi Chi lặng lẽ nắm chặt góc áo, trong lòng thầm thề không đội trời chung với ai kia.

Trên sân khấu, mọi ánh đèn và toàn bộ ống kính nhảy lên người Khúc Hi Chi rực rỡ lạ thường. Trong màn ảnh lớn, cô khéo léo cầm micro, bình tĩnh ung dung phát biểu cảm nghĩ, sau đó nhanh chóng cầm cúp rời khỏi sân khấu. Từ đầu tới cuối, thái độ lạnh nhạt và biểu hiện của cô khiến người khác cảm thấy chiếc cúp này đối với cô vốn không hề quan trọng.

Lễ trao giải vẫn đang diễn ra, Cố Hi Chi được yêu cầu biểu diễn một ca khúc, vì thế sau khi trao xong giải nữ chính xuất sắc nhất thì bị người đại diện hối vào hậu trường. Tuy nhiên, phía sau sân khấu gặp Khúc Hi Chi đang bị mọi người bao vây chen nhau chúc mừng, Cố Hi Chi lại ghen ghét lần nữa.

Bên trong hơi lạnh mười phần, sau khi lãnh giải xong Khúc Hi Chi khoác bên ngoài bộ lễ phục một chiếc áo lụa mỏng xanh lục dài tới mắt cá chân. Khí chất tao nhã dù bị tấm lụa mỏng che đi nhưng vẫn hiện ra vô cùng tinh tế.

Người phụ nữ này có làn da trắng tự nhiên, thường xuyên được chăm sóc kỹ lưỡng. Một số người dựa vào make up gặp phải người phụ nữ da dẻ hồng hào trắng nõn trước mặt chắc chắn sẽ nổi lòng ghen tỵ. Rõ ràng Cố Hi Chi cảm thấy mình rất trắng, nhưng nhìn thấy ai kia lại chẳng dám tiếp cận trước.

Đại diện Hạt Hạt thấy Cố Hi Chi đứng như trời trồng trong góc nhỏ, phá lệ đi tới trước mặt nói: "Bà cô ơi, cậu đang làm gì vậy? Bây giờ là lúc nào rồi, còn không mau đi chuẩn bị?"

Đại khái là Hạt Hạt khá bức xúc, âm thanh có chút lớn, nhân viên, phóng viên và minh tinh trong hậu trường rất ít ai để mắt tới Cố Hi Chi. Người khác đúng là không có gì, nhưng bất gặp Khúc Hi Chi cũng hướng mắt về mình, nàng lập tức ưỡn thẳng lưng, khôi phục tinh thần dũng mãnh về hung hăng hướng về Hạt Hạt nói: "Đi"

Lần đầu Hạt Hạt thấy Cố Hi Chi nổi cáu như thế, ngỡ ngàng dõi theo bóng lưng kiêu ngạo của nàng mà sững sờ vài giây, cuối cùng nhận thức muộn màng đuổi theo.

Tuy không lấy được giải nữ chính xuất sắc nhất, bộ phim do Cố Hi Chi đóng lại đạt được giải xuất sắc. Lúc trước, đạo diễn cho rằng nữ chính hát ca khúc chủ đề sẽ gây được tiếng vang. Vì lẽ đó, cuối cùng nhạc phim chủ đề do Cố Hi Chi biểu diễn. Không lấy được giải nữ chính xuất sắc, nhưng bài hát này đúng là khiến Cố Hi Chi trở thành hiện tượng. Mặc dù bản thân thất bại trong việc tranh giải nữ chính xuất sắc, song Cố Hi Chi vẫn chuyên chú biểu diễn ca khúc của mình trên sân khấu, không để ai nhìn ra nửa điểm thất vọng, càng khiến nhạc phim thêm hoàn mỹ.

Xuống sân khấu, Cố Hi Chi nói với đại diện Hạt Hạt: "Hiếm khi nào kết thúc sớm như thế, đi thôi, về nhà nào!"

Hạt Hạt hơi bất ngờ, thông thả đưa chìa khóa xe cho nàng: "Khúc tiểu thư đạt giải nữ chính xuất sắc nhất, tổng giám đốc Kỷ có ý để cậu cùng tham gia Lễ Chúc Mừng. Dù gì cậu với Khúc tiểu thư cũng chung công ty, lúc trước lại có tin đồn không hợp nhau, nếu như. . ."

Cố Hi Chi chậm rãi liếc nhìn cô: "Nghe nói cậu muốn từ chức, có thật không?"

Hạt Hạt vừa há được nửa miệng tức khắc ngậm chặt.

Cố Hi Chi cầm chìa khóa, Hạt Hạt quay đầu lại thấy Khúc Hi Chi đi tới, lập tức vỗ vai Cố Hi Chi nhỏ giọng nói: "Được rồi được rồi, đừng nóng giận mà. Khúc tiểu thư đến rồi kìa, có phóng viên nữa, cậu kiểm chế một chút đi"

Cố Hi Chi ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Khúc Hi Chi đang sai bước trên đôi giày cao gót mười phần, eo nhỏ là loi uốn éo, phong tình vạn chủng tiến về phía cô.

Cố Hi Chi lười biếng liếc nhìn Khúc Hi Chi, người phụ nữ lẳng lơ này làm người ta tức sôi máu đến mức khinh thường vạn phần.

Cố Hi Chi nàng đây không phải là đàn ông, làm gì mà mỗi lần thấy nàng đều làm ra bộ dáng hồ ly tinh kia chứ! Cái này không phải khoe khoang thì là cái gì? Mắc ói!

Khúc Hi Chi thoáng nhìn cũng không cảm nhận được Cố Hi Chi có địch ý với mình, trái lại vô cùng thân thiện đi tới trước mặt Cố Hi Chi cười nói:

"Bài hát lúc nãy rất hay, tổng giám đốc Triệu nói với tôi sẽ mời nhạc sĩ Anda ở Nhật Bản chế tác album cho cô, chúc mừng nhé!"

Cố Hi Chi sững sờ.

Đương kim nhạc sĩ Anda, là thiên tài được giới âm nhạc công nhận, nhưng anh này khá kiêu ngạo, đến nay chỉ mới hợp tác với Thiên Hậu Lương Huyền, đối xử với đồng nghiệp cũng rất hà khắc.

Tuy Cố Hi Chi được đào tạo thành nhạc chuyên nghiệp, nhưng tới giờ chỉ mới hát được nhạc phim thôi. Huống hồ nàng vừa vượt mắt giải nữ chính xuất sắc nhất, đã hát tốt bài hát được công ty đại diện chuẩn bị hơn nửa năm. Bây giờ lãnh đạo Hoa Ngõ mời anh ta cùng mình làm album là có toan tính gì?

Chờ một chút...

Cố Hi Chi liếc nhìn cách ăn mặc yêu điểm của Khúc Hi Chi, bỗng nhiên cảnh giác .

Tin tức này là cô ta nói, độ chân thực vẫn còn chờ bàn lại. Và lại rõ ràng Triệu Linh là một người rất lạnh nhạt với nghệ sĩ, tại sao đột nhiên lại nói chuyện này với cô ta? Là Khúc Hi Chi có quan hệ rất tốt với Triệu Linh, hay cô ta căn bản đang nói năng bậy bạ?

Hai khả năng đều suy tính một chút, sắc mặt Cố Hi Chi từ từ u ám hẳn.

Nếu cô ta nói bậy, vậy thì lúc này cô ta chính là đang gây hấn và cười nhạo mình. Còn nếu là thật, nghĩa là cô ta đang cố ý khoe khoang mối quan hệ thân thiết với Triệu Linh. Dù sao thì Triệu Linh là lãnh đạo cấp cao của Hoa Ngõ, nắm giữ một phần tư vận mệnh của công ty. Có quan hệ tốt với cô ấy thì chẳng khác nào hoàng thân quốc thích.

Khúc Hi Chi chưa từng có ấn tượng tốt đối với Cố Hi Chi, suy nghĩ theo quán tính lại một lần nữa nghĩ theo hướng xấu nhất. Nàng càng nghĩ càng giận, dứt khoát hừ lạnh, giương lên nụ cười sáng lạng cất cao giọng nói:

"Cảm ơn chị đã thông báo cho tôi. Chị mới vừa đạt được giải nữ chính xuất sắc nhất, tôi cũng xin chúc mừng chị. Tôi còn có việc, không tham gia Lễ Chúc Mừng đêm nay được."

Nói xong rồi chỉnh đốn lại góc áo của mình, không thèm để ý tới phản ứng của Khúc Hi Chi, trực tiếp giẫm lên đôi giày đỏ cao mười hai centimet xoay người bỏ đi.

Người ở chỗ này choáng váng.

Trong giới giải trí, tuổi tác của nữ diễn viên còn bí ẩn khó giải đáp hơn cả Thập đại kỳ án. Tuy không thể biết được tuổi thật của Khúc Hi Chi và Cố Hi Chi, nhưng trên profile của hai người đều ghi tuổi bằng nhau. Mà vừa nãy Cố Hi Chi gọi Khúc Hi Chi là chị, đây là mâu thuẫn đầu tiên của hai nữ diễn viên... Thật đáng sợ.

Khúc Hi Chi không phụ lòng mọi người chờ mong, chỉ là hơi ngần người, nhanh chóng cười mà như không cười, đuổi theo sau Cố Hi Chi ra khỏi hậu trường.

Mọi người trong hậu trường đang bàn tán sôi nổi.

"Tôi cược tiểu Khúc và tiểu Cố sẽ cãi nhau ầm ĩ."

"Tình trạng này rất có thể sẽ đánh nhau"

"Này, phóng viên không ở đây. . ."

...

Cố Hi Chi đi ra sau sân khấu tắt điện thoại di động sau đó đi tới bãi đậu xe dưới hầm. Nghe được tiếng giày cao gót không nhanh không chậm theo sau, Cố Hi Chi chỉ cho rằng là Hạt Hạt đi theo mình, nên không ngăn cản cũng không nói chuyện với đối phương.

Cách xe thể thao ba mét thì Cố Hi Chi mở khóa xe, vừa định mở cửa xe nhưng người đằng sau nhanh hơn một bước chặn trước mặt nàng.

Cố Hi Chi ngẩng đầu lên nhìn thấy Khúc Hi Chi từ từ tháo kính râm xuống, khoe ra đôi mắt hạnh đào và chân mày lá liễu. Nàng bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác buồn nôn, nhưng trên mặt không lộ ra bất cứ điều gì, giả vờ ngạc nhiên: "Là chị hả?"

Khúc Hi Chi cẩn thận cất kính râm, vẫn nhàn nhạt cười, đáng vẻ cô hết sức bình tĩnh: "Tôi muốn nói chuyện với cô."

Cố Hi Chi cảnh giác cao độ: "Chị với tôi?"

Khúc Hi Chi gật gù: "Tiểu Cảnh, tôi cảm thấy cô đang hiểu lầm tôi."

Cố Hi Chi nhíu mày, đề phòng: "Sao chị biết biệt danh của tôi?"

"Chuyện đó không quan trọng." Dường như Khúc Hi Chi không để bụng cách xưng hô "chị" của nàng cho lắm, chỉ cười nhạt: "Tại sao cô không thích tôi?"

"Sao lại không thích cơ chứ!" Cô Hi Chi cười còn tươi hơn cả người kia, "Chị lợi hại như vậy, tuổi còn trẻ mà đã trở thành diễn viên. Hóa trang thành Tô Đát Kỳ khiến bạn trai cũ không có triển vọng của tôi mê mệt đến thần hồn điên đảo. Chính là hồ ly tinh bằng xương bằng thịt trên đời, sao tôi lại không thích hồ ly tinh chứ?"

Nếu không phải Cô Hi Chi có chút không khéo miệng, dáng vẻ mỉm cười của nàng nhìn từ xa thật giống như đối đãi với bạn tốt, cơ mà Khúc Hi Chi từ đầu tới cuối vẫn giữ nụ cười nhạt trên mặt chưa từng thay đổi.

Trông hai người giống như đang trò chuyện rất vui vẻ. Trái lại, Cô Hi Chi không phải là người tùy tiện, câu nói kia chính là có ý mắng Khúc Hi Chi là hồ ly tinh. Nhưng kỳ quái nhất là Khúc Hi Chi chẳng hề tức giận chút nào, đối mặt với lời nói như vậy mà vẫn thản nhiên bình tĩnh cười.

Cô Hi Chi thấy Khúc Hi Chi không nổi giận, trái lại còn cười đến rất xinh đẹp và thanh lịch, cả người càng tỏa sáng rực rỡ, trong lòng lại càng thêm buồn bực, liền chẳng muốn cùng cô ta đánh Thái Cực, nói thẳng:

"Nếu như chị không có chuyện gì thì tôi đi trước, đêm nay tôi còn có hẹn"

Khúc Hi Chi vẫn treo nụ cười trên môi nhưng lúc này hơi nhạt đi một chút, đôi mày liễu khẽ nhíu lên mang theo chút anh khí: "Hẹn hò?"

Cô Hi Chi nào có kiên trì tiếp tục cùng ai kia độ sức, mở cửa xe khởi động máy, rồi mỉm cười hướng về người nọ vẫy vẫy tay: "Đúng rồi, ngày mai gặp lại chị nhé!"

Xe thể thao đã đi xa, Khúc Hi Chi lẳng lặng đứng tại chỗ đặc ý dõi theo một lúc, sau đó chậm rãi lấy điện thoại di động của mình ra.

Oắt con này đúng là gọi "Chị, chị" đến sướng cả mồm. Ngoài miệng chiếm ngàn ấy tiện nghi, thật sự không biết nàng ấy có lớn hơn mình không?

Khúc Hi Chi nhìn theo hướng chiếc xe thể thao rời khỏi, lười biếng dựa vào vách tường cười tiếp điện thoại: "Tổng giám đốc Triệu?"

"..."

"Tôi nghĩ năm nay tạm thời hoãn lại toàn bộ dự án phim"

"..."

"Không có ý gì khác, mà là muốn diễn một bộ phim"

"..."

"Đúng, chính là bộ "Vong Xuyên" Tiểu Cảnh mới vừa kí. Cô ấy diễn vai nữ, tôi thế vai nam"

"..."

"Tôi sẽ bàn bạc với đạo diễn Khương, thế vai đối với tôi mà nói là một khiêu chiến mới. Tôi muốn thử một chút, hơn nữa sẽ chuẩn bị thật chu đáo."

"..."

"Tôi biết sẽ có một số cảnh thân mật, nhưng đều là phụ nữ, đương nhiên sẽ không bài xích"

"..."

"Trước tiên quyết định vậy đi, ngày mai tới công ty nói chuyện."

"..."

"Đúng rồi, chị biết gần đây Tiểu Cảnh thân với người đàn ông nào không?"

"..."

"Không biết thì thôi, tắt máy đây, chị nghỉ ngơi đi, bye!"

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2

Mở ra quyển tạp chí thời trang mới nhất, hình Khúc Hi Chi trong phục trang đầy khí chất nam nhi chiếm hết cả bìa. Cô nàng mặc áo somi, ống tay lẫn cổ áo đều được thiết kế tỉ mỉ hiện ra vô cùng trang trọng và tôn quý. Tuy mắt điểm màu khói cùng đôi môi đỏ sậm đều đang ám chỉ đây là một người phụ nữ đích thực, nhưng tấm ảnh cô đang mặc một chiếc quần bò màu xám tro kết hợp với đôi giày boot Anh màu đen cao đến đầu gối, vóc người dong dỏng cao hòa với nụ cười nhàn nhạt trên môi cũng làm cho người ta cảm thấy thật anh tuấn.

Tiếng gõ cửa vang lên, Triệu Linh để tạp chí qua một bên, không ngần ngại lên tiếng "Vào đi", mặt không chút cảm xúc cúi đầu nhìn màn hình máy tính.

Cố Hi Chi diện trên người bộ Âu phục xanh sẫm và giày cao gót cùng màu đi tới, do mắt ngủ nên vành mắt đen lộ rõ trên da thịt trắng nõn. Nàng dừng lại trên tấm thảm đỏ rồi ngồi xuống trước mặt Triệu Linh, tùy ý đặt chiếc túi xách màu nâu đỏ sang một bên: "Tổng giám đốc Triệu tìm tôi có việc gì?"

Triệu Linh đưa xấp tài liệu trong tay trái cho nàng, ánh mắt xẹt qua ngón tay thon dài trắng nõn của nàng, bỗng nhiên buông quơ khen: "Ngón tay thật xinh đẹp."

Cố Hi Chi liếc nhìn ngón tay của mình, không hiểu ra sao: "Mặt tôi không xinh đẹp bằng tay sao?"

"Đương nhiên là không rồi" Triệu Linh đồng thời đem tạp chí lúc nãy đưa cho Cố Hi Chi: "Xem cô ấy hóa nam trang một lát đi, sau đó nói ý kiến của cô cho tôi nghe"

Cố Hi Chi hơi hiếu kỳ nhận tạp chí, nhưng vừa nhìn thấy người phụ nữ trong tạp chí thì khuôn mặt lập tức co giật. Lại là cô ta! Tại sao đi tới đâu cũng đều thấy người phụ nữ xui xẻo này?

Đúng, nàng thừa nhận Khúc Hi Chi cực kì xinh đẹp, thậm chí đẹp hơn cả nàng. Nàng cũng công nhận Khúc Hi Chi rất nổi, nổi tiếng hơn nàng nhiều. Cô ta được mọi người yêu thích là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng chẳng lẽ không ai có thể nghĩ đến tâm tình của nàng một chút hay sao? Nàng đã thất vọng lắm rồi, có cần phải để người này xuất hiện trước mặt chế nhạo nàng không?

Cố Hi Chi vươn ngón tay vuốt nhẹ lên hình, lòng chìm xuống đánh giá một phen sau đó đẩy tạp chí về trước mặt Triệu Linh: "Cũng bình thường thôi, thế thì sao nào?"

Triệu Linh ngẩn ra, nhướn mày: "Bình thường?"

Cố Hi Chi nói dối không biết ngượng: "Đại khái là hình tượng Tô Đất Kỷ của cô ta quá thành công. Tôi nhìn cô ta cũng chỉ có thể nghĩ đến Hồ ly tinh, nam trang cũng vậy thôi!"

Cố Hi Chi biết mình lại một lần nữa nói dối không biết xấu hổ. Khúc Hi Chi xuất thân giàu có, được giáo dục tốt, lễ phép làm người lớn rất hài lòng. Tuy dung mạo cô ta hết sức xinh đẹp còn có vẻ yêu kiều, nhưng kỳ thực bản thân lại có khí chất vô cùng tao nhã, hóa thân vào nam trang lại càng thêm hoàn mỹ.

Mỹ nữ ở làng giải trí rất đa dạng, các loại hình mỹ nhân đều làm người ta nhìn đến hoa cả mắt, nhưng cô lại được tôn làm đệ nhất mỹ nữ, thực sự không phải không có nguyên do.

Triệu Linh lấy lại tạp chí, không đậm không nhạt nói: "Nhưng đạo diễn Khương cảm thấy rất tốt, vì thế quyết định giao "Vong Xuyên" cho cô ấy"

Cố Hi Chi nhất thời không thể hiểu chuyện này cùng quyển tạp chí có liên hệ gì, vừa nghe cô ta đoạt vai của mình lần thứ hai thì lập tức đứng lên: "Chị nói cái gì? Tôi vì bộ phim này bỏ ra nửa năm, nói thay người liên thay người?"

"Cô ngồi xuống trước đi" Triệu Linh bình tĩnh tựa vào sofa màu nâu đậm nhìn người trước mặt: "Tiểu Khúc không có ý cướp vai nữ chính của cô. Đạo diễn Khương muốn cô ấy thế vai nam chính. Đúng lúc đây cũng là một khiêu chiến rất lớn đối với Tiểu Khúc, cô ấy rất muốn thử qua"

Cố Hi Chi vừa nghe vai nữ chính của mình an toàn, thờ phào nhẹ nhõm, buông lỏng tài liệu trong tay ngồi xuống sofa, mặt mày mệt mỏi trông rất sợ hãi.

Ước chừng khoảng hai giây sau, Cố Hi Chi bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Triệu Linh, hầu như muốn bật ra khỏi ghế, vẻ mặt biến hóa cực kỳ đặc sắc: "Chị nói cô ta đóng vai nam chính?"

Triệu Linh chuyển tài liệu trong tay cô về phía trước, "Đây là bản thảo phân vai"

Cố Hi Chi cũng không thèm nhìn tới, "Không được, tôi nhất quyết không đồng ý."

Triệu Linh không ngừng xoay tròn cây bút trong tay, hững hờ tựa vào sofa quan sát nàng: "Nhưng mọi chuyện đã định đoạt hết rồi."

"Vậy tôi không diễn nhân vật này" Cố Hi Chi vẫn kiên quyết, "Nói chung tôi sẽ không đóng cùng cô ta, càng không muốn làm đối thủ với cô ta"

Triệu Linh nhàn nhạt liếc nàng một hồi, nghiêng người thả bút trên tay xuống, lấy một điều xì gà đưa cho Cố Hi Chi rồi chuẩn bị châm lửa: "Đừng nóng vội, từ từ suy nghĩ đi"

Cố Hi Chi do dự nhìn Triệu Linh, Triệu Linh cũng không vội, cầm xì gà chờ nàng. Cuối cùng Cố Hi Chi tiếp nhận điều thuốc, Triệu Linh giúp nàng châm

lửa. Cổ Hi Chi đưa xi gà tới gần môi lửa rồi xoay tròn, rất nhuần nhuyễn cấp xi gà đưa lên môi.

Màu môi đỏ cùng khói thuốc lượn lờ khiến gọi thị giác, Triệu Linh cất bật lửa, ánh mắt rơi vào ngón tay trắng nõn nhỏ dài, lạnh nhạt nói: "Kỳ thực nếu cô thật sự không muốn đóng, tôi cũng không miễn cưỡng cô, dù sao người muốn diễn nhân vật này còn rất nhiều. Mà Cô mới vừa mất đi giải nữ chính xuất sắc nhất, có lẽ không phải vì một vai diễn như vậy"

Cổ Hi Chi sững sờ: "Chị đang uy hiếp tôi?"

"Nói uy hiếp thì có hơi nghiêm trọng một chút, cô cũng biết rõ đạo diễn Khurong có thể nâng đỡ cô. Nếu đã chuẩn bị lâu như vậy, đừng dễ dàng lùi bước chứ, lấy tinh thần chuyên nghiệp ra đi. Nếu cái này không được cái kia cũng không được, vậy thì vĩnh viễn cũng không bao giờ sánh nổi với Tiểu Khúc."

Tay Cổ Hi Chi cầm xi gà bỗng trở nên cứng đờ, sâu trong đôi mắt xẹt qua một vết thương rõ ràng. Nếu suốt năm năm bạn cũng bị đem ra so sánh với một người vô cùng ưu tú, thì bạn hẳn phải biết rõ cảm nhận của Cổ Hi Chi lúc này.

Trong giới giải trí luôn phân tranh cao thấp như vậy, ai ai cũng đều hy vọng có thể trụ vững. Cổ Hi Chi nỗ lực năm năm, nhưng thường bị khán giả lãng quên, hóa thành một minh tinh hạng hai nhỏ bé, họ cứ luôn so sánh nàng với đối tượng nổi tiếng khắp đại giang nam bắc - Khúc Hi Chi. Nàng có thể chịu được người khác nói dung mạo của nàng không bằng Khúc Hi Chi, có thể nhịn được người khác bảo nàng bây giờ không nổi bằng Khúc Hi Chi, nhưng tuyệt đối không thể chịu đựng được người khác nói nàng vĩnh viễn không sánh nổi với Khúc Hi Chi.

Ai kia chỉ có thể khoe khoang bộ dáng Hồ ly tinh lẳng lơ, còn nàng đây là diễn viên tốt nghiệp chính quy đường đường chính chính thì làm sao không sánh được cơ chứ? Thế tại sao lại bảo nàng cùng người phụ nữ kia diễn cảnh thân mật?

Cổ Hi Chi chỉ cảm thấy trong lòng có mười hai triệu lửa giận bốc lên tận đỉnh đầu nhưng không tài nào phát tiết được. Cầm xi gà tựa vào sofa giả vờ bình tĩnh hút hết, rồi thuận tiện ném đầu thuốc vào thùng rác. Cổ Hi Chi nghiêng người xách túi lên, chỉ quăng lại một câu sau đó giẫm lên đôi giày xanh sẫm cao mười hai phân xoay người rời đi: "Cho tôi ba ngày suy nghĩ."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3

Lời của Editor: do có vài trục trặc nên mình sẽ đổi cách gọi trong truyện để quá trình edit lẫn reader đều thuận tiện hơn nhé! Các chương đầu mình cũng đã chỉnh sửa lại. Hy vọng không phiền ^^

Xưng hô:

Khúc Hi Chi – cô

Cổ Hi Chi - nàng

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời rơi vào tòa nhà Hoa Ngõ cao chót vót, cửa thủy tinh khúc xạ ánh sáng năm màu xuống mặt đất. Đầu mùa hạ, hai bên đường Ngõ Đồng vốn thưa thớt đông nghịt lũ khách qua lại, che khuất ánh mặt trời. Màn ảnh LED lớn trên tòa nhà Hoa Ngõ đang phát quảng cáo của minh tinh Đại Ngôn, người đi đường thỉnh thoảng cũng ngẩng đầu xem một chút.

Bên cạnh màn hình, tấm áp phích lớn chiếm hết ba tầng lầu, quảng cáo hình ảnh Cổ Hi Chi đang mặc trên người một bộ váy dài bằng lông trắng. Màu trắng của lông vũ trải đều tạo cảm giác nhẹ nhàng, thanh thoát. Trang sức xa hoa, dung mạo cao quý khiến người khác dễ dàng nghĩ đến hình ảnh chim Không Tước đang xòe đuôi. Khúc Hi Chi ngồi trong xe chạy ngang qua con đường đối diện, nhìn chằm chằm vào tấm hình quảng cáo khoảng mười giây mới quay đầu lại. Đại diện Lăng Tiềm vừa lái xe vừa quan sát động tĩnh của cô thông qua kính chiếu hậu, hơi nhấc mắt thấy tấm bảng quảng cáo rồi cười nói: "Cổ tiểu thư rất có khí chất, thật sự càng nhìn càng đẹp"

Khúc Hi Chi xuất phát từ nội tâm khẽ mỉm cười: "Tôi cũng cảm thấy vậy"

Vừa dứt lời thì chuông điện thoại vang lên, ngồi ở phía sau Khúc Hi Chi tiếp cú điện thoại, lễ phép nói: "Xin chào, tổng giám đốc Triệu"

Bên kia điện thoại, Triệu Linh một tay cầm điện thoại, một tay cầm bút ký văn kiện: "Chuyện về bộ phim đó tôi đã nói với Cổ Hi Chi rồi. Hiện giờ, cô ấy đây một bụng lửa giận không có chỗ phát tiết, cô tuyệt đối đừng nổi sùng gây sự"

Khúc Hi Chi nhìn người đại diện lái xe tiến vào bãi đậu dưới hầm, mỉm cười hỏi: "Cô ấy đồng ý rồi sao?"

"Bảo là muốn suy nghĩ ba ngày"

"Được vậy thì quá tốt rồi. Cảm ơn chị đã giúp tôi. Hôm nào mời chị ăn cơm."

Cúp máy xong, Khúc Hi Chi tùy ý quăng điện thoại, trên mặt nặn ra một nụ cười nhạt nhẽo.

Người đại diện Lăng Tiêm nhìn thấy vẻ mặt của Khúc Hi Chi trong gương, cười nói: "Là chuyện tốt sao?"

Khúc Hi Chi mang theo tâm tình phiền muộn nhưng vẫn kiềm chế mỉm cười: "Cũng gần thế."

Xe dừng lại, Khúc Hi Chi cùng Lăng Tiêm rời bãi đậu dưới hầm lên thang máy tới tầng mười chín.

Mới vừa đạt được giải nữ chính xuất sắc nhất, đáng ra phải bận bịu đến độ phân thân làm mười, nhưng Khúc Hi Chi lại đến công ty khiến rất nhiều đồng sự kinh ngạc. Bên trong thang máy, một cô gái bày ra bộ mặt sùng bái hướng về Khúc Hi Chi đặt câu hỏi: "Khúc tiểu thư, tôi thấy trong lễ trao giải hôm qua, dường như cô rất bình tĩnh. Chẳng lẽ cô không để ý đến giải thưởng này sao?"

Cửa thang máy mở ra, Khúc Hi Chi luôn lịch sự mỉm cười: "Giải thưởng này là một sự công nhận đối với tôi, đương nhiên tôi quan tâm đến nó"

"Chứ không phải vì cô đã nắm chắc cúp trong tay nên tâm tình không xúc động sao? Cô biết đấy, mọi người đều nói nếu Cố Hi Chi tiểu thư đoạt được cúp, nhất định sẽ xúc động đến phát khóc"

Nụ cười trên mặt Khúc Hi Chi có chút âm trầm, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự hòa hợp của cô, "Cố tiểu thư rất nỗ lực, cô ấy nhất định sẽ được đền đáp..."

Một tiếng bật tay giòn tan vang lên, cảnh tượng ảm ỉ trong nháy mắt trở nên yên tĩnh. Mọi người xung quanh bối rối nhìn cảnh trước mắt, chốc sau lại kinh ngạc bàn tán.

"Cố tiểu thư thật là..., tại sao lại đánh người như thế?"

"Thậm chí người ta có sai thật đi nữa thì cũng không nên đánh người, lần này là Cố tiểu thư có lỗi"

"Tôi đã nói hai người không hợp mà, các người còn không tin."

.....

Tiếng bàn luận xung quanh càng lúc càng lớn, Khúc Hi Chi giằng co với Cố Hi Chi đang vênh vao hung hăng đứng trước mặt mình hai giây, sau đó nói với Lăng Tiêm ở bên cạnh: "Chúng ta đi thôi."

"Chị đứng lại đó cho tôi" Cố Hi Chi chặn trước mặt Khúc Hi Chi, "Chị không được đi."

Khúc Hi Chi dừng lại ngay tại chỗ, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Cố Hi Chi: "Cố tiểu thư đã trút giận xong rồi, bây giờ còn đòi gì nữa?"

Cố Hi Chi bị hỏi đến á khẩu.

Kỳ thực khi này nàng từ chỗ Triệu Linh đi ra đã tức sôi ruột không có chỗ tắt rồi, nào ngờ vừa chuẩn bị bước vào thang máy thì va phải cô. Chắc chắn cô đang giờ trò với bộ phim này, ai dè lại thấy cô cùng một đám người đạo đức giả đàm luận chuyện của mình. Con thịnh nộ trong lòng nàng càng lúc càng lớn, nhất thời không khống chế được bản thân liền tát cô một cái, nhưng đánh xong lại lập tức hối hận.

Nàng luôn cho mình là một người được giáo dục tốt. Mặc dù người phụ nữ này nhiều lần đối nghịch với nàng, đáng ghét vô cùng, nhưng bắt luận ra sao nàng cũng không nên đánh người ta. Hơn nữa, không biết vì sao trong khoảng khắc nàng đánh người phụ nữ này, nàng luôn cảm thấy trong ánh mắt cô tựa hồ có vài phần kinh ngạc và uất ức?

Có thể là mình nhìn lầm, nhưng nói cho cùng thì hành vi của nàng vẫn không vẻ vang gì. Và lại, trên khuôn mặt trắng nõn kia hằn sâu năm dấu tay, Cố Hi Chi luôn cảm thấy mình nên nói gì đó.

Đương nhiên Cố Hi Chi tuyệt đối không nói ra được lời xin lỗi, nhưng nếu không nói gì thì nàng lại cảm thấy không thích hợp cho lắm. Do đó, thời khắc Khúc Hi Chi bỏ đi, Cố Hi Chi liền ngăn cô lại.

Giống như ai kia đã nói, đã trút hết cơn giận, mà nàng cũng không định xin lỗi, vậy thì cần người ta lại làm gì?

Người xung quanh ngày càng ồn ào, Cố Hi Chi không thể tiếp tục ở lại trong đám người, dứt khoát nắm lấy cổ tay Khúc Hi Chi, trong mắt mọi người lại thấy hành động tha người kia đi cực kỳ thô lỗ: "Chị đi theo tôi"

Cố Hi Chi kéo Khúc Hi Chi đi thẳng về phía trước. Khúc Hi Chi nhìn nàng nắm chặt cổ tay mình, nụ cười vẫn luôn yên tĩnh. Hai người đến sau hành lang phòng họp, Khúc Hi Chi mới thu lại nụ cười, ngữ khí nghiêm túc nói: "Cố tiểu thư, nơi này không có ai, có thể thả tôi ra được chưa?"

Cố Hi Chi quay đầu lại, như thấy rắn rết liền hất tay của cô ra. Khúc Hi Chi cũng không tức giận, vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh. Cố Hi Chi nhìn chằm chằm vào gương mặt bình tĩnh của cô một lúc, cuối cùng không cam tâm hỏi: "Khúc Hi Chi, chị nói đi, có phải là chị đang giờ trò quỷ với bộ phim đó?"

Khúc Hi Chi nhướn mày, ngữ khí ôn nhu nhưng cũng không yếu thế: "Tôi nghĩ Có tiểu thư dẫn tôi tới nơi này, trước tiên nên xin lỗi tôi mới phải"

Cố Hi Chi kinh ngạc nhìn cô: "Tuy hành vi của tôi không hẳn là đúng, nhưng là chị gây sự trước không đúng sao. Sao chị có thể thẳng thừng đề nghị tôi xin lỗi như thế?"

Khúc Hi Chi hơi nghiêng đầu, cảm thoáng giương lên hết như nữ vương cao quý trong bức tranh Châu Âu thời Trung Cổ: "Đầu tiên, kịch bản vẫn đang trong quá trình hoàn thiện nên việc thay đổi diễn viên là chuyện bình thường. Nếu Có tiểu thư chỉ vì thay đổi bạn diễn liền phản ứng lớn như vậy là không đủ chuyên nghiệp. Thứ hai, tôi là một diễn viên, tôi hy vọng có thể đóng nhiều loại nhân vật khác nhau, muốn khiêu chiến với bản thân mình. Tôi đã xem qua kịch bản "Vong Xuyên", vai nam chính cũng không tệ lắm. Tôi nghĩ một diễn viên muốn làm bản thân phong phú hơn, đồng thời có thể được công chúng yêu thích thì bất kể là ai đi nữa cũng không nên ngăn cản"

"Chị hãy chấm dứt việc đó được không?" Cố Hi Chi cảm hận bộ dạng giả mù sa mưa cùng lời giải thích của cô: "Có một số người còn có thể đồng ý trở lại trên màn ảnh. Chị bày đặt tự hạ mình cố ý chạy tới diễn loại phim này, lẽ nào dám nói mình không có âm mưu khác?"

Khúc Hi Chi cùng nâng nhìn nhau mấy giây, đột nhiên khẽ mỉm cười: "Đúng, tôi đích thực có mưu đồ" Cô dừng một chút, thanh âm ôn hòa, ngữ khí hào phóng: "Tôi nghĩ thông qua lần hợp tác này sẽ cùng cô làm bạn tốt."

Cố Hi Chi mở to hai mắt, biểu hiện hết sức kinh ngạc nhưng lại cảm hận nhìn cô: "Chị có bị thần kinh không? Bộ đang diễn kịch hả? Chị đoạt bạn trai điện ảnh của tôi, bây giờ còn nói với tôi mấy câu đạo đức giả buồn nôn này. Chị cho rằng tôi bị điên sẽ tin chị sao?!"

Khúc Hi Chi vẫn mỉm cười, đôi mắt to tròn tươi rói lấp lánh ánh sáng: "Mặc kệ cô có tin hay không, bằng lòng hay không bằng lòng. Chuyện hợp tác của chúng ta chắc chắn đã được quyết định, thử tiếp nhận không phải tốt hơn sao?"

"Hừ" Cố Hi Chi giống như mắc kẹt ở cổ họng, nhìn không được liền kích động chửi bới: "Khúc Hi Chi, chị quả thực hết thuốc chữa rồi. Tôi thấy giữa chúng ta cũng không có gì để bàn luận hết. Nhưng chị yên tâm, mặc kệ chị dùng thủ đoạn gì, tôi đều sẽ không để chị toại nguyện, chị chờ mà xem" Nhặt túi xách của mình đặt trên bàn lao ra phòng họp, dùng một tiếng đóng sầm cửa lại.

P/s: kêu gọi comment + vote = cổ vũ tinh thần editor T_T

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4

"Cát!"

Trên trường quay, đạo diễn Khương Đồ nổi trận lôi đình với người casting vai nữ phụ: "Ai kêu cô thêm thoại ở chỗ của tôi hả? Cô tự nhìn lại bản thân xem có năng lực gì hơn người khác không? Cút, đổi người kế tiếp."

Nữ diễn viên bị mắng tới sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, Cố Hi Chi ngồi bên cạnh thấy cô bé kia bị mắng đến sắp khóc, đứng dậy tiến tới vỗ vỗ vai và thì thầm vài câu, sau đó nhìn cô bé ấy đi thay y phục.

Quay đầu lại thấy đạo diễn Khương Đồ đang điều chỉnh màn ảnh, Cố Hi Chi đi tới ngồi xuống cạnh ông, đưa một điều thuốc, châm lửa cho ông rồi nói, "Đạo diễn Khương, ông xem ông kia, vì bộ phim này mà nhọc lòng tận tụy đến thế. Nếu chọn sai diễn viên thì nỗ lực nhiều cũng uổng phí thôi"

Khương Đồ liếc nhìn Cố Hi Chi, cười lạnh rít một hơi thuốc, "Cô đã quay xong từ sớm nhưng vẫn ngồi đây chính là vì kêu tôi đừng để Khúc Hi Chi đóng vai nam chính hả?"

"Không, không" Cố Hi Chi nói một đàng làm một nẻo gượng cười, "Tôi không nghĩ Khúc tiểu thư đóng vai nam chính không được, nhưng tôi cảm thấy Đường Dư có khí chất rất hợp với vai nam chính, anh ta có thể thể hiện nhân vật này hoàn mỹ hơn. Đạo diễn Khương biết đấy, phụ nữ dù sao cũng là phụ nữ, thế vai vào nhân vật này vẫn rất nguy hiểm"

"Nói tới nói lui, còn không phải là không muốn Khúc Hi Chi diễn bộ phim này" Khương Đồ dùng ánh mắt nhìn thấu lòng dạ người ta mà liếc Cố Hi Chi, ngữ khí rất là ôn hòa, "Nhóc Cố à, tuy cô vì bộ phim này chuẩn bị rất lâu, nhưng tôi cũng không ngại nói cho cô biết, Khúc Hi Chi đích thực là nhân vật chính, điều này không thể nghi ngờ gì nữa. Nếu cô ấy không đóng vai nam chính thì sẽ phải đóng vai nữ chính, cô cảm thấy cái nào có lợi hơn?"

Sắc mặt Cố Hi Chi biến đổi liên tục, vất vả lắm mới có thể chọc cho mình bật cười, "Đương nhiên cô ấy thế vai nam chính mới là thích hợp nhất."

Khương Đồ cười trào phúng, "Được rồi, cứ tranh cãi vấn đề này chi bằng vì nhân vật của mình chuẩn bị nhiều một chút. Đừng nói chuyện của Khúc Hi Chi tôi không làm chủ được, coi như làm chủ được cũng sẽ dùng cô ấy. Bây giờ cô ấy rất thu hút, diễn xuất cũng tốt, không có đạo diễn nào không muốn dùng hết"

"Được" Cố Hi Chi phô bày ra nụ cười cứng ngắc nói, "Nếu vậy thì tôi về chuẩn bị"

Khương Đồ gật đầu đáp lại.

Cố Hi Chi cầm túi xách mình lên hướng về Khương Đồ mỉm cười, "Đúng rồi, kỳ thực nữ diễn viên lúc này diễn rất tốt."

Khương Đồ nhìn nàng, lại cầm lấy ly trà từ tay trợ lý đưa lên mũi hít một hơi, từ chối cho ý kiến.

Mấy ngày sau, trong nhà Cố Hi Chi.

"Tiểu Hi, ta nghe nói hôm qua Thiên Cung của chúng ta có một vị Họa Tiên vừa đến, không biết là nam hay nữ a?"

"Theo Thủy Tiên nương nương nói, Họa Tiên kia tên là Ngọc Bách, là một vị nam tiên"

"Ha, nam Họa Tiên, không được, không được a"

"Nương nương! Người lại nói chuyện không theo quy cũ rồi. Dáng vẻ của Họa Tiên kia rất chinh chu. Trong thiên cung, không ít nương nương đều rất thích thú, người cần thận kéo đề các nàng nghe thấy."

"Tiểu Hi a, ngươi biết ta thích người ở điểm nào nhất không?"

"Nương nương người nói đi"

"Ta thích người nhất ở chỗ khi thấy bất kỳ mỹ nhân nào đều chỉ dùng hai chữ chinh chu để miêu tả"

"... Nương nương!"

"Ha ha, Tiểu Hi a, Thiên Cung đã ba ngàn năm không có Họa Tiên, có muốn biết tại sao không?"

"Nương nương đem ta ra làm trò cười, ta không muốn."

"Nữ nhân đều là nói một đằng làm một nẻo. Ngươi nói không muốn chính là muốn, bốn nương nương sẽ thỏa mãn cho ngươi. Kỳ thực Họa Tiên là vị thần tiên anh tuấn nhất trong số các vị tiên trên thiên giới..."

"Dừng lại!" Lương Ưu Ưu đột nhiên kêu lên, Cố Hi Chi đang cùng cô tập thoại bị phá hỏng hứng thú, "Lương Ưu Ưu, cậu làm cái gì vậy?"

"Cái gì, tôi làm cái gì?!" Mặt Lương Ưu Ưu đầy bất đắc dĩ nằm phịch xuống sofa lớn trong nhà Cố Hi Chi, "Tôi nói Tiểu Cảnh cậu á, cậu gọi tôi đến để luyện thoại với cậu, đương nhiên được. Nhưng cậu có thể tập trung biến chuyển trạng thái được không. Bây giờ, nội dung phim yêu cầu về mặt cậu phải vui mừng, nhưng cậu đó, vừa nhắc tới Họa Tiên thì dáng vẻ như có thâm thù đại hận. Cậu với Họa Tiên có thù oán sao?"

Cố Hi Chi vò vò mặt mình, "Tôi với Họa Tiên không có thù, nhưng có thù với người diễn Họa Tiên"

"Khúc Hi Chi?" Lương Ưu Ưu chau mày.

"Tôi vừa nghĩ tới cảnh tôi khen cô ta đẹp là đã mắc ói rồi, phải đổi lời thoại này mới được!"

"Đổi cái gì mà đổi." Lương Ưu Ưu chỉ tiếc mải sát không thành kim, "Tiểu Cảnh à, không phải tôi nói cậu, cậu xem phim của Khúc Hi Chi đóng chưa? Tình trạng của cậu hiện giờ, một mình Khúc Hi Chi có thể chấp hơn mười người như cậu á!"

"Lương Ưu Ưu, cậu đi chết đi!" Cố Hi Chi quăng kịch bản lên ghế salon cái bộp, "Có ai như cậu không, tăng bốc kẻ địch hạ khí thế của mình sao?"

Lương Ưu Ưu cầm kịch bản nàng vừa ném tới vút ngược trở lại, "Lời tôi nói đều là sự thật. Kịch bản đằng sau có biết bao nhiêu cảnh cậu hôn Khúc Hi Chi. Với trạng thái này của cậu, nếu đạo diễn Khương không đổi người thì tên Lương Ưu Ưu tôi sẽ viết ngược lại!"

"Đệt! Các người đều không có tim không có phổi!" Cố Hi Chi xù lông từ trên ghế nằm đứng lên, "Bây giờ tôi chỉ là một mình tỉnh bé nhỏ chưa thể mua nổi một căn nhà ở trung tâm thành phố, các người nhấm nháp lấy chuyện thay người ra uy hiếp tôi, là buộc tôi đi đóng phim XXX sao?"

"XXX?" Lương Ưu Ưu nhú nhú mày, rất xem thường nói, "Đến cảnh hôn cậu còn diễn không được, còn bày đặt XXX?"

"Ai nói tôi diễn cảnh hôn không được?" Cố Hi Chi xoạt đến giật lấy kịch bản, "Tôi ra mắt năm năm, diễn cảnh hôn còn nhiều hơn cậu ăn muối nhá!"

"Nói thiệt là dễ nghe thì có ích gì? Cậu có bản lĩnh thì làm đi!"

"Làm thì làm, tuần sau tới trường quay sẽ thấy!"

Lương Ưu Ưu hứng thú nhìn nàng, "Tốt, tuần sau thấy"

Đáp lại cô chỉ có tiếng đẩy cửa vang dội hơn cả động đất.

Sắc trời dần tối lại, hai bên đường phố sáng đèn, vô số xe cộ qua lại chạy trên đường cao tốc. Một chiếc xe thể thao màu đỏ chạy từ sân bay đến đường Đông Hành, Cố Hi Chi ngồi tựa lưng vào ghế trong xe, đôi môi được tô son đỏ thắm khẽ mỉm, về mặt chăm chú tìm tòi nghiên cứu.

Đại diện Hạt Hạt ngồi cạnh ghế tài xế, quan sát nàng trong kính chiếu hậu, không nhận được xúc động, "Tiểu Cảnh, cậu làm gì mà căng thẳng vậy? Ngày mai phải đóng phim, đêm nay cậu nên thư thả một chút"

Cố Hi Chi ôm kịch bản liếc người kia một cái, "Nếu ngày mai để cậu diễn cùng Khúc Hi Chi, cậu cũng sẽ không có thả lỏng nổi đâu!" Nói xong nhìn đồng hồ, "Mười giờ rồi, họ chưa đến sao?"

"Khúc tiểu thư đáp máy bay sớm hơn cậu một chuyến, đã đến từ sớm rồi, còn nữa, Kevi báo với tôi rằng phòng của cậu ở sát bên phòng của Khúc tiểu thư"

Cố Hi Chi ném kịch bản qua một bên, "Nói với anh ta là tôi muốn đổi phòng, cách cô ta càng xa càng tốt"

"Cố đại tiểu thư, khách sạn còn có đoàn phim "Bầu trời xanh" ở nữa, phòng đầy hết rồi. Nhưng tôi đã hỏi thăm, có một người đồng ý đổi với cậu"

Cố Hi Chi cau mày, "Ai?"

"Nhạc Trình cũng ở trong đoàn "Bầu trời xanh", anh ta muốn đổi đến cạnh phòng của Khúc Hi Chi"

Cố Hi Chi co giật khóe miệng, về mặt biến đổi liên tục, khó coi muốn chết, "Đôi câu nam nữ này thật không biết xấu hổ. Ban đầu không hiểu sao tôi lại có mắt như mù coi trọng gã họ Nhạc đó chứ?"

Hạt Hạt nín cười nhìn nàng, "Vậy cậu có muốn đổi hay không hả tiểu thư diễn viên?"

"Không đổi" Hai chữ nói chắc như đinh đóng cột, "Anh ta muốn đổi, hôm nay tôi tuyệt đối không để anh ta được toại nguyện!"

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 5

Đi xe mệt nên Cố Hi Chi vừa tới khách sạn liền đi ngủ. Năm giờ sáng thứ hai, Hạt Hạt lái xe đưa Cố Hi Chi tới đoàn phim, vừa vào phòng hóa trang ngồi xuống, ngoài cửa đã vang lên tiếng giày cao gót cùng tiếng cười của phụ nữ.

"Khúc tiểu thư, bình thường cô hay uống loại Collagen nào a? Da dễ xem ra thật tốt"

"Nếu các cô muốn, tôi sẽ bảo Lăng Tiêm tặng mỗi người một bộ"

"Thật sao? Khúc tiểu thư, cô thật giống như lời đồn, tính tình thiệt là tốt"

.....

Cửa phòng hóa trang mở ra, Cố Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi trong gương đang tiến vào phòng thay đồ, về mặt khó coi khiến chuyên viên trang điểm không biết làm sao make up tiếp. Khúc Hi Chi vừa vào cửa, thấy Cố Hi Chi đang trang điểm, khẽ mỉm cười đi tới cạnh nàng chào hỏi, "Cố tiểu thư, sớm vậy!"

Cố Hi Chi căn bản không trả lời, trực tiếp đứng dậy đi tới chỗ cách cô xa nhất ngồi. Chuyên viên trang điểm nhìn Khúc Hi Chi một lúc, thấy cô vẫn lịch sự mỉm cười, áy náy cười đáp trả rồi đuổi theo Cố Hi Chi.

Trong suốt quá trình make up, hai người không hề nói thêm câu nào. Các diễn viên khác đẩy cửa đi ra, nhận thấy bầu không khí có chút quỷ dị cũng không dám đi vào nữa. Sau khi hóa trang xong, mọi người tụ tập cầm kịch bản than thở: Hai người phụ nữ, hơn nữa là hai đối thủ không đội trời chung, làm sao diễn được cảnh hôn nhau đây?

Ngược lại, Lương Ưu Ưu không biết vở kịch này nên diễn thế nào, cô đến đây vì tình hữu nghị. Tuy Lương Ưu Ưu không có nhiều phân cảnh trong phim này, nhưng ngày đầu tiên có kịch vui để xem nên dù thế nào cô nhất định phải có mặt.

Mặc dù Đạo diễn Khương Đồ là đàn ông, nhưng đa số cảnh quay trong tác phẩm lại tinh tế và duy mỹ hơn cả phụ nữ. Không chỉ vậy, ông luôn có thái độ làm việc rất nghiêm túc và cầu kỳ, tuyệt nhiên không giống các bộ phim sơ sài trên thị trường. Trong các tác phẩm trước của ông, không có bất kỳ

cảnh hôn nào dùng qua kỹ xảo, càng không vì diễn viên "không chuyên nghiệp" mà bỏ qua cảnh hôn.

Địa điểm quay lần này là một danh lam thắng cảnh rất nổi tiếng, đoàn phim chủ yếu tập trung ở bờ sông để quay hai phân đoạn. Đoạn đầu là cảnh Thủy Tiên Lục Yêu gặp gỡ Họa Tiên Ngọc Bách khi lên thuyền qua sông Vong Xuyên vào buổi sáng, đoạn thứ hai là cảnh Ngọc Bách hôn Lục Yêu tại bến Vong Xuyên. Do hai phân đoạn này chiếm toàn bộ sự chú ý, nên Khương Đồ chọn ra hai phân cảnh này để quay trước. Một mặt là muốn có khởi đầu tốt đẹp, mặt khác thúc ép hai diễn viên Khúc Hi Chi và Cố Hi Chi vốn có hiềm khích sớm giảng hòa để sau này quay phim được thuận lợi hơn.

Trong phim, Lục Yêu mặc bạch y tung bay trong gió, mỹ nữ tiêu diêu trong tuyết cảnh thần tiên hoàn toàn tương xứng. Lục Yêu thượng tiên có thân phận tôn quý nên trang phục khá xa hoa, mà bản thân Cố Hi Chi mặc cổ trang rất trang trọng và xinh đẹp, vì thế hình tượng Lục Yêu tràn đầy tiên khí lại vô cùng trang nghiêm lập tức được hoan nghênh.

Nhưng dù nàng có đẹp đến cỡ nào, gặp phải Khúc Hi Chi sau khi được ca ngợi đều sẽ giảm đi hơn phân nửa.

Tuy nói khí trời đầu tháng sáu gần mùa Hạ nên khô khốc, nhưng cơn mưa vừa trút xuống khiến không khí đặc biệt mát mẻ. Khúc Hi Chi xuất hiện ở trường quay được trợ lý che dù đi phía trước. Mặc dù mặt cô bị ô che khuất, nhưng chiếc áo choàng màu đỏ trên người cô vẫn thu hút sự chú ý của mọi người khắp trường quay.

Ở trong giới giải trí đã lâu, cũng thấy qua nhiều mỹ nhân, Cố Hi Chi rất ít khi bị người khác kinh diễm đến xúc cảm. Nhưng khi Khúc Hi Chi mặc hồng y rực rỡ rất có cốt cách, lúc này Cố Hi Chi bỗng kinh hãi bị mất thẩm mỹ của chính mình.

Hạt Hạt nhìn thấy Khúc Hi Chi không nhận được chột chột Cố Hi Chi, "Tiểu Cảnh, cô ấy hoá trang lần này còn đẹp hơn cả Tô Đất Ký, màu đỏ rất hợp với cô ấy"

Cố Hi Chi nghĩ một đằng nói một nẻo hừ lạnh, "Mất thẩm mỹ của cậu bị heo ăn rồi hả?"

Hạt Hạt không có gì để nói, "..."

Nhân viên đã chuẩn bị đạo cụ kỹ càng, cả hai phân đoạn trong Vong Xuyên đều có tuyết rơi, máy tạo tuyết cũng được sắp xếp sẵn. Khương Đồ muốn quay cảnh gặp gỡ trước, nếu ổn sẽ quay tiếp cảnh hôn. Cố Hi Chi đã sớm đem phân đoạn hội ngộ kia diễn tập hàng vạn lần trong đầu, bởi vậy lúc khởi động máy quay cảnh đầu tiên đều không có bất kỳ sự căng thẳng nào.

Hạt Hạt ra lều tránh mưa đi tới bến đò đứng cạnh chiếc thuyền nhỏ, Khúc Hi Chi đứng tại chỗ chờ trong khi mọi người đang sắp xếp. Một lúc sau, diễn viên đóng vai người chèo thuyền leo lên thuyền, Khúc Hi Chi đứng ngoài màn ảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào vị trí ống kính.

Tất cả đã được chuẩn bị từ lâu, hết thấy mọi thứ cũng đã vào chỗ.

Đạo diễn Khương Đồ đứng trước màn ảnh điều chỉnh góc máy một chút, cuối cùng khẽ gật đầu một cái.

Vì trước đó đã chuẩn bị nên Cố Hi Chi và Khúc Hi Chi diễn rất chuyên nghiệp, cảnh đầu hoàn thành thuận lợi đến kỳ lạ. Khương Đồ thấy hiệu quả rất tốt, một khắc cũng không trì hoãn trực tiếp để hai người diễn cảnh kế tiếp.

Phân đoạn thứ hai là cảnh Lục Yêu hôn Ngọc Bách, lại phát hiện Ngọc Bách vẫn còn yêu tha thiết người vợ đã chết. Lục Yêu thương tâm rời khỏi Tam Sinh Thạch, Ngọc Bách ở bến Vong Xuyên đuổi theo nàng...

Máy tạo tuyết và khói đã được vận chuyển đến, hoa tuyết bay lá tả rơi trên dòng nước độc. Cố Hi Chi mặc áo bào trắng bằng gấm nổi bật giữa sắc đỏ của hoa Mạn Châu Sa, cô đi dọc theo dòng sông Vong Xuyên hướng về bến đò ngoắc ngoắc tay, rồi nhanh chân bước vào trong thuyền.

Quý hôn dính phải nước của sông Vong Xuyên sẽ bị hôn phi phách tán, dòng nước xanh không trầm không nổi. Phải nói cảnh sắc dưới ống kính của Khương Đồ luôn đẹp một cách thái quá. Mặt nước không có chút gợn sóng cộng thêm tác dụng của máy tạo khói làm phim trường luôn tràn ngập trong sương mù. Dưới màn khói lượn lờ, có thể mơ hồ nhìn thấy một bầu trời đầy hoa Bỉ Ngạn đang vờn quanh cầu Nguyệt Hà. Hình ảnh này hầu như tái hiện hoàn toàn cảnh sắc được miêu tả trong truyền thuyết.

Cố Hi Chi bước lên thuyền, ống kính từ từ rời khỏi người nàng, sau đó Khương Đồ ra hiệu cho Khúc Hi Chi bắt đầu. Cô trong vai Ngọc Bách lặng lẽ xuất hiện trong màn ảnh. Theo kịch bản yêu cầu, Cố Hi Chi phải diễn dáng vẻ ngẫu nhiên ngoảnh đầu lại, toàn bộ màn ảnh bắt giữ từng khoảng khắc hoàn hảo. Khúc Hi Chi diện một bộ hồng y lẳng lẳng xuất hiện bên bờ hoa Bỉ Ngạn, mọi thứ chậm rãi, tỉ mỉ bắt trọn vẻ đẹp vô song của cô.

Tuyết và khói bay lượn đầy trời tựa hồ thật sự cung cấp tiên khí cho nhân vật. Khúc Hi Chi trong vai Ngọc Bách, thân mặc áo đỏ hiên ngang đứng bên bờ hoa Bỉ Ngạn. Gió nhẹ lay, từng mảng tơ bông rì rào bay xuống, khe khẽ cuốn vào mái tóc đen mượt, cùng hồng y phát phối lay động. Dung mạo của cô đặc biệt được trang điểm rất tỉ mỉ, nét đẹp trung tính mềm mại kết hợp với vẻ nữ tính trời sinh, càng phù hợp với hình tượng mỹ tiên ôn nhu tuấn đạt trong kịch bản hơn so với bất kỳ nam diễn viên nào được lựa chọn trước đó.

Thời khắc này, cảm nhận của Cố Hi Chi và cảm thức của Lục Yêu trong phim không sai biệt là bao, vì thế khi đạo diễn Khương Đồ ra hiệu tiếp tục thì nàng đã hóa thân vào nhân vật rất nhanh.

Nàng không rời vị trí ban đầu, sau khi cười cợt với Khúc Hi Chi, trao đổi ánh mắt trong khi Khúc Hi Chi sánh vai Ngọc Bách đã bước lên thuyền. Cố Hi Chi đánh giá cô một lúc, nghiêng đầu cười, "Lúc này ta đang tiếp Mạnh bà thì thấy Ngọc Bách quân tử niệm người vợ đã mất, vì sao Ngọc Bách quân không ở Tam Sinh Thạch nghỉ ngơi thêm một chút?"

Từ trước tới giờ, Khúc Hi Chi luôn liếc mắt quan sát, giờ lại lẳng lẳng nhìn thẳng vào Cố Hi Chi, thần sắc chuyển biến tinh tế vô cùng thích hợp, "Lục Yêu tiên tử đã nhìn thấy sao?"

Cố Hi Chi giả ý cười, "Toàn thể Minh giới đều biết Ngọc Bách quân vào ngày sáu tháng sáu sẽ đến tế thê, chỉ sợ Tam Sinh Thạch sắp bị nước mắt của Ngọc Bách quân làm ngập mất, ta làm sao không biết chứ!"

"Lục Yêu tiên tử khéo nói đùa" Khúc Hi Chi trầm mặc trong chốc lát, sắc mặt lúc đầu vô bình tĩnh dần nhắc lên một đoạn sóng lớn, "Vợ ta chết rồi..."

"Hmmm..." Y theo kịch bản yêu cầu hắng giọng, Cố Hi Chi đi nhanh tới đầu thuyền nhìn hoa Bỉ Ngạn ven bờ, "Ngọc Bách quân, kỳ thực cảnh sắc ở Vong Xuyên này rất đẹp, chỉ bằng chúng ta nói một chút về chuyện vui của con gái Thiên đế ngày hôm qua đi?"

Khúc Hi Chi trầm mặc, hoa tuyết rơi là lướt đầy trời, bỗng nhiên tăng thêm vài phần cô quạnh. Cô vẫn lặng lẽ đứng đó nhìn nàng, tuy không nói lời nào, khiến người khác cảm nhận rõ được tâm tình đang dao động mãnh liệt.

Cố Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi trong giây phút này, bỗng nhiên liền có chút muốn phủ định quan điểm lúc trước của mình về diễn xuất của Khúc Hi Chi.

Trong kịch bản, năm xưa, trước khi phi thăng, Lục Yêu và hoàng đế U Minh từng có một đoạn tình cảm. Sau khi Lục Yêu phi thăng lại không thể hóa giải kiếp số, hoàng đế U Minh vì giúp nàng phi thăng nên đã tự ý bóp méo số mệnh, tự thiêu thân bằng Thiên Hỏa, đến tận một ngàn năm sau mới có thể ký hôn với họa. Sau khi phi thăng, Lục Yêu hoàn toàn không nhận ra người này, càng không nhớ bất kỳ chuyện gì của kiếp trước.

Vào giờ phút này, Ngọc Bách vừa vui mừng vừa thương xót, tuy được an ủi nhưng tiếc nuối vô vàn. Cảm xúc như vậy không phải chỉ dùng nét mặt liền có thể biểu đạt được, nhưng Khúc Hi Chi chỉ cần trầm mặc, ánh mắt khẽ biến hóa là có thể tạo nên một góc nhìn rất tinh tế. Trước mỗi câu thoại, Cố Hi Chi đều bắt mình phải diễn thật cẩn thận. Vào thời khắc này, nàng chợt nhớ mình đã ra mắt khá nhiều năm, đóng phim với vô số diễn viên, nhưng người khiến nàng có cảm giác thoải mái ngược lại cũng không nhiều.

Tán thưởng là tán thưởng, nhìn Khúc Hi Chi tiến thêm một bước về phía mình, Cố Hi Chi đột nhiên nhận ra mình đang đóng phim.

Nội dung phim yêu cầu Lục Yêu nói xong câu đó thì Ngọc Bách im lặng, sau đó Lục Yêu quay đầu nói dứt lời thoại rồi chuẩn bị bỏ đi. Ngọc Bách không cho phép nàng rời đi nên giữ nàng lại, rồi không kìm lòng được hôn nàng. Nhưng hiện tại Cố Hi Chi hoàn toàn để sót động tác quay đầu đi, quên luôn cảnh kế. Vì vậy Khúc Hi Chi tiến lên một bước nhắc nàng tiếp tục cảnh phim, nhưng Cố Hi Chi phát hiện mình vốn không thể làm được. Thấy Khúc Hi Chi tới gần, trong lòng Cố Hi Chi chỉ có một giọng nói...

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

Thấy Khúc Hi Chi tới gần, trong lòng Cố Hi Chi chỉ có một giọng nói...

Người phụ nữ này là kẻ thù của nàng...

Phụ nữ... kẻ thù...

Mặc dù Cố Hi Chi từng xem qua sách và phim đồng tính, nhưng xưa nay nàng đều cảm thấy chuyện đó không liên quan đến mình, việc tiếp nhận nộ hôn trước mặt cũng không dính dáng gì tới tình yêu. Nhưng nghĩ đến đối tượng hôn mê là người phụ nữ này, tố chất chuyên nghiệp của Cố Hi Chi lập tức chạy lên chín tầng mây. Không phải bản thân nàng hoàn toàn không thể chấp nhận việc tiếp xúc với phụ nữ, chỉ là hành động này giống như dê ăn cỏ bỗng nhiên cắn phải viên đá lạ, nàng không thích như vậy. Huống chi, huống chi đóng phim cùng nàng chính là người phụ nữ này.

Cố Hi Chi vẫn còn nhớ rõ những việc người phụ nữ này từng làm lúc nàng chia tay Nhạc Trình cách đây hai năm. Hôm đó, nàng chặt vật ở nhà khóc lóc suốt suốt, vị Khúc tiểu thư này diện quần áo đẹp đến mức có thể đi dự thảm đỏ chạy đến nhà nàng, giả mù sa mưa với nàng, quở trách Nhạc Trình không tốt, hứa sẽ giúp nàng quên đi gã đàn ông đó để bắt đầu lại cuộc sống mới. Quan trọng nhất chính là, bởi vì cô xuất hiện ở nhà nàng, nên dĩ nhiên tên khốn Nhạc Trình kia cũng đuổi theo tới, tỏ tình với người phụ nữ này ở ngay trước mặt nàng...

Thời khắc đó, dù có chém ngàn nhát dao cũng không đủ để nói lên được sự phẫn nộ của nàng đối với Khúc Hi Chi. Từ ngày đó trở đi, nơi nào có Khúc Hi Chi thì tuyệt đối không có Cố Hi Chi. Bất luận Khúc Hi Chi có nói tốt Cố Hi Chi với người khác thế nào đi nữa thì nàng cũng chỉ đáp lại vồn vện hai chữ: Cảm ơn!

Nghĩ quá nhiều, về mặt đã triệt để vượt ra ngoài bộ phim. Đạo diễn Khương Đồ nhìn biểu hiện của Cố Hi Chi lắc đầu ngán ngẫm, không hề bắt nạt kêu dừng.

"Cố Hi Chi, không phải cô đã chuẩn bị cảnh này từ rất lâu rồi sao? Lúc này làm sao còn có thể mắc kẹt vậy hả?"

Nói đến phim thì Khương Đồ vô cùng coi trọng, bởi vì quá coi trọng nên càng đặc biệt nghiêm túc. Tuy thường ngày ông đối với Cố Hi Chi rất ôn hòa, nhưng dù mất Cố Hi Chi có bị mù chẳng nữa cũng sẽ không đụng vào nguyên tắc làm việc của người kia.

"Xin lỗi đạo diễn Khương, vừa nãy có chút lơ đãng, quay lại lần nữa là tốt mà"

Khương Đồ nhìn kịch bản, cau mày có vẻ hơi mất kiên nhẫn, "Lát nữa quay tiếp, cho các cô mười phút. Trước tiên, cô với Khúc Hi Chi thảo luận về cảnh hôn một chút đi"

Cố Hi Chi hấp háy mắt, có chút kinh ngạc, "Thảo luận?"

Khương Đồ điều chỉnh thử màn ảnh, ngửi khí hơi hột, "Tùy các cô thương lượng ra sao, thử nghiệm cũng được, tôi cần một hình ảnh hoàn hảo, một lần không được có thể quay mười lần"

Cố Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi, vẻ mặt đặc sắc đến méo mó. Khúc Hi Chi đúng là hào phóng vô cùng, trước sau như một nhìn lại Cố Hi Chi. Khuôn mặt trung tính phối hợp với nụ cười nhợt nhạt, khiến người ta cảm thấy cô so với khí chất nho nhã của Ngọc Bách trong phim không mấy khác biệt.

"Cố tiểu thư, nếu cô không ngại, chút nữa lúc tôi hôn cô, hy vọng cô có thể phản ứng nhiều một chút"

"..." Cố Hi Chi chợt thấy lá phổi sôi trào, suýt chút thở không lên hơi.

"Khúc Hi Chi" nhân viên còn làm việc quanh trường quay, Cố Hi Chi nhỏ giọng mắng, "Nếu chị còn chút lương tri, xin chị nghiêm túc hôn theo yêu cầu của hợp đồng, đừng có giờ trò"

Khúc Hi Chi lắc đầu cười, "Cố tiểu thư lo xa rồi, tôi chỉ hy vọng có thể diễn chân thật một chút"

Cố Hi Chi nào chịu nghe lời giải thích của cô, "Tùy chị nói thế nào, tóm lại tôi hy vọng cảnh sau quay một lần xong"

"Đúng vậy" Khúc Hi Chi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, cười đặc biệt thân thiện, "Đó là đương nhiên a..."

Hai người "thảo luận" xong xuôi, đạo diễn Khương Đồ quay phân cảnh trước đó một lần nữa. Cố Hi Chi diễn xong cảnh phim trước, đứng vào vị trí tốt nhất, bắt đầu chuẩn bị cảnh hôn.

Trong phim, mắt Lục Yêu hơi ướt một chút, Cố Hi Chi áp ủ tâm tình thật tốt đợi đạo diễn hô bắt đầu.

Lúc này, Khúc Hi Chi đứng đằng sau Cố Hi Chi, nàng xoay lưng về phía cô, hai tay nâng áo bào dài thướt thướt, nhìn hướng đối diện thuyền, hơi nghiêng đầu ra sau, "Ta phải đi rồi, vò rượu trong hội bàn đào lần trước bị Tiểu Hi uống sạch, nếu Ngọc Bách thượng tiên còn lưu luyến hương vị rượu ngon kia, hay là sang năm trở lại đi"

Chiếc thuyền đối diện neo sát thân thuyền, Cố Hi Chi vừa hơi nhấc chân về hướng chiếc thuyền bên cạnh, nhưng lúc này cổ tay phải đã bị người phía sau níu lại, cả thân thể cũng bị kéo ngã vào vòng tay xa lạ.

Cố Hi Chi khần trương cúi đầu, nàng không muốn để đối phương nhìn thấy đôi mắt ướt át. Khúc Hi Chi nhìn mặt nàng, đầu tiên là nhíu mày, sau đó dựa theo nội dung phim yêu cầu chậm rãi giơ tay lên hướng về Cố Hi Chi tìm kiếm khuôn mặt nàng. Lúc này, Cố Hi Chi làm dáng phải đi, nhưng Khúc Hi Chi nhanh hơn một bước liên cúi đầu hôn nàng.

Đạo cụ đúng lúc thổi tuyết và hoa rơi về phía hai người. Các diễn viên khác trong trường quay ngồi dọc bờ sông vắt chéo chân xem cuộc vui, hoặc vừa quan sát vừa xì xào bàn tán. Lúc này, người đẹp và cảnh đẹp hợp nhất trong màn hình. Dường như cả thế giới đều yên tĩnh bởi cảnh sắc trong màn ảnh, nhưng một trong hai nhân vật chính là Cố Hi Chi lại có một loại cảm giác sắp chết...

Khúc Hi Chi được make up thiên về nam tính, lông mày của cô được tô vẽ vô cùng anh khí, sóng mũi cũng rất cao. Cả khuôn mặt đều khiến người ta cảm thấy đây là một chàng trai khôi ngô tuấn tú, nhưng cảm giác trực quan và cảm xúc chân thực hoàn toàn khác nhau.

Thời điểm Khúc Hi Chi nhìn chăm chú mình, Cố Hi Chi cũng đã nghĩ "Thoải quên đi, coi như đây là trai đẹp. Hôn kẻ thù một chút cũng không mang thai", nhưng thời khắc Khúc Hi Chi thật sự hôn xuống, khuôn mặt Cố Hi Chi hoàn toàn đau nát.

Lúc trước, Cố Hi Chi cũng có nhận đóng cảnh hôn, nhưng tất cả đều hôn lướt qua rồi dừng. Nam diễn viên diễn chung đều có tố chất chuyên nghiệp, chắc chắn sẽ không mượn danh nghĩa đóng cảnh hôn để chiếm tiện nghi của nữ diễn viên. Nhưng chuyện trước mắt... người phụ nữ này... ngang nhiên đưa thứ mềm mại nào đó thăm dò vào miệng của mình. Hành động này thật sự đã chứng minh bản chất lưu manh, tuyệt đối không phải là người đáng hoàng của ai kia!

Cố Hi Chi ký trong hợp đồng là từ chối hôn thật, vừa nãy nàng cũng đã nhắc Khúc Hi Chi việc đó, nhưng người phụ nữ lưu manh này vốn chưa hề coi lời nói của nàng ra kí lô gì. Cố Hi Chi có thể hình dung được nếu nàng khóc lóc tố cáo Khúc Hi Chi chiếm tiện nghi của nàng thì người khác sẽ cười nàng ăn nói linh tinh như thế nào. Nhưng sự thật vào giờ phút này, cô ta còn dùng vật mềm mại đó nhẹ nhàng quét qua hàm răng mình, thậm chí dùng đầu lưỡi đụng vào lưỡi nàng.

Cảm giác mềm mại này khác hẳn với đàn ông làm cho huyết Thái Dương của Cố Hi Chi căng phồng lần nữa, vượt quá sự chịu đựng khiến nàng không thể tiếp tục thuận theo nữa. Đột nhiên dùng hai tay đẩy người Khúc Hi Chi ra, mọi người hoàn toàn không thể biết rõ cuộc phát sinh tình huống gì thì đã nghe bốp một tiếng, nàng tát Khúc Hi Chi một cái thật mạnh.

Tuyết nhân tạo vẫn đang rơi, cánh hoa vẫn đang bay, đạo diễn Khương Đồ vẫn đang nhìn màn ảnh, mọi người trong trường còn chưa ý thức được chuyện gì phát sinh. Khúc Hi Chi bị Cố Hi Chi xô đẩy lùi về phía sau một bước, nhưng chân còn chưa đứng vững lại nhận thêm một bạt tay của nàng, lập tức mất thăng bằng, từ thuyền rơi xuống nước. Tất cả xảy ra quá nhanh, chờ mọi việc ngừng lại, chỉ còn một mình Cố Hi Chi trên thuyền.

Xảy ra biến cố lớn như vậy, nhân viên cứu hộ vội vã nhảy xuống nước, đạo diễn Khương Đồ cũng đình chỉ công việc, đi tới bờ xem xét tình hình.

Khúc Hi Chi rơi xuống nước bị sặc một lúc, cổ trang dày nặng hạn chế chuyển động của cô, nhưng khi nhân viên cứu hộ tới bên người, cô vẫn kiên quyết tự mình bơi vào bờ, từ chối hai người đàn ông tới gần.

Cố Hi Chi thấy Khúc Hi Chi rút xuống nước cũng kinh ngạc đến ngây người. Đợi Khúc Hi Chi đã đến bờ, cuối cùng Cố Hi Chi nhận thức cũng đã muộn, vội vã rời thuyền.

Khúc Hi Chi vừa lên tới thì bị một đám người vây quanh một vòng lớn, có người quan tâm, cũng có người tò mò muốn xem trò vui. Đại diện Lăng Tiêm không để mọi người có nhiều cơ hội đặt câu hỏi, cùng đạo diễn trao đổi vài câu liền dẫn Khúc Hi Chi ra xe.

Cố Hi Chi vừa đi tới thì Lăng Tiêm đã mang Khúc Hi Chi lên xe. Đám người vây quanh trường quay càng lúc càng đông, thấy Khúc Hi Chi đã rời đi, lại hồi hã đem sự chú ý hội tụ lên người Cố Hi Chi.

"Cố tiểu thư, xin hỏi vừa nãy đã phát sinh chuyện gì?"

"Cố tiểu thư, vừa nãy không phải cô đẩy Khúc tiểu thư rơi xuống nước đấy chứ?"

"Tôi nhìn thấy cô ấy đánh Khúc tiểu thư, vì cô ấy nên Khúc tiểu thư mới rơi xuống nước"

"Khúc tiểu thư tốt như vậy, Cố Hi Chi, sao cô lại có thể làm tổn thương cô ấy hết lần này đến lần khác?"

"Không nên nói lung tung, trước khi biết rõ sự thật, các người đừng ngu xuẩn chỉ trích"

.....

Âm thanh xung quanh thay nhau lớn vốn bên tai, nhưng bất luận là tốt hay xấu thì sắc mặt của Cố Hi Chi đều không có biến hóa quá lớn. Sau khi Khúc Hi Chi rời khỏi trường quay, ánh mắt của nàng vẫn bồi hồi nhìn theo hướng xe của cô rời khỏi, cảm giác có chút mờ mịt cùng khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 7

Một trong hai nhân vật chính đã bỏ đi, buổi quay hôm nay nhất định không thể tiến hành như thường lệ. Đạo diễn Khương Đồ quyết định tạm thời đóng máy, tiếp tục công việc trước đây, chẳng hạn như gọi Cố Hi Chi qua bên đó nói chuyện.

Nếu người khác có thể không biết chuyện gì đã xảy ra vừa rồi, thì ông nhất định là một trong những người biết rõ. Màn hình hiển thị sinh động, Khúc Hi Chi diễn rất chuyên nghiệp. Về mặt và cảm xúc rất nhập tâm, cảnh hôn đủ dần đo và đúng chuẩn mực. Trong nháy mắt, ông cảm thấy Khúc Hi Chi và Ngọc Bách trong phim như hòa làm một. Đặc biệt là ánh mắt lúc cô nhìn Cố Hi Chi, nó ẩn chứa tình cảm nồng nàn, sâu đậm, thoáng chút tiếc nuối và kiềm nén ưu thương. Mỗi biến hóa tinh tế trên khuôn mặt cũng làm cho diễn xuất mang tính nghệ thuật tuyệt vời. Trong thoáng chốc, ông thậm chí còn cảm thấy vị Khúc tiểu thư này cực kỳ yêu thích Cố Hi Chi, nên có thể nói cô mang theo cả tâm tình hoàn mỹ khi hôn nàng, khiến mọi thứ đều có vẻ chuẩn xác vô cùng. Không phải là ông không nhìn thấy nụ hôn của hai người bất thường, nhưng trong mắt ông, nụ hôn rơi vào màn ảnh hết sức hợp lý, ông vốn cũng không định kêu dừng.

Không ngờ tới chính là... Cố Hi Chi sẽ phản ứng như thế.

Thấy Cố Hi Chi lạc mắt ba hôn bảy vĩa tới trước mặt mình, Khương Đồ châm một điếu thuốc, ngồi bên bờ sông nói, "Nhóc Cố, cô có hài lòng với diễn xuất của mình hôm nay không?"

Cố Hi Chi mất tập trung, "Tôi biết cảnh hôn quay không được tốt"

"Nguyên nhân?"

"Cô ta..." Cố Hi Chi nghĩ đến Khúc Hi Chi là phụ nữ, lời chưa kịp ra khỏi miệng lại nuốt xuống, "Trên hợp đồng đã ký cảnh hôn chỉ chạm đến rồi thôi."

Tôi có chút không thích ứng được với cách diễn như vậy "

"Diễn viên chính là có thể thích ứng với nội dung phim bất cứ lúc nào để phối hợp tốt với bạn diễn của mình. Khúc Hi Chi, cô ấy... Hmmmm, cô ấy diễn như vậy mà không nói với cô thì có chút không đúng, nhưng các cô đều là phụ nữ, cũng không tồn tại cái gì gọi là mượn phim để chiếm tiện nghi. Huống hồ, cô ấy diễn rất tốt phần cảnh này, tôi cảm thấy cách diễn của cô ấy rất chân thật. Đương nhiên, nếu cô thật sự không thể tiếp nhận thì tôi cũng sẽ nghiêm túc tuân theo hợp đồng. Có điều nói đi thì phải nói lại, tuy cô ấy phải chịu trách nhiệm, cô cũng không nên đánh cô ấy. Hôm nay, cô ấy hoàn toàn vì cô nên mới trượt chân rơi xuống nước"

Cố Hi Chi vốn có chút hối hận vì hành động quá kích lúc nãy, bây giờ nghe ông nói thế lại càng cảm thấy mình nên gánh trách nhiệm nhiều hơn, "Tôi... đích thực có lỗi. Tôi sẽ tìm cô ấy nói chuyện, sẽ không ảnh hưởng tới cảnh quay sau này"

"Tôi cũng hy vọng sau này các cô còn có thể tiếp tục hợp tác" Khương Đồ rất chân thành đưa ra kiến nghị, "Đương nhiên bước thứ nhất là cô nên đi xin lỗi."

"Xin lỗi..." Cố Hi Chi mờ mịt nhìn cảnh non xanh nước biếc ở phía xa.

Tuy mọi chuyện xảy ra đến giờ vẫn còn nhiều vướng mắc, nhưng nghĩ tới cảnh mình ăn nói khép nép xin lỗi Khúc Hi Chi, Cố Hi Chi vẫn cảm thấy khó khăn, thà tự vả vào mặt mình mười cái còn dễ chịu hơn.

Lời khuyên của Khương Đồ được Cố Hi Chi ghi lòng tạc dạ, nhưng có làm hay không lại là chuyện khác.

Cùng Khương Đồ tuyên truyền bộ phim với các tổ khác xong, Cố Hi Chi không ăn tối mà trực tiếp về khách sạn. Một ngày mệt nhọc khiến nàng chỉ muốn ngâm mình trong bồn tắm, nhưng nghĩ tới đáng về khi Khúc Hi Chi rơi xuống nước, Cố Hi Chi bò lên khỏi bồn, trang điểm thêm lần nữa.

Thật sự, muốn nàng nói xin lỗi với Khúc Hi Chi tuyệt đối còn khó hơn lên trời, nhưng bất kể thế nào thì Khúc Hi Chi cũng vì nàng mà rơi xuống nước. Bộ phim này cũng chỉ mới bắt đầu mở máy, sau này mọi người còn phải hợp tác dài dài. Nếu hiện tại không quan tâm cô ta, về sau cũng không biết nói gì.

Cố Hi Chi canh thời gian thích hợp, đúng bảy giờ tối thay một bộ váy dài rồi đứng trước cửa phòng bên cạnh bấm chuông. Mới ấn hai lần chuông, Khúc Hi Chi mặc một chiếc váy ngủ màu đen thấp cổ đến mở cửa, mái tóc đen dài rơi rải trước vùng ngực trắng nõn, vừa tao nhã lại có chút gợi cảm.

Cố Hi Chi nuốt nước bọt, kích động nhìn chiếc áo ngủ hở hang của vị Khúc tiểu thư kia, nở một nụ cười không hài hòa nói, "Khúc tiểu thư, có rảnh đi ăn cơm tối không? Tôi mời chị!"

Dường như Khúc Hi Chi lưỡng lự một lúc, "Rất xin lỗi Cố tiểu thư, ba năm rồi tôi không quen ăn tối ở ngoài"

Nụ cười trên mặt Cố Hi Chi cứng đờ, lại nhanh chóng nở thêm một nụ cười sâu sắc, "Vậy hả, vậy cũng tốt, đúng lúc tôi còn có hẹn với người khác, để lần sau vậy"

Cố Hi Chi xoay người đi rồi, Khúc Hi Chi nhìn bóng lưng gầy gò của nàng một hồi, khẽ mỉm cười, "Cố tiểu thư, tôi vì cô phá lệ một lần. Cô có sẵn lòng cho tôi cơ hội này không?"

Cố Hi Chi quay đầu lại, nụ cười khó coi cuối cùng cũng coi như dịu đi một ít, "Chị muốn ăn gì?"

"Tùy ý"

"Ý tôi là bình thường ở nhà chị hay ăn cái gì?"

Khúc Hi Chi nghĩ một hồi, "Thứ năm sẽ ăn rau xanh với súp nấm"

Cố Hi Chi cau mày, "Còn gì nữa không?"

"Không"

"Chị không ăn thịt hả?"

"Tôi ăn chay từ nhỏ"

Cố Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi với ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh.

Tuy không kỳ thị thức ăn chay, nhưng tại sao chuyện Khúc Hi Chi ăn chay lại khiến cho nàng có một loại cảm giác rất hiếu kỳ?

Nửa giờ sau, tại phòng của Khúc Hi Chi.

Người phục vụ bắt đầu mang thức ăn vào phòng khách, sau đó Cố Hi Chi mới chậm rãi vào theo, do trước đó ở phòng bếp đầy khói dầu, nên lớp trang điểm của nàng đã có chút tỳ vết.

Sau khi đuổi người phục vụ ra, Cố Hi Chi ngồi trên ghế sofa quay sang vị tiểu thư đang ngồi ghé bên cạnh nói, "Những món ăn này phần lớn là do tôi học của đầu bếp ở nhà làm, bảo đảm thơm ngon sạch sẽ, hơn nữa chị nói muốn ăn súp nấm nên tôi cũng nấu luôn rồi, nếu chị không ngại có thể nếm thử"

Hình như đối với việc như vậy có chút bất ngờ, Khúc Hi Chi thả tạp chí trên tay xuống nhìn chén súp trước mặt, lại ngẩng đầu dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Cố Hi Chi.

"Đừng hiểu lầm, chỉ là tôi nghe đại diện Lăng Tiêm nói chị rất chú trọng vệ sinh an toàn thực phẩm, nếu chị không thích thì có thể không ăn"

Khúc Hi Chi đắm chiêu nhìn nàng một chốc, lại cúi đầu liếc nhìn thức ăn trước mặt, lần này trực tiếp cầm đũa lên.

Cố Hi Chi nấu ăn cũng không phải là chuyện mới đây, nàng rất tự tin với tài nghệ của mình, trông thấy Khúc Hi Chi đã nếm món ăn, trong lòng nàng lại bắt đầu tính toán.

Thật ra không phải tự nhiên nàng rảnh rỗi đi nấu cơm cho vị Khúc tiểu thư này để bắt quảng làm họ đầu, càng không muốn cùng cô hàn gắn mối quan hệ chị em tốt nhanh như thế. Trong tiềm thức, nàng coi cô là đối thủ, loại quan hệ này sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi, nhưng những việc nàng làm bây giờ nhằm giải quyết chuyện ban sáng. Khi bước ra khỏi cánh cửa kia, cái tên Khúc Hi Chi vẫn sẽ bị nàng vẽ lên đầu gạch chéo thật lớn.

Khúc Hi Chi nếm thử xong một món rồi ngẩng đầu lên, nở một nụ cười thân thiện nói, "Mùi vị rất tốt, cô không ăn sao?"

"Không, tôi nhìn chị ăn"

Khúc Hi Chi nhướng mày, làm ra vẻ mặt đầy nghi vấn.

Cố Hi Chi giải thích, "Tôi nói là... Chị ăn trước đi, ăn xong tôi còn có chuyện muốn nói với chị"

Khúc Hi Chi thẳng thừng để đũa xuống, "Cố tiểu thư, có gì thì cô cứ nói thẳng, không cần vòng vo"

Cố Hi Chi cười lấy lệ, "Nào có vòng vo gì đâu, chẳng qua là cảm thấy Khúc tiểu thư lúc sáng đóng phim rất khổ cực, bây giờ thăm hỏi Khúc tiểu thư một chút thôi"

Khúc Hi Chi rà soát nàng một hồi, lập tức nở nụ cười, "Là Cố tiểu thư cảm thấy áy náy về chuyện hồi sáng, nên bây giờ mới đích thân nấu cơm cho tôi, đặc biệt cũng không có ý bày tỏ ân hận, chẳng qua là muốn lương tâm không cắn rứt, đúng không?"

"Tôi thừa nhận lúc sáng tôi có chỗ không đúng, nhưng nếu không phải chị... chị làm chuyện quá đáng trước, tôi cũng sẽ không làm như thế. Bây giờ tôi ở đây làm những thứ này cũng coi như có thành ý, vì vậy chuyện này cho qua đi, ngày mai vẫn quay phim như thường lệ, không được sao?"

Khúc Hi Chi suy nghĩ một chút, khoe môi hơi nhếch lên, từ ghế sofa đứng lên, đi tới bên cạnh Cố Hi Chi ngồi xuống.

"Cố tiểu thư muốn mọi người đều quên hết chuyện sáng nay, coi như tất cả chưa từng xảy ra, đúng không?"

Mùi nước hoa lấp đầy hơi thở, Cố Hi Chi có chút rối loạn theo bản năng né sang một bên, "Đúng, không thể sao?"

"Đương nhiên có thể"

Cố Hi Chi có chút bất ngờ khi cô thoải mái đồng ý như vậy, "Thật hả?"

"Thật" Khúc Hi Chi nhìn nàng mỉm cười, "Chỉ cần Cố tiểu thư làm cho tôi một chuyện"

"Chuyện gì?"

Khúc Hi Chi thấy nàng cách mình ra một khoảng, khẽ cười, "Cố tiểu thư có thể tới gần một chút để nói chuyện được không?"

Cố Hi Chi đề phòng nhìn cô.

Khúc Hi Chi xích tới, "Chuyện này rất bí mật"

Cố Hi Chi miễn cưỡng tới gần cô một chút.

Khúc Hi Chi cười cười, cúi đầu vào tai nàng nói, "Tôi muốn nói là..." Đôi môi phun ra vền vền mấy chữ này, bỗng nhiên hạ sát vào gáy nàng khẽ hôn một cái.

Hơi ẩm tụ hội sau gáy, cảm xúc mềm mại khiến thần kinh của Cố Hi Chi nhảy dựng lên, lập tức bật ra, "Khúc Hi Chi, chị làm gì vậy?"

Khúc Hi Chi nhàn nhạt cười, nhưng dù sao thì nụ cười này trong mắt của Cố Hi Chi lại hơi lưu manh vô lại, "Chính là muốn hôn cô một chút"

"Chị bị bệnh thần kinh hả?" Cố Hi Chi cảm thấy nếu không phải mình đủ nhẫn nại thì thật sự bây giờ sẽ lập tức phát điên lên mất.

"Một nụ hôn đổi lấy một lần chết đuối rất xứng đáng. Cố tiểu thư, hồi sáng tôi bị sặc nước ngộp muốn chết"

"Chị..." Cố Hi Chi tức đến nghẹn họng, cảm nín nửa ngày mới có thể nói chuyện, "Tôi là phụ nữ, chị có hứng thú hôn phụ nữ đến thế sao?"

"Với người khác thì không hứng thú, nhưng đối với Cố tiểu thư thì đặc biệt có hứng thú"

"Tôi biết chị cố ý gây sự với tôi!" Cố Hi Chi căn bản không khổng chế được tâm tình của mình, "Tôi thực sự bị thần kinh mới đến đây giằng hòa với chị. Khúc Hi Chi, chị điên rồi, tôi sẽ nhớ kỹ ngày hôm nay, cứ chờ mà xem!" Xoay người rời khỏi phòng khách của Khúc Hi Chi, đóng cửa cái rầm.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 8

"Cho nên nói người phụ nữ này không hợp với tôi, cướp bạn trai của tôi thì không nói đi, giờ lại còn muốn trêu đùa trên thân thể của tôi. Chẳng lẽ kiếp trước cô ta bị tôi chà đạp một vạn lần rồi vứt bỏ nên kiếp này mới hận tôi như vậy?"

Tuy ăn tối với Lương Ưu Ưu, nhưng Cố Hi Chi cả buổi đều nhỏ nước bọt giận sôi gan về hành động của Khúc Hi Chi, nằng căn bản không thèm đụng tới đôi đùi.

Lương Ưu Ưu không bị Cố Hi Chi ảnh hưởng, vừa ăn tráng miệng vừa hưởng thụ chuyện tầm phào của nàng. "Được rồi, cậu biết có bao nhiêu người muốn bị Khúc Hi Chi chà đạp không hả, lời này mà bị người ta nghe thấy chỉ khiến họ ghen tỵ thôi, không có ai đồng tình với cậu đâu"

"Tôi van cầu Thượng Đế" Cố Hi Chi không ăn cơm nhưng lại cảm thấy buồn nôn, "Cô ta muốn chà đạp thì cứ việc đạp lên người khác là được rồi. Tôi không muốn liên quan tới cô ta chút nào hết. Tôi thấy cô ta rõ ràng nhìn tôi không vừa mắt mới đóng bộ phim này, nói cái gì mà khiêu chiến bản thân, kỳ thực chính là lấy việc công trả thù riêng!"

"Tôi tán thành chuyện lấy việc công trả thù riêng" Lương Ưu Ưu cười mà như không cười, "Có điều việc riêng gì đấy thì hơi khó nói à nha!"

Cố Hi Chi không hiểu ý vị trong lời nói của Lương Ưu Ưu, chỉ hung hăng bất mãn, "Ngược lại chính là muốn gây sự với tôi"

Lương Ưu Ưu nhìn đáng vẻ ngu ngốc chậm hiểu của Cố Hi Chi, cười híp mắt không muốn nói thêm gì nữa.

Sáng hôm sau, đạo diễn Khương Đồ chuẩn bị quay cảnh hôn lần hai, đại khái là bởi sự kiện đặc sắc hôm trước nên trường quay hôm nay đông hơn một tí. Cố Hi Chi xem đi xem lại lời thoại vốn đã thuộc lâu từ lâu, trong lòng có chút buồn bực.

Hậu trường này có phân cảnh không nhiều, nếu không có gì bất ngờ thì ngày mai đoàn phim sẽ đặt vé máy bay đi trạm tiếp theo, nhưng hôm nay thế nào cũng không ai dám chắc.

Nói tới chuyện của bản thân, Cố Hi Chi cảm thấy không gì có thể làm khó mình, nhưng nếu Khúc Hi Chi vẫn kiên trì với cách diễn như hôm qua, nằng căn bản cũng không thể cự tuyệt.

Nàng không giống Khúc Hi Chi. Đối với Khúc Hi Chi mà nói, bộ phim này đóng hay không đóng cũng vậy thôi. Nếu thành công thì càng như thêm hoa lên gấm, nếu không thì cũng chẳng ảnh hưởng đến độ nổi tiếng của cô lúc này. Thế nhưng đối với Cố Hi Chi lại khác, nếu bộ phim này thành công, không thể nghi ngờ sẽ giống như đốt than sưởi ấm trong ngày đông giá rét, còn nếu không thuận lợi thì sự nghiệp diễn xuất của nàng sẽ tuột xuống một bậc. Mà giả như nàng vì xích mích với Khúc Hi Chi mà bỏ lỡ cơ hội diễn xuất lần này thì ngay đến bậc thang cũng chẳng có.

Tuy nàng và Khúc Hi Chi đều là diễn viên chính, nhưng nếu ví Khúc Hi Chi như biển rộng mênh mông thì nàng nhất định là suối nhỏ uốn lượn, không ai vì một dòng suối nhỏ mà đắc tội với biển lớn. Khúc Hi Chi lại nổi tiếng như vậy, đạo diễn lừng danh cũng phải nể cô ba phần. Còn ý kiến của Cố Hi Chi, có thể ai đó nghe được sẽ tán thành, nhưng nàng muốn thay đổi cách diễn của Khúc Hi Chi thực sự là mơ giữa ban ngày.

Nhân viên đã chuẩn bị đạo cụ kỹ càng, Khương Đồ ở một bên điều chỉnh thử màn ảnh. Dù Cố Hi Chi không muốn hay không vui cũng chẳng thể làm gì khác, nàng liếc mắt nhìn thấy Khúc Hi Chi rời khỏi chỗ ngồi dưới tán hoa đi tới bên sông chuẩn bị quay phim.

Cố Hi Chi vừa tới nơi, Khương Đồ cũng ra hiệu cho Khúc Hi Chi bắt đầu. Người lái thuyền đưa hai người đến giữa sông, nhân viên lập tức bật máy tạo tuyết, tất cả đã vào vị trí, sau đó Khương Đồ gật gù ra hiệu cho máy chạy.

Dưới bên dòng có rất nhiều người quan sát cảnh vui này, cuối cùng Cố Hi Chi quay lưng liếc nhìn đám người nhiều chuyện, rồi bắt đầu nhập cảm xúc vào nhân vật.

Cảnh hôn vẫn diễn ra như cũ, Lục Yêu hướng về Ngọc Bách bắt đầu cáo biệt:

"Ta nhiều tuổi rồi, theo bối phận vai về chàng nên gọi ta một tiếng cô cô. Lần sau gặp mặt, Ngọc Bách thượng tiên phải nhớ kỹ, đừng thất lễ nữa" Cố Hi Chi đối diện Khúc Hi Chi ra về miễn cưỡng vui cười nói ra lời thoại, chờ Khúc Hi Chi diễn cảnh kế tiếp.

Khúc Hi Chi trầm mặc một hồi, không cười, lập tức lộ ra vẻ mặt ưu thương, nhưng cô nhanh chóng giấu đi tâm trạng, ngữ khí lạnh nhạt, "Ta không biết"

"Hơ, rốt cuộc Ngọc Bách quân cũng không thành thật chút nào" Cố Hi Chi diễn Lục Yêu cười một nụ cười không đứng đắn, "Theo ý muốn của Ngọc Bách quân, Lục Yêu đi đây" Một câu nói biểu đạt hoàn chỉnh, Cố Hi Chi xoay người, ưu tư lần nữa mới nâng áo bào lên, "Ta phải đi rồi, vò rượu trong hội bàn đào lần trước bị Tiểu Hi uống sạch, nếu Ngọc Bách thượng tiên còn lưu luyến hương vị rượu ngon kia, hay là sang năm trở lại đi"

Nâng áo bào lên, Cố Hi Chi làm dáng lên thuyền, Khúc Hi Chi lập tức níu lấy cổ tay phải của nàng, kéo cả thân thể mang đến trước mặt.

Thời khắc này Cố Hi Chi khăn trương cúi đầu, sương mù trong mắt hiện rõ trên màn ảnh, Khương Đồ thâm tán thành với biểu đạt trạng thái của nàng vào giờ phút này. Khúc Hi Chi đưa tay hướng về Cố Hi Chi tìm kiếm khuôn mặt nàng.

Lúc này, pha quay chậm tập trung vào nét mặt của Khúc Hi Chi, lông mi cô rung động nhẹ nhẹ, lộ ra đáy mắt sâu buồn, sắc bén, đầy tình cảm.

Tay cô sắp chạm vào nàng, Cố Hi Chi tức tốc tránh ra chuẩn bị quay đầu lại, cảnh hôn môi thuận lợi xuất hiện trên màn ảnh. Bị Khúc Hi Chi hôn, Cố Hi Chi bấu chặt góc áo mình. Đầu tiên nàng hơi né tránh theo yêu cầu của kịch bản, sau đó Khúc Hi Chi hung hăng ôm chặt đối phương, chậm rãi xâm lược bờ môi cho đến hàm răng đang đóng kín.

Cố Hi Chi chống cự một hồi cảm thấy dường như sự xâm chiếm không còn cường ngạnh như trước nữa. Nàng đang vui mừng vì mình vừa tránh khỏi một kiếp nạn, nhưng Khúc Hi Chi chợt dừng lại rồi nở một nụ cười kỳ dị với nàng, sau đó chuyển hướng sang đạo diễn, "Xin lỗi đạo diễn Khương, đột nhiên tôi cảm thấy ánh sáng có chút chói mắt, có thể nghỉ một chút rồi quay lại không?"

Khương Đồ nhìn màn ảnh một chút, ra hiệu nhân viên đạo cụ tạm dừng, "Sau đó tiểu Khúc qua phải một chút. Cố Hi Chi, cô qua trái đi"

"..." Cố Hi Chi nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt đặc sắc vạn phần.

Khúc Hi Chi quay đầu về Cố Hi Chi cười, "Thật xin lỗi Cố tiểu thư, cảnh hôn còn phải quay lại lần nữa"

Cố Hi Chi nghiêng răng, "Khúc Hi Chi!"

Khúc Hi Chi cười nhạt.

Nàng nhìn nét cười của cô, đột nhiên không muốn tranh luận chuyện cố ý này nữa, chẳng qua nàng đang cố kiềm chế kích động muốn bóp cổ Khúc Hi Chi mà thôi, "Chị giỏi lắm!"

Cảnh hôn đến cùng cũng không gian nan như Cố Hi Chi tưởng tượng, Khúc Hi Chi không còn xuất hiện bất cứ vấn đề gì trong lần quay sau nữa, ngoại trừ nụ hôn vẫn nồng nhiệt chân thật.

Mới hơn tám giờ sáng, hai vị nhân vật chính đã quay xong, đạo diễn ở lại quay nốt ngoại cảnh do ngày mai phải bay. Cố Hi Chi và Lương Ưu Ưu đi chơi cả ngày trong thành phố, đến tối mới về khách sạn.

Cố Hi Chi tắm xong đã là mười giờ tối, nàng vừa định nghỉ ngơi thì điện thoại trên giường reo vang. Cố Hi Chi bắt máy sau đó nghe người phụ trách đoàn phim ở đầu bên kia nói, "Cố tiểu thư, có thể nhờ cô thông báo giúp cho Khúc tiểu thư ở phòng bên cạnh là sáng mai tám giờ bay đi không? Tôi gọi cho cô ấy này giờ đều không có ai tiếp, phiền cô"

Cố Hi Chi xưa nay không tiện cự tuyệt thỉnh cầu của người khác, tuy trong lòng có chút miễn cưỡng nhưng ngoài miệng vẫn đồng ý, "Không thành vấn đề, tôi sẽ báo cho"

"Thật cảm ơn Cố tiểu thư"

Điện thoại bị cắt đứt, Cố Hi Chi nhìn đồng hồ, nàng thay áo ngủ ra rồi mặc một chiếc quần dài màu xanh lục đi tới trước cửa phòng Khúc Hi Chi.

Người có địa vị và danh tiếng như Khúc Hi Chi hiện giờ lại chịu ở khách sạn hạng hai mà không kén chọn thực sự rất hiếm có. Cố Hi Chi nghĩ tới cảm thấy vẫn có thể nói chuyện với người này. Nàng miễn cưỡng gõ cửa.

Gõ ba lần nhưng trong phòng không có phản ứng, rõ ràng là có tiếng TV trong phòng truyền đến. Cố Hi Chi tò mò nhìn qua khe cửa đang khép hờ, ma xui quỷ khiến nàng đẩy cửa phòng của Khúc Hi Chi ra.

Trong tình huống bình thường, Cố Hi Chi tuyệt đối sẽ không tùy tiện xông vào phòng người khác. Hành vi này thật bất lịch sự, mặt khác nàng cũng chẳng có hứng thú quan tâm người khác xảy ra chuyện gì. Nhưng chuyện liên quan tới ba chữ Khúc Hi Chi thì ngoại lệ, nói chung thời khắc này Cố Hi Chi đã lạng lẹ đi vào phòng của Khúc Hi Chi rồi.

Tất cả đèn trong phòng khách đều sáng, TV đang chiếu một bộ phim điện ảnh cũ. Cố Hi Chi nhìn xung quanh cũng chẳng thấy nửa bóng người, chỉ nghe thấy tiếng của nhân vật trong phim vang vọng khắp phòng.

Cố Hi Chi hơi bực mình. Người phụ nữ cẩn thận kia chắc sẽ không quên khóa cửa trước khi ngủ chứ?

Cố Hi Chi vừa nảy sinh nghi hoặc thì trong phòng ngủ liền vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất. Nàng nhú mào bước về hướng cửa phòng ngủ, lại tình cờ nghe được đối thoại có thể xem là tin tức khá đắt giá của làng giải trí.

Chương 10: Chương 9

"Tiểu khúc, tôi đã nói hôm nay là sinh nhật của tôi, em không thể nể mặt tôi nhận món quà này được sao?"

"Lam tiểu thư, thật xin lỗi, những món này quá quý giá, tôi không thể nhận"

"Nhưng cho em những thứ này không ai khác mà chính là Lam Nhị tôi. Khúc Hi Chi, em mở mắt ra nhìn tôi này. Chúng ta quen biết sáu năm, nếu lúc trước không có tôi thì em làm sao có khả năng bước chân vào cái vòng lẩn quẩn này được?"

"Xin lỗi Lam tiểu thư. Tôi thật sự cảm ơn chị về chuyện lúc trước, chị có ơn tri ngộ với tôi, tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, nhưng sáu năm nay tôi vẫn giữ vững lập trường rõ ràng. Chị là bạn tốt của tôi, còn mối quan hệ khác tôi rất khó tiếp nhận"

"Em nói những lời này mà không thấy ngượng sao? Khúc Hi Chi, sáu năm nay tôi vì em làm cũng không ít. Tôi đương nhiên không phải kẻ công, chỉ là tôi nghĩ nước chảy đá mòn, nhưng tại sao em không hề động tâm dù chỉ một lần? Rốt cuộc em vẫn để ý tôi là phụ nữ nên đặc biệt chán ghét tôi phải không?"

"Lam tiểu thư" Khúc Hi Chi trầm mặc nửa ngày mới lên tiếng. "Tôi rất xin lỗi phải nói thẳng với chị, tôi thật sự không thể tiếp nhận tình cảm đồng giới được"

... ..

Hai người trong phòng dường như không còn nói chuyện nữa, tựa hồ không còn âm thanh nào. Ngược lại Cố Hi Chi không thể chú ý tới cuộc nói chuyện của hai người kia, trong tâm trí của nàng hiện giờ chỉ có một chuyện.

Nữ thần Lam Nhị nhiều năm được giới giải trí phong danh hiệu 36D (*) mặc nhiên theo đuổi Khúc Hi Chi tận sáu năm!

(*) Bra size khủng :D

Không, không chỉ có vậy, hình như nàng còn bỏ sót tin gì đó quan trọng...

Đúng, Lam Nhị là phụ nữ, Khúc Hi Chi cũng là phụ nữ. Lam Nhị yêu Khúc Hi Chi đồng nghĩa cô là người đồng tính, nhưng điệu bộ của Khúc Hi Chi giống như không thể tiếp nhận loại tình yêu không có lối thoát này.

Cố Hi Chi nhất thời cảm thấy Khúc Hi Chi rốt cục cũng có chuyện không muốn nhắc tới.

Hai người vẫn còn đang nói chuyện trong phòng ngủ, Cố Hi Chi không muốn tiếp tục theo dõi chuyện riêng tư của người khác. Nàng lặng lẽ xoay người chuẩn bị rời đi, nào ngờ vừa đi vài bước liền nghe thấy tiếng phụ nữ khóc. Cố Hi Chi dừng lại cảm nhận một hồi, nhanh chóng phát hiện tiếng khóc này là của Lam Nhị.

"Tiểu khúc, tôi chỉ muốn hôn em một cái. Không phải hôm nay em đóng phim còn hôn Cố Hi Chi gì đó hay sao? Tại sao một người qua đường cũng có thể nhưng tôi lại không?"

"Đó là phim yêu cầu, xin lỗi Lam tiểu thư... Chị đừng như vậy..."

Trong phòng ngủ bỗng nhiên truyền ra một vài tiếng va chạm ầm ĩ, Cố Hi Chi quay đầu nhìn cửa phòng ngủ đang đóng kín. Tuy nàng cảm thấy ngữ khí của Khúc Hi Chi mềm mại hơn vẻ vênh váo tự đắc thường ngày đến mức kỳ quái, nhưng âm thanh bên trong vẫn thôi thúc nàng mở cửa xem sự tình đang phát sinh.

Cố Hi Chi do dự một chút thì tiếng động bên trong đã bắt đầu lớn hơn. Hình như nàng nghe thấy tiếng cầu cứu, dù có chần chờ hay kiêng kỵ cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không thể làm ngơ được. Nàng tần ngần một lúc rồi đẩy cửa phòng ngủ ra. Cái đây này không chỉ làm Lam Nhị sững sốt mà Cố Hi Chi cũng hoảng hốt.

Lam Nhị vì thương tâm quá độ đối với sự quyết tuyệt của Khúc Hi Chi, vậy nên khi thấy Cố Hi Chi thì không chỉ bất ngờ mà còn đột nhiên bừng tỉnh lại.

Chuyện làm Cố Hi Chi sững sờ không có đơn giản như vậy.

Lúc cửa vừa mở, Lam Nhị đè ngã Khúc Hi Chi trên giường, hai tay gắt gao trói chặt hai cổ tay cô, thân thể hầu như ép lên người cô. Trước khi Cố Hi Chi đẩy cửa, Khúc Hi Chi đại khái là thật sự kịch liệt phản kháng, nên chiếc áo trắng cô đang mặc trên người bị kéo xuống khỏi thắt lưng, xương quai xanh đẹp đẽ cùng da thịt trắng nõn mềm mại lập tức đập vào mắt Cố Hi Chi, trong tích tắc khiến hai mắt Cố Hi Chi căng tròn.

Chuyện này giống như đang thử thách khả năng phản ứng, vẫn là Khúc Hi Chi nhận thức trước tiên. Mái tóc đen tán loạn đã sớm che khuất trước ngực, Khúc Hi Chi vội đẩy Lam Nhị ra, lấy một chiếc áo khoác trong tủ quần áo phủ lên người, sau đó mới quay đầu lại nói chuyện.

"Lam tiểu thư, chị đi đi. Hôm nay xem như chúng ta hòa nhau. Nếu có thể, tôi vẫn hy vọng chị có thể trở thành bạn tốt của tôi, tất nhiên chị có thể là quân tử chi giao"

Lam Nhị ngồi trên giường dờ ra, trời sinh mỹ nhân không giống nhau. Cố Hi Chi thấy đáng vẻ u buồn, gào khóc của người kia cũng hơi tội, nhưng chuyện cô ta vừa làm vượt ra ngoài nguyên tắc của nàng, nên bây giờ dù cô ta có đẹp như Hằng Nga đi nữa thì Cố Hi Chi cũng sẽ không có nửa phần đồng tình.

"Lam tiểu thư, chị đi trước đi"

Lam Nhị ngẩng đầu nhìn Cố Hi Chi một lúc, lắc đầu ngo ngắc đứng dậy khỏi giường.

Đi tới cửa phòng ngủ, cô bỗng nhiên dừng bước, nhẹ giọng nói, "Tiểu Khúc, tôi thật sự rất yêu em, chỉ cần em vẫn còn độc thân, tôi sẽ không từ bỏ"

Khúc Hi Chi không nói gì, Lam Nhị rời đi, Cố Hi Chi dõi theo bóng lưng của Lam Nhị, xong lại nhìn mặt Khúc Hi Chi. Sau đó nàng nghiêng đầu đắm chìm suy nghĩ.

Giới giải trí có vạn ngàn mỹ nữ, ai cũng có một đồng người theo đuổi, nam lẫn nữ cũng không phải ít, nhưng nhiều lắm cũng chỉ được hai, ba tháng, vài ba năm cũng có nhưng không nhiều. Mà người theo đuổi Khúc Hi Chi không chỉ đồng tính, lại trồng cây si tới sáu năm. Quan trọng nhất chính là người kia bị cự tuyệt nhưng vẫn kiên trì, nếu đối phương không kết hôn thì sẽ không buông tay. Rốt cuộc là người theo đuổi bị mù hay người bị đuổi có mị lực quá lớn?

Ánh mắt của Cố Hi Chi quét qua quét lại trên mặt Khúc Hi Chi trong chốc lát, một lần nữa nàng khẳng định người trước mặt người chín mươi chín phần trăm là hồ ly tinh chuyển thế.

"Khụ" Trong phòng quá mức trầm mặc, Cố Hi Chi hắng giọng một cái rồi nói, "Không phải tôi cố ý xông vào đâu. Lý tiểu thư nói điện thoại cho chị không được, nhờ tôi thông báo cho chị sáng mai tám giờ bay"

"Cảm ơn" Khúc Hi Chi xem ra bình tĩnh rất nhiều, "Tôi biết rồi"

Cố Hi Chi thấy tâm cô bình tĩnh dị thường, nàng lại cảm giác quan hệ của cả hai rất kém, thực sự không muốn tiếp tục lúng túng ở đây chi cho mất mặt, "Biết là tốt rồi, chị nghỉ ngơi đi, tôi về"

Khúc Hi Chi ngẩng đầu nhìn nàng, "Cố tiểu thư"

Cố Hi Chi vừa xoay người lại quay đầu, "Hửm?"

Khúc Hi Chi nhìn nàng, ngữ khí rất thành khẩn, "Cô có thể ở lại với tôi không?"

Câu nói này lúc bình thường Cố Hi Chi nghe xong nhất định sẽ cười lạnh chửi cô bị thần kinh. Nhất là ban sáng nàng mới bị cô mượn phim trên giường một lần, tối qua lại bị cô chọc tức lần nữa. Xét cho cùng thì người này đối với động vật yếu đuối lại có lòng nhân từ trời sinh. Thời khắc này, Khúc Hi Chi đã coi bỏ thể xác kiên cường ngày thường xuống lộ ra dáng vẻ mỏng manh của phụ nữ, thực sự khiến Cố Hi Chi không có cách nào từ chối.

"Tôi sẽ không nói gì để an ủi chị đâu, nhưng nếu chị muốn có người ở cạnh... Tôi có thể ở lại đây"

Khúc Hi Chi cười cười, không giống với vẻ trên hoa gheo nguyệt mọi khi, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của cô.

"Mời Cố tiểu thư ngồi, tôi đi rót trà cho cô"

"Không cần khách khí như thế, tôi không khát, cũng không muốn ngồi"

Khúc Hi Chi trầm mặc chốc lát, "Kỳ thực tôi vào giới giải trí lâu như vậy cũng không bạn bè thân thiết, tôi biết Cố tiểu thư không thích tôi, cũng không hy vọng Cố tiểu thư có thể ở thay đổi cái nhìn về tôi trong một sớm một chiều. Nhưng xin Cố tiểu thư hãy tin tôi, từ đầu tới cuối tôi đối với cô không hề có ác ý. Hiếm khi nào Cố tiểu thư đồng ý ở lại, Cố tiểu thư không thể ngồi xuống nghe tôi trò chuyện sao?"

Cố Hi Chi nhìn cô, lại nhìn cái giường đơn nhỏ xíu trong phòng ngủ của cô, bất đắc dĩ ngồi xuống, "Muốn tôi ngồi thì nói đơn giản được rồi, nói chi một đồng lời vô nghĩa, nhảm chán"

Tuy Cố Hi Chi ngoài miệng không buông tha, nhưng thấy nàng ngồi trên giường của mình, Khúc Hi Chi mỉm cười ngồi sát bên nàng.

"Cố tiểu thư, tại sao cô không tin tôi không có ác ý với cô?"

Hương thơm đặc hữu lại lần nữa lấp đầy hơi thở, Cố Hi Chi vẫn theo bản năng tránh xa cô ra, "Những việc chị làm với tôi không giống có ý tốt"

"Cố tiểu thư nói chuyện tôi hôn cô hay chuyện tôi giật phim của cô?"

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 10

Cố Hi Chi rất cuộc vắn là người khá bảo thủ, nghe Khúc Hi Chi đem cảnh hôn hít ra nói mà không biết xấu hổ, bản thân nàng cũng không mấy dễ chịu, "Khụ, đương nhiên là chuyện chị giặt phim của tôi".

"Ra vậy" Khúc Hi Chi nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, "Kỳ thực tôi vẫn luôn muốn giải thích chuyện này với cô nhưng cô không cho tôi cơ hội. Lúc trước đạo diễn Lý Tư Giai vốn định giao vai nữ chính cho cô, nhưng nam chính lúc đó lại do Tiêu Tịch đóng. Tiêu Tịch khi ấy là nam vương ảnh đế rất nổi tiếng, hưởng chi sự nghiệp diễn xuất của anh ta như mặt trời ban trưa, bất luận là nhà sản xuất hay đạo diễn cũng đều không dám đắc tội. Những đạo diễn từng hợp tác với Tiêu Tịch đều biết anh ta có một nguyên tắc, chính là không bao giờ hợp tác với nữ diễn viên sinh vào tháng tư, dù là vai phụ cũng không được, nên đối người là chuyện bắt buộc phải làm, mà trùng hợp đối tôi vào thay thôi. Tuy lúc đó đạo diễn không muốn thất hứa với cô nhưng càng không dám đắc tội với Tiêu Tịch, vì vậy ai cũng cho rằng tôi giặt phim của cô. Cách đây vài năm tôi rất muốn nói rõ cho cô biết nhưng không được. Bây giờ cô hiểu lắm tôi nhiều như vậy, nên tôi nghĩ nhất định phải biện minh cho bản thân".

Khúc Hi Chi nói một tràng thật dài, sự thật trải qua nhiều năm phút chốc phô bày ra trước mắt khiến Cố Hi Chi nhất thời không tiếp thu hết được. Nàng suy nghĩ nửa ngày, mặc dù đã tiêu hóa hết lời nói của Khúc Hi Chi, nhưng cũng không hoàn toàn tin tưởng, "Thật không?".

"Cố tiểu thư, có thể cô rất khó tin tôi, nhưng so với hoài nghi, thử tin tưởng một lần hẳn sẽ không làm khó cô đâu. Chân tướng chỉ có một, tôi tin người có tầm nhìn như Cố tiểu thư nhất định sẽ nhận ra".

"Đừng có nói khích, tôi đương nhiên sẽ nhận ra được, nhưng lời chị nói có mưu tính hay không làm sao tôi biết được".

"Cố tiểu thư nói cái gì thì chính là cái đó". Khúc Hi Chi thì thảo vào tai nàng, dịu dàng mỉm cười.

Cố Hi Chi nghiêng đầu nhìn đáng vẻ dịu dàng của cô, nàng đột nhiên cảm thấy người phụ nữ này thật ôn nhu, kỳ thực cũng không đáng ghét lắm. Chị ít còn tốt hơn về vênh vào tự đắc, cao cao tại thượng mấy ngày trước nhiều.

"Chuyện đó... tôi không phải không muốn tin chị, nhưng chị cũng không có cách nào giải thích chuyện của Nhạc Trình, không phải sao?".

Khúc Hi Chi tựa hồ sững sốt một lúc, nhìn cặp mắt chấp vắn của Cố Hi Chi, lát sau mới bắt đầu nói, "Tôi đích thực không có cách nào giải thích rõ chuyện đó với cô được. Tôi chỉ biết hai điều, thứ nhất - Nhạc Trình không đáng để cô yêu, thứ hai - tôi chưa từng ở chung với anh ta".

"Ý chị nói chị tổn hao công sức tách tôi ra khỏi anh ta mà vốn chưa hề nghĩ tới việc ở cạnh anh ta ư? Chị kỳ thực chính là muốn cứu vớt người phụ nữ mê trai không có thuốc chữa như tôi sao? Khúc Hi Chi, tôi và chị không quen không biết, chị nghĩ chị nói vậy sẽ có người tin sao?".

Khúc Hi Chi dường như không thể biện minh nữa, cô trầm mặc một lát mới mở lời, "Tôi thừa nhận tôi có dụng tâm khác, nhưng bất kể thế nào tôi đều không muốn nhìn thấy cô ở cạnh một người không xứng đáng".

"Được rồi". Cố Hi Chi có chút mâu thuẫn với lời giải thích của Khúc Hi Chi, "Nói nhiều như vậy đều là lời xảo biện. Tôi có ngu mới tin những chuyện đáng ngờ đó, có điều chị không cần phải chú ý đến cái nhìn của tôi, vì chị vốn không cần phải làm vậy. Ngược lại, chúng ta đã là đối thủ không đội trời chung lâu như thế, chán ghét nhau quen rồi. Đêm nay tôi ở lại đây không phải muốn hóa địch thành bạn với chị, nhưng dù là kẻ địch cũng không nhất định phải lạnh lùng với nhau. Tôi nghĩ tôi ở lại so với rời đi càng chứng minh tôi là một người thiện lương".

Khúc Hi Chi nghiêm túc nghe Cố Hi Chi nói, nàng lần này thực sự rất lý trí và khó ưa, cô cúi đầu không nói gì.

Cố Hi Chi thấy Khúc Hi Chi cúi đầu không nói lời nào giống như bị tổn thương, nàng ngấm lại lời nói của mình cũng tự giặt mình, có phải hơi quá đáng không.

Cố Hi Chi nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy áy náy, "Được rồi được rồi, không nói vấn đề này nữa. Tôi nghĩ chị không nên xem nhẹ việc Lam Nhị tiểu thư làm với chị hôm nay. Không phải lần nào chị cũng may mắn chạy thoát đâu. Chẳng lẽ chị không biết bộ dạng hồ ly tinh của chị hấp dẫn được cả hai phái hay sao? Chị còn mang người khác vào phòng ngủ nói chuyện đúng là không có não".

"Cố tiểu thư dạy rất đúng". Khúc Hi Chi hoàn hồn, nhìn Cố Hi Chi mỉm cười, "Cố tiểu thư, không thể phủ nhận cô đúng là người tốt".

"Tôi đương nhiên là người tốt rồi". Cố Hi Chi không chịu nổi cặp mắt sắc bén cùng bộ dạng quỵn rũ của ai kia được nữa, nàng liền đứng dậy, "Được rồi, trễ rồi, tôi phải về phòng. Chị cũng đừng khó chịu nữa, nghỉ sớm một chút nếu không muốn để lỡ chuyến bay ngày mai. Tôi không muốn bị trễ lịch trình vì chị đâu".

Cố Hi Chi nói xong muốn rời khỏi, nhưng Khúc Hi Chi đã nắm lấy cổ tay nàng. Mặc dù nàng có chút bất ngờ và khó hiểu đối với hành động như vậy,

nhưng nàng vẫn rất bình tĩnh, "Còn chuyện gì sao?".

Khúc Hi Chi thiết tha nói, "Lời thỉnh cầu cuối cùng, Cố tiểu thư có thể đợi tôi ngủ rồi hãy đi không?".

"..." Cố Hi Chi không biết nói gì, "Chị khẳng định đây là chuyện cuối cùng?".

"Tôi khẳng định".

Cố Hi Chi ngồi xuống lần thứ hai, "Đi ngủ đi".

Khúc Hi Chi ngoan ngoãn nằm xuống, nhẹ nhàng đắp chiếc chăn mỏng lên người. Cố Hi Chi thấy cô nhắm mắt, ngán ngẩm thở dài một hơi rồi ngồi đờ đẫn bên người cô.

Năm phút sau...

"Khúc Hi Chi, chị ngủ chưa?".

"Chưa".

Mười phút sau...

"Khúc Hi Chi, chị ngủ chưa?".

"Cố tiểu thư, tôi chưa có ngủ".

Mười lăm phút sau...

"Khúc Hi Chi, chị..."

"Cố tiểu thư chờ một chút, tôi sẽ ngủ ngay thôi".

"Vậy chị nhanh lên, tôi buồn ngủ rồi".

"Ừ".

Hai mươi phút sau...

"Khúc Hi Chi, tôi buồn ngủ quá, rốt cuộc chị có ngủ không?".

"Cố tiểu thư, cô buồn ngủ thì dựa vào đó nghỉ ngơi chút đi, tôi ngủ liền nè".

Nửa giờ sau...

"Cố tiểu thư".

"Cố tiểu thư, cô ngủ rồi hả?".

"Cố tiểu thư?".

Cố Hi Chi dựa vào đầu giường của Khúc Hi Chi ngủ thiếp đi. Khúc Hi Chi ngồi dậy nhìn đáng vẻ say ngủ của Cố Hi Chi một lúc, sau đó chậm rãi đưa tay chạm vào má nàng.

"Đồ ngốc".

Cô nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi nàng, hồi lâu mới đưa tay vân vê sợi dây chuyền bạc trên cổ nàng.

Quen biết rộng rãi nhiều loại người trong giới giải trí, lâu nay Khúc Hi Chi chưa từng nhìn thấy phụ nữ đeo dây chuyền bạc. Đa số các cô gái đều đeo trang sức bằng kim cương lấp lánh, hoặc giả cũng là chút trang sức bằng vàng tinh xảo, ít có ai chịu đeo món đồ đơn giản này trên người.

Nghe Triệu Linh nói sợi dây chuyền này là quà của mối tình đầu khi nàng mười sáu tuổi. Nhiều hoạt động cần nàng tháo dây chuyền xuống để đổi phụ trang lộng lẫy khác, nhưng đợi sự kiện vừa kết thúc nàng lập tức đeo nó vào lại. Triệu Linh cũng hỏi qua lý do, nàng chỉ bảo là thói quen.

Ngược lại, Khúc Hi Chi không tin lời giải thích của nàng. Dù sao từ mười sáu đến hai mươi sáu tuổi, tình cảm sâu đậm mấy cũng sẽ bị thời gian lãng quên. Huống chi nàng ở giới giải trí mấy năm qua cũng không phải không có mối quan hệ khác, nói nàng vẫn yêu người tình đầu cũng không thực tế cho lắm. Nhưng dù hành động này chỉ là thói quen không còn thâm đắm bất kỳ tình cảm nào nữa, cô cũng không thể cho phép nàng tiếp tục đeo đồ vật của người đàn ông khác thành quen như vậy.

Cẩn thận tháo sợi dây chuyền trên cổ của Cố Hi Chi xuống, Khúc Hi Chi tựa như cười mà không phải cười suy nghĩ trong chốc lát, cô ném nó ra màn

đêm ngoài cửa sổ, sau đó nhẹ nhàng đỡ người Cố Hi Chi nằm ngay ngắn thoải mái lại.

P/s: Vote + comment nào bà con =))

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 11

Lúc Cố Hi Chi tỉnh lại cảm thấy trời đất đều sụp đổ.

Từ khi tám tuổi, Cố Hi Chi chưa bao giờ ngủ chung giường với bất kỳ ai, đừng nói là bạn bè hay bạn trai, ngay cả mẹ ruột nàng cũng chưa từng. Mấy năm trước, Lương Ưu Ưu uống say khướt muốn ở tạm nhà nàng, nhưng nàng thà tình nguyện lái xe đưa cô về lúc một giờ sáng chứ không muốn ngủ chung. Lâu dần điều này không chỉ là một thói quen, mà cũng đã biến thành nguyên tắc. Nàng không muốn ngủ chung bất cứ ai, ngoại trừ cảm thấy khó chịu, nàng còn cho rằng không nên tùy tiện phá vỡ nguyên tắc này.

Nhưng vào giờ phút này, Cố Hi Chi vừa tỉnh lại nhìn thấy Khúc Hi Chi nằm bên cạnh mình, nàng cảm thấy cuộc đời thật bất hạnh thường xuyên tồn tại. Một vị Khúc tiểu thư cao cao tại thượng lại cùng nàng ngủ chung một giường từ lúc trời tối cho đến tận hừng đông, chuyện này thực sự làm người ta tuyệt vọng.

Cố Hi Chi tỉnh lại không lâu thì Khúc Hi Chi cũng mở mắt, nhìn thấy nàng bối rối ngồi ở đầu giường, cô chậm rãi ngồi dậy, "Tôi qua Cố tiểu thư xem ra rất mệt, dựa vào đầu giường ngủ. Tôi sợ quấy rầy Cố tiểu thư nghỉ ngơi nên không đánh thức cô, nhưng chúng ta đều là phụ nữ, Cố tiểu thư sẽ không ngại nghỉ ngơi ở chỗ tôi chứ!?"

Cố Hi Chi quay đầu lại nhìn Khúc Hi Chi, thấy cô cách mình một khoảng xa, lại còn bày ra bộ mặt vô tội. Nàng tự nhận mình xui xẻo, vén chăn nhảy xuống giường, "Quên đi, chuyện đã xảy ra có trách cũng vô dụng. Thời gian không còn sớm, tôi về thu dọn đồ đạc, chị cũng ra sân bay sớm chút đi".

Khúc Hi Chi ngồi trên giường nhìn bóng lưng Cố Hi Chi rồi mỉm cười, "Cố tiểu thư, hẹn gặp lại".

Thời gian trên máy bay thoáng qua nhanh, đất Trung Hoa rộng lớn có thời tiết khác biệt trên từng vùng. Rõ ràng trước đó thành phố có một cơn mưa dầm kéo dài kèm theo vài làn gió lạnh, trong nháy mắt không khí trở nên nóng bức đến độ hầu như có thể nấu chín thức ăn.

Sau khi máy bay vừa hạ cánh, Cố Hi Chi quả thật nhanh chóng bị một làn sóng nhiệt xém đốt cháy thành tro. Mặc dù sảnh sân bay mát mẻ đang ở trước mắt, nàng cũng không có can đảm tiến lên phía trước.

Cố Hi Chi miễn cưỡng đi được vài bước liền xuất hiện một chiếc ô bảy sắc che ngay trên đầu mình. Nàng vừa định khen ngợi trợ lý chu đáo thì đã nhìn thấy Khúc Hi Chi một tay che dù, một tay đưa túi nước đá ra, "Tôi đã coi dự báo thời tiết, chỗ này trong hai ngày gần đây đều sẽ rất nóng, Cố tiểu thư phải cẩn thận kéo bị say nắng".

Cố Hi Chi nhìn túi nước đá trong tay cô, lại ngẩng đầu nhìn nụ cười thân thiện kia, có chút khó hiểu, "Khúc Hi Chi, chị làm cái gì vậy?".

"Cái gì?".

"Tôi nói chị làm vậy để lấy lòng tôi hả? Tôi với chị là đối thủ, chị làm vậy chỉ khiến tôi thêm đề phòng thôi".

"Đối thủ cũng được, đề phòng cũng được. Cố tiểu thư nghĩ tôi thế nào đều không quan trọng. Tôi chỉ muốn nhắc nhở Cố tiểu thư chăm sóc tốt cơ thể của mình thôi" Cô kiên quyết nhét túi nước đá vào tay nàng, "Trường quay sẽ rất nóng đó, Cố tiểu thư tốt nhất đừng có ném nó sớm".

Cố Hi Chi cầm nín cầm túi nước đá, người đồng hành xung quanh chứng kiến cảnh trước mắt liền nhao nhao xì xào bàn tán.

"Không phải nói hai người họ có mâu thuẫn sao? Thấy thế nào diễn viên Khúc lại cười rất vui vẻ?".

"Hai người họ che chung một cái dù, xem ra quan hệ cũng không tệ lắm...".

"Đại khái là sợ xung quanh có phóng viên nên cố ý diễn trò đó, chuyện này tôi thấy nhiều rồi, tin tôi đi".

...

Cố Hi Chi nghe thấy tiếng bàn luận cũng không thêm ngó tới, trực tiếp đi vào sảnh sân bay.

Khách sạn vẫn xếp phòng như cũ, hai vị ngôi sao ở sát nhau, nhưng vì xuất hiện một nữ minh tinh khác tiếng tăm tương đương mới vào đoàn nên căn

phòng bên cạnh phòng Cổ Hi Chi vẫn còn để trống.

Cổ Hi Chi cất hành lý xong liền xuống dưới lầu gỗ cửa phòng Hạt Hạt để lấy vài thứ. Không biết Hạt Hạt có ở trong phòng hay không, Cổ Hi Chi bấm chuông năm lần đều không có ai đáp lại. Nàng đành phải trở vào thang máy về phòng, nhưng vừa đi tới hàng lang lại nghe nhân viên khách sạn đang bàn tán về mình.

"Cổ Hi Chi ở phòng K13?"

"Đúng vậy, phòng của Khúc Hi Chi ở ngay bên cạnh".

"Tôi thật ghét cô ta, cả ngày cứ dính lấy Khúc Hi Chi, muốn nổi tiếng đến phát điên rồi".

"Cô ấy thật giống như phẫu thuật thẩm mỹ nguyên mặt, tôi thấy hình của cô ấy lúc mới ra mắt thật không đẹp bằng hiện tại".

"Không sửa thì làm sao nổi tiếng, Khúc Hi Chi bây giờ cùng cô ta quả thực khác nhau một trời một vực".

Âm thanh của hai người biến mất sau cửa thang máy, Cổ Hi Chi dựa vào tường trấn an tâm tình một lúc, sau đó chậm chạp đi tới hành lang.

Người của công chúng bị chán ghét và hiểu lầm là chuyện bình thường. Cổ Hi Chi ra mắt nhiều năm như vậy nên tâm lý rất vững, nhưng nếu scandal dính líu tới Khúc Hi Chi, nàng thật sự không đủ khả năng kiềm chế.

Cổ Hi Chi mang tâm trạng tồi tệ về phòng mở trang blog của mình ra. Nàng vốn muốn xem một chút để xoa dịu buồn phiền, nhưng không ngờ lại thấy nhiều tin nhắn sôn cả tóc gáy trên web cung của mình...

"Chi Chi, chị mặc cổ trang đẹp quá!"

"Tiểu Lục rất đẹp trai, thật có khí chất, ánh mắt rất đúng chỗ a a".

"Chi Chi! Chị và Khúc Hi Chi rất xứng đôi! Hóng phim quá đi! Rất muốn xem Tiên Ma đại chiến!"

"Đại mỹ nhân, cô thật là đẹp ~ khó trách tiểu Khúc của chúng tôi cũng khen cô ~".

"Nhìn trên sân khấu không có cảm giác, nhưng hôm nay gặp thật là đẹp a!"

... ..

Bình luận quá nhiều khiến Cổ Hi Chi rất khó xem kỹ từng cái, nhưng nàng xem xong vài trang lại cảm thấy có gì đó không được ổn lắm. Cổ Hi Chi không follow blog của Khúc Hi Chi, không hiểu sao nàng lại gõ tên của cô trong cột tìm kiếm, nhưng kết quả tìm kiếm lại làm nàng chán nản hơn.

Tuy phần lớn mình tinh trong giới giải trí đều chơi blog, nhưng cũng có ít người không chơi, Khúc Hi Chi là một ví dụ.

Tuy không đặc biệt để ý chuyện của Khúc Hi Chi, nhưng Cổ Hi Chi cũng từng nghe nói cô không dùng mạng xã hội. Lúc này nàng tìm không ra blog của cô mới phát giác ra cô vốn không chơi.

Không tìm được nên nàng về blog của mình xem bình luận, quả nhiên không bao lâu Cổ Hi Chi phát hiện tên của đại diện Lăng Tiêm được tag tên trên hình của Khúc Hi Chi.

Status gần nhất trên blog của Lăng Tiêm đăng ảnh hậu trường của đoàn phim "Vong Xuyên", tổng cộng chỉ có hai tấm, một tấm là Họa Tiên Ngọc Bách mặc hồng y, tấm còn lại là hình Lục Yêu mặc áo tím, xoa tóc trắng.

Hai tấm ảnh này trước giờ chưa từng được công bố. Không biết do Lục Yêu hoá trang hay vì ma tính tuyệt đẹp sánh ngang cạnh hình tượng Ngọc Bách. Thế nên hai tấm ảnh này làm dậy sóng cộng đồng mạng, được chia sẻ điên cuồng, mà Lăng Tiêm còn đăng thêm một câu như vậy:

Tôi và tiểu Khúc vừa nhìn tấm ảnh này đều nhất trí cảm thấy Lục Yêu thật xinh đẹp, hai vị Hi Chi đều đẹp đến nghẹt thở.

Cổ Hi Chi hận tay thói của mình mở blog làm chi. Rõ ràng bản thân muốn tìm thoải mái, nhưng vì cái gì mà chỗ nào cũng đặt hai cái tên Khúc Hi Chi và Cổ Hi Chi cạnh nhau? Trời cao thương xót, nàng thật sự không muốn có chút quan hệ nào với Khúc Hi Chi đâu! Còn nữa, nghĩ đến cảnh cô ta nhìn ảnh mình tấm tắc khen đẹp liền khiến nàng nổi hết cả da gà. Cảm giác không khác nào bị người lạ tán một bạt tay rồi cười tươi khen bạn thật xinh đẹp. Khúc Hi Chi, cô rốt cuộc có âm mưu gì?!

Cổ Hi Chi tuyệt vọng đóng blog lại, nàng nhìn túi nước đá của Khúc Hi Chi bỏ lại một hồi, sau đó không chút do dự ném vào thùng rác.

Điện thoại lúc này vang lên, Cổ Hi Chi nhìn màn hình hiện số của cháu gái mình, hơi bất ngờ bất máy, "Y Y hả, có việc gì thế?"

Vương Y Y bên đầu dây kia cầm một bao đồ lớn đứng dưới khách sạn của Cổ Hi Chi, thờ hồng học nói, "Di Hi Chi, con nghe nói đi tới chỗ này đóng phim, con cố ý chạy từ trường tới nè!"

Cổ Hi Chi nghe lời này xong thì sắc mặt dịu lại. Nàng từ nhỏ đã rất thương cô cháu gái này, ba mẹ cô bé không mua đồ thì nàng hầu như đều sẽ thỏa

mãn cho nó. Quả nhiên không phụ lòng yêu thương, nàng mới vừa đến thành phố này thì cô bé đã lập tức chạy tới thăm.

Đang muốn mở miệng khen cô bé ngoan, nhưng Vương Y Y đầu bên kia còn nói thêm, "Dì Hi Chi, Khúc Hi Chi ở chung khách sạn với dì phải không?".

Lời nói nghẹn trong cổ họng, Cố Hi Chi có chút dự cảm không tốt, dừng một chút mới hỏi, "Con hỏi cô ta làm gì?".

"Con với tụi bạn cùng phòng đều đặc biệt yêu thích chị ấy. Con đem album ảnh tới rồi nè, chính là muốn nhờ dì đưa Khúc Hi Chi ký tên dùm tụi con".

"..." Về mặt Cố Hi Chi đột nhiên méo mó khó coi.

Vương Y Y thấy đối phương không trả lời, không nhận được nói, "Dì Hi Chi, sao dì không nói chuyện?".

Cố Hi Chi há miệng, âm thanh có chút thịnh nộ đến trầm thấp, "Dì không có ở chung khách sạn với cô ta".

"Sao kỳ vậy?" Vương Y Y lập tức nghi vấn, "Con với tụi bạn đã hỏi thăm rồi. Khúc Hi Chi đi ba ngày với đoàn phim, sáng nay sẽ ở khách sạn này mà. Lúc chị ấy quay phim sẽ không có thông báo nào khác, bây giờ nhất định ở ngay đây cơ mà".

"..." Cố Hi Chi nghẹn lời, thật bó tay với những fan cuồng truy lùng ngôi sao này, "Y Y, trước đây dì chưa từng nghe con nói con thích minh tinh nào, sao đột nhiên bắt đầu truy lùng minh tinh rồi? Nhưng dì nói cho con biết, không được ham mê những thứ này. Con mau về đi, không thì dì sẽ mắng mẹ là con không chịu học hành đàng hoàng đấy nhé!".

"... Dì Hi Chi, đi kỳ quá à!".

"... Dì muốn tốt cho con thôi, không muốn con lơ là việc học".

"Nhưng hôm nay con không có tiết, hơn nữa con đã hứa với tụi bạn cùng phòng nhất định sẽ đem chữ ký của Khúc Hi Chi về. Con đã ngồi xe buýt hơn một giờ tới đây đó, bên ngoài nóng quá trời luôn. Dì Hi Chi, dì giúp con đi mà".

Ban đầu Cố Hi Chi đúng là không để ý lắm, nhưng nghe cô bé nói trời nóng như vậy lại còn ngồi xe buýt hơn một tiếng vì muốn Khúc Hi Chi ký tên, nàng bị cô bé này làm cho tức chết mà, thiệt là đau lòng quá đi.

"Vương Y Y, con có biết hôm nay bao nhiêu độ không?! Vì sẵn đón ngôi sao mà từ xa chạy tới đây, có biết làm vậy rất ngu ngốc không?".

"Vì Khúc Hi Chi rất đáng giá".

"..." Cố Hi Chi hoàn toàn bó tay với căn bệnh nan y này, "Con đang ở đâu? Dì đi đón con".

"Cảm ơn dì Hi Chi, con biết dì Hi Chi tốt nhất mà. Con ở... bla bla..."

Rõ ràng thuốc mê không có tác dụng với Vương Y Y. Đứng trước cửa phòng của Khúc Hi Chi, lúc này Cố Hi Chi vẫn tỉnh táo chống cự.

Những chuyện khác không nói, nhưng Cố Hi Chi từ nhỏ đến lớn vốn không hề thần tượng bất kỳ minh tinh nào, càng không sẵn đón bất cứ ai. Nàng nhớ tới cảnh ba cầm hình của nàng đứng trước cửa nhờ mọi người bình chọn cho mình quả thực là đủ xấu hổ rồi. Giờ lại bảo nàng đi xin chữ ký, đối tượng lại là Khúc Hi Chi, là Khúc Hi Chi đó. Cảnh tượng bị thảm này chính là Ngọc Hoàng đại đế trừng trị nàng đắc tội với Vương Mẫu nương nương sao...

Mặc dù nàng rất miễn cưỡng nhưng cũng không thể để cháu gái cụng lộn lợi đường xa đến đây thất vọng tay không về nhà được. Cố Hi Chi nhịn nhục giữ tinh thần mình mãi, tâm tình bình tĩnh, đứng trước phòng của Khúc Hi Chi ần nhẹ chuông.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 12

Chuông cửa reo một tiếng lập tức có hồi đáp. Cố Hi Chi nhìn thấy Khúc Hi Chi trong thời gian ngắn đã thay một bộ đồ mới giống như sắp ra ngoài. Nàng thoạt đầu hơi sững sờ, nhưng chớp mắt lại nhanh nhẩu nói, "Tôi tìm chị có việc".

Khúc Hi Chi cũng không hỏi chuyện gì, rất hào phóng đứng sang một bên, "Mời vào".

Máy lạnh khiến mọi cử động trở nên cứng nhắc. Cố Hi Chi đi tới sofa, có chút không tự nhiên hắng giọng một cái, "Khụ... Tôi tìm chị có việc".

Khúc Hi Chi theo sát sau lưng nàng đến sofa, cười nói, "Câu này cô vừa nói rồi".

Cố Hi Chi xấu hổ xoa xoa thái dương, cố gắng tránh xa tầm mắt của cô, "Tôi tìm chị..."

Khúc Hi Chi tới trước mặt nàng, làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn mặt cô, im lặng hồi lâu, "... có việc".

Khúc Hi Chi lúc này không nói gì, chỉ cười tủm tỉm nhìn vào mắt nàng, hoàn toàn cố tình gây sức ép cho nàng.

Cố Hi Chi nhìn nụ cười "không có ý tốt" của cô, cũng không nhận được nữa, thẳng thắn đi vào vấn đề, "Được rồi, tôi nói. Tôi tới tìm chị để ký tên, nhưng chị yên tâm, tôi không có âm mưu hay mê mẩn gì chị đâu. Tôi chỉ không muốn khiến cháu gái và bạn của nó thất vọng thôi". Nàng vừa nói vừa cầm album hình bỏ lên khay trà, "Hình nè, chị có ký hay không thì nói một tiếng".

Khúc Hi Chi nhìn album trên khay trà, lại ngẩng đầu nhìn Cố Hi Chi, "Hóa ra Cố tiểu thư tới đây vì chuyện này".

Cố Hi Chi trưng ra bộ dạng tự nhận xui xẻo.

Khúc Hi Chi nhìn nàng suy nghĩ một lúc, đi tới một bên chậm rãi nói, "Cố tiểu thư, kỳ thực cô đưa tôi ký thêm một trăm bản đều không hề gì" Nhìn Cố Hi Chi có chút bất ngờ, cô nhanh chóng bổ sung, "Có điều tôi muốn cô đồng ý với tôi ba điều kiện".

"... Khúc Hi Chi, chị có biết Trung Quốc có câu thành ngữ gọi là bỏ đá xuống giếng (*) không?"

(*) thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại.

"Không nghiêm trọng như vậy đâu, tại sao Cố tiểu thư lại nghĩ chuyện này theo chiều hướng xấu như vậy?"

"Đối với chị thì đương nhiên phải nghĩ tới tình huống tệ nhất! Còn nữa, mượn cơ hội đưa ra một điều kiện đã quá lắm rồi, đằng này lại đề nghị tới ba điều, chị nghĩ tôi bị đàn độn hả?"

Khúc Hi Chi lẳng lặng mỉm cười, ánh mắt trời khúc xạ lên khuôn mặt trắng nõn tinh xảo như men sứ, "Cố tiểu thư còn có một lựa chọn, chính là cầm bút lên ký tên tôi vào album ảnh, sau đó đem về cho cháu gái mình".

"Khúc Hi Chi, chị điên rồi". Cố Hi Chi cầm xấp ảnh trên khay trà lên, xoay người đi về cửa mấy bước, nhưng bỗng nhiên lại vòng trở lại, "Chị nói đi, chị cần không liên quan tới nguyên tắc làm người, tôi sẽ tận lực làm cho chị".

Khúc Hi Chi nhàn nhã đi tới bàn sách lấy cây bút, giẫm lên đôi giày đỏ cao mười centimet rồi đi vòng qua Cố Hi Chi ngồi xuống sofa, "Cố tiểu thư ngồi đi, tôi phải ký tên ở chỗ nào đây?"

Cố Hi Chi ngồi cách cô một khoảng, cầm album ảnh đưa cô, "Ký đâu cũng được, cuối trang viết một câu 'Chúc Vương Y Y càng ngày càng xinh đẹp'".

Khúc Hi Chi mở tập ảnh ra trước mặt, nhanh chóng ký tên mình lên đó. Cuối cùng, cô mở trang cuối ra xem kỹ một lúc.

Trang này khác với chất liệu giấy của các trang trước đó, vài hình ảnh cắt dán tỉ mỉ kèm theo vài dòng tâm sự bên dưới. Khúc Hi Chi lật thêm vài trang xem, không khỏi cười nói, "Cháu gái của cô rất đáng yêu".

Cố Hi Chi căn bản không muốn đề ý tới cô.

Đáng yêu? Từ trước đến giờ nàng cũng nghĩ thế, nhưng hôm nay nàng mới cảm thấy đứa cháu gái này quả thực không biết thương thức, thực sự không đáng yêu chút nào!

Khúc Hi Chi ký xong hết tập ảnh, đặt bút xuống rồi đứng dậy trao trả cho Cố Hi Chi, "Tôi có một số việc cần ra ngoài một chuyến. Nếu Cố tiểu thư đã hài lòng, hy vọng buổi tối Cố tiểu thư có thể nhỉnh chút thời gian đi với tôi".

Cố Hi Chi nhú mày, "Chị muốn hẹn tôi ăn cơm?"

"Không sai" Khúc Hi Chi tút quần áo lấy túi xách, sau đó quay đầu mỉm cười, "Đây chính là điều kiện thứ nhất, xem ra cũng không quá xấu, đúng không?"

Cố Hi Chi trong lòng tán thành, nhưng ngoài miệng lại lười đồng ý.

Dường như Khúc Hi Chi vĩnh viễn sẽ không bị thái độ lãnh đạm của nàng đã kích, vẫn luôn mỉm cười, "Quyết định vậy đi. Cố tiểu thư, hẹn gặp lại".

Giao thiệp với người bệnh thần kinh kết quả sẽ biến mình thành kẻ thần kinh. Sáu giờ tối, Cố Hi Chi nhận được điện thoại của Khúc Hi Chi, nàng đến nhà hàng đợi hơn nửa giờ mà vẫn không thấy bóng dáng cô đâu, cuối cùng mới rút ra kết luận trên.

Ngoại trừ câu hỏi "tại sao tôi phải cùng cô ăn cơm?" và nghi hoặc "tôi đau khổ như thế lại còn bị cô xỏ mũi dắt đi". Cố Hi Chi vào giờ phút này còn có một nỗi vấn lớn hơn.

Khúc Hi Chi từ trước đến giờ đều thích đối nghịch với nàng, thích đem phiền phức tới cho nàng. Hẹn ăn tối nhưng lại trễ hẹn không tới, cô ta thật sự không phải cố ý chơi nàng chứ?

Cố Hi Cho nhìn đồng hồ đeo tay vô số lần, cuối cùng nàng cũng không nhịn được nữa, quơ lấy túi xách đứng dậy khỏi ghế.

Đến chỗ này đã đủ ngu ngốc rồi, nếu còn tiếp tục ngu ngơ chờ cô ta thêm mấy tiếng nữa quả thực sẽ kéo sự thông minh của mình xuống bằng trình độ của heo mất.

Mới vừa đội nón chuẩn bị mở cửa, nhưng cửa lúc này lại mở ra. Cố Hi Chi nhìn người trùm mũ đeo kính kín bung vẫn có thể dễ dàng nhìn ra "Đây là Khúc Hi Chi". Không sai, chính là cô ta, nhưng bức tức cũng đã biến thành bất lực mất rồi.

"Khúc tiểu thư, tôi chờ chị ở đây hơn nửa giờ rồi, chị rốt cuộc muốn thế nào?"

Vừa bị bọn chó săn truy đuổi một đường, Khúc Hi Chi vào cửa tháo mũ và kính râm ra. Mái tóc đen dài như mực xõa xuống, dung nhan tinh tế khiến người ta hầu như thở không nổi.

"Rất xin lỗi vì đã đến muộn, trên đường gặp chút phiền toái. Tôi biết chị xin lỗi có vẻ không thành ý cho lắm, vì thế nếu Cố tiểu thư chấp nhận, tôi nguyện sẽ làm bất cứ chuyện gì vì Cố tiểu thư".

"... Tôi không hề muốn chị làm gì cho tôi hết. Nếu đến rồi thì cứ ăn trước đi. Ngày mai còn phải quay phim, tôi hy vọng có thể về nghỉ sớm một chút".

"Đương nhiên sẽ rất mau trở về". Khúc Hi Chi cười nhạt cầm thực đơn, "Cố tiểu thư gọi món đi".

Cố Hi Chi không chút khách khí nhận thực đơn gọi một đồng cao lương mỹ vị. Nàng gọi phục vụ lại, sau đó mỉm cười nhìn Khúc Hi Chi nói, "Tôi gọi giúp chị một phần luôn nha".

Khúc Hi Chi tựa hồ hoàn toàn không nhìn thấy điều quái dị đằng sau nụ cười của nàng, vẫn giữ vẻ mặt vui vẻ, "Cảm ơn".

Phục vụ dọn tất cả món ăn mặn lên bàn rồi lễ phép thông cho báo khách đã hết món, Cố Hi Chi không giấu được nụ cười đắc ý.

"Ái chà, trí nhớ tôi thực là kém". Nàng nhìn một bàn thịt cá đặt trước mặt Khúc Hi Chi, vẻ mặt tươi cười nhìn sao cũng không giống hối hận, "Tôi quên Khúc tiểu thư ăn chay, lại còn gọi nhiều món mặn như vậy".

Khúc Hi Chi không chút tức giận, vẫn dùng ngữ khí nhàn nhạt nói, "Không sao, tôi nhìn Cố tiểu thư ăn là đủ rồi".

Cố Hi Chi nào nhận ra thâm ý trong lời nói ấy, nàng tự cho đã đánh thắng trận, mỉm cười nói, "Vậy tôi không khách khí".

P/s: Chúc mọi người năm mới vui vẻ! ^^

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 13

Người thường xuyên bị ức hiếp nay có cơ hội phản kháng thành công thật sự rất thỏa mãn. Cố Hi Chi hài lòng ăn bữa cơm này thật vui vẻ, dĩ nhiên cũng không để ý bản thân ban đầu bị cưỡng bức mà tới.

Sau khi tính tiền xong, Cố Hi Chi và Khúc Hi Chi cùng bước ra nhà hàng, sắp đến cửa thì một người đàn ông nước ngoài chặn trước mặt chào hỏi Khúc Hi Chi. Cố Hi Chi nghe hai người kia giao tiếp bằng tiếng Anh xen lẫn tiếng Trung, nàng không hiểu nên dứt khoát lùi qua một bên làm không khí.

Không thể phủ nhận ánh sáng rực rỡ bao quanh Khúc Hi Chi luôn thu hút ánh nhìn của mọi người. Tuy hôm nay cô mặc trang phục hết sức đơn giản, thậm chí còn cùng style với mấy cô gái trẻ ngoài đường, nhưng khí chất mạnh mẽ và phong thái tao nhã của cô khiến một chiếc váy phổ thông cũng trở nên đặc biệt chói mắt.

Ánh mắt của người đàn ông nước ngoài kia nhiều lần lộ ra vẻ yêu thích không thể che giấu được. Tuy Cố Hi Chi không hiểu họ nói gì, nhưng nàng dám khẳng định anh chàng này tuyệt đối đang hết lời ca tụng khuôn mặt tinh xảo của Khúc Hi Chi.

Hai người nói khoảng một phút, Khúc Hi Chi ra hiệu cho người đàn ông kia là mình phải đi. Anh chàng vui vẻ cúi chào Cố Hi Chi rồi rời khỏi đó. Cố Hi Chi thấy người đàn ông đã đi xa, không nhịn được tiến lên phía trước nói, "Người này trước đây cùng chị đóng cảnh thân mật trong phim 'Lạc Thủy' có

phải hạnh phúc đến phát điên rồi không?"

Khúc Hi Chi hơi bất ngờ, cô không nghĩ là Cố Hi Chi bỗng nhiên hỏi vậy, thoáng suy nghĩ rồi đáp, "Anh ta có bạn gái rồi".

"Tôi đã xem bộ phim đó, biểu hiện của vị nam chính này trong cả bộ giống như đang nói 'Tôi đẹp trai từ nhỏ nên không cần đóng phim'. Chỉ có cảnh thân mật, bị phụ nữ hấp dẫn thì anh ta mới diễn như thật. Chị nói có phải anh ta đang diễn dựa vào diện mạo không?"

Khúc Hi Chi không vội trả lời, chỉ cười với Cố Hi Chi, mãi đến khi nàng bị cô nhìn đến nhũn mày mới nói, "Cố tiểu thư đột nhiên quan tâm tới những chuyện này, là đang lo lắng tôi có mị lực nên sẽ khiến nhiều người yêu thích sao?"

Cố Hi Chi thoát đầu kinh ngạc liếc nàng một cái, sau đó lộ ra dáng vẻ xem thường, "Chị cũng thật lo xa rồi. Chắc tôi phải nhắc chị một điều, đẹp quá đôi khi cũng chưa chắc là chuyện tốt đâu. Tôi cũng chẳng quan tâm có bao nhiêu người theo đuổi chị". Nàng nói xong liền đeo túi xách xoay người ra khỏi nhà hàng.

Thành phố về đêm vừa mới chớm, hai bên đường đã lên đèn rực rỡ. Cố Hi Chi vừa ngồi vào xe liền nhận được điện thoại của Lương Ưu Ưu, cô ta ở đầu dây bên kia vừa khóc lóc vừa la lối um sùm. Cố Hi Chi lắng nghe nửa ngày mới đoán ra vài chữ quán Bar, bắt đầu đã nói với Khúc Hi Chi đang ngồi trên ghế lái, "Cho tôi xuống ngay ngã tư được rồi. Tôi có chút chuyện, không thể về khách sạn".

Khúc Hi Chi để ý sau khi nàng nghe điện thoại thì thay đổi giọng điệu, cô chỉ nói, "Tôi đưa cô đi".

Nói theo một cách nào đó, Lương Ưu Ưu mà khóc thì cũng giống như chó đực sinh ra một ổ trứng gà làm cho người ta cảm thấy kinh sợ cực kỳ. Dọc đường đi, tâm trạng của Cố Hi Chi phức tạp đến độ Khúc Hi Chi hỏi nàng câu gì nàng cũng đáp lại hết, thậm chí còn đồng ý luôn chuyện cô yêu cầu cùng nàng tới quán Bar tìm Lương Ưu Ưu.

Nhưng kết quả lại hoàn toàn vượt xa dự liệu của Cố Hi Chi.

Trong quán Bar rộng lớn, ngoại trừ âm nhạc, ánh đèn và mùi rượu nồng nặc tràn ngập khắp nơi, tiếng người cười nói cũng vang lên inh ỏi. Lương Ưu Ưu đang hăng say ca hát thì Cố Hi Chi đẩy cửa bước vào. Cái giọng đáng ghét ngân nga những nốt cao trước mắt khác hẳn với tướng tượng của nàng về dáng vẻ khóc lóc của ai kia suốt dọc đường đi. Cố Hi Chi cảm thấy điều này không chỉ đang giễu cợt trí thông minh của nàng, hơn nữa còn là một cái bẫy.

Nếu chỉ có một mình Lương Ưu Ưu ở đây, nàng đến cũng không có vấn đề gì. Nếu Lương Ưu Ưu đến chơi cùng nhân viên trong đoàn phim, nàng đến cũng không hề huân gì. Vấn đề là, Lương Ưu Ưu đi với một đồng người, còn nàng lại đi cùng Khúc Hi Chi, vấn đề này tuyệt đối không phải nhỏ.

Cố Hi Chi mở cửa thì thấy đám người trong phòng cũng đang nhìn mình với ánh mắt soi mói lạ thường, nàng hầu như có một loại mong muốn tuyên án chém lập quyết Lương Ưu Ưu ngay tại chỗ.

"Wow wow wow, diễn viên Khúc cũng tới. Tôi nghe nói xưa nay diễn viên Khúc không vào hộp đêm, hóa ra tin tức này sai bét rồi". Diễn viên trẻ tuổi nhìn thấy Khúc Hi Chi liền phấn khích hết như fans cuồng, "Diễn viên Khúc, nếu đến rồi thì hát một bài đi! Tôi rất thích chị, có thể ký tên cho tôi được không?"

Hình tượng của Khúc Hi Chi trong giới giải trí chính là "sẽ không làm bất cứ ai bề mặt". Đối phương đã nói như vậy, cô cũng rất nhiệt tình đồng ý, đồng thời nháy mắt ra hiệu cho Cố Hi Chi vào chỗ ngồi.

Lương Ưu Ưu nhìn thấy ánh mắt tràn ngập sát khí của Cố Hi Chi thì lập tức ném micro chuẩn mất. Tuy Cố Hi Chi vạn phần không muốn ngồi, nhưng đến bước này mà bỏ đi cũng không ổn lắm. Nàng vừa ngồi xuống liền nhận được một ly rượu từ một cô gái trẻ đẹp, dịu dàng đang ngồi đối diện.

Thật là đau đầu mà. Trên thế giới này có ba thứ Cố Hi Chi tuyệt đối không thể cho vào miệng. Một là thuốc, hai là ót, ba chính là rượu.

Một diễn viên nhỏ lẫn lộn trong nền công nghiệp giải trí, vì chuyện uống rượu mà nàng đã đắc tội với biết bao nhiêu người có quyền cao chức trọng. Đáng tiếc là cơ thể nàng trời sinh không thể uống rượu, nên thấy ly rượu của cô gái nhỏ xinh đẹp đưa tới trước mắt, Cố Hi Chi đành áy náy mỉm cười, "Xin lỗi, tôi không uống rượu".

Cô gái tuổi trẻ cũng không có vẻ gì bận tâm cho lắm, "Em tên Ngô Ân, năm nay vừa tốt nghiệp. Em học chung trường với chị đó. Xét về thân phận thì chị là đàn chị của em. Em có thể gọi một tiếng chị được không?"

Đại khái là cô gái dịu hiền này khá đáng yêu, lần đầu tiên Cố Hi Chi cảm thấy chữ "chị" này cũng không chói tai lắm, "Đương nhiên được. Em diễn vai gì trong phim?"

"Em hả..." Ngô Ân vô cùng vui sướng ngồi cạnh Cố Hi Chi tán gẫu liên tục, "Em diễn vai một tiểu nha hoàn, có một đoạn thoại nhỏ với chị đó. Đúng rồi, em rất thích xem chị diễn, em với mấy đứa bạn thân đều cảm thấy chị đóng phim rất hay..."

Bên này Cố Hi Chi hưởng thụ cảm giác được tán thưởng, hầu như quên mất chuyện mình bị gạt đến đây. Nhưng bên kia Khúc Hi Chi giống như đang đối mặt với một đám ký giả truyền thông chuyên nghiệp.

"Khúc tiểu thư, nghe nói nửa cuối năm nay đạo diễn Lục muốn mời cô đóng phim 'Lương Chúc'. Cô muốn diễn vai Chúc Anh Đài hay Lương Sơn Bá vậy?"

"Đúng vậy, đúng vậy. Hi Chi, cô hoá trang thành nam thật là đẹp, tôi cũng hết hồn".

"Khúc tiểu thư, cô còn hợp tác với Cố tiểu thư không? Truyền thông đều nói các cô rất thân".

"Khúc tiểu thư, đêm nay cùng Cố tiểu thư đến đây, quan hệ tốt quá nha!"

Đối mặt với một đám bà tám nói liên tù tì hoàn toàn không cho ai xen vào, Khúc Hi Chi thành thạo đáp trả rất điêu luyện. Ngoại trừ những câu cần thiết, cô còn có thể kiên nhẫn tán gẫu với mấy bà thím kia. Nhất thời toàn bộ độ HOT trong phòng đều tập trung hết lên người cô. Mặc kệ ai nói hay không nói, ta đây vẫn cứ ung dung tám chuyện.

Cố Hi Chi chứng kiến cảnh này càng cảm thấy ghen tỵ, thấy mấy cô gái bao quanh Khúc Hi Chi càng lúc càng nhiều, nàng cũng chẳng rảnh quan tâm nữa, mượn đại cái cớ đi toilet.

Ra khỏi căn phòng ngột ngạt, Cố Hi Chi vào toilet tức khắc điện thoại cho Lương Ưu Ưu, dù bị từ chối ba lần nhưng nàng vẫn tiếp tục gọi không hề buông tha.

Lúc cú điện thứ tư vừa được gọi đi, âm thanh bên ngoài lập tức thu hút sự chú ý của Cố Hi Chi.

"Không biết năm nay Đường Dư mặc vận xui gì, ký xong phim còn có thể thay đổi cho Khúc Hi Chi".

"Hết cách rồi, ai bảo Khúc Hi Chi nổi tiếng như vậy, áp đảo luôn cả Ninh Khâu".

"Nhiều người tốt số thiệt, cô ta được Ninh Khâu đánh giá cao, giúp đỡ tiến vào giới giải trí là chuyện rất may mắn. Cậu nói cô ta thuận buồm xuôi gió khiến bao nhiêu người ao ước. Cậu nhìn Cố Hi Chi đi, rõ ràng ra mất cùng cô ta, nhưng thật sự thua kém quá nhiều."

"Cậu không nói tớ cũng quên mất. Không phải nói hai người họ quan hệ rất tệ sao? Thế nào mà đêm nay lại cùng tới đây?"

"Còn phải nói sao, bộ phim này không đòi vai nữ chính thì cô ta nên đốt nhang tạ trời đi, ai lại dám xích mích với Khúc Hi Chi chứ. Nếu Khúc Hi Chi thật sự không muốn đóng phim với cô ta, đòi vai cũng là chuyện sớm muộn. Nếu cô ta không muốn bị đạo diễn đuổi thì nên giữ gìn mối quan hệ tốt với Khúc Hi Chi trước cái đã, nhìn hai người gần đây cậu còn chưa rõ sao? Cô ta chẳng qua cũng chỉ giả vờ thanh cao, quý phái ở bề ngoài thôi, còn bên trong thì âm thầm ôm bắp đùi của Khúc Hi Chi nịnh nọt làm sao biết được".

"Nhưng Khúc Hi Chi không thể chủ động tìm cô ta, vậy thì nhất định là cô ta đi tìm Khúc Hi Chi".

...

Giọng nói của hai người trong toilet từ từ nhỏ dần, Cố Hi Chi gọi cho Lương Ưu Ưu lần thứ tư rốt cuộc cũng được bắt máy.

Cố Hi Chi còn chưa mở miệng thì Lương Ưu Ưu đã chủ động xin tha, "Ài da, tòi chơi đoán số thua, là mấy cổ kêu tôi làm vậy á. Tôi đâu có biết cậu đang hẹn hò với Khúc đại mỹ nhân đâu. Tôi đúng là có lỗi với cậu, xin hãy tha thứ cho tôi đi mà, Cố đại tiểu thư!"

Cố Hi Chi hết kiềm nén rồi lại áp chế, liên tục nhắc nhở bản thân phải duy trì tố chất cao đẹp, cuối cùng miễn cưỡng nói mấy chữ nghe lọt tai, "Lương Ưu Ưu, tôi muốn cường X cậu một triệu lần!"

(*) Cái này tác giả viết "cường X" nên mình giữ nguyên luôn :D

Ngô Ân bị biểu hiện của Cố Hi Chi từ toilet đi ra dọa phát hoảng đến ngất người. Năm phút trước, nàng còn nói với mình sẽ không uống rượu nhưng giờ khắc này lại nốc hết ly này đến ly khác vào bụng. Như vậy còn chưa đủ, mười giây trước, nàng cầm ly rượu của cô vừa uống xong uống cạn, đến tận giờ vẫn giữ khư khư cái ly đó trong tay.

Ngô Ân không dám nghĩ đến chuyện hôn gián tiếp như vậy, nhưng nghĩ qua rồi thì cảm thấy khuôn mặt càng đỏ. Hơn nữa rõ ràng nàng đang có chuyện không vui, cô thật sự cũng không muốn nghĩ đến những chuyện ám muội như thế...

Ngô Ân vừa định lấy hết dũng khí tiến lên hỏi nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì một trận hơi lạnh khẽ lướt qua người, tiếp theo Ngô Ân thấy Khúc Hi Chi đi tới đoạt ly rượu trên tay Cố Hi Chi.

"Cố tiểu thư, ngày mai cô còn đóng phim. Rượu này không nên uống nhiều, để tôi đưa cô về".

Cố Hi Chi khó chịu khi nghe thấy giọng nói này, tiềm thức nói cho nàng biết là đối phương không cho nàng làm gì thì nàng liền muốn làm cái đó. Do ly rượu bị giật mất rồi nên Cố Hi Chi lập tức bùng nguyên chai rượu đỏ trên bàn, nhẹ như không nốc hết một nửa vào bụng.

"Tôi không cần chị đưa. Tốt nhất chị nên tránh xa tôi một chút". Cố Hi Chi xách túi của mình lên rồi rời khỏi phòng, không thèm liếc ai lấy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 14

Người ngoài cho rằng đây là một loại quan tâm, nhưng sự thật đằng sau chỉ có người trong cuộc mới biết rõ.

Từ khi rời khỏi quán bar, điện thoại của Cố Hi Chi vẫn reo liên tục, nhưng nàng đã có chút say, căn bản cũng không muốn xem là ai đang gọi đến.

Trong lòng Cố Hi Chi nhất mực chỉ có hai câu "Khúc Hi Chi thực sự đáng ghét muốn chết!", "Đầu đầu quá!", ngoài ra thì cái gì cũng chẳng quan tâm.

Cố Hi Chi vẫy đại một chiếc taxi trên đường, sau khi nàng lên xe vẫn giữ hình tượng, cực lực khống chế bản thân không để ma men đánh đổ, cũng không muốn để ý đến người tên Khúc Hi Chi là ai.

Khúc Hi Chi lái xe chạy theo chiếc taxi của Cố Hi Chi trở lại khách sạn. Nhìn thấy nàng bước xuống xe, cô vội đậu xe đi lại gần.

"Cố tiểu thư, vừa nãy tổng giám đốc Triệu có điện thoại cho cô, hy vọng cô xem lại một chút".

Cố Hi Chi đầu đầu muốn chết, nghe thấy giọng nói làm người ta ghét cay ghét đắng kia cũng không thèm để ý tới là đang nói gì. Khúc Hi Chi thấy nàng vẫn đi về phía trước, đành im lặng theo nàng vào khách sạn.

Trở lại khách sạn giống như con Lạc Đà bị ép ăn cọng rom cuối cùng, Cố Hi Chi ép bản thân phải giữ tỉnh táo suốt dọc đường đi cũng coi như là gian khổ đến mất hồn. Sau khi mở cửa phòng, nàng cũng không muốn tiếp tục chống lại cơn say, ném túi xách qua một bên, thậm chí còn chưa đóng cửa đã nằm dài xuống sofa.

Khúc Hi Chi không phải lần đầu biết Cố Hi Chi không uống rượu, nhưng chứng kiến tình cảnh trước mắt, cô xác định người này không thể uống rượu.

Điện thoại trong túi xách của Cố Hi Chi vẫn reo mãi, trừ cú điện trước đó của Triệu Linh, cuộc điện thoại này kiên trì gọi liên tục như vậy nhất định tìm nàng có chuyện quan trọng khác.

Khúc Hi Chi nghĩ thế nên nhanh chóng lấy điện thoại trong túi xách của Cố Hi Chi ra nghe, "Xin chào, xin hỏi ai vậy?".

Đầu bên kia điện thoại kích động giống như được Thượng Đế chúc phúc, "Chào Cố tiểu thư, tôi là nhân viên giao hàng của nhà hàng xx. Thức ăn chay của quý khách đặt lúc bảy giờ hai mươi phút đã đóng gói xong, nhưng tôi sơ xuất làm mất địa chỉ của quý khách trên đường đi rồi. Hôm nay là ngày đầu tôi đi làm, không giao được đồ ăn là chết chắc. Cố tiểu thư, có thể phiền cô đọc lại địa chỉ lần nữa được không?".

Khúc Hi Chi sững sốt ba giây, lại nhìn đồng hồ trên tường đã chỉ chín giờ, "Khách sạn xx, phòng K06, cô Lăng Tiêm nhận".

"Thật cảm ơn quý khách! Mười phút sau tôi sẽ đưa đến! Cảm ơn, cảm ơn..."

Thanh âm hưng phấn biến mất cùng với tín hiệu điện thoại. Khúc Hi Chi cầm điện thoại đứng yên nhìn Cố Hi Chi đang cuộn mình trên sofa, một lúc lâu sau cô mới khe khẽ mỉm cười, lộ ra vẻ quyến rũ thường ngày.

"Cái thói mạnh miệng nhẹ dạ đến lúc nào mới có thể bỏ đây". Cô ngồi xuống cạnh nàng, nhẹ nhàng vén lọn tóc rối ra sau tai, lẳng lặng ngắm nhìn đáng vẻ say rượu ấy.

Tuy Cố Hi Chi chóng mặt đến độ không muốn nói chuyện, nhưng theo bản năng bảo vệ lỗ tai của mình, ngăn người lạ nhích lại gần. Khúc Hi Chi bị kháng cự nên đành ngồi tại chỗ ngắm nhìn nàng một lúc, sau đó cầm điện thoại bấm số.

Sau khi điện thoại được bắt, Khúc Hi Chi nói, "Phiên nhân viên phục vụ đem trà giải rượu đến phòng K13."

Cố Hi Chi có thể bước chân vào phòng tắm rửa đã là chuyện sau khi uống xong ba ly trà giải rượu. Nhưng dù vậy, nàng mới vừa bước vào bồn tắm liền uể oải nằm luôn không nhúc nhích.

Khúc Hi Chi vốn chỉ định dìu nàng vào phòng tắm rồi đi ra, bản thân cô dù yêu thích thứ nào đó cũng sẽ giữ nguyên tắc. Nhưng nhìn thấy Cố Hi Chi chỉ rửa mặt qua loa rồi trực tiếp bước vào bồn tắm nằm ngủ, Khúc Hi Chi vẫn cảm thấy nguyên tắc có lúc nhất định phải vì tình huống thực tế mà phá vỡ.

Nước trong bồn tắm sắp tràn ra ngoài, Khúc Hi Chi tới gần bên cạnh nâng cánh tay nàng lên rồi kéo khóa bên hông chiếc váy ngắn, sau đó nâng cánh tay còn lại của nàng giơ lên, vắt và lấm mới cởi một nửa quần áo trên người nàng ra.

Cởi xong chiếc váy cũng làm cả người Khúc Hi Chi ướt nhẹp. Cô hầu hạ người kia xong thì đã thấm mệt, ngồi nghỉ bên cạnh bồn tắm, nhưng vừa quay đầu đã tiếp xúc với thân thể trần trụi của Cố Hi Chi thì cô lại cảm thấy trả giá như vậy cũng đáng lắm.

Dù sao điều kiện cũng có hạn, Khúc Hi Chi tắm rửa qua loa cho Cố Hi Chi xong liền đưa nàng vào phòng ngủ. Người trước và sau khi uống rượu say

khác biệt rất lớn, Cố Hi Chi uống say không khóc cũng không nháo mà chỉ ngoan ngoãn đi ngủ. Điều này so với dự đoán của Khúc Hi Chi càng tốt hơn một chút.

Hai người áp sát nhau, Khúc Hi Chi nhìn hai tai của Cố Hi Chi vì say mà đỏ ửng, cuối cùng tâm tình vẫn bị "người rất đáng yêu" kia mê hoặc, cô hôn nhẹ lên vành tai nàng một cái.

Nàng bị động tác của cô làm co rúm người lại, phản ứng như thế khiến Khúc Hi Chi rất yêu thích. Nhưng Khúc Hi Chi từ trước đến giờ không hề đánh mất chính mình, cô lẳng lặng nhìn nàng một lúc rồi đắp kín chăn, tắt đèn rồi đi.

Cố Hi Chi lần thứ hai khôi phục tỉnh táo đã là năm giờ sáng sớm hôm sau. Ngoại trừ khát nước và nặng đầu, nàng sau khi tỉnh lại ý nghĩ đầu tiên chính là không muốn uống rượu nữa.

Bình minh giữa mùa hè mọc lên đặc biệt sớm. Cố Hi Chi vén chăn, mở rèm cửa sổ, ánh nắng ban mai xuyên qua cửa kính chiếu vào khắp phòng, tất cả âm u trong nháy mắt tựa hồ cũng bị vui lấp.

Sáu giờ sáng đã muốn đi hoá trang, Cố Hi Chi nhìn đồng hồ, lập tức rời phòng ngủ đi rửa mặt. Cố Hi Chi liếc nhìn đáng vẻ chán chường của mình trong gương trang điểm khổng lồ, đi được một đoạn lại quay đầu trở về.

Mái tóc đen dài đến eo hiện ra trong gương, không lộn xộn cho lắm, chỉ là chiếc áo ngủ trên người trông vô cùng rục rờ.

Tuy nàng mang theo đủ loại áo ngủ, nhưng chỉ yêu chuộng vài bộ thôi. Trong tình huống bình thường, nếu do bản thân nàng lựa chọn, tuyệt đối sẽ không mặc cái này trên người đâu. Nói cách khác, bộ đồ ngủ này căn bản không phải nàng mặc vào.

Sau khi nhận thức rõ mọi chuyện, nét mặt Cố Hi Chi nhất thời có vẻ không được nhẹ nhõm cho lắm. Nàng vắt óc nhớ lại chuyện tối qua lần nữa, sau đó hầu như lập tức chạy sang gõ cửa phòng Khúc Hi Chi.

Năm giờ sáng nói sớm cũng không đúng, vì tiện cho đoàn phim nên Khúc Hi Chi thức dậy ăn sáng rất sớm. Lúc Cố Hi Chi gõ cửa thì cô cũng vừa uống xong một chén trà xanh, sau đó nhanh chóng mở cửa.

Cố Hi Chi thấy cô ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt mình, nói ngay vào điểm chính, "Tối qua có phải chị theo tôi về phòng?".

Khúc Hi Chi mặc một chiếc váy vàng dài tới đầu gối, trang điểm hoàn hảo, không thể soi mói và xâm phạm, "Tối qua Cố tiểu thư say rượu, tôi chỉ là lo lắng nên mới đưa cô về phòng".

"Vậy đã xảy ra chuyện gì với đồ ngủ này?".

Khúc Hi Chi nhìn chiếc váy ngủ màu trắng trên người Cố Hi Chi một hồi, "Cái này là tôi chọn cho Cố tiểu thư".

Chuyện lo lắng đã được xác định, khuôn mặt của Cố Hi Chi tức khắc đỏ ửng, "Khúc Hi Chi, chị có ý gì? Chị có biết tôi và chị vốn không hề thân thiết không hả?!"

"Cũng bởi vì không thân nên Cố tiểu thư càng không cần để ý. Mọi người đều là phụ nữ, tôi cũng không cảm thấy việc này có gì đáng chú ý".

Cố Hi Chi bị đuối lý, tức giận chết, "Chị nói như đúng rồi. Nếu chị cảm thấy không có gì, vậy chị cởi ra cho tôi xem?".

Khúc Hi Chi sững sốt vài giây rồi khẽ mỉm cười, "Được thôi".

Trong mắt Cố Hi Chi cảm thấy da mặt của cô dày đến vô hạn, "... Tôi thực sự không nên đến tìm chị cãi lý. Tối qua chính là tôi không tốt, tôi tự nhận xui xẻo, hy vọng Khúc tiểu thư tự trọng, sau này cách tôi xa một chút, cảm tạ vạn phần". Nàng nói xong liền trở về phòng, đóng cửa rầm một tiếng thật to.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 15

Trong suốt sự nghiệp diễn xuất, Cố Hi Chi luôn dành thời gian nhàn rỗi để nghiên cứu kịch bản, nhưng tâm trạng tồi tệ đến độ chẳng muốn dòm đến chữ nào đúng là lần đầu. Đối mặt với phân cảnh sắp tới, Cố Hi Chi không những không có một chút chờ mong, trái lại còn cảm thấy mình nhận đóng bộ phim này là hoàn toàn sai lầm.

Diễn xuất nhiều năm như vậy, Cố Hi Chi vốn rất tự tin đối với mọi vấn đề, không gì có thể ảnh hưởng đến trình độ chuyên nghiệp của mình, nhưng cảnh NG liên tục lần này, Cố Hi Chi cảm thấy bất lực.

Sở dĩ xảy ra chuyện này, ngoại trừ ký ức mơ hồ tối qua mang đến cảm giác buồn bực, nguyên nhân lớn hơn là bởi vì nàng quá chú ý đến việc người khác đem nàng ra so sánh với Khúc Hi Chi. Diễn viên trong đoàn phim sẵn soi khiến nàng không thể tập trung đóng phim được, và còn những lời nói chanh chua cứ mãi văng vẳng bên tai. Dù Cố Hi Chi nhiều lần buộc mình đừng để tâm, nhưng nàng thật sự rất ngứa mắt khi nhìn thấy bộ dáng chỉ chỉ chỏ chỏ của người ngoài khi nàng đóng với Khúc Hi Chi.

Không biết phải quay lại biết bao nhiêu lần, đến khi đạo diễn Khương Đồ hài lòng mới ngừng tay, khiến cho tiến độ quay bị kéo dài thêm. Lúc mọi người đang ăn tối thì Cố Hi Chi một mình trốn dưới chân cầu, tách ra khỏi đám đông, lẳng lặng suy nghĩ.

Lúc trước nàng vẫn luôn tự tin bản thân xuất thân chính quy, bất kể là kỹ năng diễn xuất hay hiểu biết nghệ thuật đều không hề thua kém Khúc Hi Chi. Dù vượt mặt nhiều giải điện ảnh trong những năm qua, nhưng nàng luôn tin rằng do mình kém may mắn hơn cô ta một chút thôi, thế nhưng sự thật lại không giống như vậy, không được thừa nhận tài năng thì có khác gì không hề tồn tại. Sau tất cả cố gắng của mình, cho đến hôm nay, nàng bỗng nhiên nhận ra khán giả cũng không phải có mắt không trông, chỉ là nàng không khống chế được cảm xúc, làm ảnh hưởng đến diễn xuất trong phim. Trên thực tế, khi đóng phim chung với Khúc Hi Chi, nàng mới hiểu được bất kể ai cũng đều có chỗ đáng để học tập, đặc biệt là người vô cùng ưu tú trong mắt mọi người.

Có tiếng bước chân tới gần, Cố Hi Chi ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy Hạt Hạt đang cầm theo một cái túi tinh xảo đi tới.

"Tiểu Cảnh, Khúc tiểu thư kêu tôi đem vật này đưa cho cậu. Cô ấy nói đây là biểu đạt cho lời xin lỗi với cậu vào tối qua, còn nói tối nay cô ấy đến Bắc Kinh, ngày kia mới về. Cô ấy hy vọng hai ngày này cậu có thể giảm bớt áp lực, chấn chỉnh lại tâm tình để đóng phim cho tốt".

Lời nói và quà tặng kia khiến Cố Hi Chi có chút bất ngờ, nàng suy xét mấy giây mới nhìn cái túi trong tay Hạt Hạt, "Cô ta đưa đồ gì?"

Hạt Hạt nhún vai, đưa túi cho nàng, "Tôi nhìn bao bì thôi cũng biết giá không có rẻ đâu".

Cố Hi Chi nhìn cô, có chút chần chừ mở túi ra.

Một chiếc hộp thủy tinh trong suốt hiện ra trước mắt, xuyên qua lớp kính long lanh, Cố Hi Chi nhìn thấy một sợi dây chuyền kim cương đang nằm trên nền lụa đỏ lóe sáng đến đáng sợ.

Mặc dù không biết dây chuyền của mình mất từ lúc nào, nhưng thứ này rõ ràng không phù hợp với nàng, liền lập tức nhét trở vào túi, "Tôi không cần, trả lại cho cô ta đi".

Hạt Hạt kinh sợ lập tức lùi về sau vài bước, "Cô ấy nói điều kiện thứ hai là cậu phải nhận món quà này, nếu cậu thật sự không cần thì tự mình đi trả sẽ tốt hơn. Tôi ăn com đây, đi trước nhé! Bye bye."

Cố Hi Chi, "..."

Quay phim xong đã là mười giờ tối, sau khi Cố Hi Chi lái xe trở lại khách sạn thì lập tức gọi điện cho Khúc Hi Chi, nhưng đầu bên kia vẫn không có người tiếp. Sau khi tắm xong, Cố Hi Chi quyết định gọi thử lần nữa xem sao, lần này điện thoại đúng là được bắt rất nhanh, nhưng đầu bên kia lại xuất hiện giọng nam...

"Cô là Cố tiểu thư phải không? Tôi là Ninh Khâu, tiểu Khúc đi ra ngoài mua đồ rồi, điện thoại để ở chỗ tôi, cô tìm cô ấy có chuyện gì sao?"

Cố Hi Chi há miệng nửa ngày không nói ra được một chữ.

Trong làng giải trí, nếu nói nghệ sĩ là cây hái ra tiền thì Ninh Khâu tuyệt đối là người vun trồng cực kỳ nổi tiếng. Có thể nói nếu Khúc Hi Chi lúc trước không đụng đến Ninh Khâu, nàng vẫn có thể nổi tiếng, nhưng tuyệt đối không thể nổi nhanh đến mức coi trời bằng vung như bây giờ. Cố Hi Chi xưa nay nghe truyền thống luôn ca tụng người đàn ông này, bởi vậy đột nhiên nghe được giọng nói của hắn thì vô cùng khó chịu. Ngoài ra còn có một việc khiến Cố Hi Chi bực tức, hầu như không biết nên nói gì.

Giờ Bắc Kinh bây giờ đã là mười một giờ đêm, trừ phi họ ở nước ngoài, bằng không vào thời gian này họ ở cùng nhau sẽ bị người khác chỉ trích...

Cố Hi Chi hắng giọng một cái, "Không có gì, chỉ là ngày kia có một phân cảnh tôi muốn thảo luận với chị ấy một chút. Nếu chị ấy không có ở đó thì thôi, tạm biệt Ninh tiên sinh".

"Tạm biệt, Cố tiểu thư."

Cố Hi Chi cúp điện thoại, có chút mờ mịt, nàng suy nghĩ chuyện của Khúc Hi Chi và Ninh Khâu một lúc, lại lắc đầu vỗ vỗ trán mình.

Giới giải trí thật là hỗn loạn đến phát sợ, Khúc Hi Chi là nghiệt duyên của mình. Phải chăng bản thân nàng vẫn không nên bận lòng lo lắng cho tâm tư của người ta?

Cố Hi Chi cầm sợi dây chuyền của Khúc Hi Chi đang đưa trong chốc lát, đang muốn cài vào hộp thủy tinh thì chuông cửa vang lên.

Cố Hi Chi bỏ sợi dây chuyền trên ghế sofa, ra mở cửa, nhìn thấy Lương Ưu Ưu đứng ở ngoài lại đóng cửa cái rầm.

Lương Ưu Ưu bị đập mũi cũng không nhụt chí, vừa nhấn chuông vừa nói, "Tôi có tin nóng phải nói cho cậu, cậu để tôi vào đi"

Cố Hi Chi mở cửa, khoanh tay nhìn cô, "Vào đi, không nói ra được tin nóng thì lập tức bỏ ra ngoài."

Lương Ưu Ưu cũng không khách khí, thoải mái đi vào phòng, "Tôi nói tin nóng thì nhất định là tin nóng". Cô dừng một chút, quay đầu hướng về Cố Hi Chi nói, "Người đóng vai nữ thứ chính bên cạnh cậu từ nay trở đi sẽ bị công ty đại diện đóng băng, bộ "Vong Xuyên" cũng hết hạn trong đêm nay"

Cố Hi Chi nhú mồm.

Từ khi nàng nhận đóng bộ "Vong Xuyên" này thì đã biết vai thứ chính này sẽ dành cho người mới. Người này vừa ra mắt đã lập tức có kịch bản hay, hợp tác cùng diễn viên HOT. Lúc này cũng không chút khách khí chọn phòng bên cạnh nàng. Tuy Cố Hi Chi không quen nữ diễn viên này, nhưng ít lần giao thiệp cũng có chút ấn tượng. Trong toilet tối qua ở quán bar, nàng không phải là không nhận ra cô ta nói xấu mình với Khúc Hi Chi. Có điều Cố Hi Chi chỉ là một diễn viên nhỏ, lại không có chỗ dựa vững chắc. Phạt này không thể trêu chọc nổi, đứng nhìn cũng không xong.

Người như vậy bỗng nhiên bị chặn hết mọi hoạt động cũng làm người khác thắc mắc không thôi, huống hồ tối qua còn phát sinh chuyện như vậy. Tuy Cố Hi Chi không tự yêu mình nhưng cũng không nhận được đem hai chuyện ra so sánh. Cố Hi Chi nghĩ tới nghĩ lui về chuyện của mình và việc cô ta bị ngưng hoạt động nhưng thực sự không tìm ra điểm nào liên quan, đành thay đổi cách nghĩ.

"Cô ta đắc tội với ai à?"

Toàn bộ ánh mắt của Lương Ưu Ưu sớm đã bị sợi dây chuyền kim cương trên ghế sofa hấp dẫn, khắc này nào nghe thấy nàng hỏi gì, chỉ nhìn kim cương thờơ thức, "Tiểu Cảnh, viên kim cương này còn đẹp hơn viên lúc trước tôi thấy".

Cố Hi Chi mất kiên nhẫn, "Tôi đang hỏi cậu đó".

"Hiện giờ tôi chỉ biết là trước mắt có kim cương".

"... Cậu thích thì tôi cho".

Lương Ưu Ưu quay đầu lại, "Điều kiện?"

Cố Hi Chi, "Nói lý do cô ta bị đóng băng?!".

Lương Ưu Ưu không khách khí cầm lấy kim cương, "Do cô ta đắc tội nhân vật bí ẩn nào đó. Có người nói Lương nhị thiếu gia nghe tên người bí ẩn kia xong liền sợ đến mức không dám mở miệng bênh vực. Có điều nhân vật bí ẩn này trốn rất kỹ, tôi thật sự không nghe ra được là ai. Tôi lấy kim cương đi dụ dỗ cô em nhỏ đây, ngủ ngon nhé!". Nói xong, cô sung sướng rời khỏi phòng Cố Hi Chi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 16

Từ Tông Tông đã làm nhân viên khách sạn được năm năm, lăn lộn nhiều năm như vậy, người thành đạt thì không có bao nhiêu, nhưng minh tinh thì đã thấy rất nhiều.

Sống trong toà nhà nổi tiếng thường được thuê để quay phim, đứng nói trên đường có thể ngẫu nhiên đụng mặt ngôi sao, ngay đến việc nói chuyện với những minh tinh này cũng không phải quá khó. Cái này gọi là gặp nhau nhiều chán nhau mau, Từ Tông Tông hầu như đều gặp được hai phần ba ảnh hậu lẫn ảnh đế ở cự ly rất gần, đối với nàng mà nói thì minh tinh chẳng khác gì khách sạn mình làm việc, điều này quá thực hết sức mỹ diệu.

Nhưng Lương Ưu Ưu lại là một ngoại lệ.

Trăm hoa đua nở trong làng giải trí, mỗi người đều có thể tìm cho mình một thần tượng để yêu mến. Lương Ưu Ưu không đóng phim nhiều, hát cũng không theo quy luật, nhưng tướng mạo của nàng nhất định thu hút được sự chú ý của công chúng. Lương Ưu Ưu cao một mét bảy mươi lăm, có một phần tám dòng máu lai. Từ Tông Tông bắt đầu hâm mộ cô từ khi mới ra mắt, nay lại được tận mắt nhìn thấy người ấy ở khách sạn mình làm việc, điều này quá thực hết sức mỹ diệu.

Ngày đầu tiên gặp Lương Ưu Ưu ở khách sạn, Từ Tông Tông liền tìm cơ hội bày tỏ lòng hâm mộ. Thái độ thân thiện của Lương Ưu Ưu khiến nàng cảm thấy quá nhiên mình không chọn sai thần tượng. Thế nhưng điểm mấu chốt không phải ở chỗ đó.

Sáng nay, lúc nàng trả lại sợi dây chuyền kim cương bị Lương Ưu Ưu bất cẩn vứt nhằm vào thùng rác, sự việc ảo diệu bắt đầu từ khi ấy.

Hoặc là xuất phát từ chuyện nàng không tham của rơi được Lương Ưu Ưu khen ngợi không ngớt. Cô nhiệt tình tán dương đến mức khiến nàng cảm động

đến rơi lệ. Sau đó... cô hào khí tặng luôn sợi dây chuyền cho nàng.

Đây không phải là lần đầu Từ Tông Tông thấy khách hàng cao hứng tặng đồ và boa tiền cho nhân viên, nhưng cũng là lần đầu thấy có người tặng dây chuyền kim cương. Lý trí bảo nàng tuyệt đối không được nhận vật này, nhưng đối mặt với một viên kim cương hàng hiệu to đến như thế... Nàng không thể không nhận.

Dường như Từ Tông Tông không biết Lương Ưu Ưu có bệnh sạch sẽ mới tặng đồ cho nàng, nhưng vì phần khích quá nên lập tức đeo lên người. Vài đồng nghiệp thấy nàng đeo trang sức mới cũng hiếu kỳ hỏi nàng mua ở đâu. Từ Tông Tông không hề che giấu, đem chuyện Lương Ưu Ưu tặng đồ từ đầu tới cuối kể hết một lần. Đến tối thì toàn bộ nhân viên khách sạn đều biết câu chuyện thần kỳ này, ai cũng ao ước được lục thùng rác của Lương Ưu Ưu lượm ít đồ.

Khúc Hi Chi đáp máy bay trở lại thành phố đã là tám giờ tối, chạy xe thẳng về khách sạn vẫn chưa tới chín giờ. Đại diện Lăng Tiêm vừa vào khách sạn liền đến phim trường đăng ký trước. Tuy Khúc Hi Chi không ở gần trường quay, nhưng vị trí khu nghỉ ngơi cách đó cũng không xa.

Thấy khách vào ngồi thì phục vụ phải nhanh chóng bùng trà lên tiếp đãi, Từ Tông Tông lập tức đem trà ra cho Khúc Hi Chi.

Nghệ sĩ ra ngoài thường đeo kính râm, có lúc làm người khác không nhận rõ là ai. Từ Tông Tông đem nước ra phục vụ, đến gần mới phát hiện người này chính là Khúc Hi Chi thì hơi bất ngờ. Nàng cũng không để ý lắm, thuận miệng kêu tên cô.

"Mời Khúc tiểu thư từ từ thưởng thức".

Khúc Hi Chi vốn đang cúi đầu bấm điện thoại, nghe người khác gọi tên mình cũng lễ phép ngẩng đầu lên, "Cảm ơn".

Chỉ là phục vụ trong nháy mắt, vốn dĩ quá bình thường, nào ngờ Từ Tông Tông vừa quay đầu chuẩn bị rời đi lại bị Khúc Hi Chi gọi lại.

"Cô gì ơi, xin chờ một chút".

Từ Tông Tông nhận ra giọng Khúc Hi Chi, nhưng vẫn có chút ngờ vực ngoảnh đầu lại chỉ vào mình, "Gọi tôi hả?"

Khúc Hi Chi không trả lời mà lại chăm chú quan sát sợi dây chuyền trên cổ nàng.

Ước chừng khoảng mười giây sau, Khúc Hi Chi mới mở miệng lần nữa, "Nhân tiện cho tôi hỏi sợi dây chuyền trên cổ cô từ đâu mà có?"

Từ Tông Tông theo bản năng dùng tay bảo vệ sợi dây chuyền, dự cảm không tốt khiến nàng hơi mất tự nhiên, "Là của Lương Ưu Ưu tặng".

Khúc Hi Chi trầm mặc, lát sau lấy một xấp thẻ tín dụng đủ màu từ trong túi xách ra. Cô rút một tấm đưa về phía Từ Tông Tông, "Trong thẻ này có đủ tiền cho cô mua một viên kim cương cùng hiệu to gấp mấy lần. Phiên cô trả lại sợi dây chuyền trên cổ cho tôi, nó rất quan trọng đối với tôi".

Từ Tông Tông có chút hoảng loạn, "Hả? Chuyện này... Dây chuyền này là của Khúc tiểu thư?"

Khúc Hi Chi gật gù.

Thấy chuyện này hơi kỳ lạ, Từ Tông Tông cũng không muốn tiếp tục khó xử, vội vã cời dây chuyền đặt vào lòng bàn tay của Khúc Hi Chi.

Khúc Hi Chi nhận sợi dây chuyền nhìn một lúc, yên tâm để lại tấm thẻ lên bàn cầm thạch rồi bỏ đi.

Chín giờ tối, Cố Hi Chi vừa quay phim xong liền về khách sạn. Ngày mai sẽ quay cảnh hành động, Cố Hi Chi đã được huấn luyện mấy tháng nay nên đem luôn đạo cụ về khách sạn tập luyện. Nàng tắm xong liền ở trong phòng suy xét xem ngày mai phải diễn như thế nào cho thật sinh động.

Cả ngày nay Khúc Hi Chi chưa từng xuất hiện trước mắt mình, Cố Hi Chi ngoại trừ cảm thấy không còn áp lực như lúc trước, cũng không đoán là mình sẽ vui vẻ như vậy. Trên thế giới này có rất nhiều chuyện phải trải qua mới hiểu rõ được. Nàng không thể phủ nhận một điều, dù Khúc Hi Chi đáng ghét như thế nào thì danh hiệu nữ diễn viên xuất sắc nhất cũng không chỉ là hư danh. Khi cô đóng phim cùng những diễn viên khác đều làm cho đối phương đỏ mặt hôi hột, cảm thấy người này thật sự khiến người khác... lo lắng.

Trên ti vi đang chiếu tiết mục giải trí, Cố Hi Chi vừa ngồi trên sofa nhìn tấm gương cầm cây kiếm múa may vài đường thì tiếng chuông cửa bất giác vang lên, Cố Hi Chi cất kiếm ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Cố Hi Chi tức khắc bị người trước mắt dọa sợ hết hồn, "Khúc Hi Chi?"

Không có tiếng trả lời nàng, Cố Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi đứng im trước mặt mình không nói lời nào, cuối cùng phát hiện có chút gì đó không đúng.

Khúc tiểu thư mặc một chiếc váy sang trọng, tay đeo túi xách, đôi giày cao gót dưới chân thể hiện cô là người "chỉ cần thứ tốt nhất", tính khí kiêu ngạo, nhưng gương mặt đó...

Tuy gương mặt đó vẫn được trang điểm cẩn thận, tỉ mỉ như bao lần, nhưng vẻ mặt quả thực rất khó coi...

"Vẻ mặt của chị là thế nào đây?" Cố Hi Chi tự nhận không hề đắc tội với cô nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc. Khúc Hi Chi là người không dễ lộ tâm tình, không phải diễn xuất cao siêu gì, chỉ là bản tính như vậy thôi. Thông thường thì trên mặt cô chỉ có hai loại biểu cảm, một loại là bình tĩnh, một

loại là mỉm cười. Dáng vẻ bình tĩnh của cô nhiều lúc làm người khác hoài nghi cô căn bản sẽ không biết giận hay thương tâm, nhưng tình cảnh trước mắt quả thực mở ra một trang sử mới.

"Chị... chị tìm tôi sao?" Thấy Khúc Hi Chi không nói lời nào, cảm xúc bất ngờ của cô làm Cố Hi Chi càng thêm phiền muộn.

Khúc Hi Chi vẫn không lên tiếng, đôi mắt trước sau nhìn chăm chăm vào Cố Hi Chi, mặt đồng thời từ từ đỏ lên.

Lần này Cố Hi Chi thật sự bắt đầu hoài nghi, chẳng biết có phải ông trời đem nàng xuyên đến một không gian khác không, "... Khúc tiểu thư, nói gì đi, chị đừng nhìn tôi như thế được không?"

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 17

Đồng tử của Khúc Hi Chi dần ra dần ổn định, khi nhìn nàng quả nhiên lại càng thêm bình tĩnh, "Cố tiểu thư, có phải cô cảm thấy tôi đáng ghét hơn bất cứ người nào trên thế gian này đúng không?"

Ngữ khí của cô nghiêm túc hơn bao giờ hết. Cố Hi Chi cũng không dám nói bừa khiêu khích cô giống lúc trước, chỉ có thể ậm ừ, "Tôi... không thích chị, nhưng cũng không nói chị đáng sợ như vậy. Có điều chị có thể nói cho tôi biết rốt cuộc tôi đã đắc tội gì đến chị không?"

Khúc Hi Chi chần tẫn không chế cảm xúc lần nữa, từ từ lấy sợi dây chuyền trong túi xách ra, "Cố tiểu thư, tôi biết cô thật sự không muốn nhìn thấy sợi dây chuyền trên tay tôi, nhưng tôi nhất định phải nói cho cô biết, tôi tặng nó cho cô không phải để cô vứt cho người khác". Tay nắm chặt sợi dây chuyền đến trắng bệch, Khúc Hi Chi nói tiếp, "Đúng, nhà tôi kinh doanh kim cương. Có thể cô cảm thấy vật này chỉ là món đồ rẻ tiền, hay cô cho rằng nó chỉ là một viên kim cương tầm thường mà bất kỳ ông chủ lớn nào cũng tiện tay đem ra tặng bạn bè được. Tôi thừa nhận nó vốn không phải kỷ vật trân bảo vật gì, nhưng tôi nhất định phải nói, sợi dây chuyền này là do tôi trải qua vất vả giành về lúc năm tuổi. Cố tiểu thư có thể không thích nó, có thể ném vào một xô toilet, nhưng đây là quà tôi tặng cô, tại sao cô có thể tùy tiện đưa cho người khác?"

Cô nói một tràng thật dài, càng nói hốc mắt lại càng đỏ. Cố Hi Chi nghe đến trợn mắt ngoác mồm, cách đến nửa ngày mới cất tiếng, "Tôi không biết vật này có ý nghĩa như vậy, nhưng Khúc tiểu thư tặng tôi món đồ quan trọng đến thế, tôi cũng rất hiếu kỳ. Hơn nữa... hơn nữa tuy tôi có lỗi, nhưng chuyện này cũng không đến nỗi khiến chị phải khóc như vậy chứ!?"

Cố Hi Chi không đề cập tới chữ "Khóc" này thì Khúc Hi Chi còn không chế được tâm tình một chút, nhưng nàng nói xong lập tức khiến nước mắt cô chảy xuống. Cố Hi Chi thấy cô khóc, thật sự bị dọa sợ, "Này, Khúc tiểu thư, chị đừng có khóc. Người khác nhìn thấy sẽ cho rằng tôi bắt nạt chị thật đó"

Bất luận Cố Hi Chi nói thế nào thì nước mắt của Khúc Hi Chi tựa hồ không có xu hướng dừng lại. Cố Hi Chi nhìn dây hành lang vắng vẻ, vội vã kéo cô vào phòng.

"Được được được, Khúc tiểu thư, tôi thừa nhận tôi có lỗi. Tôi không nên lấy đồ chị tặng đưa cho người khác. Tôi nên bảo quản thật tốt. Bây giờ chị trả lại sợi dây chuyền này cho tôi thật à?"

Vốn tưởng rằng nhượng bộ như thế có thể cứu vãn tâm tình của đối phương, nào ngờ Khúc Hi Chi cầm sợi dây chuyền trong tay xoay một tiếng kéo đứt, "Đồ đã bị người khác chạm vào sẽ không còn ý nghĩa ban đầu nữa, sợi dây chuyền này đã mất đi giá trị tồn tại!"

Cố Hi Chi trợn mắt há mồm nhìn cô kéo đứt sợi dây chuyền kim cương, trong lòng thầm nhủ nước bọt khinh bọn con nhà giàu thật phá của khiến người khác phẫn nộ. Nàng cảm thấy cô gái từ nhỏ quen sống trong nhung lụa này cũng thật ngang tàng. Rốt cuộc mình vẫn có lỗi trước, Cố Hi Chi không nhịn được thở dài một hơi, "Khúc Hi Chi, tôi đã nói tôi sai rồi, sao chị lại làm hỏng dây chuyền làm gì?!"

Khúc Hi Chi không đáp lời, nghiêng người sang một bên, áp chế cảm xúc.

Người có tâm địa sắt đá đến đâu khi nhìn thấy phụ nữ khóc đều sẽ động lòng trắc ẩn, đặc biệt là phụ nữ xinh đẹp như vậy. Cố Hi Chi cũng không ngoại lệ, thấy cô khóc không màng đến hình tượng. Cố Hi Chi đi tới một bên đưa khăn tay cho cô, "Khúc tiểu thư, khóc làm đỏ mắt sẽ ảnh hưởng đến phim đó".

Khúc Hi Chi không nhận khăn tay, cũng chẳng nói lời nào.

Cố Hi Chi mạnh dạn đỡ vai cô lên, buộc cô nhìn thẳng mình, "Này, vốn dĩ cũng không nghiêm trọng như vậy đâu. Nếu chị cảm thấy không thích bị người khác đụng tới thì tôi đi mua cái khác giống như đúc về là được rồi. Vì một sợi dây chuyền mà khóc thành như vậy khó tránh khỏi buồn phiền, chị căn bản cũng không phải người như vậy mà". Nàng vừa nói vừa dùng khăn tay lau nước mắt trên má cô. Ngón tay thon dài không ngừng di chuyển trên mặt

Khúc Hi Chi, đầu ngón tay còn mang theo hương thơm nhàn nhạt. Nàng đối xử dịu dàng với Khúc Hi Chi như vậy quả thật xưa nay chưa từng thấy. Thấy đáng về tí mẫn đang lau nước mắt cho mình, ánh mắt Khúc Hi Chi lắng đọng hoàn toàn rơi trên mặt nàng. Cố Hi Chi đang lau nước mắt bỗng nhiên cảm giác được có chỗ khác, ngẩng đầu lên thì lại bất gặp ai kia đang nhìn mắt mình vô cùng chăm chú, tay bất giác dừng lại, "Khúc tiểu thư... Chi..."

Khúc Hi Chi điều chỉnh tầm mắt nhu tình lại, cúi đầu lộ ra dáng vẻ mỏng manh yếu đuối.

Cố Hi Chi suy nghĩ về ánh mắt vừa nảy của cô một lúc, lại hỏi, "Tôi khiến chị nghĩ đến người nào sao?"

Khúc Hi Chi chậm rãi ngẩng đầu, biểu cảm gương mặt cũng hòa hoãn hơn trước, "Trước đây cũng có một người bạn lau nước mắt cho tôi giống như Cố tiểu thư vậy".

"Bạn trai hả?"

Khúc Hi Chi không lộ ra chút biểu cảm, "Ừm"

Cố Hi Chi bất ngờ nghĩ đến những lời đồn trong giới giải trí.

Làng giải trí nói nhỏ cũng không nhỏ, rất nhiều ngôi sao hôm nay tuyên bố quan hệ nhưng mai đã chia tay. Người ngoài không biết cái vòng lẩn quẩn này nhưng người trong cuộc lại hiểu rất rõ. Có rất nhiều người để lộ chuyện tình cảm riêng tư nhưng cũng có nhiều người che giấu rất tốt. Những minh tinh này hoặc là bản thân âm thầm giải quyết êm xuôi, hoặc là có gia thế hùng mạnh có thể xóa sổ tất cả tin xấu. Cố Hi Chi không biết Khúc Hi Chi là loại nào, nhưng ngoại trừ Nhạc Trình thì nàng đúng là chưa từng nghe cô có tình cảm yêu đương với ai. Có người nói bạn trai của cô vốn không ở trong nước, nhưng phần lớn người khác lại chứng minh cô độc thân. Vì thế nên khi Cố Hi Chi nghe cô thừa nhận từng có bạn trai thì thật là có chút cảm giác "không giống vậy chút nào".

Đương nhiên cô có bạn trai hay không nàng cũng chẳng quan tâm, Cố Hi Chi suy nghĩ hồi lâu rồi nhún vai, "Được rồi, cảm ơn bạn trai cũ của chị giúp chị ngừng khóc. Ngày mai tôi quay xong sẽ lập tức đi mua dây chuyền, chúng ta bỏ qua chuyện này đi, được chứ?"

Khúc Hi Chi trầm mặc trong chốc lát, "Tôi đưa cô, nhưng cô phải đảm bảo nhất định sẽ đeo nó".

Cố Hi Chi đồng ý, "Không thành vấn đề, đeo mười sợi cũng được, chỉ cần chị đưa là đeo".

Tuy nói như vậy, nhưng Cố Hi Chi chưa từng nghĩ Khúc Hi Chi thật sự sẽ làm theo.

P/s: Chương này ngót 50 vote sẽ post thêm 1 chương nữa ==)) (xin lỗi, tui chỉ là đưa câu vote)

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 18

"Tiểu nha đầu, nơi này là U Minh Địa phủ, không phải nhà của ngươi. Ngươi cho rằng người phạm như ngươi có thể tùy tiện đi vào sao?"

"Ta mặc kệ, ta tìm Tiểu Huyền Từ. Hắn nói ta biết hắn đang ở nơi này."

"Cái gì mà Tiểu Huyền Từ với Tiểu Cầu Từ, ta thấy ngươi chính là kẻ điên."

Ma nữ áo đen nhẹ nhàng phát ông tay áo dưới Địa phủ, Cố Hi Chi đóng vai Lục Yêu nhất thời ngã nhào trên đất. Đợi khi đạo diễn kêu ngừng, nàng nhanh chóng ngồi dậy sửa lại cổ trang một chút.

Trợ lý U U đưa đến một bình nước ấm, Cố Hi Chi nhận lấy rồi uống một hớp nhỏ, xong lại núp dưới tán dù nghỉ ngơi.

Thời tiết tháng sáu nóng bức lạ thường, trang phục quay phim lại vừa nặng vừa dày, tầng tầng lớp lớp, rườm rà khó chịu khiến Cố Hi Chi cũng chẳng muốn đứng tới.

Lương Ưu Ưu đang ngồi trong phòng xe (*) mặc cổ trang y hệt, nhìn thấy Cố Hi Chi đang nóng chảy mỡ ngoài cửa sổ, liền cười híp mắt cầm điện thoại gọi cho nàng.

(*) Phòng xe (房车) có nghĩa là RV. Một loại xe thùng có đầy đủ tiện nghi như một ngôi nhà di động. Lên google search "RV" là ra hình cái xe đó :D

Sau khi điện thoại được bắt, Lương Ưu Ưu hào hứng cất giọng, "Diễn viên tiểu thư tương lai sao rồi?! Cảm giác bên ngoài có dễ chịu không? Tôi ở trong phòng xe có máy lạnh, tủ lạnh đầy đủ nè, có muốn tới đây không?"

Cố Hi Chi nghe câu đầu tiên liền không muốn nghe câu thứ hai, không thèm nói câu nào, cúp điện thoại cái rụp.

Trợ lý U U thấy nàng cúp điện thoại, có chút tiếc nuối, "Chị Tiểu Cảnh, không khí bên ngoài rất nóng, chị đi tránh nóng cũng bình thường thôi mà, nhiều người trong đoàn phim đều đi hết rồi".

Cố Hi Chi không nói gì, liếc xéo cô một cái. Trợ lý nhỏ nhận được ánh mắt kia thì lập tức cảm miệng, thuận tiện trốn qua một bên.

Rất nhiều người trong đoàn phim đều biết chiếc xe đó là do Khúc Hi Chi mua cho Cố Hi Chi. Thời tiết mấy ngày nay nóng bức liên miên, các nữ diễn viên luôn mồm than khổ, mà đa số phân cảnh của Cố Hi Chi đều thường xuyên tiếp xúc với ánh nắng mặt trời. Ba ngày trước, Khúc Hi Chi sai trợ lý lái một chiếc xe RV mới toanh đến đây, trong xe có máy điều hòa, tủ lạnh, đầy đủ các thứ. Mấy diễn viên tại đây hầu như đều bị nướng chín hết, ai cũng hy vọng chiếc xe kia là của mình, nhưng trợ lý của Khúc Hi Chi chỉ giao chìa khóa xe cho một mình Cố Hi Chi, sau đó hời hợt nói một câu "Khúc tiểu thư cảm thấy cô cần nên tặng cho cô".

Hôm đó Khúc Hi Chi không ở phim trường nên Cố Hi Chi tức thì gọi điện cho cô, nhưng cô chỉ nói một câu "Cô không thích thì cứ vứt ở đó đi, tôi đã tặng rồi thì sẽ không lấy về".

Nếu như... nếu như trước đó không xảy ra nhiều chuyện như vậy thì Cố Hi Chi cũng chẳng kiên quyết không tới gần chiếc xe nửa bước. Trước khi chiếc xe này được gửi tới đây, Khúc Hi Chi tổng cộng đã gửi đến mười sợi dây chuyền kim cương, mười sáu túi xách hàng hiệu mới nhất số lượng có hạn, bảy đôi giày đủ màu, hầu như có thể tập hợp thành một chiếc cầu vồng, còn có thêm hai bộ mỹ phẩm nổi tiếng..

Không sai, từ khi xảy ra chuyện sợi dây chuyền đáng sợ kia, người phụ nữ này giống như bị điên rồi, từ sáng đến tối đều mua đồ cho nàng. Trừ sợi dây chuyền hôm trước ra thì những thứ còn lại nàng vẫn quăng vào một góc không thèm đụng tới, nhưng nàng cũng không có biện pháp khiến Khúc Hi Chi mất đi cảm hứng cuồng dại mua sắm cho nàng.

Trong lòng Cố Hi Chi luôn cảm thấy chuyện này thật kỳ quái. Khúc Hi Chi là phụ nữ, nàng cũng là phụ nữ. Nếu cô ta có nhu cầu bao dưỡng bề nhí thì có thể tìm một gã đàn ông thích bám váy đàn bà mà nuôi, rốt cuộc thế nào lại cung phụng mọi thứ cho một người phụ nữ là sao?

Mà người phụ nữ này thật sự càng làm càng thêm rắc rối, người trong phim trường mê mẩn chiếc xe ngoài kia đến mờ cả mắt. Cố Hi Chi thật cảm thấy không phải thể gian này biến hóa khôn lường mà chính người phụ nữ kia có tư duy quá mức hỗn loạn.

Tay đột nhiên rung lên, Cố Hi Chi liếc nhìn màn hình điện thoại, có chút miễn cưỡng bắt máy, "Khúc tiểu thư, phiền chị đem chiếc xe yêu dấu của chị đi cho. Nếu tiếp tục để nó ở đây, ngoại trừ làm ô nhiễm môi trường thì chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì".

Khúc Hi Chi ở đầu bên kia điện thoại dường như vốn chẳng nghe nàng nói gì, hào hứng hỏi, "Tôi vừa nhìn thấy một loại ô che nắng, cô thích xanh lam hay hồng nhạt?"

Cố Hi Chi, "... Không thích cái nào hết".

"Vậy thì màu xanh lục đi, chiều nay tôi mang tới phim trường cho cô".

"Này, Khúc tiểu thư, phiền chị đừng tặng đồ cho tôi nữa được không... Này! Alo? !"

Đầu bên kia điện thoại đã cúp máy, Cố Hi Chi oán hận nhìn điện thoại mình một lúc rồi ném thẳng sang một bên.

Đoàn phim vẫn ăn trưa bằng cơm hộp, Cố Hi Chi chỉ có một phân cảnh vào buổi chiều nên cũng không vội lắm, trốn trong phòng nghỉ ngơi chơi blog.

Mới vừa xem bình luận của fans về mấy tin tức gần đây thì bên ngoài truyền đến tiếng bàn luận ầm ĩ. Cố Hi Chi nghe không hiểu, ngoảnh đầu hỏi U U, "Xảy ra chuyện gì?"

U U hiển nhiên cũng không rõ chuyện gì, đúng lúc Ngô Ân vừa từ bên ngoài trở về nghe Cố Hi Chi hỏi nên nhiệt tình đi tới, "Chị Tiểu Cảnh, người đóng thay nữ thứ chính lần trước hóa ra lại là Lâm Minh Linh. Chiều nay cô ấy sẽ chính thức vào tổ đóng phim".

"Không phải ông của Lâm Minh Linh là chủ tịch công ty truyền thông Tỉnh Quang sao? Cô ta làm gì đến nỗi phải bon chen làm diễn viên hạng hai kiếm cơm đây?" Lương Ưu Ưu đang ăn cơm chia nhồm vào hỏi.

Ngô Ân khó xử nói, "Cái này em không biết, nhưng đạo diễn Khương không thích Lâm tiểu thư diễn vai này nên còn đang bàn luận với mọi người ngoài đó".

"Lâm Minh Linh chính là thiên kim tiểu thư cơm đưa nước rót thì há mồm, phỏng chừng ngay cả kịch bản cũng chưa hề thấy qua. Chỉ sợ Khương Đồ vừa nghe cô ta đóng phim đã cảm thấy đau khổ rồi chứ đừng nói tới khi diện kiến cô ta" Lương Ưu Ưu lại xen mồm lần nữa.

Ngô Ân nói, "Nhưng mà Lâm tiểu thư rất đẹp".

"Thế em đã xem mấy cô diễn viên xấu xí chưa, đóng phim chỉ cần dung mạo là được à?"

Ngô Ân uất nghẹn nhìn Lương Ưu Ưu, không thốt nên lời.

Cố Hi Chi nhìn Ngô Ân, lại nhìn Lương Ưu Ưu, không nhận được nhỏ nước bọt, "Lương Ưu Ưu, chờ cậu diễn cảnh khóc mà không cần hành tây đi rồi hãy phán xét người khác, được chứ?"

Lương Ưu Ưu lập tức trừng mắt với nàng, Cố Hi Chi cũng không thèm ngó tới, đi ra phòng nghỉ.

Mặc dù biết Khương Đồ nhất định không thể thay đổi nhân vật của Lâm Minh Linh, nhưng khi nhìn thấy Lâm Minh Linh trình diện hai mươi phút liền đi thay quần áo, Cố Hi Chi vẫn cảm thấy khâm phục năng lực của cô.

Lúc Khúc Hi Chi tới phim trường thì đã hai giờ rưỡi. Buổi chiều có vài cảnh phải quay, nên cô mới đến phim trường lập tức bị kéo đi hóa trang. Cố Hi Chi vừa quay xong cảnh hành động thì cô cũng vừa hóa trang xong. Nói chung là quay phim rất thuận lợi nên nàng rất hài lòng. Cố Hi Chi tẩy trang xong cũng không gấp về khách sạn, mà ngồi đợi ở phim trường.

Cảnh quay là một khu rừng rậm rạp, Cố Hi Chi chọn đại một bóng cây mát mẻ rồi ngồi xuống, tiện tay lấy cái túi nước đá mà U U đưa tới. Lương Ưu Ưu ngồi bên cạnh thấy nàng bất chấp trời nóng cũng không chịu đi về, khó hiểu mở miệng hỏi, "Ai lại làm cậu lưu luyến đến mức mặc kệ trời nóng vẫn ngồi lì ở đây thế?"

Cố Hi Chi chẳng muốn nhìn cô, "Chờ Khúc Hi Chi quay xong, tôi lập tức kêu chị ta lái cái xe kia về".

Lương Ưu Ưu vô cùng khinh thường nói, "Vậy cậu có thể có đội. Hôm nay Khúc tiểu thư nhà cậu đồng với người mới kìa!".

Cố Hi Chi hiển nhiên phớt lờ mấy chữ "Khúc tiểu thư nhà cậu" kia, quay đầu hỏi, "Đồng với Lâm Minh Linh?"

"Cậu cũng không phải không biết, Lâm Minh Linh là tình địch trong phim của cậu đó nha. Phân cảnh của nữ thứ chính cũng không có ít đâu, không biết hôm nay quay tới bao giờ".

Trong khi Lương Ưu Ưu nói chuyện thì đạo diễn đã bắt diễn viên vào chỗ. Cuối cùng Khúc Hi Chi mặc trường bào đen che dù đi ra trước. Còn người đang mặc đồ hoa nhũ vàng, đeo trang sức đắt tiền đi phía sau chính là Lâm Minh Linh. Hai người đứng đợi đạo diễn Khương Đồ một chốc, máy quay cũng nhanh chóng sẵn sàng.

Là độc giả trung thành của tiểu thuyết "Vong Xuyên", Ngô Ân vừa thấy Lâm Minh Linh đội mào dát vàng, đầu cài trâm phượng hoàng ngậm trân châu liền bật thốt lên, "Cảnh này là khi công chúa Đế Cơ bức hôn hoàng đế U Minh. Hoàng đế không đáp ứng nên công chúa gỡ cây trâm xuống dọa tự sát. U Minh ngăn cản, kết quả lại trúng tà phép của Đế Cơ, sau đó bị Đế Cơ cưỡng hôn".

Ngô Ân thành thật tường thuật, Cố Hi Chi nghe vậy cũng nhớ lại nguyên tác mình từng xem, đúng là có tình tiết như thế. Khi đọc tiểu thuyết tới đoạn này, Cố Hi Chi công nhận công chúa Đế Cơ rất điệu ngoa và tùy hứng, làn da trắng trẻo, dung nhan tuyệt đẹp của cô cũng khá phản cảm. Nhưng số phận bi thảm của nhân vật lụy tình chung thủy này khiến Cố Hi Chi cảm thấy rất có sức hấp dẫn.

Lương Ưu Ưu vốn không có xem qua nguyên tác, bây giờ nghe Ngô Ân nói vậy cũng không muốn phóng đại cảm xúc, chỉ kinh ngạc thốt lên, "Lâm Minh Linh đóng cảnh hôn với Khúc Hi Chi?"

P/s: ^^ Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện này. Mình luôn hy vọng nhận được nhận xét của các bạn về bản dịch để hoàn thiện hơn. Comment và vote của mọi người là nguồn động lực vô cùng to lớn đối với mình. KLQ nhưng cái bạn Lương Ưu Ưu này giống chuyên gia phá đám quá ==

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19

Lương Ưu Ưu hét một tiếng làm rung chuyển đất trời. Nhân viên và diễn viên đang mải mê chat chit trên mạng vốn không thèm để tâm, nghe câu nói của Lương Ưu Ưu đều liếc mắt chú ý tới hai diễn viên trước ống kính.

Hai người diễn viên hình như không nhận ra được biến hóa từ bốn phía, vẫn chuyên chú trao đổi kịch bản. Đạo diễn Khương Đồ tới trước mặt nói gì đó rồi trở về sau ống kính, ra hiệu chuẩn bị chạy máy.

Trong phim, hoàng đế U Minh bình thân ngồi trên bờ sông nên Khúc Hi Chi cũng ngồi xếp bằng cạnh bờ sông. Khương Đồ nhắm quay ngay chính diện, ra hiệu Lâm Minh Linh đi vào phạm vi ống kính.

Không thể phủ nhận lời đồn đại, Lâm Minh Linh tốt nghiệp đại học danh tiếng với chỉ số thông minh cao ngất nên khả năng hiểu biết và nắm bắt cũng rất nhanh, cũng có thể cô đã được học qua rồi, nói chung Khúc Hi Chi cảm thấy người này diễn xuất còn tốt hơn năm năm kinh nghiệm của Lương Ưu Ưu nhiều.

Cố Hi Chi ngồi cách đó không xa, nàng có thể nhìn rõ nét trong sáng, ngây thơ ẩn hiện nụ cười kiều ngạo trên mặt Lâm Minh Linh khi nghiêng người đi vào ống kính. Về mặt này tuyệt đối sẽ không bao giờ xuất hiện trên người phụ nữ tao nhã, điều đó khiến Cố Hi Chi nhìn rất chăm chú, cũng vô cùng thích thú.

Khúc Hi Chi đóng vai hoàng đế U Minh nhận ra có người tới gần nên chậm rãi mở mắt. Ống kính lúc này đặc tả đôi mắt của Khúc Hi Chi, lông mi cong dài khẽ rung động khi cô mở mắt, dần dần lộ ra vẻ lãnh đạm. Ống kính thu hồi, mái tóc đen của Khúc Hi Chi xoa dài xuống eo, ánh mặt trời chiếu đến làm nó óng ánh diệu kỳ, dung nhan lại có chút yêu mị càng toát ra khí chất tuyệt đẹp.

Lâm Minh Linh đóng vai Đế Cơ chấp hai tay sau lưng đi tới cách người kia năm bước, sau đó dừng lại, cầm một chiếc gương giơ lên, cười hỏi, "Bệ hạ, nhìn trong tay thiếp là món đồ gì?"

Ống kính chia vào Khúc Hi Chi, cô đảo mắt nhìn vật trong tay Lâm Minh Linh một lúc rồi hồ hững nói, "Ánh thế kính."

Lâm Minh Linh thả gương xuống, dắc ý đi về phía trước một bước, "Phụ thân nói nếu chàng và thiếp thành thân, sống hạnh phúc đến trăm tuổi thì ông sẽ lập tức cho chàng cái này".

Nét mặt lần giọng nói của Khúc Hi Chi đều rất bình tĩnh, "Bảo vật này công chúa cứ giữ lại là tốt rồi."

Lâm Minh Linh nheo mày mắt hứng, dịu dàng lên tiếng, "Bệ hạ, rốt cuộc chàng có ý gì? Đây là thượng cổ Thần khí, bao nhiêu người muốn đều không được. Thiếp có hảo tâm hảo ý muốn tặng chàng, nhưng chàng lại dùng thái độ này đối với thiếp".

Khúc Hi Chi chậm rãi đứng dậy, máy quay đặc tả toàn bộ quá trình của cô, sau đó mới lia đến gò má.

"Công chúa, chuyện hôn sự của nàng và trẫm chỉ là phụ mẫu thuận miệng nói đùa, trẫm và công chúa không thể ở cạnh nhau. Ngày mai trẫm sẽ nói rõ với Thiên Đế, kính xin công chúa sau này đừng nhắc lại chuyện này". Dứt lời đi về phía trước, lướt qua người Lâm Minh Linh.

Lâm Minh Linh quay đầu nhìn người vừa lướt qua mình, vẻ mặt vừa tức giận lại không cam lòng được biểu đạt rất tốt. Ống kính quay Khúc Hi Chi đang bước đi, ánh mắt của Lâm Minh Linh thoáng nhìn ra vẻ suy nghĩ, lát sau liền lấy cây trầm phượng hoàng ngậm trên châu dất vàng trên đầu mình xuống, "Chàng đứng lại."

Ngữ khí của cô trở nên nghiêm túc. Khúc Hi Chi dừng bước, bóng lưng lại xuất hiện trên màn ảnh.

Lâm Minh Linh vòng qua người Khúc Hi Chi, đi tới trước mặt cô. Giơ mũi nhọn của cây trầm để vào huyệt Thái Dương của mình, dắc vẻ hùng hồn bức người khác hoảng sợ.

Khúc Hi Chi liếc nhìn cô một cái, ánh mắt lãnh đạm căn bản không toát ra bất kỳ tia kinh ngạc nào, chỉ hỏi, "Công chúa định làm gì?"

Lâm Minh Linh hơi híp mắt, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, "Chàng không được phép đi tìm phụ thân, bằng không thiếp chết cho chàng xem."

Khúc Hi Chi đảo mắt nhìn đầu trầm sắc nhọn, máy quay cũng đặc tả mũi trầm, tiện đà chuyển hướng về tầm mắt của Khúc Hi Chi.

Không gian tràn ngập sát khí lạnh lẽo, Khương Đồ gạt gù ra hiệu Khúc Hi Chi động thủ. Khúc Hi Chi lập tức duỗi tay, đợi cho ống kính bắt nét kịp, sau đó với tốc độ chớp nhoáng đánh bay trầm cài trong tay Lâm Minh Linh.

Ống kính đồng thời bắt lấy bàn tay của Lâm Minh Linh đang đặt trước ngực Khúc Hi Chi, sau đó dời lên nụ cười dắc ý trên mặt Lâm Minh Linh.

"Bệ hạ, thiếp có Ánh thế bảo kính trong tay, thần lực tối cao, lẽ nào chàng cho rằng chàng có thể chống chế được thiếp hay sao?"

Khúc Hi Chi không nói lời nào, diễn ra dáng vẻ bất động.

Lâm Minh Linh nở nụ cười xinh đẹp, híp mắt kẻ sát vào đầu Khúc Hi Chi, "Thiếp tạm thời niệm phong pháp lực của chàng lại, bây giờ chàng phải ngoan ngoãn nghe thiếp nói".

Khúc Hi Chi nói, "Mau giải trừ".

Lâm Minh Linh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lặng lẽ cất giọng, "Vậy chàng hôn thiếp một cái đi".

"Công chúa, không nên làm loạn".

Lâm Minh Linh không được vui, lại có chút nổi nóng, "Cả thiên hạ đều biết chàng và thiếp có hôn ước, chàng hôn thiếp một cái thì có sao?!"

Khúc Hi Chi không để ý đến cô, đưa mắt dời về nơi khác.

Lâm Minh Linh ủ rũ như bong bóng xì hơi, bộ dạng muốn nói "chàng thật là đáng ghét muốn chết". Cô tức giận, lớn mật đuổi hai tay kéo trường bào đen của Khúc Hi Chi lại rồi nhón chân hôn lấy.

Toàn bộ trường quay lúc này yên lặng như tờ, ngoại trừ bối cảnh thiên nhiên bên ngoài, cả phim trường chỉ có âm thanh máy móc đang chuyển động.

Khương Đồ nhìn màn ảnh trước mặt, tỉ mỉ quan sát. Phần lớn ánh mắt của mọi người đều không hề e dè trước cảnh hôn của hai vị nữ chính, thậm chí nhiều người còn thấy hứng thú lạ thường. Cố Hi Chi ngồi trên xích đu cũng nhìn rất rõ cảnh này, nhưng thời điểm Lâm Minh Linh nhón chân hôn Khúc Hi Chi, không hiểu sao nàng lại muốn ngoảnh chỗ khác.

"Cất"

Khương Đồ nhìn màn ảnh hô ngừng, trường quay và hai vị diễn viên lập tức đình chỉ.

Ông quay đầu lại xem cảnh vừa quay lần nữa, sau đó dần đo lên tiếng, "Minh Linh, lát nữa hôn lại. Về mặt cô lúc hôn không cần phần nộ như vậy. Còn nữa, nhích người sang phải một chút".

"Biết rồi đạo diễn." Lâm Minh Linh lập tức trở về vị trí, đồng thời điều chỉnh tư thế chuẩn bị nhập vai.

Khương Đồ thấy hai người chuẩn bị xong, hô chạy máy lần nữa.

Vẫn như lời thoại ban nãy, Lâm Minh Linh lộ ra vẻ tức giận với Khúc Hi Chi, tiếp theo đuổi tay kéo vạt áo cô lại rồi nhón chân hôn lên môi. Hai người vừa chạm môi thì Khương Đồ lại hô ngừng.

"Khúc Hi Chi, có thể thả lỏng cơ mặt một chút được không?"

Khúc Hi Chi nhìn Khương Đồ, nhẹ nhàng gạt đầu.

Ngô Ân ngồi cạnh Cố Hi Chi nhỏ giọng bình luận, "Biểu cảm của diễn viên Khúc từ trước đến giờ vốn rất tốt mà, đây là lần đầu bị đạo diễn kêu dừng vì biểu cảm không đạt á".

Cố Hi Chi nghe xong lại ngẩng đầu quan sát Khúc Hi Chi. Tuy nàng biết diễn viên dù giỏi đến mấy cũng không tránh khỏi sai sót, nhưng dù sao thì nàng cũng cảm thấy biểu cảm của ai kia vẫn không diễn ra được cái thần của hoàng đế U Minh khi bị cưỡng hôn.

Khương Đồ lại khởi động máy, hai diễn viên vào chỗ bắt đầu diễn. Cảnh hôn lần này đúng là không có vấn đề gì xảy ra, nhưng Khương Đồ lại cảm thấy hai người lùi về hồ nước một chút sẽ càng đẹp hơn, vậy nên đành phải quay lại thêm lần nữa.

Thời điểm quay cảnh hôn lần thứ tư, Lâm Minh Linh bị mất thăng bằng, cảnh quay lần nữa bị phá hỏng. Quay lần thứ năm, mặt hồ bỗng nhiên nổi gió lớn, thổi mái tóc dài của Khúc Hi Chi bay tán loạn phá hoại cảnh đẹp. Lần thứ sáu...

... ..

Cảnh hôn này quay đủ bảy lần mới thông qua, Khương Đồ rất hài lòng nhìn đoạn phim trong màn hình. Mọi người trong trường quay cũng vây xem cảnh hôn đặc sắc với cảm xúc thỏa mãn. Lương Ưu Ưu cảm thấy cảnh hôn này rất thú vị, dĩ nhiên cũng tăng bốc Lâm Minh Linh một chút.

"Xem ra ngoại hình của Lâm tiểu thư khiến đàn ông mê mẩn cũng không có gì lạ. Tiểu Cảnh, cậu có cảm thấy mũi của cô ấy vừa cao lại vừa đẹp không?"

"..."

"Tiểu Cảnh?"

Gọi nửa ngày không nghe Cố Hi Chi đáp lại, Lương Ưu Ưu quay đầu nhìn cái xích đu nàng ngồi lúc nãy trống không, khó hiểu hỏi Ngô Ân đang ngồi kế bên, "Tiểu Cảnh đâu?"

Ngô Ân nhún vai, "Lúc đạo diễn Khương quay lần thứ tư thì chị ấy đi mất tiêu rồi"

P/s: đa tạ mọi người đã góp ý :) Minh sẽ cố gắng hoàn thiện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 20

Đêm hè, hai bên đường tập nập người qua lại. Mặc dù khí trời nóng bức nhưng vẫn có vô số nam thanh nữ tú dạo chơi dưới ánh đèn đủ màu.

Cố Hi Chi rời rạp chiếu phim lớn nhất thành phố xuống bãi đậu xe dưới hầm, vừa chuẩn bị lên xe liền nhận được điện thoại của Đường Dư.

"Cố tiểu thư, tôi vừa thấy lời động viên của em trên blog về bộ phim "Thanh Yên", cảm ơn nhé!"

Cố Hi Chi không nghĩ tới nam chính Đường Dư lại đích thân điện thoại cho mình, nhanh chóng trả lời, "Đừng khách khí, chúng ta cùng chung công ty, đó là chuyện tôi nên làm mà, hơn nữa anh diễn xuất rất tốt".

Đường Dư cất tiếng cười ấm áp, "Dù nói thế nào thì vẫn cảm ơn Cố tiểu thư. Chúng ta vốn dĩ đã có cơ hội hợp tác trong phim "Vong Xuyên", tôi rất tiếc về chuyện thay đổi nhân vật chính, hy vọng lần sau chúng ta có thể hợp tác."

"Nhất định sẽ có cơ hội". Cố Hi Chi rất tích cực khẳng định.

"Hừm, lát nữa tôi quay tiết mục rồi nên không thể trò chuyện lâu được, chờ em quay phim xong, lúc nào rảnh rồi tôi mời em ăn cơm."

Cố Hi Chi mỉm cười, "Không cần khách khí như thế, anh có việc thì làm đi, bye bye."

Cố Hi Chi cúp máy rồi bảo tài xế về khách sạn, sau đó nàng dùng điện thoại mở blog. Cố Hi Chi vừa nhìn sơ đã phát hiện bình luận của Đường Dư, quả nhiên anh ta cũng follow mình. Nàng cười tủm tỉm click vào blog của anh ta thăm dò một chút.

Trở về khách sạn vẫn còn sớm, do ngày mai Cố Hi Chi có cảnh quay dưới nước nên liền tranh thủ chạy ra hồ bơi. Trước khi xuống nước, Cố Hi Chi gọi điện hẹn Lương Ưu Ưu đến bơi chung. Nàng tắt điện thoại rồi nhanh chóng nhảy ùm xuống hồ.

Cố Hi Chi biết bơi không quá ba tháng, hoàn toàn vì công việc nên bỏ công ra học, do vậy nàng chỉ dám chơi đùa bên khu hồ nước cạn thôi.

Trong khi Cố Hi Chi đang bơi lội cũng không nghĩ sẽ đụng mặt Khúc Hi Chi ở đây. Tuy nàng ở trong khu nước cạn, nhưng khi trông thấy Khúc Hi Chi đang sai bước trên thành hồ thì nàng đột nhiên bị chuột rút, chìm xuống luôn xuống dưới.

Nhân viên cứu hộ lập tức nhảy xuống cứu Cố Hi Chi, sau đó đưa về phòng khách sạn. Nàng thấy Khúc Hi Chi bám theo mình dai như đĩa lại càng thêm bức mình.

"Khúc tiểu thư, sao chị không cùng với Lâm Minh Linh chàng chàng thiếp thiếp tiếp đi, ra hồ bơi già quý hù tôi làm gì?"

Cố Hi Chi bị chuột rút đi đứng bất tiện nên Khúc Hi Chi dìu cô một mạch về phòng. Cố Hi Chi hiện đang ngồi trên sofa, Khúc Hi Chi vừa định giúp xoa bóp chân, nghe nàng nói xong lại ngơ ngác ngẩng đầu, "Tôi chàng chàng thiếp thiếp với Lâm tiểu thư hồi nào?"

Cố Hi Chi vừa lau tóc vừa nói chuyện, thái độ hờ hững, "Hồi chiều chị với Lâm tiểu thư hôn nhau sắp đặt kỷ lục thế giới luôn rồi."

Khúc Hi Chi quan sát sắc mặt nàng một lúc, chậm rãi cất giọng, "Do kịch bản yêu cầu thôi, ai cũng muốn quay ra tác phẩm càng đẹp càng tốt mà". Cô dùng một chút, "Huống chi nếu chỉ vậy liền coi là chàng chàng thiếp thiếp, vậy tôi với Cố tiểu thư không phải càng thêm ân ái mặn nồng sao?!"

Đại khái là bởi vì chân còn khá tê dại, Cố Hi Chi nghe cô nói xong thần kinh cũng nhảy dựng lên hết, lúc này mới ra sức phản bác, "Khúc tiểu thư, xin chị làm rõ nhé. Tôi với chị chỉ là quan hệ hợp tác thôi, huống hồ tôi còn là phụ nữ, đừng có đem mấy chữ ám muội đó gắn lên người tôi".

Khúc Hi Chi nghiêng đầu, dăm chiêu nhìn nàng, "Lâm tiểu thư cũng là con gái mà. Sao Cố tiểu thư lại đưa ra lời giải thích kỳ quái như thế?"

Câu này tựa hồ thật sự chặn họng Cố Hi Chi, nàng híp mắt nhìn cô, im lặng hồi lâu mới nói tiếp, "Lâm Minh Linh không có giống tôi".

Khúc Hi Chi hỏi lại, "Chỗ nào không giống?"

Cố Hi Chi không đáp, chỉ dùng ngữ khí lưu manh phản biện, "Tôi nói không giống là không giống. Thời gian không còn sớm, phiền Khúc tiểu thư đi ngay cho, tôi còn nghỉ ngơi nữa".

Khúc Hi Chi đâu có dễ rời đi như vậy, cô liếc nhìn cái chân bị chuột rút của Cố Hi Chi, chậm rãi đặt hai tay lên, "Trước khi bơi mà không chịu khởi động đang hoảng là rất dễ bị chuột rút đó, mai đóng phim chú ý một chút".

Trong trường hợp bình thường, khi Khúc Hi Chi có bất kỳ tiếp xúc nào với thân thể của Cố Hi Chi thì nàng nhất định sẽ đẩy cô ra, nhưng có lẽ cái chân đau này đích thực được cô xoa bóp dễ chịu quá chừng, Cố Hi Chi dĩ nhiên không ngu gì từ chối, "Biết rồi".

Trong phòng không có người nói chuyện, chỉ có giọng nói của MC trên tivi vang lên liên tục. Cố Hi Chi một bên khoan khoái hưởng thụ mát xa, một bên hí hửng coi chương trình giải trí, đúng là thành thói tự tại vô cùng.

Có điều bầu không khí hài hòa này chỉ tồn tại khoảng chừng mười giây thì bị tiếng chuông điện thoại phá vỡ. Cố Hi Chi thấy Khúc Hi Chi không chịu nghe điện thoại, liền lên tiếng nhắc, "Này, điện thoại của chị đang reo kìa".

Lúc này, Khúc Hi Chi mới cầm điện thoại của mình lên, nhìn tên hiện trên màn hình. Cô do dự một hồi rồi lại lúi qua một bên, đi tới bộ cửa sổ, "Sao, Lâm tiểu thư?!"

Cố Hi Chi len lén nhìn cô một lát, lại thu hồi ánh mắt tìm đến màn hình tivi.

Tiếp xong cú điện thoại mất hết hai phút, Khúc Hi Chi cúp máy trở lại sofa ngồi xuống, "Sáng mai tôi có chuyện cần phải xử lý, không thể đến xem phân cảnh cô diễn dưới nước được, nhớ cẩn thận một chút".

Cố Hi Chi cầm bánh snack bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, vừa ăn vừa xem tivi, "Khúc tiểu thư, không cần đối tốt với tôi như vậy. Tôi và chị nhiều nhất chỉ có thể là bạn bè bình thường thôi, chị cần gì phải tới xem tôi diễn làm chi!?"

Khúc Hi Chi cười cười, không muốn tranh luận, lại ngồi xuống sofa giúp nàng xoa bóp chân lần nữa, nào ngờ tay vừa đụng vào chân thì Cố Hi Chi lập tức nhảy dựng lên, "Khúc tiểu thư, thời gian không còn sớm, chị về đi! Tôi muốn đi ngủ".

Khúc Hi Chi đứng lên theo nàng, nhưng lòng lại có chút bất an, "Chân cô không có vấn đề gì sao?"

"Có vấn đề thì chị cũng đâu giúp gì được" Cố Hi Chi cười khinh khinh, "Nói ra thật ngại quá, tay nghề của chị thật sự quá tệ"

Cố Hi Chi đuổi Khúc Hi Chi thành công. Tuy luôn lấy lý do thời gian không còn sớm, nhưng khi trở lại phòng ngủ, Cố Hi Chi vẫn cảm kích bản nghiên cứu phân cảnh cho ngày mai.

Phân cảnh này kể lại chuyện khi xưa, người hầu Lịch Kiếp yêu anh họ của Lục Yêu nhưng chàng trai lại đem lòng yêu nàng. Trong một lần đi hái thuốc, cô gái này lừa Lục Yêu tới vách núi, dùng trâm độc đâm vào vai trái của nàng rồi đẩy xuống sông. Khương Đồ yêu cầu quay cận cảnh, mà một khi rơi xuống nước thì trang phục chắc chắn sẽ ướt đầm. Nếu NG thì nhất định phải thay trang phục khác, nhưng Lục Yêu chỉ có hai bộ thôi, buổi chiều còn cần mặc tiếp, bởi vậy phân cảnh này bắt buộc phải quay một lần xong.

Phân đoạn này khá khó, hơn nữa người đẩy nàng té chính là Lương Ưu Ưu, nhưng điều thật sự khiến Cố Hi Chi cảm thấy áp lực không phải phân cảnh này, mà là nội dung sau đó kìa.

Trong kịch bản, tuy Lục Yêu trúng trâm độc té xuống nước, nhưng mạng lớn không chết, được hoàng đế U Minh cứu vớt và chữa trị vết thương trên bả vai, cuối cùng cũng cứu sống nàng.

Chính nội dung này đang khiến Cố Hi Chi lo sốt vó.

Kịch bản yêu cầu nàng phải còi hết đồ, ngay đến dây buộc yếm cũng phải mở ra tất. Tuy không tính là đến mức khỏa thân, nhưng nhìn đến cái tên của diễn viên đóng chung, Cố Hi Chi lập tức chóng mặt buồn nôn, muốn quăng luôn kịch bản lên chín tầng mây cho rồi.

P/s: ờ thì ghen ra mặt thế đó mà cứ chối!

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 21

Sau giờ ngo, mặt trời như thiêu đốt cả núi rừng rộng lớn, hồ nước trong veo cũng bị nung ấm lên. Cố Hi Chi mặc một chiếc váy màu xanh lam, thăm dò nhiệt độ dòng nước. Sau khi nàng xác định không lạnh lắm mới ra hiệu cho đạo diễn Khương Đồ tiếp tục quay. Ekip đã chuẩn bị xong hết, Khương Đồ nhận được tín hiệu của Cố Hi Chi thì lập tức phát tay kêu Lương Ưu Ưu đi ra.

Cảnh quay này vẫn diễn ra bất chấp tiết trời hanh khô và dòng nước âm ỉ vào ban trưa. Do diễn viên phải rơi xuống nước nên đội cứu hộ sớm đã chờ một bên. Nhân viên và diễn viên trong trường quay ngày một đông đúc, nhưng Khúc Hi Chi đang ngồi dưới dù che nắng đằng kia vẫn luôn là tiêu điểm.

Tuy Khúc Hi Chi là nhân vật chính trong phim, nhưng ngày nào không có phân cảnh thì cô rất ít khi xuất hiện. Giờ đây bỗng dưng có một siêu nữ mình

tình ngồi ở trường quay làm khán giả, phần lớn diễn viên cũng đồng ý góp vui, nhiệt tình trò chuyện mặc kệ cái nắng cháy da cháy thịt.

Trời xanh mây trắng lượn bay trên trời khiến lòng người thanh thản, được liệu hiện ra trên nền cỏ xanh um tùm. Khương Đồ quay cận cảnh cây thuốc, sau đó dời về đoạn Cổ Hi Chi hái thuốc. Theo nội dung kịch bản yêu cầu, giờ khắc này, Lục Yêu tìm hơn nửa ngày cũng không thấy cây cần hái. Ánh mặt trời ngày càng chói chang, chớp mũi của nàng nóng đỏ mồ hôi, nét mặt không giấu được lo âu.

Ông kính rời Cổ Hi Chi, bắt lấy vẻ mặt gian tà của Lương Ưu Ưu. Màn ảnh phóng rộng lấy hết cảnh mặt hồ xanh biếc sau lưng cô. Đầu tiên, cô nhặt một nhánh thảo được trên mặt đất lên, sau đó giả vờ kinh ngạc nhìn Cổ Hi Chi gọi to, "Tiểu Lục, người mau tới đây xem đi, ta tìm được dược liệu cần dùng rồi nè!"

Lăng Tiêm ngồi cạnh Khúc Hi Chi xem hai người đóng phim, hiếu kỳ hỏi nhỏ, "Tôi thật không hiểu nổi, Cổ tiểu thư diễn xuất rất tập trung, biểu cảm và động tác đều rất tuyệt, tại sao đến nay vẫn không đạt được giải thưởng nào?"

Khúc Hi Chi đang chăm chú quan sát hai người kia, nghe thế liền nhìn về mặt của Lương Ưu Ưu hỏi, "Bạn cảm thấy Lương Ưu Ưu diễn thế nào?"

Lăng Tiêm liếc nhìn Lương Ưu Ưu, động tác cứng nhắc từ đầu đến cuối, "Cũng chỉ có thể đóng phim truyền hình thôi".

Khúc Hi Chi gật đầu, "Tôi đã đóng với tiểu Cảnh nên biết rõ cô ấy rất dễ bị bạn diễn chi phối. Nếu bạn diễn tận tâm thì cô ấy sẽ biểu hiện tốt không kém gì người kia. Nhưng nếu bạn diễn lơ là, cô ấy sẽ bị ảnh hưởng. Chưa hết, năng lực tiết chế cảm xúc của cô ấy không tốt lắm, nếu đóng với người mình không thích hoặc tâm trạng bất ổn cũng không diễn tốt được".

Lăng Tiêm đắm chiêu gật gật, "Bạn nói vậy thì chắc là vậy rồi".

Khúc Hi Chi ngẫm nghĩ một lúc rồi bổ sung thêm, "Phân cảnh hôm nay của cô ấy và tôi sẽ không thuận lợi."

Sau khi quay xong biểu cảm gương mặt của hai diễn viên, Lương Ưu Ưu nhẹ đẩy Cổ Hi Chi một cái. Lúc này Lục Yêu đã trúng độc nên không có năng lực phản kháng, bước chân loạng choạng ngã ngửa về phía hồ nước.

Màn ảnh ghi lại cảnh này, đầu Cổ Hi Chi chìm dần xuống mặt hồ, cơ thể trong nháy mắt lặn ngập dưới nước. Nhân viên cứu hộ vội nhảy xuống cứu người. Khúc Hi Chi cầm áo choàng tính chạy tới lập tức bị Lăng Tiêm ngăn lại, "Tiểu khúc, lúc trước cậu tặng xe cho cô ấy đã khiến người ta chướng tai gai mắt rồi. Bây giờ họ không những hoài nghi mà còn cảm thấy quan hệ của cả hai rất kỳ quái. Chuyện của Lâm Minh Linh cũng đủ rắc rối rồi, có một số việc nên kiềm chế lại sẽ tốt hơn".

Khúc Hi Chi nhìn Lăng Tiêm rồi lại nhìn mặt hồ, đưa áo choàng qua, "Bạn đi đi".

Lăng Tiêm kinh ngạc liếc nhìn áo choàng, sau đó chỉ tay vào mặt mình. Thấy Khúc Hi Chi miễn cưỡng gật đầu, cô đành cầm áo choàng đi đến hồ nước.

Sau khi Cổ Hi Chi rơi xuống nước mới cảm thấy mừng hỉm vì quay vào mùa hạ. Rất nhiều người chạy tới ân cần hỏi han khiến Cổ Hi Chi rất cảm kích, sau đó lập tức đi thay quần áo. Xong cảnh này sẽ đến đoạn hoàng đế U Minh cứu Lục Yêu. Cổ Hi Chi vừa đi thì phim trường liền bận bịu bố trí cho cảnh sau, chuyên gia make up cũng vội vàng trang điểm cho Khúc Hi Chi.

Phân cảnh Lục Yêu được cứu quay trong cái chòi nhỏ bên bờ hồ. Chờ một hồi lâu, chuyên gia trang điểm mới hóa trang xong đáng về tiểu tụy như bị thương cho Cổ Hi Chi, ngay cả vết thương trên vai cũng được ngụy trang kỹ càng. Đoạn đối thoại của Cổ Hi Chi và chuyên gia trang điểm cơ bản như sau:

Cổ Hi Chi, "Phiền cô dời vết thương lên trên một chút được không?"

Chuyên gia trang điểm, "Hồi nãy trong phim, Lương Ưu Ưu đâm vào chỗ này mà. Đạo diễn Khương nói vị trí của vết thương không được xê xích quá lớn, bằng không hai phân đoạn liên nhau sẽ trông rất giả tạo".

Cổ Hi Chi, "... Nhích lên một tí thôi, một chút thôi mà".

Chuyên gia trang điểm, "Việc này đạo diễn đồng ý mới được".

Vết thương nhanh chóng được hóa trang xong, Cổ Hi Chi cũng không thèm nhìn đến mặt mũi của Lương Ưu Ưu. Dù bị đối xử lạnh nhạt nhưng Lương Ưu Ưu vẫn hào phóng bỏ qua. Mặc cho nàng trừng mắt khinh thường thế nào thì cô vẫn chai mặt ăn vạ ngoài cửa sổ không chịu đi.

Nhân viên đã bố trí phong cảnh kỹ lưỡng, chỉ còn chờ hai nhân vật chính ra diễn nữa thôi. Người khác có hứng thú với cảnh này hay không thì Lương Ưu Ưu không biết, ngược lại cô rất là có hứng nha.

Nhà tranh được trang trí đơn sơ, trong phòng chỉ có một cái giường, một ngăn tủ và một cái ghế gỗ. Cổ Hi Chi nhìn khuôn mặt tái nhợt của mình trong gương, sau đó nằm trên giường trong ngôi nhà cũ nát chuẩn bị quay phim.

Khác với Cổ Hi Chi lần này không cần lời thoại hay hành động nào, Khúc Hi Chi còn gặp nhiều khó khăn hơn nàng. Tuy cô được phân hai vai hoàng đế U Minh và Ngọc Bách thượng tiên, nhưng ngoại trừ ngoại hình giống nhau thì tính cách bên trong lại có chút khác biệt. Ngọc Bách phong lưu phóng khoáng cũng không cần cân nhắc quá nhiều, nhưng hoàng đế U Minh lại có thêm chút nghiêm túc vì Lục Yêu mà thay đổi sắc mặt. Nếu không nắm bắt được tất sẽ làm khán giả cảm thấy lập dị vô cùng.

Khương Đồ rất có lòng tin với Khúc Hi Chi, thấy Cố Hi Chi đã chuẩn bị sẵn sàng liền giục Khúc Hi Chi bắt đầu. Cô vào vị trí rồi sửa sang lại cảm bào đen một chút, sau đó nhận lấy vài cây thảo được từ tay nhân viên, bắt đầu đi dọc theo sườn núi.

Ông kính quay Khúc Hi Chi cầm thuốc đi tới nhà tranh, nhân viên lần lượt bung ra một chậu nước và vài miếng băng gạc. Khúc Hi Chi ngồi trên ghế gỗ cạnh giường của Cố Hi Chi, màn ảnh lại lần nữa nhắm ngay nàng.

Trong kịch bản, hoàng đế U Minh và Lục Yêu đã sớm kết bạn ở nhân gian, lúc này ông vẫn chưa có tình cảm gì với Lục Yêu. Khúc Hi Chi coi cổ trang của Cố Hi Chi ra, có vẻ trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác. Tuy bộ đồ hơi khó coi, nhưng xem ra Khúc Hi Chi cũng rất kiên nhẫn.

Cảnh thoát y chiếm khá nhiều thời gian. Khúc Hi Chi vút chiếc váy xanh cùng thắt lưng qua một bên, lớp áo đệm được giở lên lộ ra da thịt trắng nõn cùng xương quai xanh tuyệt đẹp. Khúc Hi Chi đảo mắt nhìn cái yếm màu xám trên người Cố Hi Chi rồi làm ra vẻ mặt hơi trì trệ, màn ảnh cũng bắt lấy dáng vẻ ngập ngừng ấy. Cô nhanh chóng kéo dây buộc yếm ra, ông kính liền đặc tả vết thương nhiễm độc bên dưới xương quai xanh của Cố Hi Chi.

Chuyên gia make up hóa trang rất kỹ, máy quay chậm vết thương rất giống bị thối rữa giữa vai và ngực nàng. Dựa theo kịch bản, lúc này, Khúc Hi Chi dùng ngón tay vệt thử lên vết thương kiểm tra da khô hay ướt, nhưng từ lúc cô tháo dây yếm ra thì thân thể nàng đã bắt đầu cứng ngắc rồi, mắt thường nhìn một phát ra ngay. Khúc Hi Chi cố gắng dùng ống tay áo che khuất giúp nàng, sau đó tiếp tục lần hai ngón tay xuống xương quai xanh.

Không biết là do lòng bàn tay đang vuốt ve kia mang theo ý đồ xấu xa hay do bản năng bài xích cảm giác này. Đáng ra khuôn mặt của Cố Hi Chi nên bình thản thì lông mày lại cau lại, lần này không phải dùng tay áo che đi là có thể cứu được nàng, Khương Đồ trực tiếp hô cắt.

Ông kính vừa dừng thì Cố Hi Chi lập tức mở mắt, kéo lấy áo lót che người. Khương Đồ thì lại nói thẳng, "Cố Hi Chi, tới đây nhìn diễn xuất của cô lúc này chút đi!"

"..." Cố Hi Chi xuống giường đi tới màn ảnh trước mặt Khương Đồ. Tuy nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý "tôi rất kém cỏi", nhưng thấy diễn xuất của mình, nhất thời cảm thấy so với một diễn viên nghiệp dư thì nàng cũng chẳng là cái thả gì. Không giống đang phối hợp với Khúc Hi Chi, Cố Hi Chi xem thật lâu rồi gật đầu lên tiếng, "Xin lỗi, làm lại nhất định sẽ chú ý."

Với sự bảo đảm của Cố Hi Chi, cảnh này sẽ quay lại lần nữa. Vẫn là quá trình cởi quần áo không nhanh không chậm, lần này rõ ràng trạng thái của Cố Hi Chi tốt hơn rất nhiều, nhưng khi tay của Khúc Hi Chi vừa chạm vào dưới xương đòn thì nàng vẫn phải cố nén cảm giác khó chịu lại, vất vả lắm mới qua được. Khúc Hi Chi dùng khăn ướt tỉ mỉ lau chùi vết thương của nàng. Khương Đồ nhìn diễn xuất của hai người trong màn hình, lại hô cắt một lần nữa.

"Tiểu Khúc, rõ ràng vị trí vết thương ở phía dưới, cô cũng không dám chạm là sao hả?"

Khúc Hi Chi tức khắc xin lỗi, "Tại tôi không để ý, quay lại lần nữa là tốt rồi."

Hiếm khi nào Khúc Hi Chi tự nhận bản thân không chú ý. Tuy hiện thực vốn không giống trong truyện, nhưng Khương Đồ cũng không nói hai lời, ông lập tức ra lệnh chạy máy lần nữa.

Nhưng phân cảnh này quay đến lần thứ ba, Khương Đồ hoàn toàn bất lực.

Nhìn điệu bộ vụng vọ của Lục Yêu khi được hoàng đế U Minh bôi thuốc trên màn hình, Khương Đồ cảm thấy chuyện này xuất hiện ở hai nữ chính trong phim của mình quả thật vô cùng nhục nhã. Đoạn này rõ ràng rất ám áp nhưng lại vì hai vai chính không hợp mà trở thành thâm thù đại hận, điều này khiến Khương Đồ trực tiếp hạ lệnh kết thúc công việc.

"Không quay nữa, ngừng hết cho tôi!" Sắc mặt Khương Đồ càng nhìn càng khó coi, "Đoạn này chỉ hơi lộ tí da thịt đã diễn thành bộ dạng này, những cảnh hôn nhau dưới hoa sau này phải diễn sao đây hả? Lẽ nào các cô đều muốn mỗi phân cảnh phải quay đi quay lại hai ba ngày?!"

Nhân viên trưởng quay thấy Khương Đồ nổi giận đều không dám nói chuyện. Cố Hi Chi biết rõ vấn đề do mình nên cảm thấy cực xấu hổ, "Xin lỗi đạo diễn Khương, đều là lỗi của tôi"

"Có tí vấn đề liền vứt bỏ trình độ chuyên nghiệp. Không có nam nữ diễn viên nào quay cảnh tình cảm mà không thảo luận trước. Giả sử các cô thật sự ghét nhau như lời đồn nhưng cũng phải có trách nhiệm với phim một chút chứ. Biểu hiện như vậy quả thực là đang lãng phí thời gian của mọi người!"

Cố Hi Chi bị nói tới sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nàng chưa bao giờ bị quở trách nặng như vậy, lòng tự ái bỗng nhiên bạo phát mãnh liệt, lúc này lập tức hứa hẹn, "Tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm với bộ phim này"

"Chỉ hy vọng như thế!" Khương Đồ quăng lại câu này rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 22

Trong bầu không khí lạnh lẽo, Cố Hi Chi ôm gối ngồi trên sofa xem tên mình được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất. Do không mở đèn nên bên trong tối đen như mực, chỉ có chút ánh sáng từ ti vi rọi vào không gian rộng lớn.

Xem xong đề cử của mình, Cố Hi Chi lại thấy các đoạn phim của Khúc Hi Chi lần lượt được phát lên cho thấy sự tiến bộ đến kinh ngạc, ngụ ý ngay điểm yếu kém của mình so với người kia.

Đây là lần đầu tiên Cố Hi Chi nghiêm túc xem tác phẩm của Khúc Hi Chi. Đoạn clip này do trợ lý U U quay lúc chiều. Tuy nàng có xem vài đoạn phim ngắn của Khúc Hi Chi mấy lần, nhưng chưa từng nghĩ là sẽ xem trọn vẹn hết bộ phim.

Thói quen xem phim dần được hình thành vào mỗi buổi chiều. Mấy ngày nay nàng đều tới trường quay quan sát Khúc Hi Chi đóng phim. Tuy đây là lần đầu cô ta hợp tác với Khương Đồ, nhưng hầu hết các phân cảnh đều quay một lần là qua. Chỉ cần một số thủ thuật đặc biệt kết hợp cùng ngôn ngữ cơ thể đều khiến người khác cảm thấy cô là một diễn viên vô cùng thông minh. Hôm nay, Cố Hi Chi không tự chủ được muốn đi xem rốt cuộc mình và Khúc Hi Chi chênh lệch ở chỗ nào.

Hầu như không thể nghi ngờ sự đánh giá dưới góc nhìn chuyên nghiệp. Cố Hi Chi xem từ đầu tới cuối, ngoại trừ cảm thấy cô diễn như thật, nàng càng cảm giác mình còn quá nhiều khiếm khuyết. Sau khi so đo qua lại mấy bộ phim của mình và Khúc Hi Chi, Cố Hi Chi ôm gối nằm trong căn phòng tối tăm suy nghĩ hết nửa ngày.

Mặc dù phân cảnh hôm nay tạm dừng, nhưng Cố Hi Chi biết rõ nếu cứ tiếp tục né tránh thật sự không có hiệu quả, Khương Đồ nói rất có lý. Tuy nàng không tình nguyện thảo luận với ai kia, nhưng đối mặt tình cảnh như vậy thì Cố Hi Chi vẫn phải tìm Khúc Hi Chi thôi. Bằng không, nàng căn bản sẽ đánh mất đạo đức nghề nghiệp.

Đấu tranh tư tưởng rất lâu, Cuối cùng vào lúc chín giờ rưỡi tối, Cố Hi Chi ôm kịch bản đến gõ cửa phòng Khúc Hi Chi.

Chẳng biết có phải Khúc Hi Chi có khách trước đó hay không, cô mặc một chiếc váy dài màu đỏ có thêu hoa hồng màu sáng, trang nhã mà lại xinh đẹp. Cô ăn diện đẹp hơn bình thường vào buổi tối khiến Cố Hi Chi nhìn lóa mắt một hồi mới nói rõ ý đồ, "Tôi tìm chị tập diễn". Nàng giờ kịch bản trên tay lên.

Khúc Hi Chi liếc nhìn kịch bản trên tay Cố Hi Chi, khoe miệng câu lên một nụ cười, mở rộng cửa, "Mời vào"

Cố Hi Chi không khách khí đi vào, chọn vị trí yêu thích trên sofa rồi ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề, "Khúc tiểu thư, tôi nghĩ kỹ rồi. Chúng ta đều là phụ nữ, không có gì bất tiện nên đóng phim cũng thuận tiện hơn. Đề phòng cảnh quay sau lại xuất hiện tình huống như hôm nay, tôi nghĩ chúng ta nên diễn tập qua một lần cho chắc".

"Được." Tuy Khúc Hi Chi nói một lời đồng ý ngay, nhưng không vội ngồi xuống cùng nàng thương thảo kịch bản mà vào phòng ngủ lấy ra bốn tấm vé nhạc kịch đặt trước mặt nàng.

"Tối thứ sáu hoặc chủ nhật tuần này cùng đi xem nhạc kịch, cô chọn một ngày đi!"

Cố Hi Chi ngây ngốc nhìn thứ cô vừa đem ra, "Khúc tiểu thư, tôi có nói sẽ đồng ý xem nhạc kịch với chị hả?"

Khúc Hi Chi ngồi đối diện nàng, đôi chân duyên dáng bắt chéo lên nhau, "Cố tiểu thư, cô có biết vấn đề lớn nhất khi đóng phim của cô là ở chỗ nào hay không?"

Cô đột nhiên nói tới cái đề tài này, đúng là Cố Hi Chi rất nguyện nghe, "Nói một chút nghe coi."

"Quan hệ thực tế của chúng ta và trong phim chênh lệch quá lớn. Trong phim, Lục Yêu yêu Ngọc Bách nhiều đến thế, thậm chí hy sinh thành ma quỷ, còn cô lại không thèm nhìn tôi đến một cái. Tình trạng này sẽ không ảnh hưởng đến phim sao?"

Cố Hi Chi suy nghĩ một lúc mới lên tiếng, "Tôi thừa nhận có chút vấn đề, nhưng nếu chị nói vậy, lẽ nào toàn bộ mấy cặp diễn viên trong làng giải trí đều có quan hệ yêu đương với nhau sao?"

"Đương nhiên không phải". Khúc Hi Chi đưa ra một tấm vé, "Nhưng tôi cho rằng rất cần bồi dưỡng tình cảm và hiểu biết lẫn nhau một chút"

Cố Hi Chi day day huyết Thái Dương, "Tôi đồng ý, nhưng cảnh quay sau chị định làm thế nào?"

Khúc Hi Chi tựa hồ đã sớm chuẩn bị, nghe vậy lập tức nói thẳng, "Cố tiểu thư muốn cùng tôi ngâm mình trong hồ nước nóng không?"

Cố Hi Chi khó hiểu, "Cái gì?"

"Ý của tôi là cả ngày nay Cố tiểu thư cũng mệt rồi, bây giờ cũng chưa muộn lắm, tôi cảm thấy cùng ngâm mình trong nước nóng thả lỏng cơ thể và tán gẫu một chút sẽ tốt hơn. Không biết Cố tiểu thư có nguyện ý hay không?"

Tuy nàng cảm giác căn phòng này bắt đầu phát triển theo chiều hướng rất kỳ lạ, nhưng Cố Hi Chi lại nói "Đề nghị này cũng không tệ, nhân tiện bồi dưỡng

cảm tình cũng tốt". Có kỳ lạ thì cũng đồng ý mất rồi.

Tầng một trong khách sạn A là trung tâm giải trí rộng lớn, bên trong có phòng tập thể hình, bên ngoài lại có bể bơi. Spa và phương pháp trị liệu bằng hồ nước nóng cũng khá đặc sắc.

Khúc Hi Chi đang nói chuyện với chuyên gia trị liệu thì nhìn thấy Cố Hi Chi mặc áo choàng tắm đi tới hồ. Nữ chuyên gia trẻ rõ ràng biểu hiện ra một bộ "sao lại có chuyện đó", nhưng nhanh chóng bị tổ chất nghề nghiệp đè nén xuống liền rời đi.

Trong phòng VIP lớn chỉ có hai người Khúc Hi Chi và Cố Hi Chi. Gió bên ngoài hiu hiu thổi tới, nội thất bên trong phòng được trang trí bằng gỗ có vẻ cổ kính. Khúc Hi Chi đi tới hồ nước nóng cởi áo tắm bước xuống. Cố Hi Chi đứng phía sau nhìn bóng lưng của cô, ngoại trừ cảm thấy làn da hoàn hảo trước mặt khiến người khác giận sôi gan, cũng là lần đầu phát hiện dáng người của cô đạt tỷ lệ vàng huyền thoại 0.618 (*)

(*) Tỷ lệ Fibonacci (0.618): Độ dài trong tỉ lệ vàng trong lĩnh vực Nghệ thuật, Kiến trúc, được coi là một tỷ lệ siêu việt. Nó tạo cho con người một cảm giác đẹp, hài hòa và dễ chịu...

Cố Hi Chi bất tri bất giác nhìn đến ngực người, bỗng thấy Khúc Hi Chi quay đầu lại nhìn nàng, vội chần chỉnh thần sắc ưỡn ngực hóp bụng đi tới cạnh hồ, "Khúc tiểu thư, lần trước tôi uống rượu say không có nói lung tung hoặc là làm loạn cái gì chứ?"

Khúc Hi Chi ngồi trong hồ nước nóng, mái tóc đen dài được búi lên gọn gàng, lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn. Cô nghe Cố Hi Chi hỏi liền ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng nõn bị hơi nước nhuộm đỏ ửng ửng, "Sao Cố tiểu thư lại hỏi vấn đề này?"

Cố Hi Chi vô vô huyệt Thái Dương, hình như bản thân cũng chẳng hiểu rõ, "Không có gì, chỉ là không nhớ rõ lúc đó phát sinh chuyện gì thôi". Nàng nói xong lập tức bước xuống hồ ngồi sát bên Khúc Hi Chi, "Tôi không thích loại cảm giác mơ hồ này"

Khúc Hi Chi liếc mắt nhìn nàng, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng hiện rõ dưới ánh trăng, đầu mũi hiện ra ánh sáng diu diu. Khúc Hi Chi im lặng một lúc mới nói tiếp, "Cố tiểu thư không làm loạn gì hết, nhưng vẫn luôn miệng nói chán ghét tôi".

Cố Hi Chi nhìn về mặt của cô, xác định cô nói thật, có chút áy náy lên tiếng, "Kỳ thực tôi đó tâm tình tôi không được tốt. Nếu tôi có nói gì xúc phạm Khúc tiểu thư thì cho tôi xin lỗi."

Khúc Hi Chi cũng không để ý lắm, "Tôi có thể hiểu".

Cố Hi Chi liếc mắt nhìn biểu hiện chân thành của cô lại nghiêng đầu hiểu kỳ, "Khúc tiểu thư, tôi thật sự rất tò mò. Tại sao tôi đối xử tệ với chị như vậy nhưng chị lại không hề để tâm, còn đối với tôi rất tốt?"

Khúc Hi Chi nghe xong quay đầu lại nhìn nàng. Khoảng cách hai người rất gần, ánh trăng lấp lờ khẽ rung động dưới mặt nước. Khúc Hi Chi nhìn nàng không nói lời nào, đáy mắt to tròn ngấn nước trong veo hơn cả ánh trăng. Cố Hi Chi nhìn khuôn mặt đỏ ửng cùng mái tóc rối uơn ướn gần trong gang tấc, càng không biết lý do ra sao, "Chị..."

Cố Hi Chi chỉ kịp thốt ra một chữ thì đôi môi liền bị chặn lại, hơi thở dồn dập mạnh mẽ. Nàng bối rối một hồi lâu mới phát hiện mình bị hôn, môi cùng môi tiếp xúc rất chân thật. Cố Hi Chi có chút bối rối muốn đẩy đối phương ra, nhưng còn chưa kịp hành động thì Khúc Hi Chi đã rời đi. Cô cười cười, đôi mi cong dài khẽ run, "Cố tiểu thư, về mặt của cô vừa nãy thật sự cực giống Lục Yêu lần đầu hôn Ngọc Bách. Nếu khi đóng phim cứ giữ trạng thái như thế này thì nhất định một lần thông qua."

Cố Hi Chi nhìn cô cười, tuy nàng cảm thấy câu hỏi "Chị vừa làm cái gì vậy?" có chút bất hòa trong bầu không khí này, nhưng chuyện vừa phát sinh vẫn làm Cố Hi Chi như nhìn thấy có một chục chiếc máy bay đang lượn quanh đầu mình, chỉ ngây ngốc hỏi, "Thật không?..."

"Không cần khẩn trương như vậy, không phải cô tới đây để diễn tập thử sao?" Khúc Hi Chi khoanh tay trước ngực, khẽ cười nói, "Một cái hôn làm khúc đạo đầu thôi, sau đó chúng ta sẽ thử nghiệm cảnh Ngọc Bách và Lục Yêu trong vườn hoa, được không?"

Cố Hi Chi vẫn chưa hoàn hồn, nghe được hai chữ thử nghiệm liền lập tức quên mất mấy chữ khác. Thậm chí quên luôn cảnh Ngọc Bách hôn môi Lục Yêu say đắm trong vườn hoa kia còn có thêm vài động tác, không hiểu sao lại gật đầu lia lịa.

Dòng nước ấm khiến da dẻ mịn màng mềm mại, gió thổi mùi thơm tươi mát của cây nguyệt quế thấm vào hơi thở. Khúc Hi Chi thấy Cố Hi Chi gật đầu thì cúi xuống nhẹ nhàng hôn nàng, áp sát thân thể tới gần nàng. Hai thân thể dưới lớp quần áo mỏng manh hiện ra dưới mặt hồ. Cố Hi Chi hoàn toàn không ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì Khúc Hi Chi đã đặt tay phải lên xương quai xanh bên trái của nàng. Kế tiếp lật đổ hoàn toàn hai mươi sáu năm thể giới quan (*) của Cố Hi Chi.

(*) Thế giới quan: đại khái là hệ thống những nguyên tắc, quan điểm, niềm tin. Ở đây nói về nguyên tắc hoặc phong tuyến của bạn Cố nhà ta bị ai đó đánh cho sụp đổ ấy mà.

Đôi môi nhạy cảm bị đầu lưỡi thăm dò, ngực trái được một hơi ấm bao phủ. Đầu ngón tay của Khúc Hi Chi cách lớp áo chạm vào vật dưới xương quai xanh của nàng, sau đó toàn thân đều phát sinh ra một loại cảm giác tê dại co rúm lại, cảm giác rất chân thật và mãnh liệt. Cố Hi Chi nhũn mảy, vô thức đẩy Khúc Hi Chi ra, nhưng Khúc Hi Chi không những không hề mảy may buông tay, trái lại càng hôn nàng nồng nhiệt, liên tục ép đầu lưỡi buộc nàng phản ứng.

Kích thích mãnh liệt khiến gò má Cố Hi Chi ửng đỏ, nàng cùng quần dùng sức đẩy Khúc Hi Chi ra, nhanh chóng lùi về sau vài bước rồi nói, "Không thử, tôi không thử."

Khúc Hi Chi lần tới, thấy nàng lùi lại mới lên tiếng, "Cố tiểu thư định giữ trạng thái như vậy để diễn vai chính trong đoạn tình cảm đó sao??"

Cố Hi Chi lắc đầu một cái, có chút hỗn loạn vò đầu, "Nhưng tôi diễn không được."

"Ngay đến một ngôi sao hạng ba cũng có thể diễn cảnh tình cảm, cô nói cô diễn không được?"

Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô, dường như nàng rõ ràng bị câu "Ngôi sao hạng ba" kích thích, nhất thời không nói gì.

Khúc Hi Chi thấy nàng trầm mặc thì không nói gì nữa mà tiến tới hôn môi nàng, đầu lưỡi công thành đoạt đất xâm chiếm mọi góc ngách của nàng.

Dòng nước trong hồ tựa như lập tức tăng nhiệt độ. Cố Hi Chi bị tầng tầng lớp lớp sóng nhiệt thay nhau tập kích, cả người hoảng loạn nóng rực lên. Khúc Hi Chi không buông tha, dùng tay phải bao lấy vật bên trái dưới xương quai xanh của nàng. Cô dùng tiết tấu mềm mại trên choker từng điểm mà nàng đang cố chống cự. Cố Hi Chi bị hành động khiêu khích chậm chậm đổ phá vỡ, nàng dốc hết toàn lực tách nụ hôn của Khúc Hi Chi ra rồi mơ hồ cất giọng, "Phân cảnh Ngọc Bách và Lục Yêu hôn nhau trong vườn hoa chỉ có hai giây!"

Không thể tiếp tục tập kích vì nàng nói quá nhiều, Khúc Hi Chi dừng lại nói một câu "Lại lần nữa". Sau đó lại lần nữa hôn lên môi nàng, nhiệt tình vuốt ve không khác nào dùng lại. Cố Hi Chi trước sau lảng tránh rất nhiều thứ, nhưng vẫn không cưỡng lại được loại nhiệt tình đến áp đảo này. Nàng đành phải giữ tinh thần chuyên nghiệp, chết thì chết một lần, từ từ nỗ lực hôn trả lại cô. Khúc Hi Chi được đáp lại thì vui mừng hôn càng thêm sâu, đồng thời dịu dàng vuốt ve thân thể nàng, liên tiếp mấy lần triệt để làm Cố Hi Chi mất đi khí lực.

Sau khi hôn hôn xong, Cố Hi Chi bất bình tựa vào bờ hồ cất giọng, "Diễn viên chính là một trong những nghề đáng sợ nhất trên thế giới này!"

Cùng vận động kịch liệt, Khúc Hi Chi lại có vẻ không kích động như thế, chỉ cười tủm tỉm nhìn nàng, trong nụ cười ẩn chứa tình cảm, "Cố tiểu thư tiến bộ thần tốc, ngày sau chắc chắn sẽ lấy được vòng nguyệt quế."

Cố Hi Chi liếc mắt nhìn thần thái thanh thản của cô, không nhịn được nói, "Chị diễn cảnh có cảm xúc mãnh liệt này với bất kỳ người nào cũng không có chút rung động nào sao?"

"Không, vừa hay Cố tiểu thư là phụ nữ thôi."

Cố Hi Chi cau mày nhìn cô, tựa hồ không rõ ý của cô.

"Lúc tôi mới vào nghề diễn NG cảnh hôn chắc cũng được chục lần". Khúc Hi Chi nhẹ giọng nói, thấy Cố Hi Chi im lặng kể bên liền nói tiếp, "Nhưng đóng phim chính là vậy đó. Lúc xác định được vai diễn trong kịch bản, cô chính là nhân vật đó mà không còn là chính mình nữa. Nhân vật khác thì cô nhất định phải khác. Nhân vật cười thì dù cho trong nhà có tang cũng phải ráng cười cho thật tươi. Tôi không nghĩ khi tôi là Ngọc Bách sẽ kim lỏng với Lục Yêu. Tôi cho rằng lúc Lục Yêu bị Ngọc Bách hôn chắc hẳn sẽ rất hạnh phúc mà không hề chống cự."

Cố Hi Chi yên lặng hồi lâu rồi nhìn cô nói, "Có thể đây là chỗ tôi kém chị".

"Cố tiểu thư đã làm hết mình rồi, không phải ai cũng có thể chấp nhận hôn môi kẻ thù. Điều này đòi hỏi phải có một tinh thần linh hoạt".

Cô dùng ngữ khí hỏi hột để hình dung quan hệ của hai người. Cố Hi Chi trái lại cảm thấy khó xử, "Kỳ thực cũng không phải kẻ thù gì đâu. Chỉ là nhiều lúc tôi chán ghét bị người khác đem ra so sánh với chị thôi. Không phải do chị"

Hiếm thấy Cố Hi Chi nói chuyện có thể lùi một bước dài như thế, Khúc Hi Chi lúc này mới lên tiếng, "Vậy Cố tiểu thư sẽ đồng ý thử kết bạn với tôi phải không?"

Cố Hi Chi nhìn cô chằm chằm, "Tôi có lựa chọn sao?"

"Không có". Khúc Hi Chi cười vui vẻ, lông mi thật dài hầu như hoàn toàn bao trùm hai mắt, "Nếu Cố tiểu thư lại dùng thái độ thù địch đối với tôi thì bộ phim này nhất định thất bại!"

"Vậy sao?" Về mặt Cố Hi Chi rõ ràng không hề tin.

"Không biết nữa!" Khúc Hi Chi ăn ngay nói thật, "Nhưng tôi hy vọng Cố tiểu thư tin tôi đối với cô không có ác ý, cũng hy vọng cô đồng ý làm bạn với tôi"

Cố Hi Chi quan sát biểu hiện của cô một lúc, trầm mặc hồi lâu mới nói, "Để tôi thử xem sao."

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 23

Quãng thời gian quay phim nhanh chóng trôi qua, giữa tháng bảy có một buổi đấu giá từ thiện rất lớn. Hạt Hạt đã sớm thông báo cho Cố Hi Chi chuẩn bị tham gia, đảo mắt một cái cũng đến rồi.

Từ lần thử nghiệm với Khúc Hi Chi tại hồ nước nóng, Cố Hi Chi và cô thường xuyên diễn tập trước. Sau khi hai người thương lượng vài chỗ khó nắm bắt thì diễn xuất hiệu quả hơn rất nhiều, chỉ ít Khương Đồ không chỉ một hai lần biểu dương Cố Hi Chi tại trường quay. Người được khích lệ đại khái sẽ cảm thấy rất phấn khích và đam mê dâng trào. Nói chung là nhân vật chính Cố Hi Chi cuồng đóng phim bây giờ chỉ có bốn tiếng đồng hồ để dự tiệc buổi từ thiện này thôi.

Do sắp xếp thời gian quá gấp nên sáu giờ tối Cố Hi Chi mới bay đến nơi, vừa xuống máy bay thì nhân viên của ban tổ chức đã đến đón. Cố Hi Chi mới vừa lên xe, nữ nhân viên mới lên tiếng, "Chào Cố tiểu thư, tối nay chúng tôi đã sắp xếp cho cô và Khúc Hi Chi mỗi người đi chung với một vị tiên sinh bước lên thảm đỏ. Hai vị kia đều xác nhận không có vấn đề, cô cũng không có vấn đề gì chứ?"

Cố Hi Chi giật giật khoe miệng, ép mình bật cười, "Đương nhiên không có."

Nữ nhân viên trẻ lập tức cất giọng, "Cảm ơn Cố tiểu thư đã giúp tôi thắng cược. Tôi đánh cược với đồng nghiệp là cô sẽ không đi thảm đỏ với Khúc tiểu thư".

"Làm sao có thể chứ!" Cố Hi Chi nỗ lực để nét cười của mình vui tươi chân thực, "Tôi và Khúc tiểu thư là bạn hợp tác rất tốt!"

Sự thật đã chứng minh nói chuyện trái lương tâm sẽ gặp báo ứng. Tuy gần đây quan hệ của nàng và Khúc Hi Chi đích thực hòa hoãn hơn trước, nhưng bị bất kỳ ai đem ra so sánh với Khúc Hi Chi đều khiến nàng chán ghét.

Cố Hi Chi làm tóc xoắn nhẹ chéch sang một bên, xoắn dài tự nhiên, váy cổ chữ V màu xanh lục in hoa hờ hững. Mặc đẹp đến thế nhưng lại có vài người không thèm đếm xỉa gì đến trang phục của nàng mà đều hỏi chuyện của người khác. Khuôn mặt của Cố Hi Chi lại đau nát lần nữa.

"Cố Hi Chi tiểu thư, có tin xác thật nói bộ phim "Vong Xuyên" cô đang quay đòi nữ thứ chính liên quan đến chính trị, cô thấy thế nào?"

"Cố tiểu thư, tại sao Lâm Minh Linh lại đóng vai nữ thứ chính? Còn nữa, Khúc Hi Chi và Lâm Minh Linh thực sự có quan hệ sao?"

"Cố tiểu thư! Cố tiểu thư, nhiều người vẫn suy đoán Khúc Hi Chi do một tay Ninh Khâu nâng đỡ, cô cảm thấy thế nào?"

...

Một loạt vấn đề rối tinh rối mù không nguyên do nhắm ngay vào Cố Hi Chi khi mới bước xuống xe. Nàng không thể đáp cũng đáp không được, chỉ giả vờ không nghe, mỉm cười theo sau nhân viên mở đường đi tới thảm đỏ.

Trong số khách mời đến dự bữa tiệc từ thiện long trọng này, ngoại trừ ngôi sao giải trí cũng không thể thiếu các nhà tài phiệt nổi tiếng. Cố Hi Chi đi tới thảm đỏ lại vô ý trông thấy Khúc Hi Chi mặc bộ dạ phục màu đen bước đến. Tuy trang phục được thiết kế theo phong cách rất đơn giản lại rất đúng quy cách, nhưng lớp vải mềm mại ôm lấy vòng eo dong đưa trên người cô cấu thành một tỷ lệ hoàn mỹ, hết sức bắt mắt. Do cùng đi trên thảm đỏ, Cố Hi Chi thấy cô liền lập tức đi về đó vài bước, nhưng khi chỉ còn cách cô một đoạn thì một bóng người lạnh lùng bỗng xuất hiện bên cạnh Khúc Hi Chi. Khí chất của Ninh Khâu rất lãnh đạm, nàng chỉ cần thấy bóng lưng liền nhận ra anh ta. Thấy Ninh Khâu cúi đầu thì thầm gì đó với Khúc Hi Chi, Cố Hi Chi dừng chân không muốn quay rồi. Lúc này đột nhiên có một người vỗ vai, nàng vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Lương Ưu Ưu.

Vừa bắt được Cố Hi Chi, Lương Ưu Ưu lập tức cất giọng khá bí ẩn, "Nghe nói vật phẩm đấu giá tối nay là bộ áo cưới trong phim "Thanh Sa" của Đồng Khanh Khanh mà em họ cậu thích đó. Tôi sẽ cố hết sức giúp cậu mua được nó!"

Cố Hi Chi ngẩn người, đợi phản ứng chuyển tới đại não mới cảm động cất tiếng, "Tôi biết người bạn như cậu sẽ có ngày tin được mà!"

Lương Ưu Ưu tròn trĩnh liếc nàng một cái rồi chạy qua nói chuyện với mấy người đẹp.

Bữa từ thiện chính thức bắt đầu lúc tám giờ. Cố Hi Chi được sắp xếp cùng Khúc Hi Chi và bạn diễn đi tới thảm đỏ phỏng vấn tuyên truyền cho bộ phim mới. Ban tổ chức xếp chỗ ngồi tách Cố Hi Chi và Khúc Hi Chi ra hai nơi. Ngồi phía trên nàng trùng hợp lại là nam nghệ sĩ cùng công ty - Đường Dư. Cố Hi Chi vừa thấy anh ta liền kinh ngạc lên tiếng, "Đường Dư tiên sinh, thật trùng hợp!"

Đường Dư mặc một chiếc áo sơ mi màu đen đơn giản, vóc người cao gầy khiến rất nhiều nữ diễn viên đều phải ngẩng đầu lên đối thoại với anh ta.

"Không có trùng hợp đâu!" Con người anh ta đến lại, nở nụ cười trầm ổn, "Tôi có ý xin ban tổ chức xếp chỗ ngồi cạnh em đó!"

Khúc Hi Chi ngồi xuống hội trường, ngẩng đầu đảo tầm mắt qua chỗ Cố Hi Chi thì thấy nàng đang trò chuyện vui vẻ với Đường Dư. Lúc này, Ninh Khâu ngồi cạnh đưa tập tranh đấu giá cho Khúc Hi Chi, chậm rãi cất tiếng, "Muốn mua vật nào thì nói tôi biết!"

Khúc Hi Chi không thèm liếc tới tập tranh, tầm mắt khóa chặt trên người Đường Dư không hề rời đi.

MC tuyên bố bắt đầu buổi đấu giá, với mục đích từ thiện nên không nói quá nhiều lời hoa mỹ mà trực tiếp bắt đầu luôn thôi. Cố Hi Chi muốn mua bộ trang phục thứ sáu. Nàng thấy món đồ trong tập tranh đấu giá thì tầm mắt lập tức rơi vào đó, đợi MC tuyên bố món đồ đấu giá thứ sáu mất hết nửa giờ.

MC vừa mới trình chiếu ảnh chụp thì Cố Hi Chi lập tức giơ bảng hiệu trên tay lên.

Nam MC thấy Cố Hi Chi giơ bản hiệu lên, lập tức nói, "Cố Hi Chi tiểu thư, món đồ đầu giá này là do cựu diễn viên Đồng Khanh Khanh cung cấp, giá khởi điểm là ba mươi ngàn tệ, xin hỏi cô ra giá bao nhiêu?"

Bên dưới không có Micro, Cố Hi Chi ngồi hướng về màn ảnh duỗi ra số "năm", mỉm cười thả thẻ bài trên tay xuống.

"Được rồi. Cố Hi Chi tiểu thư đồng ý ra giá năm mươi ngàn tệ mua món đồ đầu giá này. Ở đây còn ai đưa ra giá cao hơn Cố tiểu thư không?"

Dù sao chỉ là một bộ trang phục cưới, không giống ngọc bội và thư họa trước đó. Tuy Đồng Khanh Khanh từng là phong hoa tuyệt đại giai nhân, nhưng bộ phim "Thanh Sa" này còn lâu mới HOT được giống vậy. Dù mọi người ở đây đều biết bộ trang phục này có giá trị nghệ thuật, nhưng rất ít ai đồng ý ra giá cao mua nó. MC đã bắt đầu đếm ngược, Cố Hi Chi cho rằng vật này đã an toàn vào túi mình, nhưng lúc nàng chuẩn bị nhìn MC gõ búa gỗ thì một tấm bảng cách đó không xa giơ lên. Cố Hi Chi nhìn kỹ lại phát hiện người giơ thẻ không phải ai khác mà là người đang ngồi cạnh Khúc Hi Chi: Ninh Khâu.

MC thấy thế lập tức hỏi, "Ninh tiên sinh, ngài đã giơ bảng hiệu, xin hỏi ngài muốn ra giá bao nhiêu để mua bộ trang phục cưới của Đồng Khanh Khanh đây?"

Ninh Khâu không nói gì, chỉ giơ một ngón tay. MC thấy xong lập tức kinh ngạc nói, "Ninh Khâu tiên sinh muốn ra giá một triệu tệ cho bộ trang phục này?"

Ninh Khâu vẫn không lên tiếng, quay về ống kính khẽ gật đầu một cái.

Màn ảnh lớn xuất hiện khiến toàn hội trường yên tĩnh một hồi, rồi nhanh chóng nhiệt liệt sôi nổi hẳn lên. Lúc này, Cố Hi Chi nhận được một cái tin nhắn, mở ra xem là Lương Ưu Ưu:

"Tuy tôi rất đồng tình muốn giúp em gái nhà cậu một tay, nhưng Boss Ninh vừa ra trận liền bá đạo như thế, tuyệt vọng rồi!"

Cố Hi Chi cất điện thoại, hội trường bàn tán sôi nổi không hề giảm âm. Nàng ngẩng đầu nhìn bộ trang phục cưới màu đỏ trên sân khấu một lúc rồi lại nghĩ đến cô em họ của mình.

Đứa em họ này không mê luyến Đồng Khanh Khanh, nhưng lại có tình cảm với "Thanh Sa". Một năm trước, cô bé bị bệnh bạch cầu phải nhập viện điều trị từng nói với Cố Hi Chi: Nếu khi cô bé kết hôn có thể mặc bộ váy cưới trong phim "Thanh Sa" của Đồng Khanh Khanh thì chết cũng không tiếc. Ngay lúc đó, Cố Hi Chi lập tức liên lạc cho Đồng Khanh Khanh đã di dân ra nước ngoài, nhưng đối phương khẳng định sẽ không bán lại. Tuy bây giờ không biết vì sao cô ấy lại đem ra bán đầu giá, nhưng Cố Hi Chi nhìn thấy vật này nhất định định phải lấy về bằng được cho cô em họ.

Giá cả đắt đỏ khiến Cố Hi Chi chần chờ bất định, lúc đang mâu thuẫn xoắn xuýt thì Đường Dư ngồi sát bên lại nói, "Cố tiểu thư thích bộ trang phục này thì tôi mua cho em."

Cố Hi Chi sửng sốt, lúc ngẩng đầu lên đã thấy Đường Dư giơ thẻ lên.

MC thấy thế đại khái cũng có chút kinh ngạc, dừng một lúc mới nói, "Đường Dư tiên sinh, ngài muốn ra giá hai triệu tệ sao?"

Ống kính lúc này nhắm ngay Đường Dư. Trên màn ảnh lớn, Đường Dư mặc bộ đồ đen trong vô cùng tao nhã. Anh gật đầu với MC, sau đó thả thẻ bài tranh giá xuống.

"Được rồi, Đường Dư tiên sinh muốn ra giá hai triệu tệ cho bộ đồ cưới của Đồng Khanh Khanh. Hội trường còn có người nào đồng ý ra giá cao hơn không?" Hội trường trước đó vẫn như nước đọng tựa hồ ngày càng nào động. MC vừa dứt lời thì tiếng xôn xao bên dưới vang lên. Giữa không gian ồn ào, Ninh Khâu lại giơ bảng lần nữa, ra hiệu với MC con số ba triệu.

Hành động này đẩy sức nóng của hội trường lên cao. Cố Hi Chi không chịu nổi loại tiết tấu một triệu cộng thêm một triệu này, vội vàng nói với Đường Dư, "Đường Dư tiên sinh, thôi đi. Vật này đối với tôi mà nói không quan trọng như vậy, để cho Ninh Khâu tiên sinh đi!"

Đường Dư cười cười không đáp lại, trực tiếp cầm bảng giơ lên.

"Năm triệu! Đường Dư tiên sinh ra giá năm triệu tệ. Ở đây còn ai ra giá cao hơn không?"

Hầu như MC vừa dứt lời đồng thời Ninh Khâu lại giơ bảng lên lần nữa. MC nghe nhân viên báo giá lên hô to, "Bảy triệu! Bảy triệu tệ! Ninh Khâu tiên sinh đồng ý ra giá bảy triệu tệ. Hội trường còn có ai ra giá cao hơn không?"

Cố Hi Chi chưa bao giờ nghĩ tới tình huống như thế này. Tuy nói hoạt động với mục đích quyên tiền từ thiện, nhưng bảy triệu đã vượt xa nguyên giá của món đồ, trở nên quá mức đặc biệt.

"Đường Dư tiên sinh." Cố Hi Chi nghiêm túc nhìn Đường Dư, "Anh làm vậy tôi thật sự rất cảm kích, có điều để anh trả giá nhiều như thế, dù đưa cho tôi thì tôi cũng sẽ không nhận, không muốn lại tranh cãi."

"Không sao" Đường Dư ôn hòa nói, "Số tiền này có thể quyên góp cho từ thiện, tôi cũng rất cao hứng."

Hình ảnh Cổ Hi Chi trò chuyện với Đường Dư đồng thời giờ bảng hiệu xuất hiện trên màn hình trở thành đề tài xì xào bàn tán, có liên hệ với Cổ Hi Chi. Rất nhiều người suy đoán Đường Dư vì muốn người đẹp nở nụ cười nên mới đấu giá bộ trang phục này. Dù sao một người đàn ông như Đường Dư muốn mua đồ cho phụ nữ cũng không có vấn đề gì.

Hình ảnh dừng lại khá lâu, Khúc Hi Chi nhìn lướt màn hình rồi hướng đến tổng giám đốc Triệu Linh hỏi, "Lần trước không phải chị nói Đường Dư đã bỏ ý định theo đuổi tiểu Cảnh rồi sao?"

Triệu Linh liếc nhìn Đường Dư và Cổ Hi Chi, hơi hốt trả lời, "Đường Dư hủy hiệp ước, tôi quả không được anh ta!"

Đang khi nói chuyện thì toàn hội trường lại dậy sóng, trong màn ảnh lớn, Đường Dư giờ thì bài đấu giá lên, MC nhiệt tình đề cao ngữ khí nhìn động tác tay của anh ta hô to, "Tám triệu tám trăm tám mươi tám ngàn tệ. Đường Dư tiên sinh đồng ý ra giá tám triệu tám trăm tám mươi tám ngàn tệ. Hội trường còn có ai ra giá cao hơn không?"

Sự tình phát triển đến bước này, mọi người đều hiểu rõ mục đích tranh đua của Đường Dư. Những người có tâm tham gia náo nhiệt cũng không tiện phá hoại chuyện tốt của người khác, lúc này trên hội trường rất lâu không ai có động tĩnh gì, MC chờ giây lát, bắt đầu cầm búa gõ.

"Tám triệu tám trăm tám mươi tám ngàn nhất thứ."

"Tám triệu tám trăm tám mươi tám ngàn lần thứ hai!"

"Tám triệu tám trăm tám mươi tám ngàn lần thứ ba..."

Rốt cuộc chưa nói hết câu thì bên dưới đã có bảng giờ lên, toàn hội trường đang tìm người này thì màn ảnh nhắm ngay Khúc Hi Chi. Trợ lý đứng ở sau lưng cô báo giá cho nhân viên, con số nhanh chóng truyền đến tai MC. MC nghe được con số thì kích thích vui mừng, âm thanh rõ ràng cao vút, "Xem ra Khúc Hi Chi tiểu thư cũng cảm thấy hứng thú với bộ trang phục này. Khúc Hi Chi tiểu thư đồng ý ra giá mười triệu tệ, còn có ai ra giá cao hơn không?"

Bên dưới ồ lên một trận, tiếng thảo luận không ngừng vang lên.

"Rốt cuộc bộ đồ này có gì tốt mà bọn họ tranh giành ghê vậy?"

"Thật ra là Cổ Hi Chi muốn vật đó chứ? Vừa nhìn đã biết Đường Dư muốn lấy lòng. Nhưng tôi nghe nói sau khi Cổ Hi Chi đóng phim với Khúc Hi Chi thì quan hệ đã dịu đi một chút rồi, bây giờ làm sao lại tranh đồ với Cổ Hi Chi đến cùng như thế chứ?"

"Quan hệ của Ninh Khâu và Khúc Hi Chi không bình thường đâu. Ninh Khâu tranh mua vật này với một nam minh tinh không tốt cho lắm. Khúc Hi Chi ra mặt sẽ hòa hoãn rất nhiều."

Tiếng thảo luận xuất hiện khắp hội trường. Cổ Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi trên màn ảnh một lúc, lập tức nói với Đường Dư, "Đường Dư tiên sinh, được rồi. Tôi thật sự không cần bộ đồ này nữa. Anh đừng tranh với họ, hai người họ đều là kẻ lắm tiền, không cần thiết phải phân cao thấp làm gì."

Đường Dư ra hiệu cho Cổ Hi Chi bình tĩnh đừng nóng nảy, sau đó giờ bảng tranh giá lên, đáng vẻ hơi hốt nói với MC "mười hai triệu", âm điệu ảm áp hoàn toàn trái ngược.

Bầu không khí đã không còn nhiệt liệt mà đã trở nên quý dị. Sau khi Đường Dư báo giá xong, hầu như tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Khúc Hi Chi. Cô rõ ràng không hề bất cứ ai thất vọng. Đường Dư vừa giờ thì cô lại giờ lần nữa tranh giá.

Nhân viên đã đứng cạnh cô chờ giá từ sớm. Khi nghe cô báo ra con số, nhân viên lập tức báo cho MC bằng tai nghe. MC nghe xong lại sửng sốt một lúc rồi nhiệt tình cất giọng, "Khúc Hi Chi tiểu thư đồng ý ra giá mười tám triệu tám trăm tám mươi tám ngàn tệ cho vật phẩm, các vị đang ngồi ở đây có ai ra giá cao hơn không?"

Tuy nói như vậy, nhưng MC đã hướng mắt thẳng đến phía Cổ Hi Chi và Đường Dư. Lúc Đường Dư sắp giờ thì liền bị Cổ Hi Chi đè chặt xuống bàn, mỉm cười lắc đầu được đặc tả trên màn ảnh.

Diễn viên chính là có biện pháp điều khiển tâm trạng trở nên nhẹ nhàng như không trong vô số tình cảnh. Cổ Hi Chi mỉm cười nhìn ống kính vô cùng tao nhã, khiến người ta rất khó phát hiện nụ cười bên dưới chân thực tâm tình. MC thấy Cổ Hi Chi không có ý tiếp tục tranh giá, vội hộp cầm chiếc búa nói, "mười tám triệu tám trăm tám mươi tám ngàn lần thứ nhất."

"Mười tám triệu tám trăm tám mươi tám ngàn lần thứ hai!"

"Mười tám triệu tám trăm tám mươi tám ngàn lần thứ ba! Chúc mừng Khúc Hi Chi tiểu thư mua được hi phục trong phim "Thanh Sa" của diễn viên Đồng Khanh Khanh!"

Nghen búa một tiếng kết thúc cuộc tranh giá. MC mời Khúc Hi Chi lên sân khấu chụp hình cùng món đồ đấu giá và phát biểu cảm nghĩ. Cổ Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi bị ánh sao bao phủ, cầm túi xách đứng lên giữa bữa tiệc.

Đại diện Hạt Hạt hoàng hôn nhìn Cổ Hi Chi bỏ đi, lập tức chạy ra thăm dò căn nàng lại, "Tiểu Cảnh, không phải cậu đã đồng ý với ban tổ chức ở lại dự tiệc sao? Bỏ đi như vậy sẽ bị chủ tịch trách móc đó!"

Cố Hi Chi không thèm quan tâm cô, về mặt âm u, hung hăng xông ra khỏi hội trường.

Buổi tiệc được bố trí trên sân thượng của khách sạn. Sau khi Cố Hi Chi ra khỏi hội trường lập tức ấn thang máy. Trong lúc chờ thang lên, Hạt Hạt không ngừng khuyên nài, "Tiểu Cảnh, máy bay hai giờ mới bay. Bây giờ cậu bỏ đi cũng như không!"

Cố Hi Chi vẫn kiên trì chờ thang máy, không thèm trả lời Hạt Hạt lấy một từ.

Hạt Hạt biết nàng tức giận. Cô đang nghĩ cách cứu vãn cục diện này thì vô tình bắt gặp dáng người cao gầy của Khúc Hi Chi đang mặc dạ phục màu đen từ hội trường đi ra, nhất thời sáng mắt lên, "Khúc tiểu thư! Cô đến thật đúng lúc. Cô mau giữ Tiểu Cảnh lại đi, không thì tổng giám đốc Triệu sẽ mắng tôi chết mất!"

Vừa nghe ba chữ "Khúc tiểu thư", Cố Hi Chi không thèm chờ thang máy nữa mà đi thẳng xuống cầu thang bộ. Khúc Hi Chi thấy nàng đi thang bộ lập tức đuổi theo.

Hai người đều mang giày cao gót, đi nhanh trên đá cẩm thạch, bước xuống cầu thang càng mạnh hơn. Khúc Hi Chi đuổi theo Cố Hi Chi, trực tiếp kéo tay cản nàng lại, "Tiểu Cảnh, buổi tiệc còn chưa kết thúc, cô muốn đi đâu?"

Cố Hi Chi hất tay cô ra, cực thiếu kiên nhẫn nói, "Khúc Hi Chi, phiền chị làm cho rõ. Tôi và chị nhiều nhất chỉ là quan hệ hợp tác, tôi đi đâu cũng không đến phiên chị quản."

Khúc Hi Chi sững sốt một lúc, lại ôn hòa nhã nhặn lên tiếng, "Được, tôi không hỏi cô đi đâu. Nhưng buổi tiệc mới tiến hành đến một nửa thôi, bây giờ cô bỏ đi sẽ làm truyền thông dậy sóng. Xuất phát từ lợi ích của bản thân cô, tôi cảm thấy cô nên nán lại một lúc."

"Nán lại một lúc?" Cố Hi Chi chậm chậm ngẩng đầu nhìn cô, đôi môi đỏ sậm trưng ra một nụ cười trào phúng, "Nán lại để nhìn chị và Ninh Khâu tiếp tục đồng tâm hiệp lực cướp đồ của người khác hả?"

"Tiểu Cảnh!" Khúc Hi Chi thật lòng nói, "Sự tình không phải như cô nghĩ, tôi và Ninh Khâu chỉ là..."

"Chị và anh ta thế nào tôi cần bản không quan tâm". Cố Hi Chi đánh gãy cô, "Chị có biết tôi rất cần món đồ đó không hả?! Tuy mọi người đều có quyền cạnh tranh công bằng, nhưng tôi đã gởi bằng hiệu rồi kia mà. Nếu không phải tôi có nhu cầu đặc biệt quan trọng. Tôi đã nghĩ chị sẽ nể mặt tôi cùng công ty mà nhượng lại bộ đồ đó, nhưng các người trái lại từng bước ép sát. Đúng, tôi thừa nhận tôi không có nhiều tiền, sẽ bị đem ra làm trò cười, nhưng ý mình có tiền thì có thể bắt nạt người khác đến thô bạo như vậy sao?"

"Tiểu Cảnh, cô bình tĩnh chút đi!" Khúc Hi Chi giải thích, "Tôi mua bộ đồ đó không có ý gì khác. Tôi chỉ không muốn để Đường Dư mua được rồi tặng cho cô mà thôi!"

"Được rồi! Khúc Hi Chi. Đường Dư có tài cán gì khiến một đại minh tinh như chị nhắm vào?! Lúc trước, mọi người nói chị và Ninh Khâu có vấn đề tôi đều không tin, nhưng hôm nay tôi hoàn toàn tin tưởng. Tôi còn ngu ngốc đi tin chị đóng phim với tôi là thực sự muốn kết bạn. Tôi đúng là ngu tới cực điểm mới tin lời chị nói. Chị chưa từng thay đổi chút nào hết, cướp hết những thứ tôi yêu, đoạt hết những gì tôi quan tâm. Chị rất đáng ghét, đáng hận, quả thật cực kỳ kinh tởm!"

Tất cả ngôn ngữ công kích trở thành vũ khí vô hình, lặng lẽ đâm vào trái tim của người nghe. Cố Hi Chi không kìm nén được tức giận, choáng váng cả đầu óc, tựa hồ nói ra hết những từ độc ác này sẽ thoải mái hơn nhiều, nhưng nói xong nàng liền hối hận.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Khúc Hi Chi, Cố Hi Chi đột nhiên nghĩ đến tai nạn mấy ngày trước. Nàng suýt chút bị màn hình rơi trúng, là Khúc Hi Chi kéo nàng ra phía sau bảo vệ mới không bị thương.

Lâu nay nàng làm gì cũng đều cố gắng hòa hoãn mối quan hệ giữa hai người, hôm nay không hiểu sao lại như thế. Đáng ra nàng không nên nói cô đáng ghét, đáng hận và kinh tởm như thế, người nào nghe được có lẽ sẽ khó chịu không thể tả.

Lương tâm cắn rứt đóc thúc Cố Hi Chi mở miệng lần nữa, "Tôi..."

Lời xin lỗi còn chưa dứt thì đôi môi bỗng nhiên bị hôn lên. Cố Hi Chi ban đầu không có biện pháp nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, đợi tới khi hiểu rõ thì hai vai đã bị cô ôm chặt. Kinh ngạc và khó thể vì nụ hôn điên cuồng xuất hiện trên mặt của Cố Hi Chi ngay thời khắc đó. Nàng lập tức dùng hết khí lực đẩy cô ra, tiện thể tát cô một bạt tai, "Chị bị điên hả?!" Sau đó nàng quay đầu đi mất.

P/s: Edit chương này cũng hồi hộp theo quá trình đầu giá.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 24

Trong tình huống bình thường, Cố Hi Chi tuyệt đối sẽ không để người khác nhìn thấu cảm xúc của mình, đây cũng là bệnh nghề nghiệp của diễn viên. Nhưng nàng đã ngồi hơn mười phút tại khu nghỉ dưỡng ở khách sạn rồi, đối mặt với những ánh mắt xa lạ, nàng dĩ nhiên hoàn toàn không để ý bản thân có đủ đẹp và đủ ôn hòa hay chưa.

Dường như trong trí óc nàng có rất nhiều điều kỳ lạ, hỗn độn chen chúc nhau thành một mớ bòng bong. Nàng không hiểu rất nhiều chuyện, chẳng hạn như: rõ ràng Khúc Hi Chi muốn làm bạn với mình nhưng tại sao cô ta lại đối xử với mình như vậy. Cô ta đích thị làm nhiều việc khiến người khác căm tức, không thể tha thứ nhưng tại sao mình lại cảm thấy có chút khổ sở.

Nửa tiếng nữa tiệc từ thiện sẽ kết thúc. Hạt Hạt lái xe đưa Cố Hi Chi ra sân bay. Dọc đường đi, Hạt Hạt quan sát sắc mặt của nàng, không dám nói câu nào. Cố Hi Chi ngồi phía sau cũng chẳng thèm lên tiếng.

Lúc sắp tới sân bay, Cố Hi Chi nhận được điện thoại của Đường Dư. Anh ta áy náy chuyện không mua được bộ trang phục cưới. Cố Hi Chi ngoài miệng nhẹ nhàng nói không sao, nhưng trong lòng chẳng muốn nói chuyện với bất cứ ai.

Ngoại trừ bộ đồ cưới kia hoàn toàn không có duyên với mình, không hiểu sao thứ đồ ấy lại khiến tâm tình người ta cực kỳ chán nản, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không có hứng.

Tuy đến sân bay rất sớm, nhưng Hạt Hạt không đi đăng ký mà lại đi đổi vé.

Lúc một giờ sáng có chuyến bay trở về đoàn phim, Hạt Hạt trở lại hỏi ý kiến Cố Hi Chi.

"Tiểu Cảnh, chuyến bay gần nhất là một giờ sáng, thật sự muốn đổi vé sao?"

Cố Hi Chi đang ngây người, nghe cô hỏi như vậy lại ngẩng lên nhìn rồi nhanh chóng gật đầu.

Hạt Hạt ngẩn người, khuyên nhủ, "Nhưng sáu giờ sáng mai cậu phải quay phim, đi như thế nhất định không nghỉ ngơi được đâu. Huống hồ Khúc tiểu thư cũng bay chuyến này về, các cậu về chung có thể chăm sóc lẫn nhau không phải..."

"Câm miệng!" Hạt Hạt còn chưa dứt lời liền bị Cố Hi Chi đánh gãy, lần này Hạt Hạt không chỉ bất ngờ mà là hoàn toàn sững sờ.

Cô đã làm người đại diện cho Cố Hi Chi từ sau khi ra mắt hai năm. Từ đó tới nay, nàng chưa từng nổi cáu với cô, cũng chưa từng nặng lời. Ngôn ngữ lạnh lùng như hôm nay đúng là lần đầu.

Cố Hi Chi nhanh chóng ý thức được bản thân thất thố, day day huyết Thái Dương rồi từ trên ghế đứng lên, "Xin lỗi, cậu về trước đi. Giúp tôi xin đạo diễn Khương nghỉ một ngày, ngày kia tôi về."

"Tiểu Cảnh..." Hạt Hạt còn muốn hỏi gì đó nhưng Cố Hi Chi đã mang túi ra xe.

Lối ra của khách sạn sáng đèn, buổi đầu giá từ thiện kết thúc. Trên tầng cao nhất của khách sạn, người về đông như mắc cửi.

Triệu Linh gọi ba cú điện thoại cho Khúc Hi Chi đều không được đáp lại. Cô ra khỏi phòng tiệc bắt gặp Khúc Hi Chi đang đứng ở hành lang thì có chút bất ngờ, "Thì ra cô ở đây?"

Bóng tối bên ngoài cùng ánh sao thưa thớt bao trùm tầng nhà, đoàn người dày đặc trải dài trên thảm đỏ. Khúc Hi Chi tránh qua một bên nhường đường đội dòng người voi bốt, cô nhìn ánh trăng ngoài cửa rồi cất giọng, "Hội trường hơi ngột, ra nghe điện thoại tiện thể hóng mát một chút."

Diễn xuất tốt nghĩa là ngôn ngữ và hành động không có mâu thuẫn. Triệu Linh nhìn cô, không nghi ngờ đi tới bên cạnh cất tiếng, "Công ty đã bàn bạc xong với Anda rồi. Nếu không có gì ngoài ý muốn, chờ Tiểu Cảnh quay xong "Vong Xuyên" sẽ chính thức đề cập tới đĩa nhạc"

"Ừ, giọng của Tiểu Cảnh nghe rất êm tai. Nếu có thể đào tạo chuyên sâu hơn chút nhất định sẽ thành công."

Triệu Linh nhìn sùnn mặt Khúc Hi Chi một lúc, "Nhưng tôi vẫn không biết nên dùng từ gì, cô nói nên đặt là Dư Thành hay Hoa Cửu?"

Khúc Hi Chi vẫn chăm chú nhìn ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa, "Hoa Cửu lãng mạn và đơn giản. Dư Thành lại giản dị và tình cảm. Tôi cảm thấy Dư Thành hợp với phong cách của Anda hơn."

Triệu Linh tập trung quan sát sùnn mặt Khúc Hi Chi, "Cô cảm thấy Dư Thành lãng mạn và đơn giản nhưng Hoa Cửu lại tình cảm hơn, thật không?"

"Ừ"

Triệu Linh bỗng nhiên mỉm cười, cô nhìn nét mặt đặc biệt xa xăm của Khúc Hi Chi, "Cô đang phân tâm."

Mở ra tờ tạp chí mới nhất, tin tức liên quan tới Cố Hi Chi đầy trời khiến một người luôn bình tĩnh như Triệu Linh cũng phải nhú mảy.

Ngoại trừ "Phẫu thuật thẩm mỹ", "Quy tắc ngầm" thì cũng chẳng có tin gì mới, trong đó có một bài phỏng vấn Nhạc Trình làm Triệu Linh chú ý.

Trong bài phỏng vấn, Nhạc Trình không chỉ hào phóng thừa nhận mình từng quen Cố Hi Chi, còn chỉ ra lý do chia tay là không thể chịu nổi khi chứng kiến thái độ thờ ơ của nàng đối với bà lão ngã bên lề đường.

Giờ đây, các trang mạng xã hội đang bàn tán sôi nổi về một đứa bé bị đánh ngã ở ven đường không ai giúp đỡ. Tin của Cố Hi Chi trùng vào vấn đề nhân sinh xã hội trở thành đề tài gây dậy sóng dư luận. Nói cách khác, sở dĩ Triệu Linh chú ý bài báo này cũng chính bởi vì đề tài đã sớm truyền tới tai cô trước đó rồi.

Loại tin này ừn ừn kéo tới, Triệu Linh xưa nay hiểu rõ Cố Hi Chi nên thật sự cũng không hề tin chút nào, nhưng âm mưu của Nhạc Trình vẫn khiến Triệu Linh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Vì vậy, ngoại trừ sáng sớm làm rõ với truyền thông, Triệu Linh còn tìm tới dò hỏi Nhạc Trình, nhưng chỉ nhận được đáp án lấp lửng làm cô không hài lòng.

Từ buổi tiệc từ thiện trở lại đoàn phim "Vong Xuyên" đã được hai ngày, trạng thái diễn xuất của Cố Hi Chi không tốt bằng lúc trước. Đừng nói là không thể so sánh với đối thủ Khúc Hi Chi, mà ngay cả một số diễn viên mới nhập môn cũng khiến người ta có cảm giác nhỉnh hơn nàng một chút.

Lần thứ ba quay một phân cảnh đơn giản, Cố Hi Chi mới vừa nói dứt một câu thoại, Khương Đồ lập tức hô cắt.

"Cố Hi Chi..." Đối mặt tình huống như vậy, Khương Đồ không hề tức giận mà chỉ bất đắc dĩ nhấc nhò, "Lúc đóng phim có thể chuyên tâm một chút không hả? Cô nói chuyện với cô ấy, không phải đọc thoại!"

Người ở trường quay nghe Khương Đồ nói câu này thì đồng loạt nhìn Cố Hi Chi. Nàng cũng nhìn lại mọi người, sau đó xin lỗi Khương Đồ, "Xin lỗi, quay một lần nữa là được rồi."

"Không quay nữa!" Khương Đồ đặt kịch bản xuống, "Tôi cho cô nghỉ một ngày. Cô nghỉ ngơi một chút rồi hãy nói tiếp."

Cố Hi Chi không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ khẽ gật đầu rồi nâng bộ cổ trang đầy cộm, nặng nề rời khỏi ống kính.

Ngô Ân đang ngồi ở phim trường thấy Cố Hi Chi rời đi, liền vội vã đuổi tới.

"Chị Tiểu Cảnh, em biết gần đây truyền thông xuất hiện rất nhiều tin lá cải. Chị không cần để ý tới bọn họ, vì chuyện này mà diễn không được thực sự không đáng đâu."

Cố Hi Chi quay đầu lại nhìn cô, khóe miệng câu lên một nụ cười, "Cảm ơn em, chị biết rồi."

Ngô Ân ngăn người nhìn nàng cười, tức thì đỏ mặt, "Đừng khách khí, kỳ thực trong lòng em luôn thấy bất công cho chị. Tuy Nhạc Trình là đàn anh của em, nhưng trong lòng em rất xem thường anh ta."

Cố Hi Chi vốn không nghe cô nói gì, thấy mặt cô có chút ngượng ngùng, hơi nheo mắt lại, một chốc sau mới lên tiếng, "Tiểu Ân, em có biết đồng tính luyến ái không?"

Ngô Ân sững sờ, lập tức ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt sâu xa trong sáng, còn nói, "Em... em chỉ nghe nói trong làng giải trí có không ít người đồng tính. Em cũng không rõ lắm."

"Ừ" Cố Hi Chi tiếp tục nhìn cô, "Em cảm thấy Khúc tiểu thư thì sao?"

Ngô Ân kinh ngạc, "Khúc Hi Chi tiểu thư?"

Cố Hi Chi gật đầu.

Ngô Ân gãi đầu, có chút khó hiểu, "Không phải Khúc Hi Chi và Ninh Khâu đang quen nhau sao?" Thấy vẻ mặt Cố Hi Chi thoáng biến hóa, Ngô Ân lại vội vàng bổ sung, "Nhưng em cũng chỉ suy đoán thôi. Từ trước đến giờ, tin tức về Khúc tiểu thư được xử lý kín kẽ không một lỗ hổng. Em không rõ người khác nghĩ chị ấy thế nào, nhưng Khúc tiểu thư rất tốt với mọi người. Em nghĩ sẽ có cô gái nào đó yêu thích chị ấy, nhưng chị ấy có thích lại không thì cũng thật khó nói."

"Vậy sao?!" Cố Hi Chi tinh tế đánh giá một hồi, khóe môi lại lộ ra ý cười, "Cảm ơn nhé!"

Ngô Ân hốt hoảng nói không cần, vội vã chạy đi.

P/s: Đạo này hơi bận nên update trễ, thật ngại, để mọi người đợi lâu ^^

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 25

Trên xe từ phim trường về khách sạn, trợ lý U U vừa lái xe vừa nghe tin tức trong radio. Mấy ngày nay, nhờ phát ngôn của Nhạc Trình mà Cố Hi Chi bị đẩy tới đầu con sóng dữ. Tuy công ty đã giải thích rất nhiều lần, nhưng mạng lưới truyền thông như bị ai đó điều khiển không hề buông tha nàng.

Tin tức trên xe lại nói đến chuyện của Cố Hi Chi, U U vừa định đổi kênh nhưng Cố Hi Chi lại ngăn cản, "Không cần đổi."

U U liếc nhìn nàng trên kính chiếu hậu, thấy thần sắc bình tĩnh của nàng nên cũng thuận theo không nhúc nhích.

U U vốn cho rằng tin này sẽ làm ai kia tức giận, cô nghiêng đầu nhìn Cố Hi Chi, ngay lúc này điện thoại lại vang lên, dây số xa lạ làm nàng chần chờ chốc lát mới nghe máy, "Alo?"

Đầu dây bên kia im lặng một lúc mới có người nói chuyện, "Cố Hi Chi tiểu thư, tôi muốn nói chuyện với cô. Bây giờ tối, chúng ta gặp nhau ở Lam Vũ, được chứ?"

Thanh âm quen thuộc lại xa lạ khiến Cố Hi Chi suy nghĩ thật lâu mới lên tiếng, "Lâm Minh Linh tiểu thư?"

"Không sai, bây giờ tối, chúng ta không gặp không về."

Đầu bên kia gác máy, Cố Hi Chi ở trong xe ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi U U, "Em cảm thấy Lâm Minh Linh tìm tôi có chuyện gì?"

U U cũng cực kỳ bất ngờ, nghĩ một lúc mới cảm thấy khó hiểu, "... Giao lưu... tình cảm?"

Sự thực chứng minh: cô thiên kim tiểu thư Lâm Minh Linh lăm lăm tiền nhiều của này tuyệt đối sẽ không rảnh rỗi đem thời gian quý giá ra giao lưu tình cảm với Cố Hi Chi.

Ngồi trong phòng VIP ở Hưu Nhân, Lâm Minh Linh mặc một chiếc váy cổ chữ V hở lưng. Cô vừa bung cà phê nhìn lên màn hình LCD lớn, vừa nói chuyện với Cố Hi Chi, "Mục đích tôi tìm cô tôi rất rõ ràng, chỉ cần cô đồng ý rời khỏi Hoa Ngộ và phim "Vong Xuyên" đến công ty Tinh Quang. Tôi không chỉ cam đoan cô sẽ trở thành ngôi sao số một Tinh Quang, mà còn có thể bảo đảm vai nữ chính trong phim "Châm Thượng Tuyệt" cuối năm nay cho cô. Nếu không xảy ra sự cố gì thì giải nữ diễn viên xuất sắc nhất sang năm trừ cô ra sẽ không còn ai khác."

Chuông điện thoại lúc này lại vang lên, Cố Hi Chi liếc nhìn rồi dứt khoát từ chối không tiếp, sau đó chuyển sang chế độ im lặng, rồi nói với Lâm Minh Linh, "Lâm tiểu thư, xem ra điều kiện rất tốt, nhưng tôi tự nhận không có đức hạnh gì đáng để Lâm tiểu thư ra giá cao như vậy, không biết ý định thật sự của Lâm tiểu thư là gì?"

"Không có ý gì đặc biệt." Lâm Minh Linh buông ly cà phê xuống, quay đầu về Cố Hi Chi mỉm cười, "Không biết Cố tiểu thư có tin không, tôi đến đóng phim này chỉ để tìm cơ hội nói chuyện hợp tác cùng Cố tiểu thư thôi. Tôi là một người yêu mến nhân tài, tài năng của Cố tiểu thư cứ mãi chôn vùi trong bình hoa thì quá đáng tiếc, chỉ cần phát huy hơn chút nữa thì sau này sẽ trở thành siêu sao. Đến lúc ấy, tôi và cô đều có lợi, có sao lại không làm nhỉ?"

Cô còn chưa nói hết thì điện thoại Cố Hi Chi lại sáng lên lần nữa. Nàng nhìn liếc nhìn cô và số điện thoại, khẽ mỉm cười với Lâm Minh Linh, nói xin lỗi, "Tôi nghe điện thoại trước đã."

Lâm Minh Linh nhếch miệng, "Cứ tự nhiên."

Cố Hi Chi mang điện thoại đi tới toilet, màn hình vẫn không ngừng sáng lên, nàng điều chỉnh tâm tình một chút rồi tiếp điện thoại, "Khúc Hi Chi tiểu thư, chị làm gì gọi cả chục cuộc cùng một lúc vậy hả?! Có chuyện gì quan trọng muốn nói sao?"

Đầu bên kia lập tức đáp lại, "Tiểu Cảnh, có phải Lâm Minh Linh hẹn cô ra nói chuyện?"

Cố Hi Chi nhíu mày, "Sao chị biết?"

"Chuyện đó không quan trọng. Cô nghe tôi nói, mặc kệ cô ta nói gì hay yêu cầu gì, thậm chí trao đổi gì thì cô cũng không nên đồng ý. Cô không biết rõ người này đâu, nếu cô nghe theo cô ta sẽ không có kết quả tốt."

Cố Hi Chi nghĩ một hồi, có chút kỳ quái hỏi, "Bộ chị và cô ta rất thân sao?"

Đầu bên kia điện thoại tựa hồ bị hỏi đến im lặng, cách chốc lát mới lên tiếng, "Nói chung cô phải tin tôi. Tôi không hại cô đâu!"

Ngữ khí Cố Hi Chi hơi tức giận, "Quên đi thôi Khúc tiểu thư, chuyện của tôi thì tôi sẽ xử lý tốt, không cần người khác dạy tôi phải làm thế nào. Hướng hồ tôi và Khúc tiểu thư chị cần bản không thân đến vậy, không cần chị quan tâm an nguy của tôi đâu."

"Tiểu Cảnh, cô đừng hành động theo cảm tính. Lâm Minh Linh tuyệt đối không phải là người tốt. Cô đừng vì bài xích tôi mà bỏ ngoài tai lời khuyên chân thành này. Còn nữa, tốt nhất cô đừng ở cùng cô ta quá lâu, nếu có thể thì rời đi ngay bây giờ càng tốt."

Lời cô nói chân tình đến như thế, tuy ngoài miệng Cố Hi Chi bảo không nghe nhưng trong lòng đã có chút tính toán, lập tức trả lời, "Bản thân tôi sẽ xử lý tốt chuyện của mình. Cảm ơn Khúc tiểu thư quan tâm, nhưng nếu Khúc tiểu thư rảnh rỗi vẫn nên lo chuyện của chị cho thỏa đáng đi." Nàng nói xong rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Lần thứ hai trở lại, Lâm Minh Linh đã bày ra một tờ hiệp ước trên bàn. Nhìn thấy Cố Hi Chi trở về, Lâm Minh Linh cười nói, "Cố tiểu thư, bản hợp đồng này viết hết tất cả điều tôi hứa với cô, chỉ cần cô ký vào nó thì tôi sẽ đảm bảo thỏa mãn cô. Nếu vi phạm, tôi chấp nhận bồi thường tất cả tổn thất cho cô."

Cô đưa ra một cái giá chắc như đinh đóng cột, nhưng Cố Hi Chi ngay cả xem hợp đồng cũng chẳng thèm, "Tôi ở Hoa Ngõ đã nhiều năm, họ đối với tôi rất tốt. Tuy Lâm tiểu thư đưa ra điều kiện khiến lòng người dao động, nhưng tôi chỉ có thể cảm ơn Lâm tiểu thư ưu ái mà thôi. Trong thời gian ngắn, tôi không hề có ý định rời khỏi Hoa Ngõ, phiền Lâm tiểu thư tìm nhân tài khác."

Người thân kinh bách chiến không giống nhau, nghe Cố Hi Chi nói ra lời này, Lâm Minh Linh không biểu hiện ra bất kỳ vẻ khó xử nào, mà chỉ nhàn nhạt cười, "Không sao, không đàm luận được chuyện làm ăn thì chúng ta có thể làm bạn." Cô lấy ly rượu đỏ đã chuẩn bị từ lâu trên bàn, "Ly rượu này tôi kính Cố tiểu thư, nếu sau này Cố tiểu thư suy nghĩ thông suốt có thể tìm tôi bất cứ lúc nào."

Tuy uống rượu là điều tối kỵ với Cố Hi Chi, nhưng Lâm Minh Linh đã nói như vậy, hơn nữa chỉ là rượu đỏ thôi, nàng lập tức thoải mái cảm ly lên, "Tôi kính cô, Lâm tiểu thư."

Sau khi uống xong một ly, Lâm Minh Linh ra ngoài nghe điện thoại. Cố Hi Chi rất muốn rời đi, nhưng vậy thì vô duyên quá nên nàng vẫn tiếp tục chờ trên ghế sofa.

Máy điều hòa mở nhiệt độ rất thấp, gió lạnh thổi lên thân thể làm người ta cảm thấy giá rét. Cố Hi Chi ngồi đợi không tới mười phút, nhưng đầu óc không những không bị hơi lạnh làm tỉnh táo hơn chút nào, trái lại vô cùng mờ mịt.

Nàng nỗ lực duy trì tỉnh táo sau đó cầm chai rượu của Lâm Minh Linh lên, sau khi Cố Hi Chi xem nồng độ cồn xong, hầu như có một loại kích động muốn lập tức đập vỡ cái chai này đi cho rồi.

Đầu óc càng ngày càng có xu thế mơ hồ, Cố Hi Chi không dám ở lại lâu. Cô dứt khoát cầm túi xách mở cửa đi tìm Lâm Minh Linh, nhưng người còn chưa tìm được thì đã có hai cô gái trẻ chủ động tìm tới cửa. Cố Hi Chi không kịp hỏi họ làm gì thì đã bị kéo về sofa.

"Cố tiểu thư muốn đi sao? Đừng nóng vội nha, tổng giám đốc Lâm của chúng tôi luôn nói rằng muốn chiêu đãi Cố tiểu thư. Nơi này cái gì cũng có, Cố tiểu thư tắm trước sau đó mát xa toàn thân được không nè!?"

Cố Hi Chi ra sức tránh thoát, từ chối, "Thật xin lỗi, tôi không cần."

Hai cô gái không hề bỏ qua, tiếp tục khuyên nhủ, "Cố tiểu thư không cần xấu hổ, chỗ này không có người khác, trước hết đi tắm cái đã..."

Giọng nói nũng nịu mềm mại của hai cô gái vang vọng khắp đầu óc Cố Hi Chi, cảm giác nhẹ như bông khiến nàng mất đi nhận thức người khác nói gì. Chút ý thức của Cố Hi Chi chỉ còn lại một phần liên bị họ lôi về phía trước, nàng rất muốn biết đi đâu nhưng lại bất lực.

Hai cô gái vào phòng tắm chọn vị trí tốt rồi giúp Cố Hi Chi cởi quần áo, nhưng vừa chạm vào cổ áo của nàng thì rầm tiếng thật mạnh vang lên, cửa phòng bật mở khiến hai cô gái dừng động tác lại. Lúc họ ngẩng đầu thì bắt gặp gương mặt tỉnh táo giống như quảng cáo của Khúc Hi Chi xuất hiện ngoài cửa, hai người hoàn toàn sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 26

"Dùng thủ đoạn hèn hạ bắt được nhược điểm của người khác, lại dùng thứ này uy hiếp người khác vào công ty Tinh Quang của các người. Lâm Minh Linh đại tiểu thư, mấy năm qua, công ty của các người vẫn luôn vận hành như thế đúng không?"

Trong căn phòng rộng lớn, Khúc Hi Chi ngồi trên chiếc ghế sofa màu đỏ nhìn Lâm Minh Linh, vẻ mặt nghiêm túc.

Lâm Minh Linh ưu nhã ngồi bất chéo hai chân trên sofa, nét mặt tựa như cười mà không phải cười, "Thành công chỉ xem kết quả, không cần quá trình."

"Được, coi như thủ đoạn của cô không có vấn đề. Cô giải thích lý do tại sao phải hao tâm tổn trí đưa Cố Hi Chi vào công ty Tinh Quang đi?"

Lâm Minh Linh không để ý tới cô, chỉ mỉm cười, "Người khác có thể không biết tại sao tôi kéo cô ấy vào Tinh Quang, nhưng ngay cả cô cũng không biết lý do sao?"

Khúc Hi Chi trầm mặc một lúc, thành khẩn nói, "Lâm Minh Linh, chuyện đã qua nhiều năm rồi. Tôi cũng đã xin lỗi rất nhiều, đồng thời cũng từng bồi thường rồi. Tại sao cô lại muốn quấy rầy cuộc sống của tôi?"

Lâm Minh Linh thu hồi nụ cười, ánh mắt trở nên hơi lạnh nhạt, "Nếu cô ném thử cảm giác của tôi, cô sẽ không còn vui mừng dễ dàng như vậy đâu?"

Khúc Hi Chi không nói gì, im lặng một lúc mới nói, "Tiểu Cảnh đi tới ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì, cô không nên động vào cô ấy."

"Cô nói không động thì tôi liền không động sao? Cô cho rằng tôi thật sự vô dụng như vậy?"

"Lâm Minh Linh, đừng tới điểm giới hạn của người khác thì bản thân cô cũng sẽ không có hậu quả tốt."

"Nếu cô cảm thấy giới hạn của cô ở đây..." Lâm Minh Linh bỗng nhiên cười quái dị, ánh mắt trở nên hơi âm trầm, "...vậy chúc mừng nhé, cô đã khiêu khích lên cơn giận dữ của tôi thành công rồi!"

Khúc Hi Chi không hề thay đổi sắc mặt, ngữ khí ôn hòa, "Trên đời này không phải chỉ có mình cô biết tính toán, sẽ có người hưởng thụ cơn nóng giận của Lâm tiểu thư, nhưng tuyệt đối không phải tôi." Trực tiếp xoay người rời khỏi phòng của Lâm Minh Linh.

Lâm Minh Linh nhìn bóng lưng của cô, sắc mặt khó coi, ngữ khí nghiêm túc, "Khúc Hi Chi, cô nhất định sẽ hối hận vì hôm nay đối với tôi như thế."

Khúc Hi Chi đi khỏi phòng của Lâm Minh Linh rồi đi thẳng vào phòng Cố Hi Chi. Trước đó tìm thấy nàng ở Huru Nhân, Lăng Tiêm lái xe đưa nàng về trước, còn cô theo Lâm Minh Linh trở lại khách sạn.

Mặc dù biết tửu lượng của Cố Hi Chi rất kém, nhưng sau khi chứng kiến cảnh tượng hôm nay, cô lần thứ hai khẳng định cô gái này không thể uống rượu dù chỉ một giọt.

Lăng Tiêm đưa Cố Hi Chi về khách sạn rồi ở lại chăm sóc. Nàng say rượu không chịu phối hợp, thật vất vả mới đưa nàng vào phòng, nhưng sau khi vào phòng nàng liền ngồi lì ở cửa không thèm động đậy.

Dù sao sức của phụ nữ có hạn, Lăng Tiêm bất lực nhìn Cố Hi Chi ngồi trước cửa phòng. Khúc Hi Chi xuất hiện là đại cứu tinh với cô. Thấy Khúc Hi Chi mở cửa, Lăng Tiêm vội đẩy việc, "Cố tiểu thư không muốn đi, việc này giao cho cậu, tôi đi trước."

Tiếng bước chân theo sau tiếng đóng cửa xa dần, Khúc Hi Chi dựa vào vách tường nhìn Cố Hi Chi đang ngồi trên sàn nhà. Cô cúi xuống quỳ một bên gối trước mặt nàng, vỗ nhẹ mặt nàng, "Cố Hi Chi."

Cố Hi Chi cau mày, hiển nhiên không còn tỉnh táo.

Khúc Hi Chi bắt đầu dùng nỗ lực kéo tay đỡ nàng lên, nhưng vừa đụng tới tay thì nàng lại chống chế ngăn cản. Khúc Hi Chi buông tay ra rồi nhỏ giọng nói bên tai nàng, "Diu cô lên giường, được chứ?"

Cố Hi Chi vẫn cau mày, nhẹ lắc đầu.

Khúc Hi Chi ngẫm nghĩ một chút rồi lên tiếng, "Ngồi dưới đất sẽ cảm lạnh đó, lên giường rồi ngủ, được không?"

Cố Hi Chi cứ vẫn chống cự.

Dây dưa không phải biện pháp tốt, Khúc Hi Chi thẳng thắn thừa thệ xông lên, trực tiếp đỡ tay nàng kéo lên, cương quyết dìu nàng vào phòng ngủ.

Vất vả lắm mới dìu nàng tới giường, cởi quần áo lại biến thành một chuyện khó khăn. Tuy không phải lần đầu cởi quần áo của Cố Hi Chi, nhưng lần này Khúc Hi Chi tiến hành vô cùng gian nan. Có lẽ là do say rượu nên cơ thể quờ quạng không yên, bất luận cô nỗ lực cời vấy của nàng ở góc độ nào đi nữa thì nàng đều mơ mơ màng màng ngăn cản, giằng co thật lâu. Tuy Khúc Hi Chi có kiên trì nhưng không thể lãng phí thời gian thế này được, cô đành phải cương quyết bắt đầu cời vấy nàng ra lần nữa. Vấy còn chưa cời đến một nửa, Cố Hi Chi không kịp giẫy dụa bỗng nhiên khóc lên. Khúc Hi Chi nhìn đáng về chống cự của nàng, vội vã dừng lại.

"Cố Hi Chi." Khúc Hi Chi ôm eo nàng, "Giúp cô thay đồ ngủ thôi, không làm gì khác đâu, được không nào!?"

Cố Hi Chi dựa vào lòng cô, hơi men dần vất rất khó chịu. Tuy nàng không rơi lệ, nhưng vẫn lắc đầu biểu thị ý không muốn. Nếu không phải Cố Hi Chi mặc váy chất vải của Châu Âu, Khúc Hi Chi sẽ từ bỏ ý định cời đồ cho nàng, nhưng người tỉnh táo tuyệt đối sẽ không mặc loại đồ này đi ngủ. Cô nhẫn nại đợi nàng lấy lại nhận thức một lúc rồi dịu dàng cất giọng, "Tôi là Khúc Hi Chi, cô không ở cùng Lâm Minh Linh đâu. Tôi giúp cô thay đồ ngủ, được không nè!?"

Không biết nàng có chút ý thức nào không, sau khi Khúc Hi Chi nói dứt câu, tuy Cố Hi Chi vẫn cau mày, nhưng trong miệng thì thầm, "Khúc..."

"Là tôi, Khúc Hi Chi."

Mấy chữ này dường như đã công phá được một loại ý niệm nào đó. Sau khi cô nói xong, Cố Hi Chi không còn tiếp tục khó chịu lắc đầu nữa, mà lại dựa hẳn trọng lượng cơ thể rồi vòng tay ôm lấy Khúc Hi Chi, cọ nhẹ gò má bị điều hòa làm cho lạnh lẽo lên chiếc cổ nóng bỏng của cô.

Trong lúc đó, ngoại trừ mùi cồn nhàn nhạt còn có mùi hương cơ thể của nàng. Khúc Hi Chi chết đứng tại chỗ, cố giữ tỉnh táo chậm rãi cời đồ giúp nàng. Lần này không có bất kỳ hành động phản kháng nào, chiếc váy thuận lợi tuột xuống hõm vai đến hông.

Thân thể trần truồng gần như không hề che đậy hiện ra. Nàng vẫn dán chặt vào người cô. Khúc Hi Chi ôm lấy eo nàng định đặt nàng nằm ngang lại, nhưng hai cánh tay của nàng vẫn ôm chặt không buông.

Hơi thở nóng bỏng của nàng quanh quẩn bên tai. Khúc Hi Chi bị nàng khống chế, hoàn toàn không có cách nào tiếp tục. Cô nghiêng sang nhìn khuôn mặt đỏ ửng ngả say và ánh mắt trong trẻo của nàng, một lát sau nhẹ nhàng đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Không có bất kỳ sự kháng cự hay lảng tránh, cơ thể căng thẳng của nàng tựa hồ thả lỏng ra, hoàn toàn không có một tia sức lực chống đỡ nào.

Khúc Hi Chi lại hôn môi nàng lần nữa, dùng đầu lưỡi thăm dò vào bên trong, thưởng thức cảm giác mà không hề lảng tránh. Tay Khúc Hi Chi tự nhiên cời nút buộc cuối cùng của nàng ra, bá đạo nắm nhẹ vật trước ngực nàng thật chặt.

Động tác này tựa hồ đã kích thích đến bản năng của nàng. Cuối cùng Cố Hi Chi đẩy cô ra, lòng mày không biết vì khó chịu hay chán ghét mà nhú thành một đường.

Khúc Hi Chi nhìn bộ dạng chống cự của nàng, cảm thấy rất vui thích. Cô nâng cằm nàng lên, quan sát khuôn mặt hồng hào, dịu dàng mỉm cười, "Say thành như vậy còn biết điểm mấu chốt sao?"

Cố Hi Chi né tránh cô, đại khái là vì cảm giác vừa nãy sâu trong tiềm thức coi cô là kẻ địch.

Khúc Hi Chi đỡ hai vai nàng, không cho phép nàng lảng tránh, nhìn nàng nói, "Bây giờ có biết tôi là ai không hả?"

Cố Hi Chi dùng sức đẩy cô ra, dáng vẻ không thêm phớt lờ.

Khúc Hi Chi tách nàng ra, không chế phản kháng của nàng, kiên nhẫn nhìn nàng rồi lên tiếng, "Tôi là Khúc Hi Chi, vì vậy tôi căn bản sẽ không tổn thương cô, nhưng bây giờ tôi phải cời đồ cho cô. Cô không được phép phản kháng, cũng không được phép ôm tôi mãi như thế, hiểu không?"

Kỷ thực căn bản không thể hy vọng có thể giảng đạo cho một người say rượu, nhưng sau khi nói xong câu này, Cố Hi Chi lại dịu xuống lần nữa, nhẹ nhàng người vào vai Khúc Hi Chi. Thân thể hai người chỉ cách một tầng lụa mỏng, Khúc Hi Chi thậm chí có thể cảm giác hai nơi ấy của nàng nhô ra cọ vào ngực mình. Đáng tiếc chiếm hữu một người bất động vì say là một trong hai điều cấm kỵ lớn nhất của cô, thế nên cô nhắm mắt bình tĩnh lại một lúc, thừa thế xông lên thay váy ngủ cho nàng.

Sau khi tắt đèn ngủ, Khúc Hi Chi đứng trong bóng tối ngắm nàng một hồi lâu, cuối cùng vẫn kiên định với hành vi của mình, xoay người rời khỏi phòng.

Ánh mặt trời mọc lên ngoài cửa sổ, cách tấm rèm dày ở cửa sổ là một vùng tăm tối trong phòng ngủ.

Cố Hi Chi tỉnh dậy vẫn ngồi chờ đợi trên giường, phản ứng sinh lý của men rượu làm nàng đau đầu, nhưng hồi ức rối rắm tối qua khiến thần kinh nàng như muốn phát điên.

Tối qua, Cố Hi Chi chưa từng nghĩ Lâm Minh Linh sẽ đối với mình như vậy. Tuy có vô số scandal và tin đồn, nhưng lòng cảnh giác của Cố Hi Chi chỉ đặt trên người đàn ông nắm quyền ở công ty mình. Một người phụ nữ dùng thủ đoạn với mình khiến nàng kinh sợ tránh xa đồng thời cảm thấy rất khủng khiếp.

Không phải không nhớ nhưng ký ức tối qua rất vụn vặt. Nàng cũng biết nhờ Khúc Hi Chi phát hiện nên mình mới không gặp nguy hiểm, nhưng một số đoạn còn nằm rải rác không xác định được khiến nàng chẳng dám tìm cô hỏi han.

Ngẫm lại chuyện hôm qua, Cố Hi Chi tự trách tính tùy hứng của mình. Nếu nàng nghe lời khuyên của Khúc Hi Chi thì chuyện này căn bản sẽ không phát sinh. Nếu nàng đề phòng Lâm Minh Linh nhiều một chút thì nàng sẽ không uống ly rượu kia.

Nàng thật sự muốn đối mặt nói với Khúc Hi Chi gì đó, nhưng sau hai giờ Cố Hi Chi cũng chỉ ngồi trên giường ngẫm lại mà thôi.

Loại mâu thuẫn này kéo dài cả ngày. Một ngày trôi qua, Cố Hi Chi đều ở trong phòng suy nghĩ vớ vẩn đến tối khiến nàng đau đầu với mọi chuyện đã xảy ra.

Cố Hi Chi tắm xong chuẩn bị xem truyền hình thì chuông điện thoại vang lên. Người vốn hai mươi bốn giờ không tắt máy nhìn thấy điện báo thì lập tức cắt đứt, nhưng tiếng chuông vẫn reo vô tận khiến nàng như đầu muốn chết, còn có chút luống cuống nữa. Đường như tiềm thức điều khiển hành động, Cố Hi Chi ra khỏi phòng mình tới gõ cửa phòng Khúc Hi Chi.

Thời điểm Cố Hi Chi gõ cửa cũng là lúc Khúc Hi Chi vừa tắm xong. Cô nghe thấy tiếng chuông, vừa lau tóc vừa mở cửa, nhưng khi nhìn thấy người đứng sau cánh cửa, Khúc Hi Chi vẫn có chút kinh ngạc.

Lúc này Cố Hi Chi đứng là rất thẳng thắn, vừa trông thấy cô liền nói, "Lâm Minh Linh vẫn gọi điện cho tôi mãi. Tôi cảm thấy chị hiểu rõ cô ta hơn tôi, có thể nói cho tôi nên làm gì không?"

Khúc Hi Chi lên tiếng, "Vào trước đi rồi nói sau."

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 27

Nhắc tới cũng thật kỳ quái, tiếng chuông lái nhai vừa này không còn reo nữa. Khúc Hi Chi đợi Cố Hi Chi ngồi xuống sofa liền rót cho nàng một ly trà, sau đó ngồi đối diện nàng, "Cô ngồi chờ một lát, nếu cô ta gọi tới thì đưa tôi nghe."

Cố Hi Chi gạt đầu rồi nhận lấy ly nước trên tay Khúc Hi Chi, tựa hồ không nói thêm gì nữa.

Trong phòng khách chỉ có âm thanh TV vang lên, điện thoại cũng chẳng buồn reo. Không khí trầm mặc xuống trở nên hơi kỳ quái, Cố Hi Chi xoắn xuýt rất lâu mới lên tiếng, "Chị đã sớm biết được thủ đoạn của Lâm Minh Linh?"

Khúc Hi Chi suy nghĩ một lúc mới trả lời, "Ừ" Rồi không nói gì thêm.

Cố Hi Chi gạt đầu, "Hôm qua tôi nên nghe lời chị, kỳ thực rất xin lỗi đã nói với chị mấy lời kia."

Khúc Hi Chi cũng không ngại, "Tôi biết cô ghét tôi nên mới không nghe lời tôi, lúc đó tôi nên nhờ người khác gọi điện thoại cho cô mới phải."

Những lời nói thản nhiên của cô làm Cố Hi Chi có chút thẹn thùng, nhưng có một số chuyện và một vài câu nói nàng vẫn để sâu trong lòng, trầm mặc rất lâu mới hỏi, "Chị... là người đồng tính hả?"

Đôi mắt Khúc Hi Chi chợt lóe lên, lại cấp tốc thu lại tia kỳ dị, mỉm cười nói, "Đương nhiên không rồi." Lại còn bổ sung thêm, "Bằng không tôi sẽ không từ chối Lam Nhị."

Cố Hi Chi nghe như có lý, tuy nàng còn có chút nghi vấn, nhưng cũng không tiện nói ra, chỉ trả lời, "Chị không phải là tốt rồi. Hiện giờ tôi cảm giác mình không thích đồng tính cho lắm. Kỳ thực tôi rất quý mối quan hệ của chúng ta trong quãng thời gian trước. Trong lần đầu giá đó, là tôi quá kích động mới nói ra những câu kia. Chắc chị tức giận lắm."

Khúc Hi Chi trầm ngâm chốc lát, "Không có, đừng nên nghĩ nhiều. Có chuyện gì đều có thể nói với tôi bất cứ lúc nào. Nếu cô đồng ý, tôi mãi mãi sẽ là bạn tốt của cô."

"Ừm." Cố Hi Chi gạt đầu, lại liếc nhìn điện thoại, "Cô ta không gọi tới. Chắc sẽ không gọi nữa, tôi không quấy rầy chị nghỉ ngơi, về trước nhé!"

Nàng nói xong đứng lên, Khúc Hi Chi cũng đứng lên theo nàng, khuyên nhủ, "Nếu Lâm Minh Linh gọi cho cô thì nên nói cho rõ, chuyện này không thể bỏ qua được. Hay là đêm nay cô ngủ ở chỗ tôi đi, nếu lát nữa cô ta gọi tới thì đưa tôi nghe. Ngộ nhờ cô ta tìm đến cửa cô cũng không đến nỗi lạc đàn."

Cố Hi Chi không nói gì, mà vẫn nhìn nàng.

Khúc Hi Chi đối diện với ánh mắt tràn ngập hàm ý của nàng, nhanh chóng nói, "Đương nhiên... tôi ngủ sofa."

Cố Hi Chi hỏi, "Có cần phiền phức vậy không?"

Khúc Hi Chi hào phóng mỉm cười, "Nếu cô không coi tôi là bạn."

Tuy không phải lần đầu nàng ngủ trên giường của Khúc Hi Chi, nhưng vẫn là lần đầu chủ động ở lại. Khúc Hi Chi bảo nàng chọn quần áo, Cố Hi Chi mở tủ đồ ra thấy muôn hình vạn trạng rực rỡ vô cùng. Dĩ nhiên nếu chỉ là quần áo hàng hiệu đắt tiền sẽ không làm nàng đặc biệt chú ý, nhưng thứ xuất hiện trước mắt chính là trang phục cưới của Đồng Khanh Khanh trong buổi đầu giá mấy ngày trước. Cố Hi Chi nghiêng đầu như có điều suy nghĩ nói, "Sao bộ đồ này lại xuất hiện ở đây?"

Khúc Hi Chi quay đầu nhìn bộ quần áo một lúc, nói như chuyện đương nhiên, "Đây là đồ tôi mua, đương nhiên ở chỗ của tôi rồi."

Cố Hi Chi nhíu mày, "Nhưng đây không phải là thứ Ninh Khâu muốn sao?"

"Cô hiểu lầm rồi. Tôi không phải mua nó vì anh ta." Khúc Hi Chi giải thích, "Kỳ thực ngày đó tôi muốn tặng cô bộ đồ này, nhưng không nghĩ mọi chuyện lại biến thành như vậy. Mấy ngày nay tôi định nói với cô, đúng lúc bây giờ cô lại hỏi, hay tôi tặng cho cô nhé!"

Cố Hi Chi đắm chiều nhìn Khúc Hi Chi, "Từ trước đến giờ tôi chưa hề nghĩ chị sẽ đối với tôi tốt như vậy."

Khúc Hi Chi khẽ cười, hai mắt to tròn tựa hồ bị ý cười nhiễm một màu óng ánh, "Vậy rốt cục cô thừa nhận tôi thật sự không có ác ý với cô rồi đúng không?"

"... Chắc là vậy."

Cố Hi Chi yên tâm thoải mái chiếm lấy giường của Khúc Hi Chi ngủ ngon lành. Rạng sáng khoảng hai ba giờ, Cố Hi Chi khát nước, nửa mê nửa tỉnh mở mắt đầu giường nhưng không có nước, nàng day day huyết Thái Dương rồi giường mở đèn.

Hai, ba giờ sáng, trong phòng im lặng đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi. Cố Hi Chi dò xét phòng ngủ lần nữa thì chợt nhớ đây là phòng của

Khúc Hi Chi, nằng lại xuống giường mở cửa phòng ngủ ra.

Phòng khách không lớn lắm, đèn tắt tối om khiến người ta mất đi phương hướng, may mắn là Cố Hi Chi cũng coi như quen thuộc, lập tức men theo ánh đèn yếu ớt trong phòng ngủ đi tới sofa.

Khúc Hi Chi không hề giống với thói mạnh mẽ bức người thường ngày, một người phụ nữ cao ngạo như cô nằm cuộn tròn trên sofa ngủ trông thật không hợp chút nào. Nghĩ đến một đại tiểu thư quen sống trong nhung lụa bây giờ lại ngủ trên chiếc sofa nhỏ hẹp thế này, không biết Cố Hi Chi bị sợi thần kinh nào tác động, vỗ nhẹ cô gọi, "Khúc Hi Chi."

Khúc Hi Chi luôn ngủ rất cạn, lúc nghe tiếng mở cửa đã tỉnh rồi, bây giờ nghe nàng gọi mình liền chậm rãi mở mắt ra.

Đứng lên khỏi sofa, Khúc Hi Chi hất mái tóc đen dài ra sau lưng, mông lung nhìn Cố Hi Chi trong bóng tối, "Sao thế?"

Cố Hi Chi nói, "Chị lên giường ngủ đi. Nửa đêm rồi mà Lâm Minh Linh cũng không điện cho tôi, chắc hẳn sẽ không tìm tôi nữa. Tôi về phòng đây."

Khúc Hi Chi trầm tư chốc lát, bình thần cất giọng giữ lại, "Muộn vậy rồi về phòng không tiện đâu. Cô đi ngủ đi, tôi ở đây ổn mà."

Cố Hi Chi thấy cô không tiếp nhận lời đề nghị của mình, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói, "Vậy chúng ta cùng lên giường đi. Dù sao thì giường cũng rất lớn, tôi không ngại gì đâu."

Khúc Hi Chi tinh tế quan sát nàng một lúc, không phát hiện được nét khó xử nào trong mắt nàng mới chậm rãi lên tiếng, "Vậy cũng được."

Cố Hi Chi vào phòng, sau đó chủ động leo lên giường chờ cho Khúc Hi Chi, hai người chia mỗi bên một nửa rất hài hòa. Một đêm ngủ thật ngon, Cố Hi Chi tỉnh lại lúc chín giờ sáng. Thời điểm nàng rời giường cũng là lúc Khúc Hi Chi đã vệ sinh xong xuôi, ngồi chơi xơi nước và xem báo bên cạnh cửa sổ. Khương Đồ cho Cố Hi Chi nghỉ ngơi một ngày nên nàng có chút bực mình, ngán ngán nhìn Khúc Hi Chi nói, "Khúc tiểu thư, hôm nay tôi không quay phim."

Khúc Hi Chi quay đầu lại nhìn nàng, buông tờ báo trên tay xuống, dùng thái độ thành khẩn trò chuyện với nàng, "Thì sao?"

Cố Hi Chi xoa xoa lọn tóc dài rối bù của mình, "Khúc tiểu thư, hôm nay chị không quay hả?"

Khúc Hi Chi chần chờ một giây, "Hôm nay tôi không có phân cảnh."

"Vậy thì hay quá! Hôm nay chiếu phim "Mạt sơn thư họa viện", có Doãn Từ và Tiêu Tịch đóng, đi xem chung không?"

Trong giới điện ảnh hiện nay, nữ siêu sao không quá mười người. Xem như Khúc Hi Chi là một trong số đó thì Doãn Từ càng hoàn toàn xứng đáng là diễn viên nổi tiếng quốc tế. Lúc còn đi học, Cố Hi Chi luôn lấy Doãn Từ làm mục tiêu phấn đấu nên nàng rất ít bỏ qua phim của cô.

Mặc dù Khúc Hi Chi không có hứng thú với Doãn Từ và Tiêu Tịch, càng không quan tâm tới bộ phim "Mạt sơn thư họa viện" mà cô vừa rút khỏi kịch bản, nhưng dựa vào sự quan tâm mãnh liệt đối với người nào đó, Khúc Hi Chi sẽ không từ chối.

Chỉ là suy nghĩ hơi lâu thôi, nhưng Cố Hi Chi lại nói, "Chị không muốn đi thì thôi. Thật ra tôi cũng không muốn đi với chị lắm đâu."

Khúc Hi Chi mỉm cười lắc đầu, "Không có, tôi đang nghĩ xem nên đi vào giờ nào."

Cố Hi Chi lúc này lại rất có tinh thần lên tiếng, "Ăn chiều xong rồi đi."

"Vậy xem buổi tối ha!"

Cố Hi Chi vô cùng tán thành trở về phòng thay đồ trang điểm. Khúc Hi Chi đợi nàng đi rồi lập tức gọi điện cho Khương Đồ.

Điện thoại được bắt, Khúc Hi Chi áy náy xin lỗi, "Đạo diễn Khương, tôi muốn xin ông nghỉ một ngày. Phân cảnh hôm nay để ngày mai tôi tăng ca quay sau, được không?"

Chuyện như vậy đối với một người nổi tiếng như Khúc Hi Chi tựa hồ không hề khó nói, Khương Đồ hầu như lập tức đồng ý. Khúc Hi Chi nói cảm ơn lần nữa rồi cúp máy, sau đó điện cho đại diện Lăng Tiêm.

"Mua giúp tôi hai vé phim "Mạt sơn thư họa viện" nhé!"

Ăn cơm tối xong cũng vừa đúng bảy giờ, Cố Hi Chi vừa ăn bánh ngọt vừa hỏi Khúc Hi Chi, "Tại sao chị lại từ chối phim "Mạt sơn thư họa viện"? Đạo diễn là Văn Nam đó."

Khúc Hi Chi đã dùng hết bữa tối, đặt bộ dao nĩa xuống, "Cô cảm thấy Văn Nam rất tốt, nhưng tôi lại thấy ông ta quá bốc đồng. Bộ phim này sẽ không đoạt được giải."

Cố Hi Chi ngừng ăn, đăm chiêu nhìn cô, "Trước khi đóng phim chị đã biết nó được giải hay không rồi hả!?"

"Có thể đoán đúng bảy tám phần."

Cố Hi Chi nhìn cô chồng chọc một lúc, vừa muốn mở miệng thì điện thoại lại đổ chuông, nàng vội vàng xin lỗi cầm điện thoại lên xem.

Sau khi nhìn màn hình hiển thị, Cố Hi Chi đầu tiên liếc sang Khúc Hi Chi một chút, sau đó cầm điện thoại ra một bên nghe.

Tuy loại phòng VIP khá lớn, nhưng nói chuyện trong không gian này vẫn có thể nghe rõ mồn một. Cố Hi Chi tiếp điện thoại, có thể nghe ra giọng nói rất vui vẻ, "Đường tiên sinh."

Khúc Hi Chi ngồi xem tạp chí trước bàn ăn ngẩng đầu liếc nàng một cái.

Dường như Đường Dư ở đầu dây bên kia có tâm tình rất tốt, tiếng nói đặc biệt ôn hòa, "Cô tiểu thư, tôi được thông báo tối nay sẽ ở lại thành phố của em. Tối nay có thể mời em thưởng thức một bữa cơm được không?"

Cố Hi Chi có chút kinh ngạc, "Tối nay?"

Đường Dư hỏi, "Tối nay Cố tiểu thư có hẹn hả?"

"Tôi..." Cố Hi Chi có chút khổ sở xoa xoa huyệt Thái Dương.

Dưới cái nhìn của nàng, Đường Dư là một người đàn ông hợp ý nàng về mọi khía cạnh, huống hồ anh ta có dấu hiệu lấy lòng mình. Nếu như không phải hôm nay nàng hẹn với Khúc Hi Chi thì nhất định sẽ không ngần ngại đồng ý anh ta, nhưng vấn đề chính là không có nếu như.

Đường Dư nghe được nàng phản ứng như thế mới cất giọng nói tiếp, "Có việc quan trọng để bận là tốt rồi, ngày mai tôi trở lại, lần sau sẽ có cơ hội, tạm biệt."

Cố Hi Chi nhanh chóng nói, "Không, thật ra tôi không bận gì cả. Chỉ là phải lái xe đưa một người bạn về thôi, tôi có thể kêu Hạng Hạng đi."

Đường Dư nói, "Tốt lắm, lát nữa tôi chờ em ở trung tâm quảng trường, đừng nhớ điện thoại cho tôi nhé!"

"Được rồi, bye." Cố Hi Chi cúp điện thoại, quay đầu lại nhìn người phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28

Khúc Hi Chi thả tạp chí xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng, "Hẹn hò à?"

Cố Hi Chi không nói lời nào, nhưng vẻ mặt lại biểu hiện sự lúng túng rất rõ.

Khúc Hi Chi mỉm cười nói, "Không sao đâu. Nếu hẹn hò thì tôi có thể thông cảm được."

Cố Hi Chi nghe cô nói như vậy lại càng thêm ngượng ngùng, nhưng nàng không thể nói ra được lời xin lỗi mà chỉ hỏi, "Chị không giận sao?"

"Đương nhiên không". Khúc Hi Chi thu dọn đồ đạc rồi đứng lên, "Chị là xem phim thôi mà. Ngày mai xem cũng không muộn. Cô đi đâu tôi đưa."

Cố Hi Chi lẽ nào không biết xấu hổ mà để cô đưa đi, vội vàng từ chối, "Không cần, tôi tự đi được rồi, không cần phiền chị."

Khúc Hi Chi dừng một chút rồi nhanh chóng trả lời, "Cũng được."

Sau khi Cố Hi Chi rời đi, Khúc Hi Chi ở lại phòng ăn một mình đợi rất lâu rồi mới đứng dậy đi khỏi đó. Biển xe xếp một hàng dài trên cầu, Khúc Hi Chi bị kẹt xe ngay đường cao tốc. Tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên vội vã, cô liếc nhìn màn hình rồi lễ phép bắt máy, "Tổng giám đốc Triệu."

Âm thanh lạnh nhạt của Triệu Linh cất lên ở bên kia đầu dây, "Tiểu Khúc, tôi bỏ thời gian thuyết phục Tôn Đình Hữu rất lâu, nhưng ông ta kiên quyết tạm thời không thông qua kế hoạch phát hành album nhạc cho Tiểu Cảnh. Còn nữa, lão già háo sắc Tôn Đình Hữu này gần đây thường hỏi tôi tiểu Cảnh có rảnh không, lão có ý đồ xấu với Tiểu Cảnh. Cô rảnh thì có thể nói bóng gió nhắc nhở cô ấy chút đi. Còn kế hoạch phát hành đĩa nhạc, tôi nghĩ nên tạm gác lại một thời gian."

Khúc Hi Chi nhíu mày, "Hợp đồng của Tiểu Cảnh còn mấy năm?"

"Tôi biết ý của cô, có điều Tiểu Cảnh mới vừa ký tiếp hợp đồng hồi năm ngoái. Thay vì nghĩ tới việc này thì nên cân nhắc làm sao để Tôn Đình Hữu thu tay lại đi."

"Tôi biết rồi." Khúc Hi Chi vừa suy nghĩ vừa nói, "Nếu ông ta muốn tìm Tiểu Cảnh thì báo cho tôi."

"Cô bất chấp quan tâm cô ấy như vậy cũng thật lạ lùng."

Triệu Linh treo máy. Khúc Hi Chi nhìn điện thoại một lúc, đang muốn vứt sang một bên tập trung lái xe thì màn hình lại hiện lên một dãy số.

Khúc Hi Chi có chút khó hiểu nghe điện thoại, "Tiểu Cảnh?"

Cố Hi Chi ở bên kia đầu dây đang đứng tại một gốc khuất không ai chú ý, đề thấp vành nón thì thầm, "Khúc Hi Chi, chị đang ở đâu?"

Khúc Hi Chi nhìn dòng xe bao la bên ngoài cửa sổ xe, "Ở đường cao tốc."

"Chị quay lại đi." Cố Hi Chi nhìn đồng hồ trên tay, "Bây giờ còn mười phút nữa mới chiếu phim, chị chạy xe đến đây đi! Tôi đợi chị trước cửa rạp chiếu phim."

Tuy chuyện này nghe hoàn toàn không có logic, đồng thời cũng rất khó hiểu, nhưng vất vả lắm mới đợi thông xe, Khúc Hi Chi cũng không kịp hỏi nhiều mà chỉ trả lời, "Cô chờ một chút, tôi đến ngay."

Khúc Hi Chi đến thì phim đã mở màn. Do phải che giấu thân phận nên dù đến muộn nhưng Cố Hi Chi cũng không để ý chút nào. Khúc Hi Chi đi tới trước cửa rạp chiếu phim thì có mấy người trẻ tuổi hưng hăng chỉ tay vào cô. Cố Hi Chi sợ bị người khác nhận ra liền vội vã lái tay cô đi thẳng vào rạp.

Phim đã chiếu, trong rạp rất yên tĩnh. Tuy Khúc Hi Chi và Cố Hi Chi đi một mạch tới chỗ ngồi nhưng cô vốn chưa kịp hỏi chuyện gì xảy ra. Mà Cố Hi Chi vừa vào liền tập trung theo dõi phim, càng không có một câu giải thích nào.

Cái này gọi là đã đến rồi thì nên ở lại, Khúc Hi Chi cảm thấy Cố Hi Chi nợ mình một lời giải thích, nhưng nàng vẫn giữ vững thái độ chăm chú học tập trên phim.

Có lẽ nàng đã kỳ vọng về tính nghệ thuật của bộ phim này quá cao. Phim của Vân Nam không đủ sáng tạo, tư tưởng giống thật nhưng lại quá giả tạo. Khúc Hi Chi xem một hồi cũng chẳng có cảm giác gì, điểm này Cố Hi Chi cũng nhất trí. Nàng xem xong phim mới ngạc nhiên nói với Khúc Hi Chi, "Sao chị chưa quay đã biết bộ phim này dở vậy?"

Khúc Hi Chi quay đầu, tựa như cười mà không phải cười nhìn nàng, "Muốn biết hả?"

Cố Hi Chi, "... Ánh mắt của chị là thế nào đây?!"

"Muốn biết thì trước hết nhận chiếc xe tôi tặng đi." Khúc Hi Chi vừa ấn thang máy vừa nói.

Cố Hi Chi có chút buồn bực, "Chị dư tiền quá không biết làm gì hả?!"

"Nếu cô nhất định phải nghĩ vậy thì cũng có thể lý giải là vậy."

"Được rồi! Tôi đồng ý, nhưng sau này không được tặng tôi thứ quý giá như thế nữa. Bây giờ, chị nói chút bí quyết chọn kịch bản đi."

"Cái này rất dài dòng, tôi về tôi từ từ nói cho cô nghe. Trước hết, cô nói cho tôi biết tại sao đã đi hẹn hò với Đường Dư lại bỗng nhiên đổi ý?"

"Chị nói chuyện này á hả..." Cố Hi Chi có chút đau đầu, "Trước đó tôi định đi gặp Đường Dư, nhưng đột nhiên tôi cảm thấy so với anh ta thì tôi càng muốn cùng chị... xem phim hơn, nên tôi bảo anh ta tôi có việc gấp phải làm."

Khúc Hi Chi liếc nhìn nàng, cặp mắt ướt át lóe sáng mê người, "Thật không?"

Cố Hi Chi thấy đáng vẻ tuyệt đẹp của cô lại càng nhưc đầu thêm, "Ánh mắt của chị là sao đây?!"

Khúc Hi Chi mỉm cười đổi ánh mắt, đúng lúc thang máy cũng vừa tới. Khúc Hi Chi vừa định bước vào thì phía sau đã vang lên tiếng bước chân. Cô quay đầu lại liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên chỉ vào Cố Hi Chi và bà lão kế bên nói, "Chính là cô. Cô chính là cái người thấy bà già té cũng không thèm đỡ - Cố Hi Chi!"

Bà lão tóc tai trắng xoá đầu tiên nhìn Cố Hi Chi chăm chăm rồi nhanh chóng mở nắp thùng son đang ôm trong tay, xoay một tiếng tạt hết son đỏ vào người nàng.

Tuy động tác của Khúc Hi Chi rất nhanh, nhưng cô hoàn toàn không ý thức được chuyện gì sẽ phát sinh, hơn nữa Cố Hi Chi cũng không phối hợp với cô. Vóc người bà lão không cao lắm nên son không gọi tới mặt nàng mà chỉ dính từ ngực trở xuống, thấm thấu cả vào trong váy.

Không biết là bị hành động này dọa đến kinh ngạc hay do mùi son nồng nặc khiến nàng ngáy người. Cố Hi Chi sững sờ ở tại chỗ, trợn mắt ngoác mồm nhìn bà lão trước mặt. Nhưng dường như bà lão này đợi chưa đã, lập tức kêu người phụ nữ trung niên bên cạnh, "Lấy thêm một thùng nữa đến!"

Tất cả mọi người đều tập trung xem chuyện hay, càng lúc càng nhiều người phát hiện hai cô gái đeo kính râm này đặc biệt giống Khúc Hi Chi và Cố Hi Chi. Gặp tình huống như thế, đừng nói còn có người chờ đợi son, dù có chờ phát vàng ròng cũng phải đi ngay thôi. Khúc Hi Chi lập tức nắm lấy bàn tay đầy son của nàng kéo đi, so với tiết tấu chạy thoát thân hiển nhiên không thể khinh thường. Khúc Hi Chi và Cố Hi Chi đi xuống hầm, bỏ lại đám đông ở

phía sau một đoạn dài. Tuy người Cố Hi Chi dính đầy son, nhưng Khúc Hi Chi cũng không dám chần chờ, nhanh chóng nhét nàng vào trong xe rồi vội vã rời đi.

Cố Hi Chi trở lại khách sạn, cơ hồ nhuộm đỏ hết mấy tấm thảm. Sau khi trở về phòng, nàng lập tức cởi váy ra không chút nghĩ ngợi. Nhiều chỗ da đều bị dính son, tình hình này quả thực khiến Cố Hi Chi dờ khóc dờ cười.

Khúc Hi Chi khóa kỹ cửa, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy toàn thân Cố Hi Chi đỏ hoe, cắn dận, "Tắm lẹ đi, chuyện hôm nay cần phải xử lý, tôi đi gọi điện thoại."

Cố Hi Chi gạt đầu vào phòng tắm, Khúc Hi Chi đi tới sofa cầm điện thoại tìm số, nhưng chưa tìm được tên cần gọi thì Cố Hi Chi gọi lớn từ phòng tắm, "Khúc Hi Chi, chị đến xem thử đi, son gì mà rửa không sạch được!"

Ngắm người khác tắm là chuyện trước lạ sau quen. Khúc Hi Chi cầm chai dầu ôliu vào phòng tắm thì thấy Cố Hi Chi đang ngồi trong bồn tắm kỳ cọ lớp son trên tóc. Cô đi tới bồn tắm nói, "Dùng thử chút dầu ôliu xem sao."

Cố Hi Chi vừa nhận dầu ôliu vừa phìền muộn lên tiếng, "Đây là ngày xui xẻo nhất từ lúc tôi sinh ra tới giờ đó."

Khúc Hi Chi đứng một bên nhìn nàng tự dần vật, kiên trì an ủi, "Sau này phải cẩn thận đề phòng một chút, da dính son sẽ bị kích ứng đó, ngày mai đi khám đi."

"Kệ đi, mùi này gát mũi quá, chị ra ngoài trước đi."

Khúc Hi Chi khoanh tay mỉm cười, "Không cần hỗ trợ sao?"

Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô rồi dùng ngữ khí rất khôn khéo nói, "Khúc tiểu thư, tôi không mặc đồ còn chị thì ăn mặc rất chỉnh tề. Trừ phi chị coi hết giống tôi đi, bằng không thì tôi bị lỗ rồi!"

Khúc Hi Chi cười càng đậm, "Đương nhiên tôi đồng ý giống cô."

"Thôi bỏ đi". Cố Hi Chi cúi đầu nhìn mình, lại cảm thấy rất tự hào, "Tuy chị hơn tôi rất nhiều chuyện nhưng chị không tự ti chút nào sao?"

"..." Khúc Hi Chi hiếm khi bị nghẹn họng không nói được lời nào rồi khỏi phòng tắm.

Cố Hi Chi vật và kỳ cọ hết lớp son dính trên da, mùi son cơ hồ bị mùi sữa tắm che lấp hết. Nàng ra khỏi phòng tắm liền mặc đồ ngủ của Khúc Hi Chi ngồi trên giường không rời đi.

Tuy vừa nãy vì chuyện khẩn cấp nên Cố Hi Chi mới theo vào phòng Khúc Hi Chi, nhưng cô vẫn có chút bất ngờ khi thấy nàng chủ động nằm trên giường của mình. Cố Hi Chi hiển nhiên không nhận thức được chuyện này, thoải mái ngồi trên giường xem ti vi.

Trên TV đang chiếu phim Băng Phong Thần cách đây mấy năm. Khúc Hi Chi đóng vai Đắc Kỷ khoác lên người trang phục vô cùng hoa lệ trở thành Đắc Kỷ đẹp nhất trong lịch sử. Hiệu ứng phim kích thích thị giác của khán giả rất tốt. Cố Hi Chi xem đúng đoạn Đắc Kỷ ngủ cạnh Trụ vương. Trong tivi, Khúc Hi Chi lộ da thịt nhìn thật yêu mị, nàng không nhận được lên tiếng, "Rốt cuộc chị có thật sự là hồ ly tinh chuyển thế không?"

Khúc Hi Chi hỏi ngược lại, "Cô có thích hồ ly tinh không?"

"Đương nhiên không thích."

"Vậy tôi cũng không phải đâu."

Tuy cảm thấy đoạn đối thoại này có chút kỳ quái, nhưng chuông điện thoại lại vang lên đúng lúc. Cố Hi Chi không nghĩ nhiều, hạ âm lượng TV xuống, nói với Khúc Hi Chi, "Điện thoại của chị reo kìa."

Khúc Hi Chi quay đầu liếc nhìn chiếc điện thoại đặt trên tủ, xuống giường bắt máy.

Kỳ thực Khúc Hi Chi đã đi ra một đoạn khá xa, nhưng âm lượng điện thoại rất lớn nên Cố Hi Chi ngồi trên giường vẫn nghe thấy giọng đàn ông trong điện thoại.

Cũng bởi giọng Ninh Khâu lạnh lạnh đến mức đặc biệt, nên dù chỉ nghe vài chữ Cố Hi Chi cũng lập tức nhận ra được.

Khúc Hi Chi ra khỏi phòng ngủ, Cố Hi Chi dựa lên đầu giường buồn bực ngán ngẩm xem ti vi. Năm phút sau cô trở lại phòng ngủ. Từ đầu tới cuối, Cố Hi Chi không hề mở âm thanh TV, nàng hiếu kỳ nhìn Khúc Hi Chi, "Thật ra chị với Ninh Khâu có quan hệ gì?"

Khúc Hi Chi hơi bất ngờ khi nàng biết Ninh Khâu gọi đến, cô dừng một chút mới nói, "Anh ta là một trong những người bạn tốt của tôi."

Khúc Hi Chi nói hàm ý sâu xa, nàng suy nghĩ một lúc mới hỏi, "Hai người là bạn bè trai gái sao?"

"Đương nhiên không." Khúc Hi Chi biểu hiện tự nhiên bác bỏ sự nghi ngờ của nàng, "Ninh Khâu và tôi đều không phải mẫu người yêu thích của nhau."

"Như vậy còn tạm được." Cố Hi Chi nhiệt tình phân tích, "Nhìn anh ta khá hung dữ, đáng về lạnh lùng giống như cả thế giới đều mắc nợ anh ta vậy. Chị mà ở chung anh ta một thời gian dài thì hệ thần kinh cơ mặt của chị sẽ bị rối loạn."

Khúc Hi Chi nín cười nói, "Vậy cô cảm thấy tôi nên ở chung loại người gì?"

Cố Hi Chi chăm chú suy nghĩ một hồi, nửa ngày mới lên tiếng, "Tại sao nhất định phải yêu chứ! Tôi cảm thấy chị như bây giờ rất tốt, dù sao thì sự nghiệp của chị cũng đang tăng lên, có scandal không tốt lắm!"

"Thật không?" Cô không vững tin lắm

"Thật mà. Nếu chị cảm thấy tệ nhạt, không phải có tôi ở ngay đây rồi sao?"

Khúc Hi Chi sùng sốt, không nói nên lời.

Bộ phim vẫn đang chiếu trên tivi, lúc này Cố Hi Chi mới nhớ chính âm thanh lớn hơn. Cảnh phim lúc bấy giờ, Khúc Hi Chi đóng vai Đắc Kỷ dựa đầu trên ngực Trụ vương làm nũng. Trụ vương xoay người hôn môi cô, tuy vị Trụ vương này để ria mép nổi danh "Ông chú", nhưng chênh lệch tuổi vẫn khiến Cố Hi Chi cảm thấy rất ngứa mắt, "Hai người xem ra rất hiểu nhau, đều có thảo luận trước khi đóng phim sao?"

"Đương nhiên." Khúc Hi Chi trả lời.

Cố Hi Chi ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói, "Thật ra với địa vị của chị bây giờ, hoàn toàn có thể từ chối bất kỳ cảnh hôn thân mật nào mà!"

"Ừ. Lúc tôi nhận phim "Vong Xuyên" cũng vì bạn diễn là diễn viên cùng giới nên mới không từ chối cảnh thân mật. Dù sao đồng tính cũng là một nghệ thuật vô hại."

Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn nàng, "Thật vậy sao?"

Khúc Hi Chi gật đầu, thấy nàng tròn mắt nhìn mình, còn nói thêm, "Đúng là làm khó dễ cô, nếu vai nam chính là Đường Dur, cô quay cảnh hôn sẽ không gian nan đến vậy."

Bị cô nói thế, Cố Hi Chi trái lại có chút ngại ngùng, "Thật ra tôi cũng không biết... Tôi diễn cảnh thân mật vẫn luôn có chú ý ngại tâm lý, chắc là bởi vì không đủ chuyên nghiệp nên mới bỏ lỡ nhiều giải thưởng."

"Nếu thật sự có chú ý ngại tâm lý, tôi nghĩ cô nên điều chỉnh tâm thái của mình, sau đó luyện tập thật nhiều."

"Cái này tôi cũng biết, nhưng luyện tập nhiều thật sự có thể thay đổi được hiện trạng sao?"

"Trung Quốc có rất nhiều thành ngữ chứng minh chuyện gì cũng có thể, tôi cảm thấy cô nên thử xem sao."

Cố Hi Chi gật đầu, cầm lấy ly sữa ngồi trên giường vừa uống vừa xem ti vi.

Tóc vừa gội được sấy khô, mái tóc đen dài tán loạn hai bên che khuất bả vai. Kiểu tóc này tôn lên sóng mũi đặc biệt cao của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút tỳ vết hài hòa cùng ngũ quan tinh xảo. Điều hòa thổi nhẹ qua mang theo mùi hương đặc hữu. Khúc Hi Chi liếc mắt nhìn nàng, lúc này gương mặt đã ửng đỏ vì hơi nước. Đáng vẻ như thế khiến Khúc Hi Chi có chút suy nghĩ, "Vậy cô không cần luyện tập sao?"

Cố Hi Chi uống một hộp sữa, lại ngẩng đầu nhìn cô, "Bây giờ?"

"Nếu cô cảm thấy tôi không hợp thì có thể từ chối."

"Chị đương nhiên hợp rồi, có điều tôi vẫn chưa chuẩn bị kỹ."

"Diễn viên phải biết tùy cơ ứng biến nhập vai vào kịch bản, không phải sao?"

Cố Hi Chi nháy mắt một cái, bàng hoàng nhìn cô, ra vẻ như đang xem xét.

Khúc Hi Chi lấy ly sữa trên tay nàng để qua một bên, không cho nàng cơ hội cân nhắc, cô đỡ hai vai nàng nói, "Bây giờ" rồi hôn lên môi nàng khi còn đang ngơ ngác.

Hương nước hoa nhàn nhạt của cô lấp đầy hơi thở Cố Hi Chi. Nhìn hàng mi nhỏ dày gần mình như thế, Cố Hi Chi cảm thấy có chút sợ hãi, lập tức lui lại một chút. Nhưng nàng không có phản kháng kịch liệt khiến Khúc Hi Chi chẳng muốn buông tha, mà day dưa truy đuổi. Chẳng biết có phải phải do bờ mi xinh đẹp của cô có thể khiến người khác đồ đần hay không. Cố Hi Chi lảng tránh một lúc nhưng bị Khúc Hi Chi đuổi cùng diệt tận không buông nên chỉ còn biết ngơ ngác nhìn mắt cô, không còn chống cự nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 29

Ánh đèn trong phòng rất yếu ớt, chỉ có âm thanh phát ra từ tivi. Khúc Hi Chi chạm nhẹ môi mình vào vành môi của nàng. Cảm giác thân thể nàng cứng đờ khiến cô chân chờ đôi lát, sau đó chậm rãi đưa lưỡi vào thăm dò.

Giữa răng và môi bị nhiễm làn hơi thở của nhau. Cố Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi ở cự li rất gần. Nàng ban đầu đã bị gương mặt tuyệt đẹp kia mê hoặc đến ngây dại, nhưng nụ hôn của cô càng lúc càng sâu khiến lý trí u mê của nàng bỗng nhiên muốn lùi bước.

Thật ra cùng một người bạn làm chuyện này ở trên giường vào buổi tối là đã hết sức kỳ lạ rồi. Cái gì mà hy sinh vì nghệ thuật chứ, chả phải giống như đồng tính rồi hay sao?

"Không luyện, bây giờ tôi không muốn luyện nữa!" Càng nghĩ càng quái dị, Cố Hi Chi từ từ tách ra khỏi nụ hôn, đồng thời lui ra sau một chút.

Nếu lúc mới bắt đầu, Cố Hi Chi kiên quyết lảng tránh thì có lẽ Khúc Hi Chi sẽ từ bỏ ý niệm này. Nhưng khi vừa hôn nàng, cô thậm chí còn nếm được vị sữa bò nhân nhật trên đầu lưỡi. Còn có đôi môi mềm mại cùng cái lưỡi thẹn thùng của nàng. Mỗi một tác, mỗi một điểm đều làm cô cảm thấy thích thú vô cùng.

Rõ ràng ban đầu cô chỉ lấy lý do tập diễn để hôn nàng, nhưng khi nụ hôn vừa đặt xuống thì cảm giác thích thú ấy khiến cô thay đổi quan điểm.

Quả thật, vào giờ phút này, nàng vẫn coi mình là bạn bè. Tuy cô không biết trong tiềm thức của nàng có hoài nghi về hành động đen tối vừa xảy ra hay không, nhưng nàng đã chấp nhận vứt bỏ nghi ngờ để tin nhiệm cô rồi, điều này cho thấy nàng không hề ghét cô. Mặc dù cô biết tự mình đa tình, nhưng tưởng bỏ cũng được, lừa gạt xâm chiếm cũng được, cảm giác khi hôn sung sướng đến vậy khiến cô không muốn cho qua.

"Một lần nữa thôi?" Khúc Hi Chi nỗ lực khuyên bảo.

Cố Hi Chi ngẩn người, lại lắc đầu, "Đề khi khác được không?"

Khúc Hi Chi đặt hai tay lên hai vai giữ nàng lại, nhưng khi nhìn đôi mắt thuần túy của Cố Hi Chi, ánh mắt cô hơi lóe lên, lại chậm rãi đẩy nàng ra.

"Tất nhiên được" Khúc Hi Chi lịch sự mỉm cười, "Tôi hiểu ý cô."

Một diễn viên giỏi là người có hành động tự nhiên như mây trôi nước chảy để biểu đạt tâm tình của mình.

Đẩy nàng ra trong giây lát, vẻ mặt Khúc Hi Chi chợt thoáng qua rất nhiều biểu cảm, như là bị tổn thương. Dù cô đã nỗ lực giấu đi nhưng vẫn không lấp được sự buồn bã, thất vọng khi bị cự tuyệt.

Cố Hi Chi xem phim hơi nhiều nên cũng rất thích nhìn mặt đoán tâm trạng. Tuy cô giấu cảm xúc rất nhanh, nhưng nàng cũng chẳng dễ lừa bất kỳ một tia cảm xúc nhỏ nào. Cố Hi Chi đã suy nghĩ rất nhiều khi nhìn thấy nét mặt đó. Chẳng hạn như nàng đã đồng ý làm bạn với ai kia rồi nhưng lúc này lại từ chối thẳng thừng vậy liệu có làm tổn thương lòng tự ái của cô không. Hoặc là, cô ấy rõ ràng có lòng tốt muốn giúp đỡ, nhưng nàng lại nhất quyết khước từ phải chăng sẽ khiến cô hiểu lầm là mình đề phòng, thậm chí còn có một chút hoài nghi.

Cố Hi Chi luôn nghĩ đến những chuyện đó, nhưng Khúc Hi Chi đã nói không sao nên nàng cũng không định giải thích nhiều.

Ti vi đang chiếu quảng cáo, Cố Hi Chi chuyển sang kênh giải trí tổng hợp. Nàng quay đầu nhìn Khúc Hi Chi đề nghị, "Cái này cũng không tệ lắm, chúng ta xem chung đi."

Khúc Hi Chi gật đầu mỉm cười. Không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng Cố Hi Chi cảm thấy trong mắt cô có mấy phần miễn cưỡng.

Tiết mục giải trí tổng hợp thật sự rất hay. MC quốc dân dẫn chương trình rất thu hút, phong cách nghề nghiệp cũng rất xứng với thanh danh. Tiết mục nào có anh tựa hồ đều khuấy động toàn hội trường trong mọi thời khắc. Cố Hi Chi cảm thấy rất hài lòng với người MC này, có vài hình ảnh và đoạn đối thoại làm nàng mỉm cười, còn có vài tình tiết ngớ ngẩn chọc nàng cười ha hả.

Tuy tâm trạng bị chương trình giải trí tổng hợp này chọc vui, nhưng Cố Hi Chi cười xong rồi thấy Khúc Hi Chi vẫn lạnh tanh, nàng lại cảm thấy tâm trạng cũng không tốt như vậy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt tiết mục giải trí cũng kết thúc. Cố Hi Chi quảng điều khiển ti vi về hướng Khúc Hi Chi nói, "Tôi đi lấy thêm ly sữa."

Khúc Hi Chi dùng một chút mới xoay đầu lại, biểu hiện xem ra có chút mất tập trung, không biết vừa suy nghĩ gì.

"Ừ." Nhưng cô vẫn ôn hòa đáp lời.

Cố Hi Chi nhìn cô rồi lại cầm ly sữa ra ngoài phòng ngủ.

Kỳ thực trong lòng Cố Hi Chi biết rõ Khúc Hi Chi là một người không thích bày tỏ cảm xúc. Cô được giáo dục rất lễ phép, đối với bất kỳ ai cũng đều

phải ôn nhu, không thể tùy tiện nổi nóng. Vì lẽ đó, có rất nhiều chuyện mặc dù trong lòng cô không vui nhưng ngoài miệng xưa nay vẫn không nói. Muốn biết gì đó từ miệng của một người như vậy kỳ thực rất khó, muốn nghe cô nói bậy bạ càng khó hơn. Nhìn đáng vẻ luôn cố gắng tỏ ra hài lòng nhưng bản thân lại không mấy vui vẻ của cô khiến Cố Hi Chi cảm thấy rất muốn nói gì đó.

Cố Hi Chi rót sữa xong rồi trở lại phòng ngủ thì thấy Khúc Hi Chi đang dựa vào thành giường, tựa hồ chuẩn bị nghỉ ngơi. Nàng đặt ly sữa qua một bên, sau đó nằm kế cô vỗ vỗ bờ vai.

Trông thấy Khúc Hi Chi nhìn nàng, Cố Hi Chi lập tức cười, "Buồn ngủ hả?"

Khúc Hi Chi nhìn đồng hồ, "Không."

Cố Hi Chi, "..."

Rõ ràng là bộ dạng buồn ngủ mà! Quà nhiên cô rất thích làm người khác khó xử?

"Chuyện kia..." Cố Hi Chi suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm được lời nào thích hợp để giải thích chuyện lúc này, lời nói trở nên rất vụng về, "Tôi không nghĩ ngờ ý tốt của chị đâu, chị không tức giận chứ?"

Khúc Hi Chi khẽ chau mày, tựa hồ không rõ ý của nàng.

Cố Hi Chi có chút hâm mộ sự thông minh của bản thân, "Tôi... biết chị sẽ không tức giận mà! Tôi nói chuyện vừa nãy á, tôi từ chối vì tôi cảm thấy hôm nay không thích hợp."

Nàng nói xong liền muốn vá kín miệng mình.

Lời giải thích đã biến thành giấu đầu hở đuôi, quả nhiên Khúc Hi Chi nghe nàng nói xong chỉ khẽ cười một lúc, dù đúng hay sai thì nàng cũng thấy nó thật là miễn cưỡng.

"Haiz... Thật ra tôi cũng không muốn làm chị mất hứng. Chẳng qua tôi cảm thấy muộn như vậy rồi mà hai người chúng ta lại đi làm những chuyện này thì có chút không thích hợp. Chị hiểu ý tôi không?" Cố Hi Chi chưa bao giờ có cảm giác muốn từ bỏ hoàn toàn chức năng nói của miệng mình.

Mặc dù nàng rất muốn an ủi cô, nhưng bản thân nói ra câu này lại chẳng khác gì không tin tưởng cô. Lấy thời gian muộn làm cớ để cự tuyệt, nàng nói thể đại khái chỉ khiến người ta cảm thấy đúng là không tìm được lý do nào khác.

Cố Hi Chi sốt ruột nghĩ đi nghĩ lại về lời phi logic của mình, nhưng bất luận nàng nói thế nào thì Khúc Hi Chi cũng chỉ mỉm cười nhìn nàng. Nụ cười bao dung của cô giống như không hề để bụng tất cả sự vụng về của nàng, cô thật sự sẽ không trách cứ điều gì.

"Không sao." Cô cất giọng nhàn nhạt, "Thời gian không còn sớm, ngủ đi!"

Cô nói như vậy khiến nàng không biết là thật sự không sao hay chỉ là giả vờ mình ổn. Cố Hi Chi không tiện nói gì, đành lên tiếng, "Tôi uống thêm một ly sữa nữa, chị buồn ngủ thì ngủ trước đi!"

Khúc Hi Chi gật đầu xem như tán thành, sau đó nằm xuống giường.

Do Khúc Hi Chi muốn nghỉ ngơi nên Cố Hi Chi liền tắt tivi. Nàng cầm ly sữa ngăn người nhìn màn hình tối đen.

Tuy tivi không mở, nhưng trước mắt Cố Hi Chi phảng phất rất nhiều hình ảnh. Chẳng hạn như lần đầu nàng đánh Khúc Hi Chi trước mặt mọi người. Hình ảnh cô cừ Lăng Tiêm đưa cho nàng túi nước đá vào những lần quay phim dưới nắng hè oi bức. Hình ảnh cô bất gặp thứ mình thích thì nhất định sẽ gọi điện hỏi mua cho nàng. Còn có hình ảnh cô nói sẽ tặng cho nàng bộ đồ cưới trị giá hơn 10 triệu tệ.

Nàng biết cô đối với mình rất rất tốt, nhưng xấu hổ thay là nàng chưa từng tặng lại cho cô tí quà nào. Không chỉ có như vậy, nàng còn mang đến cho cô rất nhiều phiền phức, lại không tin tưởng cô, luôn làm cô thất vọng.

Trong lòng dường như có gì đó đang nảy nở, sau đó phát triển, rồi tức tốc quyết định. Cố Hi Chi uống xong ly sữa cuối cùng, lại vỗ vỗ vai Khúc Hi Chi, "Này, chị ngủ rồi hả?"

Khúc Hi Chi mở mắt nhìn nàng, cũng ngồi dậy dùng tư thế tương đối lễ phép cùng nàng trò chuyện, "Sao?"

Cố Hi Chi khá bí ẩn lên tiếng, "Chờ một chút nữa rồi ngủ tiếp được không?"

Khúc Hi Chi gật đầu.

Cố Hi Chi nói tiếp, "Chúng ta luyện tập một chút đi! Được không?" Nàng dừng một chút, "Tự nhiên tôi lại rất muốn diễn tập."

Khúc Hi Chi hấp háy mắt, vẻ mặt xem giống như chưa đuổi kịp tư duy của nàng.

Cố Hi Chi không có dự định lãng phí thời gian nữa. Nàng áp sát vào mặt cô một chút, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi của cô một hồi, rồi lại đỏ mặt lùi lại.

Đối phương đã làm đến bước này mà lại giả ngu sẽ mất đi ý nghĩa. Khúc Hi Chi nhìn khuôn mặt ngượng ngùng hồng hào của nàng một lúc. Cô đỡ lấy hai vai nàng, dịu dàng mà kiên định hôn lên môi nàng.

Môi cùng môi ma sát, vuốt ve nhẹ nhàng. Không theo bất kỳ kịch bản nào mà hoàn toàn theo bản năng. Đầu lưỡi Khúc Hi Chi linh hoạt khéo léo quét qua răng môi, bắt lấy chiếc lưỡi nhẵn nhụi thơm vị sữa bò của nàng. Có liếm nhẹ, có nhiệt tình tấn công như lửa đốt. Nụ hôn lưỡi của cô xâm lược từng tấc không gian trong nàng, hầu như hoàn toàn không bỏ sót bất kỳ nơi nào. Ban đầu, Cố Hi Chi cũng không cảm thấy kỹ thuật hôn này có vấn đề gì, nhưng nụ hôn lại không ngừng thâm nhập, khiêu khích, dây dưa, truy đuổi khiến Cố Hi Chi cảm thấy rất xấu hổ. Trong tiềm thức của nàng có chút lui bước, chẳng hạn như khẽ lách ra khỏi đầu lưỡi đang quấn quanh nàng, chẳng hạn như cô muốn mở răng nàng ra thì nàng càng cắn chặt không cho phép quá tùy tiện.

Điều này hiển nhiên không có tác dụng gì lớn. Chỉ cần nàng hơi lui bước, Khúc Hi Chi sẽ gắt gao đuổi kịp. Cô tìm lưỡi nàng rồi linh hoạt quấn lấy, quấy nhiễu một hồi, bắt lấy rồi lại thả ra, cónhẹ nhàng ản chặt. Mỗi động tác của cô đều lay động thần kinh của nàng. Cuộc chiến giữa né tránh và truy đuổi càng ngày càng nảy lửa nóng rực. Rõ ràng lần trước cũng có hôn thử một lần, nhưng nụ hôn hôm nay lại hoàn toàn khác. Chiến đấu không ngừng, truy đuổi đến cùng, khiêu khích cực hạn khiến thân thể Cố Hi Chi mềm nhũn. Cảm giác này rất kỳ quái, nhưng cũng không làm nàng cảm thấy chán ghét.

Không chán ghét...

Cố Hi Chi không còn cảm thấy e lệ, mà là có chút xấu hổ.

Điều hòa thổi hơi lạnh lên chất vải khiến áo trở nên lạnh lẽo. Có lẽ đã qua rất lâu, Cố Hi Chi căn bản không còn nhớ rõ thời gian. Nàng chỉ biết có một ngọn lửa nồng cháy đang thiêu đốt chính mình. Nàng muốn rời khỏi nhưng đối phương không cho phép. Nàng muốn tiến tới, nhưng chuyện này vốn không đúng lắm. Sự dây dưa này đủ lâu để khiến Cố Hi Chi muốn nói cho cô biết: không thể dừng lại thì ít nhất cũng phải nghỉ ngơi chứ! Nhưng đầu lưỡi vừa định rút lui một ít thì Khúc Hi Chi đã cắn lấy môi nàng trừng phạt.

Lúc này, găm cắn không mang đến đau đớn mà lại đem tới cảm giác tê dại. Cả người Cố Hi Chi như bị dòng điện ngàn von chạy qua, ý nghĩ "Đây là đang làm gì?" bao phủ lấy nàng.

Nhất định có gì đó không đúng, nhưng Cố Hi Chi ngoại trừ nhiệt tình vượt mức chịu đựng thì hoàn toàn chẳng nghĩ gì được nữa.

Đầu lưỡi của Khúc Hi Chi tìm lưỡi nàng dây dưa, truy đuổi. Mỗi lần nàng nghĩ cô định lui bước từ bỏ nên không phòng bị thì lập tức bị quấn quanh trở lại. Đôi khi rõ ràng nàng cho rằng cô sẽ đuổi tới đây, nhưng chiến thuật cao siêu của cô lại đánh tới chỗ thất thủ khác. Không phải là nàng không muốn tránh, nhưng mà tránh không được. Liên tục thất bại khiến nàng bắt đầu buông xuôi, chẳng thêm chống cự, cũng không tránh né mà mặc cho cô muốn làm gì thì làm. Thế nhưng tựa hồ như vậy vẫn không thể thỏa mãn cô. Nụ hôn rất có tính khiêu khích, nhưng lúc đuổi tới thoi bùng lửa nóng lên lại nhanh chóng rút đi mất. Làm thế hết lần này tới lần khác, tâm tình vốn bình tĩnh cũng bị cô trêu chọc cho nổi sóng trập trùng.

Công lực của đối phương quá cao cường, bản thân nàng căn bản không phải là đối thủ.

Lúc nàng có chút phân tâm liền bị cô kéo lại, sau đó cô dùng răng nhẹ cắn đôi môi nàng để trừng phạt. Cảm giác tê dại mãnh liệt men theo động tác của cô thăm thấu mọi ý nghĩ của Cố Hi Chi, cảm giác này thật sự không giống từ trước tới giờ. Mỗi lần Khúc Hi Chi nhẹ nhàng ma sát đầu lưỡi qua lại rồi nhanh chóng rời khỏi chỗ nào thì nàng đều cảm thấy có một luồng khí bóng rắt để lại chỗ đó. Luồng khí này tích lũy ở bụng dưới nhưng lại không tìm được lối ra khiến nàng khó chịu mở miệng.

"Dừng mà..." Cố Hi Chi cảm thấy nếu không từ chối sẽ phát sinh chuyện kỳ lạ khác mất. Nàng dốc hết toàn lực mới tìm khe hở để nói chuyện được, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại bị chính âm thanh kỳ dị của mình hù sợ hết hồn.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 30

"Dừng mà..." Cố Hi Chi cảm thấy nếu không từ chối sẽ phát sinh chuyện kỳ lạ khác mất. Nàng dốc hết toàn lực mới tìm khe hở để nói chuyện được, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại bị chính âm thanh kỳ dị của mình hù sợ hết hồn.

Đây là... Tình huống gì thế này...

Cố Hi Chi ngơ ngác nhìn Khúc Hi Chi, nhưng hình như cô hoàn toàn không hiểu ẩn ý trong đó. Cô dùng sóng mắt ôn nhu lẳng lặng nhìn nàng, sau đó tiếp tục dùng đầu lưỡi xâm lấn, khiêu khích.

Hai người gần đến sát sao, chỉ cần nhìn vào đôi mắt kiều diễm của Khúc Hi Chi thì Cố Hi Chi đều sẽ cảm thấy gò má nóng lên. Huống hồ đầu lưỡi cô vẫn đang quỳến rũ đầu lưỡi mình, đồng thời còn có xu hướng tiến thêm một bước thăm dò.

Nhất định không thể tiếp tục!

Cổ Hi Chi sợ đến toát mồ hôi lạnh ướt sũng cả người. Nàng hoảng loạn vội đẩy cô ra, nhưng cơ thể đã sớm bị hôn đến không còn chút khí lực. Vai, không đẩy được, xuống chút nữa, vẫn không đẩy được, xuống chút nữa...

Một thứ mềm mại xuất hiện trong lòng bàn tay khiến Cổ Hi Chi sững sờ một lúc. Sau đó, đầu ngón tay lại như bị điện giật, gò má nàng trong nháy mắt ửng một vệt hồng.

Cái đó là... cái gì?!

Tím đập nhanh, đầu choáng váng, miệng khô khan, cử chỉ lúng túng hoàn toàn bị một loại cảm giác kỳ lạ thay thế. Dường như thân thể lúc này bỗng nhiên không còn là của mình nữa. Cổ Hi Chi bị một lực hấp dẫn lạ thường hút lại, đồng thời cũng sắp bị nó bức phát điên rồi.

Lúc này, Khúc Hi Chi hôn nhiệt tình chưa từng có, thậm chí giống tàn phá hơn. Đụng chạm kéo dài, xâm lược sâu rộng, cô căn bản không cho phép nàng thoái lui, cũng không cho phép nàng từ chối. Nếu nàng ngẫu nhiên chạy thoát thì kết quả nhất định sẽ bị cô trừng phạt đến không dám trốn nữa.

Môi bị hôn đỏ ửng xinh đẹp, không thể tránh khỏi rốt cuộc bị tìm tới thật. Nàng nỗ lực ngậm chặt miệng nhưng vẫn bị xâm nhập. Rõ ràng là không còn sức lực gì, nhưng mỗi lần cô quét đầu lưỡi tới thì lại giống như có dòng điện chạy qua khiến thần kinh càng thêm căng thẳng.

Dường như có gì đó tiêu hao mọi kiên nhẫn của nàng. Cảm giác xa lạ hết như dây leo sinh sôi nảy nở.

Hai người gần sát như thế, hô hấp cũng có thể hòa tan đối phương. Bị cô hôn, Cổ Hi Chi thật sự cảm thấy bản thân muốn tới gần một chút nữa, nhiều hơn chút nữa. Càng quan trọng chính là, Khúc Hi Chi nhiều lần nhiệt tình mời gọi đầu lưỡi của nàng, Cổ Hi Chi lại bị tiết tấu đó cuốn theo rồi chủ động phối hợp.

Chủ động...

Động tác này xuất hiện khiến Khúc Hi Chi xác định rằng lý trí của Cổ Hi Chi đã sắp biến mất triệt để rồi.

Thân thể dường như cũng nhiễm hơi thở của nàng, đầu lưỡi ngập tràn hương vị sữa bò. Khúc Hi Chi quyến luyến ngoắc lưỡi nàng rồi đánh vòng một đường, thòm thòm rút đi tất cả.

Có một loại cảm giác sắp chết chìm đến nơi hòa cùng với sự yêu thích đột nhiên bị người khác cướp đi. Trong lúc hỗn loạn, Cổ Hi Chi mông lung nhìn Khúc Hi Chi, tâm tư có chút rõ ràng.

Nàng vốn cũng không kịp xác định rõ tư duy thì đã có một loại cảm giác đáng sợ khác đang lan ra theo động tác của Khúc Hi Chi.

Hơi thở ấm áp phả vào mặt nàng, Khúc Hi Chi hôn nhẹ gò má nàng. Cô gắng sức hôn vành tai rồi khẽ liếm một vòng, sau đó nhẹ nhàng mút mát. Cô bỗng thu hồi đầu lưỡi, thổi nhẹ một hơi sát vào tai của nàng, rồi liếm nhẹ lấy vành tai.

Toàn bộ xương cốt đều muốn rã rời...

Cả cơ thể xụi lơ...

Hơi thở ấm nóng gần sát kéo dài. Rõ ràng nhiệt độ đánh vào má và tai, nhưng Cổ Hi Chi lại cảm thấy bụng dưới rất căng thẳng và khó chịu, đồng thời cơ thể gần như sắp bốc cháy đến nơi rồi.

Ý chí và sức phán đoán đều bị làn hơi ấm nóng ăn mòn từng chút rồi thiêu đốt thành tro. Cảm giác xa lạ mà mới mẻ chạy khắp thân thể khiến Cổ Hi Chi chỉ muốn tới gần hơn, rồi lại gần thêm chút nữa. Rõ ràng là có một loại rào cản ở nơi đó, nhưng vào giờ phút này thì có cản kiểu gì cũng mất sạch rồi, làm người ta không thấy rõ nữa.

Bị nàng ôm chặt như thế, Khúc Hi Chi có thể nào ngừng tay đây. Chất liệu tơ lụa nhẹ nhàng trượt xuống, Khúc Hi Chi dịu dàng vuốt ve lưng nàng, giống như đang động viên nàng. Nhưng giờ phút này, ý chí của Cổ Hi Chi đã bị cô làm cho lú lẫn hết rồi nên cũng chẳng biết tay ai kia đang làm cái gì.

Chiếc váy lại nhẹ nhàng tuột xuống thêm vài phân, xương quai xanh mỏng manh hoàn toàn phơi bày ra không khí. Hơi lạnh ngẫu nhiên thổi tới lập tức bị đồng hóa, không khí nóng rực phảng phất có thể thiêu rụi tất cả.

Vốn không biết nằm xuống lúc nào, cũng chẳng biết chiếc thắt lưng bị kéo xuống từ bao giờ.

Hơi lạnh thổi đến từng cơn, nhưng cảm giác nóng rực không hề giảm sút. Nhìn gò má nàng hồng hào như máu, Khúc Hi Chi từ từ dời nụ hôn xuống dưới. Vành môi tí mỉ lướt trên chiếc cổ thon dài trắng nõn của nàng.

Vén mái tóc dài sang một bên, từng điểm mẫn cảm được chăm sóc tỉ mỉ không những không thể khiến thần kinh của Cổ Hi Chi thả lỏng mà trái lại càng lúc càng căng thẳng thêm. Cảm giác mê mẩn ảo không chút kìm hờ chỉ cần thêm một bước nữa sẽ rơi xuống hỏa ngục, nhưng Cổ Hi Chi không nghĩ lại nhanh tới địa ngục như vậy.

Khúc Hi Chi rải đều nụ hôn ở cổ nàng và xương quai xanh rồi từng chút từng chút dời xuống dưới. Nhiệt khí ẩm ướt và mùi hương cơ thể dễ chịu đầy gọi cảm. Lúc ý chí của Cổ Hi Chi đang bay bổng trên mây thì một cảm giác tê dại, ấm nóng bao trùm trước ngực mình, mãnh liệt kéo nàng rơi khỏi chín tầng mây.

Hầu như cơ thể lập tức cương cứng lên. Cổ Hi Chi luống cuống nắm lấy tay Khúc Hi Chi, hệt hơi cắt giọng, "Không được... đừng mà, đừng lại..."

Đừng nói đi đến bước này căn bản không thể quay đầu lại nữa, chỉ cần nàng có chút phản ứng cũng khiến ai kia chẳng thể dừng tay được. Khúc Hi Chi hôn chặt đôi môi ngăn không cho nàng nói ra bất kỳ ngôn ngữ mang tính chống cự nào. Một tay giữ lấy eo nàng, tay còn lại nhẹ nhàng di chuyển khắp nơi khiến cả người nàng uốn éo không yên.

Nàng căn bản không có biện pháp ngừng run rẩy, thậm chí đến đầu ngón tay cũng tê cứng...

Đây rốt cuộc... Là đang làm gì...

Cổ Hi Chi cố gắng mở mắt ra, nhưng ngoại trừ sương mù giăng phủ thì cả thế giới dường như trở nên trống rỗng.

Cảm giác chân thật này mang đến ảo giác như sắp chết đến nơi rồi. Cả người nàng tựa hồ bị một sức mạnh vô hình điều khiển, hoàn toàn không có cách nào khống chế bản thân.

Nàng đã sắp kiệt sức, nhưng thân thể vẫn cứ cuồng loạn kêu gào không thấy đủ.

Cổ Hi Chi cảm thấy càng lúc càng suy sụp nên chỉ có thể nắm chặt lấy cổ tay của Khúc Hi Chi. Bụng dưới theo động tác của cô càng trở nên căng trướng. Nàng không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ có thể gất gao ôm cô, như muốn khảm nhập thân thể của mình, sau đó hòa làm một thể.

Hai vai cô bị nàng ôm chặt, móng tay cắm sâu sắp lộ ra dấu vết. Khúc Hi Chi lại khẽ hôn lên môi nàng, ra sức làm cho thân thể đang run rẩy của nàng thả lỏng hơn chút. Nhưng Cổ Hi Chi không chỉ không bình tĩnh thêm tí nào mà trái lại thật sự bầu tay vào vai cô hiện ra dấu ấn.

Không có cách nào kiểm soát tâm tình đang bị mê hoặc. Khúc Hi Chi nhìn đôi mắt mông lung của nàng, đầu ngón tay chậm rãi di chuyển xuống dưới.

Trước ngực, bụng dưới, rồi lại hướng xuống dưới. Mỗi lần đầu ngón tay đi tới một tác da thịt nào cũng làm nó biến sắc, dường như chỉ cần một cử chỉ nhỏ đều có thể khiến nàng run mình.

Nửa chiếc váy còn lại vốn chỉ là vật trang trí thôi. Hai chân nàng cũng không khép kín để phòng mà chỉ đơn thuần nằm ở một trạng thái vô thức không màng nguy hiểm.

Khúc Hi Chi thuận thế xâm nhập một ngón tay vào giữa hai chân nàng, đồng thời kiên định vào thêm sâu. Cổ Hi Chi bị chạm đến nơi riêng tư lập tức hoảng loạn bưng tình lại. Nàng bỗng nhiên bị một loại cảm giác cảm dỗ nên bắt đầu sợ hãi mà cảnh giác. Lý trí bảo nàng phải lập tức chạy trốn, nhưng chưa kịp tránh đi thì đầu ngón tay của Khúc Hi Chi lại thăm dò vào càng sâu hơn. Bây giờ, Cổ Hi Chi mới nghĩ tới khép hai chân phòng thủ, nhưng còn chưa kịp làm động tác phản kháng này thì tất cả đều bị Khúc Hi Chi đập đổ hết.

Đầu ngón tay của Khúc Hi Chi còn cách một lớp vải mỏng, cô hoàn toàn không dự liệu trước tình huống này, nhẹ nhàng ép xuống, nắn vuốt.

Cơ thể Cổ Hi Chi chấn động dữ dội theo từng động tác của Khúc Hi Chi. Cả người giống như bị dòng điện cực nhanh xông thẳng vào, xuyên thủng qua thân thể, Cổ Hi Chi lập tức nắm lấy cổ tay cô.

"Khó... chịu... quá..." Vất vả lắm mới có thể nói trọn một câu đơn giản với âm thanh vỡ vụn ngắt quãng, nhưng câu nói này vốn chẳng cần được hành động của đối phương. Khúc Hi Chi cương quyết duy trì hoạt động của ngón tay, cúi đầu hôn môi nàng, dành cho nàng trải nghiệm nhiệt liệt nhất.

Cảm giác sung sướng xa lạ như một làn sóng ập đến liên tục. Cổ Hi Chi chìm nổi liên miên trong dòng nước biển ấy. Trong lúc hoảng hốt, trời đất trong đầu quay tròn cực nhanh. Cổ Hi Chi chìm sâu trong thế giới đầy mê muội, uể oải và lạc lối. Nàng chỉ có thể thuận theo bản năng phối hợp cùng ngoại lực tiến lên phía trước.

Cách một tầng vải mỏng manh, Khúc Hi Chi có thể cảm nhận được nàng không còn sức chống cự. Cơ thể nàng càng căng thẳng thì ngón tay Khúc Hi Chi càng gia tăng cường độ, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi quấy rối nơi kiều ngạo nhất của nàng.

Thế giới đang xoay tròn, âm thanh ập bên tai. Cổ Hi Chi mơ màng mở to hai mắt, thần thái mê ly dị thường.

Đầu ngón tay cảm nhận được thân thể đã đạt tới giới hạn, vẻ mặt của nàng nói cho Khúc Hi Chi biết thời khắc này nàng rất cần cô. Mặc dù nàng cần cô như vậy, nhưng cô hoàn toàn không ngờ tới rằng trên thế giới này có một thứ gọi là trùng hợp.

Chính thời khắc này, tiếng chuông ngoài cửa vang lên dồn dập. Khúc Hi Chi cố gắng bỏ ngoài tai mọi thứ, nhưng sương mờ sâu trong mắt Cổ Hi Chi dần dần tiêu tan bớt. Điều này nói cho cô biết rằng lý trí của nàng đang dần thức tỉnh và mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Tất cả niềm vui sướng đều bị âm thanh thực tế phá vỡ. Lớp sương mờ dần tiêu tan. Tâm tư hỗn độn đang từ từ hồi phục. Chưa bao giờ Cổ Hi Chi cảm thấy tỉnh táo hơn vào giờ phút này.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 31

Lúc này, tất cả nỗ lực như đã trảng xe cát, mặc dù không muốn tin cũng phải tin thôi. Tiếng chuông cửa vẫn vang mãi. Khúc Hi Chi bắt đắ dĩ dừng lại, đem chân khoác lên người Cổ Hi Chi, "Tôi đi ra ngoài xem một chút."

Đường như Cổ Hi Chi căn bản không nghe cô nói mà chỉ cúi đầu, gò má bị bóng đen che khuất, không thấy rõ biểu cảm.

Thời gian không chờ ai cả, tuy Khúc Hi Chi có rất nhiều lời muốn nói với nàng, nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện. Cô sửa sang quần áo một chút rồi tới trước cửa nhìn ra ngoài qua chiếc lỗ nhỏ.

Lăng Tiêm đứng ở ngoài cửa, cô mặc trên người một chiếc váy ngắn màu đen trông đáng vẻ rất thành thực khiến Khúc Hi Chi không hề nghi ngờ cô tìm mình chỉ để nói chuyện phiếm. Quả nhiên, Khúc Hi Chi mới vừa vừa mở thì Lăng Tiêm đã nói liên tục, "Điện thoại của cậu và Cổ tiểu thư đều không gọi được. Tổng giám đốc Triệu vừa điện cho tôi hỏi cậu và Cổ tiểu thư đang ở đâu kia!"

"Tìm cô ấy có chuyện gì?"

"Đồng sự Tôn tới đây công tác, ông ta muốn mời Cổ tiểu thư ăn cơm."

Khúc Hi Chi nhìn đồng hồ, "Bây giờ rất muộn, cơm nước đã xong, cô ấy sẽ không đi."

"Ý của tổng giám đốc Triệu là: nếu tới nay đồng sự Tôn không thấy được Cổ tiểu thư thì bộ phim "Vong Xuyên" sẽ không được thuận lợi đâu!"

Khúc Hi Chi nhú mày, "Đây là ý gì?"

"Công ty có một diễn viên mới tên Ngải Vi muốn đóng "Vong Xuyên". Tổng giám đốc Triệu nói: nếu không nể mặt đồng sự Tôn một chút thì việc này sẽ rất khó làm". Lăng Tiêm dừng một chút rồi nói tiếp, "Kỳ thực với tính cách của Tôn Đình Hữu, đích thực chuyện gì cũng có thể làm được."

Khúc Hi Chi trầm mặc chốc lát, lại quay đầu nhìn không gian yên tĩnh bên trong một chút, nhỏ giọng nói, "Tôi biết rồi. Tôi sẽ gặp Tôn Đình Hữu sau, cậu về trước đi."

Mặc dù Khúc Hi Chi từ đầu tới cuối đều không hề nhắc tới Cổ Hi Chi đang ở đây, nhưng thói quen khiến cô không chút nghi ngờ, gật gù rồi đi.

Nhìn Lăng Tiêm rời khỏi, Khúc Hi Chi đóng cửa quay về phòng ngủ. Cô đứng ngoài cửa liếc nhìn điện thoại dính đầy son của Cổ Hi Chi. Cô đứng tại chỗ một lúc rồi mới đẩy nhẹ cửa ra.

Như tình huống vừa rồi, căn phòng vẫn lạnh lẽo và tối tăm. Cổ Hi Chi ôm đầu gối ngồi trên giường không nói lời nào. Tia sáng le lói chiếu lên drap giường màu đỏ khiến nó trở nên vô cùng ám tịch.

Trong phòng ngủ không có bất kỳ thanh âm gì, quá mức yên tĩnh khiến người ta cảm thấy có chút khó chịu. Khúc Hi Chi há miệng, có rất nhiều điều muốn nói. Cô quan sát Cổ Hi Chi rồi khẽ vén mái tóc ra sau gương mặt trắng bệch. Câu nói dài phút chốc biến thành một câu hỏi thăm đơn giản, "Em... vẫn ổn chứ?"

Cổ Hi Chi cúi đầu không nói lời nào, vùi mặt vào lòng bàn tay, nàng hận không thể chôn mình sâu xuống lòng đất. Mọi chuyện xảy ra lúc này giống như một giấc mơ khó hiểu. Chắc là nàng bị trúng tà nên mới có cảm giác đó. Nàng căn bản không thể tin được đó là mình, càng không biết tại sao mình lại làm ra chuyện như vậy.

Rõ ràng Khúc Hi Chi là phụ nữ, nàng cũng là phụ nữ. Nàng và cô chỉ có thể coi nhau là bạn bè, nhưng nhất thời không khống chế đã phát triển đến mức này. Nàng không chỉ không còn mặt mũi nhìn người khác, không có mặt mũi đối diện với chính mình, càng không có mặt mũi đối mặt với hai chữ bạn bè.

Nhìn thấy nàng ôm chặt đầu gối, mười ngón tay trắng bệch. Khúc Hi Chi đi tới phía trước mấy bước, cố thử dẫn dắt tư tưởng của nàng về hướng tích cực, "Thật ra chuyện lúc này đối với người trưởng thành rất bình thường. Phụ nữ cùng phụ nữ cũng rất bình thường. Tôi biết em trước giờ chưa từng làm chuyện như vậy, nhưng nếu khi này không có tình huống ngoài ý muốn... chúng ta..." Cô đang khuyên nhưng khi nhìn thấy Cổ Hi Chi cúi đầu rồi lệ thì bỗng im bặt. Khúc Hi Chi đi tới bên người nàng, còn chưa kịp mở miệng đã thấy nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe nói, "Tôi rất xin lỗi về chuyện vừa rồi, xin chị hãy quên ngay đi!"

Khúc Hi Chi ngăn người, một lát sau mới lên tiếng, "Nhưng thật sự không như em nghĩ đâu..."

"Tôi rất hối hận." Tâm tình của Cổ Hi Chi có chút suy sụp, bản thân nàng rất buồn bực vì căn bản không tìm được lý do giải thích cho hành vi ngượng ngùng khi này. Lời nói cũng có hơi mờ mịt, "Tôi vốn không biết nên từ chối chị thế nào. Nhưng chị từng bước ép sát tôi như thế chẳng khác gì Lâm Minh Linh cả!"

Khúc Hi Chi không nói gì, trên mặt rõ ràng bị tổn thương. Sau khi trầm mặc vài giây ngắn ngủi, Khúc Hi Chi chủ động xin lỗi, "Xin lỗi, là tôi không khống chế được hành vi của mình, nhưng em phải tin tôi. Tôi và cô ta không giống nhau. Tôi làm chuyện này với em bởi vì..." Cô dừng một chút, nhìn đáng vẻ phản cảm của nàng buộc cô nuốt câu "tôi yêu em" vào trong cổ họng, bắt đắ dĩ nói, "Nói chung tôi không giống cô ta."

Cổ Hi Chi không trả lời mà lại cúi đầu, một lát sau đó mắt nghiêm túc nói, "Tôi không đóng "Vong Xuyên" nữa!"

Khúc Hi Chi có chút bất ngờ, ánh mắt đẹp đẽ vì không rõ mà có vẻ thâm sâu, "Phim này em đã diễn được một nửa rồi, nói không diễn liền không diễn sao?"

"Tôi nói không diễn liền không diễn." Cố Hi Chi ương ngạnh lau nước mắt, "Lúc này tôi có nghe chị nói chuyện với Lăng Tiêm. Tôi biết Tôn Đình Hữu muốn gì. Lão sắc lang đó vốn không hề buông tha bất cứ nữ nghệ sĩ nào. Bây giờ ông ta đã nhắm tới tôi rồi, tôi nên bỏ bộ phim này là vừa."

Khúc Hi Chi neho mảy, không tán thành, "Em đã chuẩn bị cho bộ phim này lâu đến vậy rồi. Đừng nói phim đã quay được một nửa, không có em tuyệt đối cũng không thể đổi người khác đâu. Huống chi hiếm có người nào hợp vai nữ chính này hơn em, mà em lại rất cần bộ phim này."

Cố Hi Chi lắc đầu, đáng vẻ hoàn toàn không nghe lọt tai, "Tôi không quan tâm những chuyện đó. Tôi không muốn quản những chuyện này. Bây giờ, tôi không muốn đóng bộ phim này nữa."

Nàng khẳng định rất kiên quyết, Khúc Hi Chi nhìn nàng, im lặng rất lâu mới nói, "Là vì tôi sao?"

Cố Hi Chi vui đầu vào đầu gối không nói lời nào.

Khúc Hi Chi quay đầu nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, bình tĩnh vài giây rồi quay đầu nhìn nàng, "Nếu chỉ vì muốn tránh tôi mới nói ra câu đó thì để tôi đi, em không cần đi."

Cố Hi Chi vẫn chôn đầu chặt vào đầu gối, nhưng thân thể lại run rẩy, rõ ràng chứng minh nàng đang khóc.

Khúc Hi Chi lấy một chiếc khăn tay từ trong tủ ra, nhưng không đưa nàng mà chỉ đặt bên người nàng, "Đúng lúc cuối năm có một kịch bản rất tốt. Tôi vốn sợ vướng lịch trình sẽ không tham gia được. Bây giờ nghĩ lại hay là đóng phim này càng có lợi hơn. Tôi nắm được nhược điểm của Tôn Đình Hữu nên có thể thuyết phục ông ta. Bộ phim này đối với em mà nói không thể mất đi, em nhất định phải đóng cho xong, được không?"

Cố Hi Chi từ lâu đã khóc không thành tiếng, nàng rất hối tiếc và cũng tự trách đối với chuyện vừa rồi. Nàng vốn rất ghét cái cách cô đem đau khổ đến cho cả hai. Nhưng nghe cô nói như vậy, nàng không chỉ không hề nhẹ nhõm mà nước mắt cũng lăn dài xuống.

Cố Hi Chi không hiểu, không thể nghĩ ra tại sao đối với cô rất tệ nhưng cô vẫn luôn dịu dàng đến vậy. Thậm chí còn giúp đỡ nàng, càng khiến nàng cảm thấy chán ghét, cực kỳ khó chịu.

Nhìn thấy nàng khóc, Khúc Hi Chi xem ra cũng rất âm thầm. Cô cẩn thận suy nghĩ chuyện xảy ra vừa nãy. Bỗng nhiên cô cảm giác thấy có thể là nàng thật sự quá bất ngờ khi đột ngột tiếp nhận chuyện đồng tính như vậy. Nếu nàng có chút thích cô, như vậy vẫn còn cách xử lý, nhưng tình huống bây giờ không khả quan cho lắm.

Tư duy càng ngày càng rõ ràng khiến Khúc Hi Chi chủ động gánh chịu mọi chuyện. Thế nhưng một tia hi vọng làm cô không nhịn được lên tiếng, "Vấn đề hôm qua em hỏi tôi, tôi không nói thật. Tôi nghĩ bây giờ chắc em đã hiểu rõ rồi. Thật ra tôi đóng phim này vì em, nhưng không chỉ đơn giản muốn làm bạn bè với em như vậy." Cô dừng một hồi, có chút nhút nhát hiếm thấy, "Em... thật sự cảm thấy một chút cũng không thể tiếp nhận..."

"Tôi rất ghét chị." Chữ "Tôi" cuối cùng chưa thốt ra đã bị Cố Hi Chi đánh gãy. Nàng dùng tay lau nước mắt, sau khi nhìn đáng vẻ bị tổn thương của Khúc Hi Chi, nàng rất muốn khống chế cái miệng hại người của mình nhưng rất nhiều chuyện đã phát sinh vốn không thể dừng lại.

"Lần đầu tiên nghe thấy tên của chị là tôi đã ghét chị rồi. Chuyện gì chị cũng tốt hơn tôi, ưu tú hơn tôi. Chị cần chỗ nào có chị thì ánh mắt của mọi người sẽ không đặt lên tôi nữa. Chị là một người phụ nữ kiêu ngạo, giỏi giang đương nhiên không biết tôi cực khổ cỡ nào mới phát triển được như bây giờ. Có thể bây giờ chị xem thường tôi, mỗi phút mỗi giây tôi đều bị người khác mặc định là một diễn viên quen. Chị nhìn đi, chị cần Tôn Đình Hữu nói một câu là tôi sẽ mất việc vài năm. Rõ ràng chúng ta chênh lệch lớn như vậy, mỗi lần nghĩ đến chị tôi đều thấy bi ai cho bản thân, chị bảo tôi làm sao không ghét chị hả?"

Nàng liên tiếp nói nhiều như vậy khiến sắc mặt Khúc Hi Chi càng lúc càng trắng bệch, nhưng cô lại ra sức khống chế cảm xúc, cuối cùng lặng lẽ lên tiếng, "Được, em không thích tôi như vậy thì bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ cố gắng tránh xa tầm mắt của em. Thế nhưng công việc là công việc, đừng vì tình cảm riêng tư mà làm lỡ sự nghiệp, cũng đừng quá quan tâm người khác đánh giá thế nào. Bọn họ vốn không hiểu em, em ưu tú như thế sau này nhất định sẽ mạnh mẽ hơn tôi."

Cố Hi Chi lau nước mắt, khống chế tâm tình một lúc, giả vờ không nghe thấy. Nàng xuống giường mang giày ra khỏi phòng ngủ.

Khúc Hi Chi nhìn nàng ra khỏi cửa, im lặng hồi lâu nhưng vẫn lên tiếng, "Ngày mai tôi lập tức rời khỏi đoàn phim. Em phải cố gắng diễn cho tốt."

Cố Hi Chi chỉ ngừng chân lại một chút, cũng không quay đầu lại lập tức rời đi.

Khúc Hi Chi nhìn bóng lưng của nàng, mi mắt mịt mịt lại.

Lần thứ hai bước vào căn phòng ngủ này, cô chứng kiến Cố Hi Chi phản ứng rất nhiều biểu cảm. Ví dụ như nắn cô, im lặng, thậm chí giống như trước tát cô một bạt tay, nhưng cô chưa hề nghĩ tới nàng sẽ khóc, khóc đến thương tâm.

Nước mắt của phụ nữ chia thành rất nhiều loại, mừng đến phát khóc, bi thương quá độ, thậm chí cảm động rơi lệ.

Nhưng có một loại thật sự gọi là... chán ghét đến cực điểm.

... Nàng vẫn ghét cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 32

"Thật kinh ngạc! Diễn viên rời khỏi đoàn phim "Vong Xuyên!"

"Khúc Hi Chi và Cố Hi Chi xích mích vì những điều nhỏ nhặt."

"Phân tích nguyên nhân Khúc Hi Chi rời khỏi đoàn phim "Vong Xuyên!"

"Cố Hi Chi và Khúc Hi Chi bất hòa, Khúc Hi Chi bỏ đi."

"Hợp đồng hết hạn, vung tiền như rác."

... ..

Triệu Linh ngồi trong phòng họp trên tầng hai mươi ba của công ty Hoa Ngõ, vừa uống cà phê vừa thưởng thức tiêu đề muôn màu muôn vẻ trên báo hôm nay. Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ sau lưng cô, khảm nạm lên người một lớp viền vàng sáng chói.

Thả tờ báo xuống, Triệu Linh tựa lưng vào chiếc ghế xoay màu đen uống một hớp cà phê, sau đó chậm rãi buông ly xuống nói với những người còn lại trong phòng họp, "Việc Khúc Hi Chi rút khỏi bộ phim này sẽ do cá nhân cô ấy gánh trách nhiệm. Tôi nghĩ bây giờ chúng ta không cần phải cân nhắc Khúc Hi Chi muốn thế nào nữa. Hoa Ngõ đã đầu tư rất nhiều vào "Vong Xuyên". Hiện giờ nó đang trong thời kỳ phát triển, có thể nói đã nổi tiếng lắm rồi, nhưng chỉ có tiếng mà không có nội dung thì không được. Tôi muốn một diễn viên không thể kém Khúc Hi Chi quá nhiều để tiếp tục đóng vai của cô ấy, mọi người đề cử thử xem."

Rất nhanh có người nói, "Chẳng phải lúc trước bộ phim này do Đường Dư đóng sao? Tôi thấy Đường Dư có khí chất thích hợp đóng bộ phim cổ trang này."

Rất nhanh lại có người phản bác, "Hợp đồng của Đường Dư sắp hết hạn, giao vai diễn tốt như vậy cho anh ta chẳng khác gì trao của hồi môn đem gả đi sao?"

Cũng có người nói, "Bộ phim này rất được quan tâm, hay là đề cử diễn viên mới đi, lợi dụng sức nổi tiếng của nó để lăng xê người mới!"

Còn có người nói, "Dùng người mới rõ ràng không thích hợp, là cả một vấn đề đấy, hướng hồ đạo diễn Khương Đồ rất khó hợp tác. Khúc Hi Chi bỏ đi khiến ông ta tức giận không ít đâu. Lúc này lại nhét người mới vào, e rằng bộ phim này đến bao giờ mới quay xong."

Triệu Linh lắng lắng nghe ý kiến của tất cả mọi người, ngồi thẳng người trên ghế, ghi lại tất cả vào máy tính và sổ ghi chép, "Tôi quyết định dùng Đường Dư, có ý kiến gì thì nói ngay bây giờ đi."

Bên trong phòng họp yên lặng như tờ.

Triệu Linh ghi được một nửa mới nhắc mắt nhìn mọi người một lúc, gấp laptop đứng lên, "Tan họp."

Do Khúc Hi Chi quyết định rời khỏi đoàn phim "Vong Xuyên" nên đã gây hỗn loạn mấy ngày nay. Ngoại trừ những cảnh có Khúc Hi Chi mang đến tồn thất, vai nam chính vẫn chưa định nên không thể tiếp tục quay phim như bình thường khiến đạo diễn Khương Đồ không chỉ một lần phát hỏa.

Dù sao cũng còn đợi vai nam chính vào tổ, mà phim thì không thể ngừng lại vì một người, nên mấy ngày liên tiếp vẫn là phân cảnh nữ chính Lục Yêu diễn cùng mấy vai phụ.

Hôm nay vẫn là phân cảnh Lục Yêu đóng cùng diễn viên phụ. Nội dung kịch bản: công chúa Đế Cơ thấy Lục Yêu cảm mến của hoàng đế U Minh nên cho rằng nàng ăn trộm nên liền đoạt lại thanh kiếm này. Lục Yêu bị cướp kiếm lập tức giành về nhưng lại bị đối phương đánh ngã ngồi sập xuống đất.

Đã mấy ngày chưa thấy Lâm Minh Linh đóng vai Đế Cơ, nhưng nàng ghét và né cô ta còn không kịp. Cố Hi Chi diễn xong phân cảnh trước, sau đó ngồi trong phòng hóa trang đợi make up. Bên cạnh nàng chỉ có một mình Hạt Hạt tấn công tới tấp, "Tiểu Cảnh, truyền thông đều nhắm vào cậu đó, vất vả lắm mới yên tĩnh được chút. Bây giờ, chuyện Khúc tiểu thư rời khỏi đoàn phim sôi sục cả lên! Mọi người đều nói là cậu bức Khúc tiểu thư bỏ đi. Trên blog mắng chửi tùm lum kia! Tổng giám đốc Triệu để cậu giải thích rõ nhưng sao cậu lại không hề động đậy gì hết vậy?"

Cố Hi Chi nhìn chân dung của mình trước gương, biểu hiện vô cùng trấn định, "Chị ấy muốn làm sáng tỏ thì để chị ấy làm đi. Tôi sẽ không giải thích gì hết!"

Hạt Hạt càng thêm nan giải, "Tại sao chứ!? Trước đây cậu đầu phải không nghe lời khuyên của người khác như vậy?"

Cố Hi Chi nhìn cô trong gương, "Thật sự muốn biết tại sao?"

Hạt Hạt gật đầu, làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Cô vốn tưởng rằng Cố Hi Chi sẽ phân tích ra một đồng nguyên nhân giải thích hành vi của nàng, nhưng không ngờ nàng chỉ hời hợt nói, "Bởi vì chính tôi đã bức cô ta đi."

Hạt Hạt ngơ ngác chớp chớp mắt, cũng không nói chuyện.

Trang điểm đơn giản sau mười phút thì Cố Hi Chi đã vào phim trường chuẩn bị quay với Lâm Minh Linh. Trời đã sang thu, nhưng ánh nắng vẫn gay gắt có thể nướng người khác. Lâm Minh Linh mặc một bộ đồ rất hoa lệ ngồi đợi sẵn. Nhìn thấy Cố Hi Chi, cô liền ôm lấy nở nụ cười, rồi nhanh chóng tạo nhã đi tới trước ông kính.

Tuy nửa bộ phim biến thành thế này khiến Khương Đồ rất tức giận, nhưng niềm an ủi duy nhất của ông chính là: mấy ngày nay, nữ chính Cố Hi Chi giỏi vượt mức bình thường, trạng thái càng ngày càng tốt.

Chẳng biết có phải nàng thấy sự có quan hệ thù địch với Khúc Hi Chi hay không. Nhưng sau khi Khúc Hi Chi rời đi thì tình trạng của nàng bỗng nhiên ổn định trước nay chưa từng có. Vài phân cảnh ông cho rằng nhất định sẽ NG, nhưng nàng giống như ăn trúng gì đó, đột nhiên thông minh đột xuất, tất xấu cũng đang dần được cải thiện.

Chuyện như vậy người bên ngoài có thể không thấy được, nhưng thân làm đạo diễn nên ông lĩnh hội rất sâu sắc. Bởi vậy, mặc dù không biết chuyện riêng của Cố Hi Chi và Khúc Hi Chi, nhưng Khương Đồ vẫn luôn chắc chắn hai người này tuyệt đối là kẻ thù truyền kiếp.

Nhân viên đã bố trí phân cảnh thỏa đáng, đường hầm tối đen dẫn vào thật sâu. Đèn và máy quay tập trung sẵn, diễn viên quần chúng đóng vai ma quỷ ở Minh giới cũng đã vào chỗ. Cố Hi Chi dựa theo kịch bản yêu cầu đợi giữa lối vào Minh giới, Khương Đồ chỉnh ống kính rồi ra hiệu quay phim.

Lâm Minh Linh đóng vai Đế Cơ liếc nhìn Cố Hi Chi rồi nở nụ cười quái dị, cô nâng trường bào vàng óng lên, vội đi vào Minh giới. Tỷ nữ ở sau lưng cô khúm núm gật đầu tiễn tống. Cố Hi Chi chậm rãi cười, nàng phục hồi tinh thần lại rồi đi từ trong ra.

Hai người đã vào vị trí của mình. Dựa theo tình tiết trong kịch bản, lúc này hai người lướt qua nhau. Lục Yêu không phát hiện người đi ngang qua nàng là ai, Đế Cơ cũng không có chú ý tới nàng. Thế nhưng lúc hai người lướt qua, ống kính đặc tả thanh kiếm bên hông Lục Yêu, tiếp theo Đế Cơ nhanh chóng bước tới ngăn nàng lại.

Bấy giờ, ống kính đặc tả biểu cảm của hai diễn viên. Lục Yêu mờ mịt khó hiểu, còn Đế Cơ lại vô cảm, nhưng phân cảnh này rõ ràng lại khiến người khác cảm thấy là lạ.

Hai người nhìn nhau một lát, Đế Cơ đoạt lấy thanh kiếm của Lục Yêu. Lục Yêu thấy thanh kiếm bị cướp đi, ngay lập tức muốn đoạt lại, nhưng tay nàng vẫn chưa chạm được thân kiếm thì đã nhận lấy một cái tát vang dội. Tuy nội dung kịch bản yêu cầu Cố Hi Chi lùi về sau rồi té ngã sau khi bị tát, nhưng sau khi Lâm Minh Linh tát xong, không chỉ có mình Cố Hi Chi mà tất cả mọi người trong đoàn phim đều kinh ngạc đến ngây người.

Bình thường, diễn viên đóng cảnh đánh nhau này đều chạm đến là thôi. Tuy hậu kỳ sẽ thêm âm thanh nên hiệu ứng không có gì khác biệt, nhưng trong quá trình diễn nhất định phải biết dự liệu ra tay đúng mực.

Có lẽ do hoàn cảnh xung quanh khá yên tĩnh, thời điểm Lâm Minh Linh tát Cố Hi Chi khiến mọi người trong trường quay đều ngẩng đầu lên nhìn.

Chỗ bị Lâm Minh Linh đánh hằn sâu dấu năm ngón tay. Cố Hi Chi bình tĩnh nhìn cô không nói gì. Mà Lâm Minh Linh chỉ mỉm cười hỏi, "Cố tiểu thư, có vấn đề gì không? Nội dung kịch bản yêu cầu tôi đánh cô như thế mà."

Cố Hi Chi vẫn nhìn cô không nói lời nào. Những người trong trường quay cũng không dám mạo hiểm can thiệp, chỉ có Khương Đồ háng giọng một cái nói, "Minh Linh, không cần đánh mạnh như vậy đâu! Hậu kỳ sẽ thêm hiệu ứng và âm thanh sau. Cô đánh mặt nhóc Cố thành như vậy thì làm sao mà quay tiếp được nữa?"

Lâm Minh Linh quay đầu xin lỗi, "Hóa ra là như vậy, tại tôi không có kinh nghiệm. Tôi xin lỗi Cố tiểu thư nha! Chờ chút nữa quay lại được rồi."

Tuy cô nói xin lỗi, nhưng ngữ khí hời hợt không có ai cảm nhận được sự áy náy. Trong bầu không khí quái lạ, Cố Hi Chi bị chuyên gia trang điểm kéo đi dặm phấn che lại năm dấu tay. Kịch vui lại bắt đầu rồi đây.

Hai người lại gặp nhau ở lối đi vào Minh giới. Phong cảnh xung quanh tối tăm, bảo kiếm Lục Yêu đeo bên hông khiến người khác chú ý. Hai người lướt qua nhau thì Lâm Minh Linh xẹt mắt qua hông nàng, sau đó lập tức ngăn nàng cướp kiếm. Cố Hi Chi dựa theo nội dung kịch bản, theo bản năng muốn đoạt lại. Lâm Minh Linh giơ tay tát nàng một cái, nhưng lực đánh lần này không khác lần trước là mấy. Dù thế, vì muốn mau chóng kết thúc cảnh này nên Cố Hi Chi đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, thuận thế lùi ra sau vài bước ngồi sập xuống đất.

Ông kính lướt qua Cố Hi Chi rồi quay đến mặt Lâm Minh Linh, nhưng cô không nói lời thoại nào mà chỉ đứng yên tại chỗ nhìn nàng.

Tuy người trong trường quay đều hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Lâm Minh Linh là thiên kim tiểu thư của Tinh Quang, bối cảnh và thân phận rất to lớn, không ai dám đắc tội với cô hết. Ngay cả Khương Đồ cũng lặng lẽ chứng kiến tình huống như thế hồi lâu mới lên tiếng, "Lâm tiểu thư, quay lại lần

cuối cùng. Xin cô nhớ nói thoại, bằng không đoạn này sẽ hỏng mất."

Lâm Minh Linh cười nói, "Tôi có chừng mực, đạo diễn Khương."

Tuy nói như vậy, nhưng lần thứ ba Lâm Minh Linh vung tay đánh vào mặt Cố Hi Chi, liền ngay cả Ngô Ân cũng không kiềm chế được tiến lên chỉ trích cô.

Do Lâm Minh Linh tát cái này quá mạnh khiến Cố Hi Chi không thể té theo kịch bản mà liền tiếp lui về phía sau vài bước rồi ngã mạnh xuống mặt đất lồm lổm.

Tuy Lâm Minh Linh dựa theo kịch bản nói câu cuối để kết thúc phân cảnh, nhưng nhìn thấy gò má sưng phù của Cố Hi Chi, Ngô Ân không nhịn được nói, "Lâm tiểu thư, chị làm như vậy đoàn phim không hoan nghênh chị."

Lâm Minh Linh giả ý xin lỗi, cười nói, "Tôi chỉ muốn diễn cho hay thôi, xin lỗi nhé!"

Cô nói dứt câu liền bỏ đi. Nhiều người ở đây lập tức đỡ Cố Hi Chi qua một bên nghỉ ngơi. Ngô Ân ngồi bên cạnh nhìn nàng bị tổn thương, bất bình lên tiếng, "Tại sao Lâm tiểu thư lại làm vậy. Thật quá đáng mà!"

Cố Hi Chi không nói lời nào, mặc cho Hạt Hạt dùng khăn bọc đá lăn lên mặt mình.

Hạt Hạt vừa lăn mặt cho nàng vừa nói, "Cậu đắc tội cô ta à?"

Cố Hi Chi suy nghĩ một chút, "Chắc thế!"

Ngô Ân nói, "Nếu Khúc tiểu thư vẫn còn ở đây thì tốt rồi. Nếu chị ấy ở đây, Lâm tiểu thư căn bản cũng không có cơ hội đánh chị mấy lần như thế đâu!"

Cố Hi Chi chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cô.

Ngô Ân bị nàng nhìn chăm chăm, cười nói, "Em biết hai chị là bạn tốt mà! Không cần giấu em đâu chị Tiểu Cảnh."

Cố Hi Chi không nói lời nào.

Buổi chiều sau khi quay xong, lúc Cố Hi Chi đang tháo trang sức thì nhận được một cú điện thoại mời đi tiệc rượu. Nàng rất căm ghét mấy hình thức xã giao kiểu này, nhưng thân bất do kỷ. Huống hồ đây tiệc của đoàn phim, nhà sản xuất dùng mọi cách khuyến Cố Hi Chi nên nàng cũng nhắm mắt đồng ý.

Khi chuẩn bị rời khỏi trường quay, Cố Hi Chi phát hiện mình bỏ quên vài thứ trong phòng thay quần áo. Nàng vội vã chạy đi lấy, nhưng chưa kịp đẩy cửa ra lại không khéo nghe được đề tài liên quan tới mình.

"Chẳng phải Cố Hi Chi không tham gia những buổi xã giao kiểu này sao? Cô xác định hôm nay cô ta cũng đi hả?"

"Sợ hôm nay trốn không khỏi thôi."

"Mấy lần trước cô ta đều không đến. Tôi còn tưởng cô ta lợi hại tới mức không sợ bị nhà sản xuất khai tử chứ!"

"Là Khúc Hi Chi lợi hại chứ nào phải cô ta. Mẹ của Khúc Hi Chi là nhân vật quyền lực trong Bộ kiểm sát đó. Tôi nghe nói có rất nhiều quan chức thấy bà ấy như nhìn thấy thái hậu vậy. Có ai đủ bản lĩnh trong chúng ta muốn đắc tội với những người này chứ!"

"Cô ấy thật tốt số."

"Cô cho rằng Cố Hi Chi không tốt số sao? Mấy lần trước, sản xuất Phương Tường tìm Cố Hi Chi hầu ăn hầu uống đều bị Khúc Hi Chi cản lại. Tên họ Lưu đó bị cự tuyệt nhiều lần, sau khi say rượu còn hỏi tôi rốt cuộc Cố Hi Chi và Khúc Hi Chi có quan hệ gì."

"Cô biết hai người có quan hệ gì hả?"

"Tôi nào có biết!"

Chuông điện thoại réo rất vang lên, Cố Hi Chi không kịp vào phòng lấy đồ thì đã xoay người rời đi.

Bây giờ tối, khách khứa ngồi đầy trong phòng khách sạn. Đối mặt với những người đàn ông mặc vest mang giày tây này, tuy Cố Hi Chi không nhiệt tình chào đón được, nhưng cũng không thể xù mặt ra. Ly rượu trên bàn đang được rót ra. Trong trường hợp này, Cố Hi Chi luôn uống trà theo thường lệ, nhưng ông chủ ngồi bên cạnh lại lên tiếng, "Cố tiểu thư vất vả lắm mới đến một chuyến, sao lại không uống rượu chứ? Cảm ly nhanh nào, tôi rót rượu cho Cố tiểu thư!"

Cố Hi Chi vội chuẩn bị từ chối thì một người đàn ông khác lại nói, "Cố tiểu thư, tổng giám đốc Vương của chúng tôi để cô đóng vai nữ chính trong bộ phim này, lúc trước ông còn giao thiệp với đồng sự Tôn của các cô nữa. Nếu cô không mời ông ấy một ly thì thật là đáng trách nha!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Cố tiểu thư đừng không nể mặt chứ! Một ly rượu cũng không thể uống thì làm nữ chính cái quái gì!"

Bình thường Cố Hi Chi nghe xong những câu này sẽ xoay người bỏ đi, hoặc là thà đắc tội người khác chứ nhất quyết không uống giọt rượu nào. Nhưng Triệu Linh đã nhiều lần nhắc nhở nàng nhất định phải thuận lợi quay xong bộ "Vong Xuyên". Huống hồ phía bên Tôn Đình Hữu lúc nào cũng có thể xảy ra sự cố, nàng không chịu trách nhiệm nổi những chuyện này.

Hầu như nàng phải cố hết sức gượng cười đồng ý để đối phương rót rượu, nhưng sau khi đi xong bước này thì Cố Hi Chi mới phát hiện mình hoàn toàn sai lầm.

Có lẽ đa số nữ diễn viên ở đây đều có tư lượng khá nên mọi người hoàn toàn không thèm bận tâm đến có một cô gái nhỏ không biết uống rượu trên bàn. Nhìn những ly rượu thay phiên được uống cạn, Cố Hi Chi cố hết sức giả vờ bưng ly rượu lên cùng với mọi người, nhưng giờ một ly lên quá nhiều lần cũng không thể không uống một chút lấy lệ. Ngoại trừ cảm giác khó chịu như lúc trước, nồng độ cồn lần này thật sự khiến Cố Hi Chi nhiều lần cảm thấy không chịu đựng nổi. Ngó Ẩn đi chung thấy sắc mặt Cố Hi Chi trắng bệch liền vỗ vai nàng nói, "Chị Tiểu Cảnh, uống không được thì vào toilet trốn một lúc đi!"

Cố Hi Chi nghe cô mượn cớ đi toilet, nhưng vừa bước vào cửa thì liền cảm thấy buồn nôn, nàng bắt ngờ ôm bồn rửa tay nôn thốc nôn tháo.

Trong khách sạn, người đến người đi tấp nập, âm thanh chói tay hầu như bao trùm tất cả ngõ ngách, chỉ có góc nhỏ trong toilet yên bình hơn được một chút. Cố Hi Chi nằm trên bồn rửa tay nôn, tiếng nước rì rào che lấp đi loại âm thanh phiền toái này. Có lẽ loại cảm giác sinh lý này quá khó chịu nên Cố Hi Chi vừa bình tĩnh lại nhìn vào chiếc gương lớn khóc rống lên. Từng phút từng giây trôi qua không thể làm cô nín khóc, trái lại một số hình ảnh và âm thanh thoáng lên trong trí óc khiến cô càng bất mãn khóc đau thương hơn.

Rất lâu sau đó, Cố Hi Chi vẫn đứng trước bồn rửa tay lẳng lặng nhìn mình trong gương.

Không ai biết nàng đang nghĩ gì, nàng cũng không muốn để cho bất kỳ ai biết nàng đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 33

Đêm đó Cố Hi Chi say rượu đến mơ hồ, đại khái là bởi vì cơ thể quá mòn mỏi nên đã động đến lòng cảm thông của mọi người, nói chung nàng không bị làm khó dễ nữa.

Mấy ngày sau, Đường Dư vào đoàn phim. Trải qua rất nhiều phong ba bão táp, đoàn phim "Vong Xuyên" từ khi có anh ta mới hoàn toàn ổn định trở lại, tất cả đều đi vào khuôn phép cũ. Dù là nhân vật chính hay phụ đều hòa thuận với nhau. Đại khái là không có bất kỳ trở ngại nào nữa, bộ phim "Vong Xuyên" kết thúc trước dự kiến một tháng.

Trong buổi tiệc chia tay đoàn phim, đạo diễn Khương Đồ khen nhân vật chính Đường Dư không dứt miệng.

"Nhìn đi, Đường Dư diễn xuất thật mượt mà, giải nam chính xuất sắc nhất năm nay rất đáng xem nha!"

Hiếm khi thấy người luôn luôn keo kiệt lời khen như Khương Đồ nói ra lời này. Một số bạn nữ minh tinh cũng phụ họa thêm, "Đúng rồi đó! Khúc tiểu thư đã là diễn viên giỏi, diễn xuất của Đường đại ca cũng không kém Khúc tiểu thư đâu. Giải nam chính xuất sắc năm sau nhất định là anh rồi!"

Có vẻ Đường Dư không có chút rung động với những lời khen ngợi này, anh lễ phép cảm ơn rồi nhìn Cố Hi Chi đang ngồi bên cạnh, ôn nhu hỏi, "Lạnh sao?"

Kỳ thực rất lạnh, nhưng Cố Hi Chi lại lắc đầu như không có chuyện gì xảy ra, "Không lạnh."

Từ khi Đường Dư vào tổ tới nay, anh luôn chăm sóc nàng rất chu đáo. Nàng thích ăn đồ ăn vặt, thích xem phim nào, anh ta tựa hồ rõ như lòng bàn tay. Nhiều lúc Cố Hi Chi nảy sinh ảo giác, nàng cảm thấy đã quen anh ta rất lâu rồi. Không biết tại sao, rõ ràng những chuyện này lúc trước làm nàng rất cảm động, nhưng bây giờ nàng chỉ cảm thấy là lạ mà thôi.

Một nữ diễn viên nghe thấy đối thoại của Đường Dư và Cố Hi Chi, không nhịn được chế nhạo nói, "Đường đại ca, có phải anh nhập vai sâu quá, không thể tự thoát ra được nhỉ?"

Đường Dư mỉm cười, "Không có, tôi muốn chăm sóc Tiểu Cảnh muội muội."

Cố Hi Chi lại cảm thấy đau đầu.

Đây chính là chỗ rắc rối đây. Nếu anh ta lập tức thừa nhận thì nàng cũng có thể nói rõ với anh ta ngay, nhưng thái độ của anh ta xưa nay đều mập mờ không rõ. Điều này làm Cố Hi Chi có lòng từ chối nhưng lại không thể mở miệng.

Cố Hi Chi ăn bữa tối được một nửa thì nhận được điện thoại của Hạt Hạt. Nàng vừa bắt máy liền bị ngữ khí nhiệt liệt của Hạt Hạt cảm hoá.

"Tiểu Cảnh, tôi đang chuẩn bị quần áo cho cậu đi lãnh giải thưởng âm nhạc vào tuần sau. Cậu thích phong cách gì?"

Hai ngày trước, Cổ Hi Chi mới biết mình đoạt giải thưởng âm nhạc, bài hát chủ đề đạt hiệu suất khá cao nên được giải Kim Khúc (bài hát vàng). Cổ Hi Chi vốn cũng không ôm hy vọng quá lớn, nhưng hai ngày trước nghe thông báo bài hát của nàng được số phiếu bình chọn tuyệt đối trong giải Kim Khúc năm nay. Điều này khiến một người chưa từng tham gia âm nhạc như Cổ Hi Chi cảm thấy rất mới mẻ, lúc đó liền lập tức đồng ý dự lễ trao giải.

"Đi thảm đỏ thì mặc màu đen. Lên lãnh thưởng thì mặc đồ trắng, tất cả phải thật thận trọng."

"Tôi cho cậu xem một chiếc váy màu đỏ nè, cậu không cảm thấy mặc màu sắc tươi trẻ này lãnh thưởng sẽ vui hơn hả?"

"Quên đi, cũng không phải giải nữ chính xuất sắc nhất. Huống hồ tôi mặc đồ đỏ không đẹp."

"Cậu mặc đồ đỏ không đẹp hả? Ai nói!"

"Nói chung tôi không muốn màu đỏ." Cổ Hi Chi tắt điện thoại.

Màu đỏ là màu của sự nhiệt tình và quyến rũ, đó là sắc thái riêng thuộc về cô ta. Nàng đã quyết định rồi, cuộc sống của nàng và cô ta không nên có bất kỳ sự trùng lặp nào.

Cuối tuần, Cổ Hi Chi chính thức trở lại thành phố. Vừa xuống sân bay không lâu liền nhận được điện thoại giục về nhà của Lương Ưu Ưu. Cổ Hi Chi về đến nhà lại nhìn thấy Lương Ưu Ưu chặn trước cửa.

"Lương Ưu Ưu đại tiểu thư, cậu giống như bọn chó săn chuyên nghiệp ấy."

Lương Ưu Ưu không để ý lắm, "Người ta có chuyện cần cậu giúp nên mới nhiệt tình như vậy, cậu mở cửa ra trước cái đã."

Cổ Hi Chi mở cửa phòng, nhìn bộ dạng của Lương Ưu Ưu cũng không muốn bắt chuyện. Nàng đi vào phòng cất hành lý.

Lương Ưu Ưu vừa vào cửa liền nhào tới tủ lạnh lấy đồ ăn đồ uống bụng đến phòng khách rồi ngồi trên sofa mở ti vi tự nhiên như tiên. Cổ Hi Chi cẩn thận cất đồ xong đã là chuyện năm phút sau đó. Nàng quay đầu lại nhìn thấy Lương Ưu Ưu đang nhàn hạ ngồi trên sofa cũng không cảm thấy kinh ngạc, "Đại tiểu thư, cậu nói đi."

"Không vội." Lương Ưu Ưu uống một hớp nước, ngoắc ngoắc tay ra hiệu nàng xem người phụ nữ trên tiết mục trong ti vi, "Cậu nhận ra cô ấy không?"

Cổ Hi Chi liếc nhìn khuôn mặt quen thuộc trong TV, "Lương Ưu Ưu, cậu không biết sao, lúc tôi mới ra mắt thì cô ấy đã nổi tiếng khắp đại giang Nam Bắc rồi, ai mà không quen biết cô ấy chứ!?"

"Nhận ra là tốt rồi." Lương Ưu Ưu vừa nói vừa lấy ra một phong thư, "Cô ấy gần đây mới chuyển tới công ty Hoa Ngô của chúng ta đó, ngoại giới nói cô ấy muốn phát triển bên lĩnh vực điện ảnh."

Cổ Hi Chi nhìn đôi mắt tràn ngập thâm ý của cô hỏi, "Thì sao?"

Lương Ưu Ưu hấp háy mắt, mang theo ba phần lấy lòng đứng lên đi tới bên cạnh Cổ Hi Chi, "Cô ấy muốn Khúc Hi Chi dạy đóng phim."

Cô nói tới chỗ này, Cổ Hi Chi vẫn không hiểu ý đồ, "Thì sao?"

Lương Ưu Ưu nhét phong thư lên tay nàng, "Khúc Hi Chi rất bận nên rất khó liên lạc. Và lại liên lạc được cũng không nhất định đồng ý. Tuy mọi người đều đồn thổi quan hệ của cậu và cô ấy không tốt, nhưng tôi biết quan hệ của hai người rất tốt. Cậu giúp tôi đưa thư này cho cô ấy đi nha!"

Cổ Hi Chi lúc này rốt cục nghe rõ ý cô, nhưng không chút nghĩ ngợi trả lại phong thư, "Tôi không giúp, cậu nhờ người khác đi!"

"Cô ấy nói tôi làm xong việc này thì sang năm sẽ giúp tôi soạn nhạc đó! Cậu không giúp cô ấy thì cũng nên giúp tôi một tí đi chứ!"

Cổ Hi Chi vẫn từ chối, "Tôi nói rồi, tôi không giúp được."

Lương Ưu Ưu lại nhìn vẻ mặt của nàng một lúc, dùng giọng điệu suy đoán hỏi, "Các cậu cãi nhau à?"

Cổ Hi Chi không nói lời nào.

"Vậy thì tại sao chứ?"

Cổ Hi Chi vẫn không nói lời nào.

Lương Ưu Ưu kinh ngạc nói, "Không phải cô ấy tán cậu xong rồi đá cậu đi chứ!?"

Cổ Hi Chi lập tức trừng cô, "Lương Ưu Ưu, cậu đã sớm biết Khúc Hi Chi đóng phim vì cái gì rồi đúng không?"

"Người sáng suốt cũng có thể nhìn ra cô ấy muốn theo đuổi cậu mà!" Lương Ưu Ưu vô tội cực kỳ, "Nhưng được thiên kim nhà giàu để mắt là tốt rồi, cuộc sống của họ khác chúng ta rất nhiều. Cô ấy tìm đến cậu nói không chừng chỉ là hứng thú nhất thời thôi, cậu tuyệt đối đừng có yêu thật à ghen!"

Cố Hi Chi đã mặc kệ cô, "Cậu biết rõ sao lại không nói cho tôi biết hả?! Tại sao tôi lại có người bạn như thế hả trời!"

"Chà chà." Lương Ưu Ưu khoanh tay đánh giá thần thái của nàng, "Sao lại kích động như thế, không phải đã động tâm rồi đó chứ?"

"Quên đi! Tôi không thích phụ nữ!"

"Đừng kích động, tuyệt đối đừng kích động." Lương Ưu Ưu cười híp mắt, an ủi tâm tình nàng, "Xem ra các cậu chia tay không vui rồi. Tôi đã nói rồi, đang yên đang lành, cô ấy thế nào không thêm quay phim mà lại trở về bên cạnh Tạ Lam Phong chứ!"

"Cô ta yêu ai, ở với ai thì kệ cô ta." Cố Hi Chi xem thường.

"Được được được." Lương Ưu Ưu vội vã vuốt ve bộ lông đang xù lên của nàng, "Tôi không quen Tạ Lam Phong nhưng chị ấy lại đàn chị của cậu. Nếu cậu không muốn tìm Khúc Hi Chi thì có thể nhờ chị ấy giúp đưa chút đồ rồi nói tốt một tí là được. Chuyện này liên quan tới tiền đồ của tôi đó, cậu đừng có nói không được nha!"

Cố Hi Chi nhìn cô rồi lại nhìn bức thư trong tay, mắt kiên nhẫn lên tiếng, "Đây là lần cuối cùng!"

Lương Ưu Ưu lập tức ôm lấy nàng, "Tôi biết cậu rất đáng yêu mà!"

Tuy công ty cho Cố Hi Chi nghỉ phép, nhưng chuyện của Lương Ưu Ưu vẫn khiến nàng đến Hoa Ngõ báo danh vào sáng thứ hai. Làm đàn em của Tạ Lam Phong nên Cố Hi Chi hết sức quen thuộc với cuộc sống của cô. Bởi vậy mới chín giờ sáng, nàng liền đi tới phòng khiêu vũ trên tầng hai mươi bảy của tòa nhà Hoa Ngõ tìm cô.

Gần đây Tạ Lam Phong đang tham gia một tiết mục nhảy nên từ sáng tới tối cô đều tập nhảy ở đây. Cố Hi Chi lên thang máy đi thẳng đến phòng tập nhảy, vừa định gõ cửa lại nghe thấy cuộc nói chuyện của mấy cô gái trẻ.

"Chị ơi, tôi qua vũ đạo của chị thật tuyệt! Tụi em ở dưới sân khấu xem cuồng muốn chết, có thể dạy tụi em vài chiêu không?"

"Đúng rồi, tôi qua khiêu vũ, chiếc vòng tay của chị cũng rất đẹp á, chắc chắn sẽ có thêm điểm cộng, nhãn hiệu gì vậy ạ?."

Tạ Lam Phong trả lời rất từ tốn, nhưng giữa vẫn đề lộ trạng thái sung sướng, "Tiểu Khúc cho chị đó! Chị không để ý nhãn hiệu gì nữa!"

"Hóa ra là Khúc tiểu thư a, Khúc tiểu thư thật có mắt nhìn."

Bên trong còn đang thảo luận, Cố Hi Chi đứng ngoài cửa nhìn sợi dây chuyền trên cổ mình một lúc, sau đó không chút lưu tình kéo xuống rồi xoay người rời đi.

Buổi lễ trao giải âm nhạc vào thứ hai nên bốn giờ rưỡi chiều Cố Hi Chi đã đến hiện trường. Hạt Hạt ngồi trong xe liên tục xem blog, nhìn thấy gì đó liền ngạc nhiên nói với Cố Hi Chi, "Cậu biết gần đây có một ca sĩ rất hot không?"

Cố Hi Chi thất vọng nhìn vào gương, "Giới giải trí ngày nào mà chả có người mới xuất hiện."

"Nhưng gần đây thật sự rất hot đó! Hơn nữa tôi cảm thấy cậu nhất định muốn coi thử."

Cố Hi Chi bỏ tấm gương xuống, làm ra vẻ mặt "Tại sao?". Hạt Hạt không nói lời nào, chỉ yên lặng đưa điện thoại ra trước mặt mình. Cố Hi Chi cúi đầu nhìn tấm hình của cô bé trong điện thoại Hạt Hạt. Cái nhìn này thật sự có chút kinh ngạc.

Cô bé trong hình tóc thắt bím đuôi ngựa, lộ ra cái trán trơn bóng. Đại khái là bởi vì kiểu tóc nên gương mặt cô bé trông rất nhỏ, còn cằm lại rất nhọn. Trong hình cô bé không trang điểm, có lẽ thế nên rất ngây thơ và thuần khiết khiến người ta cảm thấy đầy sức sống của tuổi trẻ.

Mi dài, mắt đẹp, mũi cao, môi mỏng. Tuy hoàn toàn khác với phong cách của nàng, nhưng đại khái bất cứ ai chiêm ngưỡng đều sẽ cảm thấy cô bé này hao hao giống nàng.

Cố Hi Chi nhìn đến nửa ngày mới nói, "Cô bé này tên gì?"

"Bạc Nhất Thanh, tân binh, nghề nghiệp ca hát."

"Lai lịch ra sao?"

"Được đào tạo ba năm mới ra mắt, nghe nói cô bé chỉ hát một bài là nổi tiếng. Lần này cũng đến lĩnh giải ca sĩ mới xuất sắc đó."

Cố Hi Chi gật đầu, "Có duyên thì sẽ gặp."

Tuy nói như vậy nhưng Cố Hi Chi xuống xe liền hoàn toàn quên chuyện này.

Chương 35: Chương 34

Ban tổ chức sắp xếp cho Cố Hi Chi đi thăm dò cùng một đồng nghiệp chung công ty. Sau khi đi xong, Cố Hi Chi đợi ở hậu trường, nhưng vừa mới ngồi xuống nàng liền phát hiện có chỗ nào đó là lạ.

Tuy Cố Hi Chi mặc lễ phục không tiện đem theo điện thoại, nhưng nàng đi đâu cũng phải mang điện thoại theo mới an tâm. Bây giờ nhìn hai tay trống trơn, Cố Hi Chi mới bừng tỉnh phát hiện cảm giác thiếu thốn bất an này.

Vẫn đang đợi trao giải, Cố Hi Chi cấp tốc mượn điện thoại gọi cho Hạt Hạt, kêu cô cùng vào phòng thay đồ tìm.

Làm mất điện thoại rất có thể sẽ mất đi sự nghiệp hiện có. Dĩ nhiên Hạt Hạt còn quýnh quýnh hơn cả Cố Hi Chi. Cô tìm kỹ trong phòng thay đồ hết ba lần nhưng chẳng thấy đâu. Hạt Hạt đành phải lấy điện thoại ra gọi vào số của Cố Hi Chi.

Đầu bên kia reo rất lâu nhưng vẫn không có ai tiếp, nhưng sau khi nghe trả lời khiến Hạt Hạt hết hồn, "Chị nhỏ Lăng Tiêm?"

Cố Hi Chi nghe được cô xưng hô thì có chút sửng sốt.

Giọng Lăng Tiêm rất bình tĩnh và thận trọng, "Cố tiểu thư làm mất điện thoại đúng không?!"

Hạt Hạt vừa gật đầu vừa trả lời, "Đúng đúng đúng, chị nhỏ Lăng Tiêm nhặt được hả?"

"Là Tiểu Khúc nhặt được đó!" Lăng Tiêm chậm rãi nói, "Tiểu Khúc được mời làm khách quý trao giải mười năm của Kim Khúc. Lúc này cậu ấy đi ngang qua phòng thay đồ thì nhặt được điện thoại của Cố tiểu thư, nhưng bây giờ Tiểu Khúc đang nói chuyện với tổng giám đốc Hàn, chỉ bằng chờ tiệc kết thúc rồi hãy tới lấy điện thoại ha!"

Hạt Hạt nói, "Được, sau khi kết thúc tôi sẽ đến lấy, cảm ơn Lăng tiểu thư."

"Thật xin lỗi! Tiểu Khúc vừa nói nhất định phải để Cố tiểu thư tự tới lấy."

Hạt Hạt không tiện nghe điện thoại lâu nên để chế độ loa ngoài, nên giờ khắc này tiếng Lăng Tiêm cũng xuất hiện bên tai Cố Hi Chi.

Thấy sắc mặt Cố Hi Chi trở nên đen lại, Hạt Hạt lập tức nói, "Tiểu Cảnh bận lắm, tôi đi lấy không được hả?"

"Thật ngại quá, Tiểu Khúc nói rồi, nhất định phải do Cố tiểu thư tự mình tới đây. Tôi không thể làm chủ được chuyện này đâu!"

Hạt Hạt bắt lực liếc nhìn Cố Hi Chi, "Vậy được rồi, tôi sẽ nói lại cho Tiểu Cảnh, làm phiền Lăng tiểu thư quá, tạm biệt."

"Đừng khách sáo."

Hạt Hạt cúp điện thoại nhìn Cố Hi Chi nhún vai, "Tôi thật sự hết cách."

"Mai mua cái mới là được rồi." Cố Hi Chi trầm mặt xoay người rời đi.

Lần thứ hai trở lại hội trường thì MC đã bắt đầu buổi trao giải. Mở màn trao giải cho vài người không quá nổi tiếng. Tuy tên của mấy ca sĩ này đều quen tai, nhưng với giới âm nhạc mà nói thì cũng chẳng quen thuộc gì lắm nên Cố Hi Chi rất ít để tâm nhớ kỹ mặt của họ.

Khi đợi được chính mình lãnh giải Kim Khúc đã là chuyện của bốn mươi phút sau. Cố Hi Chi lên sân khấu nhận thưởng rồi nói ngắn gọn vài câu xong lập tức lui ra sau sân khấu. Hậu trường có rất nhiều ca sĩ, diễn viên nhìn thấy Cố Hi Chi liền thay nhau chúc mừng. Cố Hi Chi nhanh chóng nói cảm ơn rồi đưa cúp cho Hạt Hạt, sau đó bảo cô ra garage lấy xe chuẩn bị rời đi. Hạt Hạt nghe theo, rồi hàn huyên với vài người bạn cũ vài câu xong cũng ra khỏi đó.

Lối ra hậu trường là một cánh cửa vòm. Cố Hi Chi tính ra khỏi nơi này, nhưng vừa mở cửa liền nhìn thấy người bên ngoài đi tới khiến nàng chết đứng tại chỗ.

Ngoài cửa chỉ có hai người, Khúc Hi Chi đang mặc một chiếc váy màu đỏ, thân váy ôm chặt vòng eo men theo chiều dài của đôi chân. Đôi giày cao mười hai centimet tôn lên vóc dáng xinh đẹp làm người ta nhức mắt. Tóc cô buông xõa hoàn toàn, quần áo sang trọng cùng mái tóc đen sáng loáng rất hài hòa. Ánh mắt Cố Hi Chi xẹt qua từ đôi chân thon dài thẳng tắp đang mang giày cao mười hai centimet đến dung nhan tinh xảo trên khuôn mặt. Vèn vẹn một giây sau lại liếc nhìn Ninh Khâu đang đứng bên cạnh.

Thời gian có hạn, Cố Hi Chi thu tầm mắt lại làm bộ không nhìn thấy hai người kia, nhưng vẫn chưa bước ra khỏi cửa liền bị một nguồn sức mạnh nắm

chặt. Cô Hi Chi kinh ngạc nhìn Khúc Hi Chi, thấy cô ôn nhu nói với Ninh Khâu, "Anh đi trước đi, tôi xử lý chút chuyện sẽ lập tức vào ngay."

Ninh Khâu nhàn nhạt nhìn Cô Hi Chi, không nói gì, trực tiếp đi vào hậu trường.

Ninh Khâu vừa đi, Khúc Hi Chi lập tức kéo Cô Hi Chi vào gian phòng gần nhất. Nàng giãy dụa mấy lần nhưng không thoát được. Đợi sau khi Khúc Hi Chi vào phòng trang điểm gần đó mới dừng bước tức giận, "Khúc tiểu thư, chị làm tôi đau, làm ơn thả tôi ra."

Khúc Hi Chi quay đầu lại nhìn nàng, cũng không thèm thả nàng ra, ngược lại nói, "Nếu Cô tiểu thư không giãy dụa đương nhiên sẽ không đau."

Cô Hi Chi có chút kinh ngạc nhìn cô, không hiểu tại sao nàng lại bị câu "Cô tiểu thư" đông cứng. Nàng dừng một chút mới nói tiếp, "Vậy rốt cuộc chị kéo tôi tới đây làm gì?"

"Lẽ nào không có chuyện gì thì không thể nói chuyện với Cô tiểu thư được sao?"

Cô Hi Chi cố gắng không chế cảm xúc của mình thật nhã nhặn, "Khúc Hi Chi, chị không phải là con nít ba tuổi, chị cảm thấy chuyện chị làm hiện giờ có ý nghĩa sao?"

Khúc Hi Chi trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt hơi ngưng tụ xuống phía dưới rồi dừng lại ngay sợi dây chuyền kim cương lấp lăm trên cổ nàng, "Dây chuyền tôi đưa em đâu?"

Cô Hi Chi không chút nghĩ ngợi, "Vứt rồi!"

Khúc Hi Chi nói, "Em đã hứa với tôi sẽ luôn đeo nó mà!?"

"Lúc tôi hứa là do tôi chưa biết chị là người có sở thích phân phát trang sức kim cương cho mọi người trên khắp thế giới!"

"Tôi chưa từng tặng ai những thứ này."

"Được rồi". Cô Hi Chi rất mệt mỏi, "Khúc tiểu thư, tôi biết bên cạnh chị có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp. Có rất nhiều người đang chờ chị phát trang sức mà! Chị hà tất quan tâm một Cô Hi Chi không muốn đeo đồ chị đưa chứ!"

Tâm tình của nàng rất tiêu cực, Khúc Hi Chi cũng không tiếp tục tranh luận với nàng. Cô trầm mặc một lát sau mới hỏi, "Tại sao em không đến lấy điện thoại?"

"Tôi đã quyết định kêu Hạt Hạt mua cái mới rồi."

Khúc Hi Chi nhíu mày, biểu hiện có chút kinh ngạc, "Em chán ghét tôi đến thế sao!? Thà không cần điện thoại cũng không muốn thấy tôi?"

Cô Hi Chi nhìn mắt cô, buột miệng nói, "Đúng."

Bốn mắt nhìn nhau, Khúc Hi Chi tình tứ nhìn về mặt nàng rồi gật đầu, sau đó lấy điện thoại của Cô Hi Chi trong túi xách ra, "Trả điện thoại cho em. Thật ra tôi chẳng qua cảm thấy vật riêng tư như thế không thể để người khác lấy được. Tôi không có ý gì khác, nhưng cũng không quan trọng nữa rồi. Bây giờ vật về tay chủ, sau này Cô tiểu thư nên cẩn trọng một chút."

Điện thoại ngay trước mặt mình, Cô Hi Chi nhìn đồ vật quen thuộc, nàng không hề có chút mất mát nào mà lại còn rất vui sướng, thậm chí cầm trên tay cũng không cảm thấy nó tồn tại.

Khúc Hi Chi đợi nàng nhận điện thoại rồi xách túi đi ngang qua người nàng. Cô Hi Chi nhìn bóng lưng cô rời đi, đột nhiên cảm thấy toàn bộ tâm tình của mình chùn xuống. Nàng ghét cảm giác bị cô ảnh hưởng thế này, không nhìn được liền nhìn bóng lưng của cô cất giọng, "Khúc Hi Chi, tôi thật sự không muốn chị xuất hiện trước mặt tôi lần nào nữa hết!."

Khúc Hi Chi dừng bước, không quay đầu lại, chỉ nói, "Cô tiểu thư, mọi người còn ở chung một công ty, đừng nên đề cập tới chuyện bóc đồng này nữa."

Cô Hi Chi nhắm mắt lại bình tĩnh một chút, thấy cô sắp ra khỏi phòng liền lên tiếng, "Chị chờ một chút, tôi còn có chuyện muốn nói với chị."

Khúc Hi Chi lại dừng bước lần nữa, lần này chậm rãi quay đầu nhìn nàng.

Cô Hi Chi lấy phong thư của Lương Ưu Ưu trong túi xách ra, đi tới trước mặt Khúc Hi Chi nói, "Tịch Phinh muốn chị dạy diễn xuất, nhờ tôi đưa cái này cho chị."

Khúc Hi Chi nhìn lướt qua đồ trên tay nàng, lại ngẩng đầu lên nhìn nàng, "Cô tiểu thư nhờ tôi sao?"

Cô Hi Chi nói, "Chỉ muốn chị nhận một lá thư thôi."

"Nhưng nếu tôi không nhận thì Cô tiểu thư cũng không làm gì được."

Cô Hi Chi kinh ngạc nheo mắt lại, "Khúc Hi Chi, chị cố ý làm khó tôi?!"

"Không phải tôi có ý làm khó dễ Cố tiểu thư, nhưng quả thật thái độ của em đối với tôi còn hơn kẻ thù. Tôi không tìm được lý do để đồng ý chuyện của kẻ thù đâu."

Cố Hi Chi gạt đầu liên tục, khoe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng, "Được, vậy nên chị không nhận đúng không?!"

"Muốn tôi nhận cũng được." Mặt Khúc Hi Chi không chút biểu cảm, nhưng ngữ khí lại làm Cố Hi Chi cảm thấy lạnh xương sống, "Chị bằng tuổi nay Cố tiểu thư phải hầu tôi?"

"Chị!" Cố Hi Chi vung tay muốn đánh Khúc Hi Chi, nhưng liền bị Khúc Hi Chi ngăn lại giữa không trung.

"Cố tiểu thư đừng quá kích động." Khúc Hi Chi nắm chặt cổ tay nàng, "Tôi chỉ muốn cùng Cố tiểu thư uống chút trà thôi! Em nghĩ gì mà lại muốn đánh tôi đây?"

Cố Hi Chi tránh thoát không được, đỏ mặt nhìn cô, "Khúc Hi Chi, chị có ý."

"Cố tiểu thư nói có ý thì là có ý!" Khúc Hi Chi cười cười không để ý lắm rồi bỗng nhiên dè tay nàng xuống, tới gần bên tai nàng thì thảo, "Ngày đó em khóc rất nhiều, có chút chuyện tôi lại quên suy nghĩ." Cô dừng một chút, càng nhỏ giọng hỏi, "Kỳ thực Cố tiểu thư thật sự sẽ có loại phản ứng đó với một kẻ đáng ghét sao?"

Khí thế cô bức người, Cố Hi Chi buộc lùi lại vài bước, sắc mặt trắng bệch. Khúc Hi Chi nhìn thẳng mắt nàng, ánh nhìn sắc bén không để nàng lui bước.

Cố Hi Chi bình tĩnh mấy giây, sắc mặt hòa hoãn hơn một ít, "Khúc Hi Chi, ban đầu tôi coi chị là bạn. Tại sao chị nhất định phải ép tôi như thế?"

"Tôi muốn biết Cố tiểu thư có thật sự ghét tôi như đã nói không thôi?"

"Khúc Hi Chi!" Cố Hi Chi gần từng chữ từng câu nói, "Chị giỏi như vậy nên cái gì cũng có thể làm được, nhưng tôi thì không. Tôi đã nói rất nhiều rồi, tôi rất hối hận, rốt cuộc chị muốn tôi phải làm sao hả!?"

Khúc Hi Chi đối diện nàng mấy giây, bỗng nhiên thả tay nàng ra, lùi về phía sau vài bước.

Rất lâu sau, cô không có nói câu nào, nhưng Cố Hi Chi căn bản cũng không dám nhìn cô.

Phòng thay đồ vang lên giọng thúc giục của Lăng Tiêm, Cố Hi Chi ngẩng đầu thì thấy Khúc Hi Chi nhìn nàng rất lâu rồi. Mặt nàng không hề có cảm xúc gì, sau đó xoay người rồi đi.

P/s: Chúc mọi người năm mới vui vẻ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 35

Hôm sau.

Cố Hi Chi từ garage đi thẳng vào thang máy lên tầng hai mươi ba của Hoa Ngõ tới văn phòng của Triệu Linh.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào bên trong văn phòng rộng lớn đến mức có thể chạy xe đạp trong đó được. Chỉ có một mình Triệu Linh ngồi trước bàn làm việc.

Cố Hi Chi gõ cửa nhắc nhở cô chú ý nàng, sau đó giẫm lên chiếc giày cao gót bước lên tấm thảm không dính một hạt bụi.

"Tổng giám đốc Triệu, tìm tôi gấp vậy có chuyện gì thế?"

Triệu Linh tìm một tập tài liệu trong đồng hồ văn kiện chất trên bàn, "Tuy cô mới cực khổ quay phim xong, nhưng bây giờ không phải lúc nghỉ ngơi. Năm sau cô phải cho ra thêm tác phẩm, đương nhiên nghệ sĩ ở Hoa Ngõ không phải chỉ đi đóng phim không thôi. Tôi nghĩ cô hẳn phải biết đây là cơ hội duy nhất, vẫn là công ty hỗ trợ. Trước tiên thì chọn kịch bản đi, tôi hy vọng cô cân nhắc một chút, sau này chúng ta lại bàn tiếp."

Cố Hi Chi không xem tài liệu mà lại rất chân thành nói với Triệu Linh, "Chị giúp tôi những chuyện này, tôi rất cảm kích."

Triệu Linh cười, màu son đỏ trên môi hòa chung nét cười làm người ta cảm thấy vô cùng quyến rũ, "Nếu cô muốn cảm ơn tôi như vậy thì tôi nghĩ chuyện sau đây sẽ lập tức khiến cô thu lại lời mới nói."

Cố Hi Chi nhú mày, "Chuyện gì?"

"Cô có thể đóng phim cũng có thể phát hành đĩa nhạc, nhưng những chuyện này đều phải chờ com nước với đồng sự Tôn xong xuôi mới quyết định được."

"Tôn Đình Hữu?"

"Bây giờ ông ấy đang đi công tác, mấy ngày nữa mới trở về." Triệu Linh lấy bao thuốc lá trên bàn, thuận tiện đưa cho Cố Hi Chi một điếu, "Tôi sẽ đi với cô, hy vọng cô có thể làm ông ta hài lòng. Cô biết đấy, ông ta rất dễ thỏa mãn, không chiếm được sắc thì cũng phải có thứ khác bồi thường."

Về mặt Cố Hi Chi trở nên nặng nề, lễ phép từ chối điếu thuốc của cô, "Tôi biết rồi, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi ra ngoài."

"Chờ đã." Triệu Linh đưa một tấm thiệp mời cho nàng, "Ngày mai sinh nhật tôi, hoan nghênh tới tham gia."

"Sinh nhật vui vẻ." Tuy tâm tình không tốt, nhưng Cố Hi Chi vẫn dùng ngữ khí rất tốt nói với cô câu này.

Triệu Linh mỉm cười, "Cảm ơn."

Dựa vào mối quan hệ của Triệu Linh trong làng giải trí, tiệc sinh nhật long trọng như lễ trao giải cũng là chuyện dễ đoán.

Đã là cuối tháng chín, mưa đêm làm không khí lạnh đi rất nhiều. Dường như Cố Hi Chi và nhiều nữ minh tinh khác không biết sợ lạnh diện những bộ váy mỏng manh. Nhưng mới vừa đến biệt thự của Triệu Linh liền nhìn thấy Lương Ưu Ưu còn mát mẻ hơn cả mình.

"Nghe nói cậu đang chọn kịch bản hả, có vừa ý cái nào chưa?"

Cố Hi Chi đột nhiên phòng bị, "Còn chưa có bắt đầu xem, có vấn đề gì hả?"

"Tôi thì không có vấn đề gì, nhưng Ngải Vi giống như có chuyện muốn thương lượng với cậu!"

Lương Ưu Ưu nói xong liền bỏ Cố Hi Chi đi tới chỗ khác chơi. Ngải Vi đang nói chuyện với đám nữ diễn viên, nhìn thấy Cố Hi Chi lập tức nhiệt tình đi tới.

"Chị Tiểu Cảnh, tổng giám đốc Triệu nói nếu chị chọn phim "Bạch sắc thời đại" thì sẽ cho em đóng vai nữ phụ. Em đã chuẩn bị rất nhiều, thật sự rất muốn đóng phim. Chị có thể cân nhắc kịch bản này một chút không?"

Tuy Cố Hi Chi còn chưa bắt đầu xem kịch bản, nhưng cũng nắm sơ qua thời đại và bối cảnh. Bộ phim Ngải Vi nói có bối cảnh ở thời kỳ dân quốc, đừng nói là Cố Hi Chi không thích thể loại này nhất, coi như thích cũng không thể vì vai phụ kia mà đóng bộ này được.

"Tôi sẽ cân nhắc." Cố Hi Chi dùng thái độ không đặc tội người khác, "Nhưng tôi cũng chỉ tùy tiện coi qua thôi, vẫn do tổng giám đốc Triệu quyết định."

"Chị có thể đề cập tới nó một chút là tốt rồi." Ngải Vi vui mừng nói.

Cố Hi Chi giả ý cười trả lời, "Được, không có chuyện gì nữa thì tôi đi xem bạn cũ một chút!"

"Chị Tiểu Cảnh, em đi với chị." Ngải Vi không cảm thấy mình nên lảng tránh.

Cố Hi Chi nhìn cô rồi lại liếc nhìn Lương Ưu Ưu, sau đó xoay người rời đi.

Bên này Lương Ưu Ưu nhận ra mình đã giới thiệu cho Cố Hi Chi một nhân vật quá tuyệt vời, cũng chẳng ngu gì theo sau nghe nàng mắng. Bên kia Ngải Vi theo sát Cố Hi Chi một tác cũng không rời, vừa đi vừa hỏi, "Chị Tiểu Cảnh, em nghe nói Tạ Lam Phong là đàn chị của chị hả?"

Cố Hi Chi không hiểu tại sao cô lại nhắc tới Tạ Lam Phong, liền ăn ngay nói thật trả lời, "Ừ."

"Chị ấy nhằm vào em rất nhiều lần, chị có thể giúp em nói tốt một chút không?"

Cố Hi Chi đi lên thăm đồ thì thấy Nhạc Trình cũng vừa đến, nàng vừa đi vừa hỏi, "Em đặc tội với chị ấy sao?"

"Không có, cũng do lần trước Khúc Hi Chi dự sinh nhật em nhưng lại không mời chị ấy nên chị ấy nhìn thấy em cũng không vui vẻ gì. Em đã xin lỗi rồi nhưng đều vô dụng."

Cố Hi Chi dừng bước, "Khúc Hi Chi tham dự sinh nhật em?"

"Đúng vậy. Khúc tiểu thư là người rất tốt nha! Trên căn bản là muốn gì được đó. Dường như chị ấy rất thích em nữa đó! Lần trước em nói muốn tới nhà chị ấy chơi thì chị ấy lập tức đồng ý."

Cố Hi Chi khẽ nhếch môi nhưng trên mặt cũng chẳng muốn cười, "Cô ta thật sự là người không biết từ chối."

Ngải Vi hiển nhiên không hiểu ẩn ý cười nhạo trong lời nói của nàng, "Đúng vậy, đúng vậy. Vì vậy khi Tạ Lam Phong nói chị ấy và Khúc tiểu thư có quan hệ rất tốt thì em đều không tin. Khúc tiểu thư đâu phải chỉ đối tốt với mình chị ấy đâu chứ."

Cố Hi Chi trầm ngâm dừng bước.

Nàng cẩn thận hồi tưởng lại, Khúc Hi Chi đích thực đối xử rất tốt với mọi người, lại còn không biết từ chối ai. Có một quãng thời gian Cố Hi Chi cho rằng cô khoan dung và tốt bụng như thế là có âm mưu, nhưng ở chung lâu mới hiểu cô không phải người như vậy, dịu dàng với người khác cũng không có ý đồ gì. Cuộc sống của người này khác hẳn với những mình tính bề ngoài hoàn hảo nhưng bên trong thối nát khác. Cô là người đào hoa, cứng cỏi và ngoan cường. Đây cũng là điều nàng ghét nhất. Giống như ở đây này, tùy tiện kéo đại một người nam hay nữ cũng đều có quan hệ với cô, còn nàng chỉ là một loại quan hệ trong một đồng loại quan hệ mà thôi.

Nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo tới. Cố Hi Chi liếc nhìn Khúc Hi Chi đi chung một đám người, lập tức xoay người, "Tôi đi kiểm gì đồ ăn đây".

Lúc này Ngải Vi cũng thấy Khúc Hi Chi, còn thêm đề ý tới Cố Hi Chi nữa, cô bận bịu nói tạm biệt rồi chạy lại chỗ Khúc Hi Chi.

MC dẫn chương trình sinh nhật cho Triệu Linh là người rất nổi tiếng. Nhiệt liệt khuấy động không khí buổi tiệc.

Lúc đang giới thiệu hoạt động của buổi tiệc thì Cố Hi Chi gặp Đường Dư. Hôm nay anh ta mặc một bộ vest trắng, vóc người cao gầy của anh cũng gây chút áp lực cho Cố Hi Chi, mặc dù nàng đang mang đôi giày cao mười centimet. Đường Dư nhìn thấy Cố Hi Chi thì lập tức tạo nhã mím cười, đi tới bên nàng chào hỏi, "Chút nữa có thể mời em nhảy một bài không?"

"Đương nhiên."

Đường Dư cầm ly rượu đỏ ra hiệu cho nàng, "Uống rượu không?"

Cố Hi Chi lập tức lắc đầu.

MC nêu nguyên tắc trò chơi, trò thứ nhất là nói thật hay mạo hiểm. Ngẫu nhiên đánh số lên mọi người có mặt ở đây, sau đó chọn mỗi đội năm người lên sân khấu chơi đoán số. Người thua sẽ chọn nói lời thật lòng hay mạo hiểm lớn. Trò này tương đối khó nên nhiều mình tính từ chối không chơi, nhưng nhiều người cũng không dám không nể mặt Triệu Linh.

Trò chơi bắt đầu được hai vòng, Cố Hi Chi đều ở trong góc ăn đồ ăn, căn bản không quá chú ý. Đương nhiên mấy lời nói thật lòng khiến toàn bộ phòng tiệc sôi nổi hẳn lên.

Vòng thứ ba vừa mới bắt đầu, MC mời tên Cố Hi Chi, một cô gái ở gần nhìn thấy Cố Hi Chi còn đứng tại chỗ liền đến nhắc nhở, "Cô bị gọi kia!"

Cố Hi Chi quay đầu nhìn MC, quả nhiên thấy cô đang cầm micro ra hiệu nàng lên sân khấu.

Cố Hi Chi nghĩ tới chiến thắng sẽ nhận được giải thưởng lớn nên vui vẻ bước lên.

Sau khi tung hoành với bốn người lớn tuổi, Cố Hi Chi chơi đoán số với họ, may mắn thay nàng lại đoán trúng.

MC cho bốn người kia rời đi chỉ giữ lại mình Cố Hi Chi trên sân khấu. Tầm mắt nàng có thể bao quát toàn bộ ngõ ngách và khách mời trong phòng tiệc, nhưng Cố Hi Chi chỉ mới liếc mắt liền lập tức thu lại.

Đội bốn người đi khỏi, MC hỏi Cố Hi Chi, "Cố Hi Chi tiểu thư, cô đã nghĩ lâu rồi, cô sẽ chọn nói thật lòng hay mạo hiểm lớn đây?"

Cố Hi Chi khẽ mỉm cười, rất thoải mái trả lời, "Mạo hiểm lớn!"

Ở chốn ngư long hỗn tạp này có không ít phóng viên lão làng, những người này đưa ra vài vấn đề sắc bén có thể khiến nàng tiến thoái lưỡng nan, nếu không thì cũng gặp phiền phức, nhưng mạo hiểm thì không giống vậy. Nơi này có rất nhiều người, mạo hiểm cũng sẽ không đặc biệt quá đáng, huống hồ nàng cũng không nổi đến mức khiến những người này ép mãi không tha.

Cố Hi Chi vừa nói xong, MC lập tức trung cầu ý kiến khán giả. Người ở dưới sân khấu có ý kiến không thống nhất, nhưng cuối cùng cũng có một đề nghị chấp dứt mọi tranh chấp.

"Chắc hẳn mọi người cảm thấy rất tiếc khi không được xem hai vị Hi Chi đóng chung trong phim "Vong Xuyên" đúng không nào?! Vậy mọi người muốn xem cảnh nào nhất của hai cô ấy?"

Dưới sân khấu hầu như trăm miệng một lời, "Cảnh hôn, cảnh hôn!"

Cố Hi Chi chưa bao giờ tưởng tượng được tình huống như thế sẽ xảy ra, nàng đứng chết trân trên sân khấu, sắc mặt dần biến hóa.

MC quay đầu nói với Cố Hi Chi, "Vậy nên Cố Hi Chi tiểu thư, cô nhất định sẽ không từ chối hôn Khúc Hi Chi tiểu thư, đúng không?"

MC nói xong câu đó thì dưới sân khấu đã ồn ào lên, nhưng Cố Hi Chi lại lờ đi, "Xin lỗi, nhưng bây giờ không thể đổi thành nói thật lòng được sao?"

Câu nói này khiến bầu không khí nhất thời có chút quỷ dị. MC vốn linh hoạt cũng nhất thời sững sốt. Nhưng vào lúc này, nhân vật chính Triệu Linh ở dưới sân khấu nhìn Cố Hi Chi cười nói, "Tiểu Cảnh, chỉ là trò chơi thôi, mọi người đều không muốn đổi."

Triệu Linh đã nói vậy, Cố Hi Chi muốn cự tuyệt nhưng cũng không biết nói thế nào. Lúc này, MC hoàn hồn nhìn dưới sâu khấu cất giọng, "Khúc Hi Chi tiểu thư, mời cô phối hợp, được chứ!?"

Ánh mắt của mọi người hội tụ tập trên người Khúc Hi Chi đang nói chuyện vui vẻ với khách hàng. Khúc Hi Chi nhìn mọi người lễ tiết mỉm cười một hồi, đồng thời hiền hoà gật đầu, giống như chẳng hề quá để ý tới chuyện đang xảy ra.

Cố Hi Chi đứng xa xa nhìn cô, nhưng một bước cũng không đi.

Nàng có một loại kích động muốn chạy ra khỏi chỗ này, không cần phải để ý vừa nãy nàng hứa cái gì, càng không muốn để ý đây là nơi nào. Nói chung nàng không muốn làm chuyện này.

Dưới khán đài có người giục, "Nhanh đi!"

"Nhanh lên, nhanh lên."

... ..

...

Vô cùng bất lực, nhưng nhất định phải đi về phía cô ta.

Ở đây có rất nhiều ánh mắt dõi theo từng bước của nàng, nhưng ánh nhìn của Cố Hi Chi ẩn chứa cảm xúc rất tiêu cực khi đi tới gần Khúc Hi Chi.

Sau khi nàng đi tới, càng có nhiều người nhìn theo, thậm chí ngay cả MC cũng muốn xem, nhưng thời khắc này Cố Hi Chi lại hy vọng cả hai không hề tồn tại.

Đứng nghiêm trước mặt Khúc Hi Chi, Cố Hi Chi nỗ lực dùng kỹ xảo của mình mới có thể làm cho người chung quanh không hoài nghi cảm xúc của nàng.

"Khúc Hi Chi, tôi..."

Khúc Hi Chi đánh gãy lời nàng muốn nói, ung dung mỉm cười, "Trò chơi thôi mà, Cố tiểu thư không cần căng thẳng như vậy, bắt đầu đi."

Cố Hi Chi không hề vui vẻ gì khi nghe lời cô nói, mà ngày càng khó coi hơn. Nàng trầm mặc một lúc, sau đó nhìn Khúc Hi Chi, nỗ lực thuyết phục bản thân trước ánh mắt của mọi người, cuối cùng nghiêng đầu tới gần cô.

Ngay lúc nàng sắp hôn cô.

Bặcccc!!!

Không biết tiếng cầu dao bị đứt vang lên khi nào, ngôi biệt thự bỗng nhiên rơi vào bóng tối, mọi người trong phòng tiệc đều hỗn loạn.

"Ui da, ai giẫm chân tôi vậy?"

"Không phải chứ, ai trầy bánh gatô lên người tôi thế này!?"

"Đừng lùi đừng lùi, bên này có mâm bị đổ."

... ..

...

Âm thanh hỗn độn trong bóng tối trước mắt khiến Cố Hi Chi cảm thấy trời cao có mắt. Hô hấp trước mặt đã gần như thế, mùi nước hoa trên người Khúc Hi Chi tràn ngập trong hơi thở của nàng, nhưng vào giờ phút này, căn bản đã không có ai để ý nàng đang làm gì nữa.

Cố Hi Chi hầu như lập tức lùi về sau vài bước, chuẩn bị rời khỏi hiện trường cũng chẳng định quay lại nữa. Lúc này có một sức mạnh kéo tay nàng giữ lại tại chỗ. Nàng còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra thì Khúc Hi Chi đã ôm chặt hai vai rồi hôn lên môi nàng.

Nụ hôn này quá mức nóng bỏng, thật sự khiến người ta cảm thấy tràn ngập tính chất công kích. Cố Hi Chi lập tức gãy dựa, nhưng sức người này vĩnh viễn mạnh hơn nàng. Xung quanh đều là người, nàng vốn không thể phát ra âm thanh và động tĩnh lớn được, buộc lòng phải yên lặng chống lại sự xâm lược của cô.

Môi, răng, lưỡi, tất cả đều từng bước xâm lược nàng. Tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện xung quanh làm Cố Hi Chi căng thẳng đến toát mồ hôi lạnh, nhưng Khúc Hi Chi vẫn không buông tha nàng.

Đầu lưỡi bị cô tỉ mỉ đảo qua, cảm giác nhần nhụi giống như nhẹ nhàng kích thích dây thần kinh của nàng. Cố Hi Chi bị vài ký ức thức tỉnh, không thể nhịn được nữa liền cắn mạnh môi cô một cái.

Rốt cuộc phản kháng cũng có hiệu quả, trong bóng tối Khúc Hi Chi ngừng hôn nàng, miễn cưỡng cười bên tai nàng.

"Để em hôn tôi cũng không quá khó khăn, đúng không nào?"

Cô dùng hơi thở nóng rực phả vào tai nàng, tất cả hô hấp của nàng đều tràn ngập mùi nước hoa trên người cô. Cổ Hi Chi nỗ lực khống chế nhưng vẫn không thể ngăn nhịp tim vượt mức bình thường của mình, nàng đỏ mặt xoay người chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 36

Biệt thự đã có điện từ rất lâu nhưng Lương Ưu Ưu vẫn không thấy Cổ Hi Chi đâu. Lúc Lương Ưu Ưu vào toilet sửa sang lại quần áo thì bất gặp Cổ Hi Chi đỏ mặt đứng trong đó.

"Cậu vừa bị người ta cưỡng hôn hả? Mặt đỏ như thế kia!" Từ trước đến giờ Lương Ưu Ưu nói chuyện rất thẳng thắn, nhưng cũng toàn nói đùa. Cô không nghĩ sau khi Cổ Hi Chi nghe xong câu này sẽ không mắng chửi mà ngược lại lập tức ngẩng đầu nhìn cô.

Mặt Lương Ưu Ưu lúc này tràn ngập kinh ngạc, "Không thể nào? Ai vậy? Bạn trai cũ hả?"

Cô không nói tới bạn trai cũ thì tốt rồi. Cổ Hi Chi nghe được ba chữ bạn trai cũ, tâm tư hỗn loạn lại bình tĩnh hơn nhiều, trấn định lên tiếng, "Cậu mới bị người ta cưỡng hôn thì có!" Nàng cố làm ra vẻ sáng khoái ra khỏi toilet.

Nhắc tới cũng thật trùng hợp, Cổ Hi Chi vừa đi ra khỏi toilet, bên kia lại gặp phải bạn trai cũ Lương Ưu Ưu vừa nhắc.

Cách Nhạc Trình chỉ có vài bước, Cổ Hi Chi thấy anh ta đang nói chuyện với người khác bên cạnh cánh cửa gỗ được thiết kế theo phong cách Châu Âu. Nàng suy nghĩ kiểu nào cũng vẫn cảm thấy nên đến hỏi thăm vài câu, liền bước nhẹ tới.

"Nhạc tiên sinh, tôi có xem qua tác phẩm lần trước của anh, nếu anh rảnh thì tuần sau có thể đi thử vai."

"Rất cảm tạ tổng giám đốc Lý, thứ ba được chứ? Thứ hai tôi còn có..."

"À, xin lỗi đã quấy rầy hai người." Cổ Hi Chi đứng trước mặt Nhạc Trình và người đàn ông xa lạ, nụ cười hài hòa thật giống vừa bị gió xuân hòa tan, "Tôi có chuyện muốn nói với Nhạc Trình tiên sinh, có thể mượn anh ấy vài phút không?"

Người đàn ông lạ mặt kia nhìn thấy Cổ Hi Chi cười với anh ta như thế liền nói, "Xin cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên." Rồi lập tức đi khỏi phạm vi cửa sổ.

Bên cạnh cánh cửa chỉ còn lại Nhạc Trình và Cổ Hi Chi. Do chỗ này rất ít người qua lại, Nhạc Trình nhìn Cổ Hi Chi, ánh mắt nhất thời thiếu kiên nhẫn.

"Em tìm tôi làm gì?"

"Nhạc tiên sinh, để lại đây nói chuyện với anh, tôi đã bỏ ra thời gian rất lâu để trấn an tâm lý và năng lực chịu đựng mới có thể khiến mình không buồn nôn. Có điều tôi nghĩ tôi có quyền hỏi anh một chuyện. Cổ Hi Chi tôi tự hỏi bản thân mấy tháng qua không hề đắc tội anh nhưng tại sao anh lại nói thế với truyền thông, làm vậy có ích lợi gì?"

Nhạc Trình càng thêm thiếu kiên nhẫn, "Giới giải trí là vậy mà! Bộ lần đầu cô vào cái vòng lẩn quẩn này sao?"

Cổ Hi Chi nhìn ánh mắt xấu xa của anh ta, "Trước đây tôi chỉ cho rằng anh là một kẻ cặn bã, nhưng bây giờ nhìn lại... đúng là ngay đến lương tâm cũng cặn bã nốt?"

"Cổ Hi Chi!" Nhạc Trình bỗng nhiên nở nụ cười, vẻ mặt có chút khinh bỉ, "Em cũng thật ấu trĩ như lúc trước, em cho rằng ở đây vắng tôi hai câu thì tôi sẽ thu hồi lại lời đã nói ra à?"

"Tôi không hy vọng anh có thể nhạt lương tâm mình về, chỉ cầu trời đừng để lương tâm của anh càng ngày càng xấu xa."

"Em yên tâm, tôi cũng bận rất nhiều việc, nếu không có ý nghĩa đặc biệt thì tôi cũng không rảnh lo chuyện sống chết của em đâu." Nói tới chỗ này cười cợt, "Nhưng chả phải công ty của em đã chặn hết lại rồi sao? Tôi mới phát hiện em thật có bản lĩnh nha. Thật có hiểu biết, đột nhiên lên giường với Tôn Đình Hữu còn ngon hơn phải PR với truyền thông?"

"Nhạc Trình!" Cổ Hi Chi ra sức khống chế cảm xúc của mình, "Anh thật sự không phải người!"

"Kích động như vậy làm cái gì?" Ngờ ngợ của Nhạc Trình càng ngày càng mệt mỏi, "Bị tôi nói trúng rồi à? Nếu là sự thật thì em có thể nói tôi nghe mà! Hay là tôi có thể suy nghĩ một chút rồi tái hợp lại với em!"

"Đồ không biết xấu hổ!"

"Tôi thấy em có bệnh mới không cho bạn trai mình chạm vào thân thể. Em cho rằng em là nữ thần thế kỷ chỉ dựa vào gương mặt là có thể khiến đàn ông ngoan ngoãn ở cạnh sao?"

"Rốt cuộc anh cũng thừa nhận anh chia tay tôi vì lý do này?!" Cố Hi Chi nhìn anh ta cười nhạo báng, "Cũng thật là bản thủ".

"Tôi là đàn ông bình thường, đối với một phụ nữ không bình thường thì chỉ có thể đi tìm phụ nữ bình thường thôi."

"Không cần anh thôi phòng lý do khoa trương như vậy. Chẳng phải anh yêu Khúc Hi Chi sao? Thế nào? Cô ta có để ý tới anh à? Anh là đàn ông bình thường sao?"

Nhạc Trình cười cợt, "Tại sao không? Lẽ nào em không biết là cô ấy tìm tôi trước? Nhắc đến mới nói nha, cô ấy thật sự mạnh hơn em nhiều, không chỉ dịu dàng hơn em mà còn biết cách hầu hạ đàn ông nữa!"

Cố Hi Chi nghe đến câu sau cùng, nhất thời thay đổi biểu cảm, "Nhạc Trình, nếu anh còn có chút nhân tính thì đừng có hủy hoại thanh danh của người khác!"

"Em dựa vào cái gì mà nói tôi hủy hoại thanh danh của cô ấy? Em hiểu rõ cô ấy sao? Em không biết phụ nữ bây giờ đều là có hai mặt à? Em không biết tại sao đang yên đang lành tôi lại muốn chia tay em sao?"

"Đủ rồi, tôi không muốn nghe anh nói."

"Em không muốn nghe nhưng tôi càng muốn nói cho em nghe. Tối hôm ấy là cô ấy chủ động dụ dỗ tôi, muốn lên giường với tôi. Lúc đầu tôi vốn không định chia tay với em, là cô ấy ở trên giường nói với tôi..."

Chát!!!

Nói còn chưa dứt lời lại bị Cố Hi Chi tát một cái, cũng may chỗ này thực sự vắng vẻ. Nhạc Trình nhìn mọi người đang trò chuyện vui vẻ ở đằng xa, quả nhiên ngừng nói, cười trừ chọc, "Thế nào? Sao lại phản ứng lớn như vậy chứ? Không lẽ em còn yêu tôi nên không thể chấp nhận chuyện tôi lên giường với người phụ nữ khác?!"

"Tôi chỉ muốn nói cho anh biết...." Cố Hi Chi nghiêm túc nói từng câu từng chữ, "Anh cực kỳ ghê tởm!"

"Lên giường với cô ấy thì bị xem là ghê tởm sao? Vẫn là em đang ghen tỵ với cô ấy thôi!"

Sắc mặt Cố Hi Chi dĩ thường khó coi, nhưng ngữ khí lại rất kiên định, "Hi vọng đây là lần cuối cùng tôi nói chuyện với anh." Rồi xoay người rời đi.

Lúc Lương Ưu Ưu nhìn thấy Cố Hi Chi lần nữa lại cảm thấy là lạ, rõ ràng cách đây mấy phút nàng vẫn là một người bình thường, nhưng vài phút sau mặt mũi lại đen như lò than, sắc mặt khó coi như muốn đòi mạng.

Do hôm nay là sinh nhật của Triệu Linh nên Lương Ưu Ưu vẫn nhắc nhở nàng, "Sắc mặt cậu như vậy sẽ khiến Triệu Linh nghĩ rằng cậu chê cô ta nhiều tuổi á."

Bởi vì tiệc tối vẫn còn tiếp tục, mọi người vẫn ung dung vui vẻ trò chuyện. Cố Hi Chi buộc lòng dùng kỹ xảo của mình, cố gắng che giấu vẻ mặt khó coi, "Tôi về."

Lương Ưu Ưu cố tình trêu chọc, "Vẫn chưa hôn môi Khúc tiểu thư mà, sao có thể đi?"

Cố Hi Chi đi càng nhanh hơn.

Do trốn trong toilet quá lâu, lúc trở lại phòng tiệc thì trò chơi cũng đã kết thúc. Nàng thật sự không muốn bị người khác chú ý tới, Cố Hi Chi cố ý tránh khỏi nơi náo nhiệt rồi đi lấy túi xách.

Đường Dư đang uống rượu tán dóc với người bên cạnh, nhìn thấy Cố Hi Chi đi tới liền cười cười tới trước mặt nàng, "Lúc nãy đã hứa nhảy với tôi, bây giờ được chứ?"

Nghe anh ta nói vậy, Cố Hi Chi mới nhớ ra mình đích thực có hứa nhảy cùng. Trên bữa tiệc, trò chơi đã kết thúc. Giờ khắc này, toàn bộ phòng tiệc bao trùm những điệu nhảy tao nhã, yên bình. Ánh đèn đặc biệt mờ ảo, bầu không khí mê hoặc lòng người. Tuy Cố Hi Chi vừa bị khùng bỏ xong đã không muốn ở lại, nhưng nhìn cảnh sắc này cũng không nỡ từ chối Đường Dư.

Ánh đèn nhàn nhạt phối hợp cùng rượu đỏ, điệu nhảy tựa hồ có thể làm dao động lòng người. Trên sàn nhảy có rất nhiều đôi nam nữ ôm nhau, vừa nhảy vừa nhìn nhau say đắm. Cố Hi Chi cùng Đường Dư đi vào, tâm tình cũng bị bầu không khí mê người này cảm hoá ôn hòa bớt.

Trên thực tế, chỉ cần không gặp hoặc không nghe đến tên Khúc Hi Chi thì tâm trạng của Cố Hi Chi luôn rất tốt. Chỉ cần không có bất hòa thì nàng vẫn luôn là một Cố Hi Chi bình thường.

Nhảy xong một bài với Đường Dư, Cố Hi Chi chuẩn bị rời khỏi sàn nhảy thì nam ca sĩ vừa nhảy với Tạ Lam Phong lại mời nàng nhảy thêm một bản. Tuy Cố Hi Chi không có hứng thú, nhưng vẫn lễ phép chờ lại mặt mũi cho người khác.

Âm nhạc lại vang lên lần nữa, Cố Hi Chi cùng chàng ca sĩ đi vào sàn nhảy. Vũ khúc đẹp đẽ, nhẹ nhàng. Ánh đèn mê ly, mờ ảo. Trên sàn, mọi người cười nói không ngừng.

Vừa bắt đầu được một phút, Cố Hi Chi nhảy rất hợp với chàng trai này. Dù sao đây cũng là lần đầu hai người khiêu vũ, ngoại trừ ngầm phối hợp thì cũng chẳng có gì để nói. Thế nhưng nhảy đến một nửa, chàng trai xui xẻo thấy nàng thất thần bỗng đứng hoảng hốt, thậm chí còn lo lắng không yên.

Với kỹ năng của nàng, tuy có thể nói là không đến nỗi quá tốt, nhưng ít ra cũng không đến nỗi liên tiếp giẫm lên chân anh ta. Coi như là giẫm chân đi, ít ra cũng có thể nói xin lỗi lần sau sẽ chú ý. Nhưng từ đầu tới cuối, nàng giẫm anh ta sáu, bảy lần, còn bản thân nàng phát hiện cũng chỉ có hai, ba lần. Mà phát hiện xong cũng chỉ xin lỗi một lần.

Cực kỳ xui xẻo, chàng ca sĩ ngoại trừ đau lòng cho đôi giày của mình ra thì thật sự rất muốn hỏi nàng rốt cuộc đang bị gì, nhưng ánh mắt nàng luôn rũ xuống khiến anh ta hoàn toàn không biết làm sao mở miệng.

Cuối cùng cũng nhảy xong, nam ca sĩ thả Cố Hi Chi ra chuẩn bị rời đi, nhưng lại nhìn thấy Khúc Hi Chi vừa nhảy với người khác ở bên cạnh anh ta đi tới hỏi, "Tôn tiên sinh nhảy thật tốt, học từ ai vậy?"

Chàng trai họ Tôn xui xẻo được khen, đặc biệt là được một cô diễn viên vừa hot vừa đẹp khen nên anh ta có vẻ rất khiêm tốn mà hãnh diện, "Không có không có, tôi chỉ nhảy đại thôi mà!"

Khúc Hi Chi gật đầu rồi lại nói với Cố Hi Chi, "Cố tiểu thư nhảy cũng rất tốt, cũng là tự học sao?"

Cố Hi Chi ngẩng đầu lên nhìn cô, bị lời nói trêu chọc kích thích nghiêm trọng, đối diện với cô mấy giây rồi quay đầu bỏ đi.

Đại khái là bởi vì đầu óc đều chứa hình ảnh Khúc Hi Chi cười nhạo nàng, Cố Hi Chi đi tới đi lui trong sàn nhảy, không hiểu ra sao vấp phải đồ vật nào đó rồi ngã xuống đất.

Do mặc vào váy mỏng nên lúc ngã da thịt trực tiếp cọ xuống mặt đất bị rách, cảm giác đau đớn khiến Cố Hi Chi nhất thời nhúm mày. Mọi người xung quanh nhanh chóng chú ý đến, Đường Dư thấy thế lập tức đi tới, chàng ca sĩ họ Tôn xui xẻo kia cũng chạy lại.

Cố Hi Chi ngẩng đầu lên cũng nhìn thấy Khúc Hi Chi nhìn về phía nàng, dường như định tới xem xét, nhưng cô vừa mới đi được nửa đường lại bị một người phụ nữ ăn mặc đoan trang cản lại. Khúc Hi Chi nói chuyện với người phụ nữ kia vài câu, sau đó bị người đó kéo cổ tay đi vào sàn nhảy. Cô chỉ kịp quay đầu lại nhìn Cố Hi Chi vài lần.

Cố Hi Chi ngã nhào trên đất nhìn Khúc Hi Chi bỏ đi cùng người phụ nữ kia, sắc mặt vốn khó coi càng thêm khó coi hơn nữa. Nàng cũng chẳng để ý tới người khác, tự mình chống xuống đất bò dậy.

Cố Hi Chi xách túi ra khỏi phòng tiệc chuẩn bị rời đi. Một buổi tối làm nàng cảm giác mình thật sự xui xẻo. Ngoại trừ chuyện gặp Khúc Hi Chi đã làm nàng nhức đầu muốn chết rồi. Lại còn bị gã Nhạc Trình kia quấy nhiễu khiến tâm tình của nàng vô cùng khó chịu.

Đầu gối đau nhức nhưng Cố Hi Chi không giấu được, liền khép khễnh ra khỏi biệt thự của Triệu Linh.

Trợ lý U U ngồi trong xe đợi Cố Hi Chi, thấy nàng ra sớm cũng hơi bất ngờ. Thời tiết này vào buổi tối sẽ rất lạnh, U U sợ Cố Hi Chi bị đông cứng bèn vội vã cầm áo khoác xuống xe đón nàng.

Xe đậu thành hàng dài bên ngoài biệt thự của Triệu Linh, U U vừa xuống xe không bao lâu đã nhìn thấy một bóng người theo Cố Hi Chi từ biệt thự đi ra. Do khoảng cách không còn dài nên bước chân cũng theo bản năng chậm lại.

Khúc Hi Chi nhìn thấy Cố Hi Chi bỏ đi nên lập tức đuổi theo nàng. Không khí bên ngoài rất lạnh, hơi lạnh như dao đâm vào da thịt. Khúc Hi Chi thấy nàng khép khễnh liền nhanh chóng lên trước vài bước ngăn trước mặt nàng, nghiêm túc hỏi, "Chân có sao không?"

Cố Hi Chi lướt qua cô rồi tiếp tục đi về phía trước, "Chị tránh ra đi! Tôi không cần chị giả tình giả ý quan tâm."

Khúc Hi Chi cản nàng lần nữa, "Đừng bướng quá, để tôi xem một chút."

Cô càng cố chấp như vậy thì Cố Hi Chi càng cảm thấy phiền vô cùng. Nàng dứt khoát dừng lại nghiêm túc cãi vã, "Khúc Hi Chi tiểu thư, rốt cuộc chị muốn thế nào đây? Lúc này nếu không phải tại chị thì tôi đâu có té. Bây giờ có cần phải giả vờ tốt bụng như vậy không?"

"Được, tôi xin lỗi vì chuyện vừa rồi, nhưng tôi đối với em có phải là hư tình giả ý hay không... người khác không biết, lẽ nào em cũng không biết?"

"Làm sao tôi biết Khúc Đại tiểu thư chị rốt cuộc đang nghĩ gì?!" Cố Hi Chi bực mình không giữ được bình tĩnh, "Hôm nay chị đối tốt với người này, ngày mai lại cùng người kia 'Làm bạn bè'. Lại còn ngẫu nhiên cướp bạn trai của người khác. Những mối quan hệ ngổn ngang của chị thật sự khiến người ta đau đầu."

"Tôi không có bừa bãi như em nói!"

"Nhưng chị còn loạn hơn lời tôi vừa nói!" Cố Hi Chi nghĩ đến Nhạc Trình lập tức thấy không thể kiềm chế tâm tình mình lại được, "Tên Nhạc Trình khổ nạn kia nói chị muốn dụ dỗ anh ta, cuộc sống của chị thật sự là một mớ hỗn độn!"

"Tôi dụ dỗ anh ta hồi nào?!" Khúc Hi Chi có vẻ khó hiểu, "Mấy năm trước anh ta tìm tới tôi. Lúc ấy, tôi vốn không biết anh ta là ai. Nếu không phải vì em, một câu tôi cũng không nói với anh ta."

"Nói những lời này có ích gì? Không phải chị đã nói chuyện với anh ta rồi sao?!"

"Nói chuyện cũng có tội sao?"

"Đúng, chị ở chung loại người như thế, thật sự cực kỳ ghê tởm."

"Nếu nói đến ở chung, không phải anh ta là bạn trai cũ của em sao? Rốt cuộc ai mới có quan hệ thân với anh ta hơn?"

"Đúng! Anh ta từng là bạn trai tôi, nhưng tôi chẳng cho anh ta thứ gì, còn chị thì sao? Chị có dám thừa nhận lúc trước không dùng thủ đoạn tiếp cận anh ta không?"

"Dĩ nhiên tôi thừa nhận có dùng chút thủ đoạn chia rẽ hai người. Nhưng anh ta lại không phải kẻ ngu dễ gạt."

Nghe đến đây, đồng tử của Cố Hi Chi dần dần ra, không dám tin tưởng, "Khúc Hi Chi, chị thực sự quá lắm rồi. Tôi vốn cho rằng tuy chị có mối quan hệ hỗn loạn nhưng ít ra còn có chút liêm sỉ. Bây giờ nhìn chị và những nữ minh tinh có đời sống riêng tư bề bộn kia cũng không có khác biệt!"

"Rốt cuộc em đang nói cái gì?"

"Tôi đang nói gì chả lẽ chị không biết sao? Chẳng phải chị đã thừa nhận cùng tên họ Nhạc kia làm loại chuyện kia sao?"

Khúc Hi Chi nhú mày, hiển nhiên có chút không dám tin, "Rốt cuộc trong đầu em đang nghĩ đi đâu vậy?"

"Bây giờ tôi chỉ sợ chị làm còn nhiều hơn tôi nghĩ!"

Khúc Hi Chi bất động hai giây, nhìn nàng rồi nhẹ nhàng gạt đầu, "Được, nếu em nghĩ như vậy thì tôi cũng hết cách." Nói xong cô liền xoay người bỏ đi.

"Chị đứng lại!" Cố Hi Chi mặt mày ngăn cản cô, "Chị dám làm chuyện này, bây giờ lại không dám thừa nhận sao?"

"Em đã không thích tôi thì em còn quan tâm chuyện này làm gì, có ý nghĩa sao?"

"Tôi cảm thấy chị thật ghê tởm, kinh khủng không thể tả. Chị đặc biệt không biết liêm sỉ!"

Khúc Hi Chi nhìn nàng, ánh mắt hơi nhếch lên, "Em nói cái gì?"

Cố Hi Chi bực tức làm choáng váng đầu óc, dĩ nhiên lại nói thêm lần nữa, "Tôi nói chị kinh tởm!"

Khúc Hi Chi không nói gì thêm, mà liếc nhìn nàng một cái rồi xoay người rời đi.

Khoảng cách giữ hai người rất gần, lúc cô xoay người, Cố Hi Chi cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, loại tổn thương sâu sắc kia khiến người ta cảm thấy ngược như bị thứ gì đó đè lên không thở nổi.

Bị lừa gạt chiếm lấy đầu óc, Cố Hi Chi tựa hồ tỉnh lại trong nháy mắt, nàng không biết tại sao lại nói với cô những lời kia.

Rõ ràng nàng không nên để ý tới những lời khổ nạn của Nhạc Trình là thật. Thật ra nàng vốn không tin, nhưng chỉ cần nghĩ đến Khúc Hi Chi có quan hệ với loại người như vậy thì không thể nào kiềm chế được. Dù nghe được tên Khúc Hi Chi từ trong miệng anh ta nói ra, nhưng nàng lại cảm thấy có một loại kích động muốn lập tức giết chết hắn ngay.

Chị ấy tốt như vậy, tại sao hắn lại có thể vấy bẩn chị ấy. Nàng thà nghe hắn nói ra tên của chính mình, cũng không muốn nhắc đến tên chị ấy trước mặt bất kỳ người nào.

Phần nộ khiến nàng hoàn toàn mất đi phương hướng, bây giờ rõ ràng không nên có dáng vẻ này, nhưng do nàng đánh mất đi lý trí nên đã làm hỏng tất cả rồi.

Nhìn bóng lưng của cô, Cố Hi Chi hầu như theo bản năng kéo tay cô, "Xin lỗi, vừa nãy là tôi không biết lựa lời, chị coi như tôi chưa từng nói..."

Khúc Hi Chi không hề nhúc nhích, cũng không nói gì. Dưới ánh trăng yên tĩnh, bóng người của cô bị kéo ra rất dài. Bóng lưng gầy gò khiến Cố Hi Chi cảm thấy thật sự rất khó chịu. Nàng không nhìn được, giọng nói cũng thấp xuống mấy phần.

"Tôi cũng không biết tôi bị gì nữa, nghe hắn nói ở chung chị nên tôi thấy rất bực mình. Tôi rất sợ thanh danh của chị sẽ bị hắn vấy bẩn. Chị hiểu mà, hắn chính là một tên khốn kiếp. Tôi không muốn chị bị một tên khốn kiếp yêu thương."

Cố Hi Chi rốt cuộc cũng không biết tại sao, rõ ràng nàng muốn an ủi người khác, nhưng vừa nói xong thì bản thân lại rơi nước mắt.

Nàng vốn không muốn tổn thương cô, nhưng mỗi lần nói chuyện với cô thì sẽ không không chế được cảm xúc. Nàng vốn không phải là một người yếu đuối, nhưng nhìn thấy ánh mắt thất vọng cùng ưu thương kia liền sẽ cảm thấy khó chịu trong lòng. Giống như có thứ nào đó vô cùng quý giá dần rời xa nàng, mà nàng thì lại không muốn mất đi.

Đại khái là giọng nói khàn khàn của nàng làm ai kia nhận ra được sự kỳ lạ. Khúc Hi Chi chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy nước mắt của nàng thấm ướt đôi mi dài, chảy xuống gò má, ánh mắt cô lập tức thay đổi.

Một tay nắm chặt tay nàng, Khúc Hi Chi giờ tay còn lại nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, "Em khóc cái gì, tôi không có trách em!"

Cô không nói vậy thì còn tốt, nhưng Cố Hi Chi nghe lời khoan dung ấy càng cảm thấy không có đất dung thân, không cầm được nước mắt trào ra ồ ạt.

Căn bản không có cách nào không chế được nước mắt của nàng, Khúc Hi Chi không lau nước mắt nữa mà lại ôm chặt nàng, vừa vỗ về vai nàng vừa thấp giọng dỗ dành, "Đừng khóc có được không?"

Có vẻ như ôm ấp chữa trị rất hiệu quả, Cố Hi Chi nằm trên vai cô nhẹ nhàng khóc thút thít một lúc, nước mắt bắt đầu vơi đi.

Khúc Hi Chi động viên hồi lâu, cảm thấy tâm tình nàng đã bình tĩnh lại, cô thoáng đẩy nàng ra một chút, chăm chú nhìn mặt nàng.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, nước mắt của nàng lại đẹp như vậy. Cô chỉ cần nhìn dáng vẻ của nàng, đều sẽ cảm thấy tâm mình như bị tình cảm vô danh nào đó cảm hoá, làm sao cũng trốn không thoát được vòng xoáy mềm mại ấy.

Cô hoàn toàn không kìm lòng được, nhìn bộ dạng của nàng, liền không nhịn được cúi xuống hôn nhẹ.

Nàng không phản kháng hay từ chối mà chỉ cúi đầu, đôi mi dài phủ lấy ánh mắt đầy màu sắc.

Hai người rất gần nhau, sâu trong đôi mắt của nàng ẩn chứa tình cảm phức tạp. Nàng chỉ cần khẽ rung nhẹ mi là cô có thể thấy được ánh sáng nhàn nhạt trong đó.

Trái tim của Khúc Hi Chi dần mềm nhũn, không nhịn được nhẹ giọng nói, "Tôi... không biết em đang nghĩ gì. Tôi chưa từng làm chuyện như em nói, cũng không có kinh nghiệm như em nghĩ đâu. Mấy năm qua, tôi luôn rất muốn tiếp cận em nên mới chia rẽ em và Nhạc Trình. Tôi thật sự yêu thích em nên mới làm những việc này, em... có tin tôi không?"

Giọng nói của cô thật dịu dàng, mềm hơn cả ánh trăng. Bốn bề yên tĩnh, gió đêm cũng không quá rét lạnh. Tim Cố Hi Chi tan chảy như nước. Nàng không biết phải nói gì, cũng không muốn lại nói ra bất cứ câu nào khiến cô thất vọng.

Dòng xe vẫn xếp dài trước biệt thự, con gió nhỏ nhẹ thổi qua khu vườn mang theo hương quế. Cố Hi Chi lẳng lặng đứng giữa sân vườn rộng lớn. Khúc Hi Chi vẫn kiên nhẫn đứng trước mặt nàng. Một lúc sau, Cố Hi Chi cảm giác được đôi tay đang nắm chặt tay nàng dần lạnh lẽo đi, không nhịn được mở miệng, "Tôi..."

Lúc này, trong biệt thự truyền đến tiếng bước chân. Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn cánh cổng sắt, rất nhanh sau đó liền nghe được âm thanh mở cửa.

Một người phụ nữ bước ra từ trong đó, sau khi nhìn thấy Khúc Hi Chi liền lập tức mừng rỡ vẫy tay, "Tiểu Khúc, em tìm chị nửa ngày trời, hóa ra chị ở đây. Em biết chị thích bánh kem nên mua cho chị một đĩa nè, chị lại đây nhanh đi."

Khúc Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô gái một cái, sau đó lập tức quay đầu nhìn Cố Hi Chi. Cô cảm thấy sắc mặt nàng không hề biến đổi chút nào, nhưng nàng lại nhanh chóng hất tay cô ra, "Chị đi ăn bánh kem trước đi, tôi về."

Khúc Hi Chi nhìn bóng lưng của nàng, "Tiểu Cảnh..."

Cố Hi Chi dừng bước lại, hơi nghiêng mặt sang một bên, "Có người đang chờ chị kia, chị đi trước đi, còn những chuyện khác thì sau này hãy nói."

Khúc Hi Chi còn muốn lên tiếng, nhưng nàng đã biến mất trong màn đêm.

P/s: nhiều người hỏi lịch post chương mới, sẵn đây mình cũng trả lời luôn. Do mình cũng đang edit truyện khác nữa và khá bận việc nên không thể đảm bảo sẽ post chương mỗi ngày hoặc thường xuyên được. Chương mới có lẽ sẽ được post vào những ngày cuối tuần nhé! Bạn nào nóng lòng không đợi edit được thì có thể đọc QT nhé! Google search tên truyện sẽ ra thôi ^^

Cảm ơn các bạn đã theo dõi!

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chương 37

Hôm sau, trên tầng hai mươi ba của công ty Hoa Ngõ, bên ngoài phòng làm việc của Triệu Linh. Bà đi dọn vệ sinh thỉnh thoảng nghe được tiếng cười nói trong phòng của Triệu Linh cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

Đã năm lần bà nghe được tiếng cười của Triệu Linh, nhưng suốt 5 năm qua, tổng số lần bà nghe thấy cô cười lớn như thế cũng không quá năm lần.

Trong phòng làm việc, Triệu Linh ngồi trên chiếc ghế xoay nhìn sắc mặt rất khó coi của Khúc Hi Chi đang ở đối diện, "Vậy nên tôi qua cô chạy tới nhà cô ấy thì lại bị đuổi ra hả?"

Khúc Hi Chi trầm mặt, cúi đầu, xem kịch bản, không thèm lên tiếng.

Triệu Linh nín cười nói, "Chẳng phải cô nói cô ấy chịu nghe cô thổ lộ rồi sao?" Cô dùng một chút rồi ra về suy nghĩ, "Nếu cô ấy đã đồng ý để cô vào nhà, với tính cách của cô ấy thì không lý nào đuổi cô ra đâu?"

Khúc Hi Chi vẫn cúi đầu xem kịch bản, không thèm nói gì.

Triệu Linh ngồi thẳng lưng, gõ gõ xuống mặt bàn, "Nói đi, rốt cuộc là tại sao hả?!"

Khúc Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt vẫn khó coi như cũ.

Triệu Linh giục, "Nói mau!"

Khúc Hi Chi, "... Tôi cũng không biết lúc tôi đuổi theo em ấy tự dưng lại có một cô bé khác lái xe đi theo phía sau đòi đưa bánh kem."

Triệu Linh rất có hứng thú, "Sao nữa?"

"... Tôi mới vào nhà nói với Tiểu Cảnh mấy câu thì cô bé đó liền gõ cửa."

"Sau đó thì sao?"

"Không có sau đó". Khúc Hi Chi gấp lại kịch bản, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, "Em ấy lập tức đẩy tôi ra, kêu tôi ăn bánh kem đi."

Triệu Linh liếc mắt nín cười, "Đúng rồi, đây rất tốt."

Khúc Hi Chi nhú mày, "Như vậy cũng tốt?"

"Lúc nào bên cạnh cô cũng có nhiều em gái nhỏ ha! Biết đâu lần sau không có cô bé bánh kem thì cũng có cô bé bánh bao, cô bé mì gói chạy tới". Triệu Linh không nhịn được cười ha ha, "Thật không ngờ Khúc Hi Chi lại bị người khác nhốt ngoài cửa vào nửa đêm nha! Lần sau nếu lại bị cô ấy đuổi ra khỏi nhà thì nhớ gọi tôi đến xem với đó!"

"..." Khúc Hi Chi tiếp tục cúi đầu xem kịch bản, im lặng không nói gì.

Triệu Linh nhìn đáng vẻ lạng thính của cô, thực sự không nhịn được, "Mà nè... bánh kem có ngon không vậy?"

Khúc Hi Chi lập tức ngẩng đầu lên nhìn Triệu Linh, ném kịch bản ném vào người cô rồi đứng lên rồi đi.

Triệu Linh nhìn bóng lưng cô, liền ôm bụng cười lăn ra.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đảo mắt một cái đã đến cuối tuần.

Tình trạng giao thông kẹt cứng vào giờ cao điểm, khí trời đột nhiên chuyển lạnh. Tuy đang ngồi ở trong xe, nhưng cơn gió nhẹ len lỏi thổi vào xuyên qua lớp váy mỏng khiến Cố Hi Chi cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

U U đang lái xe, thấy Cố Hi Chi thất thần nãy giờ liền hỏi thăm, "Chị Tiểu Cảnh, không phải đi ăn cơm hả? Sao nhìn chị giống như muốn đi hẹn hò?"

Mặt Cố Hi Chi vốn rất buồn rồi, nghe cô nói vậy cũng chẳng nói gì, "... Có em mới đi hẹn hò thì có!"

Mấy ngày nay nàng vẫn ở nhà xem kịch bản Triệu Linh đưa. Chỉ xem kịch bản thôi, cũng không có thông báo gì nên nàng rất nhàn nhả. Thế nhưng Triệu Linh đột nhiên gọi điện thoại làm Cố Hi Chi hoảng cả lên. Tin tức Tôn Đình Hữu đi công tác về sớm làm nàng không muốn thừa nhận cũng phải miễn cưỡng thừa nhận.

Bởi vì sự việc quá bất ngờ, thậm chí Cố Hi Chi chưa hề nghĩ buổi tối nên làm gì nên nom nớp lo sợ suốt đường đi.

U U bị chặn một câu cũng không dám nói gì nữa.

Kỳ thực khi này câu cô muốn nói không phải nhìn nàng giống như đi hẹn hò, mà là muốn đi gặp Khúc tiểu thư.

Từ khi nghe được đoạn đối thoại của Khúc Hi Chi và Cố Hi Chi lần ở trước cửa nhà Triệu Linh. Cô mới vừa tốt nghiệp không bao lâu đã có cảm giác mình đã mở ra được một chân trời mới. Sự kinh ngạc khiến cô mất ngủ, mười hai giờ khuya tới nhà tìm Hạt Hạt kể về sự ngạc nhiên của mình về câu chuyện tình yêu đồng giới kia. Hạt Hạt hiền nhiên bình tĩnh hơn cô nhiều, nghe xong chỉ bảo cô phải giữ bí mật, cũng có lòng tốt phổ cập giáo dục về Bách Hợp. Hạt Hạt còn rủ cô xem vài bộ phim Bách Hợp, sau đó cùng tắm, cùng ngủ.

Mấy ngày gần đây cô đều ôm tâm trạng "Chị Hạt Hạt là người thật tốt" ở trong nhà của Hạt Hạt ngủ. Hôm nay đột nhiên bị Cố Hi Chi triệu hồi thì Hạt Hạt lại nhắc rất có thể là tới gặp Khúc tiểu thư nên cô mới hỏi câu kia. Nhưng bây giờ nhìn về mặt của Cố Hi Chi hoàn toàn không phải chuyện đó.

Vừa hơn sáu giờ rưỡi, kẹt xe rất lâu cuối cùng thuận lợi đến khách sạn. Cố Hi Chi xuống xe sau đó lập tức vào thang máy lên lầu. U U đậu xe dưới hầm xong liền nhanh chóng ra ngoài cùng chị Hạt Hạt xem phim.

Thang máy đang bị kẹt, Cố Hi Chi buồn bực ngăn ngấm chờ trước cửa. Lúc này, âm thanh giày cao gót mang theo mùi hương kiêu diễm từ phía sau truyền đến. Cố Hi Chi sửng sốt, quay đầu lại thì quả nhiên nhìn thấy Khúc Hi Chi, cả người cô đang toả ra yêu khí hồ ly tinh.

Bãi giữ xe dưới hầm rất ít người. Đường như Khúc Hi Chi vừa xuống xe, kính râm cũng chưa lấy xuống.

Sau khi thấy Cố Hi Chi, Khúc Hi Chi gỡ kính ra đứng trước mặt nàng. Bốn mắt mới nhìn nhau được vài giây thì Cố Hi Chi thu tầm mắt lại chuẩn bị đi thang bộ. Khúc Hi Chi thấy thế lập tức kéo cổ tay nàng, "Em chạy cái gì?"

"Tôi cũng không biết" Cố Hi Chi nhìn đáng vẻ bình tĩnh của cô, "Nhưng tôi không đi thì làm sao biết lát nữa có người nào đem bánh kem tới cho chị nữa không?"

Khúc Hi Chi nghe nói thế có chút dờ khóc dờ cười, "Chuyện đã qua lâu rồi, tôi sớm quên sạch hết sao em lại còn nhớ làm gì!?"

"Chị ăn hết bánh kem rồi đương nhiên không nhớ rõ." Giọng điệu Cố Hi Chi đầy hoài nghi, "Khúc Hi Chi, lần thứ nhất chị đến nhà tôi thì bị Nhạc Trình đuổi theo tỏ tình. Lần thứ hai đến nhà tôi thì bị một cô bé đuổi theo đưa bánh kem. Chị cảm thấy chuyện này rất tự hào, đúng không?"

Khúc Hi Chi suy nghĩ một chút, "Tôi không biết cô bé đó sẽ theo tôi."

"Một lần là ngẫu nhiên, hai lần liền không phải." Cố Hi Chi nghiêm túc nói, "Đương nhiên chị có thể cảm thấy bản thân rất vô tội, nhưng kỳ thực chị cho rằng chuyện gì cũng không có nguyên do sao?"

Khúc Hi Chi không nói lời nào.

Thang máy đã mở cửa, Cố Hi Chi trực tiếp đi vào, không thêm để ý tới ánh mắt trầm tư của Khúc Hi Chi, bấm nút đóng thang máy lại.

Thang máy đưa Cố Hi Chi lên tầng cao nhất. Khi nàng vào phòng khách thì trong phòng đã có rất nhiều cô gái ở đó. Một cô gái này nhìn thấy Cố Hi Chi thì rất nhiệt tình gọi nàng, đồng thời nói chuyện rất xôm tụ. Bầu không khí này vốn vô cùng hài hòa, nhưng sau khi Khúc Hi Chi đến thì tình cảnh lập tức thay đổi.

"Khúc tiểu thư, váy của chị thật là đẹp, trong nước có bán sao?"

"Chị Tiểu Khúc, chị thích ăn gì, chút nữa em mua giúp chị."

"Chị Tiểu Khúc! Chị Tiểu Khúc..."

Đối mặt với mấy cô gái nhiệt tình này làm Khúc Hi Chi như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than. Cô ngẩng đầu nhìn Cố Hi Chi, thấy vẻ mặt của nàng thì lại vội vã tách mấy cô gái này ra, "Xin lỗi, gần đây cổ họng tôi hơi khó chịu, không tiện nói chuyện". Cô lập tức đi tới chỗ Cố Hi Chi.

Cô vốn tưởng nói vậy có thể thoát khỏi sự nhiệt tình đó nhưng không nghĩ tới...

"A? Cổ họng khó chịu hả? Em lấy thuốc dùm chị nha!"

"Chị Tiểu Khúc, em hay hát nên cổ họng thường đau nên lúc nào em cũng mang theo thuốc, để em đưa cho chị nhé!"

... ..

...

Khúc Hi Chi lập tức ngẩng đầu nhìn Cố Hi Chi. Nàng lạnh lùng liếc cô một cái, không thêm dòm tới cảnh cô nói chuyện với người khác.

Thời gian chậm chạp trôi qua trong bầu không khí quý dị. Tôn Đình Hữu cuối cùng cũng đến cùng một cô gái trông rất giống Cố Hi Chi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 38

Bây giờ Cổ Hi Chi mới tận mắt nhìn thấy cô bé này, so với mấy tấm hình trong điện thoại của Hạt Hạt vài ngày trước còn khiến nàng kinh ngạc hơn. Hôm nay, cô bé hoàn toàn xõa tóc xuống. Tuy kiểu tóc này trưởng thành hơn với ngày đó, nhưng ngoại hình của cô bé vẫn vô cùng trẻ trung. Nếu Hạt Hạt không nói với nàng rằng cô gái này hai mươi tuổi thì có lẽ Cổ Hi Chi sẽ cho rằng cô chưa đủ tuổi vị thành niên. Quan trọng nhất chính là, tuy khí chất của cô thật sự quá mức thanh thuần, nhưng từ một số góc độ, xem ra thật sự đã đạt được một trình độ nhất định rồi.

Khác những cô gái khác ở đây, cô bé ăn mặc rất thoải mái và rộng rãi. Đồ màu xanh nhạt vừa thanh thuần lại như có linh khí, lại còn có làn da trắng nõn, cả người cô giống như một quả táo còn xanh vừa hái xuống.

Đại khái vì không khí bên ngoài khá lạnh, lúc cô bé đi vào rõ ràng hơi run cầm cập. Cổ Hi Chi thấy thế liền không chút do dự đi rót cho cô một ly trà nóng, nhưng trà còn chưa kịp đưa, vừa ngừng đầu Khúc Hi Chi đã đặt một ly trà nóng lên tay cô bé.

"Bên ngoài rất lạnh, lúc tới đây sao không mặc thêm nhiều một chút?"

Bạc Nhất Thanh nhận ly nước của Khúc Hi Chi, về mặt xem ra rất tự nhiên, "Không sao đâu, em quen rồi."

Ngài Vi đứng kế bên Cổ Hi Chi có thể nghe thấy hai người đối thoại, lúc này ngạc nhiên hỏi, "Chị Tiểu Khúc, Bạc tiểu thư, hai người biết nhau trước rồi hả?"

Khúc Hi Chi không trả lời ngay, Bạc Nhất Thanh tựa hồ cũng muốn đáp lời, vừa lúc đó có một nữ nghệ sĩ mỉm cười lên tiếng, "Đương nhiên rồi. Mười một giờ tối qua Nhất Thanh còn hẹn hò với Khúc tiểu thư mà, nhất định quan hệ rất tốt."

Choang!!!!

Ly trà nóng bỗng nhiên nghiêng ngã trên mặt bàn. Triệu Linh ngồi đối diện Cổ Hi Chi nhìn xuống mặt bàn, rồi nhìn nàng, "Sao bất cẩn vậy? Nóng lắm hả?"

Cổ Hi Chi lập tức dựng ly lên, về mặt có chút lúng túng, "... Không sao, ly hơi trơn."

Từ lúc vào cửa tới giờ, Tôn Đình Hữu vốn nói chuyện cùng vài người đàn ông. Lúc này ông quét ánh mắt tới, gõ tay lên bàn, nói với người phục vụ, "Đổi hết đi, lấy ly gỗ."

Người phục vụ nhận được lệnh lập tức nghe theo đi ra ngoài. Cổ Hi Chi giương mắt nhìn về phía Tôn Đình Hữu, tầm mắt của ông ta cũng không thu hồi lại. Tuy không phải lần đầu nhìn thấy người này, nhưng Cổ Hi Chi có thể cảm nhận được ánh mắt của ông ta rất khác thường.

Người này đã có ba đứa con trai, nhưng vẫn luôn phong lưu và dịu dàng. Nếu không phải có nhiều người quan tâm mình, Cổ Hi Chi hầu như chết cứng dưới ánh mắt và hô hấp của ông ta.

Lúc này, Bạc Nhất Thanh từ bên người Khúc Hi Chi đi tới chỗ Cổ Hi Chi, cô bé lấy ra một tờ khăn tay đưa cho nàng. Cổ Hi Chi giương mắt nhìn đã thấy cô bé cười nói, "Lau tay chút đi."

Cổ Hi Chi nhận khăn tay, "Cảm ơn."

Bạc Nhất Thanh lại cười rộ lên, đại khái vì không biết rõ nguyên nhân nên nụ cười này cũng ngây ngô như bản thân cô, thậm chí có chút thẹn thùng, "Không cần khách khí đâu. Chị Tiểu Cảnh, lúc em còn đi học em rất thích phim chị đóng. Em cảm thấy chị đặc... biệt đặc biệt... à... đặc biệt đẹp."

"..." Nàng nghĩ cô bé này sẽ dùng những từ khoa trương miêu tả dung mạo của nàng nhưng chuyện như vậy rất kỳ quái. Dù vậy thì Cổ Hi Chi vẫn hết sức hài lòng, đồng thời khoái chí đến mức quên luôn chuyện cô bé này kêu nữ danh của nàng, "Cảm ơn, nhanh ngồi xuống trước đi."

Cổ Hi Chi nói dứt lời liền chừa chỗ cho cô, nhưng chưa kịp ngồi xuống lại nghe Triệu Linh nói, "Lại đây! Nhất Thanh, ngồi kế đồng sự Tôn này."

"Vâng." Bạc Nhất Thanh cười đáp trả Triệu Linh, đi tới chỗ ngồi.

Cuộc đối thoại của hai người không có vẻ gì bất thường, chuyện này dường như tự nhiên như nước chảy mây trôi. Người ở đây cũng không để ý chi tiết này, nhưng có vẻ Triệu Linh sắp xếp Bạc Nhất Thanh ngồi cạnh Tôn Đình Hữu là một chuyện rất kỳ lạ.

Cổ Hi Chi cẩn thận để ý tới điểm này, trong lòng luôn cảm thấy có chỗ là lạ.

"Tiểu Cảnh, cô cũng đừng lo lắng, đến ngồi cạnh Nhất Thanh đi."

Bị Triệu Linh gọi như thế, Cổ Hi Chi phục hồi tinh thần lại, lúc này mới gật gù, "Được rồi."

Trong bữa tiệc chỉ có ba, bốn người đàn ông nhưng lại có một đám lớn phụ nữ. Bạc Nhất Thanh và Cổ Hi Chi ngồi bên trái Tôn Đình Hữu, Ngài Vi ngồi

bên phải. Tuy khung cảnh này nhìn rất yên bình, nhưng nếu không có mưu đồ cũng không ai muốn ngồi cạnh Tôn Đình Hữu. Điều này khiến Cố Hi Chi rất bận tâm.

Người này rất háo sắc, bắt lấy ai sẽ khiến họ không yên. Tuy Cố Hi Chi không biết tại sao gần đây ông ta lại chú ý đến nàng, nhưng nàng vẫn luôn cẩn thận đề phòng.

Buổi tiệc hôm nay, ở giữa nàng và Tôn Đình Hữu còn có Bạc Nhất Thanh. Cô bé này không chỉ trẻ đẹp mà tư lượng cũng mạnh hơn người thường. Mấy lần Tôn Đình Hữu có ý định mời Cố Hi Chi uống rượu đều bị Bạc Nhất Thanh nhẹ nhàng đỡ thay. Người ngu mầy thấy cảnh này cũng hiểu được Bạc Nhất Thanh hoàn toàn giúp nàng, nhưng một người không quen biết làm những chuyện này vì mình vẫn khiến Cố Hi Chi vô cùng nghi hoặc.

Người ta vừa uống được một phần ba thì Bạc Nhất Thanh đã uống hơn nửa ly. Tôn Đình Hữu oanh tạc liên tục không ngừng khiến Cố Hi Chi đỏ mặt hỏi hột, không nhịn được thấp giọng hỏi, "Nhất Thanh, em vẫn khỏe chứ? Có muốn tôi rót cho em một ly nước không?"

Bạc Nhất Thanh quay đầu lại, tuy gò má ửng đỏ nhưng ánh mắt không có vẻ say, "Chị Tiểu Cảnh, em không sao, cảm ơn chị nhé!"

Tuy cô bé nói vậy, nhưng Cố Hi Chi đã chuẩn bị rót cho cô bé một ly trà. Trà còn chưa đưa nhưng Bạc Nhất Thanh lại nói, "Em đi toilet một chút, lập tức ra liền."

Cố Hi Chi gật đầu, nhìn nàng rời đi rồi đặt ly trà lên bàn. Trên bàn tiệc, đàn ông nói chuyện đầu tư phim ảnh, còn phụ nữ thì lắng nghe say sưa. Cố Hi Chi cầm đĩa vừa mới chuẩn bị gấp rau thì Khúc Hi Chi cũng đứng dậy, nói với Triệu Linh, "Tôi đi toilet."

Triệu Linh gật đầu không có bất kỳ dị nghị gì, mùi hương bay theo, Khúc Hi Chi cũng đi rồi.

Cố Hi Chi chờ đến nhìn bóng lưng của Khúc Hi Chi, Triệu Linh gõ gõ lên bàn nhắc nhở nàng chú ý, "Có người mời cô uống rượu kìa!"

Cố Hi Chi lập tức phục hồi tinh thần, giờ ly trà bày tỏ lòng biết ơn với người đàn ông ở đối diện.

Khúc Hi Chi quay về bữa tiệc cùng Bạc Nhất Thanh. Một nữ minh tinh quét mắt nhìn Bạc Nhất Thanh rồi mở miệng nói đùa, "Nhất Thanh, hồi nãy em uống nhiều rượu như vậy cũng không đỏ mặt. Làm gì mới đi ra ngoài một chuyến liền đỏ mặt như thế vậy?"

Cô không nói thì cũng không ai chú ý tới. Cố Hi Chi men theo ánh mắt của mọi người nhìn Bạc Nhất Thanh, nàng xác nhận mặt cô bé ửng đỏ rồi lập tức nhìn về phía nữ minh tinh đang chế nhạo kia.

Nữ minh tinh còn nói, "Cũng may là em đi ra với Khúc tiểu thư đó nha, bằng không tôi đã suy nghĩ khác rồi..."

Bạc Nhất Thanh giải thích, "Chắc là còn mới phát huy tác dụng, rượu này rất đặc biệt."

Nghe cô nói vậy, mọi người trên bàn đều chú ý vào chai rượu, chỉ có Cố Hi Chi vẫn liếc Khúc Hi Chi thêm một chút.

Khúc Hi Chi thấy ánh mắt Cố Hi Chi hơi run run, cô định phân tích ý vị trong mắt nàng thì nàng đã thu hồi lại rồi cầm đĩa gấp rau.

Cố Hi Chi mới vừa gấp xong đồ ăn liền cảm giác được điện thoại rung lên. Nàng cầm điện mở ra, trên màn ảnh hiện tin nhắn của Khúc Hi Chi:

Mặt em ấy đỏ không phải do tôi.

Cố Hi Chi định cất điện thoại, suy nghĩ một hồi lại không nhịn được nhanh chóng đánh vài chữ:

Tôi không hề để ý chuyện của chị với người khác.

Khúc Hi Chi ngẩng đầu nhìn nàng một lúc, không nói nữa.

Từ trước đến giờ, châm ngôn yêu thích trên bàn nhậu là không say không về. Tuy có Bạc Nhất Thanh hỗ trợ ứng phó, nhưng Tôn Đình Hữu không phải là người dễ qua mặt.

Uống hết ba vòng, sau khi bị Bạc Nhất Thanh cản, Tôn Đình Hữu lại giờ ly về hướng Cố Hi Chi lần nữa, "Nhóc Tiểu Cố, Tôn Đình Hữu tôi đối với cô cũng khá tốt, uống xong ly rượu này thì cùng nhau đi hát, thế nào?"

Cố Hi Chi bị ông ta hỏi ép. Tuy không thể nói ra bất kỳ lời từ chối nào, nhưng bây giờ một giọt rượu nàng cũng không thể uống được, càng chẳng thể đi ca hát với ông ta.

Triệu Linh vừa đi toilet nên không bên cạnh được. Bạc Nhất Thanh cũng đã uống quá nhiều, Cố Hi Chi gượng cười, đang chuẩn bị nhắm mắt đồng ý thì Bạc Nhất Thanh đã nghiêng người ngăn Cố Hi Chi lại, làm nũng với Tôn Đình Hữu, "Đồng sự Tôn, vừa nãy ông còn nói sẽ nghe tôi hát. Bây giờ lại tìm tới chị Tiểu Cảnh, rốt cuộc ông có thích tôi hay không đây?"

"Thích". Cảm giác say làm Tôn Đình Hữu trắng trợn không kiêng dè ôm vai Bạc Nhất Thanh, "Thích hết hai người luôn."

"Chỉ có thể thích một thôi!" Bạc Nhất Thanh giả ý đẩy ông ta ra, giả vờ tức giận.

Tôn Đình Hữu bị người đẹp hôn ghen liền mềm lòng, nhưng vẫn tham lam, "Tôi thích Nhất Thanh, nhưng cũng rất muốn uống rượu với nhóc Tiểu Cố, nên làm thế nào mới tốt đây?"

Có thể làm Tôn Đình Hữu cười nói ra lời này, Bạc Nhất Thanh tuyệt đối có công không nhỏ. Nhưng vào giờ phút này, Cố Hi Chi không thắc mắc tại sao cô bé lại giúp mình nhiều như vậy, mà là hoàn toàn không biết làm sao uống hết ly rượu này đây.

Mà nếu không bùng ly lên thì có chút bất lịch sự. Cố Hi Chi bèn cầm ly giả bộ uống, hình ảnh nôn mửa lớn quồn khắp đầu óc, nhưng Cố Hi Chi vẫn mỉm cười đứng lên, "Đồng sự Tôn thật thích nói đùa, ông chăm sóc tôi như vậy, tôi đã sớm định kính ông một ly rồi. Có điều tôi dễ bị dị ứng với cồn. Để giữ trạng thái làm việc tốt hơn vì đồng sự Tôn, ly rượu này tôi xin uống một phần tư thôi, được chứ?"

Mặc dù Tôn Đình Hữu đang say, nhưng không đồng ý, "Tôn Đình Hữu tôi sao có thể ăn hiếp một người phụ nữ được chứ! Như vậy cũng tốt, tôi uống hết còn cô uống một nửa."

Một phần tư cũng chỉ là Cố Hi Chi nói cho có thôi, thật sự uống cũng chưa có nhiều vậy đâu. Bây giờ nghe Tôn Đình Hữu nói thế, trong lòng Cố Hi Chi liền đóng băng, nhưng về mặt lại nhẹ tênh như không, "Nếu đồng sự Tôn nói vậy, tôi cung kính không bằng tuân mệnh."

Tôn Đình Hữu đắc ý cười rồi giờ lên ly rượu lên. Cố Hi Chi cũng nhìn ông ta mỉm cười, cũng giờ ly lên.

Mùi rượu khó chịu tới gần hơi thở xông thẳng lên não. Ly đã gần kề bên môi, Cố Hi Chi nhắm mắt uống đại, nhưng rượu sắp chảy tới đầu lưỡi thì ly đã bị người khác đoạt mất.

Khúc Hi Chi cầm ly rượu của Cố Hi Chi rồi mỉm cười đối mặt với Tôn Đình Hữu, "Tiểu Cảnh đã hứa sẽ bàn bạc với tôi về bộ phim ngày mai rồi. Tôi không muốn bị cho leo cây, cũng không muốn phá hứng thú của chú Tôn đây. Ly rượu này tôi kính ông, cạn ly!"

Ly rượu hơi nghiêng, uống cạn vào trong miệng, không chỉ có Tôn Đình Hữu mà mọi người đang ngồi kế đó cũng khen ngợi cô.

"Tư lượng Tiểu Khúc giỏi thật!"

"Khúc tiểu thư thật sáng khoái."

"Mau mau nhanh đi! Khúc tiểu thư uống xong, đồng sự Tôn cũng phải uống hết đó."

...

Âm thanh tán thành khắp nơi. Tôn Đình Hữu nhẹ nhếch miệng, nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Thậm chí lúc này trên bàn còn vang lên tiếng vỗ tay. Triệu Linh vừa ra khỏi toilet thấy tình cảnh liền biết được đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không bắt ngờ mà ngồi xuống bên cạnh Cố Hi Chi.

Tầm mắt của Cố Hi Chi dừng lại ở ly rượu trên tay Khúc Hi Chi. Thấy Triệu Linh vừa về liền nhỏ giọng hỏi, "Khúc Hi Chi có thể uống rượu sao?"

Triệu Linh cười cười, cầm đĩa dùng bữa, "Tốt hơn cô."

Cố Hi Chi, "..."

Dường như biết lý do Khúc Hi Chi chặn rượu, Tôn Đình Hữu cũng không làm khó dễ Cố Hi Chi nữa.

Khi bữa tiệc xã giao này sắp kết thúc cũng là lúc phần lớn mọi người đã say như chết. Người Tôn Đình Hữu đầy mùi rượu, nói chuyện cũng mất logic. Tuy Bạc Nhất Thanh có thể uống nhưng cũng không chịu nổi luân phiên bị oanh tạc. Hai gò má và cặp mắt cô bé ửng đỏ, mơ màng. Riêng về mặt của Khúc Hi Chi thì trước sau như một, chẳng ai nhìn ra được cô có say không.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, ngoại trừ Cố Hi Chi thì hầu như toàn bộ mọi người đều tham gia vào hoạt động giải trí. Cố Hi Chi đã sớm lấy được cái cớ tốt để bỏ đi, tránh được trường hợp nguy hiểm có thể xảy ra.

Có lẽ Tôn Đình Hữu thật sự được Bạc Nhất Thanh làm cho rất vui vẻ. Cố Hi Chi muốn rời khỏi, Tôn Đình Hữu cũng chỉ giả ý để lại một câu, sau đó nàng liền đi mất.

Lúc Cố Hi Chi đang đợi thang máy chuẩn bị xuống hầm xe thì Khúc Hi Chi đi ra khỏi đám đông tới cạnh nàng nói, "Lái xe về cẩn thận. Tôn Đình Hữu còn ở đây, tôi tạm thời không thể đi."

Cố Hi Chi nhìn cô, hoàn toàn thất vọng, "Tùy chị vậy. Bạc Nhất Thanh cũng ở đây, hai người có thể bầu bạn."

Khúc Hi Chi, "... Tôi và em ấy không có gì hết."

"Chị không cần giải thích với tôi những điều này". Cố Hi Chi càng không thêm để ý, "Thật ra em ấy trẻ hơn tôi, lại đẹp hơn tôi. Cũng tốt, nếu là tôi thì tôi cũng muốn đi chung với em ấy lúc mười một giờ đêm, cùng em ấy nói chuyện trên trời dưới đất."

Khúc Hi Chi bị giọng nói kỳ quái kích thích, hoàn toàn không nói nên lời.

Ánh sao tỏa sáng vào buổi tối, thành thị cũng lên đèn rực rỡ.

Người trên đường ngày càng ít, giữa trung tâm thành phố có thể thấy được màn hình LED đang phát tin quảng cáo. Cửa hàng ở hai bên đường bật nhạc trữ tình và nhạc sôi động luân phiên. Thành thị vào giờ khắc này vẫn rất phồn hoa.

Đi ngang qua một trụ đèn giao thông, Cố Hi Chi dừng xe lại đợi một hồi. Lúc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy màn hình LED trên tòa nhà cao vút đang phát quảng cáo của mình tỉnh Đại Ngôn. Cô gái còn thanh xuân lại tràn đầy sức sống, xinh đẹp như hoa anh đào tháng tư.

Không biết tại sao chị ấy lại đến giúp mình, cũng không biết sau khi nàng rời đi, chị ấy có bị Tôn Đình Hữu làm khó dễ không.

Đột nhiên nghĩ đến chuyện này khiến Cố Hi Chi có chút bận tâm. Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vội reo lên, Cố Hi Chi nhìn màn hình, nhú mảy một lúc lâu rồi chậm chạp bắt máy, "Đồng sự Tôn, tìm tôi có chuyện gì?"

Bên kia đầu dây, giọng Tôn Đình Hữu nghe rất tinh táo, tinh hơn nhiều so với đêm nay, "Nhóc Tiểu Cố, hẹn cô đến xem một bộ phim được không nào?"

Cố Hi Chi không hiểu ý cho lắm, nhưng vất vả lắm mới thoát thân được. Nàng phóng to lá gan thử từ chối, "Đồng sự Tôn, bây giờ muộn lắm rồi, tôi đã về nhà rồi. Ông có thể..."

Lời còn chưa dứt lại bị Tôn Đình Hữu đánh gãy, "Khoan vội vàng từ chối đã. Tôi quên nói với cô... nhân vật chính của bộ phim này chính là Khúc Hi Chi và Bạc Nhất Thanh. Nếu cô cam lòng bỏ qua, vậy tôi xem một mình đó nha!"

Vài giây trước, Cố Hi Chi hoàn toàn không thể lý giải hết hàm nghĩa trong lời nói của ông ta, nhưng nghĩ tới chuyện hôm nay, Cố Hi Chi bỗng nhiên sáng tỏ, lập tức hỏi, "Ông đang ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chương 39

Cố Hi Chi chạy tới chỗ Tôn Đình Hữu thì đã hơn mười giờ tối. Nàng vừa vào khách sạn lập tức nhận được điện thoại của Tôn Đình Hữu. Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn xung quanh tìm quản lý khách sạn, vừa hỏi trong điện thoại, "Ông ở phòng nào?"

Bên kia điện thoại, Tôn Đình Hữu nằm trên sofa mềm mại, cười híp mắt nhìn màn hình giám sát trong phòng mười tám, "C888, đến thì mang cho tôi một ly trà, tự cô bung vào."

Cố Hi Chi cúp điện thoại, lập tức căn một người phục vụ, "Có trà không?"

Sau mười phút, Cố Hi Chi bung trà cho Tôn Đình Hữu. Nàng ấn chuông cửa phòng C888. Chuông chỉ reo một tiếng, Tôn Đình Hữu nhanh chóng mở cửa. Cố Hi Chi nhìn thấy ông lập tức nói, "Đồng sự Tôn, ông muốn uống trà, ba loại ông thích... Tôi đều bung tới hết."

Tôn Đình Hữu liếc nhìn khay trà trên tay nàng, nhíu mày cười cợt, "Sớm ngoan như thế là tốt rồi, đợi đến giờ không thấy quá trễ rồi sao."

Cố Hi Chi có chút sợ sệt nhìn ông, "Đồng sự Tôn..."

Tôn Đình Hữu mở cửa, "Vào trước đi."

Cố Hi Chi nhìn căn phòng đóng kín, chần chờ chốc lát rồi bung trà đi vào.

Chuyện này có chút khác với dự đoán của mình. Mặc dù biết trong phòng của Tôn Đình Hữu nhất định có camera giám sát, nhưng Cố Hi Chi không nghĩ tới căn phòng này lại có một màn ảnh lớn đến thế. Mỗi khung hình đều hiện rõ cảnh vật và con người, dường như phạm vi bao quát rất rộng, nhưng thứ thật sự khiến Cố Hi Chi giật mình hoảng sợ không phải tính rộng khắp này, mà là hình ảnh xuất hiện trong camera giám sát.

Trên màn hình hiện ra một căn phòng khách sạn có ba phòng. Trong phòng khách tối tăm, nhưng đủ để có thể thấy rõ người trong đấy. Dường như phòng khách này vừa nãy tụ tập rất nhiều người, trên bàn thủy tinh chất đầy ly và rượu cùng những thứ linh tinh khác, căn phòng cũng rất ngổn ngang.

Tuy tất cả những thứ này đều rất bình thường, nhưng Khúc Hi Chi xuất hiện trong màn hình vẫn khiến Cố Hi Chi cảm thấy rất không bình thường.

Trên màn hình, căn phòng lớn như thế chỉ có một mình cô ngồi dựa vào ghế sofa. Góc độ này xem ra không biết là cô đã say rồi hay đang uể oải, tựa vào sofa nghỉ ngơi.

Tôn Đình Hữu bung ly trà của Cố Hi Chi đưa rồi ngồi xuống sofa, nhìn Cố Hi Chi cười, "Nhóc Tiểu Cố, đêm nay Khúc Hi Chi uống rất nhiều rượu, lại còn đỡ cho cô một ly. Lát nữa đây để xem cô ta có còn dám làm bề mặt tôi nữa không."

Cố Hi Chi lập tức xoay người nhìn ông, "Đồng sự Tôn, ông... rốt cuộc có ý gì?"

Tôn Đình Hữu không nói gì, chỉ thần bí cười cười rồi ra hiệu kêu nàng xem tiếp đi.

Lúc này ánh sáng càng yếu hơn một chút, Bạc Nhất Thanh đứng dưới ánh đèn nhìn Khúc Hi Chi đang ngồi trên sofa nghỉ ngơi, góc độ này không thể thấy rõ thần thái của cô.

"Khúc Hi Chi liên tục cản trở không cho tôi tìm cô, thật sự không tốt chút nào!" Tôn Đình Hữu bỏ ly trà trong tay xuống rồi nhìn Cố Hi Chi cười khê, "Cô ta bắt được nhược điểm của tôi thì liên tục cho mình thông minh, hết lần này đến lần khác ngăn cản chuyện tôi muốn làm, nhưng Tôn Đình Hữu tôi dễ dàng bị người khác trói buộc hay sao?"

Ông ta càng nói như vậy, Cố Hi Chi càng lo lắng chuyện trước mắt hơn, "Đồng sự Tôn, Khúc tiểu thư và tôi là bạn tốt. Chị ấy chỉ hy vọng tôi dành nhiều thời gian cho công việc thôi. Nếu vì vậy mà đắc tội ông thì tôi thay chị ấy xin lỗi."

"Bạn tốt?!" Tôn Đình Hữu nhếch môi, "Tôi ở giới giải trí lâu nay, chuyện gì có thể qua mắt được tôi?" Ông dừng một lúc, có chút cân nhắc, "Nếu tốt như vậy thì chúng ta đàm luận một vụ giao dịch đi. Bạc Nhất Thanh giống cô đến như thế, Khúc Hi Chi lại vừa uống rượu có bỏ chút thuốc. Nếu lát nữa cô ta không làm gì Bạc Nhất Thanh, tôi hứa sẽ để cho các cô đi. Nhưng nếu cô ta làm chuyện không nên làm với Bạc Nhất Thanh, tôi lập tức giao đoạn video đủ sức hủy diệt sự nghiệp của cô ta cho cô. Đây không phải ân huệ mà là thù lao, cô theo tôi ba tháng, thế nào?"

Cố Hi Chi nhú mày, có chút không dám tin hỏi, "Ông đã sớm chuẩn bị, mục đích hôm nay căn bản không phải muốn tôi uống rượu mà chính là muốn chuốc say chị ấy!?"

Tôn Đình Hữu cười nói, "Đã đến lúc này rồi mà còn hỏi những chuyện này không phải có vẻ quá muộn rồi sao?"

Cố Hi Chi không nói nữa, nàng lập tức đưa mắt tìm đến video giám sát.

Trong màn hình, Bạc Nhất Thanh vẫn đứng ở vị trí ban đầu, tựa hồ bước thêm một bước cũng thật gian nan. Lúc này Tôn Đình Hữu cầm điện thoại bấm một mã số, lạnh nhạt nói ra một câu rồi lập tức cúp máy, "Tôi không phải người có kiên nhẫn. Bảo với cô ta, nếu không làm theo những điều tôi nói thì tất cả giao kèo của cô ta với tôi sẽ hết hiệu lực."

Trong màn hình theo dõi, Bạc Nhất Thanh lúc này đã rời khỏi phòng. Sau khi cô trở về, mặc dù vẫn còn do dự mâu thuẫn, nhưng không để trạng thái này kéo dài ảnh hưởng.

Bạc Nhất Thanh nhắc chân, điều chỉnh tâm tình, cuối cùng cô cũng đi tới sofa ngồi sát bên Khúc Hi Chi.

Ánh đèn trong phòng rất mờ, chỉ có âm thanh đặc biệt rõ ràng. Không biết Bạc Nhất Thanh làm gì mà Khúc Hi Chi tỉnh lại, sau đó ôm trán xoa nhẹ Thái Dương.

Góc độ camera vốn không nhìn ra cô có tỉnh táo hay không, nhưng nghe Tôn Đình Hữu nói những lời kia, nàng căn bản không tin ông ta có thể để cho cô ấy tỉnh táo.

Bạc Nhất Thanh nắm tay cô, sau đó thay cô xoa bóp huyết Thái Dương. Hai người dựa vào rất gần nhưng lại không hề nói chuyện. Không biết có phải do động tác dịu dàng của Bạc Nhất Thanh cảm hoá cô hay không, rốt cục cô cũng mở mắt nhìn người trước mặt. Nói chung thời khắc này Cố Hi Chi không hề muốn nghe cô nói hai chữ đó chút nào hết.

Cô kêu tên của nàng. Bạc Nhất Thanh không nói gì mà chỉ ôm lấy cô.

Không khí quá yên tĩnh, ánh đèn cũng rất mờ, cửa phòng lại đóng chặt, căn bản sẽ không có tình huống ngoài ý muốn nào phá đám tình cảnh này. Nếu Khúc Hi Chi đã thật sự say sẽ xem Bạc Nhất Thanh là nàng cũng không khiến người ta cảm thấy bất ngờ chút nào.

Hướng chi, vào lúc này, Bạc Nhất Thanh lại làm một chuyện.

Cô nhẹ kéo một cái, khóa lưng liền trượt xuống. Tuy tóc dài của Khúc Hi Chi che khuất phần lưng, nhưng từ góc quay vẫn có thể nhìn ra được điểm kỳ lạ. Trên màn ảnh, động tác của Bạc Nhất Thanh dần chậm lại, nhưng căn bản vô dụng, có một số việc không phải muốn trốn liền có thể tránh khỏi.

Quần áo đã được cởi ra. Nếu không còn bất kỳ yếu tố nào ngăn cản, sự tình vốn sẽ không có cách quay đầu lại. Cố Hi Chi nỗ lực tìm vị trí của hai người, nhưng trong màn ảnh đều chỉ hiện một hình tượng tự nhau. Hướng chi, giờ khắc này căn phòng rất tối, căn bản không thể nhìn ra bất kỳ thứ gì.

Nếu chuyện này thật sự phát sinh, nàng thà rằng xưa nay không hề biết.

Trái tim chút từng chút chùn xuống. Cố Hi Chi nhìn thấy Bạc Nhất Thanh hôn mái tóc dài phủ sau lưng cô. Nàng xoay người lại nhìn Tôn Đình Hữu, "Tất đi, tôi không muốn xem nữa."

Tôn Đình Hữu tựa như cười mà không phải cười, "Vậy là cô đồng ý ở cạnh tôi ba tháng phải không?"

Cố Hi Chi không muốn đáp lời.

Lần mò trong showbiz nhiều năm như vậy, nàng không biết mình làm sao mới kiên trì được tới hôm nay. Nếu bây giờ nàng làm vậy đồng nghĩa với việc phủ định mọi kiên trì trước đây, chẳng thà nàng thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn này còn hơn. Nhưng nếu đoạn video này nằm trong tay Tôn Đình Hữu, không biết ông ta còn muốn dùng nó làm những gì nữa.

Khúc Hi Chi, cô vì nàng mới xảy ra chuyện này. Mặc kệ xuất phát từ lý do gì, nàng không để cô bị uy hiếp mà rút lui được.

Nếu chuyện này có thể cắt đứt triệt để mối quan hệ của cô và nàng, vậy thì cứ thế đi.

Tầm mắt lảng lạng rơi trên khuôn mặt cười cợt của Tôn Đình Hữu. Cố Hi Chi lại mở miệng cất giọng, âm thanh có chút trầm trọng, "Tôi..."

"Khúc tiểu thư..."

Âm thanh trong camera theo dõi bỗng vang lên. Cố Hi Chi hí mắt liếc nhìn Tôn Đình Hữu, nàng xoay người nhìn màn hình.

Không biết Khúc Hi Chi đã làm gì mà Bạc Nhất Thanh lại đứng dậy, còn Khúc Hi Chi cũng đã kéo khóa lưng lên. Cô hất nhẹ mái tóc đen dài trước ngực, giọng nói có chút men say, nhưng cũng rất rõ ràng, "Không sao rồi, tôi hiểu rõ tình cảnh của em. Cảm ơn em đã làm nhiều như vậy nhé! Tôi hơi đau đầu, đi trước đây!"

Bạc Nhất Thanh gật đầu. Trong video, Khúc Hi Chi cầm lấy túi xách, không quay đầu lại đi khỏi đó.

Chuyện lớn đột nhiên có chuyển biến. Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Cố Hi Chi vẫn thờ phào một hơi nhẹ nhõm. Nàng quay nhìn Tôn Đình Hữu nói, "Đồng sự Tôn, ông là người lớn, nói rồi thì nhất định phải giữ lời, chuyện này..."

Tôn Đình Hữu không nói gì, đứng lên khỏi sofa đi qua đi lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Ông ta này giờ không nói gì, Cố Hi Chi kiên trì chờ đợi. Hồi lâu sau, Tôn Đình Hữu như nghĩ tới điều gì đó, ngẩng đầu lên nói với Cố Hi Chi, "Nói thật nhé, tuy tôi không dùng thủ đoạn độc ác với Khúc Hi Chi, nhưng cũng có thể bảo đảm không có sơ hở nào kia mà. Đừng nói cô ta khó có thể nhận ra sự việc, coi như là nhận thức được đi cũng không có sức ngăn cản. Tôi chẳng hiểu nổi mình làm sai chỗ nào mà cô ta lại có cơ hội trở mình?"

Cố Hi Chi suy nghĩ rất lâu mới lên tiếng, "Đồng sự Tôn, kỳ thực có thể ông và tôi đều bị chị ấy lừa. Khúc Hi Chi là diễn viên, nhiều lúc có thể đưa nghệ thuật vào cuộc sống. Tôi không biết chị ấy uống bao nhiêu rượu, không biết chị ấy có tư lượng cao bao nhiêu, càng không biết rốt cuộc chị ấy có biết ông chuốc thuốc hay không, nhưng diễn xuất và cuộc sống của chị ấy luôn luôn giống nhau."

Tôn Đình Hữu lảng lạng nhìn nàng một lúc, nhẹ nhàng gật đầu, "Nếu thật sự là kỹ năng diễn xuất thì coi như lần này tôi bị hụt mắt cô ta vậy, bộ phim đó cô cứ đóng đi."

Cố Hi Chi có chút bất ngờ, "Phim?"

"Thế nào?" Tôn Đình Hữu sang một bên châm một điếu thuốc, nhìn nàng xuyên qua làn khói, "Không muốn đóng à?"

"Không, không." Chuyện tốt đến quá đột ngột, Cố Hi Chi cảm thấy có chút nghi hoặc. Có thể hiện tại nàng cũng không muốn nói chuyện với ông ta chút nào, "Cảm ơn đồng sự Tôn, làm phiền ông rồi, tôi đi trước."

Sau khi Cố Hi Chi ngằm thừa nhận liền lập tức rời đi. Tôn Đình Hữu đợi nàng đi rồi mới tựa vào sofa lẳng lẽ hút thuốc, rồi lại nhìn vào camera. Sau một hồi lâu, ông cười gọi điện thoại, "Cô ấy muốn đóng phim tôi cũng đã cho rồi, cô còn chưa đi lên sao?"

Cố Hi Chi mới vừa chạy ra khỏi chỗ của Tôn Đình Hữu lập tức gọi điện cho Khúc Hi Chi. Bên kia điện thoại rất lâu không có ai nghe, Cố Hi Chi kiên trì gọi lần thứ hai lần thứ ba, rốt cục lần thứ ba sắp kết thúc thì lại được tiếp.

Dường như bên kia đối phương rất yên tĩnh. Dù giọng của Khúc Hi Chi có chút say nhưng Cố Hi Chi nghe rất rõ ràng, "Cố Hi Chi."

"Khúc Hi Chi." Cố Hi Chi lập tức hỏi, "Chị đang ở đâu?"

"Em tìm tôi?"

"Đương nhiên, chị mau nói cho tôi biết chị đang ở đâu."

Bên kia rất lâu mới có người nói chuyện, "... Tôi cũng không biết."

Cố Hi Chi, "... Chị đứng yên ở nơi đó đừng nhúc nhích, bây giờ tôi đi tìm chị."

Cố Hi Chi tìm rất lâu, cuối cùng cũng tìm được Khúc Hi Chi đang đứng hóng gió bên cửa sổ trong khu nghỉ dưỡng của khách sạn. Khí trời tháng mười lạnh như thế, Cố Hi Chi thấy Khúc Hi Chi mặc bộ lễ phục mỏng manh tức thì lên tiếng, "Chị không muốn sống nữa hả? Không biết lạnh sao?"

Khúc Hi Chi xoay đầu lại, hai người cách nhau rất gần. Thời khắc này, Cố Hi Chi mới phát hiện ánh mắt của cô thật sự có rất nhiều men say, "Tôn Đình Hữu kêu em tới?"

Cố Hi Chi đóng xong cửa sổ, nghe được câu này lại quay đầu nhìn cô, "Sao chị biết?"

Khúc Hi Chi không đáp, chỉ cười, "Lúc này em xuất hiện ở đây, nhất định là đã gặp ông ta."

"Đúng". Cô Hi Chi thẳng thắn, "Tôi mới vừa ra khỏi chỗ ông ta. Ông ta buông tha tôi."

Khúc Hi Chi ngẩng đầu nhìn nàng, không biết có phải do cảm giác say tiêm nhiễm hay không, đôi mắt cô vô cùng kiêu kiêu, "Nên khi này em cũng nhìn thấy Bạc Nhất Thanh và tôi trong camera?"

Cô Hi Chi nhú mày, "Làm sao chị biết hết mọi chuyện vậy?"

"Thấy em ở đây tôi mới đoán được đó". Cô nói tới đây lại tới gần Cô Hi Chi vài bước. Cô nhìn mắt nàng rồi hỏi, "Nếu khi này tôi làm gì đó với Bạc Nhất Thanh, em sẽ có lý do từ chối và không tha thứ cho tôi nữa, đúng không?"

Đôi mắt cô tròn như quả đào. Cô Hi Chi lui lại vài bước, tránh ánh mắt của cô, cũng tránh luôn đề tài cô hỏi, "Làm sao chị phát hiện được Bạc Nhất Thanh không phải là tôi?"

Khúc Hi Chi lẳng lặng nhìn nàng, sắc thái trong mắt rất mãnh liệt, nhưng hàng mi khẽ rũ xuống giấu hết tâm tình, "Không nói cho em biết."

Cô Hi Chi ngẩng đầu lên nhìn cô, "Chị vốn không hề say đến mức đó, chỉ là diễn cho lão cáo già kia xem thôi, đúng không?"

"Sao cũng được". Khúc Hi Chi khẽ cười, "Đưa tôi về nhà đi, tôi cảm thấy chóng mặt quá!"

Cô Hi Chi nhìn ánh mắt của cô một lúc, bên trong nhàn nhạt cảm giác say. Tuy không biết thực tế thế nào nhưng nàng vẫn gạt đầu.

Khí trời rất lạnh, Khúc Hi Chi bị gió thổi qua nên thân thể cũng lạnh lẽo. Cô Hi Chi dịu cô mới phát hiện lòng bàn tay cô rất lạnh. Nàng cởi áo khoác của mình ra khoác lên người cô, sau đó nắm chặt tay dịu dàng vào xe.

Sau khi lên xe, Khúc Hi Chi rất yên tĩnh. Liên tục qua mấy trụ đèn xanh đỏ, Cô Hi Chi mới nghĩ đến một chuyện, lại vội hỏi cô, "Nhà chị ở đâu?"

Khúc Hi Chi ngồi phía sau nhắm mắt lại nghe radio, cũng không nói lời nào.

Cô Hi Chi tắt radio, dừng xe lại rồi quay đầu hỏi cô, "Khúc Hi Chi, nhà chị ở chỗ nào?"

Khúc Hi Chi mở mắt nhìn nàng, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nói, "Không nhớ nữa.."

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 40

"..." Cô Hi Chi nhìn cô rất lâu, cũng phân tích về mặt cô một hồi, nhưng tiếng kèn xe sau gục ngã buộc nàng nhất định phải quay đầu lại lái xe tiếp.

Xem tình hình hiện tại của Khúc Hi Chi, mặc kệ là vô tình hay là cố ý, e rằng sẽ rất khó nghe được địa chỉ nhà từ miệng cô. Huống hồ lúc cùng cô lên xe thì nàng đã xác định được mức độ nguy hiểm rồi. Muốn nói cô không có âm mưu cũng chưa chắc khiến người ta tin phục.

Nàng gọi điện cho Triệu Linh nhưng vẫn không có ai nghe. Cô Hi Chi nhìn đồng hồ đã chỉ mười một giờ, lại nhìn dáng vẻ yên tĩnh của Khúc Hi Chi trong kính chiếu hậu. Nàng bèn tăng tốc lái xe về hướng nhà mình.

Do đang ở gần trung tâm thành phố nên về nhà chỉ mất mười phút. Sau khi dừng xe, Khúc Hi Chi vẫn ngồi nghỉ ngơi ở phía sau. Cô Hi Chi ở ngoài gõ cửa sổ ra hiệu cô xuống xe, thấy cô không phản ứng gì nên nàng mở luôn cửa xe ra rồi nửa đùa nửa thật cô xuống.

Tuy nàng biết rõ đưa cô về nhà mình lúc này rất không thích hợp, nhưng nhìn bộ dáng cô bây giờ hoàn toàn không có bất kỳ lực sát thương nào, cũng làm nàng bớt lo lắng một chút.

Nàng ấn thang máy, lên lầu, mở cửa, một loạt hành động đều rất trơn tru. Khúc Hi Chi xuống xe cũng rất phối hợp.

Về đến nhà, Cô Hi Chi đã ướt đầm mồ hôi. Sau khi nàng mở cửa cũng không còn quán Khúc Hi Chi rồi cuộc là say hay tỉnh, ngồi hay đứng. Nàng lao thẳng vào phòng tắm chuẩn bị tắm cho thật sáng khoái.

Cô Hi Chi lấy đồ ngủ ra thì nhìn thấy Khúc Hi Chi đang yên lặng nhắm mắt dựa vào ghế sofa, nàng mới yên tâm giữ kiên định đi vào phòng tắm.

Buổi tối vào mùa thu vẫn còn hơi lạnh. Cô Hi Chi tắm xong, mặc áo ngủ đi vào phòng khách lại bị gió lạnh thổi vào giật bản mình. Nàng phát hiện cửa sổ phòng khách chưa đóng rồi lập tức nhìn sang Khúc Hi Chi. Thấy cô vẫn tựa vào sofa ngủ, nàng không nhịn được đi tới vỗ vỗ đôi vai xinh đẹp của cô,

"Chị không lạnh hả? Đi tắm nước nóng đi."

Khúc Hi Chi chậm rãi mở mắt nhìn nàng, ngoan ngoãn nghe lời đứng dậy đi vào phòng tắm.

Cố Hi Chi nhìn bóng lưng cao gầy tinh tế của cô. Tuy nàng không biết cô có say hay không, nhưng phản ứng của cô đích thực cũng không giống ngày thường cho lắm, điều này khiến nàng muốn quan tâm cô hơn một chút.

Mặc kệ thế nào, tối nay chị ấy đều vì mình mới xuất hiện.

Lúc Khúc Hi Chi tắm xong đã là rạng sáng. Cố Hi Chi thu xếp giường chiếu cho cô xong liền ôm chăn ra sofa ngoài phòng khách chuẩn bị ngủ. Khúc Hi Chi tắm xong tỉnh táo hơn một chút. Cố Hi Chi thấy cô ra khỏi phòng tắm thì nhanh chóng ngồi dậy khỏi sofa. Khúc Hi Chi thấy nàng ngồi ở đó mới khoanh tay đứng trước cửa phòng tắm dò xét nàng. "Em ngủ ở đây sao?"

Cố Hi Chi nói chuyện đương nhiên, "Chị là khách, tôi nhường giường cho chị đó!"

Khúc Hi Chi nhìn cái giường lớn trong phòng ngủ, rồi quay đầu lại nhìn nàng. "Em sợ tôi hả?"

Cố Hi Chi khó hiểu, "Sao tôi phải sợ chị chứ!?"

"Giường lớn như vậy, trước đây em cũng ngủ chung tôi rất bình an vô sự mà, sao bây giờ lại không dám?"

Một câu "bình an vô sự" khiến Cố Hi Chi muốn bác bỏ nhưng rồi lại không muốn nhắc tới mấy chuyện nhạy cảm ấy, cách chốc lát nàng mới mơ hồ lên tiếng. "Tôi làm gì mà không dám."

Khúc Hi Chi đi về phía nàng mấy bước, nắm cổ tay nàng kéo về phòng ngủ, "Nếu dám thì ngủ chung tôi đi. Tôi hơi say rồi, sẽ không làm gì em đâu."

Cô mạnh bạo như thế làm nàng không thể tránh thoát được, huống hồ cô cũng đã bảo đảm rồi, nhưng Cố Hi Chi không vì vậy mà bỏ qua suy nghĩ đề phòng.

Trên giường bày ra mấy quyển kịch bản phim. Khúc Hi Chi vừa vào đã thấy Cố Hi Chi định nhặt lên mới hỏi, "Tổng giám đốc Triệu đưa em hả?"

Cố Hi Chi nhìn cô, "Ừ."

"Thế đã suy nghĩ kỹ là đóng phim nào chưa?"

"Tôi thích 'Hán cung thu', cũng đã quyết định đề xuất với tổng giám đốc Triệu bộ này."

"Tôi không khuyến khích em đóng bộ này đâu". Khúc Hi Chi cầm kịch bản đi tới trước mặt nàng, thẳng thắn nói, "Đạo diễn bộ này là Hạ Tuyết. Quay phim rất đẹp, nhưng khả năng kể chuyện hơi tệ. Cô ta có thể biến em thành nữ thần, cũng có thể quay ra cảnh đẹp tựa Dao Trì Thiên Sơn, nhưng kịch bản này rất khó đáp ứng. Nếu hợp tác với cô ta, diễn xuất của diễn viên sẽ bị giới hạn."

Cố Hi Chi lắng lắng nghe cô nói chuyện, không hề lên tiếng.

Một lúc sau, rốt cuộc Khúc Hi Chi cũng phát hiện biến hóa trong mắt nàng, nhú mày hỏi, "Sao vậy?"

Cố Hi Chi nheo mày, ánh mắt bỗng lóe sáng. "Chị tỉnh táo hơn lúc này nhiều rồi ha!"

Khúc Hi Chi hơi ngần ra, sau đó nhanh chóng thả kịch bản trên tay xuống rồi xoa huyết Thái Dương. Cô cười cười dựa đầu vào hõm vai nàng, cũng không dám ép mạnh lên người nàng, mà chỉ nhẹ nhàng dựa vào phía trên, giống như đang làm nũng. "Chóng mặt quá à, làm sao bây giờ?"

Hơi thở nàng lập tức bị bao phủ một hương thơm. Hương vị rất quen thuộc, không ngọt không nhạt, mềm mại mà tinh tế, giống như đã vượt qua một quãng thời gian rất lâu, toả ra mùi vị nhàn nhạt, tao nhã và thuần hậu.

Rõ ràng chỉ là hơi thở, nhưng Cố Hi Chi bỗng nhiên muốn chạy trốn khỏi nó. Hương vị này hoàn toàn thuộc về phụ nữ, tiếp xúc với người cùng giới vốn rất bình thường, nhưng đối mặt với hơi thở này, nàng cảm thấy hết sức khó xử...

Rõ ràng nàng có rất nhiều áo ngủ, nhưng lúc Khúc Hi Chi đi tắm chỉ chọn đúng cái trễ ngực nhất. Chi cần hơi dòi tằm mắt xuống dưới là có thể nhìn thấy chiếc cổ trắng nõn cùng mảng da thịt bầu bĩnh thật lớn. Cố Hi Chi đột nhiên cảm giác thấy gò má mình bị tổn thương, tầm mắt không biết đề đâu mới tốt.

"Chị... đừng có lộn xộn!". Biết cô trêu chọc mình, Cố Hi Chi càng thấy mình phải nên nghiêm túc chỉnh đốn không cho cô phá phách.

Ban đầu, hành động này của cô thật sự chỉ là trêu chọc nàng thôi, ai bảo nàng vạch trần sự thật làm chi. Nhưng khi đầu tới gần hõm vai nàng hơn, Khúc Hi Chi có thể thấy rõ gò má nàng đang dần đỏ lên, thậm chí lỗ tai cũng ửng đỏ theo.

Tuy giọng nàng nghe rất nghiêm túc, nhưng thoáng nhìn cũng có thể nhận ra được sự né tránh. Loại né tránh này không phải do không thích, mà là do... thẹn thùng.

Một loại tình cảm không tên sai khiến cô. Cô không dùng sức đẩy ngã nàng, mà lại kiên quyết nắm chặt hai tay nàng, sau đó nghiêng qua gò má nàng rồi

khẽ hôn một cái lên... lỗ tai.

Cơ thể nàng đột nhiên co rúm lại theo động tác của cô. Gò má của Cố Hi Chi lúc này đã không còn ửng hồng nhàn nhạt nữa, mà đã biến thành màu đỏ thật rõ ràng. Đại khái là chính mình cũng nhận ra được phản ứng quý dị này, Cố Hi Chi vội vã muốn đẩy cô ra. Nhưng khi nàng thấy được cảm xúc trong mắt của Khúc Hi Chi, giờ phút này nàng chỉ có một ý nghĩ: không gì có thể ngăn cản chị ấy được.

Đầu hơi nghiêng lập tức hôn môi nàng. Khúc Hi Chi cuốn lấy đầu lưỡi nàng, mặc kệ ánh mắt kinh hoàng ấy, ngăn cản nàng nói bất kỳ lời nào.

Bầu không khí nào động lập tức trở nên yên tĩnh. Ban đầu, Cố Hi Chi không biết làm sao, toàn bộ lý trí đã nhanh chóng bị cô áp chế. Nàng lập tức vươn tay đẩy hai vai cô ra, nhưng vừa mới làm ra động tác thì lập tức bị Khúc Hi Chi mượn lực đẩy ngã lên giường, thân thể cô cũng thuận theo đè lên.

Giường rất mềm, thân thể cô cũng rất mềm, nhưng sức lực của cô không thể khiến người ta cảm thấy mềm chút nào.

Đừng nói sức lực của nàng vốn yếu ớt. Nếu hai người đều đứng, nàng còn có chút khả năng chiến thắng, nhưng tư thế một trên một dưới khiến Cố Hi Chi hoàn toàn bó tay. Đối phương cũng không cho nàng phản kháng, Cố Hi Chi muốn cùng cô tranh luận nói đạo lý, nhưng vừa định cất giọng liền bị cô quán lấy đầu lưỡi, Cố Hi Chi chỉ có thể ậm ừ, "Bỏ... @#¥%... ra @#¥%&*..."

Ôm lấy đầu lưỡi nàng, ngăn hai tay đang chống cự của nàng, không cho nàng có bất cứ cơ hội nói hay làm điều gì khác. Thời khắc này, những việc Khúc Hi Chi đang làm không phải là thưởng thức mỹ vị, mà là tiêu hao năng lực chiến đấu của đối phương, mài mòn tính nhẫn nại của nàng, khiến nàng chủ động bỏ cuộc.

Ban đầu, Cố Hi Chi thật sự không chịu phối hợp. Nàng ngăn tay cô, giãy dụa hai chân. Cô muốn chạm vào lưỡi nàng thì nàng lập tức cắn chặt răng không cho cô thực hiện, thậm chí còn nghiêng đầu né tránh. Trong suốt cuộc chiến lâu dài này, ngoại trừ dùng cách phá hoại hành động xấu xa kia, nàng hầu như đã thử qua toàn bộ cách khác với Khúc Hi Chi nhưng đều vô ích. Khúc Hi Chi thấy nàng giãy dụa cũng không dễ dàng từ bỏ, năng lượng cũng không hề bị hao tổn chút nào. Nàng rõ ràng thấy cô sắp mệt đến nơi rồi, nhưng sức mạnh của nàng vẫn không thể bị kìm.

Chẳng biết cô làm thế nào, từ đầu tới cuối nàng vẫn hao tổn tinh lực. Rõ ràng không chế nàng rất tốn sức, nhưng nhìn cô chẳng hề mệt mỏi tí nào.

Đối phương thật sự quá kiên nhẫn, sinh lý cũng rất mạnh mẽ. Cố Hi Chi vật lộn mấy lần, cuối cùng tay chân cũng mềm nhũn ra hết.

Vốn đã không còn sức lực nữa rồi. Cái gì cần làm nàng đã làm hết rồi, lảng tránh cũng vô ích thôi. Đây cũng không phải lần đầu cô giờ trò lưu manh với nàng. Nếu cô một lòng muốn làm chuyện này thì cứ làm đi, miễn là không quá đáng thì nàng vẫn chịu đựng nổi mà.

Lớp phòng tuyến thứ nhất rốt cục đã bị công phá. Khúc Hi Chi nhìn bộ dạng nặc người hiệp đáp của nàng dưới thân, tâm tư hơi động. Cô cúi đầu ngậm lấy môi nàng, mút mạnh.

Cảm giác tê dại theo từng động tác của cô ngấm vào trong xương. Cố Hi Chi tròn to mắt nhìn ánh mắt dụ dỗ của cô.

Cái này... là hôn đó. Bạo đến như thế, công khai... công khai tán tỉnh. Tuy ánh mắt của cô rất ôn nhu, nhưng lúc này vừa làm chuyện đó mà còn dùng ánh mắt dụ dỗ mê hoặc người ta thì rất kỳ cục.

Làm sao bây giờ?! Nếu cứ tiếp tục chiều theo thì nhất định sẽ phát sinh chuyện kỳ quái mất thôi, nhưng ngăn cản...

Khúc Hi Chi lại hôn mạnh môi nàng, chiếc lưỡi nhậy nhụi liếm láp. Cô cảm giác được đầu Cố Hi Chi dần lệch đi, nhất thời không muốn nghĩ gì nhiều nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 41

Không thể phản kháng lại được, nhưng trong lòng Cố Hi Chi không hề từ bỏ ý định chấm dứt hành động này một khắc nào.

Từ đầu tới cuối, nàng căn bản không nên tin cô. Cái gì mà "Tôi hơi say rồi, sẽ không làm gì em đâu", kỳ thực vốn là nàng ảo tưởng nghe nhầm mất rồi. Tuy nàng rất muốn tin tưởng cô, nhưng hành động thực tế đều chứng minh cô chính là một tên lưu manh không đáng tin.

Bờ môi nhậy nhụi liếm láp, trêu ghẹo Cố Hi Chi ngứa ngáy trong lòng. Giống như thể cô đang ăn đồ ăn vậy, cảm giác này khiến nàng vừa tức vừa giận.

Liếm cái gì mà liếm! Nàng không phải cục thịt, liếm tới liếm lui y chang nàng là con mồi vậy.

Nàng càng chống cự không phối hợp, Khúc Hi Chi càng ngập tràn cảm giác đói bụng. Cô cắn môi dưới của nàng, liếm răng nàng, không hề thâm nhập mà hoàn toàn như đang thưởng thức món ăn gì đó.

Bị chọc ghẹo như thế khiến Cố Hi Chi càng thêm xấu hổ. Hàm răng sắp bị nhũn ra dưới nhiệt độ của cô rồi. Cô ăn môi dưới không đủ, lại muốn đụng tới

môi trên. Cho nên mới nói, kẻ ăn chay lâu ngày sẽ trở thành biến thái, ăn luôn cả thịt người.

Đôi môi mềm mại được ngậm vào miệng nhẵn nhụi như kẹo đường, rõ ràng không có vị ngọt, nhưng thật sự có thể làm người ta nghiện đến chết. Chẳng biết có phải miệng của một người càng xinh đẹp bao nhiêu thì hôn lên càng thơm ngọt bấy nhiêu hay không. Ưu thế về ngoại hình và tính hữu dụng tựa hồ hoàn toàn không có mâu thuẫn. Giống như ngắm một bức tranh xinh đẹp vậy, người được vẽ trên đó càng đẹp càng khiến người ta không thể dời mắt. Môi của nàng lại càng đẹp hơn thế nữa, làm người ta không muốn buông ra.

Khúc Hi Chi sung sướng hôn hít, hai tay đang siết tay nàng bỗng chạm được một vật bằng kim loại. Cô ngẩng đầu bắt gặp món đồ màu bạc lấp lánh dưới ngọn đèn, nhìn kỹ một lúc, Khúc Hi Chi lập tức hôn chậm lại.

Hai người thân mật đến như thế, chỉ cần hơi không chuyên tâm một tí cũng có thể bị đối phương nhận ra. Nói chung là cô thật sự có chút phân tâm. Cổ Hi Chi hiểu kỳ mớ mắt thăm dò xem chuyện gì đang phát sinh.

Khúc Hi Chi nắm gọn sợi dây chuyền kim loại trong lòng bàn tay, lại nhìn nàng nói, "Tiểu Cảnh!"

Dây chuyền nằm khuất tầm mắt của Cổ Hi Chi. Cô lên tiếng mà không tiếp tục động tác khiến nàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng có chút khó hiểu, "Sao?"

"Dưới gối của em có cái gì nè?"

Cổ Hi Chi nhất thời không nghĩ tới cô đang ám chỉ cái gì, đầu óc mờ mịt, "Cái gì?"

"Giống như là một sợi dây chuyền ấy!"

Cổ Hi Chi sửng sốt. Nàng lập tức muốn ngồi thẳng dậy, nhưng cơ thể vốn bị cô khóa chặt rồi, hoàn toàn không nhúc nhích được. Nàng giãy dụa một lát, sau đó chỉ có thể dùng cái tay được thả kia cướp giật với cô, "Chị đừng có nhìn, đó là tôi..."

Lời còn chưa dứt, Khúc Hi Chi đã đem đồ vật đặt trước mắt nàng. Cổ Hi Chi nhìn sợi dây chuyền cô đang cầm trên tay, nhất thời chỉ muốn trùm chăn che kín người, phủ định hết rồi trốn xuống đất cho rồi.

Khúc Hi Chi đánh giá sợi dây chuyền dưới ánh đèn tinh tế một hồi, giọng điệu ngạc nhiên không biết là thật hay giả, "Sao sợi dây chuyền này y chang sợi tôi đưa cho em vậy ta?"

Cổ Hi Chi không để ý tới gương mặt đỏ ửng của mình. Nàng lập tức giật lấy sợi dây chuyền trong tay cô, "Không phải đâu. Dây chuyền chị đưa đã sớm bị tôi vứt mất rồi!"

Khúc Hi Chi nghiêng đầu, "Thật không?"

Cổ Hi Chi nói chắc như đinh đóng cột, "Thật". Thấy ánh mắt của cô dán chặt trên người mình, nàng lại bổ sung thêm lời thề son sắt, "Thật mà!"

Khúc Hi Chi không cùng nàng tranh luận nữa, lại cúi đầu hôn lên môi nàng lần nữa, cố gắng dùng cách này để nghe được ít gì đó tốt đẹp từ miệng nàng.

Nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng một giây trước nàng còn có thể hồ hững, nhưng khi Khúc Hi Chi hôn lần thứ hai thì nàng lại có rất nhiều cảm giác.

Đầu lưỡi liên tục bị cắn dở, Khúc Hi Chi phủ lấy môi nàng, nhẹ nhàng quét một vòng quanh lưỡi nàng. Có một loại cảm giác ngứa ngáy sinh sôi theo động tác của cô, tâm tình của nàng có thể dễ dàng phập phồng bất định vì mỗi một động tác tinh tế như thế. Ý nghĩ không được để cô không chế sai khiến nàng cực lực tránh lưỡi cô ra. Khúc Hi Chi cũng không nóng lòng cầu thành, mà tùy theo ý nàng, dùng đầu lưỡi càn quét răng nàng. Môi và răng của nàng vốn được chăm sóc rất đặc biệt mà vô cùng mềm mại. Lần thứ hai bị đụng vào giống như muốn hoà tan nàng ra vậy. Cổ Hi Chi không thể chịu đựng được nữa, lại đưa tay đẩy hai vai cô ra.

Lực đẩy của nàng không có sức mà chỉ mang tính chất minh họa thôi, giống như đang làm chuyện nửa vời. Khúc Hi Chi nắm lấy đôi tay vương bận của nàng đặt lên đầu, rồi hạ người sát xuống làm nụ hôn trở nên sâu sắc hơn.

Hàm răng lại bị đột phá, đầu lưỡi của nàng hoàn toàn bị Khúc Hi Chi bắt làm tù binh, thâm nhập càng sâu.

Đầu lưỡi bị cô nhẹ nhàng đảo qua, cảm giác trơn mịn này khiến đầu ngón tay của Cổ Hi Chi đều tê dại. Nàng cảm thấy sự tinh bất đầu trở nên mất khống chế rồi. Trong lòng Cổ Hi Chi nảy sinh nghi vấn đối với chuyện "Đề cô hôn đủ rồi thôi". Nàng cố gắng tập trung hết cả khí lực mới có thể tìm được cơ hội thốt nên lời dưới cái hôn của Khúc Hi Chi, "Chị... thả... tôi...ra...!".

Món ngon đang ở trong miệng, dù có mười ngàn lý do thì Khúc Hi Chi đều không dễ dàng buông tay. Thừa dịp Cổ Hi Chi mở miệng nói chuyện, Khúc Hi Chi đẩy đầu lưỡi càng sâu thêm. Có một loại cảm giác khác thường, xuyên thấu qua huyết Thái Dương. Cổ Hi Chi cảm thấy ý chí cùng tư tưởng của mình đang bị ăn mòn bởi một thứ kỳ diệu nào đó. Vào lúc này, Khúc Hi Chi vẫn đang giữ lưỡi nàng thật sâu. Cổ Hi Chi hừ một tiếng, rồi thất vọng buông tay xuống.

Tìm tới môi nàng, đầu lưỡi tiếp xúc với đầu lưỡi vài giây ngắn ngủi rồi lại trên đùa rút về. Nàng có chút cảm giác bản thân mình càng lúc càng say như lần trước mất rồi. Nếu nói lúc vừa bắt đầu, Cổ Hi Chi bị cô hôn còn có chút phân tâm. Nhưng cứ hòa theo cô như vậy khiến nàng càng bồn chồn và mất kiên nhẫn hơn. Nàng căn bản cũng không thể suy nghĩ gì được nữa.

Ánh đèn ấm áp, không gian yên tĩnh. Thân thể Cố Hi Chi bị một sức mạnh vững vàng áp chế, cảm xúc bị thứ gì đấy khống chế. Nàng dần dần không còn né tránh nữa, phản kháng cũng trở nên lỏng lẻo.

Nói một cách không khoa trương, Khúc Hi Chi chưa dùng hết mười phần công phu mê hoặc với nàng mà đã làm ý chí của nàng trống rỗng bất định rồi. Nếu cô tập trung khiêu khích và treu ghẹo hết mình thì nàng căn bản đã không còn đường nào sống nữa rồi.

Mỗi biến hóa nhỏ nhất nhất trong miệng tựa hồ đều lay động các dây thần kinh. Sợi dây sung sướng rung nhẹ có thể tỏa ra sức mạnh mãnh liệt. Cố Hi Chi bắt đầu cảm thấy nhiệt độ cơ thể đang dần tăng lên theo cảm giác vui thích. Khi vừa bắt đầu, Khúc Hi Chi nằm phủ kín lên thân thể khiến nàng cảm thấy rất xấu hổ, nhưng dần dần, nàng bắt đầu cảm thấy ôm áp mật thiết như vậy cũng chẳng có gì không tốt. Ít ra thì dựa vào thân thể trước mắt mới có thể làm cho nàng cảm thấy đỡ lạnh.

Hai tay bị áp chế hoàn toàn không có dấu hiệu gãy gập. Khúc Hi Chi định thả nàng ra, nhưng lại vén mái tóc dài của nàng qua một bên, dường như muốn nhìn cho thật rõ khuôn mặt ấy.

Cặp mắt của nàng vẫn hơi khép kín, mặc dù không mở ra, nhưng khóe mắt nhếch lên trông chừng rất tinh anh. Cô si mê ngắm nhìn thật lâu khiến nàng phát giác được điều gì đó. Cố Hi Chi chậm rãi mở mắt, ánh nhìn mông lung chạm phải ánh mắt của Khúc Hi Chi lại có chút tỉnh táo.

Này là... là đang làm gì a...

Thấy nàng mở mắt, Khúc Hi Chi chậm rãi thu hồi đầu lưỡi, lại quyến luyến quẩn quanh môi nàng. Cô gạt lọn tóc dài trên vai nàng ra, dùng giọng nói hết sức dịu dàng, "Tiểu Cảnh..."

Tầm mắt của Cố Hi Chi vẫn hoàn toàn mơ hồ, tư duy căn bản cũng không hoạt động được, chỉ theo bản năng trả lời, "... Sao?"

"Chuyện lần trước tôi hỏi em, em có suy nghĩ qua chưa?"

Vẫn là âm thanh không tỉnh táo lắm, "Chuyện gì?"

Khúc Hi Chi nhìn mặt nàng rồi nghiêm túc nói, "Ồ cạnh tôi, có được không?"

Cố Hi Chi bị hôn đến mơ mơ màng màng, làm sao hiểu rõ ý nghĩa trong câu nói của cô. Nàng chỉ dựa theo tư duy và quán tính của mình để phán đoán, nàng cảm thấy cô nhất định lại đưa ra yêu cầu quý quái nào đó hại nàng nên nhanh chóng lắc đầu.

Khúc Hi Chi nhìn biểu hiện ngờ ngẩn của nàng, lại nghĩ tới đáng về lắc đầu vừa rồi, cô bỗng nhiên rất muốn cắn mạnh nàng một cái.

Bị hôn đến thế còn có thể lắc đầu từ chối, cô đột nhiên cảm thấy mình đối với nàng quá nhân từ rồi.

Đương nhiên cô không nỡ cắn nàng rồi, nhưng trừng phạt bằng cách khác cũng được mà.

Gò má hơi gằn gề, Khúc Hi Chi đưa môi tới gần mắt nàng. Thấy nàng bức bách nhắm chặt mắt, cô khẽ dờ dơi môi qua bên phải, dùng hơi ấm phủ trọn tai nàng.

Dường như có vô số sâu độc chui vào da thịt, từ hơi thở của cô lan truyền đến tai nàng. Cố Hi Chi cứng đờ ra một hồi, sau đó xuất hiện một dòng khí nóng nhanh chóng chảy qua bụng nàng. Đây không phải lần đầu tiên bị Khúc Hi Chi tác động ra cảm giác này. Cố Hi Chi đương nhiên biết dòng khí ấm nóng kia là gì, nhưng Khúc Hi Chi dường như biết nàng đang nghĩ gì, cô vẫn không chịu nhấc đầu lên, đầu lưỡi cũng theo đó tiến thêm một bước.

Thân thể nàng cực kỳ tê dại. Khi đầu lưỡi của cô đảo qua tai, tay chân và huyết dịch của nàng đều sôi sục cả lên. Cố Hi Chi cố nghiêng gò má tránh né, nhưng nàng tránh tới đâu thì môi cô giống như linh xà theo tới đó.

"Chị... Nhột ... Đừng..." Miệng nàng căn bản không thể thốt ra một câu đầy đủ ý nghĩa, giọng điệu là lạ quá rõ ràng.

Khúc Hi Chi thấy nàng mở miệng nói chuyện thì nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi ấn sau gáy tai. Âm thanh thì thào mềm mại cuối cùng chuyển sang làn điệu rên rỉ ngậm nga.

Tuy âm thanh ấy lúc này khiến Khúc Hi Chi mê mẩn, nhưng càng làm cô yêu thích chính là bản thân nàng.

Cái gì mà "Đừng", "Không muốn", "Không được", nếu bình thường nói những câu này trên giường sẽ đặc biệt khiến người yêu thất vọng, nhưng trái lại cũng làm người ta cảm thấy thật êm tai.

Khúc Hi Chi không hề thỏa mãn mong muốn của nàng, trái lại càng chuẩn bị thật tốt để tác chiến lâu dài, chẳng hạn như vừa hôn môi nàng lại vừa chăm sóc đôi tai cần thận.

Chỉ cần nàng hơi động đậy là cô lập tức khó chịu đòi mạng. Bây giờ đối mặt với loại hoạt động này, tim của Cố Hi Chi cũng muốn chết quách cho rồi.

Do nàng cất lực chống cự nên làm chiếc gối bị lún xuống thật sâu. Chiếc cổ thon dài của nàng ở ngay dưới môi cô, nàng sợ cô hôn tiếp và cũng sợ cô hôn xuống. Cố Hi Chi hơi di chuyển thân thể nỗ lực tìm cho mình một khe hở để thở, nhưng cơ thể hai người đã dính chặt lấy nhau từ lâu rồi. Chỉ cần hơi cử động là hai bộ phận trước ngực không thể tránh khỏi phát sinh ma sát. Cố Hi Chi quả thực là... có một loại cảm giác muốn tự sát cho xong.

"Ngaoan, đừng có lộn xộn nữa!" Khúc Hi Chi ngậm lỗ tai của nàng nói nhỏ, âm thanh mềm mại, tựa như mang theo chút dụ dỗ.

Cố Hi Chi đang muốn giết chết chính mình nhất thời chuyển mục tiêu lên người phía trên.

Đây là... Cái giọng điệu gì thế này?! Nàng không phải đứa nhỏ trong vườn trẻ, giọng điệu này... thực sự là... Khó ưa muốn chết.

Hơn nữa, vừa ngậm lỗ tai vừa nói chuyện thì thật là... nhột muốn chết...

Ánh mắt nàng tiết lộ tâm tình của nàng vào giờ khắc này. Khúc Hi Chi liếc nhìn mắt nàng, hung hăng cắn lỗ tai nàng một cái, sau đó... dời nụ hôn về chiếc cổ trắng nõn kia, dùng hơi thở nồng cháy lướt nhẹ qua rồi nặng nề mút mát.

"... Chị... A... Đáng ghét..." Cố Hi Chi không kim lòng được vận vẹo cơ thể. Vào lúc này, giọng nói của nàng cũng có chút nức nở.

*****

P/s: Sorry vì sự chậm trễ :D

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 42

Bên này Cố Hi Chi bị dẫn vật gần như sụp đổ, bên kia Khúc Hi Chi vẫn suy nghĩ về một chuyện.

Tiếp tục cố gắng "công tác", sau khi toại nguyện nghe được vài tiếng nỉ non của nàng thì Khúc Hi Chi mới lưu luyến rời môi khỏi đó, rồi ngẩng đầu nhìn nàng chau mày.

"Tiểu Cảnh..."

Cuối cùng cũng được tha bổng, Cố Hi Chi không cho thân thể có cơ hội thở lấy hơi, nàng chậm rãi mở mắt ra, ánh nhìn còn mông lung hơn so với trước đó.

Trực giác nói cho nàng biết rằng cô gọi tên nàng vào lúc này nhất định không phải chuyện tốt lành gì. Cố Hi Chi thẳng thắn không để ý đến nàng.

Khúc Hi Chi cũng chẳng quan tâm nàng trả lời mình hay không, nhìn mắt nàng thôi đã đủ hiểu rồi, "Có thích như vậy không?" Đường như cô sợ nàng không hiểu nên nhẹ hôn môi nàng một cái.

Cố Hi Chi bị cô dẫn vật đến sống dở chết dở, nàng hận còn không hết chứ ở đó mà toại ý hay không.

"Không thích..." Cố Hi Chi quay qua chỗ khác tránh tầm mắt của cô, nhưng giọng vẫn mềm mại, thậm chí còn có chút bất ổn, "Tôi ghét chị..."

"Nhưng tôi rất thích em". Khúc Hi Chi nhẹ vuốt ve làn tóc rối trên trán nàng, lạnh lùng nhìn nàng, "Tôi biết rõ quá khứ của em, cũng hiểu rõ em. Tôi tin mình có thể chăm sóc tốt cho em, cũng sẽ cố gắng làm em hài lòng. Thử chấp nhận tôi, có được không?"

Tuy nàng lúc này thật sự nghe rất rõ lời tỏ tình của cô, nhưng Cố Hi Chi cảm thấy phương thức tỏ tình dưới tư thế hiện tại thật kỳ cục quá.

Cô ép trên người nàng làm nàng hoàn toàn không có cơ hội phản kháng. Thình thoảng lại còn câu dẫn nàng. Chuyện này có được tính là dùng bạo lực dụ dỗ nàng không đây?

"Chị..." Cố Hi Chi thừa dịp cô đang nói chuyện cố đẩy cô ra, "Chị thả tôi ra trước đi!"

"Không thả" Đường như Khúc Hi Chi rất kiên trì, không những không buông tha mà còn tóm chặt lấy tay nàng.

Cố Hi Chi hết cách, đành nhìn cô thỏa hiệp, "Tôi... không biết tại sao chị lại thích tôi, chị đường như..." Vì tư thế này quá tổn sức nên Cố Hi Chi nói chuyện có vẻ rất mệt, "Chị cách tôi rất xa."

"Xa?" Về mặt của Khúc Hi Chi dường như không hiểu hết ý nghĩa của chữ này. Cô cúi đầu khẽ hôn má phải nàng một cái, "Như vậy mà còn xa hả?"

Khốn kiếp...

Thân thể nàng bị cô chọc ghẹo nổi hết cả da gà, Cố Hi Chi nhũn mảy nói, "Khúc Hi Chi, chị cố ý!"

Khúc Hi Chi cũng không phủ nhận, nhưng chuyện cần làm lúc này không phải chọc giận nàng, nên cô không gheo nàng nữa, mà nghiêm túc nói, "Tôi không cách xa em, tôi rất thích em. Không gì có thể gần hơn trái tim trong ngực em."

"Nói chung, chỉ đối với tôi mà nói thì có rất nhiều thứ không hợp". Cổ Hi Chi nghe được những lời mê hoặc tâm trí kia thì lập tức ép mình đuổi hết ra khỏi lỗ tai, rồi cứng rắn trả lời, "Tôi đã hai mươi sáu tuổi. Đến chừng này tuổi rồi, nếu sự nghiệp không thành công thì ít ra tôi cũng không nên phá hỏng tình cảm của mình".

Nàng nói chắc như đinh đóng cột giống như rất có đạo lý. Khúc Hi Chi nghĩ một hồi, sau đó nhìn thẳng nàng hỏi, "VẬY... Dẹp hết những chuyện đó qua một bên, em cũng không thích tôi một chút nào sao?"

Nếu cô hỏi chuyện khác, Cổ Hi Chi cũng có thể hào hùng đối đáp trôi chảy, nhưng vấn đề này khiến nàng nhất thời không nói được lời nào.

Ánh mắt nàng bỗng lóe lên một cái, Cổ Hi Chi phát hiện mình nên cứng rắn một chút. Nàng đón lấy ánh mắt của cô rồi lên tiếng, "Tôi... chỉ xem chị... như bạn bè thôi!"

"..."

Nếu là những khác đáp án, Khúc Hi Chi sẽ không chau mày sâu như thế, nhưng nghe nàng nói ra hai chữ này, cô thực sự bị nàng thuyết phục. Từ trước tới nay, nàng luôn luôn tránh cô. Chỉ cần phía sau còn có đường lui, nàng tuyệt đối sẽ không đứng tại chỗ. Nàng có thể nói ra hai chữ "Bạn bè" này, cô cũng không nghĩ ngờ nàng còn có thể nói thêm từ gì mới mẻ và độc đáo hơn.

Nhìn thấy Khúc Hi Chi nhất thời không nói lời nào, Cổ Hi Chi động não hết mình. Nàng nỗ lực suy nghĩ làm sao thoát khỏi tình cảnh khốn khó hiện giờ.

Trong nhiều kịch bản phim, lúc nữ chính gặp chuyện như vậy, tựa hồ càng quan tâm thì càng gieo hy vọng cho đối phương. Ngược lại, nếu nàng biểu hiện ra thái độ thờ ơ thì lại làm người ta cảm thấy vô vị. Cũng chẳng biết phim và đời có giống nhau không. Tóm lại là thời khắc này, nàng chỉ muốn dùng một chiêu: còn nước còn tát.

"Chuyện này..." Thấy Khúc Hi Chi còn đang trầm mặc, Cổ Hi Chi giành nói, "Tôi muốn nghỉ ngơi, nhưng nếu chị nhất định phải tiếp tục nằm nham trên người tôi gần tới gặp lui vậy cũng được, tôi không để ý đâu. Còn nữa, nếu chị cảm thấy gần gũi như vậy có thể khiến tôi tiếp nhận chị thì chị sai rồi." Nàng nêu rõ thái độ của mình, cứ làm thế thật sự sẽ không có kết quả đâu. Sau đó, nàng nhìn thẳng vào mắt cô, nỗ lực lấy ra mấy phần chân thành cảm hoá cô.

Tuy Khúc Hi Chi cũng nhìn vào mắt nàng đó, nhưng cũng chẳng thêm để ý trong đó có bao nhiêu chân thành.

Cô yêu thích nàng lâu như vậy, đương nhiên không phải là không còn nhẫn nại chờ nàng nữa. Nhưng đáp án nàng đưa ra khiến cô cảm thấy nếu cứ chờ đợi mãi như thế thì tới già nàng cũng chưa chắc mở lòng. Lần đầu tiên cô hiểu được muốn có được trái tim của một người lại gian nan đến vậy. Khúc Hi Chi bắt đầu cảm thấy mình nhất định phải có biện pháp gì đó đánh vỡ bế tắc này.

Cô dõi tâm mắt quan sát người trước mặt. Ánh mắt nàng hơi vênh lên, đôi môi mỏng cùng chiếc mũi nhọn trông cực đáng yêu. Mặc dù đã bình tĩnh lại rất lâu, nhưng trên mặt nàng vẫn ửng hồng không bớt. Đôi mắt chân thành mang theo rất nhiều sự ảm ướt. Thật sự là... phản ứng của nàng luôn đáng yêu hơn cái miệng thốt ra những lời tỉnh táo đó nhiều lắm.

"Tốt" Khúc Hi Chi khẽ mỉm cười, đáng vẻ nhẹ như mây gió, "Nếu em đã nói không sao, vậy thì hào phóng chút đi! Đồng thời tôi cũng làm thêm ít chuyện để em vui sướng hơn ha!"

Cô nói xong lời này, liền cúi đầu hôn mạnh lên xương quai xanh của nàng hồi lâu. Mãi đến khi da thịt trắng như tuyết kia in lại vài dấu ấn tuyên bố chủ quyền mới thả ra.

Cổ Hi Chi đợi cô làm xong động tác đó mới kinh ngạc nhìn cô, "Chị... chị làm cái gì vậy?"

"Không làm gì hết!" Khúc Hi Chi ôm cổ nàng, vẫn luôn mỉm cười, "Chính là khiến em hài lòng một chút thôi!"

Cổ Hi Chi còn chưa đáp lời thì đầu của cô đã chôn sâu trở lại. Cổ Hi Chi định nói thêm lời từ chối hoặc chửi bới gì đó, nhưng vừa lên tiếng thì lập tức bị động tác của cô kích thích, khiến nàng cắn chặt môi dưới ngăn không cho bất kỳ thanh âm nào phát ra.

Cái này... Chết tiệt...

Lớp diễn xuất có dạy môn học này à? Tại sao chị có thể làm tốt đến vậy chứ...

Khúc Hi Chi nhìn ánh mắt mê ly của nàng. Cô kéo áo ngủ của nàng, làm hành động trước nay chưa từng có.

Lúc đầu cô chỉ muốn hôn hít và gần gũi nàng chiếm một chút tiện nghi thôi. Nếu nàng không nói ra hai chữ bạn bè thì cô cũng không kiên quyết làm chuyện này đâu, nhưng nghe nàng nói xong mấy câu đó, cô đột nhiên cảm thấy bắt buộc phải làm thôi.

Mặc kệ nàng trốn tránh và chống cự thế nào, một khi hai người thật sự có quan hệ, chuyện này sẽ rẽ sang một hướng khác. Mặc dù cô biết làm vậy cũng không phải cách quang minh chính đại gì, nhưng bây giờ, cô không bao giờ muốn nghe hai chữ "bạn bè" buồn cười ấy từ miệng nàng nữa.

Tai và cổ nàng luôn bị người kia kiên nhẫn quấy rối. Cảm xúc lạ thường chỉ mới tiêu tan được một chút thì đã nhanh chóng bị nụ hôn kia kéo đầy trở lại.

Cố Hi Chi nắm chặt tay, cảm thấy mình sắp tiêu rồi.

Nếu Khúc Hi Chi dừng lại công việc hao sức này để nói chuyện với thì nàng còn có thể nhàn hạ suy nghĩ mấy câu như: "Làm sao bây giờ?", "Không thể tiếp tục như vậy được!", "Làm sao từ chối đây?" Nhưng một khi cô đã cố ý dụ dỗ nàng hăm sâu vào hố đen thì nàng chỉ còn cách cắn răng chịu đựng. Nàng chỉ một lòng cầu trời khẩn phật cho bản thân đừng kêu gào ra mấy âm thanh ngượng ngùng kia thôi.

Vùng da nhạy cảm quanh xương quai xanh bị hôn hít. Bụng dưới chịu tác động của cô nên ngày càng trở nên tê dại. Cố Hi Chi khó chịu cọ cọ vào người cô, nhưng loại tiếp xúc này không hề mang đến bất kỳ cảm giác thú thái nào, trái lại do thân thể Khúc Hi Chi đặc biệt nóng rực khiến nàng càng bứt rứt hơn.

Tại sao có thể nóng như thế...

Tại sao thân thể của nàng lại không thoải mái chút nào!

Cố Hi Chi chỉ muốn trấn an cảm xúc xao động kia mà thôi, ai ngờ càng chữa càng hỏng.

"Ngoan!" Khúc Hi Chi dịu dàng dỗ dành, mang theo ít mê hoặc, "Đã nói đừng có lộn xộn rồi mà!"

"Tôi ghét chị... um..." Cố Hi Chi vốn đang khó chịu nên khi nghe được giọng điệu gạt người của cô thì thật sự muốn cầm sơn tạt cho cô một phát.

"Ghét tôi?" Giọng của Khúc Hi Chi càng nghe càng không có ý tốt, "Tại sao ghét tôi?"

"Chán ghét..." Cố Hi Chi cực lực muốn tách khỏi nụ hôn của cô, nhưng cô chẳng chịu buông tay. Sự tránh né này trái lại đã biến thành uốn tới ẹo lui, "Nhột..."

"Nhột?" Khúc Hi Chi cúi đầu nhìn da thịt trắng hồng của nàng một lúc, sau đó vén mái tóc đen nàng ra rồi khẽ ngậm lấy xương quai xanh. Một bên hôn môi, một bên đưa tay vuốt nhẹ eo nàng, "Như vậy... Còn nhột hả?" Cô thờ ơ nhẹ, cố ý phả vào gáy nàng.

"Chị..."

Chỗ eo vốn là vị trí mẫn cảm muốn chết, lại còn vừa vuốt vừa thổi khí nóng vô tai nữa chứ. Cố Hi Chi thật sự bị cô chọc điên rồi.

"Chị... khôn kiếp..." Cố Hi Chi vặn vẹo cơ thể, đôi mắt hơi có chút ướt át, "Tôi ghét chị!"

"Ồ, ghét tôi à?!" Âm thanh vẫn nhẹ như mây gió, "Vậy chúng ta lập tức làm tiếp một chuyện..." Cô từ từ kéo vai áo bên trái của nàng xuống, mãi đến khi có vài thứ vô cùng sống động hiện ra mới nói tiếp, "Đề em càng ghét hơn!"

Lớp vải áo chưa bị kéo xuống hoàn toàn, chỉ hở trên đầu vai. Tuy cổ áo ngủ không hề nhỏ, nhưng cũng chẳng lớn đến mức vừa kéo một phát là lộ ra hết toàn bộ. Nhưng mà, chỉ lộ có một bên thôi đã thấy kỳ quái muốn chết rồi. Huống chi, cái đó của nàng xưa nay cũng không có nhỏ, dù đang nằm trên giường cũng chẳng phẳng được hơn bao nhiêu. Nhìn thấy thứ chói mắt đó, ngay đến chính bản thân Cố Hi Chi cũng bị đáng về quỷ dị ấy làm xấu hổ chết đi được. Nàng định kéo góc áo lại, nhưng chưa kịp làm gì thì Khúc Hi Chi đã cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy nơi đó.

... Sơn đầu rồi!

Vào giờ phút này, Cố Hi Chi chỉ muốn ông trời giáng xuống một thùng sơn, đổ hết lên người phụ nữ lưu manh đang áp phía trên, gọi một phát từ đầu đến chân.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 43

Tiếp tục như vậy không phải cô chết thì chính là tôi sống!

Thân thể trong nháy mắt trở nên căng cứng. Đầu ngón tay vốn không hề buông lỏng lại vát và nắm thành quyền. Cố Hi Chi cảm thấy nếu có thể thì chết đi còn sướng hơn bây giờ.

Nàng không biết đó là gì, chỉ biết cảm giác khó chịu trên người mình chẳng những không giảm mà còn tăng lên gấp mấy lần, đồng thời sắp nhấn chìm nàng luôn rồi.

Càng quan trọng chính là: tư thế quỷ dị trước mắt, thật sự mắc cỡ chết đi được.

"Đừng như vậy..." Rõ ràng là muốn trách cứ, nhưng lời ra khỏi miệng đã mềm nhũn như bột xà phòng. Cố Hi Chi nỗ lực muốn kéo áo che thân, nhưng

đầu ngón tay vừa chạm tới lớp vải thì nó lại chạy đi thật xa. Thân thể nàng đã sớm nhuyễn thành một bãi bùn. Thật ra nàng vốn chẳng còn sức lực gì mà đi làm chuyện này nữa. Nàng vất vả lắm mới tụ tập đủ sức để tìm lấy một tia sáng, nhưng toàn bộ hy vọng đều bị hủy diệt sạch sẽ.

Cố Hi Chi cố tìm kiếm ít sức lực cho mình, nhưng thật sự một chút cũng không có.

Khúc Hi Chi hoàn toàn đối lập với nàng, cô rất thích thú với tư thế này. Cằm hơi hạ thấp xuống thì lập tức có thể gối lên thứ đồ mềm mại kia. Loại cảm giác đó giống như đang đi trên mây vậy. Hơn nữa, quần áo nửa kín nửa hở quả thực quyến rũ hơn biết bao nhiêu lần so với cởi sạch hết ra. Đặc biệt là nơi ấy của nàng tốt hơn hẳn người thường. Cộng thêm khuôn mặt thanh thuần nhiễm đỏ khiến nàng xinh đẹp hơn mấy phần. Quả thực cực kỳ ngon miệng.

Đúng!... Cực kỳ ngon miệng...

Khúc Hi Chi ngậm lấy ngậm để. Cô bị loại tư tưởng này chi phối, nhẹ cắn một cái.

"A..." Tay Cố Hi Chi đang khoát trên vai cô lập tức nắm thành nắm đấm. Cả người đột nhiên bị khiêu khích trong nháy mắt mềm nhũn cả ra.

"Chị... Khốn kiếp..." Cố Hi Chi bấu chặt vai cô, vùi đầu sâu vào gối, âm thanh nghe như muốn khóc.

Thực sự là... Sắp chết mất rồi...

Chị nhất định muốn bức tôi phát điên đúng không? Nhất định muốn ép cho tôi sụp đổ đúng không?...

Thật khó chịu... Tiếp tục như vậy có thể thật sự sẽ khóc mất... Thật mất mặt mà...

Cố Hi Chi vừa thẹn vừa giận lại vừa vội. Nàng thẳng thắn dùng hai tay che mắt mình, cũng không muốn nhìn thấy tư thế mất cỡ muốn chết của mình và ai kia.

Ban đầu, nàng chọn tư thế này vì muốn che mắt mình, cũng che luôn sự lúng túng của bản thân. Nhưng Cố Hi Chi nhanh chóng phát hiện, lúc này mà còn lựa chọn tư thế như vậy thì quả thực là sai lầm lớn nhất trong thiên hạ.

Bởi vì giờ hai tay lên nên toàn bộ lồng ngực đều được mở rộng hết ra. Cảm giác xấu hổ càng thêm sâu sắc không thể tả. Thêm vào đó, do bộ ngực hơi nâng lên nên tư thế này thật giống tự dâng cái ấy hướng về miệng ai kia.

Càng làm cho nàng suy sụp chính là: theo động tác ấy, nàng dần dần cảm thấy đưa thứ ấy hướng về miệng cô cũng không có gì không tốt. Ít ra thì cảm giác khó chịu cũng giảm xuống rất nhiều. Thật sự... so với trước đó thì cảm giác rất... thoải mái...

Má ơi!

Đúng lúc phát hiện ý nghĩ vô duyên của mình, Cố Hi Chi cảm thấy bản thân nhất định bị người ta bỏ độc rồi. Tại sao một thiếu nữ đẳng hoàng như thế lại có tư tưởng này chứ! Chuyện này quả thật chính là: không... có... đạo... đức!

Chắc chắn lúc trước ăn bậy món gì rồi nên mới biến thành như bây giờ. Bộ dáng hiện tại này nhất định là bị Khúc Hi Chi hại! Cố Hi Chi hết sức không muốn thừa nhận bản thân lại đánh mất đi lý trí như vậy. Nàng hận không thể đem hết thầy tội lỗi đẩy lên trên người cô, sau đó cắn cô một phát chết tươi.

Nàng xoắn xuýt cùng phần nộ. Khúc Hi Chi làm sao mà không biết chứ!

Cảm giác được hơi thở trước ngực nàng trập trùng lên xuống. Khúc Hi Chi khẽ cười cười, xấu xa ngậm lấy vật trong miệng rồi nói, "Biết tại sao tôi phân biệt được em với Bạc Nhất Thanh không?"

"Chị... Cút đi..."

Vào giờ phút này, Cố Hi Chi đâu có rảnh mà suy nghĩ cô đang nói cái gì. Mỗi khi môi cô chuyển động thì thân thể nàng lại nóng thêm mấy phần. Nàng chỉ hy vọng cô có thể cầm miệng lại, hoặc là lấy cái miệng đó ra khỏi người nàng ngay lập tức!

Nhưng nàng hiểu Khúc Hi Chi sao có khả năng như mình mong muốn.

Miệng cô vẫn luôn ngậm lấy đồ vật kia, Khúc Hi Chi chậm rãi nói, "Khi em ấy ôm tôi thì tôi liền biết không phải em rồi!". Cô chăm sóc đồ trong miệng một chút rồi nói tiếp, "Lúc đó chỉ là không có sức đẩy em ấy ra thôi."

"Chị... Cầm miệng!" Cố Hi Chi sắp bị răng môi cô chọc điên lên rồi. Chị cố ý! Có ai nói chuyện mà răng miệng lại chịu khó động đậy như thế chứ!

"Thật sự muốn tôi cầm miệng sao?" Khúc Hi Chi lại dùng răng day day vật trong miệng một hồi, ngữ khí càng thêm xấu xa, "Ồ... Tôi không có cử động à nha..."

Nói xong câu đó, cô thật sự chỉ ngậm trong miệng mà thôi, không làm gì hết, cũng dùng luôn hết thầy động tác trước đó.

Nếu như nói hành động của Khúc Hi Chi lúc trước làm Cố Hi Chi sắp tan vỡ, vậy thì sau khi cô dừng lại làm Cố Hi Chi thật sự vỡ tan tành.

Trước ngực tê tê, như là bị người ta chích thuốc tê rất khó chịu. Nàng vốn cho là cảm giác sắp chết kia do cô làm ra, nhưng khi cô triệt để dừng mọi động tác thì Cổ Hi Chi cảm thấy... nếu cô cứ bất động như thế nữa thì nàng quả thật cũng không muốn sống tiếp.

Tại sao có thể khó chịu như vậy chứ!? Trong thân thể dường như có ngàn con sâu đang tập trung ở chỗ cô vừa ngậm qua hồi này.

Nếu như... cô có thể làm tiếp... thì...

Chết tiệt!

Cổ Hi Chi lại bị suy nghĩ biến thái kia làm mắc cỡ chết được.

Đùa giỡn cũng phải có mức độ chứ! Đặc biệt chuyện khó mở miệng như thế, coi như nàng sắp chết cũng không chủ động xin tha đâu. Bây giờ mà muốn nghe được chút từ ngữ yếu thế trong miệng nàng, e rằng đốt lửa còn thiếu rất nhiều xăng.

Cô không hy vọng nàng sẽ chủ động mở miệng, cũng chẳng đành lòng để nàng bị dày vò. Khúc Hi Chi đành phải cố hết sức mở miệng nói chuyện.

"Thật ra..." ngậm nhẹ, "Là bởi vì..." Lại ngậm lần nữa, "Khi ôm em ấy, trước ngực..." Nhẹ nhàng mân mê một hồi, "Trống không".

Cầu cho mấy cô hồn dã quỷ hiện lên kéo nàng chết quách luôn đi!

Sau khi cô nói đầy đủ câu thì cảm giác tê dại bỗng dấy lên, rót sâu vào lục phủ ngũ tạng của nàng, thiêu đốt khắp cơ thể. Nàng không biết làm sao chống lại cảm giác này. Bụng dưới căng trướng hơn khi này nhiều hơn, cảm giác này hết sức khó chịu. Giống như có gì đó bị đào hết lên, nhưng không có bất kỳ thứ nào lấp đầy lại.

Cảm giác chết tiệt này là sắp xảy ra chuyện gì đây!

"Lại muốn lộn xộn hả?!" Khúc Hi Chi vỗ vỗ tay nàng, ra hiệu nàng đừng ưỡn ẹo lung tung, "Vậy là không có ngoạn nha!"

"Chị... Khốn kiếp..." Cổ Hi Chi căng người, bị cô làm cho chết đi sống lại, bây giờ nàng chỉ một lòng muốn mắng chửi cô thôi.

"Được, tôi không tốt." Khúc Hi Chi không thèm để ý lời mắng chửi của nàng chút nào, "À, để tôi làm thêm chút chuyện tốt được không?"

"Đừng..." Nhìn thấy cô định cúi đầu, Cổ Hi Chi nhất thời hoảng hốt, nhưng cản cô không kịp. Đầu lưỡi cô đã khều khều vào thứ đó, tựa như nghiền nát nó, nhả nhụi ép chặt.

"Chị... Ừm... chết tiệt..." Hai tay Cổ Hi Chi bám chặt vai cô, nàng lúc này thật sự không nhịn được nữa mới dờ tay vào phía trong.

Hai vai bị nàng nắm rất đau. Giờ khắc này khí lực của nàng đã thay đổi, muốn mạnh bao nhiêu liền có bấy nhiêu. Vải áo của cô tựa hồ sắp bị đầu ngón tay của nàng ép sát vào da. Nhưng nàng không đẩy vào trong mà lại kéo ra bên ngoài, động tác này khiến Khúc Hi Chi cảm thấy dù có đau khổ nhiều cỡ nào cũng có thể chịu đựng được.

Vật bị đầu lưỡi chạm ngày càng cứng. Hai tay nàng gặt gao trời động tác của cô khiến cô cảm thấy nàng đã bị đánh bại rồi. Tuy nhiên, nếu thỏa mãn đến quá nhanh thì nàng sẽ đưa "người bạn" này khắc sâu vào đầu như thế nào đây?

"Chưa được". Khúc Hi Chi thu hồi chính lưỡi mình lại, dờ môi ra khỏi đó, rồi dạo chơi xung quanh.

Đã bị cô câu dẫn đến nước này, nàng đã lập tức quên bồng cảm giác xấu hổ khiến nàng phát nổ kia rồi. Bây giờ nàng chỉ biết là mình muốn cảm giác này kéo dài thêm thời, nhưng cô lại ngang nhiên chạy mất vào lúc này!

Cổ Hi Chi cảm thấy nếu trong tay có một cây đao, nàng sẽ không chút lưu tình chặt chém cô.

Thân thể quá ư khó chịu, cảm giác trống rỗng hầu như muốn hủy diệt cả người nàng, suy nghĩ chống chế đều trống không hết cả. Cổ Hi Chi chỉ muốn cạy xát người trước mặt, cũng thật sự cạy vào người cô. Tuy nhiên, cạy qua cạy lại như vậy một hồi, trước ngực chẳng những càng thêm khó chịu, mà bụng dưới cũng càng trào sắp giết chết nàng đến nơi rồi.

Càng quan trọng chính là, vào thời điểm khó chịu như thế mà cô lại dùng ngữ khí đang ghét để nói chuyện!

"Rất khó chịu, đúng không?" Giọng điệu hồ ly tinh câu dẫn bức người.

Cổ Hi Chi càng muốn giết người.

Bản thân làm chuyện tốt cũng không biết sao? Yêu khí ngùn ngụt trong lời nói là muốn giờ trò gì đây!

"Nếu khó chịu đến thế..." Cô đưa môi tới gần nơi đó, nhưng cố ý không tiếp xúc, "Thì làm nhiều hơn một chút ha!" Lại rõ ràng cố ý dụ dỗ.

Cổ Hi Chi sắp bị hàm ý sâu sắc trong câu nói của cô chọc tức muốn hộc máu.

Này là... khốn kiếp vô biên mà! Giống như đã nói lúc này, nàng sẽ trực tiếp bị hành vi không có giới hạn này chọc cho khóc thét đi!

Có chết cũng phải bảo vệ trình tiết đến cùng! Cố Hi Chi đôi mắt với trò đùa của cô, ý chí bỗng nhiên kiên định hơn bao giờ hết.

Thấy nàng cắn chặt răng làm ra bộ dạng hy sinh lòng lầy, Khúc Hi Chi càng thấy buồn cười. Cô không nhịn được lại tăng cường cọ xát, thổi hơi nóng vào, trêu chọc nàng.

Tim bị nhiệt độ làm cho mềm nhũn. Có thứ gì đó giống như thuốc mê vậy, làm tâm trí rụt rè của nàng đổ gục hết. Thật ra, nếu thật sự có thể tới gần thêm một chút... Cũng không sao a...

Khốn kiếp...

Cố Hi Chi vừa có loại ý nghĩ này lập tức bị sự thẹn thùng của mình giết chết.

"Chị... Tránh ra..."

Nàng cắn chặt răng quyết ý chống lại đến cùng. Chẳng biết từ nơi nào tích tụ sức mạnh nhiều như vậy, nàng rốt cục có thể đưa hai tay ở phía trong chuyển thành đẩy ra bên ngoài.

Động tác này vừa mới hình thành, nhưng Khúc Hi Chi tựa như nhìn thấu nàng. Gò má hơi dôi vào giữa, đầu lưỡi đảo qua vạ trí khác.

Mẹ ơi!

Cảm giác tê dại lại xuyên qua chỗ đó thấm thấu khắp cơ thể. Cả người Cố Hi Chi run lên một cái, ánh mắt có chút mơ màng.

Van tử thần hãy cắn chết tôi ngay đi!

Cảm giác này khiến Cố Hi Chi muốn lập tức chết cho xong. Thật sự là rất khó chịu, nàng không muốn lý trí lại nghĩ tới chuyện bậy bạ kia chút nào nữa hết.

***

P/s: tui chưa từng thấy cái H nào nó dài như H này, kéo dài tận mấy chương.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 44

Đối phương cơ hồ bị rút hết sự sống. Khúc Hi Chi cũng không muốn dẫn vật nàng lâu. Cô lách tay trái vào váy ngủ sờ đến vòng eo nhỏ nhắn, không hề gặp trở ngại nên lập tức đi thẳng lên phía trên. Cô cũng không quên những nơi khác, bất kể là tay hay miệng đều hoạt động rất bận rộn.

Chỉ cần kích thích một chỗ thôi đã làm Cố Hi Chi muốn chết rồi, bây giờ tay cô còn đặt lên chỗ kể bên nữa chứ. Cố Hi Chi thật sự muốn giết người mà!

Đỉnh của chỗ ấy bị cô dùng ngón tay khảy nhẹ. Bên kia cũng đã được cô nhả ra, mãi đến khi không khí lạnh lạnh sắp thấm thấu vào thì cô lại bao lấy sưởi ấm. Mắt nàng càng ngày càng ướt át, Cố Hi Chi không chịu được kích thích như vậy, chụp lấy tay cô nói, "Chị đừng... Chỗ đó... A..."

Nàng mới vừa thốt ra hai chữ thì bị đối phương chặn họng. Tay phải cô mài mòn mon tròn, bên trái thì dùng đầu lưỡi nặng nề mút mát.

Tên khốn kiếp này thật là...

Cố Hi Chi hoàn toàn sụp đổ.

Trông thấy đáng về muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong của nàng, tâm tình Khúc Hi Chi cũng tốt hơn hẳn.

Tại sao nàng có thể đáng yêu như thế cơ chứ. Khuôn mặt đỏ lựng, da thịt dưới cổ đều đã biến thành hồng nhạt. Mềm mại như thế, yếu ớt như vậy, thật sự khiến người ta... càng muốn bắt nạt.

Tay trái lập lại động tác nhào nặn. Ngón tay tình cờ nhẹ lướt qua. Đầu lưỡi đang xoay tròn bên trong có thể chăm sóc rất nhiều nơi, nhưng cũng không chấp nhất một vị trí. Chỉ là lúc nàng sắp bị áp chế đến rã rời, thì cô lại ngẫu nhiên thưởng cho vài đụng chạm. Cô giống như trẻ con ăn được kẹo ngọt trở nên vô cùng thỏa mãn.

Khúc Hi Chi mê mẩn tiến hành càng sâu hơn, quyết ý kéo nàng vào hố, cũng không tiếp tục làm nàng mất hứng.

Mà vào giờ phút này, Cố Hi Chi ngoại trừ cảm thấy nhất định phải bầm người trước mặt thành muôn mảnh, chính là cảm thấy mình xong đời rồi.

Thân thể run rẩy không làm cho nàng sợ. Chuyện khiến nàng sợ nhất chính là trong thân thể mình hình như xuất hiện một sợi dây ngấm nào đấy. Mỗi cử động của cô đều kích thích sợi dây này, mà nó lại còn lướt qua bụng dưới của nàng nữa. Chỉ cần nàng khẽ động đây thì nó cũng nhúc nhích một cái.

Cảm giác kỳ lạ dưới thân làm Cố Hi Chi nghĩ đến chuyện lần trước chưa làm xong với Khúc Hi Chi. Một sự xấu hổ không tên khiến nàng cảm thấy rằng: dù chết cũng không thể để xảy ra chuyện như vậy.

Một lần sai lầm là được rồi. Tuyệt đối không thể ngã hai lần cùng một chỗ được. Huống hồ, có chút tiện nghi bị đối phương chiếm thì cũng được đi, nhưng có một số việc tuyệt đối không thể phát sinh. Chuyện này không phải chỉ cần nói vài lời xin lỗi là có thể kết thúc được. Chuyện này liên quan đến định hướng nhân sinh của nàng sau này.

Ý nghĩ rất tốt đẹp, hiện thực rất tàn khốc. Đầu gối và tay của Khúc Hi Chi đều tăng nhanh động tác. Cố Hi Chi bị kích thích cùng một lúc chỉ muốn khóc thét không thôi. Lúc này đang suy nghĩ gì, quyết định cái gì, đều bị động tác của cô xé nát thành muôn mảnh. Quần áo đã bị cô giờ lên một nửa, nhưng hành động kéo áo xuống của nàng lại biến thành nắm chặt góc áo. Hình như chỉ cần nàng vừa thanh tỉnh lại sẽ bị cái gì đó đánh bại.

Giống như đi vào địa ngục hắc ám, không tìm được lối ra, cũng không có bất cứ hy vọng nào.

Cố Hi Chi đã bị tra tấn đến cơ hồ tuyệt vọng.

Thân thể nhu nhuyến như một bãi nước, nàng căn bản cũng không có bất kỳ năng lực phản kích nào. Dáng vẻ làm người ta muốn yêu thương, bảo vệ. Khúc Hi Chi thì thâm bên tai nàng, "Hình như em... rất khó chịu hả?"

Cố Hi Chi thu tầm mắt đặt hết trên người cô, rồi trừng cô.

Cái này gọi là khó chịu sao? Rõ ràng bị chị dẫn vật đến chết đi sống lại thì có. Hơn nữa, giọng điệu vô tội đó là sao chứ!? Chuyện này rõ ràng do một tay chị tạo thành mà!

"À, tôi tiếp tục giúp em, được không nào?" Âm thanh trầm thấp đầy mê hoặc.

Trời ơi!

Chị xác định đây là giúp người làm vui chứ không phải chiếm tiện nghi hả?

Cố Hi Chi giận đến mức có thể dùng ánh mắt giết chết cô.

Khúc Hi Chi không trêu chọc nàng nữa, mà chen đầu gối vào giữa hai chân nàng, kiên trì làm xong tư thế này đối với cô mà nói sẽ rất thuận tiện.

Đầu gối vừa định chen vào lập tức gặp phải phản kháng mãnh liệt. Rất rõ ràng, người từng có kinh nghiệm chịu thiệt một lần bây giờ rất thông minh. Cố Hi Chi thấy Khúc Hi Chi đổi tư thế này, thật sự hoàn toàn cảnh giác, "Chị... lại muốn làm gì!"

"Không làm gì hết". Đầu gối lại chen vào phía trước mấy phần, "Chính là làm tiếp cho xong chuyện lần trước thôi!"

"Chị tránh ra! Ừm... Nơi đó... chị..." Cô vốn định đưa đầu gối vào để mở ra một lỗ hổng thôi, nhưng bỗng nhiên cô lại chuyển hướng đưa tay ra bao lấy nơi nhạy cảm dưới thân nàng. Cố Hi Chi thật sự muốn đem thập đại cực hình thời Mãn Thanh tra tấn người phía trên lắm rồi.

Cái này... khôn kiếp vô hạn!

"Thật ra... nếu em thật sự không muốn tôi thả ra..." Lòng bàn tay cô bao phủ rồi vuốt ve qua lại chỗ đó một hồi, rồi cười cợt, "Tôi cũng không quan tâm đâu. Dù sao thì chuyện đó cũng không quan trọng."

Cái tay kia!

Cố Hi Chi thấy tay cô chỉ có xu thế tiếp tục mò xuống dưới, mắt nàng lập tức đỏ au, "Khôn kiếp! Đừng có xuống dưới nữa!"

"Có thể mà!" Cô cong mắt cười, "Đề đầu gối tôi đi vào nhé!"

Trời ạ! Đi vào sẽ càng thêm thâm hại hơn, chị là kẻ ngốc hay sao mà không biết hả?

Cố Hi Chi cảm thấy bản thân sắp bị yêu cầu vô lý kia bức điên rồi.

"Nếu không đồng ý..." Cô thật dịu dàng, thật xấu xa, mang theo giọng nói mê hoặc, "Thì tôi... xuống tiếp nha..."

Lòng bàn tay hướng lên trên, đương nhiên đầu ngón tay cũng từ từ chui vào chỗ nóng bỏng kia.

Lối vào vốn bé nhỏ như thế, mặc kệ nàng kẹp chặt và chống cự thế nào, cô vẫn có thể thuận lợi trượt vào một đoạn. Tuy xuống dưới sẽ rất khó, nhưng chạm được nhiều như vậy cũng tốt rồi.

Chỉ là nhìn thấy tay của cô trượt xuống thì Cố Hi Chi thì có cảm giác muốn chết cho rồi. Nàng cảm giác được cô đang xoa vòng quanh trong đó. Cơ thể Cố Hi Chi căng cứng một lúc, thật sự có một sự kích động muốn cắn chết người, "Lấy ra... Chì..."

Cảm giác được cô vẫn tiếp tục cử động, Cố Hi Chi biết mệnh lệnh của mình đều vô hiệu đối với cô. Nàng hết cách cố gắng co một hồi, rốt cục cũng yếu thế xin tha. Âm sắc cũng nhiễm mấy phần cầu xin mềm yếu, "Xin chì..."

Sao cũng được, chỉ cần có thể khiến cô lấy tay ra tha cho nàng một lần, cái gì nàng cũng không tính đến.

Mái tóc đen và quần áo của nàng rối bời không thể tả. Đôi gò má hồng hào khác lạ. Mắt ướt long lanh cầu xin cô. Dáng vẻ khẩn cầu yếu đuối khiến Khúc Hi Chi cảm thấy: dù nàng có dùng vẻ mặt như thế nào cầu xin cô đi nữa thì cô đều cứ cung tận tụy, chết không từ nan.

Thế nhưng chuyện này, không được.

Phạm vi hoạt động của ngón tay rất nhỏ. Khúc Hi Chi cử động cũng không tiện. Bị quản chế bởi điều kiện bên ngoài nên cô chỉ có thể đè nhẹ ngón tay giữa xuống.

Động tác này khiến Cố Hi Chi phản ứng, Khúc Hi Chi cảm thấy hy vọng thành công càng lớn.

Thân thể nàng nhẹ run lên một lúc sau khi cô đè tay xuống. Cố Hi Chi mở to hai mắt nhìn cô. Lòng mày nhíu lên, vẻ mặt dường như có chút không dám tin cô sẽ thật sự làm chuyện này, vừa giống như có cảm giác sợ hãi.

Lúc này không thể lười biếng, Khúc Hi Chi cúi đầu, đặt môi lên trước ngực nàng lại một lần nữa. Đầu ngón tay cũng nỗ lực thăm dò về phía trước, không cho nàng bất kỳ cơ hội thờ dốt.

Nếu nói trước đó, dù cô cử động hay bất động đều làm nàng khó chịu. Vậy thì hiện tại, tay kia của cô giống như đang từ từ đẩy sự khó chịu chồng chất đó ra từng chút một. Trước đó nàng khó chịu bao nhiêu, thì hiện tại dần vật giảm bớt bấy nhiêu. Đặc biệt là đầu ngón tay của cô cứ dòi lên phía trước, thật giống như lập tức đập tan sự tra tấn trước ngực nàng vậy. Loại cảm xúc đó làm người ta cảm nhận được rất rõ ràng. Mặc dù cô cứ làm mấy chuyện xấu khiến nàng phát rồ, nhưng nàng cũng có thể dễ dàng thông qua phương pháp này thư giải không ít.

Tại sao có thể... thoải mái như thế...

Cố Hi Chi thấy Khúc Hi Chi vẫn kiên trì hạ thủ, động tác ấy làm nàng ngượng ngùng. Nó mang đến cho nàng cảm giác mâu thuẫn đến điên lên mất.

Không đề cập tới chuyện mâu thuẫn đó. Tỷ như bây giờ, nàng đánh cô, mắng cô, uy hiếp cô, thì đại khái cô đều sẽ không buông tay.

Chỉ cần nhiệt độ nóng rực như thế này thôi đã có thể nướng người ta tổn thương rồi. Khúc Hi Chi kiên trì hoạt động tay, lại lần nữa nỗ lực tách đầu gối nàng ra.

Ban đầu, đối mặt với hành động cố ý của Khúc Hi Chi, Cố Hi Chi luôn thấy mâu thuẫn. Loại mâu thuẫn mãnh liệt này khiến Khúc Hi Chi cũng không dám dùng sức nhiều để tránh làm nàng bị thương tổn. Nhưng dần dần, tay cô hoạt động không ngừng, làm tuyến phòng ngự của nàng giảm xuống rõ rệt. Cô nhiều lần chỉ cần hơi nhích tới một chút là có thể phá hủy triệt để sự phòng bị ấy rồi.

Cảm giác thoải mái làm Cố Hi Chi hiểu được thế nào gọi là sướng đến tận xương tủy. Sự vui sướng trong thân thể khiến nàng chỉ muốn kéo dài cảm giác này thêm. Còn cái gì nên làm, cái gì không nên làm... Nếu dừng lại, chuyện nên làm hay không nên làm, nàng cũng không còn năng lực để làm nữa.

Cảm giác được nàng đã không còn sức chống cự, hai đầu gối cũng không khép lại nữa. Khúc Hi Chi nỗ lực dùng đầu gối mở chân nàng ra. Đường vào lần này quả nhiên rất thuận lợi. Thật sự đã giằng co rất lâu nên cũng mệt rồi, cô chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái lập tức mở rộng hai chân nàng ra.

Có thể cô một lòng muốn dùng tư thế thuận buồm xuôi gió này, cũng có thể do phạm vi hoạt động của ngón tay được mở rộng hơn. Nói chung là Cố Hi Chi vừa buông thả phòng ngự, thì cả người nàng lập tức rơi vào trạng thái bên bờ tử vong.

Không biết lòng bàn tay cô chạm vào chỗ nào. Cũng không biết tại sao đầu ngón tay của cô lại có thể linh hoạt như thế. Loại khoái cảm kia có thể khiến người ta sa đọa vô hạn. Đồng thời tiết tấu của cô khi ngừng khi động, lúc nhanh lúc chậm không ngừng khiến nó tích lũy sâu sắc thêm. Cố Hi Chi dần dần cảm thấy nếu bây giờ người trước mặt làm nàng chết đi, nàng cũng sẽ không cau mày một cái.

"Tiểu Cảnh." Âm thanh trầm thấp, ôn nhu như nước vang lên.

Cố Hi Chi nghe thấy giọng nói, mông lung mở một mắt ra nhìn, nhưng không biết có phải do ánh đèn quá chói hay không mà hình ảnh của người này đặc biệt mơ hồ.

"Tôi thích em."

Nghe thì nghe đó, nhưng giờ phút này Cố Hi Chi làm sao hiểu được cô muốn biểu đạt cái gì.

Khúc Hi Chi nhìn dáng vẻ yếu đuối của nàng, như là quyết định gì đó mà trông rất quyết tâm. Đầu ngón tay thăm dò về phía trước, tìm tòi đến một chỗ lõm không đều, nặng nề vuốt ve một hồi.

Nơi đó!

Sự thoải mái trước đó có nhiều đến đâu cũng không sánh nổi lần vuốt ve này. Cảm giác đáng sợ này làm người sờn cả tóc gáy. Dù giọng nói đã khàn đi, nhưng Cổ Hi Chi cũng không nhận được kéo góc áo cô, "Đừng... Đừng đừng..."

Chữ "Đừng" bay vào lỗ tai cô lại mang ý nghĩa hoàn toàn ngược lại. Cường độ của tay cô không hề giảm bớt, trái lại còn mạnh hơn một chút so với trước đó, thậm chí tốc độ cũng nhanh hơn mấy phần. Ánh mắt Cổ Hi Chi lập tức tan rã, thân thể run rẩy mấy lần, gần như bị kéo căng như dây cung.

Nếu không vì nàng thì hẳn nhìn đến lúc này thật sự không dễ dàng. Nhìn thấy mắt nàng đỏ au cắn môi dưới không để mình phát ra bất kỳ thanh âm gì, cô đại khái sẽ không tiếp tục đùa giỡn làm khó dễ nàng. Nhưng giờ khắc này, sự yếu đuối và lạc lối hiện rõ mồn một trong mắt nàng, làm cô ngoại trừ muốn thỏa mãn nàng thì chẳng thể nghĩ gì khác nữa.

Ngón tay cô dựa theo phản ứng của nàng mà hoạt động, điều chỉnh cường độ mạnh yếu, ấn chặt, vuốt nhẹ. Hoặc dịu dàng bao lấy, hoặc tập trung đột kích. Đôi khi đình trệ trong chốc lát, mãi đến khi nàng bắt an uồn tới ẹo lui hoặc là cọ qua cọ lại thì cô mới quảng cho nàng chút vị ngọt. Mỗi lần như thế, chỉ cần vuốt ve một tí thôi cũng làm cho nàng rung động thỏa mãn.

Dáng vẻ bị tra tấn đến chết đi sống lại của nàng chỉ khiến ai kia muốn trực tiếp nuốt chửng nàng vào bụng. Quần áo đã có dấu hiệu ẩm ướt rõ rệt, thấy nàng cắn chặt môi, Khúc Hi Chi cũng chẳng muốn trì hoãn nữa. Một tay khác nhẹ nhàng kéo bộ đồ ren đen qua một bên.

Mặc dù biết cô đang làm gì, nhưng giờ phút này Cổ Hi Chi thật sự bó tay chịu thua. Ngoại trừ đồ mắt cần răng chịu đựng ra thì nàng cũng không còn cái gai nào để đâm người nữa.

Nàng càng như vậy, cô càng bành trướng tâm lý thỏa mãn hơn nữa. Cởi bỏ lớp che đậy nơi yếu ớt nhất của nàng ra, Khúc Hi Chi lại đặt tay lên nơi ấy lần nữa. Cô cảm giác được lửa nóng hùng hực hòa cùng độ ẩm ở đó, dễ dàng làm dậy lên sự căng thẳng vào thân thể nàng. Nhưng lần này cô không để cho nàng có nhiều thời gian cảm nhận.

"Tiểu Cảnh." Âm thanh vẫn đặc biệt ôn nhu.

"Khốn... kiếp..." Dù không có khí lực, nàng vẫn muốn mắng cô một câu.

Khúc Hi Chi mặc kệ nàng, "Mặc kệ là hiện tại hay tương lai, tôi đều sẽ không để em một mình."

Cô dịu dàng thì thảo bên tai nàng, ngón tay giữa thon dài cũng di chuyển xuống, lợi dụng độ ẩm đi vào một đốt tay.

Khốn kiếp! Biết ngay mà, mỗi lần cô nói lời ngon ngọt đều sẽ không phải chuyện tốt lành gì!

Vật đó...

Tuy rằng trước đó thoải mái rất nhiều, nhưng cảm giác được chỗ đó xuất hiện dị vật, Cổ Hi Chi vẫn vô cùng căng thẳng.

Nàng rất sợ hãi, hoàn toàn không biết cảm giác sẽ như thế nào, có thể dừng lại hay không ?!

Đối với Khúc Hi Chi mà nói thì điều này hiển nhiên không thể thương lượng.

Cơ thể phía trên co giật, cảm dỗ cô sa lầy. Đầu ngón tay tiếp tục hướng về phía trước thì gặp phải một tầng trở ngại chặn ngay lối đi. Khúc Hi Chi ngẩng đầu lên nhìn nàng. Cổ Hi Chi rõ ràng cũng nhận ra được điều gì, nhưng nàng đang bị cảm giác xa lạ kia dọa sợ, nhất thời không nói được tiếng nào.

Ngón tay Khúc Hi Chi dừng lại trong chốc lát rồi lại tiếp tục tiến lên phía trước, ôn nhu mà kiên định phá mở vật cản.

Cảm giác này...

Toàn bộ khoái cảm vào đúng lúc này đều bị cảm giác đau đớn thay thế. Cổ Hi Chi ban đầu đã muốn giết người, bây giờ lại càng muốn giết người hơn nữa.

"Chị... Khốn nạn! Đau..." Nàng vốn đang bị cô làm cho thất điên bát đảo. Bây giờ, thứ cô đem đến cho mình không phải vui vẻ mà là đau đớn. Cổ Hi Chi hận không thể xé xác cô ra thành trăm mảnh, hai tay ra sức đánh cô thịnh thịnh.

Lần đầu làm chuyện như vậy, Khúc Hi Chi cũng rất đau lòng trước phản ứng của nàng nên động tác hơi có trì trệ, nhưng cũng may cô còn đủ bình tĩnh. Đầu tiên là hoạt động ngón cái, dùng lòng bàn tay xoa xoa để giảm bớt đau đớn. Đầu ngón tay kia cũng nhất thời không động đậy nữa.

Đau đớn, dù sao cũng chỉ là tạm thời. Tuy khoái cảm trước đó được tích lũy rất nhiều trong nháy mắt bị vứt qua một bên, nhưng cơn đau đã từ từ giảm xuống, dần dần rõ ràng và tươi sáng hơn. Đặc biệt là ngón tay cô vẫn di chuyển, kỹ xảo khéo léo chừng hai ba lần là có thể mang đến cho người ta cảm giác tê liệt khoan khoái rất nhanh. Cổ Hi Chi đánh cô chậm dần, hai tay lại bám chặt lấy cô. Nàng không hề làm ra bất kỳ động tác mâu thuẫn nào nữa, đương nhiên càng không chửi mắng cô.

Cảm thấy nàng đã bình tĩnh lại, dường như Khúc Hi Chi đã đột phá được cửa ải khó khăn nên thoáng chốc thư giãn được một lát. Sau đó bị nhiệt độ kích thích nơi đầu ngón tay buộc cô nhanh chóng hoạt động.

Nàng không biết khi nào cô bắt đầu động đậy, cũng không biết tại sao cô có thể khiến mình lập tức nảy sinh kích động muốn đi chết thêm lần nữa. Nói

chung, sau khi ngón tay cô hoạt động, Cố Hi Chi cảm thấy mình hoàn toàn biến thành một người khác. Dù cho nàng có cắn chặt răng, hay là bấu chặt lấy cô, thì căn bản không cách nào ngăn thân thể mình run lên lay lẩy. Cả người nàng giống như bị cô thả xuống vực sâu đáng sợ, co giật không ngừng hờ như đem nàng nuốt chửng.

Mặc kệ nàng khẩn cầu: "Không muốn", "Không được", "Sẽ chết", động tác của Khúc Hi Chi đều kiên định lạ thường. Ban đầu, do thương tiếc mà ôn nhu dị thường. Sau đó, khi thấy dáng vẻ của nàng như thế, cô chỉ hận không thể vò nát nàng ra rồi nuốt chửng luôn.

Nàng thật ngon miệng khiến Khúc Hi Chi mất khống chế, động tác dần dần thô bạo lên. Cơ thể nàng đã sớm nằm bên bờ tan vỡ, cộng thêm tác động mạnh bạo của cô, Cố Hi Chi cảm thấy đầu mình sắp nổ tung lên rồi. Một loạt cảm xúc mãnh liệt khiến thân thể nàng bị kéo căng đến trình độ đáng sợ.

Khúc Hi Chi nhìn nàng, nói nhỏ bên tai nàng, "Chấp nhận tôi, được không?"

Đôi mắt Cố Hi Chi từ lâu đã lấp lánh nước mắt. Nghe cô hỏi tựa hồ muốn mở miệng trả lời, nhưng giọng khàn khàn quá mức làm nàng nói không ra lời. Khúc Hi Chi chỉ có thể nhìn khuôn hình của nàng đoán ra ý tứ chấp thuận.

Cô không trì hoãn nữa. Nàng đã thỏa hiệp nên cô lập tức mò đến chỗ nhạy cảm của nàng, rồi nặng nề ép xuống.

Co giật mãnh liệt theo động tác của cô lan khắp toàn thân. Cả người Cố Hi Chi căng cứng ra một lúc, nước mắt hoàn toàn chảy ra hết, vẻ mặt đặc biệt mê ly.

Toàn thân nàng đều nổi lên màu hồng nhàn nhạt. Thứ màu sắc khiến người ta hận không thể giãy vờ thêm. Khúc Hi Chi ôm cơ thể nàng, mặc nàng run rẩy trong lòng, co rúm lại vì lạnh. Cô chỉ khẽ vuốt ve mái tóc đen như tơ của nàng, ôn nhu như nước.

Cảm giác mãnh liệt nhấn chìm cả trí óc, Cố Hi Chi như mất đi ba hồn bảy vía, lập tức nhắm mắt lại rúc vào lòng cô, thật lâu cũng không hề nhúc nhích.

Rất lâu sau đó, mỗi lần Cố Hi Chi nhớ tới chuyện xảy ra đêm này, kỳ thực rất khâm phục tính nhẫn nại của Khúc Hi Chi. Thế nhưng qua ngày hôm sau, nàng chỉ muốn đem cô băm vằm thành ngàn mảnh.

***

P/s: đã H xong =))

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 45

"Vậy nên mới sáng sớm cậu đã tới nhà tôi uống trà sao?"

Mới sáu giờ sáng, Lương Ưu Ưu lập tức bị Cố Hi Chi oanh tạc chuông cửa đánh thức. Nhìn nàng ngồi trên ban công ăn điểm tâm, cô thực sự vẫn còn ngủ mơ.

Ngồi trên chiếc ghế trắng, Cố Hi Chi đại khái không hề nghe thấy cô nói gì. Nàng chỉ nâng trà nóng trên tay, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Không khí buổi sáng ở thành thị rất mới mẻ. Sau khi Lương Ưu Ưu mở cửa sổ ra vẫn không thấy nàng nói chuyện. Cô nhú mày, mặt không chút biến sắc đi đến cạnh nàng.

"Cho dù là tháng mười thì cậu ăn mặc cũng hơi kín quá đó." Cô tới trước mặt nàng ngồi xuống, ánh mắt có chút hoài nghi nhìn nàng cài cúc áo kín đến tận cổ, "Tinh thần mặc vậy ngăn chặn quảng cáo của cậu đi đâu mất rồi?"

Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô một lát, rồi lại đưa tay nắm chặt tách trà nóng thêm mấy phần, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Nếu nàng chỉ trưng ra nét mặt này một lần thì Lương Ưu Ưu nhịn được. Nhưng từ lúc nàng vào cửa tới giờ thì vẻ mặt cứ luôn kỳ quái quá đáng. Tính nhẫn nại của Lương Ưu Ưu cũng đã dùng hết. Cô quyết định khởi động ý nghĩ cạy miệng nàng ra.

"Sáng sớm đã chạy đến chỗ tôi, chứng tỏ tôi qua xảy ra chuyện gì rồi. Cậu có thể nói cho tôi biết tôi qua cậu ở đâu không?!"

Cố Hi Chi nghe xong ngẩng đầu lên nhìn cô. Hồi ức chợt ủa về, biểu hiện nhất thời thiên biến vạn hóa. Trạng thái cũng từ từ xấu đi. Cuối cùng nàng dứt khoát thả tách trà xuống rồi đứng lên, "Quên đi, cậu ngủ tiếp đi, tôi về."

Nàng khác thường như vậy, Lương Ưu Ưu làm sao để nàng đi về thế được.

"Mặt cậu khó coi quá. Không lẽ tôi qua cậu bị thần tài nào ăn sạch rồi đó chứ?"

Sự thật chứng minh suy đoán lớn mật vẫn có hiệu quả, chỉ ít Cổ Hi Chi lập tức phản bác.

"Không có." Sau khi nàng dứt khoát phủ nhận thì lại cảm thấy nên giải thích gì đó, thấp giọng nói tiếp, "Không phải thần tài gì đó đâu."

Hiển nhiên nàng lại phủ định "Thần tài" mà không phải "Bị ăn sạch". Lương Ưu Ưu lập tức nhảy dựng lên, "Ai lại không có mắt dám đụng vào cậu vậy hả?" Cô vừa dứt lời lại nhận ra nói vậy có chỗ sai sai, "Ý của tôi là, không phải cậu luôn cảm thấy phải có hôn nhân đảm bảo mới làm chuyện đó sao? Chuyện này..." Cô thấy mặt nàng càng khó coi hơn, mới nhỏ giọng hỏi, "Người đó dự định sẽ kết hôn với cậu chứ?"

Cổ Hi Chi không nói lời nào. Nếu cô không đề cập hai chữ kết hôn thì nàng vẫn có thể nói gì đó. Nhưng nghe cô nói xong nàng lại cảm thấy máu giết người trời dậy.

Căn bản là chẳng thể nào đáp lại, cũng không thể trả lời. Nếu tư tưởng có thể xuyên qua ngàn dặm giết người, bây giờ Khúc Hi Chi đã bị nàng giết chết mấy lần rồi.

"Thôi bỏ đi!". Thấy nàng thật lâu không muốn trả lời, Lương Ưu Ưu nhìn đồng hồ rồi lên tiếng, "Nếu cậu không muốn nói thì ngồi xuống nghỉ ngơi đi. Tôi đi chuẩn bị điểm tâm cho cậu, lát nữa nói tiếp."

Cổ Hi Chi gật đầu, xem như tán thành.

Lương Ưu Ưu yêu ớn ào nên TV cũng không được nghỉ ngơi vào buổi sáng.

Sáng sớm thì nào có tiết mục gì hay để coi đâu. Tiếng quảng cáo ồn ào làm Cổ Hi Chi phiền lòng muốn chết được. Nàng đi thẳng vào phòng khách tính bật nhỏ âm thanh lại.

Cầm remote lơ lửng tay vào nút chuyển kênh. Trên đó vừa mới phát MV ca nhạc. Lúc đầu, Cổ Hi Chi cũng không chú ý ca sĩ trên TV là ai, nhưng lúc màn ảnh cắt gần, sự chú ý của Cổ Hi Chi hoàn toàn bị hấp dẫn, cũng quên mất bản thân định làm gì.

Trong MV, nữ chính có mái tóc dài xoã ngang vai. Cô mặc nguyên bộ đồ trắng, nở nụ cười đầm đìa, khoe mắt hơi nhếch trong rất vui tươi. Cổ Hi Chi lập tức nhớ tới tới qua đang lái xe cũng nhìn thấy quảng cáo của người này, đồng thời dòng ký ức này cũng làm nàng quên luôn chuyện phiền lòng của mình.

Tối qua, nàng chỉ biết lo lắng cho Khúc Hi Chi có say hay không, có xảy ra chuyện gì hay không. Mà quên bèn đi chuyện tại sao Bạc Nhất Thanh lại giúp nàng, cũng quên luôn ánh mắt đôi khát của Tôn Đình Hữu, nhưng nàng vẫn nhớ rõ chuyện bị hấn áp chế đêm qua.

Nàng lập tức moi điện thoại trong bóp gọi hỏi Triệu Linh số của Bạc Nhất Thanh, nhưng nàng gọi rất nhiều lần vẫn không có ai nghe. Âm thanh máy móc của phát thanh viên cứ xuất hiện trong điện thoại. Cổ Hi Chi cúp máy rồi lẳng lặng suy nghĩ chốc lát. Nàng đi vào nhà bếp nói với Lương Ưu Ưu, "Cậu không cần vội, tôi có việc đi ra ngoài một chút, gặp lại sau."

Cổ Hi Chi chạy tới khách sạn tới qua Tôn Đình Hữu ở đã là nửa giờ sau đó. Sáu giờ rưỡi sáng rất yên tĩnh, Cổ Hi Chi nhấn chuông cửa phòng của Tôn Đình Hữu, sau đó đứng ở ngoài lẳng lặng chờ. Nhưng nàng bấm chuông nhiều lần cũng không có người ra mở.

Cổ Hi Chi vô cùng sốt ruột, thấy không ai mở cửa nên mất kiên nhẫn chuẩn bị rời đi. Vào lúc này, cánh cửa chậm rãi mở ra, Bạc Nhất Thanh đứng trước mặt Cổ Hi Chi. Trên người cô vẫn còn mặc chiếc váy xanh lục tối qua, nhưng mái tóc đen dài đã có chút rối bù. Quan trọng nhất chính là, trên váy cô kỳ thực có dấu vết bị xé rách.

Lúc nhìn thấy Cổ Hi Chi, Bạc Nhất Thanh rất miễn cưỡng câu khoe miệng. Dường như cô bé muốn cười, nhưng da thịt trắng nõn đó cho thấy cô đã khóc suốt một đêm, mắt cũng đặc biệt sưng đỏ. Cổ Hi Chi nhìn đáng vẻ bơ phờ của người trước mắt, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, hô hấp bỗng nhiên có chút trì trệ.

"Nhất Thanh..." Nàng hơi luống cuống nhìn cô, "Tại sao lại như vậy... ông ta..." Tâm tình phức tạp khiến nàng không biết nên nói gì, chỉ là có chút kích động, "Tại sao lại ra nông nỗi này?"

Bạc Nhất Thanh đứng đối diện nàng, tuy vành mắt đỏ lên trông thấy, nhưng dung nhan thoát nhìn rất điềm tĩnh.

Cô bé không trả lời, chỉ lẳng lặng nói, "Chị Tiểu Cảnh, được nhìn thấy chị lúc này, thực sự là quá tốt rồi."

"Xin lỗi." Nghe được cô bé nói như vậy Cổ Hi Chi càng thêm khó chịu, "Do tôi đến muộn, tên khốn kia..."

"Đừng." Bạc Nhất Thanh che môi nàng lại, "Đừng mắng ông ấy, cũng đừng có bất kỳ bất mãn nào với ông. Chị còn ở Hoa Ngõ ngày nào thì ông ấy vẫn là đương gia ngày đó. Hơn nữa..." Cô miễn cưỡng nâng khoe miệng, "Giới giải trí chính là như vậy. Kỳ thực ông ấy cũng không làm khó em, thật sự không có gì đâu."

"Nhất Thanh." Cổ Hi Chi đỡ lấy hai vai cô, "Em làm những chuyện này vì tôi sao?"

Bạc Nhất Thanh không hề trả lời, mà quay đầu lại nhìn bên trong, chậm chạp lên tiếng, "Chị Tiểu Cảnh, ông ấy đã sớm đi rồi. Em cũng không muốn tiếp tục ở đây nữa, chị có thể đưa em về không?"

Cố Hi Chi không nói hai lời gật gật đầu.

Cố Hi Chi đưa Bạc Nhất Thanh về nhà cô.

Cô là ca sĩ mới nên sống trong nhà thuê của công ty. Tuy nhà hơi xa trung tâm thành phố, nhưng may là đủ rộng rãi.

Từ khi xuống xe, Cố Hi Chi vẫn luôn nắm tay Bạc Nhất Thanh. Chẳng biết có phải do không khí bên ngoài quá lạnh hay không, mặc dù Cố Hi Chi phủ thêm áo của mình cho cô rồi nhưng tay cô vẫn còn lạnh lạnh.

Tay Cố Hi Chi cũng không hần ấm hơn cô bao nhiêu.

Sau khi nhìn thấy chiếc giường trong phòng ngủ rất gọn gàng, Cố Hi Chi có một loại cảm giác muốn tự sát. Tuy nàng không biết tại sao tới qua Bạc Nhất Thanh lại xuất hiện, nhưng nếu Triệu Linh đã có tâm để cô bé hỗ trợ nàng, chứng tỏ sự xuất hiện của cô là có mục đích và được thu xếp rất cẩn thận. Chỉ cần nghĩ đến việc mình nhận lòng giúp đỡ mà bất cẩn quên đi sự an nguy của cô bé này, Cố Hi Chi lập tức cảm thấy mình nên đi chết một vạn lần.

Tâm tình quá mức phức tạp, nàng lại càng cực kỳ đau lòng. Sau khi vào nhà, Cố Hi Chi tới nhà bếp rót một ly trà nóng rồi đưa cho cô, cẩn thận dặn dò, "Sưởi ấm tay đi, chú ý kéo bị bông đó."

Bạc Nhất Thanh nhận ly trà nóng Cố Hi Chi đưa. Cô nhìn nàng chăm chăm, đồng thời cũng không có ý định rời mắt khỏi người nàng.

Cố Hi Chi hoàn toàn không để ý ánh mắt chăm chú của cô, chỉ quan tâm hỏi, "Em ở đây một mình à? Không sợ sao?"

Bạc Nhất Thanh lắc đầu một cái, mỉm cười, "Sẽ không."

Cố Hi Chi nói tiếp, "Nếu em cảm thấy sợ thì tôi có thể ở lại với em. Nhất Thanh, tôi cảm thấy... Nếu em không ngại, tôi thật sự muốn ở lại chăm sóc em"

Bạc Nhất Thanh cười nói, "Chị Tiểu Cảnh, chị vẫn lo lắng cho em hà. Thật ra em không sao đâu. Chị biết đấy, chuyện này đối với người trưởng thành rất bình thường. Trong giới giải trí cũng rất bình thường. Em đã trưởng thành rồi, nhất định phải tiếp tục bước đi trong giới giải trí này."

"Tôi hiểu điều em nói". Cố Hi Chi nắm chặt tay cô, "Nhưng mà Nhất Thanh, trước đây chúng ta quen biết nhau sao? Em làm những chuyện này... Đúng là liên quan đến tôi rất nhiều, đúng không?"

Bạc Nhất Thanh lắc đầu. Tâm tình vẫn bình tĩnh, trong mắt tuôn ra chút lệ nhưng lại bị ý chí kiên cường đánh vỡ. Cô nhanh chóng mỉm cười, "Chị Tiểu Cảnh, kỳ thực đồng sự Tôn tìm em trước. Tỹ như không có chị thì em cũng chưa chắc thoát khỏi tai nạn này. Công ty em không nhỏ, nhưng họ cũng sẽ không vì em mà đi đắc tội với Tôn Đình Hữu đâu. Thật ra chỉ cần không để tâm thì nó sẽ trở thành vụn vặt, lập tức không còn khó sợ nữa!"

Cố Hi Chi không hề bị cô thuyết phục chút nào, trái lại còn cảm thấy vô cùng chua xót. Nàng nắm chặt tay cô nói, "Tôi thật sự hy vọng có thể làm gì đó cho em. Nếu em cần bất kỳ điều gì, xin em nhất định phải nói cho tôi biết!"

Bạc Nhất Thanh gật đầu. Tuy khóe mắt mang theo hơi nước, nhưng khi cười lại làm nó lóe sáng lên, tựa như ánh sao trên trời.

Chuông điện thoại chột reo vang. Cố Hi Chi lấy điện thoại trong túi xách ra, bất ngờ nhìn thấy Triệu Linh điện tới nên lập tức nghe máy, "Tổng giám đốc Triệu, tới qua tới giờ tôi không gọi cho chị được, điện thoại của chị bị hư hả?"

"Điện thoại bị ly bìa của Tôn Đình Hữu đồ lên, cô tìm tôi có việc gì?"

Cố Hi Chi nhìn Bạc Nhất Thanh đang ở trước mặt, "Bây giờ thì không có."

"Ừ" Giọng nói của Triệu Linh vẫn hững hờ như thường. "Bây giờ cô đến công ty một chuyến đi. Phim đã quyết định xong rồi, sáng mai sẽ mở hội nghị. Hôm nay tới lấy vài tài liệu."

Cố Hi Chi nhận được phim cũng không vui sướng nổi chút nào, chỉ nói, "Được, lát nữa tôi đến."

Nhìn thấy Cố Hi Chi cúp điện thoại, Bạc Nhất Thanh lập tức nói, "Chị Tiểu Cảnh, chị có việc thì đi trước đi."

Cố Hi Chi nói, "Chẳng có gì đâu. Cũng không phải việc gấp, lát nữa đi cũng được."

Bạc Nhất Thanh xoa xoa mặt mình, tươi cười đứng lên nói với nàng, "Em không sao đâu chị Tiểu Cảnh. Chị đi tìm tổng giám đốc Triệu nhanh đi. Công việc là quan trọng nhất, em hy vọng sớm được xem tác phẩm mới của chị."

Cô bé rất kiên trì, thậm chí còn muốn kéo nàng đứng dậy. Cố Hi Chi cũng chỉ có thể thuận theo, "Được rồi! Chiều tôi sẽ trở lại thăm em"

Bạc Nhất Thanh gật đầu liên tục, đáng vẻ xem ra có chút đẹp đẽ, "Chiều nay em chờ chị."

Cố Hi Chi cười vỗ vai cô, thật sự rời đi.

***

Con đường nhựa dẫn qua cây cầu lớn Kim Hoàn được bắc ngang con sông huyền bí. Cây cầu này có bề ngoài không đặc biệt lắm, nhưng vẫn còn bảo lưu nét cổ kính đặc sắc nên không khó nhìn ra đã có tuổi. Bên dưới cây cầu là nơi có phong cảnh khá nổi tiếng trong thành phố. Nước sông mờ ảo, trải dài quanh co, tựa như đọng trũng vào đường chân trời. Dưới bóng đêm, hào quang rực rỡ in trên mặt nước, ánh đèn sặc sỡ của du thuyền hai bên sông giống như chiếc cầu vồng đủ màu thu hút sự kinh ngạc của mọi người.

Hướng về phía nam của cây cầu chính là vùng đất nổi tiếng phồn hoa và bí ẩn. Con đường này nổi danh với các khu nhà ở hơn hẳn thành phố. Ngoại trừ một vài căn hộ hiện đại trong khu thương mại cao cấp, càng có vô số biệt thự nổi tiếng tọa lạc.

Khúc Hi Chi lái xe thẳng trên con đường nhựa rộng lớn, lướt qua năm tòa thành Pháp nối liền rồi quẹo trái. Cô dừng xe trước cổng khu điền viên rộng lớn trồng đầy hoa trắng, chùng mảy giấy, chiếc cổng lớn nhanh chóng mở ra. Cô lái xe men theo bờ hồ nhân tạo uốn lượn thẳng vào căn biệt thự.

Vừa xuống xe bước vào biệt thự, một giọng nói nghiêm khắc từ bộ sofa bằng da đằng sau bức tượng gỗ truyền tới, "Tôi qua con đi đâu vậy?"

Khúc Hi Chi ngẩn người, nhanh chóng vòng ra sau sofa. Quả nhiên thấy mẹ mình - Doãn Quân đang mặc một bộ đồ công sở màu xanh lam, trên ngực đeo huy hiệu kiểm sát trưởng, đoan chính ngồi trên ghế sofa gọt hoa quả.

"Quảng cáo đang quay có chút vấn đề nên đến tối mới xong, ekip cũng sắp xếp cho con ở lại khách sạn gần đó. Do thời gian quá muộn, con sợ làm phiền mẹ nên không gọi điện báo mẹ biết". Khúc Hi Chi vừa giải thích vừa ngồi xuống cạnh bà, "Mẹ, chẳng phải mẹ đang đi công tác sao? Sao bỗng nhiên lại trở về?"

"Có người kêu mẹ khuyên con nhận một bộ phim. Mẹ cũng xem qua kịch bản rồi. Tên là "Nguyên tố", nội dung rất hay, tác giả cũng rất nổi tiếng, con nhận đi!"

Khúc Hi Chi kinh ngạc nhũn mày.

Kịch bản "Nguyên tố" dễ dàng rơi vào tay mẹ, cô cũng không xa lạ gì.

Bộ phim này có kịch bản dựa trên tiểu thuyết cải biên. Bộ tiểu thuyết đích thực là do các tác gia văn học vô cùng danh tiếng biên soạn. Tác phẩm được chia làm hai tuyến nhân vật. Hai nữ sinh đại học với hai lựa chọn đường đời khác nhau, cuối cùng một người vào tù, còn người kia thì có hạnh phúc mỹ mãn. Nội dung truyền tải của tác phẩm chính là: thái độ thờ ơ khi thấy người gặp nạn.

Thật ra đây là bộ phim mang tính xã hội cao. Đạo diễn cũng là người cô khá thích. Nhưng vì một nguyên nhân nên Khúc Hi Chi vẫn chưa nhận bộ này. Bây giờ, Doãn Quân đã đề cập đến khiến cô có chút khó xử.

"Con... Có thể không nhận được không?" Cô nỗ lực thương lượng.

Doãn Quân quay mặt mỉm cười. Da của bà được chăm sóc vô cùng tốt, chỉ là lúc cười có chút nếp nhăn ở đuôi mắt thôi, "Có thể." Nụ cười càng ôn nhu, "Nhưng nhất định phải trả lời một lần nữa, tôi qua con đi đâu?"

Trong mắt Khúc Hi Chi thoáng qua chút ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng thu hồi rồi mỉm cười, "Được rồi, mẹ kêu con nhận bộ nào thì con nhận bộ đó. Mẹ là mẹ của con, con không nghe mẹ thì nghe ai đây!"

Doãn Quân nhìn dáng vẻ nghe lời của cô, đắc ý cười cợt như đánh thắng trận, tiếp tục gọt hoa quả.

Hôm sau là thứ ba, Triệu Linh giao phó chín giờ sáng mở hội nghị điện ảnh. Mới sáng sớm U U lập tức lái xe đi tới nhà Cố Hi Chi đón nàng tới công ty.

Do mới tốt nghiệp, trong tay không có nhiều tiền, nên U U thuê phòng ở ngoại thành xa xôi hẻo lánh. Gần đây Hạt Hạt khuyên cô trả phòng về ở với mình. Cô cũng vui vẻ đồng ý, có điều do Hạt Hạt cho cô thuê với giá rẻ bèo nên cô đòi nhận giặt đồ nấu cơm bằng cách thủ công.

Buổi hội nghị sáng nay rất quan trọng, đương nhiên Hạt Hạt cũng đến dự. Cố Hi Chi xuống lầu lên xe thấy hai người đi chung thì có hơi kinh ngạc, nhưng thấy đại diện và trợ lý có quan hệ tốt như vậy nàng cũng không muốn hỏi nhiều, "Sao sớm vậy mà hai người lại đi chung hay thế!?" Một câu giết chết phong cảnh. Họ vừa cười vừa nói đi tới công ty.

Tầng hai mươi ba công ty Hoa Ngộ.

Thảm trải sàn được dọn dẹp sạch sẽ không dính một hạt bụi nào. Ngoài cửa sổ, bên phải tòa nhà tập trung rất nhiều bảng Led quảng cáo các loại. Cố Hi Chi đi cùng với vài nghệ sĩ ra khỏi thang máy. Nhân viên thấy họ cũng lễ phép gật đầu chào hỏi.

Hội nghị chính thức bắt đầu lúc chín giờ sáng. Vài người phụ trách chính đã có mặt đầy đủ. Buổi hội nghị chủ yếu nói về chuyện lựa chọn kịch bản.

Sau khi nghe Khúc Hi Chi kiến nghị, Cố Hi Chi trực tiếp từ bỏ bộ "Hán cung thu". Nàng cùng Triệu Linh thảo luận một bộ phim tên là "Vu Sơn luyện". Kịch bản nói về một cô gái tuổi trẻ nhà giàu đem lòng yêu chàng sinh viên nghèo khó. Cô gái nhà giàu này chuẩn bị bỏ gia đình cao bay xa chạy cùng chàng trai ấy, nhưng chàng ta lại lợi dụng bất cóc cô gái giàu có này đòi tiền chuộc cứu người cha đang lâm trọng bệnh. Sau đó, chàng trai không chỉ dùng số tiền đó chữa khỏi bệnh cho cha, mà còn thành lập công ty. Sự nghiệp càng ngày càng phát đạt. Tình cờ chàng ta biết được cô gái năm xưa đã tự sát vì hành vi của mình. Chàng trai vô cùng bị thương dẫn đến rối loạn tâm lý phải vào trung tâm điều trị. Sau khi lành bệnh, anh ta bắt đầu tuyển bạn gái theo tiêu chuẩn dung mạo phải giống hệt cô gái kia. Sau đó, anh hào phóng chi rất nhiều tiền cho bạn gái đi phẫu thuật thẩm mỹ, miễn cưỡng sửa nhan sắc y hệt cô gái xưa. Kết cục là cô bạn gái bị ép phẫu thuật đột tử ngay trên bàn mổ vì chỉnh sửa quá độ. Cuối cùng chàng trai nhảy sông tự sát.

Đạo diễn Hạ Tuyết vốn rất hài lòng với kịch bản này, bây giờ Cố Hi Chi và Triệu Linh đề cập đến có thể nói là rất trùng hợp. Trong buổi hội nghị, ngoại trừ sắp xếp vai nam chính, lịch trình cũng được bắt đầu hoạch định. Sau khi hội nghị kết thúc, tâm tình Cố Hi Chi không tệ, quyết định hẹn đạo diễn Hạ Tuyết ăn cơm tiện thể thỉnh giáo một ít kinh nghiệm phim ảnh.

Tuy hợp đã tan, nhưng Hạ Tuyết vẫn còn bàn với nhà sản xuất về vai nam chính. Cố Hi Chi lẳng lặng đứng đợi trước cửa phòng họp. Không mất bao lâu, vài người từ thang máy đến tầng hai mươi ba cũng bước tới chào hỏi nàng.

Đại khái là hơn mười phút sau, thang máy lại mở ra lần nữa. Lần này, trong thang máy chỉ có hai người đi ra. Tiếc thay một trong số đó lại là người Cố Hi Chi không muốn thấy nhất.

Khúc Hi Chi diện một chiếc quần đen dài đến tận mắt cá chân. Cô khoác trên người chiếc áo vest màu đỏ được cắt may rất khéo léo. Phần eo phối cùng một chiếc thắt lưng đen. Tay cô cầm một chiếc túi cao cấp màu vàng trông rất trang nhã. Thời điểm Cố Hi Chi nhìn thấy cô cũng là lúc cô cũng nhìn thấy nàng. Cố Hi Chi cấp tốc xoay người ngược về phía cô chuẩn vào cầu thang bộ, còn cô thì lập tức đuổi theo nàng.

Sắp tới tầng trệt, Khúc Hi Chi mới bắt kịp nàng. Mặc dù cô biết sẽ xảy ra chuyện nguy hiểm, nhưng Khúc Hi Chi vẫn ngăn trước mặt nàng, "Nếu em muốn đi thì có thể đi, nhưng trước hết nghe tôi nói một chuyện đã!"

Đừng nói là nghe cô nói chuyện gì, Cố Hi Chi chỉ cần cảm giác được tầm mắt của cô rơi vào người mình thì đã cảm thấy dày vò rồi. Huống chi dựa vào kinh nghiệm từ đêm hôm trước, nàng không hề tin miệng người phụ nữ lưu manh này có thể nói ra bất kỳ lời nào tốt đẹp. Lúc này nàng mới đọc mồm lên tiếng, "Tôi không muốn nói chuyện với chị, chị tránh ra!"

Từ sáng tới giờ, khi vừa rời giường nàng đã bắt đầu rơi vào trạng thái như thế này rồi. Cô nhiều lần muốn nói rõ tình cảm với nàng, nhưng còn chưa mở miệng thì ánh mắt giết người của nàng đã khiến cô tự động thu hồi hết thảy.

Lúc đầu, cô nghĩ nên cho nàng một ít không gian để bình tĩnh. Nhưng cô gọi điện nàng không nghe, ngay cả người cũng không tìm được. Cô lại cảm thấy kéo dài như thế chưa chắc là biện pháp tốt.

"Được rồi, tôi chủ động nhận sai. Em đừng tức giận như vậy được không?"

Nếu cô không nói lời nào thì Cố Hi Chi cũng đã cảm thấy có thâm thù đại hận với cô rồi. Bây giờ cô mở miệng nói chuyện, Cố Hi Chi lại càng thấy có thể lấy dao đâm tới, "Cái gì gọi là chủ động nhận sai? Chuyện này vốn dĩ là chị sai!" Cố Hi Chi nói xong chỉ hận trong tay mình không có dao, "Hon nữa, nếu người khác làm chuyện như vậy với chị rồi nói một câu xin lỗi thì chị cảm thấy có ý nghĩa sao?"

Khúc Hi Chi suy nghĩ một chút, "Nếu 'Người khác' là em thì tôi không cần em nói xin lỗi."

Sắc mặt Cố Hi Chi thay đổi liên tục, "... Chị tránh ra!"

"Đừng tức giận như vậy." Khúc Hi Chi đỡ lấy hai vai nàng, nỗ lực động viên tâm tình nàng, "Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em."

Cô không nói tới trách nhiệm thì thôi, nhưng cái giọng điệu coi nàng là người bị hại này lập tức khiến nàng nhớ tới hành vi cô đã làm. Mọi hình ảnh xấu hổ ồ ạt tràn về trong trí não, Cố Hi Chi vừa thẹn vừa giận, lại phát hiện cô đang đỡ vai mình, quả thực có một loại kích động muốn chặt đứt tay cô.

"Tôi bảo chị tránh ra!!!" Nàng thô bạo đẩy cô ra, hận không thể hất cô văng xa mình mười mét.

Sự thực là, bị nàng đẩy như thế, Khúc Hi Chi cũng không thể văng ra đến mười mét, nhưng đúng là không có tính uy hiếp gì.

Do cô đang mang giày cao gót tương đối cao, lại bị Cố Hi Chi đẩy một phát, Khúc Hi Chi không đứng vững, lập tức lùi lại mấy bước. Nhưng vì hai người đang đứng trước cửa thang bộ, bị nàng đẩy một phát, Khúc Hi Chi không kịp vịn lấy vòng bảo hộ cầu thang, lập tức té xuống dưới.

Cố Hi Chi làm sao cũng không nghĩ tới mình đẩy một cái sẽ phát sinh tình huống này. Nhìn thấy Khúc Hi Chi ngã xuống cầu thang, nàng cũng không nghĩ ra cái gì giận cái gì hận nữa, vội vã giẫm lên đôi giày cao gót đi xuống đỡ cô.

"Xin lỗi, tôi không biết sẽ như vậy." Lúc nàng chuẩn bị đỡ cô đứng dậy thì phát hiện đầu gối cô bị góc nhọn của cầu thang cửa bị thương, ngữ khí càng hoảng loạn, "Là tôi không có chừng mực, chảy máu rồi... Tôi đưa chị đi bệnh viện!"

Tuy trên đầu gối có thương tích, khi nãy té xuống cũng rất đau. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ hoang mang của Cố Hi Chi, Khúc Hi Chi trái lại cảm thấy tâm tình rất tốt. Cô đang định gạt đầu đồng ý đề nghị của nàng, thì bị người vừa bước ra thang máy đánh gãy.

"Tiểu Khúc, sao lại để ngã cầu thang thế này?" Lam Nhị mặc trên người một bộ đồ ren màu xanh nước biển đi tới, theo sau còn có vài người khác nữa, trong miệng còn lẩm bẩm nói, "Em còn phải đóng phim mà, sao không cẩn trọng một chút? Nhớ đầu vết thương nghiêm trọng thì làm sao đóng phim được?!"

Lam Nhị vừa nói vừa trực tiếp thay Cố Hi Chi dìu cô. Tuy Cố Hi Chi cũng rất lo lắng vết thương trên chân của Khúc Hi Chi, nhưng nghe Lam Nhị nói vậy nàng vẫn cảm thấy có cái gì đó khó hiểu.

"Lam tiểu thư, chị nói chị ấy đóng phim?"

"Đúng vậy". Lam Nhị đỡ Khúc Hi Chi đứng dậy mới nhìn về phía nàng. "Em ấy đã xác định đóng bộ "Nguyên tố" rồi!"

Cố Hi Chi hấp háy mắt, có chút tỉnh táo nhìn Khúc Hi Chi.

Ai cũng biết bộ phim "Nguyên tố" này đang được lên kế hoạch quay. Nhưng do một trong hai vai nữ chính là Lam Nhị rất nặng ký, nên rất khó tìm một nữ diễn viên xứng đôi với cô ta. Nếu Lam Nhị không nói ra, nàng căn bản cũng chẳng biết Khúc Hi Chi sẽ đóng bộ này.

Quan trọng chính là: Lam Nhị đã từng làm chuyện thất lễ với Khúc Hi Chi, nàng không hiểu tại sao cô lại đồng ý đóng chung với cô ta.

Nhìn thấy sắc mặt Cố Hi Chi lần lượt biến đổi, Khúc Hi Chi chỉ sợ nàng hiểu lầm, lập tức giải thích, "Thật ra khi này tôi muốn nói với em chuyện này..."

"Chúng ta đi bệnh viện trước đi!" Lam Nhị thấy cô đứng cũng không vững nữa, không nói lời nào, ra hiệu cho mấy người phía sau hỗ trợ.

Mấy người rất nhiệt tình, lập tức đỡ Khúc Hi Chi đi lại thang máy. Trước khi bước vào, Khúc Hi Chi cố quay đầu lại liếc nhìn chỗ cầu thang bộ. Cố Hi Chi cũng nhìn cô, nhưng về mặt lại vô cùng mờ mịt.

***

P/s: ngược rồi =))

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 46

Sau khi tan họp, Triệu Linh nghe được động tĩnh bên ngoài lập tức đi tới.

Nhìn thấy một mình Cố Hi Chi sững sờ ở cầu thang, Triệu Linh khó hiểu bước thêm vài bước. Cô nhanh chóng phát hiện vết máu trên hành lang rồi nhủ thầm, "Tiểu Cảnh, cô bị thương?"

Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô giấy lát, rồi theo tầm mắt của cô nhìn vết máu đỏ tươi trên nền đá cẩm thạch trắng, nàng lập tức tỉnh táo trở lại.

Nàng vừa hại Khúc Hi Chi bị thương như vậy, bây giờ không phải lúc đàm luận những vấn đề này, nhờ đâu cô bị thương nghiêm trọng thì mình thực sự mang nghiệp chướng nặng nề rồi.

Nàng cũng không rảnh giải thích với Triệu Linh. Cố Hi Chi bỏ lại một câu "Quay lại nói sau!" rồi đuổi theo ai kia. Nàng trực tiếp ấn thang máy xuống lầu, đi thẳng đến gara.

Nàng vừa tới gara thì xe của Lam Nhị cũng vừa mới đi. Cố Hi Chi không để chậm trễ, nhanh chóng khởi động xe phóng theo.

Với thân phận của Khúc Hi Chi mà xuất hiện ở bệnh viện thật sự là cả vấn đề. Quả nhiên Cố Hi Chi nhanh chóng phát hiện xe Lam Nhị chạy lướt qua bệnh viện gần nhất đến đường cao tốc. Cố Hi Chi không chút do dự tăng tốc đuổi theo, nhiều lần suýt chút nữa đụng luôn xe phía trước.

Đường càng chạy càng xa, Cố Hi Chi phát hiện Lam Nhị không đến phòng khám tư nhân, mà lái về khu dân cư.

Liên tục qua mấy cua quẹo, sau đó Lam Nhị lái xe vào một khu biệt thự sang trọng. Cố Hi Chi nghĩ mình không thể theo vào như vậy được. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn dừng xe cách biệt thự mười mét đứng đợi ở ngoài.

Đứng cách xa khu biệt thự, Cố Hi Chi đứng ven đường đợi gần hai mươi phút. Xe và người rất hiếm qua lại tại khu này. Chỉ chốc lát sau chuông điện thoại vang lên, Cố Hi Chi cầm máy lên phát hiện là Hạt Hạt gọi đến.

"Tiểu Cảnh, chẳng phải tôi đã nói sáng nay cậu còn một buổi phỏng vấn rồi sao? Làm gì mà cả thế giới không tìm được cậu vậy hả?"

Cố Hi Chi nghe cô nói thế mới nhớ sau khi hội nghị kết thúc đích thực là còn một buổi phỏng vấn nữa. Nhưng do chuyện của Khúc Hi Chi nên bản thân nàng hoàn toàn vứt chuyện này lên tận chín tầng mây.

Nhìn đồng hồ trên cổ tay một lúc, Cố Hi Chi nói, "Tôi không đi, cậu giúp tôi xin lỗi đi. Ngày mai làm bù là được rồi."

"Nhưng bây giờ cậu đến vẫn còn kịp a! Cậu đang ở đâu, tôi tới đón?"

Cố Hi Chi từ chối, "Thôi đi, bây giờ tôi có chuyện quan trọng không đi được. Cậu cứ dựa theo lời tôi mà làm". Trực tiếp cúp điện thoại.

Giữa tháng mười khí trời âm u, dự báo thời tiết nói sẽ có mưa, quả nhiên mây đen cũng giăng kín trời trông chừng sắp mưa đến nơi.

Cố Hi Chi đợi ngoài biệt thự rất lâu. Lúc đầu nàng chỉ lo lắng chân Khúc Hi Chi bị thương có nghiêm trọng không, nàng muốn cô ra đây nhanh lên một chút. Nhưng thời gian trôi qua từng giây từng phút, cánh cửa lớn của căn biệt thự từ đầu đến cuối vẫn không có dấu hiệu động đậy. Hai giờ nhanh chóng trôi qua, coi như vết thương nghiêm trọng đến đâu thì cũng xử lý xong rồi chứ. Cố Hi Chi chờ lâu nên có chút nóng nảy, không nhịn được lấy điện thoại ra gọi cho Khúc Hi Chi.

Bên kia điện thoại rất nhanh có âm thanh, nhưng là giọng nói máy móc của một cô gái. Cố Hi Chi nghĩ đến lúc mình đẩy cô xuống lầu thì chiếc túi trên tay cô bị bỏ lại, cũng không biết điện thoại có bị hỏng hay không.

Cố Hi Chi bất lực, xuống xe đi tới biệt thự mà Lam Nhị vào lúc này.

Mặc dù nàng không hiểu rõ người này, nhưng đánh giá vị trí và độ quen thuộc đường đi nước bước thì hẳn là nhà của cô ta rồi. Cánh cửa lớn của căn biệt thự đóng kín, người lạ rất khó vào. Cố Hi Chi đứng ngoài cửa bồi hồi một lúc, vẫn quyết định tiếp tục về xe ngồi đợi tiếp.

Cố Hi Chi không nghĩ tới chính là: chờ đợi rỗng rã đến trời tối.

Từ "Tối trưa, chị ấy nhất định sẽ về nhà ăn cơm!", đến "Nếu ăn cơm chiều trong nhà Lam Nhị xong nhất định sẽ về!", lại tới "Trời sắp tối rồi, chị ấy sẽ về nhà!", mãi cho đến khi bóng tối dần kéo tới.

Cố Hi Chi xưa nay chưa hề nghĩ mình chuyện gì cũng không làm, chỉ đợi một người ở trước cửa nhà người khác. Nàng càng chưa hề nghĩ mình sẽ đợi từ lúc hừng đông cho đến khi trời tối, đồng thời không thể thuyết phục bản thân bỏ đi.

Trời chạng vạng tối thì có một cơn mưa nhỏ, trời dần tối đi, mưa nhỏ đã biến thành mưa lớn.

Khu quảng trường dòng người thưa thớt, chỉ có đèn đường tỏa ra ánh sáng mờ nhạt. Cố Hi Chi đen mặt ngồi trong xe nghe nước mưa đánh vào cửa sổ ào ào, tầm mắt chăm chăm vào ánh đèn sáng choang trong căn biệt thự cách đó không xa.

Đã tám giờ tối, nếu không do một sự kiện trì hoãn tên nào đó sai khiến nàng, nàng đã sớm rời khỏi nơi này rồi.

Thật giống như là chờ đợi tuyên án, chưa có kết quả rõ ràng thì nàng sẽ không cam lòng. Nàng xác định, dù nàng tiếp tục chờ, mãi cho đến sáng hôm sau, nàng cũng có thể nhìn đêm đen trôi qua mà không hề chớp mắt.

Tám giờ tối, khí trời buổi tối thật lạnh, mặc dù ngồi trong xe nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh buốt. Cố Hi Chi điều chỉnh tư thế sắp đông cứng của mình một chút rồi tiếp tục chờ. Xen lẫn tiếng mưa mờ hồ lộ ra âm thanh mở cửa sắt thu hút sự chú ý của nàng.

Mưa bên ngoài còn rất lớn, Cố Hi Chi nghe được thanh âm này, phản ứng đầu tiên chính là chạy xuống xe xem có phải là cô không. Nàng dĩ nhiên thật sự mở cửa xe xông vào màn mưa chạy đến cửa biệt thự.

Tuy sắc trời rất tối, mưa cũng che khuất phần lớn tầm mắt, nhưng vẫn có đèn đường cộng thêm buổi sáng đã theo Lam Nhị tới, nên Cố Hi Chi vẫn dễ dàng nhận ra xe cô.

Lúc này, nàng xác định Khúc Hi Chi nhất định ở trong xe. Cố Hi Chi không nghĩ nhiều trực tiếp đứng đón xe ở giao lộ.

Buổi tối, trời đầy mưa, tầm mắt vốn rất mờ hồ, chiếc xe màu đen lập tức chạy vút qua. Cố Hi Chi không ngờ xe sẽ chạy nhanh như vậy, tránh xe đã đủ chật vật rồi, càng thế thảm hơn chính là chiếc xe chạy qua làm nước tung tóe văng lên người nàng ướt nhẹp.

Xe xoay một cái sang con đường nhựa rộng lớn. Đèn xe chiếu lên mặt đất trắng xóa, đường phía trước cũng đặc biệt mờ ảo. Cố Hi Chi còn chưa kịp kêu thành tiếng, thì chiếc xe kia đã chạy rất xa.

Nhìn điểm sáng càng lúc càng xa, mãi đến khi dần mờ nhạt đi. Cố Hi Chi không biết sợi dây thần kinh yếu đuối nào bỗng nhiên tác động mình, lập tức cảm thấy rất oan ức.

Mười tiếng chờ đợi vốn làm người ta sắp nghẹt thở mà lại không nhận được bất kỳ kết quả nào. Sự thật đáng lòng cùng khí trời tệ hại này càng khiến nàng cảm thấy ông trời muốn đối phó với nàng. Mưa lớn ào ạt, nước mưa nhanh chóng xối ướt từ đầu đến chân người ta. Người Cố Hi Chi dính đầy bùn, nàng vốn cũng không hề để ý đáng về của bản thân thế nào.

Màn mưa bao phủ cả người nàng, nhưng thật sự trái tim nàng mất mát không kể xiết.

Lam Nhị lái xe đi được một đoạn dài, Khúc Hi Chi ngồi phía sau nhìn cô lên tiếng, "Quay xe lại đi!"

Lam Nhị khó hiểu, "Tại sao?"

"Lúc này chị không nhìn thấy ngoài xe có người sao?"

"Trời tối như vậy, sao tôi có thể nhìn thấy ai."

Khúc Hi Chi không tranh luận với cô, chỉ nói, "Quay xe lại đi!"

Lam Nhị nhìn về mặt kiên định của cô từ kính chiếu hậu, tuy không tình nguyện, nhưng vẫn tăng tốc quay đầu xe.

Mặt đường vốn rộng rãi bằng phẳng, tăng tốc chẳng được bao nhiêu đã về đến nơi.

Chừng mười giây sau, Lam Nhị lái xe về biệt thự lần nữa. Lúc này, gần đèn đường có thể thấy rõ một người đang đứng trong màn mưa. Lam Nhị nhìn Khúc Hi Chi đang ngồi phía sau, chậm rãi dừng xe lại.

Mưa lớn như vậy, trời tối như thế. Cửa kính bị nước mưa giội vào, căn bản không thấy rõ người kia là ai. Nhưng dựa vào trực giác, Khúc Hi Chi vẫn mở cửa xe, cầm ô, lết cái chân bị thương khắp khềnh xuống xe.

"Tiểu Cảnh..." Cô nhìn người trong màn mưa, "Là em sao?"

Không phải nàng không phát hiện ánh đèn chói mắt kia, cũng chẳng phải không nghe thấy tiếng ma sát của bánh xe với mặt đường, nhưng tâm tình của Cố Hi Chi đang bị cảm giác tiêu cực bao phủ, chẳng màng để ý tới mọi thứ xung quanh nữa.

Nghe tiếng Khúc Hi Chi, nàng như là từ một thế giới khác đi ra. Lúc đầu, nàng khó tin ngẩng đầu lên, xác định người đó chính là Khúc Hi Chi, nàng càng cảm giác mình đang nằm mơ.

Nàng đã chờ người này hơn mười tiếng, bây giờ nhìn thấy khuôn mặt này lại không kìm nén được uất ức. Nàng lập tức tới trước mặt cô, không ngừng đánh vào người cô, "Khốn kiếp, sao chị có thể lái xe lướt qua người tôi vậy hả?!"

Xác định đúng là nàng, Khúc Hi Chi nhất thời cảm thấy giọt mưa rơi trên thân thể mình có chút đau đớn.

"Không phải tôi lái xe, tôi đã nhìn thấy em!" Cô cảm giác được dường như cái lạnh đang thấm thấu khắp người mình. Khí trời lạnh lẽo, trời lại mưa lớn như thế, nhưng khi cô nhìn thấy nàng đợi trong mưa đều sẽ cảm thấy đau lòng cực kỳ. Hiện tại, hai tay chạm đến làn da thật lạnh lẽo, thậm chí có thể cảm giác được cơ thể nàng đang run rẩy. Lòng Khúc Hi Chi mềm nhũn, nói chuyện có chút run rẩy, "Nhưng mà... sao em lại ở đây?"

Cô rõ ràng thấy tâm tình nàng dần tốt lên, nhưng không biết xảy ra chuyện gì. Nàng nghe được cô hỏi thì cảm giác ủy khuất không giảm bớt phần nào, trái lại lập tức dâng trào.

"Sáng sớm tôi... lo lắng vết thương trên chân chị, nên theo xe của Lam Nhị tới đây."

Vốn chẳng cần tính toán, khoảng thời gian từ sáng đến tối đủ để Khúc Hi Chi giật mình cảm thấy trong lòng có chút đau. Hai tay cô ôm chầm lấy vai nàng, Khúc Hi Chi xin lỗi, "Xin lỗi, tôi chưa hề nghĩ em sẽ theo tôi. Tôi cho rằng em còn đang giận tôi. Tôi định ngày mai..."

"Đừng nói nhiều nữa, tôi hiểu rồi." Cố Hi Chi cúi đầu nhìn chân cô một lúc, "Sao chị không mang giày bệt?! Rốt cuộc chân chị có sao không?"

"Không sao đâu, bị thương có tí xiu thôi, ngày mai sẽ ổn thôi!"

Nàng vốn lo cô té cầu thang không chỉ bị thương một chỗ, nghe cô nói như vậy, Cố Hi Chi càng khó chịu, "Xin lỗi." Nàng tự trách cuối gầm đầu xuống, "Tôi cũng không biết rốt cuộc tôi bị gì nữa. Tôi thật sự không cố ý đã thương chị đâu, chính tôi cũng không có cách nào tha thứ cho chính mình."

"Không sao!" Khúc Hi Chi vỗ bờ vai nàng, thấp giọng động viên, "Tôi đã nói không sao rồi mà! Hơn nữa tại tôi mang giày cao quá nên đứng không vững thôi! Không liên quan đến em!"

Biết cô sẽ không trách mình, Cố Hi Chi sao có thể để an ủi. Chỉ là nàng không muốn lại làm cô nhọc lòng động viên mình nên cũng không nói gì nữa.

Lam Nhị Ngồi trên ghế lái, nhìn hai người đứng trong mưa, không nhận được bốp kèn tin tin.

"Cố Hi Chi tiểu thư, vết thương trên chân của Tiểu Khúc rất nghiêm trọng. Bác sĩ giao phó phải nghỉ ngơi thật tốt không thể lộn xộn. Nếu cô muốn tốt cho em ấy thì để tôi đưa em ấy về nhà, được chứ?"

Tiếng kèn này làm Cố Hi Chi đột nhiên phát hiện ven đường còn có người. Nàng còn chưa kịp trả lời thì Khúc Hi Chi đã nắm lấy tay nàng, xoay người hướng về Lam Nhị nói, "Cảm ơn chị hôm nay giúp tôi nhiều như vậy. Tôi về với Tiểu Cảnh được rồi, chị cũng về nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

Lam Nhị kinh ngạc nhìn cô, "Tiểu Khúc?"

Khúc Hi Chi không nhìn cô, xoay người kéo Cố Hi Chi nói, "Đi thôi."

Chân Khúc Hi Chi có thương tích nên không tiện lái xe. Trên đường trở về vẫn là Cố Hi Chi lái xe. Cố Hi Chi ướt đầm cả người, sau khi lên xe vẫn cứ run lẩy bẩy, lái xe thật sự không tính là an toàn.

Vất vả lắm nàng mới lái xe tới con đường ở phía nam huyện bí, nơi phồn hoa như vậy vì trời mưa mà có vẻ đặc biệt trống trải. Cố Hi Chi chạy theo địa chỉ mà Khúc Hi Chi chỉ, lao thẳng xe sâu vào biệt thự mới dừng lại.

"Chị đừng vội xuống xe." Xe dừng lại, Cố Hi Chi vừa mở cửa xe vừa nói với Khúc Hi Chi ở kế bên ghế tài, "Đường trơn lắm, tôi đỡ chị đi."

Nàng nói xong rồi nhanh chóng bung ô đi tới ghế phó lái mở cửa đỡ cô xuống xe.

Xe đậu ở bên hông biệt thự, nàng đỡ cô được mấy bước đã nhanh chóng đến cánh cửa lớn. Nhìn trong phòng lộ ra ánh đèn, Cố Hi Chi dừng bước ở thềm trước, "Chỉ vào nhà đi. Khi này đi nhiều nên vết thương nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Nên cẩn thận xử lý một chút, đừng làm nó càng nghiêm trọng thêm!"

Thấy nàng có ý rồi đi, Khúc Hi Chi nắm chặt nàng tay nói, "Em đi đâu?"

Cố Hi Chi nhìn đồng hồ, "Mới chín giờ, tôi đi về."

"Hồi này em lái xe loạn hướng cả lên. Huống chi bây giờ trời đang mưa, đường lại vắng nữa. Em lái xe một mình không an toàn đâu. Đừng về!"

Dọc đường đi, Cố Hi Chi vốn dự định chờ cô đến nhà an toàn rồi về nhà mình. Giờ nghe cô nói vậy, phản ứng có chút trì hoãn, "Đừng về?"

"Đừng vậy." Khúc Hi Chi cặn kẽ khuyên nhủ, "Em ở lại chỗ tôi đi, tôi không yên lòng để em về một mình."

Căn nhà quá rộng lớn khiến Cố Hi Chi nhìn mà sinh khiếp đảm. Có lẽ để ngôi biệt thự được sống động hơn nên ánh đèn có hơi chói lóa làm mắt người khác hơi đau rát. Cố Hi Chi chưa kịp ra quyết định thì trong phòng đã vang lên giọng của một người phụ nữ trung niên.

"Ai to nhỏ bên ngoài a?"

Khúc Hi Chi vừa nghe thanh âm này lập tức trả lời, "Mẹ, là con."

Cô kéo tay Cố Hi Chi ra hiệu nàng vào nhà cùng.

Cố Hi Chi sững sờ, theo bản năng rút tay về.

Cũng chẳng biết có phải là làm chuyện xấu nhất định sẽ chột dạ hay không. Nàng rõ ràng chả sợ mẹ ai, nhưng khi nghe được Khúc Hi Chi gọi như thế, phản ứng đầu tiên của Cố Hi Chi chính là chạy trốn.

Chỉ mới nghe giọng là Cố Hi Chi đã đủ sợ rồi. Nghe Khúc Hi Chi xưng hô xong, nàng đứng là một bước cũng không dám đi.

Khúc Hi Chi nắm lấy tay nàng, nhìn nàng lắc đầu một cái, ra hiệu nàng đi vào.

Cố Hi Chi và cô trao đổi ánh mắt một hồi, nhưng nàng vẫn cúi gập người bước vào.

Tuy cảm xúc của nàng lúc này thực sự rất tệ, nhưng đã bị người kia nghe được động tĩnh rồi, bây giờ mà không vào nhà chào hỏi thì cũng bất lịch sự quá.

Khúc Hi Chi lôi tay nàng vào nhà, nhìn thấy Doãn Quân đang tỉa lá cho hoa mới lên tiếng, "Mẹ, bạn con vừa đưa con về. Trời tối, đường lại trơn, mẹ giữ em ấy ở lại đây đi."

Doãn Quân nghe cô xong thì dừng tỉa hoa lại, chậm rãi quay đầu.

Cố Hi Chi thấy bà quay đầu lại, lập tức nói, "Con chào dì, con là Cố Hi Chi, là... bạn của Tiểu Khúc."

Doãn Quân không nói lời nào, tầm mắt roi thẳng trên mặt nàng, đồng thời cũng nhìn mặt cô.

Ở tình huống bình thường, cả người Cố Hi Chi bị ướt mưa vô cùng chật vật. Dù nàng lớn lên xinh đẹp ra sao, thì tình hình hiện tại có thể khiến người khác lập tức chú ý tới quần áo ướt đầm của nàng mà không chỉ riêng gương mặt. Huống chi một người biết lễ nghĩa như Doãn Quân không thể nhìn chằm chằm người khác một cách thô lỗ như thế được. Nhưng mặc kệ thế nào đi nữa, Doãn Quân vẫn bất tri bất giác nhìn chằm chằm nàng gần mười giây.

Khúc Hi Chi nhú nhú mày, nhắc nhở bà, "Mẹ?"

Tầm mắt Doãn Quân chuyển đến trên người cô. Bốn mắt mắt đụng vào nhau rồi lại trở về trên người Cố Hi Chi, "Được rồi, muộn như vậy cũng đừng về. Dì kêu Tiểu Vũ dọn phòng khách cho con."

Mặc dù là ý của trường bối, Cố Hi Chi vẫn cảm thấy đặc biệt khó chịu, "Con..."

"Quần áo con ướt hết rồi." Doãn Quân cười lên, đáp trả rất ôn nhu, "Đi tắm trước đi nào!"

Xem ra bà không cho nàng từ chối. Cố Hi Chi do dự một hồi vẫn lựa chọn thuận theo, cũng mỉm cười, "Vâng con cảm ơn dì!"

"Đừng khách sáo!" Doãn Quân liếc nhìn hai người đang nắm lấy tay nhau, nụ cười không thay đổi, "Con gái ngoan, đưa khách lên lầu đi, mẹ đi gọi Tiểu Vũ."

"Biết rồi mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 47

Sorry vì để mọi người chờ lâu. Chương này vẫn chưa kịp beta nên post luôn, mọi người thấy lỗi gì thì góp ý mình hoàn thiện lại nha. Thanks nhé!

*****

Do thân thể của Cố Hi Chi thật sự quá lạnh, nên Khúc Hi Chi cũng không dám chần chờ lâu. Cô trực tiếp đưa nàng lên lầu hai tắm rửa.

Mất cá chân bị thương như thế nên khi đi quả thực đau đến không cách nào bước nổi. Sau khi đưa Cố Hi Chi vào phòng tắm, Khúc Hi Chi ngồi trong phòng ngủ, cũng không tiếp tục động đậy nữa.

Tiểu Vũ dọn dẹp xong phòng khách cho Cố Hi Chi, sau đó đi ngang qua phòng ngủ của Khúc Hi Chi. Cô nhìn thấy người mà ngày thường dù đứng hay ngồi thì sóng lưng đều thẳng tắp như Khúc tiểu thư lại tùy tiện ngồi ngán ngờ trên thảm nhưng, Cô tò mò đi tới cửa phòng hỏi, "Khúc tiểu thư, cần hỗ trợ gì không?"

Chân mới vừa giảm bớt đau được một ít, Khúc Hi Chi điều chỉnh lại tư thế, "Đi chuẩn bị bữa tối mang lại đây, đừng làm món chay."

Tiểu Vũ gật đầu, lập tức xuống lầu.

Cố Hi Chi tắm xong rồi đi tới phòng khách đã được dọn dẹp, vừa mở cửa thì thấy Khúc Hi Chi đang ngồi trước bàn ăn chờ nàng. Mùi com thoang thoang toả ra khắp phòng khiến Cố Hi Chi mới đi ra trong rét lạnh nhất thời nhớ mình đã hai bữa chưa từng ăn no. Nàng lập tức nhìn Khúc Hi Chi, ánh mắt có chút vi diệu.

"Chị..." Suy nghĩ một hồi mà vẫn không hiểu vấn đề, "Cảm ơn chị."

"Ăn com trước đi." Khúc Hi Chi mỉm cười.

Tuy mình tình không ăn com hoặc ăn không no cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng Cố Hi Chi đã hơn mười giờ chưa có hột com nào vào bụng. Đối mặt với một bàn thức ăn ngon này, nàng ăn cũng không thẹn với lòng chút nào.

Nhìn Cố Hi Chi ăn hồi lâu, Khúc Hi Chi hỏi, "Hình như em rất đói?"

Cố Hi Chi đột nhiên ăn com chậm lại, "... Đúng rồi."

Khúc Hi Chi lại nhìn nàng một lúc, "Tiểu Cảnh."

"Sao?"

"Tại sao lại chờ tôi ở đó lâu như vậy?"

"Chị nói chỗ nào?" Cố Hi Chi vừa ăn vừa nghĩ.

"Trước nhà Lam Nhị."

Cố Hi Chi thoáng dừng động tác. Đũa đã gấp thức ăn nhưng cũng không bỏ vào bát, sự chú ý không biết ở nơi nào, "Chính là... Bởi vì... tôi lo lắng vết thương ở chân chị a." Nàng giống như là sợ mình trả lời không rõ ràng, lại bổ sung thêm, "Dù gì cũng do tôi làm chị bị thương mà!"

Khúc Hi Chi nghe được đáp án này thì trầm mặc một lúc, lại hỏi, "Còn gì nữa không?"

Cố Hi Chi ngẩng đầu lên nhìn cô, lại nhanh chóng cúi đầu, giấu đi thần sắc không tự nhiên, "Không."

Khúc Hi Chi không buông tha, "Em không yên tâm tôi ở chung với Lam Nhị sao?"

Cố Hi Chi lại ngẩng đầu lên nhìn cô, một lúc lâu mới thẳng thừng để đũa xuống rồi chăm chú nói, "Thật ra tôi thật sự không hiểu, tại sao cô ta từng làm chuyện như vậy với chị mà chị còn có thể đóng phim chung được. Tôi cũng không hiểu tại sao chị lại ở trong nhà cô ta lâu như vậy, nhưng tôi tin chị có lý do riêng, nên tôi mới có thể ở đó chờ chị."

"Em thật sự tin tôi có lý do chính đáng mới ở chung chị ta lâu như vậy?"

"Thật ra khi nhìn thấy mặt mày ủ rũ của Lam Nhị thì tôi đã lập tức biết chị không thể có gì với chị ta rồi!" Cố Hi Chi nhìn đồng hồ, cười cợt, "Tất nhiên, nếu sáng mai hai người mới trở ra, mặc kệ chị có gì với chị ta hay không, tôi đều sẽ không quan tâm nữa."

Khúc Hi Chi cười nói, "Hóa ra điểm mấu chốt là ở sáng mai. Sớm biết thế tôi sẽ cho em chờ thêm mấy tiếng."

Cố Hi Chi liếc cô một cái, "Chuyện này rất buồn cười sao?"

"Không buồn cười." Khúc Hi Chi suy nghĩ một lúc, thu hồi khuôn mặt tươi cười nghiêm túc nói, "Tiểu Cảnh, tôi rất xin lỗi. Thật ra buổi chiều..."

"Được rồi." Cố Hi Chi cầm lấy đĩa ngăn cô nói, "Lấy lời của tôi để giải thích thì đúng là không hợp lý lắm đâu. Chị và cô ta không có gì, đáp án này không phải đã được rồi sao?"

Khúc Hi Chi chống cằm mỉm cười nhìn nàng ăn, "Ừ, em không muốn biết tại sao tôi lại nhận "Nguyên tố" à?"

"Chị đóng "Nguyên tố" rất tốt a. Đạo diễn nói bộ phim này hoàn toàn vì lợi ích cộng đồng, không tham gia vào bất kỳ liên hoan phim nào. Vậy nghĩa là chị không tranh giải nữ chính xuất sắc nhất với tôi vào năm sau. Tôi mừng còn không kịp."

Khúc Hi Chi nhìn nàng, "Thật sao?"

Cố Hi Chi dừng dừng như không, "Đương nhiên rồi!"

Khúc Hi Chi tiếp tục nhìn nàng, nhưng không nói lời nào, mãi đến khi nàng dần chuyển tâm ăn tiếp lần nữa cô mới lên tiếng, "Tôi có thể hỏi lại em một vấn đề không?"

"Nói đi." Rõ ràng nàng không đề phòng.

"Chuyện tối hôm trước... em còn giận sao?"

"Khắc khắc khắc..."

Cơm vương trong cổ họng, Cố Hi Chi nặng nề sặc sụa. Khúc Hi Chi sợ nàng bị nghẹn, lập tức đưa nước tới. Cố Hi Chi uống nước xong mới ổn lại một lúc. Sau đó nàng đặt nước lại lên bàn, cúi đầu ăn tiếp.

Nàng không đáp, Khúc Hi Chi cũng không hỏi. Cô nằm nhàoai trên bàn rồi lẳng lặng nhìn nàng ăn. Cuối cùng Cố Hi Chi không chịu được khi bị người khác nhìn như thế. Nàng ngẩng đầu lên nói, "Chị... Nhìn tôi như vậy làm gì?"

Khúc Hi Chi, "Em vẫn chưa trả lời vấn đề tôi hỏi."

Sắc mặt Cố Hi Chi lập tức đỏ lên, nàng hắng giọng một cái, "Vấn đề gì?"

"Vấn đề đó đó."

Sắc mặt Cố Hi Chi càng đỏ hơn, nhưng nàng nhanh chóng điều chỉnh ngữ khí, "Chị nói chuyện đó á hả, tôi... đương nhiên không tức giận rồi!" Giọng điệu đặc biệt không đáng kể, "Kỳ thực cũng không có gì, tôi đã sớm quên rồi!"

"Quên rồi?"

Nàng dĩ nhiên không cảm thấy lập luận này có vấn đề, càng có niềm tin, "Đúng rồi!"

Đã đến bước này, nếu nàng vẫn kiên quyết trốn tránh, cô có muốn cưỡng cầu nhiều hơn cũng giống như làm tổn thương lớp vỏ cứng cáp kia thôi.

Không phải là cô không nhụt chí, nhưng cũng không thể chỉ vì cái trước mắt mà đập đổ tất cả mọi thứ một cách uổng công vô ích như vậy được. Huống hồ, không làm tốt chuyện gì đó cũng chỉ do chưa đủ nỗ lực mà thôi.

"Ăn cơm đi." Khúc Hi Chi mỉm cười, tích cực trấn an tâm tình thật dịu dàng.

Cô không nói gì nữa, Cố Hi Chi hoàn toàn yên lòng ăn cơm.

Tuy suốt bữa cơm Khúc Hi Chi không nói gì nữa, nhưng Cố Hi Chi vẫn cảm thấy bữa ăn này chẳng thoải mái chút nào. Nàng vất vả lắm mới ăn xong. Khúc Hi Chi cũng chỉ hỏi một câu "Ăn no chưa?", sau đó gọi Tiểu Vũ đến dọn dẹp.

Cơm đã ăn xong, phòng cũng đã dọn. Khúc Hi Chi tự chống mình đứng dậy, hướng về Cố Hi Chi nói, "Nghỉ sớm một chút đi! Nếu có chuyện gì có thể gọi tôi. Tôi ở ngay sát vách!"

Cố Hi Chi gật đầu, "Biết rồi."

"Còn nữa, phần lớn phân cảnh phim "Nguyên tố" đều quay ở nước ngoài. Đoàn phim đã đợi nữ chính rất lâu rồi, dù thế nào thì ba ngày nữa tôi phải vào đoàn rồi. Chỉ sợ ngày mai tôi sẽ rất bận bịu."

Cố Hi Chi có chút ngoài ý muốn, "Ba ngày nữa là đi rồi?"

Khúc Hi Chi gật đầu.

"Nước nào?"

"Nước Anh."

Cố Hi Chi gật đầu, một lát sau còn nói, "Phải chăm sóc bản thân thật tốt!"

Khúc Hi Chi suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng, "Em ra sân bay tiễn tôi được không?"

Cố Hi Chi cũng suy nghĩ một lúc, "... Nếu rảnh thì sẽ đi."

Câu trả lời thật như đùa khiến Khúc Hi Chi trầm mặc một hồi mới mỉm cười, "Nghỉ ngơi đi."

Lời đến miệng bỗng nhiên không còn dũng khí nói ra, Cố Hi Chi lẳng lặng gật đầu, nhìn cô rời đi.

Hôm sau, trời mưa rồi lại nắng. Khúc Hi Chi ăn xong bữa sáng rồi đòi đưa nạng về. Đương nhiên, Cố Hi Chi phản đối rất mãnh liệt.

"Vết thương ở chân chị nghiêm trọng như thế, mấy ngày nữa còn phải đóng phim. Thời gian nghỉ ngơi cũng không đủ, làm sao có thể tự hành hạ như vậy? Huống hồ chị đang bị thương không thể lái xe, làm sao đưa tôi về?"

"Tôi bảo tài xế đi chung."

"Tài xế cũng không muốn làm chuyện hại người này đâu. Chị ở nhà nghỉ ngơi không được sao?!"

Doãn Quân vừa xuống lầu đã nghe hai người tranh luận. Lúc bà ở trên lầu đã nghe thấy hai người nói chuyện rồi. Doãn Quân đi xuống dưới nhân tiện nói thêm, "Ngoan đi con gái, con hãy nghe cho kỹ lời bạn nói đi, ở nhà nghỉ ngơi!"

Hai đánh một, Khúc Hi Chi nhìn Cố Hi Chi, lại nhìn Doãn Quân, "... Được rồi." Hướng về Cố Hi Chi, "Hmm... đi đường cẩn thận."

"Ừm." Cố Hi Chi mỉm cười gật đầu, nói tạm biệt với cô và Doãn Quân, rồi lên xe của mình.

Khởi xe bay ra nhanh chóng tạt vào không khí rồi bị trời xanh hấp thu. Doãn Quân nhìn chiếc xe kia rồi đi, sau đó liếc nhìn Khúc Hi Chi, "Con gái, tấm ảnh cũ mẹ đặt trong phòng đàn đầu mất tiêu rồi. Con biết nó ở đâu không?"

Mẹ của mình là người thế nào, lễ nào Khúc Hi Chi không biết. Cô nghe vậy cũng chẳng muốn vòng vo, "Đang ở trong phòng con."

Doãn Quân tựa như cười mà không phải cười nhìn cô, "Con lấy ảnh của mẹ làm gì?"

"Phòng đàn lâu rồi không ai vô, bức ảnh để đó cũng mốc meo cả thôi."

"Đó là ảnh của mẹ. Dù có mất đi nữa cũng không liên quan gì tới con a."

Khúc Hi Chi không muốn cùng bà giằng co, "Rốt cuộc mẹ muốn nói gì?"

Doãn quân cười cười, "Trước đây có gái đuổi đến tận nhà, không phải con nói là không thích con gái sao?"

"Con không thích con gái, nhưng con chỉ yêu thích mỗi em ấy mà thôi."

"Con xác định?"

Khúc Hi Chi cũng không tránh né, "Mẹ có thể chấp nhận sao?"

"Không chấp nhận được không?"

"Không được."

"Vậy à..." Bà cười tủm tỉm, "Vậy để mẹ suy nghĩ một chút rồi nói sau." Bỗng nhiên bà nghĩ ra gì đó, "Đúng rồi, lần trước mẹ đã nói với con là Tết năm nay không được phép mang việc về nhà..."

"Con đã an bài xong rồi! Tết năm nay chắc chắn sẽ ở cạnh mẹ."

"Vậy ba và chị con thì sao đây?"

"Lát nữa con điện thoại cho họ, nhất định bắt họ về nhà ăn Tết."

Doãn Quân nhẹ nhàng cười lên, "Con gái thật ngoan a."

Ba ngày sau.

Trên đường cao tốc đến sân bay.

"Rồi cuộc cô có cura được hay không đây! Theo đuổi phụ nữ hơn bốn con trắng rồi mà chưa tóm được. Bây giờ lại ra nước ngoài, tôi thấy chiến tuyến của cô có thể lấy đơn vị năm đề đo rồi đó!."

Triệu Linh lái xe đưa Khúc Hi Chi đến sân bay, trên đường vẫn trêu ghẹo chê bai cô. Lãng Tiêm ngồi chung xe nghe cũng có chút ngượng ngùng, nên đeo tai nghe không thèm để ý tới tiếng nói trong xe.

Khúc Hi Chi nghe cô nói xong cũng không có phản ứng gì quá lớn. Cô vừa xem đồng hồ vừa nói, "Hôm nay em ấy có lịch trình à?"

"Chắc là đi quay phim."

Khúc Hi Chi gật đầu, không nói lời nào.

Triệu Linh liếc nhìn cô một cái, "Sao thế? Muốn cô ta đến đưa tiễn à?"

"Em ấy cũng có rãnh đâu."

Triệu Linh lắc đầu, "Tôi thực sự đồng cảm với kỹ năng đeo đuổi phụ nữ của cô."

Khúc Hi Chi nói sang chuyện khác, "Gần đây Đường Dư có động tĩnh sao?"

"Theo tôi biết thì anh ta đã rất lâu không liên lạc với Tiểu Cảnh."

"Với tính cách của anh ta, phản ứng này rất kỳ quái."

"Cô nghĩ quá rồi đó!"

Khúc Hi Chi như đang suy tư gì đó, không lên tiếng.

Tại trường quay.

Một phân cảnh đã hoàn thành, đạo diễn Hạ Tuyết nhìn người trên màn ảnh, một tay chống cằm gật đầu hài lòng.

Cố Hi Chi thay một bộ đồ khác xong liền ra khỏi phòng thử đồ. Nàng nhìn đồng hồ rồi lại đi tới trước ống kính lần nữa.

Sau khi diễn viên vào chỗ, đạo diễn Hạ Tuyết lại nhìn vào màn ảnh. Cô gái với tạo hình tóc quăn xinh đẹp, cuộn sóng đôi để sang một bên. Trông nàng có vẻ trưởng thành và trí tuệ hơn mấy phần.

Tổ quay phim nhìn thấy thế lập tức cũng muốn quay ngay. Hạ Tuyết ra hiệu ekip chuẩn bị, đồng thời cũng ra hiệu cho Cố Hi Chi chuẩn bị.

Cắt, cắt, cắt...

Từng phân cảnh lần lượt được ghi lại. Hạ Tuyết nhìn các phân đoạn rồi mỉm cười thoả mãn, chốc lát lại giơ tay ra hiệu cho tất cả mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Cố Hi Chi cũng không vội nghỉ ngơi ngay, mà lại nhìn đồng hồ. Hạ Tuyết đi tới trước mặt nàng, nhìn nàng mỉm cười, "Có chuyện gì thế? Không có thời gian sao?"

Cố Hi Chi để điện thoại xuống, lắc đầu nói, "Không có."

"Tôi không thích làm việc mà không có hiệu suất. Cô có việc thì có thể đi trước."

Cố Hi Chi lắc đầu, "Thật sự không có."

Hạ Tuyết nói, "Trông cô có vẻ bồn chồn không yên. Cô chắc chắn không đi sẽ không hối hận?"

Cố Hi Chi nhìn cô, không trả lời được.

Hạ Tuyết vỗ vỗ vai nàng, "Đi đi. Tôi lấy thân phận là khán giả nói cho cô biết, nếu cô không đi sẽ hối hận."

Cố Hi Chi lưỡng lự một lúc, như là muốn xác định gì đó. Nàng ngẩng đầu lên cười cảm ơn Hạ Tuyết, "Cảm ơn chị, đạo diễn Hạ!"

Hạ Tuyết chỉ ưu nhã mỉm cười.

Cố Hi Chi cầm lấy túi xách, rồi đi tới trước mặt Hạ Tuyết lần nữa, "Đạo diễn Hạ, tôi có thể hỏi chị một vấn đề không?"

"Nói đi."

"Mùa đông mà muốn ăn kem nhưng lại sợ lạnh thì phải làm sao?"

"Thật sự sẽ lạnh sao?"

"Có thể."

"Không cần thiết vì sợ lạnh mà lại có thể từ bỏ mỹ vị của ly kem."

Cố Hi Chi gật đầu mỉm cười, "Kỳ thực lúc này tôi cũng nghĩ như thế."

Hạ Tuyết cười xua tay, "Đi nhanh đi."

"Cảm ơn." Cố Hi Chi cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, xe lại bị U U lấy đi đồ xăng rồi. Cố Hi Chi ra khỏi trường quay lập tức đón xe tới sân bay.

Vào giờ cao điểm mà muốn đón taxi quả thực còn khó hơn lên trời. Nàng đợi ở giao lộ gần mười phút mà vẫn không có xe trống. Xe tư nhân cũng không muốn dừng lại đón khách. Thời gian tí tách trôi qua, nếu chậm một chút thì căn bản là không kịp đến sân bay. Cố Hi Chi nhìn chăm chăm một chiếc xe đang chạy chậm, mãi đến khi đối phương lướt qua nàng mới nhào ra cản lại, "Xin chào, tôi có thể quá giang tới sân bay không? Tôi sẽ trả tiền cước phí."

Cửa xe hạ xuống, một anh chàng bánh bao nhìn nàng mỉm cười, gật đầu.

Cố Hi Chi cũng không có thời gian chú ý tới đối phương, nàng nhanh chóng phóng lên xe, "Tôi đến sân bay."

"Đi cửa nào?" Chàng trai hỏi.

Cố Hi Chi lúc này mới phát hiện người đàn ông đẹp trai này nói giọng lơ lớ Hán ngữ. Nàng nhìn mặt anh ta một lúc mới lên tiếng, "Cửa nam, cảm tạ."

Người đàn ông nước ngoài không tiếp tục nói nữa, mà chăm chú lái xe.

Chỉ còn năm phút nữa sẽ vào kiểm tra an ninh. Toàn bộ đoàn làm phim "Nguyên tố" đều tụ tập một chỗ tán gẫu. Triệu Linh nhận được một cú điện thoại nhất định phải về công ty, trước khi đi còn chào tạm biệt Khúc Hi Chi, "Tôi có việc phải về, không thể tiễn cô."

Khúc Hi Chi đang nhìn điện thoại, nghe xong liền cắt điện thoại rồi đứng lên tiễn cô, "Tôi biết rồi, đi đường cẩn thận."

"Cô cũng thuận buồm xuôi gió nhé!" Triệu Linh vội vã rời khỏi sân bay.

Lăng Tiêm nhìn thấy cô rời đi, lập tức đến trước mặt Khúc Hi Chi nói, "Thời gian không còn sớm."

Khúc Hi Chi nhìn đồng hồ, "Cũng không phải quá muộn."

Lăng Tiêm lắc đầu, không cùng cô tranh luận nữa.

Xe chạy trên đường cao tốc thẳng đến cửa nam sân bay. Sắp đến chỗ cần đến, Cố Hi Chi lấy một ít tiền lẻ trong túi xách ra, nói với chàng thanh niên đang ngồi lái xe, "Đây là lộ phí, cảm tạ anh."

Chàng trai kia liếc nhìn số tiền ít ỏi, nhanh chóng cười nói, "Không cần cái này."

Cố Hi Chi ngẩn người, nàng cắt mớ tiền lẻ rồi cầm một tờ tiền lớn ra, "Cảm ơn anh!"

Chàng thanh niên nhìn phản ứng của nàng, hơi cong môi lên. Anh tắt xe vào ven đường, "Tôi không cần tiền, xuống xe làm chuyện của cô đi."

Cố Hi Chi nhìn tiền trong tay mình. Nàng xác định không phải anh ta ngại ít nên có chút khó hiểu, nhưng thời gian bức bách không kịp nói nhiều được. Nàng đành nói tiếp, "Thật sự cảm ơn anh. Nhân tiện anh có thể nói cho tôi biết tên và số điện thoại không? Hôm nào tôi sẽ cảm tạ anh sau."

"Không cần." Dáng vẻ anh vẫn luôn điềm đạm, "Giọng nói của cô nghe rất êm tai."

Chuông điện thoại vang lên, Cố Hi Chi không thêm để ý tới việc nói gì với anh ta. Nàng áy náy khi làm chàng trai mất đi khuôn mặt tươi cười vui vẻ. Nàng vừa xuống xe tiếp điện thoại, đồng thời đi tới sảnh chờ ở sân bay.

Kiểm tra an ninh đã bắt đầu, Lăng Tiêm nhìn Khúc Hi Chi bất động tại chỗ rồi cất giọng nhắc nhở, "Sao còn chưa đi nữa. Bọn họ đều đi hết cả rồi!"

Khúc Hi Chi lại nhìn đồng hồ, cuối cùng lần này gật đầu, "Đi thôi."

Sân bay kẻ đến người đi thật nhộn nhạo. Vừa bước vào sân bay, Cố Hi Chi đột nhiên cảm thấy muốn tìm một người trong hoàn cảnh này quả thực như mò kim đáy biển. Mới bắt đầu tìm vài giây, Cố Hi Chi lập tức có ý nghĩ muốn gọi điện cho Khúc Hi Chi. Thế nhưng bản thân nàng muốn tặng Khúc Hi Chi món quà bất ngờ, nàng vốn cũng chẳng kịp làm những việc không cần thiết này.

Dù đội mũ và đeo kính râm kín như thế, nhưng Khúc Hi Chi có khí chất khá đặc thù. Tuy có vô số người ở sân bay, nhưng rất dễ dàng nhận ra cô lẫn trong đám đông.

Đoàn phim đã vào kiểm tra an ninh. Cố Hi Chi trực tiếp vòng tới phía đối diện, ngáng trước mặt cô.

Tuy nàng đang mặc trên người trang phục quay phim, nhưng bản thân Cố Hi Chi và phong cách ăn mặc hoa lệ của nhân vật vô cùng tương xứng. Thời điểm Khúc Hi Chi nhìn thấy nàng rõ ràng rất bất ngờ, cô nhanh chóng tháo kính râm xuống.

"Tiểu Cảnh?"

"May quá, cuối cùng cũng kịp!" Cuối cùng cũng nhìn thấy chị. Khoảnh khắc Cố Hi Chi đứng trước mặt cô, nàng có cảm giác như trút được gánh nặng.

"Sao em lại đến đây?" Cô vẫn ngạc nhiên.

"Tôi đến tiễn chị a." Nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, "Dù sao thì chị đi lâu như thế tôi cũng không thể gặp được. Tôi coi như là bạn tốt của chị rồi, bất quá cũng không còn gì để nói." Nàng cười híp mắt.

Chẳng biết lời nói này làm người ta vui vẻ hay bất lực nữa, nhưng nói chung có thể nhìn thấy nàng vẫn khiến Khúc Hi Chi rất vui sướng, "VẬY em muốn tôi cảm ơn thế nào đây?"

"Cảm ơn tôi không thể nói suông được." Nàng nhìn Lăng Tiêm đang đứng phía sau, cười đi về phía cô vài bước, "Không ôm tạm biệt tôi một cái sao?"

Dáng vẻ khác thường làm Khúc Hi Chi chần chờ chốc lát, nhưng vẫn bỏ đồ trên tay xuống, dang hai tay đón lấy nàng.

Cố Hi Chi lại đi về phía trước một bước để Khúc Hi Chi ôm nàng.

Đột nhiên gặp phải tình huống như vậy, Lăng Tiêm lặng lẽ tách hành lý của Khúc Hi Chi đi trước. Cô ôm nàng xong chuẩn bị thả ra, nhưng lúc này Cố Hi Chi lại ôm chặt cô không cho động đậy.

Cái ôm tạm biệt rất đơn giản nhưng động tác của nàng lại có vẻ gì đó khang khác. Khúc Hi Chi nhú mồm, giọng nói có chút hiếu kỳ thò thè bên tai nàng, "Tiểu Cảnh?"

"Đừng nói chuyện." Thanh âm nàng thật nhẹ nhàng.

Khúc Hi Chi không tiếp tục nói nữa, cũng chẳng hề nhúc nhích.

Cố Hi Chi ôm hai vai cô, cơ thể hơi ngã về sau một chút. Đầu nàng kề sát cô, vành môi nhẹ nhàng lướt qua gò má trắng nõn của cô.

Đôi môi mềm mại lướt qua mặt mang theo hơi ấm. Tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng Khúc Hi Chi vẫn có thể xác định đây là một nụ hôn.

Trong đôi mắt long lanh sáng rực có chút kinh ngạc, Khúc Hi Chi ngáy người, "Tiểu Cảnh?"

Cố Hi Chi buông cô ra, mỉm cười nói, "Được rồi, tôi đến đây để nói cho chị biết là: đến Anh quốc không được day dưa không rõ với cô nàng đẹp gái hay anh chàng đẹp trai nào hết. Cũng không cho phép kết giao với nhiều người, bởi vì nơi đây còn có một người bạn rất rất tốt đang chờ chị trở về."

Kiểm tra an ninh cho hành khách hầu như đã xong, nhưng Khúc Hi Chi vẫn cứ đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn nàng.

Phát thanh lần nữa thúc giục, Cố Hi Chi dặt tay cô lắc lắc, "Mau đi đi, không thời muộn bây giờ."

Khúc Hi Chi liếc nhìn nhân viên đang chờ mình. Cô cầm tay nàng đưa đến trước ngực, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái, "Là thật sao?"

Cố Hi Chi trịnh trọng gật đầu mỉm cười.

Khúc Hi Chi cũng mỉm cười theo, đôi mắt hơi cong lên, lông mi thật dài hầu như bao trùm cả cặp mắt, trông cô đặc biệt rất xinh đẹp.

Khí trời cuối thu hanh khô, ánh mặt trời vàng chói chiếu xuống phi trường, rọi qua cửa sổ thủy tinh khúc xạ ra ánh sáng ngũ sắc. Từng chiếc máy bay bắt đầu cất cánh, bay thẳng lên trời, cuối cùng mất hút vào mây xanh. Cố Hi Chi đứng lặng lẽ nhìn chiếc máy bay biến mất giữa tầng mây, rồi xoay người cầm điện thoại viết tin nhắn gửi đi.

Cùng lúc đó, người mẫu xinh đẹp đến gần Lương Ưu Ưu nghe thấy âm thanh tin nhắn. Cô mở hộp thư ra thì thấy một hàng chữ nhỏ đập vào mắt:

Tôi đang yêu.

Lương Ưu Ưu kinh hãi thoát khỏi hộp thư rồi cất luôn điện thoại. Cô tươi cười hướng về người đẹp trước mặt, "Tôi nay ăn một bữa cơm, được không?"

Người đẹp quét mắt qua điện thoại của cô, cười nói, "Ăn cơm gì chứ, trực tiếp bàn chuyện yêu không được sao?"

Lương Ưu Ưu lập tức nâng cằm cô gái kia lên hôn một cái, "Yêu chết em rồi tiểu mỹ nhân."

Mấy phút sau Cố Hi Chi cũng nhận được một tin nhắn:

Tôi cũng đang yêu đó! Mười phút là xong.

Cố Hi Chi bất đắc dĩ lắc đầu, kiên định thoát khỏi hộp thư.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 48

"Action!"

Máy quay khởi động, bảng clapper board đóng xuống phát ra tiếng "cạch" thật rõ ràng, rồi nhanh chóng rời khỏi ống kính.

Trong phim trường, máy tẩm hắt sáng cao thấp khác nhau. Ánh đèn nóng rực rọi thẳng vào mặt diễn viên, chỉ cần make up có chút tỳ vết cũng có thể thấy rõ trên ống kính.

Ba vị trí và phân cảnh của diễn viên bắt đầu thay đổi, đạo diễn Hạ Tuyết đứng ở phía trước, biểu hiện nghiêm túc mà chăm chú.

Vị trí đầu tiên ở phía trước, Cố Hi Chi đang mặc trên người một chiếc áo màu vàng xẻ ngực, kết hợp với quần tây đen được cắt vá tỉ mỉ. Mái tóc gọn sóng cùng màu môi đỏ tôn lên nét thanh thực của nàng. Có lẽ do tay đang cầm quyển sách với vẻ mặt nghiêm túc và tập trung, nên ngoài nét đẹp thanh lịch ra thì trông nàng tràn đầy trí tuệ.

Tiếng mở cửa bỗng vang lên, một chàng trai mặc chiếc áo phông trắng phẳng phiu bước vào. Trông anh rất sạch sẽ, lạnh lùng, không ngây ngô, nhưng rất trẻ trung.

Máy quay chạy theo hành động của chàng trai, đặc tả Cố Hi Chi trong vai nữ chính Giang Thư Thư. Khi nàng nhìn thấy chàng trai thì vội đặt quyển sách trên tay xuống, vẻ mặt nàng không còn yên tĩnh như trước, mà tràn ngập niềm hạnh phúc của một thiếu nữ đang yêu.

"Cuối cùng anh cũng đến." Dáng vẻ chờ mong đã lâu.

Máy quay toàn cảnh chàng sinh viên Triệu Tử Dịch do diễn viên Thành Úy đóng dừng trước mặt nàng. Ống kính đặc tả vẻ mặt trầm trọng của anh, không có vẻ tươi cười, càng không nói chuyện vui sướng.

"Thư Thư..." Trong hai chữ lộ ra thanh âm khàn khàn, ánh mắt vô cùng u ám, "Ba anh... vừa nhận được kết quả kiểm tra sức khỏe. Ông bị ung thư."

Màn ảnh đặc tả vẻ mặt của Cố Hi Chi. Nét vui sướng trong đáy mắt khi nãy thoáng chốc như bị đóng băng, lập tức cứng ngắt tại chỗ.

Chốc sau, nàng tức tốc thay đổi vẻ mặt chỉ trong một giây ngắn ngủi. Nàng nhanh chóng chuyển biến ánh mắt, đánh bay đi cảm giác vui sướng nhỏ bé. Lòng mày nheo lại, sắc mặt nàng đã hoàn toàn được bao phủ bởi đáng vẻ lo lắng.

Hạ Tuyết đứng khoanh tay trước ngực theo dõi hình ảnh trước mắt. Cô không tự chủ liền ngẩng đầu nhìn Cố Hi Chi ở ngoài ống kính.

Đối với diễn viên này, thật ra cũng do Triệu Linh hết lòng đề bạt nên cô mới có thể hiểu rõ một cách sâu sắc.

Hiện giờ, đối với một số giải đề cử nữ diễn viên trong các buổi liên hoan phim, độ tuổi của nàng không hề lớn, nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ.

Ở độ tuổi này mà lại tiếp tục làm thần tượng thì tương lai cũng chẳng tươi sáng mấy. Thế nhưng muốn có bút phá đột xuất cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Sau khi tốt nghiệp, nàng cũng giống như phần lớn diễn viên lao đầu đi đóng phim. Điểm khác biệt chính là: có nhiều người mười năm như một, không khác nhau mấy. Nhưng thử đem tác phẩm hiện giờ của nàng ra so sánh cùng bộ phim đầu tay thì lập tức có thể thấy rõ ràng nàng đã trả giá rất nhiều.

Độ tuổi này, đối với nàng thì đạo diễn còn quan trọng hơn cả bộ phim. Lúc trước, khi đề vọt mắt giải đề cử, nàng có thể thích ứng rất nhanh, nhưng nếu muốn thắng Doãn Từ thì hơi khó. Ta có thể thấy rõ qua bộ phim đầu tiên của Khúc Hi Chi, rõ ràng có thể nhìn thấy tài năng thiên phú trong đó, nhưng đề tranh cao thấp thì mức độ nguy hiểm vẫn rất lớn.

Theo tình thế hiện giờ, Khúc Hi Chi và Lam Nhị đều sẽ không tham gia tranh giải điện ảnh năm nay. Chuyện này đối với nàng mà nói chắc chắn là tin tốt, nhưng siêu sao Doãn Từ cũng đang quay một bộ phim. Chi cần cô ta không mắc sai lầm, thì con hời hợt này vẫn cứ kéo dài mãi.

Cũng may mấy ngày nay quay phim khá ổn. Tình trạng của nàng tuyệt đối không hề thua kém Doãn Từ. Chi cần có thể duy trì, khả năng nắm chặt giải thưởng vẫn là nằm trên mười.

"Cát!"

Quay xong một phân cảnh, tất cả mọi người trong trường quay thu xếp đồ đạc chuẩn bị nghỉ ngơi. Chuyên gia trang điểm nhanh chóng bổ trang cho diễn viên. Cổ Hi Chi dặm phấn lại xong thì lập tức chạy tới phía trước, biểu hiện dường như rất bất an, hướng về Hạ Tuyết hỏi, "Có ổn không?"

Hạ Tuyết cười nói, "Cô hỏi nam chính là biết chứ gì!"

Cổ Hi Chi quay đầu nhìn về phía Thành Úy.

Tuy nam diễn viên mới này rất nổi tiếng trên TV, nhưng xuất hiện trong phim điện ảnh vẫn là lần đầu tiên. Tuy nói dùng anh ta đối với đoàn phim là một sự khiếu chiến, nhưng bất luận từ khí chất hay tiềm lực bản thân, anh đúng là ứng cử viên phù hợp nhất với kịch bản này.

Thành Úy thấy Cổ Hi Chi quay đầu nhìn mình liền vội cười đáp trả.

Tuy trước đó anh có đóng qua phim truyền hình, nhưng dù sao thì phim truyền hình và phim điện ảnh cũng có sự bất đồng rất lớn. Lúc mới bắt đầu vào tổ, anh thậm chí cảm giác mình kham không nổi nhân vật này. Thế nhưng anh nhanh chóng phát hiện khi diễn cùng nữ chính kia thì cảnh nào cũng thoải mái.

Dù sao cũng là một nữ diễn viên nổi tiếng, trạng thái, ánh mắt, lời thoại của nàng,... mỗi một dạng đều có thể kích thích cảm xúc của anh. Có vài lần anh được Hạ Tuyết khen, nhưng anh biết rất rõ, nếu không phải diễn với diễn viên xuất sắc, thì lần đầu đóng rất có thể sẽ thất bại.

Đối với Cổ Hi Chi mà nói, chàng trai hai mươi tuổi Thành Úy này tựa như em trai của nàng. Anh ôn hòa lương thiện, có chút ngượng ngùng với phụ nữ, nhưng lại vô cùng chu đáo.

Nhìn thấy anh chàng cười với mình, Cổ Hi Chi nói thêm vài câu với Hạ Tuyết, rồi nhanh chóng đi tới bên cạnh anh.

Thành Úy là người nghiện mạng xã hội. Ở trường quay, chỉ cần có thời gian rảnh thì nhất định anh ta sẽ cầm điện thoại lướt web.

Thời điểm Cổ Hi Chi đi tới cũng là lúc anh chàng đang đắm chìm nhìn gì đó, vẻ mặt vô cùng chăm chú, hoàn toàn không để ý tới người xung quanh.

Cổ Hi Chi bị dáng vẻ của anh chàng này làm hiếu kỳ, ánh mắt nàng thoáng nhìn điện thoại của anh, "Nhìn gì mà mê mẩn vậy?"

Thành Úy cũng không che giấu, thấy nàng đi lại cũng mỉm cười một lúc, còn đưa màn hình đặt trước mặt nàng, "Em đang xem blog của đoàn phim "Nguyên tố", chị nhìn coi, tạo hình của hai nữ diễn viên đều rất đẹp."

Cổ Hi Chi cúi đầu liếc nhìn hình trên điện thoại, nhưng chỉ nhìn thấy nhân vật luật sư đang mặc âu phục của Khúc Hi Chi.

Cổ Hi Chi ngẩng đầu nhìn anh một lúc, "... Hai người?" Còn một người nữa đâu?

Thành Úy lại cười nói, "Kỳ thực em cảm thấy Khúc tiểu thư đẹp hơn Lam tiểu thư một tí. Cặp mắt của Lam tiểu thư quá lớn, hai năm gần đây lại hơi bị thâm nữa. Ngũ quan của Khúc tiểu thư có tỷ lệ tuyệt vời nên nhìn rất đẹp, hướng hồ mặt chị ấy ăn ảnh vô cùng. Vậy nên mắt chị ấy đẹp hơn những cặp mắt bình thường rất nhiều."

Nghe một người đàn ông phân tích về đẹp của một người phụ nữ cụ thể như thế, Cổ Hi Chi có chút dở khóc dở cười, "Xem ra cậu nghiên cứu rất kỹ về dung nhan của người khác ha!"

"Cũng không hẳn đâu ạ." Thành Úy nói tới chỗ này dĩ nhiên cũng không hề che giấu chút nào, "Em chẳng qua là cảm thấy Khúc tiểu thư quá đẹp."

"..." Người bình thường nghe được câu nói như thế đều sẽ cảm thấy không thích hợp lắm. Cổ Hi Chi lập tức ngẩng đầu lên nhìn anh ta, Thành Úy bắt gặp ánh mắt của nàng mới nhanh chóng phát hiện lời nói của mình có gì đó sai sai, vội giải thích, "Chị đừng hiểu lầm, em đối với Khúc tiểu thư không có ý gì đâu. Chỉ là ngũ quan xinh đẹp của chị ấy rất có giá trị nghiên cứu, em chẳng qua đặc biệt yêu thích khuôn mặt này thôi."

Xem ra anh ta rất chân thành, Cổ Hi Chi cũng không tiếp tục ngộ nhận tâm địa của anh chàng này nữa. Nàng cầm điện thoại của anh xem lại hình của Khúc Hi Chi lần nữa.

Có lẽ lúc trước xem cô là kẻ địch quá lâu, nên nàng hầu như đều có thói quen suy nghĩ làm sao soi ra được tật xấu của cô. Coi như không có lỗi gì thì ít ra nàng cũng sẽ không thừa nhận cô có chỗ nào đẹp để. "Hỗ ly tính" chính là hình tượng của cô trong lòng nàng. Người khác nói cô đẹp thế nào thì nàng đều cảm thấy người đó toàn khuếch đại cả thôi, nhưng lúc này nhìn bức hình tràn đầy khí chất của cô ở trước mắt, nàng lại đột nhiên cảm giác thấy là lạ ở trong lòng.

Buổi tối sau khi quay xong, Cổ Hi Chi ngồi xe về khách sạn. Dọc đường U U đi mua đồ ăn vặt, Cổ Hi Chi tiện đường vào nhà sách mua mấy quyển sách liên quan đến vai diễn của mình để nghiên cứu. Lúc nàng chuẩn bị thanh toán thì phát hiện bên cạnh có một cuốn sách ảnh của Khúc Hi Chi, nàng

mua luôn.

Do bộ phim này đối với nàng mà nói thực sự rất quan trọng, Cố Hi Chi đều dùng toàn bộ thời gian rảnh để nghiên cứu nhân vật, thậm chí liên tiếp nhiều lần từ chối vai diễn khách mời của những đoàn phim khác.

Buổi tối sau khi tắm xong, Cố Hi Chi ngồi trước bàn sách, lật quyển sách mới mua ra chăm chú nghiền ngẫm đọc.

Trong bộ phim này, nàng đóng hai vai. Một vai tiểu thư nhà giàu Giang Thụ Thụ, vai còn lại là Sở Gia bị ép phẫu thuật thành Giang Thụ Thụ. Trong lúc phẫu thuật thẩm mỹ, tâm lý và dung mạo của Sở Gia đã có chút biến đổi. Tuy chuyên viên trang điểm có thể làm được nhưng cũng chỉ là một phần nào thôi, phần lớn phải dựa vào diễn xuất của diễn viên. Chỉ cần trạng thái tâm lý nhân vật sau khi phẫu thuật thất bại khác với người thường đã khiến Cố Hi Chi cân nhắc rất lâu rồi. Gần 12 giờ Cố Hi Chi cất sách, chuẩn bị ngày mai liên lạc với bác sĩ thẩm mỹ tìm hiểu thêm.

Lúc chuẩn bị sắp xếp lại mớ sách mới mua, Cố Hi Chi mới nhìn thấy quyển sách ảnh, nàng lại mở nó ra soi dưới ánh đèn.

Do xuất bản gần đây, tạo hình của Khúc Hi Chi trong tập ảnh vẫn là chủ đề phim mới. Mở ra trang đầu tiên, Cố Hi Chi lập tức bị hấp dẫn, bức ảnh chỉ lấy nửa người trên của cô. Trong hình, Khúc Hi Chi vẫn mặc quần áo thuần trắng, tóc đen dài như lụa khẽ buông xuống bên hông. Cô trang điểm không quá đậm, đáng vẻ thanh thoát càng nhu hòa. Khóe môi cô hơi cong lên, khí chất thiên định ôn nhu lộ ra trong nụ cười vô cùng trầm tĩnh.

Cố Hi Chi nhìn một lúc lâu mới lật tiếp trang kế, nàng nhanh chóng phát hiện, mỗi trang trong tập ảnh này đều có một phong cách khác nhau.

Ôn nhu như nước, ngạo nghễ thanh cao, rực rỡ chói mắt, đoan trang đến độ khiến người khác không dám khinh nhờn, cũng có một chút tao nhã mang theo ít khiêu gợi.

Sau khi xem hết sách ảnh, Cố Hi Chi bỗng nhiên rất tán thành lời phân tích của Thành Uy. Nàng suy nghĩ một lúc rồi cầm điện thoại nhắn cho Khúc Hi Chi một tin:

"Còn đóng phim không?"

Đầu điện thoại bên kia.

Vừa hoàn thành một phân cảnh nhỏ, Khúc Hi Chi mặc trên người một chiếc áo thun đơn giản cùng giày thể thao, đang cùng đạo diễn nói chuyện. Lắng Tiêm nghe thấy điện thoại vang lên một tiếng lập tức đưa cho cô. Khúc Hi Chi khó hiểu khi thấy cô đưa điện thoại cho mình, tin nhắn nhận được lại càng kỳ quái hơn.

Khi ra nước ngoài cô đều đổi sim, số điện thoại này ngoại trừ gia đình thì người duy nhất biết chính là Cố Hi Chi.

Tuy nhiều ngày qua cô và nàng đều điện thoại và nhắn tin cho nhau, nhưng do chênh lệch múi giờ, hơn nữa bộ phim này đối với Cố Hi Chi rất quan trọng, nên cô cũng không muốn quấy rầy nàng nhiều.

Quan trọng nhất chính là, coi như hai người có liên lạc, cũng toàn là cô tìm nàng không thôi. Nay nàng chủ động nhắn tin vẫn khiến Khúc Hi Chi vô cùng kinh ngạc.

Bên này Cố Hi Chi vừa gửi tin xong thì cất quyển sách ảnh, suy nghĩ một lúc lại nhắn thêm một tin nữa:

"Vừa xem sách ảnh của chị xong, kỳ thực chị rất đẹp."

Bên kia Khúc Hi Chi đang chuẩn bị trả lời lại nhận được thêm một tin như thế, cô nhìn màn hình một hồi lâu mới quay đầu nhìn Lắng Tiêm nói, "Giúp tôi đặt vé máy bay về nước vào tối mai."

Lắng Tiêm khó hiểu, "Xảy ra chuyện gì thế?"

"Kêu cậu đặt vé thì cứ đặt đi." Khúc Hi Chi tiếp tục xem kịch bản.

Lắng Tiêm mờ mịt.

Bên kia điện thoại, Cố Hi Chi gửi xong tin nhắn liền đi rửa mặt. Nàng trở lại phòng ngủ cầm điện thoại lên nhìn một chút, thấy chưa có ai trả lời lại để điện thoại xuống nghỉ ngơi.

*****

P/s: Thật ra mình cũng khá bận, lịch post chương mới không cố định lắm nhé. Chắc tầm thứ 6 ~ Chủ nhật sẽ đăng một chương/tuần nhé! Nếu qua tuần mà vẫn chưa có chương mới thì do mình chưa edit xong thôi, edit hoàn chỉnh sẽ post sau ^^

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thụ Và Khúc Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 49

"Bạn có nghĩ đến việc khi trở về còn phải quay phim không? Không chỉ có trạng thái bị ảnh hưởng, bản thân cậu cũng sẽ rất mệt, mất hết tám giờ bay á. Thật sự đáng giá sao?"

Trong phòng chờ ở sân bay, Lăng Tiêm nỗ lực khuyên Khúc Hi Chi lần cuối, nhưng Khúc Hi Chi chỉ lo nhìn đồng hồ, dường như vốn không hề để ý tới cô.

Lăng Tiêm không có cách nào, đành cất lời, "Coi như cậu nhất quyết trở về, nhưng đi một mình quá nguy hiểm. Gặp bọn chó săn thì còn nói được, lỡ đụng phải người xấu thì làm sao bây giờ?"

"Không có chuyện gì đâu." Rốt cuộc kiểm tra an ninh cũng bắt đầu, Khúc Hi Chi vỗ vỗ vai cô, "Tôi sẽ hết sức chú ý, cậu không cần theo tôi chi cho phiền, ở đây chờ tôi được rồi, tôi sẽ mau trở lại."

"Tiểu Khúc." Lăng Tiêm hét cách, cô bắt đầu đi, chỉ có thể để mặc người kia cố chấp hành động.

Quốc nội.

Sắp đến chạng vạng, trong phim trường, Cố Hi Chi chuẩn bị diễn cảnh cuối cùng. Trợ lý U U nhìn đáng vẻ uống nước đầy bát an của Cố Hi Chi, trong lòng cũng loạn tung phèo cả lên.

Cảnh quay cuối hôm nay là cảnh lần đầu gặp gỡ của Sở Gia và nam chính Triệu Tử Dịch. Tuy dung mạo của Sở Gia và nữ chính Giang Thụ Thụ rất giống nhau, nhưng do phải lần lộn hát trong quán bar khá lâu, nên khí chất có chút vị phong trần. Muốn diễn được hai loại thần thái trên cùng một gương mặt vốn là thử thách rất lớn đối với nữ chính. Hướng hồ hôm nay là lần đầu tiên Cố Hi Chi đóng vai Sở Gia, nàng nhất thời không chuyển đổi được cảm xúc của nhân vật cũng là chuyện rất bình thường.

Vấn đề là toàn bộ đoàn phim đều xem trọng cảnh quay này. Sau ba lần NG, bầu không khí tại phim trường trở nên rất căng thẳng. Đạo diễn Hạ Tuyết không ngừng giảng giải, vài diễn viên đã bỏ đi từ lâu để tránh không khí ngột ngạt. Áp lực khá lớn, tuy Cố Hi Chi đang nghỉ ngơi nhưng sắc mặt cũng chẳng ung dung chút nào.

Lần quay cuối cùng, vẫn NG như cũ. Nguyên nhân là: trong nội dung kịch bản, Sở Gia thường hay ăn ở quán ăn đêm, đa phần đều là đáng về say rượu. Trạng thái như thế nếu không thật sự uống rượu thì rất khó diễn tả, nhưng một người sợ rượu như Cố Hi Chi lại không có cách nào mang theo trạng thái như thế đi đóng phim, hiệu quả lúc tính toán cũng không như ý muốn.

Giờ nghỉ đã qua rất lâu, Hạ Tuyết cũng không cưỡng cầu, chỉ vỗ vai Cố Hi Chi bảo nàng ngày mai tiếp tục.

Sau khi trở lại khách sạn, Cố Hi Chi vẫn cố luyện tập trạng thái say rượu, nhưng vẫn không tìm được phương thức thích hợp nhất để diễn.

Nếu đây chỉ là một bộ phim truyền hình, vậy thì biểu cảm lúc chiều có thể đã đủ rồi, nhưng bây giờ nàng muốn dùng bộ phim này để tranh giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, mỗi một chi tiết nhỏ đều là then chốt quyết định thành bại, nàng căn bản cũng không có biện pháp để ngăn bất kỳ tỳ vết nào xuất hiện.

Kỳ thực Cố Hi Chi cũng chẳng yêu thích gì cái thứ có khói đó, nếu không phải đang cần, thì nàng cũng chẳng bị áp lực gì lớn.

Nhìn tàn thuốc trên mặt bàn, Cố Hi Chi xác định: bây giờ cần cù không thể bù được gì thì chỉ có thể dựa vào cách trực tiếp và cấp tốc nhất thôi. Nàng nghĩ tới nghĩ lui rất lâu, rốt cuộc quyết định ra ngoài tìm U U mua rượu giúp mình.

Đoàn phim bao mấy tầng lầu ở khách sạn, vì mục đích tiết kiệm chi phí nên rất nhiều diễn viên và nhân viên không được ở riêng một phòng. Ngày đầu vào tổ, Hạng Hạng liền chủ động yêu cầu ở chung phòng với U U, đoàn phim đương nhiên cũng vui vẻ sắp xếp như thế.

Phòng của U U ở cách vách, Cố Hi Chi ra khỏi phòng đến gõ cửa, "U U, có trong đó không?" Do cửa để mở, mà người trong đó cũng rất thân quen, nên Cố Hi Chi liền đẩy cửa đi vào.

Cái đây cửa này không quan trọng lắm, nhưng đây xong thì ba người đều sùng sốt.

U U mới vừa tắm xong ngồi trên sofa xem tivi, cô mặc áo ngủ trên người, còn Hạng Hạng hình như đang ăn trái cây thì phải? Cô đang ngồi trên đùi của người kia dùng miếng mồm tảo. Đem một miếng tảo tới trước ngực cô. Người kia ngậm lấy, Đồng thời... Một tay đặt ở... trước ngực U U.

Đây là... Tình huống gì thế này...

Thấy cảnh trước mắt, Cố Hi Chi căn bản không phải hiếu kỳ, mà là quá bất ngờ.

Tự nhiên biết đây là chuyện gì, nhưng tại sao lại phát sinh tình huống như thế?

Phát hiện có người, Hạng Hạng tức tốc đứng dậy khỏi người U U, tiện tay chỉnh sửa quần áo của U U lại, vẻ mặt trấn định, "Có việc gì thế?"

Cố Hi Chi lại liếc nhìn hai người, lắc đầu một cái, lùi về sau vài bước thuận tiện khép cửa lại, "Không có gì." Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói thêm, "Hai người nên đóng cửa chứ!" Sau đó về phòng.

Trở về phòng, Cố Hi Chi vẫn cứ cảm thấy đại não mơ hồ như bị xe lửa nghiền nát. Phụ tá của mình cùng người đại diện lại xảy ra chuyện như vậy. Cố Hi Chi đột nhiên cảm giác thấy thế giới này đúng là biến hoá khôn lường.

Mở máy tính vào trang blog, Cố Hi Chi thăm dò tường của hai người dạo gần đây. Nàng bắt gặp họ cứ nói mãi một chuyện thì mới xác định bản thân kỳ thực vốn là người đui mù mới không phát hiện ra chuyện hiển nhiên như thế.

Cảm xúc bị mấy trang blog làm xáo trộn, Cố Hi Chi nhấn tin cho Lương Ưu Ưu hỏi chuyện tình cảm của Hạt Hạt gần đây. Kết quả Lương Ưu Ưu ngược lại rất hào hứng, không chỉ lập tức khai ra chuyện của Hạt Hạt và U U, lại còn hỏi nàng có phải bị ngu không mà ngay cả chuyện của người đại diện và trợ lý cũng không biết. Cố Hi Chi rút kinh nghiệm xương máu, tự mình tỉnh ngộ, sau đó chạy xuống lầu mua rượu.

Trở lại khách sạn, Cố Hi Chi vừa chuẩn bị mở máy tính tiếp thì thấy điện thoại có tin nhắn. Nàng mở ra xem phát hiện là Lương Ưu Ưu:

Định giới thiệu cho cậu xem một bộ phim nè, gửi trong mail đó.

Cố Hi Chi không hiểu ra sao, trả lời một câu:

Phim gì?

Lương Ưu Ưu lại hồi đáp:

Phim này có thể dạy cậu rất nhiều chuyện, xem đi hen!

Cố Hi Chi mở máy vì tính vào mail. Nàng cứ nghĩ Lương Ưu Ưu giới thiệu một bộ phim mạng nghệ thuật cao để mình có thể học hỏi gì đó, nên nàng lập tức download luôn về máy.

Phim này xem ra không nặng máy, trong chốc lát liền download xong. Do tập tin không có tên nên Cố Hi Chi cũng không biết là loại phim gì, nàng cũng rất tò mò.

Dù sao cũng là học diễn, một bộ phim hay có thể mang đến cảm hứng cho người ta. Lương Ưu Ưu đã đánh giá cao như thế, Cố Hi Chi ngoại trừ tò mò ra thì còn có chút hiếu học.

Dường như trước khi mở phim ra thì còn chút lợi ích gì đó. Thế nhưng, sau khi mở phim xong thì mọi thứ không ổn tí nào.

Bộ phim trong máy tính được mở ra, chủ thích ngắn gọn chạy qua xong thì hình ảnh nhanh chóng xuất hiện trước mắt Cố Hi Chi. Nàng không chỉ hối hận khi nghe lời Lương Ưu Ưu, càng hối hận hơn khi quên chỉnh nhỏ âm lượng.

Không phải là phim nghệ thuật như mình tưởng tượng, hình ảnh này rất kích thích thị giác người xem. Cố Hi Chi xin thề, sống hơn hai mươi năm, tuy nàng đã từng nhìn thấy phụ nữ khóa thân, nhưng chưa hề gặp dạng nào khiến người ta không dám nhìn thẳng như cái trước mắt.

Tuy hai người phụ nữ trong phim rất đẹp, nhưng việc bọn họ đang làm và những âm thanh họ phát ra thật khiến người ta mặt đỏ ngay lập tức. Mặc dù trước đây nàng có xem qua vài cảnh mãnh liệt giống vậy rồi, nhưng trần trụi kiểu này, khóa thân kiểu đó thực sự khiến Cố Hi Chi chịu không nổi mà.

Da thịt trắng toát cùng vẻ mặt thỏa mãn làm Cố Hi Chi không dám nhìn thẳng. Trong lòng nàng cứ nguyên rủa Lương Ưu Ưu không thôi. Giữa lúc Cố Hi Chi không biết làm sao thì tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Có người tìm tới vào lúc này khiến Cố Hi Chi cảm thấy ông trời đang đùa giỡn với mình. Nàng lập tức tắt phim, gấp lại máy tính, hết sức tự nhiên đi ra mở cửa. Tuy không biết ai tìm mình vào lúc này, nhưng nàng vừa bị hình ảnh kia hù sợ đến hoang mang nên căn bản cũng không có tâm trí suy nghĩ gì nhiều.

Khúc Hi Chi mặc áo khoác đen, đeo kính râm và đội nón, một đường từ sân bay tới thẳng khách sạn. Có lẽ đang vào mùa thu nên mặc đồ như vậy cũng không đáng chú ý. Dọc đường đi, ngoại trừ gặp phải bọn chó săn nhưng cũng thuận lợi vượt qua, không có gì đáng ngại.

Bay liên tục mấy giờ nên cô đã thấm mệt, nhưng khi đứng trước cửa phòng của Cố Hi Chi, cô xem ra không có bất kỳ uể oải hay mệt mỏi gì, trạng thái tinh thần vô cùng tốt.

Trước đó cô có nghe người trong đoàn phim tiết lộ phòng của nàng rồi. Khúc Hi Chi đứng ở trước cửa điều chỉnh tâm tình một lúc mới ấn chuông.

Chuông cửa vang lên một tiếng nhưng không có ai trả lời. Cô lại ấn thêm một cái nữa, cuối cùng cũng có người đáp lại.

Giọng nói và tiếng hô của nàng khiến cô xác định mình không bấm sai chuông, nhưng sau khi cửa phòng mở ra, Khúc Hi Chi thật sự ngỡ ngàng.

Cửa phòng mở ra, người trong cửa và người ngoài cửa đối diện nhau mấy giây. Cố Hi Chi đầu tiên là sửng sốt, nàng cẩn thận quan sát một hồi, sau đó lộ ra thái độ ngoài ý muốn cùng vẻ mặt không thể tin, nhưng bất ngờ qua đi, hành vi của nàng quả thực rất quái lạ.

Nàng không nói gì cũng không vui mừng gì hết, sắc mặt lại hoảng hốt, rồi cấp tốc đóng cửa lại.

Chuỗi động tác đến quá nhanh, khiến người ta không hiểu đã xảy ra chuyện chuyện gì. Khúc Hi Chi bị nhốt ngoài cửa, còn Cố Hi Chi đóng cửa xong lại cấp tốc mở máy tính xóa phím rồi tắt nguồn luôn. Nàng xác định tất cả không có sai sót, sau đó mới tới trước cửa, gian nan mở ra.

"Chị..." Nàng có chút không dám tin, nhìn cô hồi lâu cuối cùng mới khẳng định thêm lần nữa, "Sao tự đứng chị lại về nước?"

Vốn dĩ nàng nên kinh ngạc nhưng tâm tình hoang mang bị chi phối rất nhiều, cả người lộ rõ vẻ khó chịu.

Dường như Khúc Hi Chi cũng bị tình huống này làm khó hiểu. Cô trầm mặc một hồi rồi hỏi, "Không hoan nghênh sao?"

Cố Hi Chi lắc đầu một cái, "Không có"

Khúc Hi Chi suy nghĩ một hồi, "Có ai ở trong phòng à?"

Cố Hi Chi lập tức phủ nhận, "Đương nhiên không." Sợ cô tiếp tục hiểu lầm nên nàng liền lên tiếng, "Chị vào trước đi đã."

Sau khi hai người vào phòng, Cố Hi Chi lập tức dọn dẹp mọi thứ lại. Khúc Hi Chi nhìn quanh một vòng, thấy căn phòng không có gì khác thường mới hỏi, "Lúc này em đang làm gì vậy?"

Cố Hi Chi nhắm mắt nói dối, "Tôi đang tập diễn."

"Tập diễn?" Ánh mắt cô xuyên thấu lòng người.

"Đúng rồi..." Cố Hi Chi rót cho cô một ly trà, nỗ lực nói sang chuyện khác, "Chị đến đây sao không nói với tôi một tiếng? Chị không trả lời tin nhắn, tôi còn tưởng chị rất bận chứ!"

"Đúng là rất bận." Khúc Hi Chi cời mũi và túi xách xuống, bụng ly trà nàng đưa tới khẽ nhấp một cái, "Vốn muốn ghé thăm em một chút, có điều bây giờ hình như dọa em sợ rồi."

"Làm gì có!" Cố Hi Chi khó mà giải thích, khi nói chuyện cũng làm người ta khó có thể tin, "Là do tôi quá bất ngờ."

Khúc Hi Chi tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của nàng, "Thế nhưng em có vẻ không vui."

"Không có, tôi rất vui về a." Nàng nỗ lực ra vẻ hài lòng, nhưng chẳng biết là lạ ở chỗ nào mà đáng vẻ cứ khó chịu không thôi, "Chị... là đặc biệt vì tôi trở về sao??"

Khúc Hi Chi và nàng đối diện vài giây, không trả lời. Cô dời tầm mắt đảo qua mớ tàn thuốc trên bàn sách, hơi nhượng mảy, "Trên bàn của em sao lại có thứ này?"

*****

P/s 1: vote + cmt nào :3

P/s 2: chưa kịp beta, ai thấy lỗi gì nhắc dùm nha, xin đa tạ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 50

Cố Hi Chi nhìn mớ thuốc lá trên bàn, nàng muốn giải thích, nhưng Khúc Hi Chi lại tiến lên vài bước cầm lấy chai rượu trên bàn nhìn một lúc, sau đó cô quay đầu hỏi nàng, "Còn có rượu?"

Cố Hi Chi vừa thấy vẻ mặt cô liền biết cô hiểu lầm chuyện gì. Trong lúc nhất thời, nàng không thể giải thích gì nhiều, chỉ bảo, "Mấy thứ đó đều là của tôi. Chị đừng suy nghĩ lung tung. Rượu là tôi dùng để tập diễn, thuốc lá là... để đuổi muỗi." Thực sự không tiện nói cho cô biết là mình dùng. Trực giác nói cho nàng biết: thứ mà Khúc Hi Chi không động vào, thì chị ấy cũng không thích người khác đụng vào.

"..." Khúc Hi Chi bị lời nói dối thiếu iốt này làm dấy lên nỗi nghi vấn, cô cũng không bận tâm đến câu hỏi, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Cố Hi Chi vốn chột dạ thì làm sao mà nhận nổi loại ánh mắt này, vội vã đổi chủ đề, "Chị vừa xuống máy bay hả? Ăn cơm chưa? Hay là tôi đi ăn cơm với chị nha." Nàng nói xong cũng không hỏi ý kiến cô, tự động lấy áo khoác lên người rồi lập tức ra mở cửa.

Vất vả hơn mười giờ, Khúc Hi Chi cũng chưa kịp ngồi nóng mông. Nhìn thấy nạng mở cửa, cô vốn muốn nạng chờ thêm chút nữa, thế nhưng lúc này có một nữ diễn viên trẻ tuổi trong đoàn phim tên là Aggie cũng vừa đi ngang qua, cô nạng nhìn thấy cửa phòng Cố Hi Chi mở liền hiếu kỳ liếc mắt dòm. Đáng ngạc nhiên hơn là..., nữ diễn viên Aggie này thấy Khúc Hi Chi như nhìn thấy quý, kinh ngạc kêu một tiếng. Sau đó cô nạng hoài nghi bước thẳng vào phòng Cố Hi Chi luôn, ngó tới ngó lui mới hỏi, "Là Khúc Hi Chi tiểu thư sao?"

Hành vi khoa trương này chẳng là gì trong mắt Khúc Hi Chi cả, tóm lại là cô giống như không có chút rung động nào. Nụ cười trên mặt cô đối với người xa lạ mà nói thì tuyệt đối rất thân thiện, "Xin chào!"

"A, đúng là Khúc tiểu thư rồi!" Aggie tới gần nhìn rõ Khúc Hi Chi một chút rồi lại càng hưng phấn hơn nữa, "Không phải Khúc tiểu thư đang đóng phim ở Anh hả? Sao bỗng nhiên trở về?" Cô nạng quay đầu lại nhìn Cố Hi Chi, "A, Khúc tiểu thư tìm Cố tiểu thư hả?"

"Chị ấy tới đây để bàn công việc, nhân tiện tìm tôi luôn." Sợ đối phương suy đoán quá nhiều, Cố Hi Chi đánh gãy cô, thuận tiện đuổi khách, "Bây giờ tôi đi ăn cơm với chị ấy." Ý tại ngôn ngoại muốn ai kia chủ động rời đi.

Aggie nghe nói thế lại càng nhiệt tình, "Ăn cơm hả!? Tôi biết chỗ này có đồ ăn ngon lắm, hiếm khi được gặp Khúc tiểu thư, chị bằng tôi mời Khúc tiểu thư ăn một bữa nha?"

Khúc Hi Chi không nói gì, Cố Hi Chi muốn giúp cô từ chối nhưng chưa kịp thì Aggie đã kích động lên tiếng, "Tôi về lấy ví tiền, sẽ quay lại ngay."

Đối phương nhiệt tình như vậy, nếu khéo léo từ chối sẽ khiến cô nạng hụt hẫng. Thấy Cố Hi Chi muốn đuổi theo, Khúc Hi Chi kéo nạng lại bảo, "Bỏ đi, cũng do cô ta tốt bụng thôi."

Cố Hi Chi nhìn cô, suy nghĩ một lúc rồi ngoan ngoãn nghe theo.

Do đó, tốn thời gian ăn một bữa cơm, cuối cùng Khúc Hi Chi cũng có cơ hội cùng Cố Hi Chi nói dăm ba câu. Vạn hạnh trong bất hạnh là, Aggie ăn cơm sắp xong thì bỗng nhận được một cú điện thoại, sau đó rời khỏi.

Trở lại khách sạn, vết thương cũ trên mắt cá chân Khúc Hi Chi lại tái phát. Cố Hi Chi mua thuốc về phòng thì thấy cô đang xem kịch bản. Thấy Cố Hi Chi trở về, Khúc Hi Chi giờ kịch bản trong tay lên hỏi, "Em mua rượu để tập diễn cảnh này à?"

"Đúng rồi." Nghe cô hỏi câu này, Cố Hi Chi cũng không giấu chi nữa. Nàng giải thích cặn kẽ buổi quay lúc sáng cho cô nghe, còn nói, "Tôi cảm thấy chỉ khi thật sự uống rượu mới có thể diễn ra vẻ say, vì vậy..." Có chút thất bại, "Hừm, có lẽ do tôi làm không tốt."

Khúc Hi Chi nhìn dáng vẻ tự ti của nàng, "Em đã làm rất tốt rồi, có điều trạng thái say rượu là một loại phản ứng tự nhiên của thần kinh. Cơ thể muốn diễn ra thật sự không dễ dàng. Phần lớn diễn viên đều uống rượu trước cảnh này thôi."

Cố Hi Chi suy nghĩ một hồi, "Hay là chị diễn cho tôi xem chút đi?"

"Muốn lấy tôi thí nghiệm à?" Khúc Hi Chi mỉm cười, bỏ kịch bản xuống, "Cũng được, trước tiên giúp tôi bôi thuốc đi."

Cô vừa nói như thế, Cố Hi Chi lại nghĩ tới mắt cá chân còn đang đau nhức của cô, lập tức dịu cô ngồi xuống giường.

Khúc Hi Chi rất ít mặc váy ngắn, quần jean cũng ít khi xuất hiện trên người cô. Lần này để đi lại cho tiện, cô chọn một chiếc quần jean đơn giản màu lam nhạt hơi bó chặt cổ chân, Cố Hi Chi vừa xắn ống quần lên thì cô vội rút chân lại. Cố Hi Chi sửng sốt, thấy chân cô hình như có dấu hiệu sưng phù, nhất thời nói, "Chân chị sưng lên hết cả rồi, sao lại chịu đựng đến giờ mà không nói tôi tiếng nào vậy hả?"

"Chắc là đi bộ hơi nhiều thôi, không sao đâu, không đau."

"Làm sao không đau được, chân bị thương đã không ổn rồi, chẳng phải đã bảo nghỉ ngơi một trăm ngày sao? Mới có mấy ngày mà chị đã chạy loạn khắp thế giới rồi, làm sao không tái phát được chứ."

"Dùng hết thuốc là tốt rồi." Khúc Hi Chi cũng không để ý.

Cố Hi Chi thật là có chút bất đắc dĩ, "Vay chị đừng mặc cái quần jean này nữa, bó chặt vậy nhất định không thoải mái. Tôi còn cái váy mới, lát nữa chị tắm xong thì mặc đi. Còn nữa, đừng tiếp tục mang giày cao gót, không cần đẹp, quan trọng là phải thoải mái."

"Phụ nữ sao có thể không mang giày cao gót?"

"Chị phải nghe lời tôi, mang dép lê đi."

Khúc Hi Chi chần chờ một lát, rốt cục cũng đồng ý, "Được."

Tuy vào mùa thu khí trời lạnh lẽo cần thêm áo khoác, nhưng bên trong đơn bạc một chút ngược lại cũng không lạnh mấy. Sau khi Khúc Hi Chi tắm xong, cô mặc váy của Cố Hi Chi ra khỏi phòng tắm, hơi nước đọng lại trên gò má làm nó ửng hồng. Rõ ràng kiểu dáng và màu sắc của chiếc váy này khiến Cố Hi Chi không dám mặc, nhưng khi trông thấy cô mặc nó, Cố Hi Chi lại cảm thấy nó thực sự quá ư là đẹp.

Da dẻ trắng nõn có thể mặc được tất cả các loại trang phục. Cố Hi Chi nhìn cô bước từng bước từ phòng tắm lại gần mình, đột nhiên lại cảm thấy cô đẹp hơn trong hình vô ngần. Tóc đen như thác nước xõa bên hông, không có bất kỳ màu nhuộm nào, giống như bước ra từ trong tranh cổ, thuần túy

sạch sẽ hơn cả nước.

Khúc Hi Chi trở lại bên giường đưa thuốc cho nàng, "Bôi thuốc."

Cố Hi Chi hoàn hồn, nhận thuốc mỡ ngồi xuống cạnh cô.

Trời sinh da thịt trắng trẻo tự nhiên, từng góc ngách toàn thân cũng trắng đến không tỳ vết, thật giống như vừa được thanh lọc. Cố Hi Chi ngoại trừ ganh tỳ ước ao thì còn có chút cảm giác kỳ quái. Mất cả chân cô tinh tế trắng nõn, vết thương sưng tấy chỉ khiến người ta thương tiếc không thôi. Cố Hi Chi thoa thuốc mỡ lên chân cô thì cảm giác được làn da lạnh lạnh, trơn mịn như tơ lụa, khiến người ta cảm thấy đặc biệt thoải mái.

Trong tầm mắt trong trẻo đủ tinh xảo, xúc cảm nơi đầu ngón tay nhẵn nhụi mà mềm nhẵn. Trong vô thức, dù cho là ở bôi thuốc cho cô, nhưng Cố Hi Chi cũng muốn sờ nhiều hơn một chút.

Sờ...

Cố Hi Chi nhìn tay của mình, đột nhiên cảm giác thấy... Cỡ chi này của mình, quá mức không trong sáng chút nào.

Dù cô không để ý, nhưng tâm lý cùng động tác này cũng thật sự làm người ta xấu hổ muốn chết. Cả hai đều là phụ nữ, cái gì cô có thì nàng đều có, tại sao nàng lại muốn sờ mó chân cô như một ông chú dê xồm đây trời?!

Nhưng khi trông thấy mảng da thịt tinh tế kia, nàng liền thật sự cảm thấy... rất muốn sờ một cái...

Cố Hi Chi thả chân cô xuống, xấu hổ lui lại một chút, trả thuốc mỡ lại cho cô, "Còn có một chút, chị... tự bôi thuốc đi."

Đột nhiên dừng lại bất ngờ khiến Khúc Hi Chi có chút bất ngờ, "Sao vậy?"

"Không." Cố Hi Chi khó chịu đứng lên, đại khái là chột dạ, ngay cả dừng khí nhìn thẳng cô cũng không có, "Tôi sợ làm chị đau."

Đây là lần thứ ba nàng nói dối trong đêm nay. Khúc Hi Chi nhìn nàng một lúc, thấy nàng không ngẩng đầu đối diện mình. Cô trầm mặc cầm lấy thuốc mỡ tự thoa lên chân.

"Ba giờ sáng mai tôi bay, chốc nữa em ngủ tôi liền đi." Thoa xong thuốc, Khúc Hi Chi ngẩng đầu lên hướng về nàng nói, "Lại đây ngồi cạnh tôi một lúc đi."

Nghe cô nói thế, Cố Hi Chi sững sờ, "Ba giờ? Không thể muộn một chút rồi đi sao?"

"Chậm nữa sẽ làm lỡ thời gian của đoàn phim." Khúc Hi Chi vỗ vỗ chỗ kê bên, "Lại đây nào."

Cố Hi Chi lại sững sờ, mới phát hiện mình cách cô quá xa. Nàng đi tới trước vài bước rồi ngồi xuống cạnh cô, "Vậy tôi không ngủ, chờ lát nữa đưa chị ra sân bay."

"Tôi tới thăm em một chút thôi, cũng không muốn quấy nhiễu em." Hai người dựa lại gần nhau, tầm mắt Khúc Hi Chi xẹt qua vài sợi tóc rối trên trán nàng. Cô dùng đầu ngón tay chậm rãi vén ra sau tai giúp nàng, "Ngày mai em còn phải đóng phim, không cần tiễn tôi."

Hơi thở thoang thoảng chút hương thơm, gió đêm xuyên qua ô cửa sổ thổi vào người, mang theo tà váy cùng mái tóc đen dập dềnh, bỗng nhiên làm lòng người ngứa ngáy. Ánh mắt Cố Hi Chi xẹt qua tầng lớn da thịt trắng nõn của cô, đại khái là do Lương Ưu Ưu ban tặng, trong đầu bỗng nhiên thoáng hiện một ít hình ảnh bầy bạ, một lúc sau nàng liền đứng lên cách cô thật xa, "Tiền hay không là do tôi quyết định, ba giờ ra sân bay sẽ rất mệt, chị nghỉ ngơi một chút đi, tôi muốn đọc kỹ kịch bản, lát nữa tiễn chị."

Nàng căn bản cũng không cho người ta cơ hội phản ứng, lập tức né qua một bên. Khúc Hi Chi kinh ngạc nhìn bóng lưng nàng, hồi lâu mới nói, "Tiểu Cảnh?"

Cố Hi Chi cảm kích bản quay đầu lại nhìn cô, Khúc Hi Chi nhìn nàng y chang đang cầm vũ khí, "Cái gì?"

Khúc Hi Chi nhìn dáng vẻ tránh né của nàng ở xa, "Em có phải là... đặc biệt không muốn tôi tìm đến em?"

Cố Hi Chi ngây người, bị cô làm khó hiểu, "Làm sao chị biết được?" Qua lại đều không nghĩ ra, "Tôi không có a, sao chị lại nghĩ vậy?"

"Không có là tốt rồi." Khúc Hi Chi đứng lúc ngưng đề tài này, "Em tới đây đi, tôi còn muốn nói với em vài câu."

Cố Hi Chi ôm kịch bản đứng tại chỗ, lại có chút chần chờ nhìn khoảng cách giữa hai người một hồi.

Khúc Hi Chi thấy nàng như vậy, than nhẹ một tiếng, "Bỏ đi." Cô cầm lấy gối, "Em xem kịch bản đi, tôi nghỉ ngơi một lúc, lát nữa sẽ đi ngay."

Cố Hi Chi lại ngờ ngàng, thấy cô đã nhắm mắt nằm xuống, lại đột nhiên cảm giác tâm tư mình giống bị cái gì đó cạy ra.

Từ lúc cô đến đây, vào bất cứ tình hình gì nàng đều nói dối lảng tránh. Sau đó cùng cô ăn cơm, rồi lại gấp gờ nói chuyện với Aggie, hai người vốn không có không gian riêng tư. Vất vả trở lại khách sạn, nhưng do nàng quá xấu hổ về suy nghĩ của mình nên không dám tới gần cô quá.

Cô sẽ không nghĩ nàng chán ghét mà không đến gần cô chứ?

Vượt qua bên kia bờ đại dương trở lại đây, đường xá xa xôi nhất định rất mệt, chân sưng thành như vậy cô cũng không hé răng, càng không nhắc tới lý do cô về nước và phải trả giá bao nhiêu. Với tình huống này, cô cũng sẽ không chọn ba giờ sáng bay trở lại, đơn giản liền biết cô về nước sẽ lập tức tiếp tục công việc ngay. Cô làm nhiều như vậy, nhưng kết quả nhận được là nàng không ngừng nói dối và lảng tránh cô. Nếu như đổi thành nàng, đại khái sẽ oan ức muốn chết.

Cố Hi Chi đột nhiên cảm giác thấy bản thân thật sự là khổ nạn cực độ mới làm ra chuyện như vậy, sự tình đã rành rành như thế mà lại không quan tâm, không hiểu chuyện, đúng là đồ đầu đất mả.

Tâm tình lập tức trở nên có chút phức tạp. Cố Hi Chi bỏ kịch bản xuống đi tới bên giường mấy bước. Nàng muốn nói gì đó, lại cảm thấy chuyện bày bả kia vốn rất khó giải thích rõ ràng.

Ánh đèn ấm áp, tia sáng rọi vào lớp drap trải giường thêu hoa trông rất hoa lệ. Khúc Hi Chi mệt mỏi, cầm lấy gối sau đó thật sự nằm xuống nghỉ ngơi.

Cố Hi Chi ngẩn ngơ trên giường một lúc, giống như xách định được chuyện gì đó. Nàng leo lên giường tới bên cô, quỳ gối cạnh người cô. Nàng ôm hai vai cô, sau đó nhẹ nhàng hôn môi cô một cái.

Cảm xúc ấm áp truyền đến trên môi, mới sáng sớm liền không hiểu nàng ở bên cạnh phá phách gì, Khúc Hi Chi cũng không tiếp tục giả vờ không biết nữa. Mở mắt nhìn cho rõ, Khúc Hi Chi xem ra không hiểu nàng làm thế có ý gì. Cố Hi Chi rời khỏi môi cô, nhưng vẫn cứ ôm cô cứng ngắt, "Tôi... Tôi thắng thần với chị." Tay nàng lạnh lẽo ôm chặt hơn, "Thật ra lúc chị mới vừa tới, Lương Ưu Ưu cũng vừa gửi cho tôi một bộ phim. Tôi không biết đó là... loại phim đó, trong lòng hoàn toàn không có chuẩn bị. Chị lại tới đúng lúc đó, tôi thật sự bị dọa sợ, lại sợ chị sẽ phát hiện, vì vậy... mới rất hồi hộp, còn đồng thuốc lá kia, là do tôi sợ chị không thích nên mới nói bày bả." Nói tới chỗ này, nàng dừng một chút, sắc mặt có chút đỏ lên, "Lúc này không thoa thuốc cho chị xong đã bỏ đi, kỳ thực là bởi vì..." Sắc mặt nàng càng đỏ, "Kỳ thực là bởi vì... tôi cảm thấy chị thật là đẹp, tôi thật sự không dám..."

Lời còn chưa dứt môi đã bị niêm phong lại. Một tay Khúc Hi Chi ôm lấy cổ nàng kéo xuống dưới, cái hôn dày đặc như tuyết phủ lên.

Dưới thân là sinh hương như ngọc, thân thể mềm mại lập tức điên cuồng câu ròi lý trí, giữa răng môi đều là khí tức dịu dàng của cô, trước mắt đều là ảo ảnh mỹ lệ.

Cảnh tượng trước mắt dần dần rõ ràng, nhìn tóc đen của cô nở rộ trên gối như hoa, Cố Hi Chi đột nhiên cảm giác thấy... Rất muốn làm gì đó...

Nhưng mà... Làm thế nào...

"Tôi biết..." nhưng vào lúc này Khúc Hi Chi lại dùng hôn, đỡ trán của nàng nhẹ nhàng nói, "Biết là em rất ngốc."

"Chị, chị mới ngốc á." Cố Hi Chi bị phân tâm đúng lúc hoàn hồn, bất mãn trả lời. Thực tế, trông thấy đôi mi dài cùng dáng vẻ mê hoặc của cô, mặt nàng lại đỏ tới mang tai, "Nhưng kỳ thực tôi thấy chị... thật sự rất vui vẻ."

"Ừ" Khúc Hi Chi hôn nàng một hồi, "Đưa kịch bản cho tôi."

"Hả?" Quá bất ngờ, Cố Hi Chi nhất thời không phản ứng được.

Khúc Hi Chi nói, "Nếu nhân vật chính thường xuất hiện trong quán ăn đêm, vậy thì cảnh say rượu sẽ không thiếu. Em nhạy cảm với rượu như vậy, mỗi cảnh đều phải uống rượu thì không được rồi, áp lực khá lớn đó, đưa kịch bản cho tôi xem một chút."

Cố Hi Chi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đã rõ chuyện cô nói chính là chuyện quay phim, lập tức nói, "Tôi đi lấy." Nàng vừa định đứng dậy, lại có chút không muốn nhìn thân thể kiều nhuyễn của cô, trong lòng rối rắm, nhưng vẫn khắc chế lại bản thân rời giường.

Đưa kịch bản cho Khúc Hi Chi thì nàng đã xuống giường. Khúc Hi Chi nhận kịch bản lật qua lật lại, tựa hồ suy nghĩ một lúc, lập tức quay đầu hướng về Cố Hi Chi nói, "Trước tiên về phần thoại." Cô tới trước mặt nàng, thoáng chốc về mặt đã hết sức chăm chú, "Phần lớn người say rượu đều có hai loại phản ứng cực đoan: một loại im lặng, loại còn lại là đặc biệt hưng phấn. Sở Gia rõ ràng là lại thứ hai, nên lúc nói thoại ngữ khí ngoại trừ hơi say xin lỗi biếng thì âm điệu nhất định phải lớn hơn bình thường một tí." Cô dừng một chút, đặt kịch bản trước mặt nàng, "Em nói một lần cho tôi nghe xem."

Cố Hi Chi nhìn lời thoại một hồi, áp lực mở miệng, "Triệu tiên sinh, anh không giống như bọn nhà giàu kia, bức họa này dùng thủ pháp tả thực nhưng phong cách rất lãng mạn, anh nhất định sẽ mua, có đúng không?"

Khúc Hi Chi nói, "Âm cuối quá cao, hơi ép một tí thôi, nhẹ nhàng thôi."

Cố Hi Chi thử lại lần nữa, "Anh nhất định sẽ mua, có đúng không?"

Khúc Hi Chi nghe xong gật đầu, "Tôi biết cái này không khó với em, tiếp theo tới phần ngôn ngữ cơ thể." Cô cầm lại kịch bản nhìn một lúc, phân tích nói, "Đoạn này Sở Gia hơi say, khi say đầu óc lằng lằng, có vài trạng thái đặc thù: một là phản ứng trì hoãn, tứ chi và về mặt đều phản ứng chậm chạp. Hai là do thần kinh hưng phấn nên tay chân sẽ có những hành động không giống bình thường. Điểm thứ ba cũng là điểm quan trọng nhất, chính là ánh mắt khi say rượu. Bất kể ra sao, nhất định không thể tách bỏ những điểm này. Người say tới trình độ nhất định sẽ rất buồn ngủ, đương nhiên Sở Gia không say đến vậy đâu. Thế nhưng mắt của cô nhất định sẽ không được mở to, nói cách khác, mắt phải hơi híp lại, mọi thứ đều phải có chút mơ hồ."

Nói tới chỗ này Khúc Hi Chi buồn kịch bản xuống, "Em làm Triệu Tử Dịch, tôi sẽ diễn thử cảm xúc của Sở Gia một chút. Em nhìn xem có hợp không, okay?"

Cố Hi Chi bị dáng vẻ thật lòng của cô cảm hoá, ngăn người một lúc mới nghiêm túc gật gù.

Khúc Hi Chi để kịch bản sang một bên, tựa hồ đang áp ủ tâm tình. Cố Hi Chi nhìn chăm chăm cô không nháy mắt, thấy cô ngẩng đầu lên, nằng cặng tập trung chú ý hơn.

Khúc Hi Chi nhìn nàng, say mê đôi mắt của nàng. Rõ ràng tầm mắt của nàng không hề rời khỏi cô, nhưng biểu hiện của Khúc Hi Chi lại làm nàng cảm thấy cô đã biến thành người khác rồi.

Cô đầu tiên hơi cong môi, ý cười cũng không đậm, nhưng rõ ràng không giống như ý cười của bản thân. Sau khi cô bắt đầu đi về phía nàng, dáng đi có chút rụt rè so bình thường. Cố Hi Chi chú ý tới vẻ mặt của cô, mỗi lần biến hóa đều chậm hơn người thường nửa nhịp. Quan trọng nhất chính là, cô vận dụng hàng mi rất giỏi, mỗi khi đôi mi khẽ rũ xuống thì ánh mắt đều có vẻ đặc biệt mê ly. Mặc dù không trang điểm, nhưng nàng cũng cảm nhận được cô như thật sự đã uống rượu.

"Triệu tiên sinh, anh không giống như bọn nhà giàu kia, bức họa này dùng thủ pháp tả thực nhưng phong cách rất lãng mạn." Cô đứng trước mặt nàng, khoanh hai tay trước ngực nghiêng đầu nhìn nàng, "Anh nhất định sẽ mua, có đúng không?"

Cố Hi Chi theo dõi đến đồ dẫn cả ra.

Nàng không biết nên hình dung như thế nào, cô hết như diễn viên thiên phú. Năm bắt chính xác tình tiết đến hầu như không chút sai sót. Bất kể là về mặt, động tác, hay lời thoại, mỗi một dạng đều làm người ta cảm thấy kinh ngạc.

Nhìn thấy diễn xuất của cô, nàng ngoại trừ có một loại cảm giác "Hóa ra thật sự có thể diễn hoàn hảo như thế", còn lại chính là tự ti mặc cảm.

Trong các bộ phim, chỉ cần có cô tham gia đóng vai nữ chính, thì nhà sản xuất giống như trúng số. Nhìn diễn xuất của cô, Cố Hi Chi ngoại trừ cảm thấy cô quá ưu tú, đột nhiên cảm thấy bản thân mãi mãi không có cách nào so với cô được.

Sau khi nói xong thoại, Khúc Hi Chi khôi phục về mặt bình thường. Thấy Cố Hi Chi nhìn mình không nói lời nào mới lên tiếng, "Sao vậy?"

Cố Hi Chi lắc đầu, suy nghĩ một lúc lại có chút bất an nắm lấy tay cô, "Chị thật sự thích tôi sao?"

Nhìn dáng vẻ của nàng, cô liền cảm thấy nàng thật ngỡ ngàng. Khúc Hi Chi nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng hôn một cái, "Rốt cuộc là sao?"

"Tôi sẽ cố gắng để cho mình trở nên tốt hơn." Cố Hi Chi nghiêm túc nói, "Lúc trước tôi tệ vậy chị cũng không được thất vọng đó, biết chưa?"

"Em thật là ngốc mà!" Khúc Hi Chi ôm lấy eo nàng rồi cúi đầu hôn nhẹ một cái, "Nhưng mà... tôi rất thích."

Cửa sổ thủy tinh trong phòng phản xạ ra ánh đèn dịu dịu, rèm cửa nhẹ nhàng đong đưa trong gió. Trên tòa nhà cao cao, cửa sổ được đóng lại, bóng người lóe lên, rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm mờ ảo.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chương 51

Đào mất một cái, ba tháng trôi qua. Mùa đông trời rất lạnh, đường phố đầy tuyết thừa thớt người qua lại, xa xa trên cao, tuyết dày đặt rơi xuống như những đóa hoa xinh đẹp.

Năm mới sắp tới, phim ảnh cũng tiến vào hậu kỳ, mọi thứ tựa hồ tràn trề không khí lễ hội.

Cố Hi Chi vừa diễn xong một phân cảnh ngồi một bên gờ tin nhắn. Hạt Hạt thấy nàng cầm điện thoại không thèm che lấp ý cười, không nhịn được đi tới một bên nói, "Nghiên cứu phát hiện, trong tình yêu, ai yêu nhiều hơn sẽ có nguy cơ bị vứt bỏ cao hơn. Do yêu càng sâu nên cũng không có giới hạn, đợi đến khi không thể lui được nữa, cảm giác chinh phục sẽ được thỏa mãn, sẽ mất đi hứng thú với mục tiêu thôi."

Cố Hi Chi vừa gửi xong tin nhắn liền nghe chuyện giật gân của Hạt Hạt, nàng quay đầu lại nhìn cô, "Cậu đang nói tôi à?"

"Chứ còn ai vào đây?" Hạt Hạt liếc nàng một cái, "Tôi cảm thấy cậu gần đây thay đổi rất nhiều, cẩn thận đó, tập trung nhiều quá sẽ rất khó kiểm chế."

"Tôi không quan tâm." Cố Hi Chi hoàn toàn thất vọng, "Tôi và lúc trước không khác biệt."

"Thật không đó?" Hạt Hạt cười híp mắt nhìn nàng, "Vậy cậu nói cho tôi biết, nếu bây giờ Khúc tiểu thư muốn chia tay với cậu, thì cậu sẽ làm sao?"

"Thần nhiên chấp nhận." Cô Hi Chi hơi hốt nói, "Bây giờ là thời đại nào rồi! Cậu cho rằng còn có thể một khóc, hai nháo, ba thất cổ sao?"

"Được, là cậu nói đó." Hạt Hạt quay đi mất.

Cô Hi Chi nhìn cô bỏ đi, suy nghĩ một lúc lại lấy điện thoại ra nhắn tin với Khúc Hi Chi tiếp.

Ba tháng qua, cả hai đã nhắn gần hai ngàn tin. Tuy đa số là do nàng nhắn trước, số lượng cũng rất nhiều, nhưng thường là nàng vừa nhận được tin sẽ trả lời liền. Còn cô thì rất lâu mới trả lời, đồng thời tin cuối cùng cũng là nàng nhắn.

Nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy mình tích cực hơi lố rồi, Cô Hi Chi nhìn dòng tin mình đang viết rồi lại xóa đi, quăng điện thoại qua một bên.

Hậu kỳ "Vu Sơn huyền" quay ổn hơn lúc đầu rất nhiều. Trong buổi tiệc ăn mừng, ai cũng mong ước đạo diễn Hạ Tuyết sớm ngày nhận được giải đạo diễn xuất sắc nhất. Đường như Hạ Tuyết rất tự tin, cũng muốn cùng Cô Hi Chi nỗ lực.

Chỉ trong một tháng, các vị minh tinh lớn nhỏ đều tham gia ghi hình rất tích cực. Vừa kết thúc phim xong, Cô Hi Chi cũng không nhàn rỗi, nàng bận rộn với nhiều loại chương trình. Ngày ngày bay qua bay lại, lịch trình trong ngày ngược lại cũng khá phong phú.

Mười một giờ đêm, Cô Hi Chi xuống máy bay trở lại thành phố. Do ngày mai Khúc Hi Chi về nước, nên Cô Hi Chi đã từ chối lịch trình để chuẩn bị ra sân bay đón cô.

Mười một giờ không phải là quá sớm, đường sá vào ngày đông chỉ có vài chiếc xe chạy dưới ánh đèn mờ nhạt, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy vài người đi bộ ven đường, họ đều run lập cập, đáng vẻ như sắp bị lạnh giá nuốt chửng.

U U lái xe, Hạt Hạt ngồi kế bên làm lơ xe, Cô Hi Chi mệt mỏi dựa vào ghế phía sau không muốn nhúc nhích. Lúc này chuông điện thoại vang lên, Cô Hi Chi lấy điện thoại trong túi xách ra, không thèm nhìn mà bấm máy liền, "Alo?"

Đầu bên kia điện thoại rất yên tĩnh, rất lâu không có người nói chuyện. Cô Hi Chi nhanh chóng nhận ra cú điện thoại có tính chất đặc biệt này, lại nói tiếp một câu, "Alo, Alo?"

Rốt cục bên ấy cũng có âm thanh, nhưng rất nghẹn ngào, mang theo nỗ lực không chế giọng nói xúc động, "Chị Tiểu Cảnh..."

Cô Hi Chi nhíu mày, ngồi ngay người lại, "Nhất Thanh?"

"Chị Tiểu Cảnh." Rõ ràng có gì đó không đúng, nhưng cô cố gắng che giấu thanh âm bị lạ thường, "Chị có thể đến gặp em không, em... rất sợ."

Cô Hi Chi suy nghĩ một hồi, lập tức nói, "Em đang ở đâu?"

Tại một phòng khám bệnh tư nhân.

Vị trí khá hẻo lánh làm U U lái xe tìm mãi mới đến. Sau khi đỗ xe xong, Cô Hi Chi gõ cửa vào phòng khám. Ra mở cửa chính là người đại diện của Bạc Nhất Thanh – Lisa. Sau khi vào trong, Cô Hi Chi nhìn thấy Bạc Nhất Thanh đang ngồi trên chiếc sofa trắng. Cô bé dựa vào ghế, cơ thể tựa hồ hết sức căng thẳng, hai tay chống đầu nhắm mắt lại lảng tránh ánh đèn, thậm chí không hề phát hiện có người mới đến.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, Cô Hi Chi liền có linh cảm không lành, thấy sắc mặt của mọi người xấu như vậy, tâm tình Cô Hi Chi càng thấp thòm hơn.

"Nhất Thanh?" Cô Hi Chi thử gọi.

Ngồi trên ghế sofa, sáu hồn vô chủ của Bạc Nhất Thanh cuối cùng cũng nhận ra được có người. Lúc ngẩng đầu nhìn thấy Cô Hi Chi, vẻ mặt cô lập tức trở nên rất phức tạp, "Chị Tiểu Cảnh."

Cô Hi Chi đi lên trước, theo bản năng nắm chặt tay cô, "Nhất Thanh, rốt cuộc có chuyện gì?"

Bạc Nhất Thanh há miệng, dường như muốn nói chuyện, nhưng lại mất đi dũng khí cất giọng, chỉ đỏ mắt nhìn nàng.

Đại diện Lisa đứng một bên lên tiếng, "Nhất Thanh... có thai."

Cô Hi Chi sững sờ, quay đầu nhìn cô bé, trong đôi mắt tràn ngập kinh ngạc không dám tin. Sắc mặt của Lisa cũng không được tốt lắm, sau khi nói xong thì có chút buồn bực, "Hiện giờ sự nghiệp của Nhất Thanh đang rất phát triển, nếu tin tức này bị tung ra ngoài là lập tức xong đời. Bây giờ chính là thời điểm quan trọng nhất của nghệ sĩ, nếu vi phạm hợp đồng sẽ khiến công ty bồi thường không ít. Đường nhiên tiền không quan trọng, quan trọng chính là hình tượng của em ấy không thể vì vậy mà bị hủy hoại. Không thể cứ tiếp tục như vậy được, em ấy nhất định phải lập tức bỏ đứa bé này."

Cô Hi Chi kinh ngạc nhìn cô một lúc, lại quay đầu nhìn Bạc Nhất Thanh, đến nửa ngày mới có thể nói ra, "Nhất Thanh... là thật sao?"

Bạc Nhất Thanh nhắm mắt lại, hai hàng nước từ gò má trượt xuống. Cô nắm lấy tay nàng, giống như đang cố gắng tìm sức mạnh, cuối cùng khẽ gật đầu.

Lisa còn nói, "Thai được ba tháng rồi, bác sĩ nói nhất định phải mau chóng phá thai, thế nhưng em ấy lại rất sợ. Có tiểu thư, cô khuyên em ấy đi, thật sự không thể kéo dài nữa."

Nếu cô không nói ba tháng, Cố Hi Chi vẫn không thể xác định đứa bé này là của ai. Nghe được thời gian, Cố Hi Chi không cần nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì.

"Nhất Thanh." Cấp tốc sắp xếp tư duy, Cố Hi Chi cố gắng lấy lại một ít lý trí, "Em nghe tôi nói, thai này không thể giữ, giữ càng lâu thương tổn càng lớn. Tôi ở lại đây với em, em bỏ đứa bé này đi, những chuyện này sẽ được giải quyết rất nhanh, sau đó chúng ta quên hết mọi thứ, bắt đầu lại từ đầu có được không?"

Bạc Nhất Thanh tựa hồ rất thống khổ, chỉ nắm chặt tay nàng không nói lời nào. Cố Hi Chi thấy cặp mắt đỏ ửng của cô bé liền cảm thấy trong lòng như bị gì đó dùng sức lôi kéo. Hai mắt cũng ửng đỏ theo, "Nghe lời tôi, được chứ?"

Bạc Nhất Thanh bình tĩnh rất lâu mới khiến thân thể khỏi run rẩy, cuối cùng khẽ gật đầu.

Phòng khám và hộ lý đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu. Chờ nàng gật đầu, lập tức đưa Bạc Nhất Thanh vào phòng phẫu thuật. Cố Hi Chi ngồi trên sofa nệm nóng chờ đợi. Lisa thấy nàng có chút bất tâm, động viên nói, "Cô đừng lo lắng, các bác sĩ này đều được mời từ nước ngoài về, tay nghề của họ không có vấn đề, phẫu thuật xong sẽ cảm tiền đi, cũng không tiết lộ bất cứ chuyện gì."

Cố Hi Chi gật đầu, tâm tình vẫn khó có thể bình tĩnh.

Phẫu thuật tiến hành rất thuận lợi, nửa giờ sau, bác sĩ rời phòng. Lisa phụ trách giao thiệp với các bác sĩ, còn Cố Hi Chi ở lại phòng bệnh.

Vừa làm xong phẫu thuật, Bạc Nhất Thanh trong uể oải hẳn ra, có vẻ như tất cả cảm xúc vừa trải qua giai đoạn khó khăn nhất. Cố Hi Chi đi tới cạnh giường, trong ánh mắt nàng không có bất kỳ sắc thái nào, cũng không muốn miễn cưỡng cô bé mở miệng nói chuyện. Cố Hi Chi chỉ ngồi bên cạnh cô, im lặng nắm tay cô.

Buổi tối vào mùa đông đặc biệt dài lâu, ngoài cửa sổ nổi lên một trận tuyết lớn. Tuy rằng bên trong mở điều hòa rất lớn, nhưng cũng không thể khiến người ta cảm thấy ấm áp chút nào.

Cố Hi Chi ở bên giường cùng cô bé cả đêm.

Sáng hôm sau, khi tỉnh lại, ngoài cửa sổ đều mờ mịt tuyết. Bạc Nhất Thanh mở mắt nhìn thấy Cố Hi Chi đang nằm nhoài bên giường ngủ, một tay luôn nắm chặt tay cô. Cố Hi Chi ngủ rất cảnh giác, cô vừa tỉnh nàng liền thức theo. Thấy cô bé mở to mắt nhìn mình, nàng lập tức nắm tay cô càng chặt, "Nhất Thanh, đỡ hơn chút nào không?"

Bạc Nhất Thanh ra vẻ mỉm cười, "Chị Tiểu Cảnh, chị ở lại đây với em cả đêm hả."

"Hừm, tôi lo lắng cho em." Cố Hi Chi nói, "Có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?"

Bạc Nhất Thanh lắc đầu, "Em rất khỏe, chị đừng lo lắng cho em. Trời lạnh như thế, sao chị không về nhà?"

"Nhất Thanh, tôi cảm thấy rất có lỗi với em." Cố Hi Chi nói xong liền đỏ cả mặt, "Nếu như không phải vì tôi. Em căn bản sẽ không cùng Tôn Đình Hữu có quan hệ gì, càng sẽ không..." Nói tới chỗ này khó có thể tiếp tục, "Rốt cuộc tôi phải làm sao mới có thể khiến em dễ chịu hơn đây?"

"Đã bảo chuyện của ông ta không phải vì chị mới phát sinh. Chị không cần tự trách." Bạc Nhất Thanh ngược lại động viên nàng, "Hơn nữa, không phải đã qua rồi sao. Chị cũng nói rồi, chúng ta quên hết mấy chuyện này rồi bắt đầu lại từ đầu, không được à?"

"Được." Cố Hi Chi khó khăn nói ra chữ này, còn nói, "Nhưng mà Nhất Thanh, tại sao lại mang thai?"

Bạc Nhất Thanh sững sờ, giống như không hiểu nàng đang hỏi gì.

Cố Hi Chi còn nói, "Tôi hôm đó, em... không hề nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy sao?"

Bạc Nhất Thanh trầm mặc.

Đây cũng là chuyện khiến cô cảm thấy thật đáng sợ. Rõ ràng tối đó sau khi kết thúc, Tôn Đình Hữu có đưa cô một viên thuốc, nhưng sự tình vẫn cứ phát sinh, căn bản là không hiểu nổi, khiến người ta không ứng phó kịp.

"Em... Không biết, chắc chỉ là trùng hợp." Bạc Nhất Thanh không hồi tưởng lại.

Cố Hi Chi còn muốn lên tiếng, nhưng chuông điện thoại lại reo vang, là giọng của U U.

"Chị Tiểu Cảnh, không phải bảo sáng nay đi đón Khúc tiểu thư về nước sao, chị đang ở đâu a?"

Cố Hi Chi nhìn đồng hồ, lúc này mới nhớ tới sáng nay định đi đón Khúc Hi Chi, nhưng chuyện trước mắt như thế, nàng chỉ có thể nói, "Không đi, em cũng đừng ra ngoài."

"Hả?" U U rõ ràng không hiểu ra sao.

Cố Hi Chi lặp lại một lần, "Không đi."

Treo điện thoại.

Bạc Nhất Thanh thấy Cố Hi Chi bỏ điện thoại xuống, hỏi, "Chị Tiểu Cảnh, có việc hả?"

Cố Hi Chi lắc đầu, "Không đi cũng không sao, hưởng hồ em đang cần tôi."

Bạc Nhất Thanh lập tức nói, "Chị có việc thì đi ngay đi, Lisa đưa em về, em cũng rất mệt, muốn nghỉ ngơi nhiều một chút, chị ở cạnh em cũng không có ý nghĩa."

"Không được." Cố Hi Chi kiên trì nói, "Tôi không yên tâm em như vậy, coi như em muốn nghỉ ngơi tôi cũng phải nhìn em nghỉ ngơi."

"Chị Tiểu Cảnh." Bạc Nhất Thanh nghiêm túc nói, "Em thật sự không sao rồi, chị ở đây em trái lại không thể nghỉ ngơi được. Chị hãy nghe em một lần, có được không?"

Cố Hi Chi giãy giụa một lát, "Tôi thật sự không hiểu tại sao em lại buộc tôi rời khỏi đây."

"Em muốn yên tĩnh một chút."

Cố Hi Chi gạt đầu, rốt cục cũng buông tha, "Vây... chiều nay tôi liên lạc với em."

Bạc Nhất Thanh gạt đầu.

Sáng sớm tuyết vẫn còn rơi, xuyên cửa sổ thủy tinh, thu tất cả phong cảnh vào đáy mắt. Bạc Nhất Thanh đứng bên cửa sổ nhìn bóng lưng Cố Hi Chi dần biến mất trong sắc tuyết, cả người đặc biệt trầm mặc.

Hôm nay Khúc Hi Chi sẽ về nước, cô mặc dù không quan tâm, nhưng cũng rất khó phớt lờ khi có một lượng lớn truyền thông siêng năng đưa tin. Thấy Cố Hi Chi nghe điện thoại cô liền biết nàng phải làm gì, nhưng cô thật sự không muốn nằng vì mình mà mâu thuẫn, cũng không muốn nằng ở cạnh mình vì cảm thấy tội lỗi.

Bốn tháng trước, Khúc Hi Chi tìm tới cô, ngăn cản cô trong đài truyền hình, cũng muốn cùng cô đàm luận một chuyện.

Khi Khúc Hi Chi tìm tới, cô vốn không hề nghĩ tới việc Cố Hi Chi sẽ bị Tôn Đình Hữu quấy rầy, mà mục đích của Khúc Hi Chi rất rõ ràng, bảo cô giúp Cố Hi Chi giải quyết Tôn Đình Hữu. Bất luận dùng phương pháp gì, muốn điều kiện gì hoặc bao nhiêu tiền cũng có thể đáp ứng, vấn đề chính là bộ phim đó nhất định phải lấy được.

Kỳ thực giây phút Khúc Hi Chi nói rõ ý đồ thì cô cũng đã quyết định phải giúp Cố Hi Chi thoát khỏi phiền toái. Từ bốn năm trước, lần đầu tiên xem phim nàng đồng thời cô đã chú ý nàng rồi. Một năm ngược nhìn cùng ba năm mê luyện, bốn năm qua cuộc sống của cô hầu như đều chất chứa hình bóng của người này.

Năm đó cô rất thích hình tượng bạch y tung bay của nàng trong phim, không biết là thích nhân vật hay thích nàng nữa. Nói chung, cô như một fan cuồng theo đuổi mình tình, mỗi một bức ảnh đều mua cho bằng được, muốn nắm giữ tất cả tư liệu liên quan đến nàng. Nàng hát, cô sẽ nghĩ tất cả biện pháp kêu gọi khán giả cổ vũ cho nàng. Nàng đóng phim, cô sẽ ở mãi trong rạp yên lặng thưởng thức tác phẩm của nàng.

Bạn học đều biết cô yêu thích vị minh tinh tên Cố Hi Chi đó, nhưng không có ai biết, phía sau loại tình yêu này còn có một chút tình cảm riêng biệt không nói nên lời.

Kỳ thực, cô biết hành động của mình rất mù quáng. Cô cũng biết tiếp tục như vậy căn bản sẽ không có kết quả, nhưng chỉ cần thấy được người này, nghe được tin tức về nàng, cô liền cảm thấy nội tâm thỏa mãn không thể tả.

Năm đó trong trường, chỉ cần nhìn sơ thôi, tình cờ cũng sẽ có người cảm thấy cô rất giống Cố Hi Chi, nhưng giống nhau như vậy cũng chưa đủ khiến nàng chú ý tới mình.

Vì lẽ đó, lúc công ty tiến hành tuyển người có nhan sắc đặc biệt, cô không chút suy nghĩ liền dùng dung mạo của mình để thi thố.

Cô đối với nàng xưa nay không phải yêu thích, mà là mê luyện không thể cứu chữa.

Kỳ thực tới hôm ấy, cô đau buồn đến nỗi khóc sưng cả mắt, nhưng lấy mình trả giá mới có thể đổi lấy bình yên cho nàng, cô lập tức cảm thấy hết thảy đều xứng đáng.

Chỉ cần nghĩ đến nàng, cô sẽ cảm thấy nội tâm cực kỳ kiên cường, loại kiên cường này giúp cô chống đỡ tất cả sự sợ hãi, khiến cô bất khả chiến bại.

*****

P/s: Nếu chương này được 300 votes, tui sẽ đăng liền 2 chương kế tiếp :v Mạ dzô mạ dzô!

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 52

"Đúng hay không đều tốt, đã không còn quan trọng."

"Lẽ nào đối với người mà nói thì tạm biệt chính là chia ly sao?"

...

Trên tivi đang chiếu một bộ phim truyền hình, Bạc Nhất Thanh ôm gối ngồi trên sofa xem, nhưng ánh mắt lại ở trạng thái vô hồn.

Đại diện Lisa ở một bên gọi điện thoại giải quyết công việc, Cố Hi Chi ở trong bếp làm bữa tối cho cô. Cách một lúc, Cố Hi Chi ra khỏi bếp gọi hai người ăn cơm. Bạc Nhất Thanh lập tức có chút hòa hoãn, thậm chí cũng mỉm cười với nàng.

Đã một tuần trôi qua, Cố Hi Chi hầu như đều chạy tới nhà của Bạc Nhất Thanh mỗi ngày. Tuy Khúc Hi Chi đã về nước, nhưng hai người chỉ gặp nhau ở sân bay một lần, cho tới nay chưa từng gặp mặt lần hai.

Mười giờ tối, Khúc Hi Chi gửi cho Cố Hi Chi một tin nhắn, đợi tới rạng sáng 12 giờ cũng không thấy nàng trả lời. Cô đành từ bỏ, không chờ đợi nữa.

Nhiều ngày như vậy trông chừng nàng vẫn rất bận bịu, tin tức về nàng cũng không tốt lắm, muốn gặp nàng càng khó hơn lên trời. Chuyện này không thể kéo dài, Khúc Hi Chi suy nghĩ một hồi, sau đó gọi điện thoại cho nàng.

Điện thoại được bắt, nhưng chưa nói được mấy câu thì đối phương bảo bận rồi cúp máy. Sau khi cúp điện thoại xong, Khúc Hi Chi nhìn đồng hồ chỉ 12 giờ, thời gian này mà còn bảo bận thì thật là khó hiểu.

Tình trạng này vẫn kéo dài đến gần một tháng.

Sắp đến giao thừa, coi như là bận rộn đến đâu thì lúc này cũng nên về nhà đoàn viên báo hiếu với cha mẹ. Sự tình đã qua nửa tháng, trạng thái Bạc Nhất Thanh đã tốt hơn rất nhiều. Khi mới bắt đầu chăm sóc cô, Cố Hi Chi có thể cảm giác được nét cười của cô bé này miễn cưỡng biết bao nhiêu. Theo thời gian trôi đi, cô bé bắt đầu lạc quan lên rất nhiều. Nhiều lúc Cố Hi Chi đến thăm, cô còn biết kéo Cố Hi Chi ngồi xem tin tức giải trí trong tivi nữa.

Nhìn thấy cô bé như vậy, Cố Hi Chi cũng yên lòng về quê ăn Tết.

Bận rộn cả năm, vừa về đến nhà lại nghe gia đình thúc giục kết hôn, thậm chí còn có người hỏi nàng định thuê ca sĩ nào hát đám cưới. Cố Hi Chi mệt mỏi ứng đối với cha mẹ được ba ngày, tới mừng ba Tết lập tức chuồn lên thành phố.

Thành thị dày đặc người, sau khi xuống máy bay, Cố Hi Chi đón xe về nhà. Nàng vừa lên xe không bao lâu thì nhận được một cú điện thoại. Cố Hi Chi lấy điện thoại ra nhìn, phát hiện người gọi đến chính là người nhiều ngày không gặp - Lâm Minh Linh, nàng nhanh chóng cúp điện thoại.

Từ chuyện lần trước, nàng vẫn lo sợ tránh xa người phụ nữ này, mặc kệ cô ta làm gì hay nói gì, nàng đều không thêm để ý tới.

Sau khi về đến nhà, Cố Hi Chi cùng Khúc Hi Chi nói chuyện điện thoại. Năm nay Khúc Hi Chi vẫn ở nhà chăm sóc cha mẹ. Cố Hi Chi bỗng nhiên nghĩ đến mình nửa tháng nay vì bận chuyện của Bạc Nhất Thanh mà quên đi gặp Khúc Hi Chi dù chỉ một lần. Nàng lại bỏ ra vài tiếng dốc lòng điện đồ, tân trang lại bản thân.

Ba giờ chiều, Cố Hi Chi chưng diện xong xuôi liền ra ngoài. Vừa lái xe ra khỏi nhà lập tức bị mấy gã đàn ông mặc vest đen cản lại. Cố Hi Chi dừng xe định báo cảnh sát thì một người phụ nữ từ trong chiếc xe thể thao màu đỏ bước ra.

Người phụ nữ với mái tóc xoắn xỏa ngang eo, trên người cô mặc một bộ đồ đất tiền, chân mang giày cao gót khá cao khiến người khác cảm thấy chênh vênh. Cô gái này có vẻ rất tao nhã, ngay đến bước đi cũng khác người thường.

Ngày sang đông, trên đường phố thưa thớt người, cô gái dừng lại trước xe của Cố Hi Chi gõ cửa sổ xe. Cố Hi Chi hạ kiếng xuống, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, sau đó giơ điện thoại trong tay ra hiệu, "Tôi đã báo cảnh sát, vui lòng chịu trách nhiệm với hành vi của mình."

Lâm Minh Linh mỉm cười, tháo kính râm, "Tôi sẽ không làm khó dễ cô, chỉ muốn đàm luận chút chuyện với cô thôi." Đang nói chuyện, cô vừa đưa tay về phía gã mặc âu phục. Gã đàn ông kia nhanh chóng đưa cho cô một phong thư. Lâm Minh Linh cũng không thêm nhìn tới liền giao cho Cố Hi Chi. Nàng khó hiểu mở thư ra, nhìn thấy bức ảnh bên trong thì lập tức sững sờ.

Khúc Hi Chi nhận được tin nhắn hẹn gặp của Cố Hi Chi vào lúc bảy giờ tối. Trước Tết, Cố Hi Chi đã nói mừng năm mới về. Mặc dù nhận được điện thoại của nàng lúc sáng, cô căn bản cũng không nghĩ tới nàng sẽ về sớm như vậy.

Nội dung tin nhắn giục cô phải tới nhà nhà nàng một chuyến. Biết nàng đã sớm trở về, Khúc Hi Chi lập tức từ chối hết mấy cuộc hẹn với bạn bè, sau đó lái xe tới nhà nàng.

Cũng không có chìa khóa nhà nàng, Khúc Hi Chi đứng ở ngoài cửa bấm chuông hồi lâu, rốt cục nhìn thấy Cố Hi Chi mở cửa, xem ra tâm trạng cũng không tệ.

"Sao đột nhiên lại trở về?"

Cố Hi Chi không nói gì, nàng chậm rãi mở cửa cho cô vào.

Khúc Hi Chi ngẩn người, sau khi vào nhà nhìn thấy sắc mặt nàng vẫn như cũ, không hề nói gì, cô không nhận được hỏi, "Sao vậy?"

Ánh đèn trong phòng rất sáng, Cố Hi Chi vào nhà rót cho cô một ly trà mới nói, "Bên ngoài rất lạnh, uống ly trà ấm này trước đi. lát nữa nói cho chị nghe một chuyện."

Chứng kiến vẻ mặt và loại ngữ khí này của nàng, Khúc Hi Chi làm sao có thể uống được nước trà. Cô bỏ ly trà xuống, quay đầu lại nói, "Có chuyện gì thì em nói ngay bây giờ đi."

Cố Hi Chi nhìn cô, tầm mắt dừng lại thật lâu trên gò má cô, không hề lên tiếng.

Khúc Hi Chi kiên nhẫn hỏi, "Rốt cuộc có chuyện gì?"

Cố Hi Chi thu hồi ánh mắt của mình, nghiêng người sang một bên, tách tầm mắt của cô, "Khúc Hi Chi, chúng ta... chia tay đi."

Khúc Hi Chi sững sốt, một lát sau mới hỏi, "Có chuyện gì xảy ra sao?"

Cố Hi Chi rũ tầm mắt xuống dưới, âm thanh nghe rất mệt mỏi, "Không có gì hết, chính là cảm thấy chúng ta không hợp."

"Không hợp?" Khúc Hi Chi như nghe được từ ngữ lạ, "Chỗ nào không hợp, tại sao không hợp?"

Cố Hi Chi thờ dãi nói, "Kỳ thực trước đây tôi đã nghĩ chúng ta có thể kiên trì bao lâu." Dừng một chút, "Hôm nay Lâm Minh Linh đến tìm tôi."

Khúc Hi Chi hơi nhướn mày, kéo tay nàng, bắt nàng nhìn thẳng vào mình, "Cô ta nói gì với em?"

Cố Hi Chi bị ép đối mặt với cô, nhưng tầm mắt vẫn tránh né, "Cô ta không nói gì hết, chỉ đưa cho tôi vài bức ảnh."

"Bức ảnh?"

Tầm mắt Cố Hi Chi rơi vào lá thư trên bàn, "Là ảnh lần trước khi tôi đang quay phim thì chị tìm tới."

Khúc Hi Chi nhìn theo tầm mắt của nàng, nhanh chóng mở phong thư ra.

Bên trong có mấy chục tấm hình, mỗi một tấm đều chụp đúng cảnh cô và nàng thân mật. Khúc Hi Chi xem chưa hết một nửa liền ném qua một bên, "Đều vì mấy thứ này sao?"

"Nếu không làm theo lời cô ta, ngày mai đầu đề các trang báo sẽ là mấy hình này. Tôi không muốn sự nghiệp của chị và tôi bị hủy hoại chỉ vì chuyện đó."

"Chuyện này còn có biện pháp khác giải quyết, thật sự nhất định phải chia tay sao?"

"Đúng." Giọng của Cố Hi Chi rất kiên quyết, nhưng ánh mắt biến hóa rất rõ.

Khúc Hi Chi nhìn thấy dáng vẻ nín cười của nàng, tâm tư xoay một cái, thần thái lập tức thay đổi.

"Cố Hi Chi."

"Hả?"

"Em có biết làm vậy rất quá đáng không?"

Cố Hi Chi nín cười nhận ra được vẻ mặt của cô không đúng lắm, kéo tay cô nói, "Chỉ đùa một chút thôi mà, có sao đâu."

"Chuyện như vậy có thể tùy tiện đùa giỡn sao?" Cô tránh tay nàng ra, "Em có biết sẽ làm người khác tin thật không hả?"

"Tôi... Tôi không nghĩ chị có thể dễ dàng tin như vậy." Cố Hi Chi nắm lấy tay cô lần nữa, "Hơn nữa vừa nãy tôi vốn chưa dùng hết mười phần công lực để diễn đâu, giống thật lắm ha."

"Còn ở đó cãi lý?" Khúc Hi Chi thực sự bức mình, "Xin lỗi, lập tức nói mau."

"Tôi..." Cố Hi Chi nhìn về mặt của cô, nhất thời yếu ớt, "Được rồi được rồi, tôi có lỗi, tôi không nên giận với chị như vậy, thế nhưng..."

"Nhưng gì?" Nhíu nhíu mày.

Cố Hi Chi, "... Không có nhưng gì hết. Chính là tôi sai rồi, sau này tuyệt đối không dám nữa."

Lúc này Khúc Hi Chi mới hòa hoãn một ít, nhưng cô chỉ nhìn nàng, không nói gì.

Cố Hi Chi không chịu được ánh mắt của cô, buông tay cô ra định chạy trốn.

Khúc Hi Chi lập tức kéo tay nàng về, buộc nàng nhìn thẳng vào mình.

Cố Hi Chi, "... Chị làm gì nhìn tôi dữ vậy?!"

"Sao em lại nảy sinh ra ý này?"

"... Tôi, chính là... Lâm Minh Linh muốn tôi chia tay chị á."

"Cô ta kêu em chia tay tôi thì em lập tức nghe theo sao?"

"Đương nhiên không có a." Cố Hi Chi chăm chú, "Hồi chiều khi tôi vừa trở về thì cô ta liền tìm đến, lấy mấy tấm hình uy hiếp tôi, còn nói nếu tôi dám nói chuyện này cho chị nghe thì mấy tấm hình này sẽ lập tức lộ ra ánh sáng."

Cuối cùng Khúc Hi Chi cũng coi như vừa lòng được một ít, "Em không sợ cô ta làm thật à?"

"Tôi đã nói rồi đó, sao cô ta biết được." Cố Hi Chi suy nghĩ một chút, "Tôi không muốn chia tay với chị, nhưng mấy bức ảnh này nằm trong tay cô ta, tôi cũng hết cách, nên mới thương lượng với chị nè." Nàng xích tới gần một chút, nghiêm túc nhìn cô, "Chị không có nhiều scandal, không phải trùng hợp chứ?"

Khúc Hi Chi nghiêm túc suy nghĩ một lúc, "Nếu truyền thông có được những hình này, bọn họ không dám tùy tiện để lộ đâu, nhưng nếu là Lâm Minh Linh thì không chắc lắm."

"Chuyện này... rốt cuộc có thể xử lý không?"

Khúc Hi Chi nhìn dáng vẻ lo âu của nàng, "Em rất quan tâm sao?"

"Đương nhiên rồi, đồng tính luyến ái vẫn chưa được chấp nhận rộng rãi đâu. Có được mấy minh tinh dám công khai chuyện như vậy đâu."

"Biết rồi." Khúc Hi Chi nói, "Tôi sẽ xử lý chuyện này thật tốt."

Cố Hi Chi thở ra một hơi, "Tốt nhất là vậy."

Khúc Hi Chi nhìn nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, "Nếu như chuyện này xử lý không tốt thì sao?"

"Cái gì?"

"Tôi nói là..." Cô cẩn thận nhìn về mặt nàng thật chăm chú, "Nếu tôi không có cách nào xử lý chuyện này, em thật sự sẽ nghe lời cô ta sao?"

Cố Hi Chi tựa hồ bị hỏi khó, dừng một hồi lâu mới lên tiếng, "Kỳ thực, chuyện như vậy đối với tôi không có gì quan trọng, nhưng với chị mà nói thì không giống nhau. Trong số diễn viên, chị xem như là người trẻ tuổi nhất, sự nghiệp còn phát triển rất dài trong tương lai. Không thể vì chuyện như vậy mà bị ràng buộc bước chân."

"Nói vậy à." Khúc Hi Chi lập tức nói, "Đừng nói tôi không thể phát triển vì một vấn đề về xu hướng tình dục nhỏ bé như vậy, mà nếu thật sự bị ảnh hưởng, tôi cũng cam tâm tình nguyện. Em không được vì vậy mà từ bỏ, nghe không?"

Cố Hi Chi nhìn dáng vẻ chân thành của cô, "... Khúc Hi Chi, tôi đối với chị thật sự quan trọng như vậy sao?"

Khúc Hi Chi đại khái là bị nàng làm nổi da gà, hất tay nàng ra, "Không quan trọng." Cô nhìn đồng hồ một chút, "Đi pha nước cho tôi tắm, đêm nay tôi không về."

"A?" Lúc này đến phiên Cố Hi Chi kinh ngạc, "Hôm nay là mừng ba Tết á, chị không ở nhà với gia đình sao?"

"Gia đình có người khác chăm sóc rồi." Khúc Hi Chi khoanh tay nhìn nàng, "Em khỏi lo."

*****

P/S: tuy nói 300 votes sẽ post liền từ 2 chương nhưng mà vẫn post ^^ Cảm ơn các bạn đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 53

Phòng ngủ phát ra tiếng tiết mục nghệ thuật, Khúc Hi Chi đang trò chuyện điện thoại với người khác ngoài phòng khách. Cố Hi Chi nấu ăn xong rồi quay về phòng ngủ chỉnh TV nhỏ lại, sau đó tiếp tục nấu cơm cho cô.

Vừa tranh luận với cô chuyện "Cuối cùng có ở lại đây hay không" hồi lâu, kết quả hai người nhất trí thỏa thuận chơi đoán số quyết định. Có điều rõ ràng nàng thắng cô rồi, nhưng cô lại lấy lý do đói bụng nhúc nhích không nổi từ chối rời đi.

Ngược lại nàng cũng chưa ăn cơm tối, Cố Hi Chi đành cố hết sức làm cơm tối cho cả hai.

Nếu có ai hỏi Cố Hi Chi giỏi làm gì hơn đóng phim, thì nhất định là nấu ăn. Quanh năm bận rộn, Cố Hi Chi không rảnh làm chuyện này. Chi là gần đây nàng ở lại chăm sóc Bạc Nhất Thanh nên tay nghề ổn hơn chút. Nhà bếp khói dầu bay tùm lum, Cố Hi Chi đi vào bếp thì thấy Khúc Hi Chi cũng đi theo, lập tức nói, "Mùi bếp trong này sẽ làm hồng nước hoa trên người chị á, chị ra ngoài chờ đi."

"Tôi nhớ em lần trước nấu ăn có hương vị rất ngon, em rất hay nấu ăn à?" chẳng những không đi ra, trái lại cô còn đi sâu vào bếp thêm mấy bước.

"Mẹ tôi nói đây là kỹ năng cơ bản mà một người phụ nữ nên có."

Khúc Hi Chi ngẩn người, lại cúi đầu nhìn mình, cuối cùng ngẩng đầu, "Vậy tôi theo em học nha."

"Không cần, tôi có thể nấu cho chị ăn mà." Cố Hi Chi có ý định làm khó dễ cô, "Chị chỉ cần rửa chén thôi."

"Được thôi" Rõ ràng cô không biết rửa chén là cái gì mới đồng ý nhanh như vậy.

Sự thực là: đợi cả hai ăn xong bữa tối, Cố Hi Chi chủ động thu dọn bát đĩa đem vào nhà bếp.

Khúc Hi Chi thấy nàng ôm đồm hết việc bỏ đi, lập tức theo nàng vào bếp, "Không phải để tôi rửa chén sao?"

Cố Hi Chi vừa mở vòi nước rửa chén vừa nói, "Tay của chị vốn không phải dùng để làm mấy việc này."

Khúc Hi Chi nhìn hai tay của mình, đặc biệt là móng tay được cắt tỉa xinh đẹp, cô tán thành câu nói này của nàng à nha.

"Ngày mai tôi kêu Lăng Tiêm đem lại đây một cái máy rửa chén."

"Đừng khoa trương như vậy, tôi rất ít khi nấu ăn."

"Tôi rất thích ăn món em nấu, bắt đầu từ mai tôi sẽ ở lại đây luôn."

"... Không phải chị nói cơm nước xong sẽ về nhà sao?"

"Nhất thời đổi ý rồi!" Lại vẫn rất có niềm tin.

Cố Hi Chi cùng cô đối diện mấy giây, "Khúc Hi Chi, nếu truyền thông biết chị còn có bộ mặt này, nhất định sẽ được mở rộng tầm mắt."

Khúc Hi Chi vừa định đáp lời, nhưng tiếng chuông cửa lại vang lên. Cố Hi Chi đang tò mò ai tìm mình vào lúc này, thì Khúc Hi Chi đã ra khỏi bếp đi mở cửa.

Cùng người ngoài cửa trò chuyện vài câu, Khúc Hi Chi đóng cửa lại cầm theo một cái túi. Cố Hi Chi ra khỏi bếp nhìn thấy túi đồ trong tay cô tò mò hỏi, "Chị kêu người ta giao đồ tới hả?"

"Đĩa phim "Vong Xuyên" này."

Cố Hi Chi hơi kinh ngạc, Bộ "Vong Xuyên"? Do bộ phim đã quay xong hơn năm tháng, tuy hậu kỳ chế tác đã xong, nhưng vẫn chưa công chiếu. Nàng là diễn viên chính nhưng lại chưa có kế hoạch tuyên truyền. Thế nên lúc này nhìn thấy đĩa phim, Cố Hi Chi vẫn hết sức kinh ngạc.

"Ừ." Khúc Hi Chi nhìn thứ trong tay, "Chờ lát nữa xem chung đi."

"Nhưng diễn viên chính không phải chị đâu, chị có hứng coi à?"

"Đương nhiên." Khúc Hi Chi đặt đĩa lên bàn, "Tôi xem Lục Yêu tiên tử, không được sao?"

Cố Hi Chi không nói lời nào, trong lòng mơ hồ có chút bận tâm.

Khúc Hi Chi nhìn đồng hồ, còn nói, "Giờ trễ rồi, về nhà thật sự không an toàn, em còn muốn tôi đi về hả?"

Cố Hi Chi, "..."

"Nếu không nhờ cho tôi về thì lập tức giúp tôi tắm đi."

"..."

Cố Hi Chi đến cùng cũng vào phòng tắm rửa nước.

Ngày đông bên trong rất ấm, so với cái lạnh bên ngoài phân cách thành hai thế giới. Cố Hi Chi xả nước xong rồi trở lại phòng ngủ, thấy Khúc Hi Chi đang lựa áo ngủ. Nàng lập tức che tầm mắt cô lại, sau đó tìm một bộ đồ ngủ chính chu đưa cho cô. Khúc Hi Chi nhận áo ngủ nàng đưa nhìn một lúc, cô đại khái cũng thoả mãn. Tiếp đó cô lại tìm chiếc váy ngủ lần trước đưa cho nàng.

"Tôi mặc cái này, em mặc cái này." Cô chỉ chỉ chiếc váy trễ ngực ra hiệu cho nàng.

Cố Hi Chi, "... Cái này đâu phải đồ mùa đông." Rốt cuộc chị thích bộ đồ này cỡ nào hả?

"Váy tôi mặc cái này, em mặc cái này." Cô đem hai bộ quần áo đổi lại.

"... Khúc Hi Chi!"

Khúc Hi Chi không nói hai lời cầm hai bộ đồ ngủ vào phòng tắm.

Cố Hi Chi nhìn cô cầm quần áo tiến vào phòng tắm, mơ hồ cảm thấy có chỗ sai sai, rồi lại nhất thời không nghĩ ra được sai chỗ nào.

Tiếng nước trong phòng tắm vang lên, Cố Hi Chi đang dọn dẹp lại giường chiếu thì nghe Khúc Hi Chi gọi, "Tiểu Cảnh."

"Cái gì?"

"Nước nóng quá, có thể tới xem một chút không?"

"Sao mà nóng chứ, hồi này còn ấm mà." Cố Hi Chi khó hiểu bước vào phòng tắm.

Khúc Hi Chi đứng trước bồn tắm chờ nàng, Cố Hi Chi đến gần thử nhiệt độ nước, phát hiện nước ấm không có vấn đề gì, "Thật sự nóng lắm hả?"

"Không biết." Cô mỉm cười ôm eo nàng, "Nhưng lúc này em giỡn làm tôi sợ gần chết, vì lẽ đó, không muốn bồi thường chút nào sao?"

Mơ hồ cảm thấy có chỗ là lạ, nàng nhất thời lại không nghĩ tới, "Chị... Có ý gì."

"Tắm chung tôi đi."

Cố Hi Chi sững sờ, gò má lập tức đỏ chót, "Như vậy sao được, chị tắm trước đi, lát nữa tôi tắm sau." Nói xong cũng muốn rời khỏi.

Khúc Hi Chi ôm chặt eo nàng, không cho nàng động đậy, "Bây giờ không chịu bồi thường, chả nhẽ em muốn lát nữa... Lại tập trung bồi thường tôi hả?"

Gò má Cố Hi Chi đỏ tới sắp chảy máu tới nơi rồi, "Khúc Hi Chi!"

Khúc Hi Chi thả nàng ra, mở rộng hai tay, "Nếu em không muốn ở lại, ít ra cũng phải giúp tôi cởi quần áo chứ."

"..." Tay của chị nhất định phải sờ soạn lung tung vậy mới chịu đứng không!

Cố Hi Chi nhắm mắt nói, "Cởi một cái thôi."

"Hai cái."

"Hai cái thì hai cái, không thể cò kè mặc cả."

"Được thôi" Cô định thần mỉm cười.

Cảm giác mình chiếm được tiện nghi, Cố Hi Chi thở ra một hơi, đưa tay ra cởi chiếc áo lông màu mè kia ra.

Nhiệt độ trong phòng tuy không cần mặc áo khoác, nhưng mùa đông dù sao cũng khá lạnh. Cố Hi Chi mặc thêm một lớp áo chống lạnh bên ngoài, đương nhiên cũng cho rằng người khác cũng giống mình.

Thế nhưng, vừa cởi cúc áo lông của Khúc Hi Chi ra, Cố Hi Chi lập tức dừng tay lại.

Rất khó tưởng tượng, ngoại trừ cởi ra chiếc áo gió lúc vừa vào cửa, trên người Khúc Hi Chi chỉ mặc duy nhất một chiếc áo mỏng manh cùng bộ body shapers (*). Nếu dưới lớp đồ này còn có gì đó, bảo nàng cởi thì cũng được đi, trọng điểm là: bên dưới lớp body shapers của cô chẳng có gì cả, hơn nữa... còn liền thân...

(*) Body shapers (tương tự shapewear): đồ lót liền thân giúp tạo dáng cơ thể sexy í. Search google sẽ ra.

"Vừa nói hai cái mà." Khúc Hi Chi nhắc nhở.

Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô một lúc, rồi lại cúi đầu nhìn chiếc áo lông vừa cởi được một nửa, "Tôi... Đổi ý." Nàng buông tay ra muốn chạy.

Khúc Hi Chi nắm lấy tay nàng ngăn nàng rời đi, "Mọi người đều là phụ nữ, tôi có thì em cũng có, rốt cuộc em đang ngại cái gì?"

"Tôi..." Hề miệng nhưng lại không biết làm sao trả lời.

Kỳ thực, lần trước cô đang quay phim mà lại về nước tìm nàng thì nàng lập tức phát hiện mình rất bất thường rồi. Từ nhỏ đến lớn, không phải nàng chưa nhìn qua cơ thể phụ nữ. Vào giới giới giải trí lâu như vậy, nhiều nữ minh tinh có cơ thể đạt chuẩn nàng đều thấy qua rồi. Nàng chẳng biết có phải do Khúc Hi Chi đẹp hơn tiêu chuẩn của mình hay không, nhưng nhìn thấy cơ thể trắng nõn của cô, nàng liền cảm thấy là lạ ở trong lòng. Nàng không dám nhìn thẳng, lại không dám chạm vào cô.

Ban đầu, nàng cho rằng do xu hướng tình dục thay đổi, nhưng sau khi cùng mấy minh tinh nữ khác thay đồ chung, bất luận hình dáng thế nào, nàng nhiều nhất chẳng qua là cảm thấy không nên dòm ngó. Dù cho có bất cần nhìn được, nàng cũng không có cảm giác gì nhiều. Nhưng đối mặt với Khúc Hi Chi lại khác, nàng đứng là một chút cũng không dám nhìn...

Mặc dù biết bản thân như vậy rất vô lý, nhưng Cố Hi Chi không dám, "Tôi... chị tự cởi đi..."

"Em vẫn thấy tôi không xứng để em nhìn sao?" Cô đem áo lông ném qua một bên, tóc đen bên hông che khuất phần lớn quang cảnh trước ngực.

"Không... Đương nhiên không phải a." Cố Hi Chi bỗng nhiên có một loại cảm giác dù có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa.

"Vậy là không thích tôi?" Cô nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn nàng.

"Cũng không phải a." Cố Hi Chi sắp bị cô hỏi đến á khẩu.

"Vậy..." Cô cúi đầu, nhìn vào mắt nàng, "So với đàn ông, em không thích cơ thể phụ nữ ư?"

"Chị..." Cố Hi Chi bị cô hỏi có chút nóng nảy, "Tôi không có!"

"Vậy thái độ của em là sao đây?"

"Tôi..." Cố Hi Chi bị hỏi đến ngậm miệng, lúc này nàng thật sự cảm thấy nếu cứ tiếp tục giằng co thì bản thân có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Nàng sốt ruột lập tức dứt khoát cởi hết đồ của cô xuống một mạch, cởi luôn hết tất cả.

Chuỗi động tác này quá nhanh, Khúc Hi Chi có chút không ứng phó kịp. Cố Hi Chi cởi áo cô xuống hết một nửa, nhìn thấy da thịt trước ngực trắng nõn của cô, thật sự cũng không còn dũng khí tiếp tục, "Tôi... cởi tới đây được chưa?"

Khúc Hi Chi bị phản ứng của nàng làm không nhận được ý cười, "Em nghĩ mình đang thi cởi đồ sao?" Gõ gõ đầu của nàng.

"Tôi... Sợ chị hiểu lầm." Giọng điệu oan ức.

Khúc Hi Chi ý cười càng sâu, ôm eo nàng rồi hôn môi nàng cái chóc.

Lúc đầu, Cố Hi Chi không cảm thấy nụ hôn này có gì bất ổn. Nàng đã quá lâu không gặp cô rồi, đôi môi mềm mại của cô dính sát khiến Cố Hi Chi cảm thấy vô cùng an tâm. Nhưng Cố Hi Chi lập tức phát hiện, có cái gì đó xuyên qua áo mình chui vào trong, đồng thời đi thẳng lên trên, linh hoạt cõng nội y nàng ra.

Cố Hi Chi, "... Không ㄝ %&..."

Hành động linh hoạt đến vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? !

"Khoảng thời gian vừa qua dường như em rất bận, vốn không thèm để ý hay nghe lời tôi." Cô dờn nụ hôn từ môi nàng xuống, xẹt qua gò má tới gần lỗ tai, "Lần này nghe lời tôi được không?"

"Cái...cái gì..." Nàng cố gắng tránh ra nhưng cô lại thờ nhẹ vào tai.

"Tắm chung." Một tay cô kéo y phục của nàng, "Bắt đầu nào."

Một tay khác vuốt nhẹ eo nàng, Cổ Hi Chi nhột đến vận vẹo không kịp tránh. Nàng chỉ cảm thấy nếu mình không đáp ứng, chẳng biết cô còn muốn làm ra chuyện gì nữa, lúc này mới khẽ cắn răng, "Có... Có thể, buông tay ra trước đã."

Tắm thì tắm, thà xấu hổ chết còn đỡ hơn bị mò tới chết.

Khúc Hi Chi quả nhiên lập tức buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 54

Sự thực là: ai bảo tắm rửa thì không được mò tiếp?

Hơi nước bốc lên mịt mờ khắp phòng tắm, Cổ Hi Chi lui lại hai rồi bước xoay người cởi áo khoác. Vừa cởi được hai cái lại bị Khúc Hi Chi ôm từ phía sau. Cổ Hi Chi ngẩng đầu lên, đã thấy gò má Khúc Hi Chi tựa vào tai mình trong gương, hai tay cô cởi đồ giúp nàng, "Tiểu Cảnh."

"Hả... Sao..." Từ đầu đến cuối, nàng đều cảm thấy tư thế này khó chịu không thể tả.

"Ngày đó ở sân bay, sao em lại xuất hiện?"

Nghe cô hỏi câu này, gò má Cổ Hi Chi lại ửng hồng, "Không phải... chị kêu tôi tiễn sao."

"Tôi cho rằng em sẽ không tới." Cô cởi áo nàng ra, "Tại sao đột nhiên lại quyết định như vậy?"

"Tôi..." Cổ Hi Chi nhìn hai tay lộn xộn của cô trong gương, đỏ mặt nhỏ giọng nói, "Tôi không nói cho chị nghe đâu."

"Hửm?" Một tay cô thăm dò vào trong áo nàng, uy hiếp mò lên trên.

Cổ Hi Chi bị dọa, ngăn tay cô lại rồi né tránh mọi phía, "Khúc Hi Chi, chị không được lộn xộn."

"Đó là một lời thú nhận đó." Hai tay cô vẫn không ngừng chuyển động.

Cổ Hi Chi nhìn mái tóc đen dài tôn lên dáng vẻ ôn nhu của cô trong gương, sau đó lại nhìn tới bàn tay không an phận kia một lúc, rõ ràng quá mức tương phản mà, "Khúc Hi Chi, có phải rất lâu rồi chị không chạm qua phụ nữ?"

"Đúng vậy." Vẫn đúng là tính toán một chút, "Rất lâu rồi không chạm vào em."

"... Tôi nói là... trước khi gặp tôi kia."

Khúc Hi Chi khẽ nhếch mày, "Hả?"

"Hình như chị..." Nàng liếc nhìn bàn tay cô lưu luyến trên thân thể của mình, to gan nói, "Giống như nhiều năm rồi không cùng người khác thân mật."

"..."

Có can đảm nói ra sự thật thì hậu quả là: Cổ Hi Chi nhanh chóng bị lột sạch sẽ rồi ném vào bồn tắm lớn. Còn quá trình thế nào thì Cổ Hi Chi thật sự không muốn hồi tưởng đâu.

Sau khi vào bồn tắm, Cổ Hi Chi cơ bản duy trì một loại trạng thái: Quỳ xuống, hai tay ôm đầu gối, cúi đầu, nhắm mắt.

Tuy nàng nghe được âm thanh Khúc Hi Chi cởi quần áo, nhưng mặc kệ bên ngoài phát sinh chuyện gì, Cổ Hi Chi phải nhắm chặt hai mắt đưa lưng về cô trước cái đã.

Khúc Hi Chi nhìn thấy dáng vẻ nhát gan như thế của nàng, giả vờ tò mò hỏi, "Em không tắm hả?"

"Tôi..." Cảm giác được giọng nói của cô phát ra từ bên phải, nàng lại nhích sang bên trái, "Lát nữa tôi mới tắm."

"Ồ." Cô truy đuổi nàng, kéo tay nàng, "Vậy em giúp tôi tắm nha!"

Cổ Hi Chi thu tay về, nàng có thể cảm giác được mặt mình nóng đến đáng sợ.

Khúc Hi Chi nhìn dáng vẻ thẹn thùng của nàng, còn nói thêm, "Nếu không giúp tôi tắm, thì... Tôi giúp em tắm ha!"

Cố Hi Chi che lại gò má, cảm giác mình sắp bùng cháy, "Không cần."

Khúc Hi Chi không nhịn được bật cười.

Cố Hi Chi nghe được tiếng cười của cô, nàng bực bội xoay người lại rồi nhìn về mặt của cô qua khe hở giữa mấy ngón tay. Thấy cô đang cười giấu bộ dạng của mình, nàng càng lúng túng không thôi.

Tại sao cùng là phụ nữ, cô có thể xem như chẳng có gì, còn nàng lại sống dờ chết dờ đây?

Trong lòng ngổn ngang, Cố Hi Chi dứt khoát thả hai tay xuống, cố gắng trở nên thân nhiên một tí, "Tôi... bắt đầu tắm đây."

Khúc Hi Chi bất động nhìn nàng cười.

Nhìn về mặt cô, tuy Cố Hi Chi có chút hối hận, nhưng vẫn nhắm mắt múc nước.

Tay chân lóng ngóng của nàng chỉ khiến người ta cảm thấy giống bị ăn hiếp. Khúc Hi Chi cười cười, nghiêm túc nói, "Hay là... tôi giúp em tắm nghen?"

Lần này cô không để nàng có cơ hội cự tuyệt, Cố Hi Chi kinh ngạc khi cô xịt vòi nước về phía ngực mình.

Trực giác nói cho Cố Hi Chi biết: nếu không né sẽ rất thảm. Nàng lập tức xoay người muốn chạy trốn, nhưng cơ thể vừa đi đã bị kéo trở lại. Tuy nàng quay lưng về cô, nhưng tư thế này so với đối mặt thực sự cũng không khá hơn chút nào.

Dòng nước ấm tạo nên một làn sóng gột rửa cơ thể, chạm vào da thịt rồi lập tức tản ra. Khúc Hi Chi vòng hai tay ôm lấy eo nàng, vuốt ve bụng dưới của nàng, "Chỗ này có cần tắm cho sạch không?"

Hai tay cô linh hoạt đến kỳ quái. Cố Hi Chi khó chịu ngăn tay cô lại, nhưng cô lại liên tục hướng lên trên, ra sức vuốt ve qua lại vị trí đó, nhẹ nhàng lướt qua, "Tắm thôi mà, cơ thể của em khẩn trương như vậy làm gì?"

"..." Chị đang nghĩ cái gì vậy hả?!

Cố Hi Chi kéo hai tay cô ra, sau đó thủ thân như gập quân địch.

Khúc Hi Chi cũng không phụ lòng nàng phòng bị. Cô không thêm đề ý tới tay bị nàng nắm chặt không tha, lại vòng thêm một vòng, chuẩn xác nắm chặt nơi nào đó, "Bây giờ có nói hay không, tại sao lại ra sân bay tiễn tôi?"

Nàng không hé miệng, cũng không từ bỏ ý định chống lại sự xâm lược.

Cố Hi Chi không trả lời, nàng dùng tay còn lại hợp lực đối phó đôi tay đang làm loạn của cô. Khúc Hi Chi cũng chẳng thêm tranh với nàng. Nàng chuyên tâm đối phó bên này, thì cô lại đuối tay khác chạm bên kia.

Cố Hi Chi tránh không kịp, "... Tôi nói." Đầu hàng trước cái đã, tránh khỏi bị cô xâm lấn, từ từ bàn điều kiện sau, "Nhưng chị thả tôi ra trước đi."

"Em nói trước đi." Cô hoàn toàn không có dễ bị gạt đầu nha.

"Chị không thả thì tôi không nói." Nàng cũng thông minh chứ bộ.

Khúc Hi Chi cười cười, thả nàng ra rồi vòng tới trước mặt nàng, "Bây giờ nói được chưa?"

Cố Hi Chi nhìn cô, tầm mắt hơi nhìn xuống dưới, rồi lập tức cúi đầu, "Kỳ thực..." Âm thanh rất nhỏ, "Lúc đó tôi cảm thấy..." Nàng suy nghĩ mà dáng vẻ thoáng chốc rất thật lòng. "Nếu tôi không đi, có thể chị sẽ bỏ rơi tôi."

"Hả?" Cô khó hiểu.

"Kỳ thực, tôi biết có rất nhiều người khi yêu một người lại không thể làm gì được, cứ mãi yên lặng đứng tại chỗ chờ đợi người mình yêu quay đầu lại." Dừng một chút, "Nếu vậy thì phần tình cảm này vĩnh viễn sẽ không được đáp lại, dù có kiên trì tới đâu cũng vô dụng."

"Vậy nên em sợ tôi mất kiên nhẫn với em?" Suy nghĩ một chút, "Vì lẽ đó mà em đồng ý thừa nhận thích tôi?"

"Không phải vậy." Cố Hi Chi lập tức biện giải, gò má lại đỏ lên, "Tôi chẳng qua là cảm thấy..."

"Hmm?"

"Nếu để chị đi như thế, thì quá có lợi cho chị." Gò má nàng càng đỏ, "Chị làm chuyện đó với tôi..." Cách đến nửa ngày nàng mới nói hết câu, "Phải chịu trách nhiệm."

"..."

Khúc Hi Chi trầm mặc một lúc lâu, "Ra là vậy."

"Ừ"

"Nếu đã chịu trách nhiệm rồi mà không làm thêm nhiều lần giống vậy thì... tôi có thiệt thòi quá không ta?"

Cố Hi Chi lập tức ngẩng đầu đề phòng, "Chị... Có ý gì?"

"Nhìn mặt tôi là biết mà." Khúc Hi Chi nâng cằm nàng lên, "Dù gì cũng rãnh rồi không có gì làm, hay là chúng ta làm ít việc... có ý nghĩa hơn nhé!?"

"Chị..." Nàng không kịp nói thì đôi môi đã bị chặn lại. Cố Hi Chi lập tức lui về phía sau một chút, lại bị bồn tắm cản.

Không gian có hạn, hành động bất tiện, huống hồ còn có nước trong đó. Cố Hi Chi tránh hai lần lại bị bồn tắm ngăn lại, nàng đành nỗ lực phòng vệ, duỗi một tay đẩy cô ra, biểu đạt sự phản đối.

Phạm vi hoạt động hạn hẹp khiến nàng không thể ra tay hết sức được, huống hồ hai người đều không mặc đồ. Cố Hi Chi chỉ sợ mình sẽ đụng trúng cái không nên đụng, đây mãi không ra nên đành đổi công làm thủ.

Vẫn là hai tay ôm ngực, quỳ gối, nhưng tư thế này thật sự rất khó để hôn môi. Khúc Hi Chi hôn lướt qua gò má nàng, thì thầm bên tai nàng, "Buông tay ra đi, được không?"

Hai tay cô vỗ vỗ đầu gối của nàng.

Cố Hi Chi lẩn tránh hô hấp của cô bên tai, "... Không được."

"Tại sao?" Cô không biết nàng thật sự không hiểu hay giả vờ ngu ngốc.

Cố Hi Chi nhìn cô, nhìn chăm chăm không tha.

Tuy ngồi trong bồn tắm che khuất hai đầu gối của nàng, nhưng lúc này mắt đã có chút cay cay. Bây giờ thả hai chân xuống... thì sẽ xoạc ra hai bên...

"Thì là không muốn." Nàng kiên định.

"Nhất quyết như vậy hả?!" Khúc Hi Chi cười cười, càng tới gần nàng một hơn một chút, "Vậy tự tôi ra tay đó nha."

"Chị định làm..." Lời còn chưa dứt thì eo nàng lập tức bị kéo lấy.

Khúc Hi Chi thừa dịp nàng đang hoảng loạn dùng sức tách hai chân nàng ra, bất thành linh ngã về phía trước, nàng liền kẹp chặt lấy cô, "Chị!" nàng trừng lớn hai mắt, "Chị đang làm gì!?"

"Đang giỡn với em á." Cô không thêm che giấu, hào hùng đáp lại.

Cố Hi Chi, "... Khốn kiếp!" Mặt nàng đỏ lên, "Tránh ra!"

"Tránh cái gì mà tránh!?"

"Chị..."

"Em khản trương như thế, tôi căn bản cũng động đây không được, làm sao mà tránh ra đây!?" Cô thật là oan ức mà.

Rõ ràng là rất bình thường, nhưng lời từ miệng cô khiến Cố Hi Chi cảm thấy thật là kỳ cục, "Nói chung chị ra ngoài đi!"

"Vậy thì em thả ra trước đi."

"Không!"

"Không thả thì sao tôi ra ngoài được?"

"Không thả!" Đừng tưởng nàng không biết, biết đâu nàng vừa buông lỏng cô sẽ tấn công tiếp thì sao!

"Hừm... Kỳ thực tôi cũng không ngại như vậy luôn đâu..." Cô cúi đầu nhìn tư thế của cả liền thấy rất thoải mái.

Cố Hi Chi nhìn đáng vẻ của mình, vừa định nhắm mắt nhưng thoáng nhìn da thịt trần trụi của cô, quả thực muốn tự đâm mù hai mắt mình cho rồi.

"Tôi..., tôi cũng không ngại." Nàng nhắm mắt lại giả đui không để ý tới gì hết.

Khúc Hi Chi không nhịn được bật cười.

Bộ dáng này đáng yêu quá chừng mà, nằng cho rằng nhắm mắt thì tất cả đều không tồn tại sao?

"Vậy tôi tiếp tục giúp em tắm nha!" Hai tay cô đặt trên bả vai nàng, ôm nàng vào lòng, bàn tay vòng ra phía sau khẽ xoa bờ lưng mịn màng.

Cố Hi Chi, "... " Đây thật sự là tắm rửa hay đụng chạm bậy bạ hả trời?

Bất kể nói thế nào thì cũng phải cố chịu đựng. Cố Hi Chi làm bộ không thèm để ý, vẫn cứ nhắm tịt mắt lại.

Khúc Hi Chi nhìn hai mắt đang nhắm chặt của nàng, lại nhìn bàn tay đang che chắn trước ngực của nàng một lúc, lên tiếng nhắc nhở, "Không muốn rửa ráy ở phía trước một chút sao?" Cô cố ý gõ gõ lên tay nàng.

Nàng đỏ mặt, "Không!"

"Ồ" ngữ khí của cô rất chăm chú, "Vậy tôi rửa chỗ khác nha."

Đầu ngón tay cô trượt xuống, hoàn toàn không cho người ta cơ hội phản ứng, trực tiếp lướt qua bụng hướng xuống dưới.

"Chị! Khúc Hi Chi!" Cố Hi Chi vào lúc này lập tức mở mắt ra, "Tay chị để đâu vậy hả?!"

"Thì để ở đây này." Cô còn ra hiệu nhíp nhíp tay.

Cố Hi Chi tức khắc cảm thấy người này thật xấu xa, làm nàng tức đến nghiến răng nghiến lợi, "Chị là đồ lưu manh!"

Khúc Hi Chi cười tủm tỉm, "Vậy tôi nhất định không thể phụ lòng cách em xưng hô." Lại động đậy.

"! Bỏ ra!"

"Không bỏ"

Cố Hi Chi không nhịn được đưa một tay ra sau nắm lấy tay cô chặn hành vi kia lại, nhưng nàng vừa đụng tới cổ tay thì cô lập tức mò thêm xuống dưới.

"... .."

Nếu ánh mắt có thể giết người, Khúc Hi Chi đại khái sẽ lập tức biến thành ma.

"Trùng tôi như thế làm gì, tôi chỉ giúp em... tắm thôi mà..." Thật sự không làm gì xấu xa đâu nha.

"Xê ra!" Mạnh mẽ kéo tay cô ra, mặt nàng nóng bừng bừng.

"Không." Cô tiếp tục động tác.

"... .."

Sóng nước dập dờn hòa cùng động tác của ai kia làm nàng thêm ngượng ngùng. Cố Hi Chi có một loại kích động muốn cắn chết cô ngay tại chỗ.

... Không phải chỉ tắm rửa thôi sao? Tại sao tay chị ta lại hoạt động linh hoạt như thế, chết tiệt!

Cố Hi Chi bị động tác kéo dài của cô đụng chạm nên có chút thất thần, ý chí dần dần bị hấp dẫn, nhưng..

Vừa nhận ra được có gì đó hơi khác thường, Khúc Hi Chi lấy tay ra nói, "Được rồi, đã tắm xong."

Cố Hi Chi đỏ mặt nhìn cô, "Chị... !"

"Hửm?" Dáng vẻ ngu ngơ.

Cố Hi Chi nhìn vẻ mặt vô tội của cô, lúc này nàng không chỉ muốn cắn chết cô, mà còn muốn ăn tươi nuốt sống luôn kia.

"Xê ra đi đồ khó ưa!"

*****

P/s: Quay lại thời kỳ khó khăn rồi đây T_T

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 55

"Được rồi, không ghẹo em nữa." Khúc Hi Chi lui lại một chút, không thèm trên nàng nữa, "Tắm nhanh đi, tôi muốn xem Vong Xuyên nữa." Cô nói xong rồi thật sự lau khô mình.

Một người bị bắt nạt đến cảnh giới cao nhất thì nhất định sẽ phản kháng hoặc âm thầm trả thù, nói chung là nàng nhìn thấy cô tắm xong rồi đi ra như chẳng có gì, Cô Hi Chi cảm thấy căng tức hận.

"Khúc Hi Chi!"

"Sao?"

"Quay lại đây."

"Hả? ... làm gì..." Cô vừa quay đầu lập tức bị đối phương đè lên thành bồn tắm. Cổ Hi Chi cúi đầu, tức giận nặng nề cắn môi cô.

Đội nàng hôn xong, Khúc Hi Chi dùng lòng bàn tay chạm lên môi mình, ánh mắt của nàng lại làm cô có chút dờ khóc dờ cười.

Nàng bị bắt nạt đến cực hạn mới làm ra chuyện như vậy ư? Nhưng bị bắt nạt như thế cũng chỉ có chừng ấy sát thương thôi ư??

Cô vò vò tóc nàng, "Lần này tha miễn chưa? Còn không mau tắm rửa đi!?"

Cổ Hi Chi nghiêng đầu qua chỗ khác, không thèm để ý đến cô nữa.

Cổ Hi Chi chờ Khúc Hi Chi tắm xong mới chậm chạp bò ra khỏi bồn tắm. Sau khi nàng về lại phòng ngủ đã thấy Khúc Hi Chi nằm trên giường, phim "Vong Xuyên" cũng được bật lên.

Trên tivi đang chiếu "Vong Xuyên", Cổ Hi Chi khần trương cả lên, "Chị nên đợi đến lúc công chiếu rồi coi, công hiến thêm tí lệ xem đài, bây giờ không cho phép coi."

"Lúc công chiếu tôi sẽ xem thêm lần nữa." Khúc Hi Chi không nói lời nào nữa bấm play bắt đầu xem.

Bộ phim cổ trang này là một tác phẩm hoàn chỉnh, ngoại trừ lúc quay thì đạo diễn và diễn viên đều đặc biệt nghiêm túc, hậu kỳ chế tác cũng rất có tâm, ảnh bìa đĩa mang tính quảng cáo rất tốt. Đoàn phim cũng nhất chí biên tập mấy cảnh Khúc Hi Chi đóng vai Ngọc Bách và hoàng đế U Minh nhằm mục đích tuyên truyền. Đến phần giới thiệu nhân vật, hình tượng Lục Yêu mặc hồng y ma mị sau khi rơi vào ma đạo hiện ra. Trang phục tuyệt đẹp cùng bộ lông mây tinh tế khiến nàng càng thêm lạnh lùng, kỳ thực hình ảnh này đẹp đến nỗi khó có thể rời mắt.

Hai người cùng xem tivi, Khúc Hi Chi vừa xem vừa khen, còn Cổ Hi Chi chỉ yên lặng ngồi một bên, xem ra có chút hững hờ.

Dù sao bộ phim truyền hình này cũng không tệ lắm, tuy lúc đầu Cổ Hi Chi vẫn suy nghĩ chuyện khác nên không chuyên tâm, nhưng sau hai tập nàng cũng chăm chú vào nội dung phim.

Thế nhưng khi chiếu đến tập thứ ba, tâm tình Cổ Hi Chi rõ ràng nôn nao hẳn lên.

Phân cảnh Lục Yêu chuyển thế không nhiều, tình cảm cùng hoàng đế U Minh tiến triển rất nhanh. Cảnh hôn sâu đầu tiên là khi Lục Yêu ở sườn núi Hương Ngọc, nàng không kìm lòng được hôn trộm hoàng đế U Minh khiến ông kinh ngạc. Lục Yêu cho rằng ông không thích mình nên có chút thương tâm. Kết quả là khi nàng muốn rời đi thì bị hoàng đế U Minh ngăn lại rồi hôn thật sâu.

Rất nhanh, hình ảnh cắt đến bầu trời đêm nở đầy hoa ở núi Hương Ngọc, Cổ Hi Chi kéo tay áo của cô, "Hay là đừng xem nữa."

Khúc Hi Chi nhìn nàng, "Em sợ cái gì?"

Cổ Hi Chi ấp a ấp úng không trả lời được.

Nghệ thuật của Khương Đồ chính là có thể đem sắc thái của những vật vô tri không có sự sống phác họa ra một tuyệt cảnh đặc biệt làm nổi bật nội dung phim. Góc quay bốn mươi lăm độ đặc tả nhân vật rất có tính nghệ thuật, diễn viên cũng không có góc chết, nam nữ chính có dung mạo tuyệt đẹp và kết cấu tình xảo. Nếu không có sự cố nào xảy ra, đích thực đây là một bộ phim không thể soi mói, nhưng nó cũng rất khó khiến khán giả chú ý tới tính nghệ thuật.

Trong phim, hoàng đế U Minh cùng Lục Yêu đứng ôm hôn trên núi Hương Ngọc. Màn ảnh đặc tả nụ hôn, hai diễn viên đều hôn đặc biệt mê ly. Khúc Hi Chi xem một lát, lại liếc nhìn Cổ Hi Chi đang cúi đầu, "Lúc đóng cảnh này em nghĩ gì vậy?"

Cổ Hi Chi ngồi một bên yên lặng nói, "Thì là... nghĩ giống Lục Y thôi."

"Yêu ông ta à?"

"... Ừ."

Khúc Hi Chi liếc nàng một cái, "Vậy lúc diễn chung tôi thì nghĩ gì?"

Cố Hi Chi, "... thì là... Không nói đâu."

"... Nói."

"Thật sự muốn tôi nói?"

"Ừm."

"Kỳ thực..." Nàng dừng một chút, "Chính là..." Lại dừng một chút, "... mau chóng kết thúc..."

"..."

Khúc Hi Chi hắng giọng một cái, "... Tôi làm em cảm ghét tới vậy à?"

"Vào lúc đó...à..." Âm thanh càng nhỏ hơn, "Có một chút."

Khúc Hi Chi không nói lời nào.

Phim vẫn còn đang phát, nhưng làm người ta mất hết hứng để xem. Khúc Hi Chi tua phim thật nhanh, dựa vào ký ức muốn tìm cảnh nào đó.

Cố Hi Chi thấy cô không nói lời nào mà lao thẳng đến TV tua tới tua lui, càng chột dạ, "Chị đang tìm gì vậy?"

Cô không để ý tới nàng.

Vẫn tiếp tục tua tới, hình ảnh, diễn viên, trang phục cùng cảnh tượng lần lượt biến đổi. Rất lâu sau, màn ảnh cắt đến đoạn Thiên cung tràn ngập sương mù, vườn đào mịt mờ trong sương mù bao phủ. Trong vườn hoa, cô gái mặc áo trắng đứng trên thanh chắn nháy mắt, người đàn ông mặc hồng y xuất hiện trên màn ảnh lảng lảng nhìn nàng, gương mặt rất đổi ôn nhu.

Đây là cảnh đem đến cảm xúc mãnh liệt nhất bộ "Vong Xuyên", cũng là cảnh lúc trước cô tập diễn với Cố Hi Chi, có điều nhân vật chính đã biến thành một người khác.

Cố Hi Chi nhìn cảnh Lục Yêu và Ngọc Bách trò chuyện trên màn hình, càng xem càng khó chịu, lại nói lần nữa, "Dừng xem nữa mà..."

Ai kia không thèm để ý đến nàng, nhưng trong phim, Ngọc Bách đã không kìm lòng được hôn Lục Yêu mất rồi.

Dựa theo kịch bản yêu cầu, với tình tiết này thì tay của Ngọc Bách sẽ để trên ngực của Lục Yêu, mà đúng là như vậy thật.

Nhánh hoa đào lớn cùng sương mù làm bối cảnh dưới vườn hoa càng thêm ảo diệu. Cảnh hai người đang hôn lập tức biến thành cảnh Ngọc Bách kéo Lục Yêu xuống, mà Ngọc Bách cũng động tình không nhịn được đưa tay dờn về trước ngực nàng..

Lạch cạch.

TV lúc này bỗng nhiên đứng hình. Cố Hi Chi liếc nhìn màn hình đen thui, rồi lại nhìn mặt Khúc Hi Chi. Nàng đột nhiên cảm thấy cái tivi đen sì kia thật sự cũng còn đẹp hơn sắc mặt của Khúc Hi Chi hiện giờ.

Kỳ thực, Khúc Hi Chi luôn nở nụ cười ôn nhu, giờ đây sắc mặt cô như thế đúng là không bình thường.

Khúc Hi Chi nhanh chóng hỏi, "Diễn cảnh này có NG không?"

Cố Hi Chi, "Không.."

Cô nhíu mày, "Vậy là diễn rất hợp nhau à?"

"Khụ... thật ra... Có một lần."

"Nói cách khác thì anh ta chiếm lợi được tới hai lần?"

"Cái này..." Trả lời thế nào cũng không được, Cố Hi Chi cực kỳ lo lắng.

"Thật ra thì... chỉ là đóng phim thôi mà, không cần tính toán nhiều vậy đâu. Không phải chị cũng cảm thấy thế sao?"

"Em không tính toán với anh ta nhưng lại tính toán với tôi?"

"Tôi đã nói rồi, đó là chuyện lúc trước." Nàng dừng một chút, chống lá gan nói, "Chị... không giống người dễ giận như vậy đâu ha."

Khúc Hi Chi nhìn nàng, không nói lời nào.

Nếu là người khác, có thể cô sẽ chẳng để tâm, nhưng nam chính là Đường Dur, lập tức sẽ khác nhau.

Không tiếp tục nói chuyện với nàng, Khúc Hi Chi xuống giường đi rót sữa uống, cô chả nói gì cũng chẳng thèm ngủ. Cố Hi Chi nhìn theo cô ra khỏi phòng ngủ, sau đó lại nhìn cô trở vào. Từ đầu đến cuối nàng đều cảm thấy cần phải nói gì đó cho rõ ràng.

Nàng vừa muốn giải thích, nhưng một chuyện huyền ảo đã phát sinh.

Chuông điện thoại ở đầu giường vang lên, phát hiện là điện thoại mình, Cố Hi Chi sững sốt, nhanh chóng cầm lấy nhìn màn hình. Sau khi nhìn thấy họ tên trên đó, Cố Hi Chi cảm thấy Khúc Hi Chi đang nhìn mình rất quái đản, nàng lại chậm chạp nghe máy.

Đã nửa năm nàng chưa nghe qua giọng người này, giọng của anh vẫn êm tai như vậy, "Tiểu Cảnh, dạo này khỏe không?"

Cố Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi rồi đáp lời, "Tôi... Cũng khỏe, anh... Có chuyện gì sao?"

"Ừ, gần đây bắt đầu tuyên truyền "Vong Xuyên" rồi, có một chương trình mời đoàn phim của chúng ta. Tôi muốn hỏi em một tiếng, em có đồng ý tham gia không?"

Chuyện như vậy tự nhiên sẽ có người của công ty sắp xếp, tình huống bình thường như vậy không nên cũng không cần hỏi nàng. Cố Hi Chi suy nghĩ một lúc, rất nhanh hỏi lại, "Có phải là chương trình "Chân Tâm Thoại" không?"

(*) Chân Tâm Thoại: lời nói thật lòng.

Chương trình "Chân Tâm Thoại" này là tiết mục trong nước HOT nhất hiện nay. Do show này có rất nhiều câu hỏi, khách mời tham dự nhất định phải trả lời thật lòng, nghệ sĩ nào đồng ý tham gia cũng coi như can đảm lắm, đổi lại, tiếng tăm của nghệ sĩ đó sẽ càng nổi hơn.

"Chuyện này... để tôi suy nghĩ lại đã." Cố Hi Chi không xác định.

"Được, tôi chờ em." Đường Dur tựa hồ cũng không nhất định phải nhận được đáp án ngay, "Còn một việc nữa, trước đây mỗi khi phát sóng phim, nam nữ chính nhất định sẽ tự tạo scandal giả, tôi đã xem qua kế hoạch mà công ty sắp xếp, em có ý kiến gì không?"

"Hả, tôi mới vừa trở về, còn chưa kịp nói chuyện với Hạt Hạt, chuyện này ngày mai rồi bàn lại, được chứ?"

"Đương nhiên được, thời gian không còn sớm, tôi không quấy rầy em nghỉ ngơi, ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Cố Hi Chi cúp điện thoại, lại nhìn về phía Khúc Hi Chi.

Khúc Hi Chi chỉ liếc nàng một cái thật sâu, bỏ ly sữa bò xuống rồi leo lên giường ngủ.

Bầu không khí vốn dĩ rất vui vẻ tựa hồ trở nên hơi kỳ quái. Cố Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi nằm xuống, chần chờ một lúc rồi bò lại bên người cô hỏi, "Chị... Có phải đang tức giận không?"

Không có ai thêm phản ứng nàng.

Cố Hi Chi tự mình tự giải thích, "Anh ta đã nửa năm không liên lạc với tôi, hôm nay đúng là quái đản."

Vẫn không phản ứng nàng.

Cố Hi Chi ngóc đầu nhìn cô, "Anh ta chỉ bàn với tôi chuyện công việc thôi mà."

Tốt xấu gì cũng không được đáp lại, Cố Hi Chi không nhịn được nói, "Chị nhìn bộ dáng này của chị đi, rõ ràng chị đang ghen."

Khúc Hi Chi không nhịn được mở mắt ra nhìn nàng, "Nếu vậy thì em sẽ đổ dành tôi sao?"

"Đương nhiên." Cố Hi Chi khá có đạo lý nói, "Chẳng phải tôi đang đổ dành chị sao?"

"Không có cách nào hay hơn à?" Ví dụ như: chứng nhận bảo đảm, tín vật định ước, hay tuyên bố chủ quyền gì đó.

Cố Hi Chi suy nghĩ hồi lâu, nhớ lại những hình ảnh trước đó, cố tích nặt nguyên nhân khiến cô nổi giận. Nàng nắm lấy tay cô đặt ở trước ngực mình, như là quyết tâm gì đó, chỉ khí hào hùng lên tiếng, "Vậy thì..." Mặt lại đỏ, "Tôi cũng cho chị chiếm tiện nghi một lần..."

"..."

Khúc Hi Chi nhìn dáng vẻ chân thành của nàng, nhìn nửa ngày mới ôm lấy cổ rồi hôn nàng, "Đồ ngốc."

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 56

Năm mới chưa qua lâu lại bước vào thời kỳ bận rộn. Bộ phim "Vong Xuyên" sắp phát sóng, scandal của nam nữ chính được công chúng xào nấu nóng hừng hực. Khác với trước đây, bộ phim truyền hình này đã từng có Khúc Hi Chi tham dự, quan hệ bất hòa giữa hai người Cố - Khúc lại được đem ra bàn luận. Điều khiến người ta muốn chuyển ghế chăm chú xem cuộc vui chính là: lúc tin tức Cố - Khúc bất hòa đang trong khí thế ngất trời thì trên mạng lạng lẹ lan truyền tấm hình hai người ôm hôn thân mật.

Một số phản hồi trên một diễn đàn nổi tiếng có nội dung như sau:

LZ à, kỹ thuật PS của bạn cũng được đấy, tôi nhận cậu làm đồ đệ ha.

Vong Xuyên có gì hay đâu chứ, dùng mọi cách kéo Tiểu Khúc nhà tôi xuống làm gì, đúng là không có đạo đức!

Oa oa a a a , bức ảnh này nhất định là thật rồi. Tôi sịp hai con người này hơn ba năm rồi, lần này thực sự real đó ~

LS: có gì tốt đâu chứ, người đại diện đều nói bức ảnh này chụp lúc quay "Vong Xuyên" thôi. Khương Đồ cũng đứng ra làm chứng rồi đó. Không biết các người muốn tự lừa dối mình bao nhiêu lần mới có thể đưa hai người ý đến với nhau đây. Đầu phải chỉ có một hai người chứng kiến bất hòa giữa hai người đâu.

"Bảng đề cử" nào đó lấy tiểu Khúc nhà tôi để câu vote đây mà. Năm năm rồi, có thể đổi chiêu mới được không, nếu có tài năng thì sao không giỏi giựt giải sớm sớm đi?!

LS: tự mình cảm thấy hài lòng, nếu không phải idol của mấy người thờ chân vào thì Lý Tư Gia Lệ nhất định sẽ biết ai mới là chủ nhân tốt nhất của bộ phim đó.

Buồn cười, thật sự có thực lực thì không cần giả thuyết nhiều vậy đâu. Nếu cô ta có bản lĩnh thì lần này lấy giải diễn viên xuất sắc đi rồi hãy nói cứng ha!

Các người đang nói chuyện gì vậy, đang yên đang lành mà, chỉ là hình diễn viên sau hậu trường thôi, nhiều năm qua có thấy scandal nào đâu. Like +1

Các người đừng như vậy, mọi người đều hài lòng về tấm hình này, nếu là giả thì thương tâm chết rồi, hic hic

... ..

...

Trong phòng trang điểm sau hậu trường, Cố Hi Chi lướt sơ qua blog, thấy chuyện bức ảnh cũng không có gì quá to tát, nên yên lòng cất điện thoại.

Nhắc tới cũng thật lạ, thời điểm Lâm Minh Linh tung bức ảnh này trùng khớp với lúc tin bất hoà của nàng và Khúc Hi Chi bùng phát. Nếu là người khác, công chúng sẽ rất dễ tin bức ảnh là thật, nhưng do có quá nhiều chuyện chứng minh quan hệ chênh lệch của hai người, nên đa số mọi người rất khó tin loại quan hệ kỳ lạ giữ ấy, nhiều lắm chẳng qua chỉ cảm thấy đây là một chiến lược mới. Khuyết điểm duy nhất chính là: đối với loại chiến lược này, nhiều người đều cảm thấy Khúc Hi Chi rất vô tội, tung ảnh như thế để Pr cho bộ "Vong Xuyên" thì hết sức quá đáng, nên đề tài này được tranh luận khá gay gắt.

Trên chương trình "Chân tâm thoại" kỳ này, một mặt để tuyên truyền phim, mặt khác chính là muốn giải thích hiểu lầm cho rõ ràng, tránh khỏi việc chữa lợn lành thành lợn què.

Hạt Hạt đối chiếu kịch bản chương trình, Cố Hi Chi trang điểm xong rồi tán gẫu với thành viên khác trong đoàn. Do tiết mục này được phát trực tiếp, nên nhiều diễn viên cũng có chút hồi hộp.

Chương trình này lấy sự thật riêng tư làm mảnh lõi, muốn duy trì một show truyền hình nhất định phải tạo được dấu ấn đặc biệt. Ban tổ chức sẽ trao đổi câu hỏi với người đại diện trước khi chính thức phát sóng, chỉ cần không quá giả tạo hoặc là lộ vấn đề riêng tư quá mức. Người đại diện sẽ thông qua kịch bản, nhưng bản thân khách mời tuyệt đối không biết trước câu hỏi.

Hạt Hạt làm xong quy trình, cảm thấy thỏa đáng lại hướng về Cố Hi Chi ra hiệu OK. Lúc này Cố Hi Chi mới đi vào phòng quay.

Mùng chín của năm mới, cũng là ngày 14 tháng 2. Cố Hi Chi bận rộn công việc đến độ chân không chạm đất, mà Khúc Hi Chi thì vẫn còn nằm nghỉ ngơi ở nhà.

Ăn cơm tối xong, Doãn Quân ngồi xem tivi trong phòng khách như thường lệ. Khúc Hi Chi vừa thay đồ xong chuẩn bị đi đâu đó, cô lướt ngang qua

phòng khách thì dừng lại, ngồi xuống cạnh bà. Doãn Quân vừa chuyển kênh vừa hững hờ hỏi, "Hôm nay trời đẹp, sao con không ra ngoài chơi đi, ngồi đây làm gì?"

Khúc Hi Chi ngồi trên sofa trả lời, "Xem xong một chương trình sẽ lập tức đi ngay."

Doãn Quân đưa chiếc điều khiển từ xa cho cô, "Từ lúc con học trung học, mỗi năm vào ngày này, trước cửa nhà đều có rất nhiều bé trai bé gái không mời mà tới, sao năm nay không thấy ai hết vậy?"

"Xử lý mấy chuyện này cũng không phải chỉ có mình mẹ biết làm đâu." Giọng nói cô hơi hột.

"Ừ cha, con gái của mẹ đã hiểu được cách từ chối người khác rồi ư". Doãn Quân tựa như cười mà không phải cười, "Ba con nói con tìm ông lấy chiếc nhẫn kim cương eza, tính tặng cho ai vậy?"

"Mẹ biết mà." Khúc Hi Chi chuyển đến kênh đang chiếu "Chân Tâm Thoại".

Doãn Quân quay đầu nhìn cô, "Con cảm thấy con có thể ở cạnh nó dài lâu sao?"

"Đúng."

"Mẹ thấy vẫn nên kiềm chế một chút đi, eza không thể đem tặng bậy được. Nếu các con có thể yêu nhau một năm mà không xa rời thì hãy nói."

"Con với em ấy sẽ không tách ra đâu, tặng bây giờ hay sau này không khác nhau."

"Thật à?"

"Thật."

Doãn Quân nhún mày, "Tốt lắm, nếu các con tách ra, sau đó không cho phép ở cạnh nhau nữa."

"Được." Khúc Hi Chi thẳng thắn trả lời.

Tám giờ rưỡi tối, tiết mục chính thức phát sóng. Sau khi khách mời thực hiện xong một loạt hoạt động, máy phát hiện nói dối cũng được đem ra. Chỉ khi đến phiên mình hỏi đáp mới có ánh sáng chiếu lên mặt diễn viên đặc tả lên màn ảnh. Chương trình sẽ kiểm tra phản ứng của điện não và phát rõ số liệu cho khán giả xem đài, nhưng kết quả khảo nghiệm lại do chuyên viên công bố.

Dựa theo trình tự, Cố Hi Chi là người thứ năm bị hỏi. Đường Dư theo sát Cố Hi Chi, ánh đèn nhanh chóng soi tới, giọng nói của MC xuất hiện trong micro.

"Cố Hi Chi tiểu thư, câu thứ nhất: Hiện tại đã có bạn trai chưa?"

"Chưa có." Trả lời ngay, thuận lợi qua ải.

"Câu kế tiếp." MC nói tiếp, "Đường Dư tiên sinh, lúc quay "Vong Xuyên" anh có khoảnh khắc nào động tâm với nữ chính không?"

Màn ảnh lớn đặc tả Đường Dư, anh trả lời như thể không cần suy nghĩ quá lâu.

"Có."

Chỉ cần một chữ thôi, dưới sân khấu nhất thời xuất hiện tiếng hoan hô.

Doãn Quân đang xem tivi nghe xong vấn đề này, hướng về Khúc Hi Chi nói, "Đây là chương trình trực tiếp hả?"

"Đương nhiên."

"Vậy con còn ở đây làm gì?! Hôm nay là lễ tình nhân, bạn gái bé bỏng lại ở bên cạnh người có dụng tâm, con có thể yên tâm như vậy à?"

"Con với em ấy hẹn gặp sau khi xong tiết mục này, hơn nữa em ấy không thích Đường Dư."

"Lúc chú Lý của con theo đuổi mẹ, mẹ còn tưởng mẹ không thích ba của con đây."

Khúc Hi Chi bất đắc dĩ liếc nhìn bà một cái, lại xem đồng hồ, "Được rồi, bây giờ con đi tìm em ấy đây."

Đường phố vào lễ tình nhân náo nhiệt hơn rất nhiều. Tại trung tâm thành phố, có thể nhìn thấy từng đôi nam nữ ôm hoa tươi đi khắp nơi. Rất nhiều doanh nghiệp hưởng ứng ngày lễ tổ chức các hoạt động ưu đãi, dù đã tối nhưng dòng người trong cửa hàng vẫn không giảm.

Khúc Hi Chi đậu xe đứng chờ ở cạnh tòa nhà lớn, cô cũng nhắc cho Cố Hi Chi báo đang chờ nàng dưới lầu, nhưng đúng là chờ lâu thật.

Dựa theo nhật trình ước định, tiết mục quay tới mười giờ rưỡi sẽ kết thúc. Đúng mười giờ rưỡi, Khúc Hi Chi mới đợi được Cố Hi Chi, chỉ có điều là cùng

nàng xuống lầu còn có Đường Dur và vài người trong đoàn phim.

Cố Hi Chi xuống lầu ngay lập tức nhìn thấy xe của Khúc Hi Chi. Do chuyện của bức ảnh vừa rồi nên Cố Hi Chi đặc biệt rất cẩn thận. Nàng sợ những người đi cùng truy hỏi, chỉ nhắn cho Khúc Hi Chi một tin.

Khúc Hi Chi ngồi trong xe nhìn thấy nàng, cô vốn định xuống xe đón nàng, nhưng trước khi mở cửa đã nhận được tin nhắn:

Chút nữa tôi cùng Đường Dur và tổ phim chụp một tấm ảnh. Chị ở đây chờ tôi tí, khi nào xong tôi sẽ trở về tìm chị.

Khúc Hi Chi nhìn tin nhắn, xuyên qua cửa sổ xe thấy nàng và Đường Dur, cô thả tay khỏi cửa rồi trả lời:

Ừ

Buổi tối ngày đông lạnh lẽo, Cố Hi Chi và Đường Dur lên xe cùng đi tới tiệm ăn nào đó, vội vã chụp mấy bức ảnh liền muốn rời khỏi.

Vào lễ tình nhân mà làm việc trễ như vậy, Cố Hi Chi vốn cũng không tình nguyện. Sau khi kết thúc còn phải tiếp tục tạo scandal càng khiến nàng cảm thấy vô lực.

Không có minh tinh nào muốn dựa vào quan hệ bừa bãi của mình để duy trì danh tiếng, nhưng với tình huống trước mắt, nàng muốn cự tuyệt sự an bài của công ty cũng không được.

Mùi vị đồ ăn cũng không tệ lắm, chỉ là Cố Hi Chi không có tâm trạng để ăn. Nhìn thấy anh chàng nhiếp ảnh kết thúc công việc, Cố Hi Chi cũng vội lấy túi xách chuẩn bị rời đi.

Thật ra ngồi chung Đường Dur giống như bị trói cả ngày, thấy Cố Hi Chi phải đi, anh cũng đứng lên theo, "Giờ cũng muộn rồi, em đi đâu để tôi đưa."

"Không cần đâu." Từ khi tiết mục kia kết thúc, Cố Hi Chi đã cảm giác anh ta càng lúc càng kỳ quái, "Tự tôi về được rồi."

"Chỉ đưa em một đoạn thôi, chuyện nào ra chuyện đó, an toàn của em là quan trọng nhất." Anh nói rất có lý, đồng thời không thể chối cãi, "Đi thôi."

Đường Dur đưa Cố Hi Chi trở lại tòa nhà lớn khi này, lúc đó đã mười một giờ rưỡi đêm. Cố Hi Chi nhìn thấy xe của Khúc Hi Chi vẫn đậu ở đó, nàng dứt khoát xuống xe. Đường Dur ngừng bên cạnh xe Khúc Hi Chi, nhìn nàng xuống xe, cũng không phát sinh nghi vấn gì.

Nàng đã từng ném trái tim vì của sự chờ đợi, bây giờ thấy Khúc Hi Chi chờ mình lâu như vậy, trong lòng Cố Hi Chi tràn ngập áy náy và tự trách, hôm nay lại là ngày đặc biệt như vậy... Cố Hi Chi vừa lên xe lập tức bắt đầu xin lỗi Khúc Hi Chi.

"Tôi không ngờ sẽ lâu như vậy, xin lỗi, tối nay không thể cùng chị...."

"Không sao." Khúc Hi Chi nhìn xe Đường Dur rời đi trong gương chiếu hậu, "Anh ta biết em gặp tôi sao?"

"Anh ta không có hỏi, tôi cũng không có nói." Cố Hi Chi suy nghĩ một chút, còn nói, "Tôi cảm thấy trong thời gian này chúng ta có thể tránh bao nhiêu thì nên tận lực tránh cho tốt, thế nên tôi mới không đến tìm chị." Nàng dừng một chút, "Có phải là chị cảm thấy tôi rất vô dụng không..."

"Không có." Khúc Hi Chi nắm chặt tay nàng, "Tôi tán thành em làm như thế, cũng không cho phép em tự nói mình như vậy."

Trong lòng Cố Hi Chi có loại tư vị không nói nên lời, "Nếu tôi có thể mạnh mẽ hơn một chút thì tốt rồi."

"Nghĩ lung tung gì thế." Cô khẽ vỗ tay của nàng, lại xem đồng hồ, "Còn có hai mươi phút nữa là qua ngày rồi, tôi dẫn em đến một nơi."

Cố Hi Chi hơi hiếu kỳ, "Nơi nào?"

Khúc Hi Chi đáp ga, không nói lời nào.

Mặt sông vào mùa đông bao la mà yên tĩnh, cây cầu gỗ cũ kỹ không hề bớt hoang vu vì ngày lễ đặc biệt.

Sắp đến 12 giờ đêm, ánh đèn neon và tàu bè vẫn toả sáng khắp mặt sông, cây cầu cũng được lên đèn khá sặc sỡ.

Khúc Hi Chi dừng xe dưới cầu, để Cố Hi Chi chờ một lát, sau đó cô tới cửa hàng tiện lợi bên cạnh mua đồ. Đã muộn như vậy mà vẫn còn du khách và vài đôi tình nhân ngắm cảnh, Cố Hi Chi đứng tại chỗ đợi một lúc, lại sốt ruột đi dạo dọc bờ hồ.

Cũng không biết tại sao hôm nay du thuyền vẫn còn vận hành vào mùa đông lạnh giá thế này, chỉ là ánh đèn LED quảng cáo đặc biệt hấp dẫn sự chú ý của nàng. Cố Hi Chi nhìn một lúc cảm thấy mắt có chút khó ráp, thấy Khúc Hi Chi vẫn chưa về lại chuẩn bị đi tìm cô.

Tuy nàng không biết tại sao muộn như vậy mà cô còn mang mình tới đây, nhưng cô nhất định có lý do của mình. Tối hôm nay nàng đã làm lỡ thời gian lâu như vậy, hiện tại bất luận cô làm gì hay đi đâu thì nàng đều muốn đi cùng.

Khu buôn bán cách bờ sông một con đường cái, xuyên qua vành đai xanh có thể nhìn thấy rất nhiều cửa hàng tiện lợi, nhưng lúc này nàng chỉ lo ngắm cảnh nên không để ý mình đang đi đâu.

Nàng vừa quyết định đổi chủ ý tìm cô, bỗng nhiên khách sạn bên kia sông đối diện chiếc cầu xinh xắn vang lên một tiếng chuông.

Cuối cùng cũng qua ngày, Cố Hi Chi thất thần nhìn chiếc đồng hồ bên tòa nhà, nhưng tiếng la hét của mọi người trên cầu khiến Cố Hi Chi tò mò nhìn về hướng mặt sông.

Trên mặt sông rộng lớn vô bờ, mấy chiếc du thuyền chạy đan xen nhau, tựa hồ đang nỗ lực điều chỉnh vị trí của mình. Tính từ góc độ của Cố Hi Chi, những chiếc du thuyền này canh đúng chỗ đèn LED trực diện với nàng. Do lúc đầu mấy chiếc du thuyền chưa vào đúng vị trí, nên Cố Hi Chi không phát hiện những chữ kia có chỗ gì đặc biệt. Khi du thuyền nhanh chóng chạy đến vị trí, đèn LED trên chín chiếc du thuyền xuất hiện chữ hoàn chỉnh lập tức hấp dẫn ánh nhìn của tất cả mọi người.

Pháo hoa trong nháy mắt tỏa ra khắp nơi, người trên cầu kinh ngạc nhìn dòng chữ nối liền rồi chụp ảnh lia lịa. Cố Hi Chi nhìn dòng chữ kia, trong lòng chợt sản sinh một loại cảm giác nói không nên lời.

Trên mỗi tấm bảng LED to lớn chỉ có một chữ, nối liền cùng tạo thành một câu:

Cố Tiểu Cảnh, lễ tình nhân vui vẻ!

Mấy người trên cầu nhất thời ước ao, ghen tị tới cực điểm với cái người tên Cố Tiểu Cảnh kia, họ dồn dập hò hét biểu đạt sự bất mãn.

Cố Hi Chi đứng bên bờ thu hết vào đáy mắt mấy chữ chói sáng đó, nàng vội nhắm mắt lại lẳng lặng bình tĩnh vài giây, nàng xác định đây không phải ảo giác mới mở mắt ra lần nữa.

Một bên sông khác lại bắn pháo hoa đặc biệt mỹ lệ, cả bầu trời đầy hoa rực rỡ, mấy chữ trên du thuyền cũng biến đổi, vị trí trình tự cũng đổi nốt, chẳng bao lâu đã biến thành hình trái tim khổng lồ.

Có tiếng bước chân ở phía sau dừng lại, Cố Hi Chi xoay người thì nhìn thấy Khúc Hi Chi đang mặc một chiếc váy trắng, trên tay cô cầm một bó hoa tươi phiêu dạt trong gió.

Cô vẫn ăn mặc như cũ, mang dưới chân một đôi giày cao gót, mái tóc đen dài buông xõa bên hông. Tuy ngày đông giá lạnh, nhưng y phục của cô rất đơn bạc. Cô đứng cách nàng không tới 1 mét, nhìn nàng mỉm cười. Dưới ánh trắng, lông mi cô thật dài tựa hồ nhiễm phải một tầng sương trắng, sắc mặt đặc biệt nhu hòa.

"Valentine vui vẻ, vốn định làm xong sớm một chút, nhưng hơi trễ rồi."

Cô bước tới gần nàng, đặt bó hoa tươi vào tay nàng, lại lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn kim cương, muốn nâng tay trái của nàng lên, "Không cầu em sẽ yêu tôi nhiều, chỉ hy vọng em càng ngày càng yêu tôi."

Cố Hi Chi nhìn bàn tay cô đặt trên không trung, trầm mặc.

Khúc Hi Chi nhướn mày, "Không muốn?"

Nàng ngẩng lên nhìn cô rồi lắc đầu.

Khúc Hi Chi lại hướng về tay nàng gần một chút.

Cuối cùng Cố Hi Chi cũng đưa tay trái về phía cô.

Khúc Hi Chi đeo nhẫn kim cương vào ngón áp út của nàng, rồi nắm chặt tay nàng nói, "Đã đeo vào rồi thì vĩnh viễn không được tháo xuống, cũng mãi mãi không được rời bỏ tôi, biết chưa?"

Cố Hi Chi không nói lời nào, đại khái là không nói được gì.

Khúc Hi Chi trực tiếp ôm nàng.

Xa xa, cách bờ sông mười mét, chiếc xe màu đỏ ngừng đã lâu. Người phụ nữ tóc xoăn mặc một chiếc áo lông ngồi trong xe, cô nhìn một cô gái khác đang lặng yên trong gương chiếu hậu rồi lên tiếng, "Tin tức của tôi không sai, Khúc Hi Chi đúng thực là ở đây." Cười cợt, "Thế nào, tình cảnh này làm cô có thật nhiều cảm xúc đúng không?"

Cô gái ngồi phía sau chỉ nói, "Chị Tiểu Cảnh hạnh phúc là tốt rồi."

"Tôi không hiểu nổi, nếu thích thì tại sao không đi tranh giành?"

"Thích và yêu không giống nhau, cô đối với Khúc tiểu thư chỉ là một mực muốn giữ lấy thôi."

"Cô thì biết cái gì." Sắc mặt người phụ nữ lập tức lạnh đi.

Cô gái ngồi phía sau không tiếp tục nói nữa.

Người phụ nữ ngồi ở chỗ tài xế thấy cô gái kia không nói, lại nở nụ cười, "Nói đi nói lại, chuyện của cô thật sự không nên nói ra sao?"

Cô gái lập tức ngẩng đầu nhìn người phụ nữ, ngữ khí rất kiên định, "Nếu cô nói ra, chúng ta lập tức ôm nhau chết chung."

Người phụ nữ ngồi ở chỗ tài xế nhìn cô gái một chút, "Thần kinh."

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Chương 57

Phim "Vong Xuyên" thắng lớn, độ hot của nam nữ chính liên tiếp tăng cao, hợp đồng chương trình truyền hình và quảng cáo cũng không ngừng tăng. Chuyện này khiến Cổ Hi Chi hồi niệm lại lúc mới thành danh được khán giả ưa ái. Mặc dù khen chê không đồng nhất, nhưng ngày càng nhiều người khi nhìn thấy nàng sẽ gọi nàng một tiếng thượng tiên nương nương.

Do tình cảm của Ngọc Bách và Lục Yêu xâm nhập quá sâu vào lòng người, rất nhiều người rất thích ghép hai người với nhau, mà hai người này đều hay tương tác trên mạng xã hội nên liên tiếp được bàn đến, nhiều lần leo lên đứng đầu danh sách tìm kiếm.

Hiện tượng này đối với Cổ Hi Chi mà nói không thể nghi ngờ là một việc đáng vui mừng. Gần đây, câu Hạt Hạt bị hỏi nhiều nhất là tại sao không có đạo diễn lớn nào ký kết phim với nàng, mà Hạt Hạt cũng sẽ vô cùng trấn định đáp lại: đạo diễn lớn rất nghiêm túc và cẩn trọng, cần phải đợi một quãng thời gian nữa.

Sự thật đích thực đúng là như vậy. Một diễn viên hot hay không là một chuyện, có thể được chế tác lớn giao cho vai nữ chính lại là chuyện khác. Có rất nhiều diễn viên hot trên màn ảnh đều là diễn vai quần chúng, thậm chí lẫn lộn hơn nửa đời người cũng không có cách nào đóng được một bộ điện ảnh. Đối với một diễn viên mà nói thì phim nhựa nghệ thuật và thức ăn nhanh tuyệt đối khác nhau. Nếu cả đời chỉ có thể đóng phim truyền hình, mặc dù được nhiều người yêu thích thì đối với diễn viên cũng là một loại tiếc nuối.

Ai cũng thích nghe khen ngợi, Cổ Hi Chi cũng không ngoại lệ. Gần đây, mấy bộ phim nàng đóng đều được đề cập với tần suất tương đối cao trên nhiều diễn đàn. Lúc rảnh thì Cổ Hi Chi rất thích xem mấy tin tức về mình trên mạng.

Thừa dịp Khúc Hi Chi đang tắm rửa, Cổ Hi Chi lại ngồi trước máy tính.

Nàng mở diễn đàn, click vào topic có tên mình rồi không chút khách khí mở ra.

Xem qua khá nhiều bài viết, cuối cùng Cổ Hi Chi rút ra kết luận về một số chủ đề: Một là scandal với Đường Dur, hai là tin đồn bất hòa với Khúc Hi Chi, ba là tác phẩm và dung mạo của mình.

Liên tục nhìn mấy trang topic, sắc mặt Cổ Hi Chi không phải dần tốt lên mà là có xu thế khó coi. Khúc Hi Chi tắm xong thì thấy sắc mặt của Cổ Hi Chi, cô lại nhìn vào máy tính hỏi, "Sao vậy?"

Cổ Hi Chi hừ một tiếng, bỏ lại máy tính rồi leo lên giường.

Khúc Hi Chi tới trước máy vi tính nhìn một hồi, khoe môi lập tức cong lên.

"Em vào nghề mấy năm rồi? Mấy chuyện nghi kỵ này cũng làm em tức giận hả?"

Cổ Hi Chi ôm gối nhìn trần nhà, "Bọn họ đều yêu thích và ca ngợi chị, nhưng nghi ngại tôi vô hạn."

"Chuyện này rất bình thường mà." Khúc Hi Chi quay đầu lại đánh giá nàng, "Nhưng tôi thấy em hình như cũng giống từng đi bom ngực a."

"Chị!" Cổ Hi Chi tức giận ném gối xuống, ườn ngực, "Chị giấu cho kỹ đi, tôi bom ngực chỗ nào hả?"

Khúc Hi Chi đứng dậy rời khỏi máy tính, đi tới trước mặt nàng ngồi xuống, mỉm cười, "Sao mà thấy được, hay là..." Một tay cô đưa tới, "Để tôi kiểm tra một chút?"

"... ! !" Cổ Hi Chi đỏ mặt lui về phía sau, thuận tiện ném gối vào cô, "Lưu manh!"

Gối trúng vai cô rồi tuột xuống, Cổ Hi Chi thấy cô khẽ nhú mày, lập tức hỏi, "Có sao không?"

Khúc Hi Chi lắc đầu, nhưng lại che ngực.

Cố Hi Chi càng gấp, liên tục tới gần cô, "Rốt cuộc có sao không..."

Nàng nói chưa dứt lời lại bị đẩy ngã trên giường. Khúc Hi Chi thì thào vào lỗ tai nàng, "Vậy cũng lừa được em ha!?"

Cố Hi Chi dùng sức đẩy cô ra rồi trừng mắt.

Khúc Hi Chi kìm chế tay nàng, chuẩn bị hôn môi nàng.

Thấy cô lại muốn làm bậy trên người mình, Cố Hi Chi nói qua khe hở khi đang bị hôn, "Đừng... Tôi, tôi có chuyện muốn nói với chị."

"Ừm." Cô không hôn nữa, nhưng vẫn giữ chặt nàng, "Nói gì."

"Tôi..." Lời chưa kịp ra khỏi miệng cũng không biết làm sao mở miệng.

Chuyện là vậy: mấy ngày trước, nàng cùng Lương Ưu Ưu đi ăn cơm chung với bạn gái mới của cô. Lương Ưu Ưu miệng thúi tò mò hỏi cô tại sao lại để móng tay, đương nhiên Cố Hi Chi bảo là để cho đẹp. Kết quả là Lương Ưu Ưu sững sờ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng thật lâu, mãi đến khi ăn cơm xong chuẩn bị về nhà thì Lương Ưu Ưu mới nhắn tin cho nàng, nguyên văn là:

Cậu ngu thật hay giả ngu vậy hả?! Cậu có xem phim tôi gửi không? Cậu tình nguyện bị áp cả đời tôi không quan tâm, nhưng chả lẽ cậu không sợ Khúc tiểu thư nhà cậu đi tìm người khác giải quyết nhu cầu sinh lý sao.

Một lời thức tỉnh người trong mộng. Cố Hi Chi nhìn tin nhắn kia chỉ cảm thấy cô đang nói xàm xí, nhưng sau mấy ngày, nàng càng nghĩ càng thấy lời cô nói cũng đúng. Mấy ngày qua, nàng đều suy nghĩ cách giải quyết. Khúc Hi Chi vất vả lắm mới có một ngày rảnh rỗi ở đây, nàng đương nhiên muốn cùng cô bàn bạc chuyện này.

Nhưng làm sao mở miệng đây? Chẳng lẽ nói: chị để tôi áp một cái coi? Chị ấy sẽ đồng ý sao? Sẽ bị chị ấy cười chết mất!

Càng nghĩ càng thấy sự tình không ổn, Cố Hi Chi tần ngần một lát, lại thấy cô đang nhìn mình chăm chú. Nàng vốn định trực tiếp dùng hành động biểu đạt ý đồ của mình. Tuy da thịt trắng nõn của cô sẽ kích động người khác phạm tội, nhưng loại căng thẳng này không phải nói khắc phục là khắc phục được ngay.

"Tôi..." Nàng gờ tay lên, đang muốn vòng lấy cổ của cô thì chuông điện thoại vang lên.

Khúc Hi Chi nhìn điện thoại của mình đặt ở bên giường, rồi lại nhìn Cố Hi Chi. Cô sửa sang lại quần áo đi nghe điện thoại.

Giấy đầu tiên bắt điện thoại, nghe được Khúc Hi Chi gọi tên, Cố Hi Chi lập tức cảm thấy đêm nay lại tiêu tùng rồi.

"Gillian, có việc gì?"

Gillian, tên tiếng Hoa là Chung Lâm Dư, là người mẫu đẹp nhất trong giới điện ảnh, ngôi sao hot nhất showbiz. Cô là bạn tốt của bạn gái Lương Ưu Ưu. Mọi người quen nhau lúc cùng ăn cơm từ nửa tháng trước. Lúc đó, cô mới chia tay ảnh đế Tiêu Tịch, tâm tình vô cùng xấu, thậm chí có dấu hiệu chán đời muốn tự tử. Nhiều ngày qua, tâm trạng của cô đã dần được cải thiện, chỉ có điều ngày nào cô cũng phải nhắn tin và điện thoại cho Khúc Hi Chi mới chịu.

Do cô nàng không công khai quan hệ của mình và Khúc Hi Chi, thậm chí ngay cả bạn gái của Lương Ưu Ưu cũng không biết. Vì lẽ đó, Chung Lâm Dư tìm đến Khúc Hi Chi cũng không có gì sai. Tuy Cố Hi Chi có ý kiến đối với chuyện này, nhưng mỗi lần Khúc Hi Chi muốn công khai quan hệ của hai người thì đều bị nàng phản đối, đúng là mình tự làm tự chịu.

Không giống với mấy người mẫu ăn chơi trác táng, Chung Lâm Dư là nghệ nhân đặc biệt giữ mình trong sạch. Cô cũng không có quá nhiều ham mê tiêu cực, tính cách lại trầm tĩnh. Tình huống như vậy làm Cố Hi Chi khó có thể tàn nhẫn quyết tâm nói không với cô. Nhiều lúc cô biết mình không nên tiếp tục làm phiền Khúc Hi Chi, nhưng tâm trạng bồn chồn khiến Khúc Hi Chi không có cách nào thờ ơ.

Quả nhiên, Khúc Hi Chi tiếp điện thoại xong rồi nói với Cố Hi Chi, "Cô ấy bảo đang ở quán bar uống rượu thì bị vài người đồng nghiệp làm khó dễ, để tôi đến đó xem thế nào."

Cố Hi Chi nhìn đồng hồ, "Gi cơ? Chị đi liền bây giờ đó hả?!"

Khúc Hi Chi khoanh tay trước ngực nhìn nàng, "Nửa đêm rồi mà tôi còn ra ngoài tìm cô gái khác, em thật sự không thích tôi đi chứ gì!"

"Vốn là...." Cố Hi Chi quay đầu không thèm nhìn cô, "Tôi chỉ là tức nước vỡ bờ thôi. Thật ra trong lòng tôi thích nhất chính là Đường tiên sinh, chị cũng không phải không biết."

Nếu nàng không nhắc đến Đường Dư thì tốt rồi. Cái tên này mau chóng kéo mây đen đến ngọn cỏ bầu trời. Khúc Hi Chi nhìn nàng, gật đầu nói, "Được, tôi đến xem Gillian." Cô xoay người rồi đi.

Cố Hi Chi nhìn bóng người kiên quyết của cô, nàng nhận ra mình nóng nảy nên đùa quá trớn rồi. Nàng lập tức xuống giường ngăn cô lại, "Ai cho chị đi tìm cô ta."

"Em đó."

"Tôi không cho phép." Cổ Hi Chi lập tức nói, "Chị đi tìm cô ta cũng được, nhưng nhất định phải dẫn tôi theo."

"Tại sao?" Cô nhìn nàng, "Em không thích tôi mà, sợ cái gì?"

"Tôi..." Cổ Hi Chi nói không ra lời, chỉ kéo tay cô không cho cô đi, "Không cho chị đi một mình."

"Ồ, em thích Đường Dư mà?"

"Đương nhiên không." Cổ Hi Chi lập tức nói, "Nếu chị dẫn tôi đi cùng, tôi sẽ toàn tâm toàn ý với chị."

"Vậy tại sao em lại muốn đi cùng tôi?" Cô háng giọng một cái, "Đúng là tức nước vỡ bờ sao?"

Cổ Hi Chi rừ mi mắt xuống, "Không biết."

Khúc Hi Chi không nhịn được xách lỗ tai nàng lên, "Đồ ngốc, bộ nói một câu êm tai khó lắm sao?"

"À há, tôi thích chị." Cổ Hi Chi lập tức đổi giọng.

"Không có thành ý." Cô nhìn đồng hồ, "Trước tiên gọi điện cho Lương Ưu Ưu cùng đi đi. Đề phòng cô ấy suy nghĩ nhiều khi nhìn thấy em đi chung tôi."

"Ồ." Cổ Hi Chi quay đầu gọi điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 58

"Là chất kịch độc, là ảo giác, quyết đoán và tuyệt tình, là sức sống tuổi thanh xuân. Ngày 16 tháng 6, bộ phim "Xương Bò" sẽ ra rạp đúng hẹn."

Tấm áp phích lớn tuyên truyền bộ phim điện ảnh bao trùm mấy tầng công ty Hoa Ngô. Do Cổ Hi Chi và Thành Ủy đóng vai chính, nên bộ phim "Xương Bò" bắt đầu được tuyên truyền toàn diện. Cổ Hi Chi giữ vai nữ chính trong phim nên thu hút được sự quan tâm của ban giám khảo, nàng được đề cử tranh giải trong buổi liên hoan phim, Cổ Hi Chi được mọi người kỳ vọng rất nhiều.

"Không có gì tốt hơn tin này, Hạ Tuyết được đề cử năm hạng mục - hạnh phúc cả năm." Triệu Linh vừa vào văn phòng đã báo tin tốt, Hạt Hạt nghe nói thế lập tức hỏi, "Tiểu Cảnh hả?"

Triệu Linh nhướn nhướn mày, "Cô cảm thấy thế nào?"

Hạt Hạt mừng tí mắt, lập tức nói, "Tôi sẽ báo tin cho Tiểu Cảnh liền."

Gần đây Cổ Hi Chi đều ở trong phòng bận làm một chuyện rất bí mật. Công việc thực sự quá bận rộn, nhưng làm xong hết thảy mà nàng còn có thể kiên trì trở lại văn phòng. Còn nàng rốt cuộc đang bận gì, ngoại trừ mấy bà đi lao công ra thì cũng không có ai biết.

Tia sáng rọi khắp phòng, Cổ Hi Chi đối mặt với bản vẽ chống cầm kiểm tra, cảm thấy chỗ nào chưa ổn thì nàng nhanh chóng cầm bút vẽ vẽ chỉnh chỉnh tiếp.

Từ khi chiếc nhẫn kim cương được Khúc Hi Chi tìm về thì hình tượng của cô trong lòng nàng so với nữ thần Athena (*) của Hy Lạp còn lớn hơn nhiều. Chỉ trong một đêm mà cô lại có thể tìm thấy chiếc nhẫn kim cương bị thất lạc. Khúc Hi Chi trong lòng nàng đã không còn là một người lợi hại và có bản lĩnh nữa, mà là một người rất thần kỳ, một nhân vật thoát ly thế tục, một nữ thần vĩ đại nhất trong số các nữ thần.

(*) Athena: là nữ thần của chiến tranh và chiến thắng, đồng thời cũng là nữ thần của trí tuệ, trí thức và nghệ thuật. Biểu tượng: cú và cây olive. Con gái của Zeus và nữ thần biển cả.

Nàng vì báo đáp cô, cũng vì muốn biểu đạt tâm ý tôn sùng với cô. Dưới sự kích động của mình, Cổ Hi Chi quyết định vì cô vẽ một bức tranh nữ thần, để biểu đạt tâm tình của mình.

Có tiếng gõ cửa vang lên, Cổ Hi Chi nhìn bản vẽ, rồi cảm vải che lên, sau đó chậm chạp đi mở cửa.

Hạt Hạt rất vui vẻ, cũng không ngại đáng về thần bí của nàng, chỉ đứng trước cửa nói, "Đề cử."

Cổ Hi Chi ngẩn người, lúc đầu nàng không nghĩ cô có ý gì, sau đó nhanh chóng nở nụ cười thật tươi, nhưng nét cười cũng lập tức bị không chế bót.

"Đề cử thôi mà, trước đây không phải là không có." Dừng một chút, "Còn ai được đề cử nữa không?"

"Doãn Từ là cái tên đắt giá cho vai nữ chính, đương nhiên sẽ không thiếu cô ta. Còn lại là Triệu Hựu Lan và Dư Ca, có điều hai người này không có hy vọng quá lớn, đây là ý kiến mọi người nhận định."

"Nói cách khác, Doãn Từ vẫn là đối thủ lớn nhất của tôi."

"Đúng. Có điều lần này mọi người đều rất tin tưởng cậu. Chúng ta đã xem Doãn Từ trong bộ Ngu Cơ rồi, cô cũng chẳng có gì gọi là tiến bộ đột phá. Tôi nghĩ nếu đã quen với hình tượng của cô thì vai diễn trong phim sẽ không được đánh giá cao." Hạt Hạt nói tới chỗ này lại cao hứng lên, "Tiểu Cảnh, tôi có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cậu nhận giải nữ diễn viên xuất sắc nhất. Bây giờ độ HOT của cậu trên màn ảnh cũng không tệ lắm, chỉ cần lần này thành công, tương lai đại diện cho Trung Quốc hướng ra thế giới cũng không xa."

Cô nói đến hài lòng hả hê, Cố Hi Chi thực sự không nhịn được nói, "Đừng có khuếch đại như vậy."

Nói thì nói như thế, Cố Hi Chi cũng vui vẻ quá xá.

Gần đây Khúc Hi Chi chủ yếu chuyển công việc từ thiện làm trọng tâm sự nghiệp. Cô thường bôn ba vào mấy khu núi rừng nghèo khó. Có lúc phương tiện thông tin trên núi không tốt lắm, mấy ngày không thể liên lạc.

Tuy không biết đối phương có thể thấy tin tức của mình hay không, nhưng sau khi nghe mình được đề cử, Cố Hi Chi vẫn không nhịn được gọi nhân tin chia sẻ niềm vui:

Tôi được đề cử rồi, chị mau trở về tham dự lễ trao giải với tôi đi.

Ở một vùng núi xa xôi hẻo lánh khác, chẳng bao lâu thì điện thoại của Khúc Hi Chi nhận được tín hiệu, cô liên tiếp nhận được rất nhiều tin nhắn. Cô mở hộp thư ra, lướt qua lướt lại, thấy một dãy số quen thuộc thì lập tức mở ra. Cô đọc xong tin nhắn lại nhất thời mỉm cười.

"Lăng Tiêm, trong vòng nửa tháng, chúng ta xử lý xong chuyện bên này, sau đó trở về."

Khí hậu nóng nực nên Lăng Tiêm chỉ ngồi trên xe uống nước, "Tôi chỉ hận không thể trở về trong vòng một phút."

Kim Đình là giải thưởng quan trọng của nghệ sĩ, mấy năm gần đây mới tổ chức định kỳ mỗi năm một lần. Từ tháng năm đến tháng tám, được bình phẩm bởi những người chuyên nghiệp có uy quyền trong nền công nghiệp giải trí thực hiện.

Do đêm trao giải này có công hiệu như một bản Phong Thần, nên rất nhiều đạo diễn liều mạng đổi lịch trình để không bỏ lỡ.

Lần này "Xương bồ" đề cử năm giải thưởng, trong đó có giải đạo diễn xuất sắc nhất, nữ diễn viên chính xuất sắc nhất và diễn viên mới triển vọng, đối với đoàn phim mà nói thì đây tuyệt đối là một chuyện làm phấn chấn lòng người.

Mãi đến tận trước khi diễn ra buổi lễ một ngày thì Khúc Hi Chi mới nhận được thư mời, đồng thời cũng là khách mời danh dự trao giải cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất. Sau khi biết tin này, phản ứng đầu tiên của Hạt Hạt là: Hi Chi trao giải cho Hi Chi, nhất định phi sẽ có chuyện vì điều đáng xem.

Cố Hi Chi biết ý nghĩ của cô, nhưng nàng vẫn bảo không có chuyện gì chắc chắn thì đừng nói lung tung.

Lễ trao giải diễn ra vào thứ hai. Trước đó một ngày, Khúc Hi Chi vừa về thành phố đã nhanh chóng lái xe đón Cố Hi Chi ra sân bay từ sớm. Đại khái là người gặp việc vui thì tinh thần cũng thoải mái, nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy sức sống của Cố Hi Chi, Khúc Hi Chi nói, "Em nhìn thấy tôi nên mới vui vẻ như vậy, đúng không?"

"Đúng vậy." Tâm tình tốt nói chuyện cũng cực kỳ dễ nghe, "Đúng rồi, chờ buổi lễ kết thúc, tôi còn có một món quà muốn tặng chị."

Tối hôm qua nàng chính thức vẽ xong sắc thái của nữ thần. Tuy không phải kiệt tác nghệ thuật nổi tiếng gì, nhưng nàng xuất thân từ trường nghệ thuật mà, nàng vẽ cũng đâu có tệ lắm.

"Thật không?" Lần đầu tiên nghe nàng nói muốn tặng quà cho mình, Khúc Hi Chi cười cười nói, "Kỳ thực em không cần phí tâm chuẩn bị cho tôi quà gì đâu, em chính là món quà quý nhất của tôi rồi."

Ngồi sau xe bị không khí làm nổi da gà, Lăng Tiêm không nhịn được háng giọng một cái, nhắc nhở hai người chú ý ngôn từ tránh làm người khác buồn nôn.

Hôm nay tâm tình Cố Hi Chi rất tốt, cũng không kịp nhớ còn có người trong xe, còn bảo là, "Chờ chị thấy quà của tôi xong nhất định sẽ tự hào về bản thân hơn nữa đó."

"Thật không?" Cô nghe xong trái lại có chút ngạc nhiên, "Vậy em nói cho tôi biết tôi là người thế nào đi?"

"Ừm..." Suy nghĩ, "Dịu dàng, xinh đẹp, thần kỳ, thiên phú bẩm sinh?" Từ cuối cùng là tán thưởng diễn xuất của cô.

Khúc Hi Chi lĩnh hội hình dung của nàng, nhanh chóng nói, "Cái cuối cùng là nói khả năng hả?"

Cố Hi Chi vốn không nghĩ ngờ gì, lát sau lại thấy ánh mắt gian gian của cô đầy thâm ý, bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Khúc Hi Chi!" Trùng

Lăng Tiêm ngồi phía sau muốn tự đâm đuôi hai mắt, cô háng giọng lần nữa, "E hèm..."

Lăng Tiêm băng qua đường đón xe. Cũng may chỗ tổ chức lễ trao giải không xa, Lăng Tiêm xuống máy bay được nửa giờ cũng không tiếp tục đi cùng hai người nữa.

Mới vừa xuống máy bay thì trời bắt đầu mưa, cũng may là bốn giờ chiều mới dự thăm dò. Cố Hi Chi đề nghị Khúc Hi Chi mặc váy đỏ giống mình, nhưng Khúc Hi Chi vẫn tránh né thị phi thận trọng chọn màu đen.

Đi dự thăm dò đương nhiên còn có các thành viên của đoàn làm phim. Thành Úy được đề cử giải nam diễn viên mới xuất sắc nhất, anh mặc trên người một bộ vest đen rất bánh trai, phong cách Anh Quốc khiến nhiều khán giả trẻ yêu thích. Tuy rằng chỉ đứng bên cạnh anh ta thôi, nhưng Cố Hi Chi vẫn có thể cảm giác được khí chất rõ rệt.

Trong một buổi liên hoan phim sẽ có một tập hợp lớn các diễn viên trong giới điện ảnh tụ hội. Rất nhiều người quen biết Cố Hi Chi đều lên tiếng chúc mừng. Có lẽ phải tranh giải với Doãn Từ nên tâm tình của Cố Hi Chi cũng vô cùng phấn khởi.

Lễ trao giải chính thức bắt đầu lúc bảy giờ tối. Tuy đã trải qua tình cảnh này rất nhiều, nhưng sau khi ngồi xuống, Cố Hi Chi lại vô cùng lo lắng, ngược lại Thành Úy lần đầu tiên tham gia lại tương đối nhẹ nhàng, anh vẫn ở bên nàng trấn an đừng quá khẩn trương.

Tất cả buổi lễ trao giải nào cũng đều xếp giải quan trọng ở cuối cùng, chẳng hạn như giải nam - nữ chính xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất và bộ phim điện ảnh xuất sắc nhất, do vậy mà Cố Hi Chi cũng không mấy quan tâm giải thưởng lúc đầu.

Buổi lễ tiến hành được một nửa thì bắt đầu trao giải cho diễn viên mới. Do Thành Úy được đề danh trong đó, nên lúc này Cố Hi Chi mới chú ý tập trung.

Tình trạng của Thành Úy và nàng không giống nhau lắm, anh chàng này tuyệt đối là người mới trên màn ảnh nên đoạt giải hoàn toàn không có gì đáng bất ngờ. Trước khi MC công bố thì Cố Hi Chi đã nói, "Chúc mừng."

Thành Úy ngồi kế nàng mỉm cười tự tin, "Cảm ơn."

Trên đài, MC bắt đầu mở phong thư, màn ảnh cắt làm tư trực chiếu bốn người mới. Cố Hi Chi nhìn MC mở phong thư ra rồi lại nhìn đối phương cầm micro nói. Tất cả mọi người đều im lặng chờ đợi kết quả.

MC vẫn cứ kéo sự hồi hộp rất lâu. Cuối cùng màn ảnh lớn cũng phóng to hình ảnh diễn viên mới lên, không khí căng thẳng hơn, MC cầm micro đọc to:

"Chúc mừng Thành Úy!"

Mỉm cười, đứng lên, cúi chào. Thành Úy rất thành thực và thận trọng, dù chỉ là lên đài lĩnh thưởng và phát biểu cảm nghĩ cũng rất trịnh trọng.

Nhìn chàng trai lĩnh thưởng xong, Cố Hi Chi mừng rỡ nhưng sau đó lại càng căng thẳng hơn. Nàng không nhịn được nhắn tin cho Khúc Hi Chi:

Tôi hơi căng thẳng, làm sao bây giờ?

Khúc Hi Chi rất nhanh trả lời:

Doãn Từ cùng lắm là hòa với em thôi, tự tin lên, còn nửa giờ thôi, cố lên.

Nhìn thấy Khúc Hi Chi hồi âm, Cố Hi Chi có thêm chút động lực, khôi phục tinh thần rồi tiếp tục quan sát lễ trao giải.

Phim điện ảnh dự thi có phong cách đặc biệt phong phú. Bộ "Xương bồ" thiên về phong cách văn học trở thành đại biểu. Từ giải diễn viên mới xuất sắc cho đến giải nữ chính xuất sắc, ở trung gian đều phát video quảng cáo làm tâm trạng Cố Hi Chi cũng trầm trùng theo. Rót cuộc đã tới phần trao giải nữ chính xuất sắc nhất, Cố Hi Chi càng căng thẳng hơn, lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Thành Úy vẫn chú ý tâm trạng của nàng, nhìn thấy nàng khẩn trương nắm chặt đùi, anh động viên, "Không cần lo lắng, chúng tôi đều tin tưởng chị."

Tiết mục nhảy vừa kết thúc, MC bắt đầu tán gẫu giới thiệu giải thưởng. Cố Hi Chi nghe tiếng Thành Úy nói, nàng nghiêng đầu qua chỗ khác, "Tôi chỉ sợ phụ lòng kỳ vọng của mọi người."

Thành Úy cười, "Đừng nói lời ừ rừ vậy chứ, chúng tôi đều muốn chị trúng cử mà."

"Được rồi." Giọng người MC to rõ vang vọng khắp phòng. Cố Hi Chi ngẩng đầu lên nhìn về phía sân khấu. Nữ MC tươi cười nhìn màn ảnh, "Nói lâu như vậy rồi, tôi nghĩ mọi người nhất định rất mong chờ kết quả, vậy bây giờ chúng tôi xin mời khách mời danh dự lên trao giải—— người đã đạt danh hiệu nữ chính xuất sắc nhất của năm ngoái - Khúc Hi Chi tiểu thư và Phó tổng giám đốc công ty truyền thông - Khổng Gia tiên sinh lên sân khấu mở phong thư."

Âm nhạc vang lên khắp phòng, trên sân khấu, Khúc Hi Chi khoác tay Khổng Gia bước lên sân khấu. Dưới ánh đèn, vẻ đẹp rạng ngời của cô không dính chút bụi trần. Đi tới chính giữa sân khấu, MC giống như tìm được đề tài mới khá hứng thú, cười cười hướng về Khúc Hi Chi nói, "Diễn viên Khúc, theo

chúng tôi được biết thì năm ngoái cô đoạt giải nữ chính xuất sắc, năm ấy Cố Hi Chi tiểu thư còn được đề cử chung với cô nữa, năm nay cô ấy lại được đề cử giải nữ chính. Tôi biết hai cô trước đây có hợp tác, vậy cô có lời gì muốn nói với cô ấy không?"

Màn ảnh lớn đặc tả hai người, Khúc Hi Chi mỉm cười, nói vắn tắt, "Tôi chỉ muốn nói rằng em ấy rất xuất sắc. Dù kết quả thế nào thì sự nỗ lực và kiên trì của em ấy là không thể phủ định."

"Hay, hay." MC nói tiếp, "Vừa nãy có người nói tôi trao giải quá chậm làm mọi người rất hồi hộp, vậy bây giờ tôi không nói nhiều nữa. Không tiên sinh, hiện tại mời ngài mở phong thư ra cho chúng tôi đáp án."

Màn ảnh cắt đến đàn ông trung niên, ông cười gật đầu, rồi lấy phong thư trên khay cảm trong tay. Không khí hội trường căng thẳng theo từng vết xé của phong thư. Ông lấy danh sách đạt giải ra.

Xuất phát từ thân sĩ phong độ, tổng giám đốc Khổng xem xong danh sách sau đó giao cho Khúc Hi Chi, ra hiệu cô đọc tên lên. Khúc Hi Chi cũng khá phớt lờ nhận danh sách.

Màn ảnh lớn chia ra làm tư đặc tả bốn người nữ chính, vẻ mặt của họ đều vô cùng thần nhiên. Doãn Từ nhìn ống kính mỉm cười, tuy Cố Hi Chi cũng có cong khóe môi, nhưng nụ cười rõ ràng không tươi bằng năm ngoái.

Đã đoạt giải thưởng này quá lâu, nàng rất quan tâm, không muốn giải vô cũng giả vô không được.

Trên sân khấu, Khúc Hi Chi nhận danh sách rồi cầm micro lên, tầm mắt rơi vào dòng mực đen trên giấy trắng. Cô đợi một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía thính phòng tìm vị trí nào đó.

"Giải nữ chính xuất sắc nhất của Kim Định năm nay chính là..." Cô dừng một chút, nhìn về phía Doãn Từ, âm thanh vững vàng mà chăm chú.

Đại khái là đã ở chung một thời gian, nên nàng có thể nắm bắt được phần nào tâm tình của đối phương. Nói chung nghe cô sắp đọc tên, Cố Hi Chi cũng không quá bất ngờ.

"Doãn Từ."

... ..

...

Tiếng vỗ tay, âm nhạc, tiếng cười đùa. Toàn bộ phòng trao giải trong nháy mắt bị những âm thanh vui sướng này bao phủ. Màn ảnh một giây trước còn chia làm bốn, thoáng chốc lại tập trung trên người Doãn Từ. Cố Hi Chi lẳng lặng nhìn hiện trường, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Không đúng, giải thưởng này nhất định có vấn đề." Thành Úy đang yên lặng ngồi ngừng nhìn thấy kết quả như thế, ngay lập tức liền thất sắc.

Có người nghe được lời anh ta nói nên quay đầu lại nhìn, Hạ Tuyết ngồi một bên vẫn không nói gì, bà háng giọng một cái, "Thành Úy, không nên nói chuyện lung tung."

Bị Hạ Tuyết răn dạy, Thành Úy có chút oan ức quay đầu nhìn Cố Hi Chi, "Chị Tiểu Cảnh..."

"Không sao đâu." Cố Hi Chi ra hiệu anh bình tĩnh, "Kết quả này không có sai."

"Nhưng chị..."

"Thành Úy." Cố Hi Chi thật lòng nói, "Tôi và Doãn Từ vốn có tỷ lệ ngang nhau, cô ấy đoạt giải là chuyện rất bình thường."

Thành Úy thấy nàng trấn định như thế, cũng không biết nói cái gì cho tốt.

"Doãn Từ, cô 'Doãn'! Hoan nghênh lên sân khấu lĩnh thưởng." MC đồng đặc nói to. Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn Doãn Từ đang mặc một bộ trang phục đậm nét Trung Hoa đứng lên khỏi ghế, sau đó cô cúi chào cảm ơn khán giả. Nàng nhất thời im lặng không nói gì.

Từ phía dưới lên tới sân khấu, Doãn Từ vẫn tao nhã mỉm cười dịu dàng. Đây không phải là lần đầu cô đoạt giải, nên biểu hiện của cô không chút máy may kích động, nhưng đích thực là rất vui sướng.

Kết quả xác định không thể nghi ngờ gì nữa. Lúc cô phát biểu cảm nghĩ, Cố Hi Chi cũng không có hứng thú chút nào. Sau khi đã xác nhận kết quả này, Cố Hi Chi quay đầu nói với Thành Úy, "Trao giải xong rồi, cũng không còn chuyện gì nữa, tôi đi trước."

"Chị Tiểu Cảnh..." Thành Úy muốn đuổi theo, nhưng Hạ Tuyết lại nói, "Đừng đuổi theo, để cô ấy yên tĩnh một chút đi."

Thành Úy nhìn bóng lưng của nàng, vẻ mặt phi thường phức tạp.

Con mưa day dằng tựa như muốn gột rửa cả thành phố, không khí bên ngoài cửa sổ rất trong lành và tươi mát. Phòng trao giải ở trên tầng cao nhất, bước lên thăm dò ra khỏi đó có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố xuyên qua cửa sổ thủy tinh.

Thành phố xa lạ, phong cảnh cũng khác nhau, nhưng tâm trạng này cứ kéo dài bốn năm.

Cố Hi Chi đứng sát cửa sổ, lặng lẽ nhìn tòa tháp cao sừng sững trong màn mưa, ánh mắt trầm buồn xa xăm.

Một vài diễn viên lặng lẽ dừng bước sau lưng nàng, sau đó cất giọng reu rầy.

"Ồ, nhìn xem ai đây nào, diện quần áo đồ rực rỡ ghê ha, chắc đang chuẩn bị đi lĩnh giải nữ chính xuất sắc nhất phải không?"

Âm thanh sắc bén tràn ngập trào phúng, Cố Hi Chi thu lên tầm mắt, nàng rõ ràng bị thanh âm này hấp dẫn sự chú ý.

Cố Hi Chi nhận ra giọng nói này. Cô ta đã từng diễn vai phụ trong bộ "Vong Xuyên", nhưng sau đó lại bị Lâm Minh Linh thế vai.

"A? Tôi chả hiểu giải nữ chính xuất sắc nhất gì đó là cái gì, có điều bộ đồ cô ta đang mặc là một cặp với Khúc Hi Chi đó nha. Tôi vẫn cảm thấy chỉ có Khúc Hi Chi tiểu thư mới có thể tôn được cái thần của nhân hiệu thời trang tao nhả này."

"Ồi ôi ôi, đừng có nói như vậy chứ. Diễn xuất của cô ta vốn đã không bằng Khúc Hi Chi rồi, vóc dáng đó làm sao mà qua nổi?"

"Đúng đúng đúng, tuyệt đối không thể nói như vậy được. Người ta chỉ cùng tên với Khúc Hi Chi thôi mà, các người lấy trời với đất đặt chung chỗ thì sao có ý nghĩa?"

"Khụ, tôi cũng chỉ là hiểu kỳ thôi. Cô nói mọi người đều là diễn viên cùng thời, tại sao có người sớm đoạt giải nữ chính xuất sắc nhất rồi, mà lại còn có người được đề cử liên tục bốn năm nhưng chẳng lấy nổi một lần? Cô thấy cô ta có lòng tự trọng không?"

"Lòng tự trọng?" Có người đang cười, "Nếu tôi là cô ta, hoặc là trực tiếp giải nghệ diễn viên, hoặc là đã sớm vượt qua Khúc Hi Chi rồi. Người như vậy mà tự trọng cái gì?"

Lời châm biếm trào phúng sắc bén không ngừng đâm vào tai, Cố Hi Chi yên lặng nhìn màn mưa bên ngoài, rất lâu sau đó mới quay đầu nhìn về phía mấy nữ diễn viên.

"Dù tôi có kém cỏi, nhưng vẫn tốt hơn các cô cả vạn lần."

Mấy nữ diễn viên thấy nàng phản kích, lập tức dùng ngôn ngữ tấn công nàng. Bất kể họ nói gì, Cố Hi Chi đều làm bộ không nghe thấy, một mình xoay người đi vào cầu thang.

Buổi tối bầu trời đen mịt, không có lấy một ngôi sao. Ánh trăng trở nên mờ nhạt trong màn mưa. Cố Hi Chi ra khỏi quán rượu, nàng xuất thân lễ bước trên con đường trống trải dưới cơn mưa rả rích.

Nàng chẳng biết đi đâu, chỉ biết là không muốn thấy bất kỳ người quen nào, cũng không muốn mắt mặt trước người khác.

Nước mưa ào ào vào lòng đất, nện lên thân thể đến phát đau. Cố Hi Chi lặng lẽ đi trong mưa, mí mắt cũng nhẹ nhàng rủ xuống.

Một loại cảm xúc khó tả khiến nàng không còn lo sợ trời mưa, thậm chí cảm thấy đang được nước mưa gội rửa, ngược lại sẽ tỉnh táo một ít.

Đây là lần cuối cùng.

Cố Hi Chi tự nhủ.

Nàng sẽ không chọn điện ảnh nữa.

Không biết qua bao lâu, bắt đầu có một chiếc xe chậm chậm theo sau nàng. Nàng đi, xe cũng chạy, nàng ngừng, xe cũng dừng.

Cuối cùng, Cố Hi Chi không nhịn được dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn người trong xe. Chủ nhân chiếc xe kia tựa hồ cũng đang đợi thời khắc này. Thấy nàng ngẩng đầu, người kia chậm rãi quay cửa sổ xe xuống.

"Thương tâm đến thế sao, nếu bị truyền thông chụp được, chắc sẽ làm bão trên báo à nha!" Lâm Minh Linh ngồi sau xe lặng lẽ nhìn Cố Hi Chi mỉm cười, "Nước mưa lạnh như thế, đồ của cô ướt hết rồi, hay là lên xe ngồi đi?"

Cố Hi Chi lạnh lùng liếc cô một cái, rồi quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Minh Linh cười nói, "Tôi nghe nói người đoạt giải nữ chính xuất sắc nhất là Doãn Từ. Tuy tôi không hiểu điện ảnh cho lắm, có điều cô đoán thử xem, nếu người đầu cùng cô ta hôm nay là Khúc Hi Chi thì kết quả thế nào?"

Cố Hi Chi dừng bước, lặng lẽ nhìn mặt đường xa xăm trống trải.

Diễn xuất của Doãn Từ không có đột phá, mà tác phẩm hai năm qua của Khúc Hi Chi lại có linh khí phi phàm. Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, Khúc Hi Chi sẽ không thua cô ấy.

"Tôi nghĩ cô cũng biết kết quả." Lâm Minh Linh nói tiếp, "Cô xem a, Khúc Hi Chi so với Doãn Từ còn tốt hơn, mà cô lại không bằng Doãn Từ. Cô cảm

thấy mình có tư cách gì ở cạnh Khúc Hi Chi?"

Cố Hi Chi chậm rãi xoay đầu lại, "Vì vậy lúc này cô xuất hiện ở đây là muốn chia rẽ mối quan hệ của chúng tôi?" Nàng cười khẩy một tiếng, "Mơ đi"

Lâm Minh Linh cười cười, không nhanh không chậm nói, "Tôi không phải muốn cưỡng cầu cô điều gì cả, chỉ muốn cô hiểu rõ hiện trạng thôi." Dừng một chút, "Thời gian cô và Khúc Hi Chi ở cạnh nhau cũng không ít, tôi nghĩ cô chắc hẳn phải biết, bất luận là bối cảnh gia đình hay sự nghiệp giữa hai người cũng chả có gì xúng. Cô nhỏ yếu đến nỗi tôi chỉ cần động thủ một chút là có thể giết chết rồi. Bây giờ Khúc Hi Chi yêu thích cô thì còn có thể kiên nhẫn, nhưng tương lai thì sao đây? Một mớ phiền phức, một thứ vô dụng tàn phế, cô tin tưởng cô ấy sẽ đối tốt với cô thật à?"

"Tàn phế..." Cố Hi Chi nhàn nhạt cắn môi, "Tiếp tục đi, lấy bản lãnh của cô tiếp tục khuyên tôi đi, xem có thể thành công không?"

"Lần này mất đi giải nữ chính xuất sắc, công ty Hoa Ngõ sẽ đóng băng cô." Lâm Minh Linh cười càng ôn nhu, "Lúc trước tôi quên nói cô biết, sở dĩ Tôn Đình Hữu làm khó cô, là bởi vì tôi." Giọng cô trong mưa rất rõ ràng, "Tổ tông nhà họ Tôn thật sự tích lũy không ít của cải, đủ cho Tôn Đình Hữu ăn uống, chơi gái, bài bạc cả đời. Đáng tiếc mấy đồng sự của công ty Hoa Ngõ đã sớm có lòng dạ khác, một lòng muốn lật đổ ông ta. Nếu tôi không cứu giúp thì ông ta đã sớm xong đời rồi." Cười cợt, "Tôi vốn không muốn nhúng tay vào mớ hỗn loạn trong công ty Hoa Ngõ đâu. Nhưng không may, đời này tôi không thể nhìn thấy Khúc Hi Chi ở cạnh người khác được. Chỉ cần cô được cô ấy, chuyện gì tôi cũng nguyện ý thử nghiệm. Còn tương lai của cô, tôi nghĩ nắm cổ phần trong tay là đủ quyền quyết định tất cả rồi."

Cố Hi Chi khó tin, "Thật sao?!"

Lâm Minh Linh cũng không bị tâm tình tiêu cực của nàng cảm hoá, cô tiếp tục nói, "Đúng rồi, bị công ty Hoa Ngõ đóng băng thì cô định làm thế nào? Tiếp tục tìm Khúc Hi Chi hỗ trợ sao?" Mím cười, "Cô còn dầy mặt làm chuyện này đương nhiên không sao, có điều Khúc Hi Chi là người dễ yêu chứ không phải công cụ để cô lợi dụng. Đứng đợi tới lúc bị người khác ghét bỏ mới giác ngộ ra nha."

Mưa vẫn rơi, xối ướt tóc và cổ của Cố Hi Chi. Nàng lặng lẽ nghe cô nói xong, cay đắng mỉm cười, "Còn gì nữa không? Thật ngại phải nói cô biết, những lời cô nói chẳng hề gây ấn tượng với tôi chút nào."

"Vậy à." Lâm Minh Linh cười, "Sớm đoán được cô sẽ nói vậy, nên tôi đã chuẩn bị cho cô một món quà."

Cô quay đầu nói với người bên cạnh gì đó, bên cửa khác của xe nhanh chóng mở ra, một gã đàn ông mặc vest đen mang theo một cô gái bước xuống xe. Cô gái tựa hồ bị gì đó trói buộc, tay chân không được linh hoạt, trên miệng cũng bị băng vải che mắt.

Gã đàn ông đưa cô gái tới trước mắt Cố Hi Chi. Cô gái bị mất thăng bằng, lập tức ngã xuống trước mặt Nàng. Nàng liếc nhìn cô gái nọ, dần dần lộ ra vẻ kinh ngạc, "Nhất Thanh?"

Bạc Nhất Thanh bị gã đàn ông áo đen kéo lên khỏi mặt đất, vẫn nhìn Cố Hi Chi lắc đầu.

Lâm Minh Linh xuống xe, cầm cây dù màu đỏ đối mặt với Cố Hi Chi rồi mỉm cười, "Vừa nãy đã nói rồi, bảo Tôn Đình Hữu làm khó dễ cô, là chủ ý của tôi. Thế nhưng đưa Bạc Nhất Thanh lên giường của ông ta, là chủ ý của Khúc Hi Chi."

Ánh mắt của Cố Hi Chi vì những lời này chuyển dời khỏi người Bạc Nhất Thanh, chậm rãi hướng về cô.

Lâm Minh Linh nói tiếp, "Không ngại nói cho cô biết, vì muốn bảo vệ thứ vô dụng như cô nên Khúc Hi Chi mới tìm Bạc Nhất Thanh thay cô đi lấy lòng Tôn Đình Hữu. Cô nghĩ bộ phim đó làm sao rơi vào tay cô hả? Cô không muốn lên giường, là Bạc Nhất Thanh lên giường giúp cô. Cô không muốn làm ông ta vui lòng, là Bạc Nhất Thanh miễn cưỡng vui cười trước mặt ông ta nói tốt vì cô. Thật không biết cô tàn nhẫn cỡ nào mới có thể trơ mắt nhìn một người không liên quan vì mình sa vào đầm lầy. Cô ấy mang thai, phá thai, đều vì muốn lấy một bộ phim cho cô, nhưng đổi lại thì..." Nụ cười cô gần như quỷ dị, "Cô lại mất đi giải nữ chính xuất sắc nhất."

Mưa rào xối xả, Bạc Nhất Thanh bị gã đàn ông giữ chặt vẫn cứ lắc đầu, tựa hồ muốn người kia đừng nói nữa. Lâm Minh Linh nhìn cô, sâu sắc cong khóe môi lên, hướng về Cố Hi Chi nói câu sau cùng.

"Quên nói cho cô biết nữa, ca phẫu thuật phá thai xảy ra vấn đề. Tử cung của cô ta cũng không còn." Dừng một chút, "Bởi vì cô, cô ta hầu như mất đi tất cả."

Nước mưa nặng nề rơi xuống, rơi vào da thịt phảng phất đau rát, tầm mắt hoàn toàn mờ hồ, giống như nước mưa cuồng bạo trào vào mắt.

Cố Hi Chi nhìn khoảng đen mờ hồ trước mặt, đột nhiên cảm thấy mắt đau rát, nước mắt lập tức không khống chế được, theo gò má chảy xuống.

Bạc Nhất Thanh dường như rất hận Lâm Minh Linh. Lúc cô ta nói ra câu sau cùng, mắt cô ta vẫn tàn nhẫn nhìn chằm chằm cô.

Lâm Minh Linh nhìn cô một lúc rồi khẽ mỉm cười, cất dù vào trong xe.

Gã đàn ông áo đen cũng nhanh chóng theo cô vào xe, bánh xe lướt qua bắn lên một lượng nước lớn. Cố Hi Chi không để ý thân thể đầy nước bùn, nàng chậm rãi đi tới trước mặt Bạc Nhất Thanh, giờ tay tháo miếng vải bịt miệng ra.

Vừa có thể mở miệng nói chuyện, Bạc Nhất Thanh khàn khàn nói, "Chị Tiểu Cảnh, chị đừng tin cô ta. Tất cả những gì cô ta nói đều là giả, cô ta bị thần kinh rồi!"

Cố Hi Chi kích động nhìn cô rơi lệ, đến nửa ngày không nói lời nào.

Thấy nàng không nói, Bạc Nhất Thanh vừa vội lại vừa khổ sở, "Chị Tiểu Cảnh, chị đừng như vậy, chị như vậy chính là mắc mưu cô ta!"

Đầu gối như bị sức mạnh nào đó ghì chặt, Cố Hi Chi đỏ mắt lẳng lặng nhìn cô, chân hơi khụy xuống.

"Chị Tiểu Cảnh? !" Bạc Nhất Thanh kinh ngạc nhìn nàng, mà nàng thì lại hoàn toàn cúi xuống đầu gối.

Nàng nặng nề quỳ gối trước mặt cô.

*****

P/s: Ngược tới rồi.

Hè về đã lâu, có bạn nào rảnh và nguyện giúp mình edit không nào?

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 59

"Doãn Từ lại giành chiến thắng vinh dự."

"Bộ phim nghệ thuật văn học đoạt giải xuất sắc, phá vỡ kỷ lục mười năm Kim Đình."

"Nghệ sĩ nhiều năm được đề cử lại thất bại."

"Chúc phúc trên lễ trao giải, Hi Chi vốn là bạn tốt."

... ..

...

Trên các tờ báo giải trí, tin tức liên quan tới buổi lễ trao giải che lấp cả bầu trời, lúc này trên mạng lại càng náo nhiệt hơn.

Trên một diễn đàn nọ, chuyện trao giải nữ chính xuất sắc nhất trở thành trọng điểm:

"Nghe nói tối qua trao giải nữ chính xuất sắc nhất rất gay cấn, kẻ tám lạng người nửa cân?"

"Trời a a a, bốn lần đề cử đều làm bia đỡ đạn, ngược tâm quá trời hà!"

"Doãn Từ đóng phim ăn đứt Hi Chi, có gì mà không phục."

"Có ai đề ý lúc tiểu Khúc cầm danh sách nhìn mà mặt buồn buồn không? Chẳng lẽ có mình tôi thấy sao?"

"Có dàn xếp hết đó, lần này Doãn Từ không hay bằng, Tiểu Cố đóng hay hơn nhiều mà."

... ..

...

Vô số lời đồn và bình luận lan truyền khắp giới giải trí tạo nên sóng gió. Sau khi đoạt giải, Doãn Từ được ca ngợi không ngớt, đèn hoa bay đến ngập trời. Tuy truyền thông cũng định phỏng vấn Cố Hi Chi, nhưng sau khi lễ trao giải kết thúc, giới báo chí không còn tìm nàng nữa.

Sáng sớm, mặt trời chói chang, Cố Hi Chi rời giường đi làm điểm tâm. Nàng đến nhà bếp không bao lâu lại nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Ra khỏi bếp mở cửa, nhìn thấy người ngoài cửa, Cố Hi Chi nhanh chóng cong khóe môi, "Sớm vậy."

Khúc Hi Chi đứng ngoài cửa nhưng tâm trạng không vô tư như nàng, "Tiểu Cảnh, em vẫn ổn chứ?"

"Rất ổn." Dáng vẻ nàng khó hiểu, "Sao vậy?"

"Em không nghe điện thoại của tôi, tối qua cũng không mở cửa cho tôi." Cô dừng một chút, "Là vì chuyện giải thưởng sao?"

"Không" Ngờ khi nàng hỏi hột, "Tôi qua tôi không có ở nhà."

Khúc Hi Chi liếc nhìn chiếc nhẫn trên ngón trỏ trái của nàng, lặng lẽ nói, "Hừm, chuyện tối qua..."

"Chuyện tối qua đã qua rồi, tôi không để ý nhiều, chị cũng đừng nói tới nữa." Cổ Hi Chi mở cửa ra, "Chị vào ăn sáng luôn không?"

Khúc Hi Chi chần chờ chốc lát rồi gật đầu.

Trong bếp đang đun lửa mở, Cổ Hi Chi vừa đóng cửa lại lập tức chạy vào nấu ăn. Khúc Hi Chi thả túi xách xuống, chậm chậm tới cửa phòng bếp, thấy nàng đeo tạp dề vật lộn với mớ khối dầu bên trong. Cô không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

Chốc lát chuông điện thoại reo lên, Cổ Hi Chi vội tắt bếp rồi vào phòng khách nghe điện thoại.

"Alo, Cổ Hi Chi nghe."

"Cố tiểu thư." Đầu bên kia điện thoại là giọng nam, "Công ty của cô muốn đổi Đại Ngôn khỏi hoạt động lần này, nhưng chúng tôi ký hợp đồng với Đại Ngôn đến ba năm lận. Công ty của cô bội ước phải bồi thường trách nhiệm. Cô có thể khuyên lãnh đạo công ty cô xem xét lại được không?"

"Xin lỗi." Giọng điệu của Cổ Hi Chi nghe rất nặng nề, "Những việc công ty quyết định, tôi không có cách nào thay đổi. Tôi rất tiếc khi các anh chịu tổn thất, nếu có cơ hội, hi vọng lần sau có thể hợp tác." Tắt điện thoại.

Khúc Hi Chi nhìn nàng dập máy, cô đi tới trước vài bước, "Có phải Tôn Đình Hữu lại làm khó dễ em?"

"Chắc là vậy." Cổ Hi Chi không quan tâm lắm, "Quên đi, gần đây tôi cũng không muốn xuất hiện trước công chúng"

"Chị là mất đi một giải thưởng thôi mà lại đối xử với em như vậy, tôi tìm ông ta nói chuyện một chút mới được." Cô vừa dứt lời liền đi lấy điện thoại.

Cổ Hi Chi thấy cô lấy điện thoại ra bấm, cũng không ngăn cản, nàng chỉ yên lặng đứng đó nhìn.

Điện thoại nhanh chóng được bắt, Khúc Hi Chi vẫn lễ phép với ông ta. Nói chuyện một lúc, hai người ước định thời gian hẹn gặp, sau đó cúp điện thoại. Khúc Hi Chi lập tức nhìn Cổ Hi Chi nói, "Không phải không giảng hoà được. Ông ta hẹn tôi ngày mai gặp mặt nói chuyện, chúng ta đi chung, được không?"

"Ừ." Cổ Hi Chi không có biểu cảm gì, "Tôi tiếp tục làm cơm."

Khúc Hi Chi gật đầu, lại tiếp tục lướt điện thoại, tựa hồ đang tìm gì đó.

Cổ Hi Chi quay đầu đi vào nhà bếp mấy bước, rồi bỗng nhiên dừng bước. Nàng đắm chiều nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ rồi cất giọng, "Khúc Hi Chi, chúng ta chia tay đi."

Động tác tìm kiếm bỗng nhiên khựng lại, Khúc Hi Chi ngẩng đầu nhìn bóng lưng của nàng, nhanh chóng vòng tới trước mặt nàng, "Em vừa nói gì?"

Cổ Hi Chi ngẩng đầu lên nhìn cô, nghiêm túc nói, "Khúc Hi Chi, tôi nghĩ kỹ rồi, chúng ta chia tay đi."

Khúc Hi Chi hơi kinh ngạc, nửa ngày mới lên tiếng, "Tại sao?" Cô dừng một chút, dường như nghĩ đến gì đó, "Vì chuyện giải thưởng sao?"

Cổ Hi Chi vô cùng lý trí, trấn định nói, "Hai người chúng ta, bất luận xét về phương diện nào cũng không xứng. Lúc trước, tôi quyết định ở cạnh chị, kỳ thực cũng là nhất thời kích động thiếu cân nhắc thôi. Tôi nghĩ kỹ rồi, tôi không có phúc phận gì đặc biệt để có thể tiếp nhận phần tình cảm này, cuộc sống như hiện giờ không phải là điều tôi muốn."

"Em nói dối." Khúc Hi Chi nhìn thẳng vào mắt nàng, "Lúc trước em chưa từng nói chúng ta không xứng, tại sao chỉ trong một đêm liền xuất hiện lý do này?"

"Chị tin cũng được, không tin cũng được. Tôi đã nói rõ với chị rồi." Nàng bình tĩnh nhìn cô, "Vài ngày nữa tôi sẽ ra nước ngoài cho khuây khỏa, chị đừng tìm tôi."

"Tôi không tin em nói." Khúc Hi Chi nghiêm túc nói, "Coi như là thật sự không muốn ở cạnh tôi đi nữa, cũng phải cho tôi biết một lý do thật lòng, được chứ?"

"Lý do thật sự chính là như vậy. Kỳ thực từ đầu tới cuối, tôi chỉ xem chút tình cảm này là thử nghiệm mà thôi."

"Đừng nói như vậy." Khúc Hi Chi bình tĩnh một lúc, nhìn nàng hỏi, "Nếu không phải do chuyện giải thưởng, chẳng lẽ có ai nói gì với em?"

"Không có."

"Do không được giải nên tâm trạng không tốt?" Khúc Hi Chi còn nói, "Tiểu Cảnh, em phải biết, lời chia tay không thể tùy tiện nói ra được. Tôi không muốn chỉ vì chuyện vụn vặt nhất thời mà vội đưa ra cách giải quyết nghiêm trọng như vậy."

"Không phải tâm trạng không tốt, cũng không phải tôi để tâm chuyện vụn vặt." Cố Hi Chi xem ra vẫn rất lý trí, "Chính là không muốn ở cạnh chị nữa."

"Tiểu Cảnh." Khúc Hi Chi càng nghiêm túc, "Em thừa biết những lý do đó không thể gạt tôi được. Em nhất định phải giấu tôi chân tướng mới chịu sao?"

Cố Hi Chi nhìn cô một lúc, bỗng nhiên nói, "Được, nếu chị nhất định muốn biết cái gọi là chân tướng, tôi có thể nói cho chị biết. Chị nói không sai, là do chuyện trao giải tôi qua."

"Thật sự là do chuyện trao giải đó sao?" Khúc Hi Chi không còn kiên nhẫn, "Tiểu Cảnh, chị là vận may em không tốt mà thôi, thất bại hoàn toàn có thể làm lại mà."

"Làm lại?!" Cười, "Đã bốn lần rồi, muốn tôi phải làm lại bao nhiêu lần mới có thể sánh bằng chị?"

"Tôi cũng chỉ may mắn thôi, tiến bộ của bản thân mới là quan trọng nhất, không phải sao?"

"Chẳng có cái gì tiến bộ hay không tiến bộ." Lặng lẽ nói tiếp, "Những lời nhảm nhí này vốn không có ý nghĩa. Tôi thật sự chẳng là cái thá gì so với chị cả. Từ khi gặp gỡ, số phận đã quyết định chúng ta không thể ở bên nhau, chia tay cũng là điều hiển nhiên."

"Số phận?" Khúc Hi Chi nhú mày, "Em chưa kiên trì đến cuối thì làm sao biết kết quả? Không phải chị là một giải thưởng thôi sao? Một bộ không được thì mười bộ, em mới hai mươi sáu tuổi, chỉ cần nỗ lực, tương lai nhất định thành công."

"Cái gì gọi là 'chị là một giải thưởng' hả?" Cố Hi Chi bỗng nhiên mỉm cười trào phúng, "Chị biết không, đối với chị mà nói dễ như trở bàn tay, nhưng tôi cầu cũng không được?"

"Làm sao cầu cũng không được? Chị cần em đồng ý, chúng ta có thể tìm được cơ hội."

"Cơ hội?!" Cố Hi Chi cười khỏ, "Chính là lại để Bạc Nhất Thanh vì tôi mà hầu ăn hầu uống, cười nói làm trò, rồi lên giường với người khác sao?"

Khúc Hi Chi thoáng kinh ngạc, "Em biết chuyện của Bạc Nhất Thanh?"

"Tôi chỉ hận mình biết quá trễ." Cố Hi Chi nhắm mắt lại, thần thái đặc biệt uể oải, "Em ấy vì tôi mà trả giá, cả đời này tôi không thể đền đáp nổi."

Chuông điện thoại lại vang lên, nhưng không có người tiếp. Không khí trong nhà thật yên tĩnh, rốt cục mới có người nói chuyện.

"Thế nhưng tôi không muốn em bỏ đi vì chuyện này." Khúc Hi Chi nói, "Bạc Nhất Thanh... Tôi sẽ tận lực bồi thường hết khả năng. Nếu em không muốn bị người khác so sánh với tôi, tôi có thể giải nghệ. Kỳ thực những chuyện này không quan trọng với tôi đến vậy, tôi chỉ muốn em luôn ở cạnh tôi, chẳng lẽ không được sao."

"Khúc Hi Chi." Cố Hi Chi nhẹ giọng, "Hiện thực không như truyện cổ tích. Làm sao biết cái gì mới tốt, chị rút ra khỏi làng giải trí thì tốt hơn sao?! Chị không lớn hơn tôi bao nhiêu, nhưng suy nghĩ trưởng thành hơn tôi rất nhiều. Tôi hy vọng chị đừng nói mấy câu ngớ ngẩn đó nữa. Tôi đã nói rồi, chia tay là kết quả tốt nhất mà tôi đắn đo suy nghĩ. Chị ngừng kỹ lại sẽ rõ. Tôi vốn không phải nhất thời bốc đồng, hướng hồ hiện tại tôi cũng không có tâm trạng."

"Tôi không muốn nghe nữa." Khúc Hi Chi kéo tay nàng, "Suy nghĩ kỹ lại lần nữa được không? Mấy ngày này tôi sẽ ra ngoài giải sầu cùng em. Mặc kệ mọi chuyện đi, biết đâu sau đó em sẽ phát hiện không cần chia tay nữa, mọi chuyện xem như quá khứ thôi."

"Khúc Hi Chi." Cố Hi Chi tránh ra cô tay, "Chị hiểu rõ bây giờ tôi rất thống khổ, tất cả đều là chị tạo thành, tôi không muốn gặp lại chị nữa."

Chuông điện thoại bỗng nhiên ngừng reo, không gian càng thêm yên tĩnh. Cố Hi Chi nhìn điện thoại đang reo, nàng tránh ánh mắt của cô, "Điện thoại của chị đang reo kia, bắt máy đi. Tôi ra ngoài, nếu chị muốn tiếp tục đợi ở đây thì tôi cũng không ngại." Nàng nói xong thật sự xoay người ra mở cửa.

Nàng vừa lướt qua người cô thì góc áo bị kéo lại, Cố Hi Chi cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn, tâm trạng thoáng nặng nề một lúc, sau đó nàng dứt khoát kéo áo mình lại.

"Hy vọng lúc tôi trở lại thì chị đã không còn ở đây." Nàng nhanh chân bước về phía trước.

"Tiểu Cảnh."

Nàng dừng bước lại, "Khúc Hi Chi, tôi rất cảm kích những chuyện chị làm cho tôi, nhưng duyên phận của chúng ta chỉ tới đây thôi."

Cửa mở xong lại đóng, Khúc Hi Chi nhìn cánh cửa, chân mày hơi nhíu lên vì đau, tay cô vội đặt lên trước ngực.

Một tay ôm lấy ngực, chốc lát sau cô lập tức kiệt sức ngã trên mặt đất.

Sau hai mươi phút, trên cầu cao tốc, Doãn Quân ngồi sau xe chuẩn bị đến tòa án tham gia hội nghị. Bà hoàn toàn không để ý điện thoại đang reo này giờ.

Tài xế nghe chuông điện thoại, không nhận được nói, "Kiểm soát Doãn, điện thoại của cô đang reo kia."

"Ừm." Doãn Quân lại nhìn một lúc lên tiếng trả lời, bà chậm rãi tiếp cú điện thoại, "Alo."

"Di Doãn." Giọng nói của đối phương gấp như đòi mạng, "Di mau tới bệnh viện ngay đi, bệnh tim của Tiểu Khúc tái phát rồi."

Doãn Quân thở dài, lập tức cúp điện thoại, hướng về tài xế nói, "Quay đầu xe lại tới bệnh viện đi."

Tài xế ngăn người hỏi, "Ồ đây không thể quay đầu được, hơn nữa..."

"Bảo cậu quay lại thì quay đi, có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm." Giọng bà rất kiên quyết.

Tài xế khó khăn nhìn kính xe tìm cách quay đầu giữa đường một chiều, dưới tình thế cấp bách cũng quên bật xi nhan.

Một chiếc xe tải từ sau lao tới, thấy xe kia bỗng nhiên quay đầu lại tránh không kịp, trực tiếp đụng vào. Va chạm đột ngột khiến thân xe lao vào thanh chắn vỡ vụn. Mọi thứ trước mắt Doãn Quân tối sầm lại, ý thức hoàn toàn biến mất.

Mấy ngày sau.

Tại bệnh viện.

"Tôi đã bảo Khúc tiểu thư nhất định bị bệnh tim mà cô còn không tin, thế nào, bây giờ tin tôi là thần y rồi chứ?"

"Ặc... rõ ràng lúc đó anh nói Khúc tiểu thư bị trầm cảm mà."

"Nói chung tôi đoán được số mệnh, mạng của Khúc tiểu thư có ba tai kiếp, đây là thứ hai."

"Vậy rốt cuộc anh là thần y hay thầy bói?"

"Cả hai."

"Vậy sao anh không đoán ra kiểm soát Doãn sẽ xảy ra tai nạn giao thông?"

"Cái này... Chẳng phải bà ấy đã tỉnh rồi sao? Tỉnh rồi thì không tính."

"Khúc tiểu thư cũng tỉnh rồi, sao lại tính?"

"Haiz, cô có ý kiểm chuyện với tôi đúng không?"

... ..

Tiếng ồn khiến Khúc Hi Chi tỉnh dậy không bao lâu lại khó chịu rời giường. Sau hai ngày cô mới tỉnh dậy thì có người báo tin mẹ cô bị tai nạn xe. Một ngày này, Khúc Hi Chi đều ở bên chăm sóc mẹ. Cô cũng không hề nhắc đến nguyên nhân làm bệnh tim tái phát dù chỉ một lời.

Bệnh tim bẩm sinh đối với cô không xa lạ gì, lúc nhỏ cô đã từng giải phẫu một lần, mười mấy năm qua rất ít khi phát tác, thậm chí khiến cô xem quên bản thân bị bệnh.

Cô cầm điện thoại lên bấm dãy số kia vô số lần, quả nhiên không có ai nghe máy.

Cô để điện thoại xuống, định nghỉ ngơi một lúc thì một tin nhắn xuất hiện:

Tiểu Cảnh muốn xuất ngoại, bây giờ đang ra sân bay, cô có muốn gặp cậu ấy một chút không?

Là tin nhắn của Lương Ưu Ưu.

Khúc Hi Chi ngồi trên giường bệnh lẳng lặng suy nghĩ, sau đó trả lời:

Tôi đến ngay, giúp tôi kéo dài thời gian một lúc.

Tại sân bay quốc tế.

Cố Hi Chi xuống xe của Lương Ưu Ưu, sau đó ra cốp sau lấy hành lý. Lương Ưu Ưu đậu xe xong liền đến giúp nâng, tháo hành lý xuống xong còn nói, "Cậu đi một mình có ổn không? Định đi đâu?"

"Chuyến bay gần nhất tới đâu thì đi tới đó."

"Đừng có giận mặt nha. Lỡ như chiến tranh xảy ra thì cậu bó tay chịu chết hả? Tôi nói cậu đi một mình có ổn không đó?"

Cố Hi Chi giương mắt nhìn cô, "Trong mắt cậu, tôi vô dụng như vậy hả?! Ngay cả đi một mình cũng không được?"

Lương Ưu Ưu bị hỏi á khẩu, hồi lâu mới nói, "Này, tôi quan tâm cậu đó, tự dưng xù lông rồi?"

Cố Hi Chi không để ý tới cô, nàng nhắc hành lý thẳng tiến ra sân bay.

Lương Ưu Ưu nhìn bóng lưng của nàng thờ dài, đang muốn nổ xe đuổi theo thì có một chiếc xe khác dừng lại sau lưng cô.

Lương Ưu Ưu cho rằng là Khúc Hi Chi, lập tức quay đầu nhìn, nhưng người bước xuống xe lại khiến cô sửng sò, "Đường Dư?"

Đường Dư mặc một bộ vest đen kiểu Pháp, trên tay cũng xách theo vali du lịch, vóc người dong dong cao khiến người ta vô cùng áp lực.

"Xin chào." Anh ta chỉ hỏi thăm một chút liền muốn bỏ đi.

Lương Ưu Ưu lập tức ngăn anh ta lại, "Này, Đường tiên sinh, tôi nói... anh đi du lịch hả?"

"Tôi tìm Tiểu Cảnh, phiền cô rồi." Điều bộ của Đường Dư hoàn toàn vô tư.

Lương Ưu Ưu không biết nói gì, chỉ muốn cản anh ta lại, "Thế nhưng... Này!"

Đường Dư đã đi lướt qua cô mất rồi.

Từ bãi đậu xe đến phòng chờ sân bay cách một đoạn rất dài. Cố Hi Chi đang đi thì cảm thấy hình như mình bỏ quên gì đó, liền dừng bước, chậm rãi xoay đầu.

Thấy nàng quay đầu, Đường Dư tiến lên vài bước đứng trước mặt nàng, "Tôi biết bây giờ em không muốn gặp tôi, nhưng tôi nghĩ tôi có thể đánh bại Khúc Hi Chi nếu giành được cơ hội một cách bình đẳng."

Cố Hi Chi sửng sò, nhanh chóng lên tiếng, "Anh hiểu lầm rồi, tôi và Khúc Hi Chi..."

"Lúc trước là tôi chậm hơn cô ấy một bước, hi vọng bây giờ không muộn." Đường Dư đánh gãy nàng, "Tôi muốn dẫn em đi gặp một người."

Cố Hi Chi đang chần chờ, nhưng Lương Ưu Ưu lại đuổi theo la làng, "Tiểu Cảnh, tôi có lời muốn nói với cậu, cậu tới đây chút đi."

Cố Hi Chi xa xa nhìn cô, "Ưu Ưu, có việc gì thì nói ở đây được rồi."

Lương Ưu Ưu liếc nhìn Đường Dư, lại trừng nàng, "Cậu bị ngu à? Tôi muốn nói riêng với cậu kia."

Đường Dư nhìn Lương Ưu Ưu, sau đó nhìn Cố Hi Chi, "Tôi ở trong chờ em."

Cố Hi Chi gạt đầu, thấy anh ta đi xa mới quay lại nhìn Lương Ưu Ưu, "Rốt cuộc là sao?"

Lương Ưu Ưu tức giận liếc nàng một cái, lại lôi tay nàng về phía sau mấy bước, đến cạnh một chiếc xe thể thao đậu gần đó.

Cố Hi Chi nhìn xe thể thao, rồi lại nhìn cô. Nàng đang định hỏi ra sao thì người trong xe đi xuống khiến nàng lập tức lùi về sau.

"Đừng đi, nói chuyện cho rõ đi, tôi cho cậu không gian." Lương Ưu Ưu trừng Cố Hi Chi, đe dọa làm nàng đứng yên tại chỗ, sau đó chậm chậm buông tay rồi đi.

Tiếng bước chân đi xa, Cố Hi Chi nhìn bộ đồ rực rỡ trên người Khúc Hi Chi, dừng một lúc mới nói, "Tôi đưa chìa khóa xe thể thao của chị cho Hạt Hạt rồi, cậu ấy sẽ trả lại chị. Còn những thứ khác chị tặng tôi, giá trị cũng không lớn lắm, tôi cũng không muốn làm chị khó xử. Nhưng chiếc nhẫn kia tôi cũng đưa cho Hạt Hạt rồi, trở về cậu ấy sẽ đưa chị."

Khúc Hi Chi trầm mặc chốc lát mới lên tiếng, "Có nhớ lúc quay "Vong Xuyên" tôi có ký tên cho cháu gái của em không, lúc đó em đã đồng ý làm cho tôi ba điều kiện?"

Sự tình có chút xa xôi, nhưng Cố Hi Chi vẫn nhớ, "Ừ."

"Lúc đó tôi chỉ nói hai điều kiện, nếu em còn tuân thủ lời hứa, tôi hi vọng em đừng trả nhẫn lại cho tôi." Ngữ khí chăm chú, "Tùy em xử lý thể nào cũng được, đừng trả lại cho tôi."

"Thế nhưng..."

"Điều kiện này đâu có khó khăn gì, không phải sao?"

Cố Hi Chi nghĩ hồi lâu mới gạt đầu, "Được, tôi đáp ứng chị."

"Ừ." Cô nhìn hành lý trong tay nàng, "Đi đâu vậy? Khi nào trở về?"

"Không biết nữa, thích đi đâu thì đi đó thôi" Nàng nhìn đồng hồ trên tay, "Tôi phải đi rồi."

"Ồ." Cô suy nghĩ một chút còn nói, "Kỳ thực... Chuyện giữa chúng ta... Thật sự không có khả năng nữa sao?"

"Điều nên nói tôi đều nói rồi." Nàng giữ vững lý trí, "Chăm sóc bản thân thật tốt, chị ưu tú như vậy, nhất định chẳng mấy chốc chị sẽ gặp được một người đáng để yêu."

"... Như vậy thì..." Cô chậm rãi gật đầu, "Chúc em có một kỳ nghỉ vui vẻ."

"Cảm ơn." Nàng miễn cưỡng cong khóe môi, "Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Ánh nắng buổi sáng nhàn nhạt mà không quá nóng bức, Khúc Hi Chi nhìn đôi giày cao gót đang giẫm trên chiếc bóng đen, bỗng nhiên cất lời, "Tiểu Cảnh."

Cố Hi Chi chậm rãi xoay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 60

Tháng mười một.

Osaka, Nhật Bản.

Trời vừa trút xuống một cơn mưa nhỏ. Mặc dù nhiệt độ bên trong có tới hai chữ số, nhưng độ ẩm không khí và mặt đất vẫn khiến người ta cảm thấy có chút lạnh giá.

Quan sát thành phố từ trên cao, thảm thực vật bao phủ khắp nơi làm chỗ này thêm xanh tươi. Nhiều nơi có cảnh đẹp trong thành phố thu hút rất nhiều khách tham quan. Thịnh vượng có người đi lên cầu bắt ngang qua sông, đa số họ đều lên đây để chụp ảnh.

Trong một căn hộ có kiến trúc cổ điển ở ngoại thành, cô gái trẻ mặc một chiếc váy dài tới đầu gối với mái tóc cắt ngắn đang cầm bó hoa cúc nở rộ vào bình sứ trắng. Sau đó, cô gái nhanh chóng trở về căn phòng, khẽ đặt bình hoa cạnh chiếc đàn dương cầm.

Có người gõ cửa ngoài sân, cô gái nọ vội ra mở. Bộ trang phục đẹp để ẩn hiện sau bóng lưng của nàng nhưng lại không mất đi sự thận trọng. Càng ngắm nàng lại càng có cảm giác xa cách, giống như gian phòng xinh đẹp này, vì thiếu đi chút gì đó mà trở nên kém nổi bật.

Một cô bé chừng bảy, tám tuổi vào cửa cùng một người đàn ông Nhật Bản. Do trời vừa mưa xong, trong tay người đàn ông nọ còn cầm một chiếc dù màu đen. Sau khi vào cửa, người đàn ông mặc dù vào giờ trưa rồi, rồi nắm tay cô bé thuần thục bước vào bên trong.

Người đàn ông vào nhà liếc nhìn chiếc đàn dương cầm, sau đó nhanh chóng đến bên bệ cửa sổ. Cô bé nhỏ thì lại chạy thẳng đến tủ gỗ tìm thức ăn vặt, lục lọi hai ba lần trong ngăn tủ mới tìm được đồ ăn.

Chốc sau, cô gái tóc ngắn mới bung trà đến bên chiếc dương cầm. Nàng vốn định nói chuyện cùng người đàn ông, thoáng nhìn thấy cô bé nhỏ đang bỏ đồ ăn vặt vào miệng, sau đó đắc ý cười hi hi. Nàng hé mắt giả vờ hung ác trừng cô bé một hồi, rõ ràng là có ý "Em được lắm".

Người đàn ông thấy nàng bung trà đến đã lâu nhưng không đưa cho mình, lại nhìn theo ánh mắt của nàng. Anh nhanh chóng lưu loát cất giọng nhưng làn điệu không giống tiếng Hoa, "Lương Oanh, ăn đồ bày bọ đi, ba sẽ nói cho mẹ con biết."

Bé gái tên Lương Oanh nghe thấy lời này thì bực bội chun mũi lại, ôm đồ ăn đi tới trước mặt hai người, "Tại sao Tiểu Cảnh nhà chúng ta ăn gì cũng được, nhưng con thì cái này cũng không được, cái kia cũng không được?" Cô bé đang nói chuyện thì đưa một tay kéo cô gái tóc ngắn lại, rõ ràng muốn kéo người kia cùng xuống nước.

Cố Hi Chi nhìn cô bé chỉ đứng vừa tới hông đang nỗ lực kéo tay mình. Nàng ngẫm lại cách xưng hô làm người khác phát tởm kia, lạnh lùng gạt tay lại.

Cánh tay gạt được một nửa liền bị Lương Oanh kéo lại. Lương Oanh kéo tay nàng rồi ngẩng đầu nhìn nàng, đáng vẻ thách thức "Chị dám?".

Cố Hi Chi không thèm nhìn cô bé, mặt kệ hết luôn.

Lúc này người đàn ông nọ mới nói, "Dạ dày con không tốt, không thể ăn bày bọ được. Trước khi đi, không phải mẹ con đã dặn con rồi sao?"

Lương Oanh bĩu môi, hai vai cụp xuống, rõ ràng không vui, "Mẹ là vợ của ba, không phải vợ của con. Sao con phải giống ba chứ, chuyện gì cũng nghe lời mẹ."

Người đàn ông bị chọc tức, lông mày hơi nhíu lại, "Lương Oanh."

"Được rồi." Thấy ba mình tức giận, Lương Oanh lại cấp tốc ra về mặt nghịch ngợm cười nói, "Con chỉ ăn tí xiu hà, còn lại cho Hư Hư ăn, hai người nói chuyện đi."

Cố Hi Chi lần này hoàn toàn không muốn, "Lương Oanh, con chó kia tên là Thất Thất chứ không phải Hư Hư, còn nữa, không được phép cho nó ăn mấy thứ này."

Lương Oanh vỗ vỗ tay nàng, thuận tiện nháy mắt phóng điện, "Yên tâm, ăn một chút không có chết con chó nào đâu." Xoay người chạy đi.

Người đàn ông nhìn bóng lưng nhí nhảnh của cô bé một lúc, rồi ngẩng đầu hướng về Cố Hi Chi, "Rất xin lỗi, nó đều là..."

"Không sao đâu, Anda tiên sinh." Cố Hi Chi đưa nước trà để trước mặt anh, sau đó mỉm cười đến hai mắt long lanh. Dáng vẻ tao nhã cùng mái tóc đen ngắn khiến nàng toát ra khí chất cực kỳ xuất sắc, "Tôi đã thuộc ca khúc đó rồi, để tôi hát một lần cho anh nghe."

"Chờ đã." Anda ra hiệu nàng dừng nóng vội, "Tuy rằng bài hát này có quãng âm rất cao, nhưng tôi rất tin tưởng cô. Bây giờ tôi cần cô hát quãng tám trước đã. Cô chuẩn bị một chút đi, tôi đệm nhạc cho."

Cố Hi Chi sửng sốt một chốc, rồi nhanh chóng gật đầu, "Được."

Cuối mùa thu, khắp núi tràn đầy màu sắc thắm. Hoa cúc vàng lất phất bay theo gió, lá rụng vô số chất đọng ngoài vệ đường. Con đường thành thị rộng rãi, khách vắng lại nhiều không dứt. Màu đỏ của lá không làm thành thị dờ dẩn đi, trái lại có thêm một phần sắc thái lãng mạn. Giống như ca khúc của Anda, vĩnh viễn tao nhã, nhu hòa, làm say lòng người.

Cây cỏ xanh um lấp đầy khung cửa gỗ, một màu xanh biếc được mưa gột rửa tràn ngập sức sống. Từng hạt mưa như từng nốt nhạc, theo dây leo chậm rãi trượt xuống. Cách khung cửa sổ không xa, đàn chim nhỏ bay ngang qua tựa hồ bị âm nhạc hấp dẫn, chúng cứ mãi đậu trên dây điện không muốn rời đi.

Cố Hi Chi hát ca khúc ở quãng tám, lại dựa theo ý Anda lặp lại vài đoạn, cuối cùng Anda cũng gật đầu đồng ý.

"Tôi đã nói giọng của cô rất trong, âm vực cũng rất rộng, chỉ ngân không đủ lâu thôi, nhưng biểu hiện vừa rồi vẫn làm tôi rất thỏa mãn. Tôi vốn chuẩn bị bài hát này làm quà cho Lương Huyền, nhưng cô ấy không chịu hát. Bây giờ tôi muốn tặng nó cho cô, giai điệu khá phù hợp với cô đó."

Cố Hi Chi có chút khó tin, nhìn anh một chốc mới nói, "Tôi nghĩ anh dùng nó để tôi luyện tập thôi chứ."

"Bài hát này có rất nhiều nguyên tố Trung Quốc. Nó bao hàm truyền thống văn hóa Trung Quốc và nét đẹp cổ điển phương Đông. Tôi ở Trung Quốc nhiều năm nên có thể cảm nhận như thế. Bài hát này thật ra không phải chuẩn bị cho cô, có điều bây giờ thấy cô có năng lực thể hiện nó. Huống hồ ở Trung Quốc, ngoại trừ Lương Huyền, tôi cũng sẽ không soạn nhạc cho người khác. Bây giờ có thêm cô nữa, hi vọng cô sẽ như Lương Huyền, có thể truyền tải ý nghĩa của ca khúc, ngoại trừ lưu hành ra thì còn khiến người khác nhớ mãi."

Cố Hi Chi xem ra vô cùng cảm kích, lập tức nói, "Nếu như anh đồng ý giao cho tôi, tôi sẽ dốc hết toàn lực trả lại cho anh một bài hát như anh muốn."

"Tôi vẫn luôn tin tưởng cô." Anda mỉm cười, "Đúng rồi, lần này tôi đến đây còn có một việc muốn thương lượng với cô. Liên hoan cuối năm nay, tổ đạo diễn muốn mời Lương Huyền hát bài 'Dự Cảm', nhưng cô ấy lại không chịu. Tôi đang nghĩ, tuy cô và Lương Huyền song ca không tệ lắm, nhưng vì cô đang ở Nhật Bản, chưa từng về nước, nên mấy lời khen ngợi đó đều trao cho Lương Huyền. Nếu lần này cô có thể trở về thay Lương Huyền hát 'Dự Cảm', nhất định sẽ khiến mọi người có ấn tượng sâu sắc." Anh dừng một chút, nhìn hai mắt nàng chăm chú rồi nói tiếp, "Hai năm rưỡi, cô đã nỗ lực lâu như vậy rồi, không lẽ cô không muốn nhận lại gì đó cho bản thân?"

Cố Hi Chi như là đang suy tư, trầm mặc một hồi mới nói, "Anda tiên sinh, anh biết đó, tôi không muốn về nước, chuyện này để tôi suy nghĩ thêm, được chứ?"

"Tôi biết cô nghĩ gì, nghĩ thông suốt thì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào. Dù thế nào, chỉ cần cô cần gì trong việc phát triển âm nhạc, tôi và Lương Huyền đều giúp cô hết khả năng."

"Tôi cũng không biết nên cảm tạ anh thế nào nữa." Cố Hi Chi lẳng lặng nhìn anh, con ngươi đen nhánh lấp lánh sáng ngời dưới mái tóc đen, "Nếu hai năm trước anh không chịu nghe tôi hát, có lẽ tới hôm nay tôi vẫn không thể thoát khỏi bóng tối."

"Cô nên cảm tạ ông trời đã cho cô giọng hát tuyệt vời." Anda không kể công, "Kỳ thực lúc trước, khi cô còn ở công ty Hoa Ngộ thì họ đã liên hệ với tôi về chuyện giúp cô ra album nhạc rồi. Lúc đó tôi lập tức nghe thử giọng cô và rất thích. Sau đó có lần trùng hợp đưa cô ra sân bay, tôi luôn cảm thấy trên người cô còn thiếu một chút gì đó. Có điều hai năm rưỡi trước, lúc Đường Dư tiên sinh đưa cô đến trước mặt thì tôi đã cảm thấy phải làm gì đó trước khi cô mất đi mọi thứ, nên tôi mới nhanh chóng phổ nhạc cho cô. Tôi vẫn tin tưởng âm nhạc có thể làm người ta trở nên mạnh mẽ, cũng có thể khiến tâm tình khô khan trở nên mềm mại. Bây giờ cô đã có đủ sức mạnh thay đổi lòng người, cô rất giỏi."

Cố Hi Chi hiểu ý nở nụ cười, "Rất may là trời cao chưa hoàn toàn từ bỏ tôi, có điều tôi vẫn rất tò mò, tại sao lúc trước công ty Hoa Ngộ tìm tôi thì anh lại đồng ý soạn nhạc cho tôi? Chẳng phải anh chỉ thích soạn nhạc cho chị Lương thôi sao?"

"Chuyện này không nói cho cô biết được." Anda cười rất lịch sự, "Lần này về Nhật còn có chút chuyện khác phải xử lý. Nhờ cô chăm sóc Lương Oanh,

ngày mai tôi sẽ tới đón nó."

"Được rồi." Ăn xong đồ ăn vặt, Lương Oanh ôm con chó nhỏ đứng ngoài cửa nhìn hai người bên cạnh chiếc giường cầm rồi chớp mắt, "Ba ba, ba có thể bỏ con ở đây rồi đi làm chuyện của ba đi. Khi nào về cũng được, chỉ cần đừng tìm phụ nữ là okay. Ba cứ yên tâm, con sẽ không gây phiền phức cho Tiểu Cảnh nhà chúng ta đâu."

Cố Hi Chi, "..."

Anda, "..."

Tiền Anda xong, Cố Hi Chi lập tức đi tìm con chó của mình. Nàng bóp miệng kiểm tra nó có ăn bậy không. Lương Oanh xem ra cũng không quan tâm, chỉ chăm chú đọc báo.

Nhìn qua nhìn lại không thấy đồ ăn lạ trong miệng con chó, Cố Hi Chi lại ôm nó đi tới trước mặt Lương Oanh hỏi, "Lương Oanh, em thành thật khai báo, rốt cuộc có cho nó ăn gì không?"

Lương Oanh chăm chú xem báo, không để ý tới nàng.

Thấy cô bé không nói, Cố Hi Chi nhanh chóng thả chó xuống rồi giật tờ báo ném qua một bên, nhéo lỗ tai cô bé, "Em có nói hay không, hả?"

Dường như Lương Oanh rất khó chịu khi bị đối xử như thế, cô bé hừ một tiếng, không để ý tới nàng.

"Được." Cố Hi Chi gật gù, nhắc bóng cô bé lên, đi thẳng tới cửa sổ, đe dọa, "Em không nói thì tôi lập tức ném em đi, rốt cuộc có nói hay không?"

"Chị!" Mặc dù bên ngoài toàn là cây xanh, nhưng với vóc dáng nhỏ nhắn như thế, cô bé thật sự sẽ bị nàng ném đi không thương tiếc, cùng lắm cũng phải lăn lộn một vòng. Nếu đây là lần đầu tiên nàng làm chuyện này, cô bé sẽ không tin nàng tàn nhẫn như thế, nhưng cô đã từng bị đối xử vậy rồi, Lương Oanh tin nàng có thể làm thêm lần thứ hai. Nghĩ đến lần trước, cô bé chỉ lỡ miệng kể chuyện về mình tỉnh trong nước thôi mà thật sự bị nàng ném đi, Lương Oanh liền cảm thấy cực kỳ tức giận, lập tức nói ngay, "Cố Hi Chi, chị dám ném em xuống thì em lập tức cho chị biết tay!"

"Thật không?" nàng không hề bị lay động, ấn đầu của cô bé ra ngoài cửa sổ.

Gió thu thổi tóc rối loạn, Lương Oanh cũng không dám hó hé nữa, lúc này cô bé liều mạng kéo góc áo nàng lại, "Ồ ô ô, Cố Hi Chi chị là đồ khốn, chị không biết suy nghĩ sao? Nếu chị dám làm vậy với em, fans sẽ thương tâm, ô ô ô."

"Hả?" Không có nước mắt chỉ có âm thanh gào khóc khiến Cố Hi Chi ghét bỏ vô cùng, nàng buông cô bé ra rồi khinh bỉ nhìn.

Lương Oanh không có chút cảm giác bị khinh bỉ nào hết. Vừa được thả xuống lại tự mình hải lòng đi tới một bên cầm tờ báo vừa bị Cố Hi Chi vứt, "Tiểu Cảnh à, chị động não tí đi." Một bên xem báo vừa nói, "Chị nghĩ thật kỹ đi, nửa năm rồi em chưa từng ăn đồ vặt, chị cho rằng em cam lòng chia sẻ đồ ăn với nó hả?" Cô bé liếc con chó một cái, ghét bỏ lên tiếng, "Em chỉ đợi ba ba thôi, em không có thích nó đến thế đâu."

Cố Hi Chi nhú mồm, đi tới trước mặt cô bé, "Ba mẹ em đều rất đáng tin, rốt cuộc em học gian trá từ ai vậy hả?"

"Cái gì gian trá!" Lương Oanh lại xù lông, lập tức thả tờ báo ra, từ trên ghế nhảy xuống, "Cái này gọi là thông minh, hiểu chưa?" Cô bé vừa dứt lời lại sâu xa nhìn nàng, "Nói tới gian trá, những chuyện chị làm không gian trá sao?"

Cố Hi Chi vỗ vỗ đầu cô bé, "Tôi vẫn đỡ hơn em á."

"Hừ." Lương Oanh lại cầm tờ báo lên, chấp tay sau lưng như ông cụ, "Vốn còn muốn nói ít chuyện với chị, nhưng nếu chị không kính trọng bản tiểu thư như thế, bản tiểu thư cũng không thêm để ý đến chị nữa."

Báo đưa tin với tiêu đề thật lớn, Cố Hi Chi quay đầu nhìn mới chú ý tới. Nàng nhớ hôm nay chưa đựng qua tờ báo, Cố Hi Chi một mạch đi tới giật lấy tờ báo trên tay cô bé, "Nhóc con nhìn gì trên báo đó?!"

"Chị!" Lương Oanh liếc nhìn nàng bá đạo rồi quay đầu, khịt khịt mũi hừ một tiếng, mắt húng nói, "Lần này em thật sự không để ý tới chị nữa!"

Cố Hi Chi thấy cô bé quay đầu đi, lại nhìn tờ báo trong tay, nàng suy nghĩ một hồi, sau đó vẫn cầm tờ báo tới trước bàn đọc.

Lương Oanh bức tức chờ thật lâu cũng không thấy Cố Hi Chi dỗ dành mình. Cô bé lại thờ phỉ phò chạy tới bên người nàng tính sổ.

"Này, em tức lắm rồi đó. Chị lại nói lời như vậy với em, đúng là vô lương tâm mà."

Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô bé từ trong gương, lại gấp một góc báo rồi ném qua một bên trong giỏ trúc, "Được rồi, em muốn ăn gì, trưa tôi làm cho em ăn."

"Gà hầm củ sen, cá chiên giòn, lươn xào!"

"... Tôi gọi điện hỏi nguyên liệu nấu ăn trước cái đã."

"Nhanh một chút nha." Lương Oanh nhìn bóng lưng Cố Hi Chi, cặp mắt xoay vòng vòng, nhanh nhẹn như hồ ly.

Cầm tờ báo lúc nãy Cố Hi Chi bỏ vào giỏ trúc, Lương Oanh lật qua lật lại, thấy Cố Hi Chi bẻ một góc báo đánh dấu, lại nhìn nội dung một tí.

Không phải scandal đào hoa của nam minh tinh nào đó, toàn bộ trang báo đưa tin đạo diễn Lý Tư Gia Lệ muốn quay bộ phim mới. Lương Oanh đọc một lúc lại cảm thấy chán, tiện tay bỏ tờ báo vào giỏ tre trên bàn, cũng mặc kệ mấy trang báo bị xáo trộn lung tung.

Đại khái là nhìn thấy Cố Hi Chi chăm chú gọi điện thoại chuẩn bị đồ ăn nên cô bé cảm thấy có chút hổ thẹn. Lương Oanh đi mấy bước lại quay đầu nghiêm túc sửa sang tờ báo một chút, rồi đem báo để vào giỏ trúc như cũ.

Đưa trẻ hiểu kỳ khi thấy giỏ trúc đầy đặc báo cũ. Lương Oanh lại tiện tay lật qua lật lại, thấy bên trong đa số là tin tức xã hội trong nước, chỉ có một ít tờ giải trí, lại có chút khó hiểu.

Cuối cùng thấy một phần báo có giấy ó vàng hoàn toàn khác với đồng còn lại, Lương Oanh tò mò mở ra xem.

Là báo của hơn hai năm trước, do tiêu đề quá bắt mắt, mặc dù Lương Oanh không muốn xem cũng lập tức nhìn thấy.

Đó là tin liên quan siêu minh tinh Khúc Hi Chi không thèm đóng phim mà chỉ lo làm từ thiện, nội dung còn có mấy chữ to tướng:

Khúc Hi Chi vừa nhập viện sáng nay, đại diện trả lời chỉ do quá mệt mỏi?

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 61

Sau giờ ngo.

Ánh mặt trời dần dần nóng hơn, mặt đất ẩm ướt trở nên khô ráo. Gió thu lất phất, lá rơi rụng đầy trên mặt đất.

Ăn xong cơm trưa, Lương Oanh thỏa mãn lẩn lộn với chó trên sân. Cố Hi Chi dọn dẹp đầu vào đẩy rồi về phòng lau máy tính. Nàng lau chùi máy tính một lần, sau đó mới cắm điện mở lên.

Ánh mặt trời xuyên qua song cửa gỗ chiếu vào, sự ấm áp làm người ta lười biếng. Máy tính khởi động xong, Cố Hi Chi đặt ly trà nghi ngút khói xuống bàn, đầu ngón tay nhanh chóng gõ bàn phím.

Tìm tên Lý Tư Gia Lệ, một loạt tin tức hiện ra ngay sau đó. Cố Hi Chi chăm chú xem lướt qua nội dung trên màn hình, con ngươi đen kịt chăm chú mà sáng lên lấp lánh.

Mấy năm trước, mọi người nói Lý Tư Gia Lệ là một nữ đạo diễn nổi danh, với phong cách quái dị số một. Nhưng cách một năm rưỡi trước, bà nhận được một giải thưởng quốc tế làm mọi người phải chú ý. Ở trong nước, bà có được địa vị rất vinh dự, khiến các đạo diễn khác theo không kịp.

Từ khi nhận thưởng, bà không quay phim mới nữa, nên lần này tin tức quay phim vừa lan ra, giới truyền thông liền xì xào với khí thế ngất trời.

Tin tức có rất nhiều, Cố Hi Chi xem qua từng nội dung, tầm mắt dần dần dừng lại trên một hình ảnh.

Lương Oanh hài lòng chơi với chó con, ngẩng đầu thoáng nhìn thì bắt gặp Cố Hi Chi đang chăm chú suy nghĩ. Cô bé lại ôm con chó đi tới bên người nàng rồi chỉ trỏ huyệt Thái Dương, "Chị đang suy nghĩ âm mưu chuyện gì?"

Cố Hi Chi phui tay cô bé ra, "Nhóc con đừng có nhiều chuyện."

"Cái gì mà nhóc con." Lương Oanh rất hứng nói, "Em thông minh và tình cảm hơn người trưởng thành rất nhiều nha."

"Đi chỗ khác chơi." Cố Hi Chi vẫn không để ý tới cô bé, nàng mở tiêu đề trong máy tính ra.

Tin tức dùng hình thức đàm thoại, từ trên xuống dưới càng có thể lĩnh hội được thâm ý của Lý Tư Gia Lệ. Cố Hi Chi xem lướt qua một lần, lại liếc mắt nhìn Lương Oanh cũng đang tập trung kể bên.

Lương Oanh thấy nàng đang nhìn mình, ngẩng đầu chống cằm đánh giá nàng. "Chị muốn đóng phim hả."

"Không."

"Đó là đề tài đồng tính luyến ái đó."

"Vậy thì càng không muốn."

"Thế nhưng bộ phim công khai tuyển diễn viên trên toàn quốc kia."

Cố Hi Chi sâu sắc liếc nhìn cô bé, đáng vẻ mặc kệ. Nàng bắt lấy khuôn mặt của cô bé nhìn thẳng vào chính mình, "Tôi nói rồi." lớn tiếng nói, "Không đóng."

"Không đóng thì không đóng, làm gì bóp mặt em vậy." Lương Oanh mắt hững hờ kéo tay nàng ra, "Em còn lớn nữa đó, sẽ bị chị làm xấu xí mất."

"Yên tâm, em xấu hay đẹp cũng không có ai thêm đâu." Cố Hi Chi đứng lên cầm điện thoại trên giá gỗ, "Tôi điện cho chị Bạc, bé ngoan ở đây chơi đừng nghịch nhé."

"Hừ." Lương Oanh xoay người chín mươi độ, không thèm nhìn nàng.

Cố Hi Chi cầm điện thoại đi vào phòng.

Hai năm qua, Bạc Nhất Thanh hầu như không lộ diện trong giới giải trí, hai năm trước, thân thể cô không tốt lắm. Sau khi kết thúc hợp đồng ba năm với Mỹ Gia, cô cũng không ký thêm nữa, mà đi cùng một phủ thương người Malaysia. Bởi vì có bệnh ở động mạch vành, nên mỗi ngày Cố Hi Chi đều gọi một cú điện thoại căn dặn cô đừng làm gì quá sức. Dường như cô nàng cũng rất nghe lời, bất luận nàng nói gì, cô đều sẽ vâng theo.

Ở chỗ của cô, tất cả dường như rất dễ dàng, chỉ có mỗi mình nàng cảm thấy khó khăn.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Cố Hi Chi lại lấy danh thiếp khác ra bấm tiếp một dãy số. Ấn xong điện thoại, Cố Hi Chi lặng lẽ nhìn giàn hoa đang nở trên bệ cửa sổ, "Ba mươi vạn mua tất cả tư liệu của Lý Tư Gia Lệ, đồng ý thì ngày kia trả tiền."

"Một phần cũng không hơn đâu, không làm thì đổi người khác."

"Tốt lắm, sáng ngày mốt, tôi muốn nhìn thấy mọi thứ trước mười giờ."

Cúp điện thoại, Cố Hi Chi quay đầu lại nhìn Lương Oanh và con chó đang ngồi trước máy vi tính. Nàng đứng tại chỗ đăm chiêu, thật lâu không có động tác gì.

Hôm sau.

Sương mù dày đặc che phủ khắp thành phố, rất ít xe chạy trên đường dưới bầu không khí mới mẻ.

Lương Oanh bị đánh thức vào sáng sớm đang ngồi sau xe ngủ tiếp. Cố Hi Chi ngồi kế bên tài xế, tay cầm vé máy bay cùng điện thoại di động.

Chỉ chốc lát sau tiếng điện thoại vang lên, Cố Hi Chi tiếp cú điện thoại rồi nói, "Hiện tại tôi đang đến sân bay, sẽ nhanh chóng về nước, không cần tới đón tôi đâu. Tôi đi chung Anda tiên sinh."

"Buổi tối không rảnh, Anda tiên sinh và chị Lương giúp tôi hẹn các đạo diễn trong lễ hội rồi."

"Trước tiên ở lại khách sạn, hai ngày nữa tôi sẽ đi gặp mọi người bàn bạc."

"Tôi còn có một việc muốn nhờ." Cố Hi Chi xem lịch ngày vừa nói, "Tôi muốn gặp Lam tiểu thư một lần."

"Tốt lắm, ngày mai gặp."

Sau khi xuống xe, Lương Oanh cũng không còn buồn ngủ, dọc đường không ngừng muốn ăn muốn uống. Tình huống như thế kéo dài đến khi Cố Hi Chi giao cô bé về tay Anda. Vất vả ngoan được một lúc, sau khi lên máy bay, Lương Oanh lại luân phiên đùa giỡn tiếp, thuận tiện lừa lấy đồ ăn vặt.

Thời gian trên máy bay quá nhanh, sau khi xuống máy bay, Cố Hi Chi cùng hai người bắt taxi. Tài xế taxi là một chàng thanh niên, mới vừa lên xe không bao lâu đã liên tục nhìn chăm chăm Cố Hi Chi trong kính chiếu hậu.

Gần hai năm rất ít lộ diện trong nước, nay nàng lại đeo kính đen, kiểu tóc cũng biến hóa lớn. Cố Hi Chi đứng là một chút cũng không tin có người nhận ra mình, nên dù đối phương nhìn thế nào, nàng đều vô cùng thản nhiên.

Đến nơi Anda trả tiền, tài xế nhận tiền xong mới hướng về ghế sau xe Cố Hi Chi nói, "Người đẹp, có thể cho tôi xin số điện thoại được không? Tôi có vài anh em rất soái, tôi thấy rất hợp với cô. Cô biết không, người đó có cả một gia tài đó, đứng rồi, anh ta có bảy gian nhà, chỉ cần cô theo anh ta..."

"Xin lỗi." Cố Hi Chi ngẩng đầu lên mỉm cười, "Cảm ơn anh, nhưng tôi có bạn trai rồi."

"Đúng vậy, chị ấy có bạn trai rồi." Lương Oanh nắm tay của nàng nhếch môi hướng về tài xế cười, "Là anh trai của tôi đó."

Mặt tài xế co giật chốc lát, "Vậy thì thật là Lương Sơn Bá không ở cùng Chúc Anh Đài làm người ta tiếc hận."

Sau khi xuống xe, ba người đi thẳng đến phòng làm việc của Anda. Cách một tầng đều có cửa sổ thủy tinh, nơi cao nhất có cảnh quang khiến người ta hưng phấn.

Do trong phòng có công nhân đang làm việc, Cố Hi Chi cố ý bước chậm chân, nhưng sau khi đẩy cửa ra vẫn bị giọng nữ trong đó dọa sợ.

"Các người thật sự sẽ chọn người A hả? không lên được tông C, 'Lo sợ' tầm lum, khí tức bất ổn, hơi thì không đủ, không biết hát thì tới đây làm gì? Chỗ của tôi không có nhận bình hoa di động!"

Người đang nói chuyện chính là người đại diện cũ của Lương Huyền - Hạ Kiều. Do Lương Huyền không hát, nên công tác trọng tâm cũng dời đi. Tuy cô nghiêm khắc có tiếng trong giới giải trí, nhưng có thể một tay tạo ra Lương Huyền thì địa vị của cô không thể so với người thường được.

Cô gái trẻ đang chờ trong phòng thu âm nghe được giọng của Hạ Kiều liền đỏ mặt hơi lạnh, ngay cả thầy ghi âm cũng không biết có nên tiếp tục hay không. Anda nhìn thấy tình huống như thế bèn nói với Hạ Kiều, "Tôi đến xem thử, cô nghỉ trước tí đi."

Hạ Kiều lúc này mới phát hiện cửa có người, nhưng cũng không nhiều lời. Cô lạnh mặt đi tới một bên khu nghỉ ngơi uống cà phê.

Cố Hi Chi cũng không muốn chờ tiếp trong phòng thu âm, nàng nắm tay Lương Oanh đi tới sát vách ngồi.

Trong khi chờ đợi kết quả, đa số các cô gái trẻ ngồi nói chuyện phím trong phòng, hiển nhiên cũng không chú ý ai đi vào. Cố Hi Chi kéo Lương Oanh ngồi xuống sofa, ra hiệu cô bé yên lặng chờ đợi không nên nói chuyện lung tung.

Trong phòng, mấy cô gái trẻ tuổi đang tán gẫu toàn mặc trang phục màu mè đang thịnh hành. Lúc đang nghỉ ngơi, trên TV phát một đoạn nhạc khá phổ biến gần đây, một người trong bọn họ lên tiếng, "Ái chà, tôi thích bài hát này nhất nè."

Trên TV, nữ MC nói: "Tuần trước, bộ phim 'Sĩ Nữ' của đạo diễn Khương Đồ đã khởi chiếu trên các rạp. Mọi người đều biết, bộ phim này tập hợp ảnh đế, ảnh hậu danh tiếng và đang nắm giữ ưu thế trong phòng bán vé. Ngoại trừ các cảnh quay lớn có vũ đạo tinh tế, nhạc phim 'Trường An loạn' cũng nổi tiếng khắp phố lớn ngõ nhỏ. Bài hát này được nhạc sĩ kiêm ca sĩ Đồng Vũ thể hiện, có thể nói trong một đêm liền nổi tiếng, đồng thời được các tiền bối nhất trí khen ngợi..."

Lúc này, hình ảnh chiếu đến thần tượng âm nhạc Lương Huyền. MC cầm micro phỏng vấn cô có nghe qua bài "Trường An loạn" chưa. Lương Huyền bảo mình nghe rồi, đồng thời cô còn tán dương giai điệu ca khúc rất có mùi vị, câu từ cũng rất hay.

Màn hình lóe lên một cái, hình ảnh chiếu một người khác, các cô gái trong phòng nghỉ nhất thời có vẻ đã tìm thấy chủ đề.

Trên màn ảnh, MC vẫn phỏng vấn vị minh tinh này về ca khúc "Trường An loạn", người xuất hiện trên TV là một trong những người rất đặc biệt trong giới điện ảnh.

Người này từng đoạt rất nhiều giải thưởng nhưng lại rất khó mời cô đóng phim. Cô không hát, không quay show nghệ sĩ, cũng không dùng blog. Cô quay quảng cáo, nhưng chỉ quay quảng cáo công ích, nay tình cờ nhận phỏng vấn, cũng chỉ do sự nghiệp tuyên truyền từ thiện. Tuy gần đây lộ diện không nhiều, nhưng cô rất hot, nhân khí mạnh đến nỗi khiến người ta cảm thấy cô vẫn luôn nổi tiếng như xưa.

Nếu nhất định phải có lý do khiến cô nổi tiếng đến vậy, thì có thể do ai cũng yêu thích và hưởng thức cái đẹp. Sâu hơn một tí, có thể nói tương mạo và tài năng của cô luôn nuôi dưỡng danh tiếng. Sau tất cả, duy người này có dung mạo xinh đẹp, tài năng và có đức hạnh hoàn hảo.

Khúc Hi Chi nổi tiếng rất nhiều năm, nhưng khái niệm gương mặt có tỉ lệ vàng này bị đưa ra đằng sau. Mọi người dần dần biết rõ "Tam đình - Ngũ nhân", "Tứ cao - Tam đề" (*) là thế nào. Khái niệm này là điển hình cho cái đẹp. Trong tất cả phụ nữ trong showbiz thời nay, ngoại trừ cô ra thì cũng chỉ có đệ nhất mỹ nữ Jessica Ara trong giới thời trang đạt chuẩn.

(*) "Tam đình ngũ nhân": trán bằng, ánh mắt sâu sắc kiên định, mũi cao thẳng tắp, khuôn mặt thon nhỏ.

"Tứ cao - tam đề": vóc dáng xinh đẹp.

Một câu danh ngôn nổi tiếng của Plutarch có nói: những thành tựu hiển hách nhất không nhất thiết đại diện cho những người có đạo đức hay tài giỏi, mà thường biểu thị qua một việc rất nhỏ, một câu nói hoặc một trò cười... Càng có thể biểu hiện rõ tính cách của nhân vật.

Trong thời đại truyền thông hoạt động mạnh mẽ hiện nay, nhiều minh tinh ưu tú rất biết cách gây tranh cãi để nổi bật. Huống chi ẩn sâu trong showbiz còn có vô số ảnh đế và ảnh hậu dùng chiêu này. Những gì bạn thấy có thể chỉ là thứ họ muốn diễn cho bạn xem thôi.

Thế nhưng có rất ít minh tinh như Khúc Hi Chi có danh tiếng tốt như thế. Trừ việc cô thường diu dắt người mới và rất được yêu mến, ngoại trừ vẻ đẹp được mọi người khen ngợi, khi nhắc đến Khúc Hi Chi, ai cũng đều rất tự hào và yêu quý cô, dù cô là đối thủ cạnh tranh của họ.

Trong phòng nghỉ, TV chiếu Khúc Hi Chi đang tham dự một bữa tiệc từ thiện giúp nạn nhân bị thiên tai. Trên màn hình, cô mặc trang phục rất tinh xảo, chiếc quần dài màu đen được cắt may khéo léo. Kỳ thực đó chỉ là kiểu dáng và màu sắc đơn giản, nhưng vóc người mảnh mai đầy khí chất của cô khiến người ta cảm thấy rất tao nhã. Nó dễ dàng làm người khác nghĩ đến một quý cô trong xã hội thượng lưu được giáo dưỡng rất tốt, thuộc tầng lớp danh môn quý tộc.

Do MC có chút bối rối, lúc được phỏng vấn, cô chậm rãi nghiêng mặt sang một bên. Khuôn mặt thanh tú, cảm xúc lắng đọng và khí chất điềm đạm rất phù hợp. Tuy góc quay thay đổi hơn phân nửa, nhưng bất luận quay góc nào thì khuôn mặt nghiêng của cô đều xinh đẹp lạ thường.

MC hỏi cô đã nghe "Trường An loạn" chưa, cô bảo chưa kịp nghe nhưng sẽ nghe. MC lại hỏi cô có nghe "Đồng Vũ" chưa, cô trả lời đương nhiên đã nghe qua.

Thời điểm cô trả lời phỏng vấn, gương mặt vẫn mang theo nụ cười thanh đạm, chỉ là trong đôi mắt có chút đạm bạc, như có một tầng sương mù nhạt, khiến người ta cảm thấy vừa nghiêm trang lại vừa xa cách.

Điểm kỳ quái nhất là: cả người cô rõ ràng rất ôn nhu, bên trong lại có cảm giác lạnh lạnh, nhưng do khuôn mặt cô quá đẹp, tình cờ thoáng nhìn sẽ khiến người khác cảm thấy đẹp đến ma mị.

Màn ảnh biến mất rồi chuyển sang kênh khác, mấy cô gái trẻ trong phòng nghỉ bắt đầu bàn tán.

Một cô gái cao to lên tiếng: "Tôi nghe nói Khúc Hi Chi không thích tiếp xúc cơ thể với người khác, bất luận nam nữ, bị bệnh sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng."

"Thật không? Lần đầu tôi nghe nói đó."

"Có bệnh sạch sẽ cũng không có gì, chỉ sợ có người không có bệnh sạch sẽ cũng chẳng thèm để ý đến người mới như chúng ta thôi. Cả ngày ra về cao cao tại thượng, bản thân đoạt giải Oscar nên không giống người khác."

"Người tốt luôn được báo đáp mà. Tôi nghe bạn tôi bảo là đầu năm sau Khúc Hi Chi sẽ đính hôn với Trầm Nhã tiên sinh, mọi người đều rất vui mừng a."

"Oa, thiệt hả? Trầm Nhã chuẩn soái ca nha."

"Trầm Nhã là ai?"

"Có phải cô đang học nhạc không đó?! Trầm Nhã là nghệ sĩ violon nổi tiếng cả nước này á!"

"Trời, tôi hát thôi chứ không có nghe đàn violon."

...

Các cô gái còn lú ra lú rú, Lương Oanh khinh bỉ nhìn họ một lúc, sau đó nhỏ giọng nói với Cố Hi Chi, "Mấy người này thực sự ngu ngốc, Tiểu Khúc rõ ràng là bồ của Tiểu Chung mà, Trầm Nhã chỉ là con pháo thí."

Tầm mắt của Cố Hi Chi rời khỏi TV, nàng nhìn người tình quái kè bên rồi lại kéo lỗ tai cô bé, "Sao mà em biết được?!"

Lương Oanh bắt mắt vuốt tai, còn nói, "Em là ai chứ! Mẹ em nói Chung Lâm Dư tranh giành tình yêu với Chung Lâm San, sau đó chị ta đã đoạn tuyệt quan hệ chị em với Chung Lâm San, nên mẹ mới biết chuyện này. Có điều Tiểu Khúc không có lỗi, những người liên quan tới chuyện này cũng không thể trách chị ấy được, không thì chuyện sẽ loạn lên mất."

"Ồ." Cố Hi Chi chỉ gật đầu,

Lương Oanh quan sát vẻ mặt của nàng một lúc, rồi lại sờ cằm suy nghĩ, "Người khác biết chuyện này đều rất kinh ngạc, chị không kinh ngạc sao?"

Cố Hi Chi nhún nhún vai, "Tiểu Khúc một mực chung tình với Jessica Ara, tôi cũng có nghe rồi."

"Ồ." Lương Oanh gật gù, lại híp mắt nhìn nàng chăm chăm, "Vừa nãy Tiểu Khúc xuất hiện trên TV, chị xem rất chăm chú, có phải chị cảm thấy chị ấy rất đẹp?"

"Không có."

"Vậy thì là đồ kị với người ta rồi."

"Cũng không phải."

"Vậy là chị ghét chị ấy." Lương Oanh ra vẻ khôn khéo, "Em nghe nói, hai người các chị lúc mới vào nghề đã bất hòa."

"Chuyện này lại càng không đúng."

Cố Hi Chi thờ dãi.

Khúc Hi Chi, chỉ cần nghĩ đến cái tên này, nàng lập tức sẽ cảm thấy có vô số vàng sáng vây quanh cô. Cô dịu dàng, tao nhã, trí tuệ, chân thành. Cô là một minh tinh, đối với rất nhiều người, cô là một nữ thần.

Tại sao nàng lại... ghét cô được đây.

Cô vốn tốt như vậy...

Còn nàng chỗ nào cũng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 62

Bỏ ra cả ngày để thu âm bài hát, đến tối, Anda và Lương Huyền đưa Cố Hi Chi đến gặp tổng đạo diễn. Đạo diễn tổ chức chương trình này ước chừng bốn mươi tuổi, tư tưởng khá bảo thủ. Tuy Lương Huyền và Anda cực lực đề cử, nhưng ông rất miễn cưỡng chấp nhận khả năng của Cố Hi Chi.

Trong ấn tượng của ông, Cố Hi Chi chỉ là một diễn viên. Tuy nàng từng hát, nhưng cũng hoàn toàn là một bài biểu diễn bình thường. Dù có chế tác hay bỏ khuyết cũng chỉ là ca sĩ thần tượng, còn lâu mới có thể sánh được với Lương Huyền.

May mắn chính là, cuối cùng ông ta cũng đồng ý để Cố Hi Chi hát thử, mà tiết mục này chưa tới thời khắc cuối cùng thì cũng không ai biết kết quả.

Mấy ngày sau.

Tại hội trường sàng lọc tiết mục cho buổi tiệc sắp tới.

Mấy trăm bóng đèn LED cùng dàn âm thanh rộng lớn làm cả sân khấu vô cùng hoành tráng. Vòng loại ca múa nhạc bắt đầu lúc bảy giờ tối. Cố Hi Chi mặc một chiếc áo gió màu đen, trên đầu đội mũ lưỡi trai ngồi trong góc ăn cơm tối, Đường Dư cũng ngồi bên cạnh xem tạp chí. Trong hậu trường, rất nhiều diễn viên đang hóa trang và chuẩn bị khá căng thẳng.

Nữ ca sĩ đang biểu diễn trên sân khấu là người rất được yêu mến, lúc Cố Hi Chi mới đến từng thấy cô bị fans vây chặt dưới lầu với số lượng rất đông. Cố Hi Chi cũng từng nghe cô hát, có điều giọng hát trong đĩa tuyệt đối khác xa hiện giờ.

Đạo diễn là người nóng tính, nữ ca sĩ biểu diễn một nửa liền bị đuổi xuống, người đại diện đại cũng cãi nhau với ông ta ầm ĩ một hồi, lúc đi tới hậu trường vẫn còn lải nhải.

"Chúng ta đều biết sau này độ hot của cô ấy tuyệt đối không thua kém Thiên Vương đâu. Bây giờ hát chưa ổn thì cũng có thể luyện mà, huống hồ đã hát live nhiều rồi, hát nhép một chút cũng có sao đâu. Đạo diễn à, ông nên vì hiệu quả của tiết mục mà tùy cơ ứng biến a."

"Đùa gì thế, đại hội lớn như vậy mà đòi hát nhép, cô cho rằng mấy người biết hát trên đất nước mệnh mông này đều chết hết rồi hả?"

"Đạo diễn, nói như ông thì quá khó nghe. Đến ông mà còn không biết tùy cơ ứng biến để hấp dẫn tuổi trẻ, sớm muộn gì cũng không thành công! Hơn nữa, lần này nhất định do âm thanh có vấn đề mới vậy. Chúng tôi luôn thể hiện rất tốt! Không tin thì ông có thể xem ca sĩ tiếp theo biểu diễn!"

Vừa đúng lúc âm thanh giục người khác lên sân khấu diễn, Cố Hi Chi nhìn vị đại diện và đạo diễn, họ cũng nhìn nàng. Cố Hi Chi nhanh chóng ném hộp cơm trên tay xuống rồi đi lên phía trước.

"Cô chờ một chút." Đạo diễn thấy Cố Hi Chi định lên sân khấu, như là sợ nàng sẽ làm người ta có cơ âm thanh thật sự có vấn đề, ngăn cản nói, "Cô chờ một chút rồi lên, để Tang Tuyết lên trước đã."

"Đạo diễn, Tang Tuyết vừa bị ai gọi đi đâu rồi."

Một câu làm sắc mặt đạo diễn trở nên kém đi, ông nhìn quanh hội trường một vòng, sau đó hắng một cái, thấp giọng nói với Cố Hi Chi, "Cô hát cho cẩn thận vào."

Cố Hi Chi nhìn ông, lại nhìn người đại diện đang phân cao thấp kể bên, nàng hơi cong khóe môi, "Biết rồi."

Tuy loại sân khấu sàng lọc này căn bản không quá phô trương, nhưng đã lâu không tiếp xúc với ánh đèn, Cố Hi Chi vẫn cảm thấy mọi thứ trước mắt quen thuộc đến hoàn mỹ.

Nàng trước giờ luôn hát trong phòng thu âm, nhưng chỉ có đứng biểu diễn dưới ánh đèn tuyệt vời của sân khấu mới làm người ta thấy thỏa mãn.

Nhạc sĩ trong phòng điều khiển bắt đầu đệm nhạc, Cố Hi Chi ra hiệu đổi âm hưởng, cả căn phòng rộng lớn được bao phủ bởi điệu C trường tảo nhả làm say lòng người.

Dưới khán đài không có một bóng người, một loạt ghế trống yên tĩnh như không có linh hồn. Cố Hi Chi cầm micro hắng giọng, ánh mắt tĩnh lặng xa xăm, dung sắc vô cùng an bình.

"Người lại cau mày, thời gian ngưng đọng. Mặc cho nỗi buồn kéo đến, em như rơi vào hố sâu."

...

"Đó là một loại dự cảm, nếu đi không xong bước này. Làm sao khóc không thống khổ, con đường tuyệt vọng phía trước."

.....

...

Trên sân khấu, tiếng ca như xuyên thấu toàn bộ người nghe. Giọng hát đẹp đến mức khiến người ta cảm thấy ca sĩ đang hát là một mỹ nữ. Lương Huyền thể hiện ca khúc này với giọng hát uyển chuyển, là vẻ đẹp tinh tế từ linh hồn, nhưng so với giọng hát thâm niên thấm nhuần lòng người thì lần này hoàn toàn là một trải nghiệm rất khác lạ. Giọng của nàng trong trẻo như pha lê phản xạ ánh mặt trời. Quan trọng chính là, đoạn khó có khả năng hát sai nhất lại được nàng xử lý cực kỳ ổn định, thật giống một vị nghệ sĩ lớn đang biểu diễn.

Lúc nàng mới lên sân khấu, đạo diễn vẫn căng thẳng nắm chặt hai tay, nhưng sau khi nghe xong nửa bài thì ông liền bình tĩnh trở lại. Đợi nàng hát đến điệp khúc, đạo diễn đắc ý nhìn người kia với ánh mắt khiêu khích.

Rốt cục sau khi Cố Hi Chi hát xong, người đại diện kia cũng mang theo nghệ sĩ của mình rời đi. Vào hậu trường, Cố Hi Chi biểu hiện như đã nắm chắc phần thắng. Đạo diễn nhìn nàng khen ngợi cũng nằm trong dự liệu.

"Tôi rút lại lời lúc trước, cô không chỉ là một ca sĩ thần tượng."

Cố Hi Chi không hề kiêu ngạo, "Cảm ơn."

Đạo diễn còn nói, "Chờ thông báo rồi tới đây diễn tập, nhưng tôi không thể bảo đảm cô nhất định sẽ đi đến cuối cùng, dù sao cũng còn rất nhiều tiết mục."

"Cảm ơn ngài đã cho tôi cơ hội, tôi sẽ nắm bắt thật tốt."

Trời đêm tháng mười đặc biệt lạnh. Khi ra ngoài, Cố Hi Chi mặc thêm rất chiếc áo khoác len sọc khá dày, lại còn quàng khăn cổ, mãi đến khi lên xe mới lấy xuống.

Đường Dư lên xe khởi động máy, cũng nói, "Âm nhạc hay chắc chắn sẽ phát triển, chỉ ít bây giờ thuận lợi hơn điện ảnh rất nhiều, nhất định phải đập bỏ hết tâm tư để đi đóng phim sao?"

"Anh nghĩ tôi mỗi ngày chạy mấy ngàn mét, không ăn không uống ra sức hát bài phổ nhạc kia là vì yêu thích âm nhạc sao? ." Cố Hi Chi cời mũ, chỉnh mái tóc ngắn lại một chút, rồi nhìn gương thào hoa tai bằng bạc xuống. Nàng liếc mắt nhìn anh ta mỉm cười, "Tôi thừa nhận âm nhạc đã từng là thứ rất thần kỳ với tôi, nó có thể chứng minh tôi không phải rác rưởi. Nó đối với tôi mà nói cũng chỉ là một công cụ. Tôi chẳng thể cảm giác được một ngày nào đó trở thành ca sĩ vinh quang sẽ ra sao. Nếu anh thích kéo đàn violon, nhưng trời cao chỉ ban cho anh biệt tài chơi piano, anh sẽ cảm thấy may mắn sao?"

Đường Dư vịn tay lái nhìn thẳng phía trước, "Em yêu thích điện ảnh đến thế sao?"

"Đã từng." Cố Hi Chi quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, con ngươi đen kịt lấp lánh trong bóng, "Đã từng thật sự rất yêu thích cảm giác đứng trước ống kính cảm thụ niềm vui nỗi buồn của nhân vật, nhưng hiện tại không được nữa rồi."

"Vậy nên bây giờ em làm những thứ này chỉ vì không cam lòng?"

Cố Hi Chi trầm mặc chốc lát, quay đầu nhìn sườn mặt anh, "Tôi không thích nó, vì tôi không có tư cách nói thích."

"Được." Đường Dư liếc nhìn nàng một cái, chậm chạp nói, "Mấy ngày nữa là tới sinh nhật của Ara. Lý Tư Gia Lệ cũng được mời. Điền Ấu Lam nói em đi chung Hạ Tuyết, không nên nói chuyện phim ảnh, để bà ấy có ấn tượng tốt."

"Biết rồi." Cố Hi Chi biểu hiện rất bình tĩnh.

Trước đêm đó có một cơn mưa nhỏ trút xuống, đường phố được nước mưa gội rửa sạch sẽ. Hai bên đường, cao ốc chói vót nối dài nhau. Con đường thành thị uốn lượn, khúc chiết, lạnh lẽo mà vô vị.

Khí trời cả ngày đều âm u, đến chạng vạng lại có vài đợt tuyết rơi xuống. Lúc tan việc, con đường đặc biệt bế tắc. Cũng may tuyết rơi lúc chạng vạng khiến khắp nơi trở thành cảnh đẹp. Cố Hi Chi cùng Hạ Tuyết tán gẫu ngắm cảnh, thời gian ngược lại cũng không nhiều.

Người ta đồn Chung Lâm San sở hữu bất động sản nhiều không kể xiết, mà ngôi biệt thự cô đang ở lại là căn xa hoa bậc nhất.

Sáu giờ, sắc trời tối om. Xe dừng ngoài biệt thự, chủ nhân thấy có khách lập tức nhiệt tình nghênh tiếp. Cố Hi Chi và Hạ Tuyết cùng bước vào căn biệt thự có màu vàng chủ đạo. Vừa vào gian phòng không bao lâu, chiếc vòng tay kim loại bị một nguồn sức mạnh kéo nhẹ. Cố Hi Chi quay đầu lại, nhìn thấy Lương Ưu Ưu đang kinh ngạc nhìn mình.

"Chết tiệt, đúng là cậu hả? !"

Tiếng nói không lớn nhưng cũng thật không nhỏ. Có người trong nhà bị âm thanh trước cửa thu hút, dồn dập đưa mắt tới, nhưng rất nhiều người nhìn thấy vẫn khó nhận ra Cố Hi Chi.

Nàng mặc một chiếc váy ngắn màu vàng cùng đôi giày cao gót cùng màu. Mái tóc ngắn xõa tung, phía dưới có đôi vòng tai long lanh lóe sáng. Ở đây có rất nhiều khách nữ cao quý, trang phục của nàng hơi khiêm tốn nhưng vẫn rất thời trang. Quan trọng là, tóc nàng ngắn nhưng không khó coi, trái lại nhìn có khí chất hơn hẳn xưa nhiều.

Cố Hi Chi tách khỏi dòng người, kéo tay Lương Ưu Ưu đi tới một góc mới nói, "Tôi tới đây tìm Lý Tư Gia Lệ, một lúc liền đi."

"Mẹ nó, cậu về nước không nói tôi biết, cậu hiện tại chính là đồ khôn đó biết chưa?"

Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô, hoàn toàn chẳng muốn cãi nhau, chỉ nói, "Khi nào rảnh rồi thì hẹn cậu ra ngoài để mắng tôi cho đã, bây giờ không tốt lắm."

"Ngày mai."

"Ngày mai không rảnh."

"Đệt!"

Cố Hi Chi nhìn mắt cô chằm chằm, vốn định lùi một bước chịu cô ngày mai có thể, thế nhưng tiếng huyền não phía sau làm Lương Ưu Ưu thay đổi tâm mắt, cũng làm nàng im miệng xoay người.

Vào cửa chính là hai người phụ nữ. Người đi bên trái mặc một chiếc sườn xám Trung Hoa màu đỏ, trên người khoác một chiếc áo lông trắng. Mái tóc búi lên theo phong cách cổ điển, đôi giày mười hai phân khiến cô nàng cao đến gầy gò. Do có một phần tám huyết thống nước ngoài, tuy cô ăn mặc rất Trung Quốc, nhưng không khiến người ta nhìn ra vẻ cổ điển. Cô quá xinh đẹp, đẹp đến 360 độ không có góc chết. Do đó, mặc dù cô không hợp với sườn xám, nhưng vẫn làm người khác cảm thấy thật đẹp.

Tầm mắt Cố Hi Chi thu hồi, rồi lại rơi vào người bên cạnh người phụ nữ kia.

Người kia mặc lễ phục màu đen, màu sắc rất thuần túy. Đó là bộ lễ phục chính tông, vạt áo đính rất nhiều kim sa tinh xảo. Song cả bộ quần áo cũng không hề nặng nề chút nào, đại khái là bởi dung mạo của chủ nhân rất lạnh lùng. Ánh mắt cô hơi nhạt, mặc dù khẽ cười thì sáng chói rực rỡ làm người khó có thể nhìn thẳng, nhưng cô vẫn khiến người ta cảm thấy cao cao tại thượng khó có thể tiếp cận.

Dung mạo là chuyện nhỏ, khí chất mới là nhất.

"Nếu dùng bốn chữ hình dung hai người bọn họ, các người sẽ chọn gì?"

Phía sau có cô gái nói chuyện, Cố Hi Chi thu tầm mắt lại, rất nhanh nghe một cô bé khác nói, "Đẹp đến khó tin."

Một cô bé khác nói, "Một đôi tài sắc."

Một cô gái khác cười nói, "Là một đôi tiện nhân đi."

"Hả, cô nói Ara hả, ha ha. Hôm nay là sinh nhật người ta mà, các cô đừng như vậy."

"Tính ra thì cô Khúc đó cũng không tốt hơn chỗ nào. Bức chị em người ta đoạn tuyệt quan hệ. Cô ta còn thật sự nghĩ rằng mình là hình tượng sạch sẽ của công chúng á."

"Trời, cô ngần vạ lần đừng nói như vậy chứ. Người ta đều là hai gương mặt có tỷ lệ vàng điển hình của Châu Á đó, cô không sợ người khác nói cô đổ kị sao?"

"Nói thì nói đi, nói tôi như vậy thì có thể thay đổi được sự thật hai người bọn họ là tiện nhân sao?"

Mấy người đó còn đang tán phét, Cố Hi Chi siết tay cầm túi xách, quay đầu nhìn về phía mấy cô gái đang nói chuyện.

Lương Ưu Ưu thấy nàng xoay người thì lập tức kéo nàng lại, "Quan Âm Bồ Tát còn có người mắng mà. Sau lưng không ai nói, cậu coi như không nghe thấy đi. Hơn nữa chuyện này cũng không liên quan cậu, tôi dẫn cậu đi xem bạn trai mới nè."

Cố Hi Chi nhìn Lương Ưu Ưu một lúc, nàng đẩy tay cô đang đặt trên tay mình ra, đi thẳng đến chỗ mấy cô gái nhiều chuyện kia.

Mấy cô gái đang tán gẫu nhiệt liệt, bỗng nhiên thấy Cố Hi Chi hùng hăng đến trước mặt làm họ có vẻ kinh ngạc.

"Cô có việc gì thế?" Người lên tiếng chính là cô gái vừa mắng người.

Cố Hi Chi nhìn thẳng cô gái lạ, "Xin lỗi."

Cô nàng hơi kinh ngạc, không hiểu ra sao, "Xin lỗi gì, còn nữa, về mặt của cô gì sao đây, muốn kiếm chuyện hả?"

Cố Hi Chi lạnh lùng đảo mắt nhìn khuôn mặt cô gái nọ, sau đó nàng chậm rãi đưa tay cầm túi lên, lấy một chiếc bút máy đưa cho cô xem.

"Cho cô ba mươi giây, không xin lỗi sẽ hối hận."

Cô gái lạ nhìn chiếc bút trên túi nàng, mới đầu còn vô cùng kiên cường, nhưng Cố Hi Chi cầm chiếc bút cổ quái bấm gì đó, mấy cô gái khác bên cạnh đều hơi kinh ngạc.

Không gian hòa lẫn vào âm thanh, chẳng mấy chốc, các cô nghe được giọng của mình trong chiếc bút ghi âm.

"Nếu dùng bốn chữ hình dung hai người bọn họ, các người sẽ chọn gì?"

"Đẹp đến khó tin."

"Một đôi tài sắc."

"Là một đôi tiện nhân đi."

... ..

...

Cô gái nọ nhìn chiếc bút ghi âm trong tay nàng, dần dần kinh ngạc, "Cô bị điên rồi, mang theo thứ này ra ngoài."

"Tôi thế nào không cần cô bận tâm, nhưng nó mà lộ ra công chúng thì thực sự không tốt lắm đâu ha." Cố Hi Chi cất bút ghi âm, "Thế nào, bây giờ có muốn xin lỗi không?"

Cô gái lạ tức giận, nhưng nhìn thấy vật trong tay nàng, khí thế cũng giảm xuống rất nhiều.

Cố Hi Chi nhú nhú mày.

Cô nàng tránh tầm mắt của nàng, tự nhận xui xẻo, "Được, tôi sai rồi, tôi không nên tùy tiện mắng người."

"Còn gì nữa." Cố Hi Chi khoanh hai tay trước ngực nhìn cô.

"Được rồi." Cô gái bị nàng bức có chút phản kháng, "Sau này tôi sẽ không mắng người khác nữa, được chưa?"

Cố Hi Chi cùng cô đối diện mấy giây, không tiếp tục bức cô nữa, nàng chỉ nhàn nhạt liếc vài người bên cạnh, rồi xoay người đi.

Lương Ưu Ưu trốn mắt ngoác mồm nhìn nàng, đến nửa ngày mới đi theo.

"Này, cậu mang bút ghi âm bên người là muốn trả thù xã hội sao?"

"Này này này, đừng đi như vậy nhanh a!"

...

Tuy Lương Ưu Ưu đuổi theo Cố Hi Chi, nhưng mặc kệ cô khuyên như thế nào, Lý Tư Gia Lệ trước đây ra sao, nàng chỉ lẳng lặng ngồi trong góc, không hề hòa vào bữa tiệc chút nào.

Lý Tư Gia Lệ đến rất trễ, sau khi tiệc tối bắt đầu được nửa giờ, Cố Hi Chi rốt cục cũng đợi được bà xuất hiện. Lúc đó ai cũng có cảm giác ngà ngà say, rất nhiều minh tinh thấy bà tới đều nhiệt tình tiến lên bắt chuyện.

Cố Hi Chi ngồi ở góc nửa giờ, nhưng trong nửa giờ này, chung quanh nàng dày đặc người như ong vỡ tổ. Coi như muốn tạo cơ hội gặp gỡ ngẫu nhiên, e rằng cũng phải chào người ta trước một tiếng.

Bóng đêm yên tĩnh, hoa tuyết bay là tả bên ngoài cửa sổ thủy tinh. Toàn bộ phòng tiệc dập dờn trong tiết tấu của vũ khúc. Chủ nhân bữa tiệc uống rượu tiếp khách, nhưng khách trong sàn nhảy không cần uống đã say rồi.

Một canh giờ qua đi, Lý Tư Gia Lệ đã có chút men say. Cố Hi Chi nhìn đồng hồ, lại gửi một cái tin nhắn cho Lương Ưu Ưu:

Giúp tôi đề ý chị Lý một chút, tôi đi toilet rửa tay.

Đối phương rất mau trả lời:

Biết rồi.

Sau khi tới phòng rửa tay, Cố Hi Chi bổ trang lại dung mạo. Nàng lấy một ít tiền xu trong túi xách ra, sau đó trở lại bữa tiệc.

Tuy trong đại sảnh vẫn ca múa hát như cũ, nhưng chỉ chốc lát, Lý Tư Gia Lệ cũng đã không còn vị trí cũ.

Cố Hi Chi đang định nhắn tin cho Lương Ưu Ưu hỏi thăm, nhưng tay vừa mò vào túi đã nhận được tin nhắn. Cố Hi Chi lấy điện thoại mở hộp thư, nhìn thấy một dòng chữ nhỏ từ Lương Ưu Ưu gửi đến:

Chị Lý đang ở lầu hai, lại đây đi.

Cất điện thoại di động, Cố Hi Chi nhìn quanh phòng khách một vòng, rồi nhanh chóng tới cầu thang lên lầu, từng bước đi lên mấy bậc thang gỗ đỏ.

Lầu hai vẫn rất lớn và trống trải, đồng thời phần lớn không gian cũng không sáng mấy. Cố Hi Chi đi mấy bước rồi nhanh chóng nghi ngờ tin nhắn ban nãy, cô cầm điện thoại hỏi, "Chị ấy ở đâu?"

"Lầu hai, đi về bên trái, hướng tới hoa viên á, cậu đi qua trái trước."

"Trái..." Cố Hi Chi quay đầu lại nhìn vị trí trên lầu, lùi về đường cũ tới bên hành lang khác.

Còn chưa tới hành lang thì nghe thấy tiếng động rất gần làm Cố Hi Chi ngẩn người, sau đó nàng nhanh chóng lùi vào bên tường.

"Ara, em ở trên lầu hả?"

Âm thanh mang theo tình cảm nồng đậm, cũng là giọng nói vừa quen vừa lạ với Cố Hi Chi.

Cố Hi Chi khản trương, lập tức cúp điện thoại rồi lui ra sau vài bước.

Lầu hai được lát thảm nhưng khá dày nên không phát ra bất cứ âm thanh nào của giày cao gót, nhưng nàng vẫn cảm giác được tiếng bước chân đang đến gần. Cố Hi Chi lùi về phía sau, cẩn thận từng li từng tí mò tới căn phòng gần đó.

Cửa phòng không khóa, Cố Hi Chi cấp tốc mở cửa rồi chui vào trong trốn.

Do tất cả hành lang đều lát thảm, nên sau khi vào phòng, Cố Hi Chi rất khó được nghe được tiếng động bên ngoài. Chờ thật lâu không thấy ai, Cố Hi Chi đang định mở cửa đi ra ngoài thì chuông điện thoại lại vang lên.

Nhìn màn hình sáng trong bóng tối, Cố Hi Chi cấp tốc bấm tắt rồi đi ra sảnh, thế nhưng chưa kịp trốn thì tiếng gõ cửa đã vang lên.

"Ara, ở đó hả?"

Vừa dứt lời thì người kia đã đẩy cửa vào.

Tuy ánh đèn ngoài phòng hơi tối, nhưng miễn cưỡng có thể thấy rõ đường. Cố Hi Chi nhìn cánh cửa mở ra sau đó lại khép kín, hình ảnh Khúc Hi Chi rõ ràng rồi lại mơ hồ. Hai chân nàng không tự chủ lùi ra sau, thân thể hầu như dựa sát vách tường.

"Ara?"

Trong bóng tối, cô tựa hồ đang tìm chút ánh sáng, nhưng do say rượu nên hành động cũng mờ mịt, đồng thời đi đến phía sáng nhất.

Tới gần bên giường có một chiếc thùng gỗ, Cố Hi Chi vừa lại gần thiếu chút bị vấp ngã. Nàng cảm giác được Khúc Hi Chi từ bên giường đi qua. Cố Hi Chi hầu như theo bản năng muốn nhắc cô cẩn thận, nhưng mở miệng rồi lại khó nên lời.

Có thể sinh nhật của Chung Lâm San làm Khúc Hi Chi rất cao hứng, nên uống khá nhiều rượu. Lúc ở dưới lầu, nàng nhiều lần nhìn thấy cô cùng Chung Lâm San mời khách uống rượu. Sắc mặt đỏ lựng và tâm tình chéch choáng của cô ẩn hiện dưới ngọn đèn xinh đẹp áp bức nhân cầu người khác.

Lúc trước cô không thích chủ động uống rượu, có uống cũng sẽ không say như thế.

Dù sao thì bên trong vẫn toàn là màu đen, cô lại say tí bĩ. Nếu lỡ đi ngang qua chướng ngại vật trên đường thì Khúc Hi Chi căn bản cũng không né được, rốt cuộc vẫn ngã trên thảm nhưng.

Cô té ngã cũng chỉ khe khẽ kêu đau. Cố Hi Chi nhìn bóng đen mơ hồ trong màn tối, hai chân theo bản năng bước một bước, dường như nàng muốn đến điu cô.

Động tác này chỉ vền vền với một bước. Cố Hi Chi lảng lảng nhìn cái bóng mơ hồ ấy, hay tay nắm chặt lại, nhưng thân thể càng lúc càng tới gần mặt tường.

Khúc Hi Chi chỉ ngồi trên mặt chốc lát, sau đó cô nhanh chóng đứng dậy lướt qua cái thùng gỗ đang chướng chân.

"Ara, đang làm gì vậy?"

Cô nhích lại gần nàng, càng ngày càng gần.

Cố Hi Chi nhìn cái bóng mờ mờ, căng thẳng đến không thể hô hấp.

Mặc dù nàng biết cô uống say, trong phòng cũng rất tối, cô chưa chắc sẽ nhìn thấy nàng. Nhưng khi thấy cô đang từng bước đi tới, Cố Hi Chi vẫn cảm thấy: nếu có thể lại gần tường một ít, lại gần một chút là tốt rồi.

Thân thể vẫn đang cố né tránh, Cố Hi Chi hận không thể xuyên tường được, hiện tại phải nín thở gần nửa ngày.

Khúc Hi Chi từng bước tiến lên phía trước, từng bước tìm kiếm, nhưng vẫn chưa chạm tới Cố Hi Chi, cô vẫn tiếp tục đi tới phía trước.

Nghe thấy cô đi vụt qua mình, Cố Hi Chi như được đại xá, cuối cùng thở phào một hơi.

Ngay lúc nàng vừa thở dốc...

"Tìm thấy em rồi."

Tay phải của nàng bị người kia nhẹ nhàng nắm chặt. Giọng của Khúc Hi Chi xuất hiện rất gần tai.

Thân thể hai người chạm vào nhau. Cố Hi Chi như chim sợ cành cong, lập tức rút tay về, nhưng người kia vẫn không bước thêm bước nào nữa, hai tay mềm mại ôm chặt hông nàng.

Khúc Hi Chi ôm lấy nàng từ phía sau, nhẹ nhàng đặt cằm lên vai phải của nàng, "Chạy cái gì, hả?"

Nước hoa đậm đặc cùng hơi thở thoang thoảng mùi rượu bao phủ xuống, mùi vị quen thuộc làm Cố Hi Chi hoảng hốt. Nàng vốn tưởng rằng người phía sau hỏi vậy vì muốn nghe trả lời, nhưng Cố Hi Chi xoắn xuýt nửa ngày không nói nên lời, sau đó nàng lại phát hiện đối phương căn bản cũng không cần nàng đáp lời.

Không khí rất yên tĩnh, phảng phất có thể nghe thấy hoa tuyết rì rào rơi ngoài cửa sổ. Bên trong tối tăm một mảnh, Cố Hi Chi đứng yên tại chỗ, thân thể cứng đờ, hô hấp cũng ngừng trệ.

Tuy nàng vốn không muốn bị cô phát hiện, nhưng việc đã đến nước này, nàng vẫn muốn giải thích ngay cô đã nhận lầm người. Nhưng qua hồi lâu, cô chỉ ôm nàng, chuyện gì cũng không làm, cái gì cũng không nói, thật giống chỉ cần một cái ôm có thể thay thế tất cả.

Cô yên lặng như không tồn tại.

Cố Hi Chi lẳng lặng cảm thụ hơi thở của cô. Nàng dần dần bắt đầu cảm thấy cô say quá rồi. Lát nữa, chờ một lúc nữa, nàng sẽ dìu cô về nghỉ ngơi, sau đó lặng lẽ rời đi, coi như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Hai tay bên hông căn bản là không có khí lực gì, nhưng đối phương dường như không muốn để mình gánh chịu sức nặng quá nhiều. Do nàng quay lưng nên không thể nhìn thấy cô thế nào. Cố Hi Chi đợi rất lâu, rốt cục bởi vì không thể nói chuyện nên nỗ lực đẩy cô ra.

Hai tay vừa định nhẹ nhàng đẩy cô ra, nhưng đối phương lại nắm chặt hai tay nàng lại. Chỉ cần mỗi động tác này là có thể khiến nàng không điều chỉnh gì nhiều được, dường như chỉ cần một chút biến hóa sẽ quấy nhiễu mộng đẹp của người kia.

Cố Hi Chi không cử động nữa, như là sợ động tác của mình sẽ mang đến phiền phức, vừa giống như cảm thấy cái ôm quen thuộc phía sau thật sự rất dịu dàng, nhẹ nhàng đến mức có thể chữa lành mọi thứ.

Không biết qua bao lâu, cái ôm này tựa hồ cô đọng thành tư thế cố định mãi mãi. Không khí nhẹ nhàng bên tai, âm thanh kia rất nhỏ, nhỏ đến cực kỳ ôn nhu.

"Chiếc áo cưới đó rất đẹp, em mặc vào nhất định rất đẹp, tôi mua cho em nhé, được không?"

Cô đang nói chuyện riêng của các cô.

Cố Hi Chi không nói gì.

Tất cả đang được che giấu nên không được nói chuyện, nàng không có lựa chọn nào ngoại trừ im lặng.

Không có lựa chọn.

Khúc Hi Chi vẫn không cầu trả lời, an tĩnh nói, "Tôi đã chuẩn bị quà sinh nhật cho em hết ba tháng. Lúc đầu ai cũng bảo em sẽ không thích, nhưng trong lòng tôi nghĩ, họ làm gì hiểu rõ em chứ, cô nương nhà tôi đang suy nghĩ gì thì làm sao tôi không biết a, em nói có đúng không?"

Chất giọng nhỏ nhẹ, mềm mại, Cố Hi Chi nghe mọi thứ đều không hiểu.

Cố Hi Chi nhắm mắt lại, mặc kệ cô đang thì thầm bên tai kể chuyện tình cảm của mình với một người phụ nữ khác. Nàng mặc kệ cô có thâm tình ra sao, đành coi đó như một bộ phim ảo tưởng vậy.

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi ngày càng lớn, nhiệt liệt như lời thề non hẹn biển. Gió bắc thổi qua, tàn phá những cành hoa yếu ớt trong vườn. Tuyết yên tĩnh vô

tình, rồi gió lại tàn phá tất cả.

Cố Hi Chi đã mất hết cảm giác, nàng không nghe thấy giọng của cô nữa.

Mãi đến khi cô ôm nàng thấp giọng đặt câu hỏi:

"Vậy, em có yêu tôi không?"

Em có yêu tôi không?

Như là bị câu nói này đâm nhói. Trong bóng tối, Cố Hi Chi chậm rãi mở mắt ra. Ánh mắt thâm thúy hơn cả hổ đen không đáy.

Khúc Hi Chi nắm chặt tay trái, tay phải nhẹ nhàng nắm chặt tay nàng, nhẹ giọng thì thầm bên tai nàng, "Yêu tôi thì nắm chặt tay tôi, có được không?"

Giọng nói của cô nhẹ như hoa tuyết, như gió nhẹ, như thơ ca thuần khiết. Cô như một người khác thân mật làm nũng.

Cố Hi Chi đứng yên tại chỗ, thân thể như bị yểm bùa, không thể động đậy, không thể trốn thoát.

Khúc Hi Chi quyến luyến ôm chặt nàng, âm thanh càng thêm thất vọng, "Có được không, hửm?"

Trái tim như bị thứ gì đó xé rách đau đớn, Cố Hi Chi nhắm mắt lại, giờ đầu ngón tay lên, nhưng lại bắt lực rù xuống.

Trò này thật lố bịch, chị ấy đang đợi người khác đồng ý sao.

Cố Hi Chi không có cách nào làm động tác đó.

Gió lạnh chui vào cửa sổ, lạnh thấu xương.

Trong phòng vắng co rất lâu không có người nói chuyện, không khí giống như đã biến thành băng.

Khúc Hi Chi đợi rất lâu.

Nàng cũng đợi rất lâu.

Cuối cùng không chờ được nữa, cô thấp giọng nói, "Thế nhưng tôi yêu em."

Bên ngoài, cuồng phong bạo tuyết.

Từng tầng hoa tuyết lớn rơi trên mặt đất cấp tốc ngưng kết thành băng. Không khí lạnh thấu xương như có thể đóng băng bất kỳ thứ gì.

Cố Hi Chi lẳng lặng mà nhìn không gian tối đen, dung sắc tựa hồ có hơi biến hóa, nhưng rất nhanh, loại biến hóa này vì thanh âm kế tiếp trở nên cứng ngắt.

"Ara." Cô nhẹ giọng nói bên tai nàng.

"Sinh nhật vui về."

Tuyết càng ngày càng nhiều, không khí lạnh lẽo thổi rèm cửa sổ lên. Vài khối pha lê đẹp đẽ, mấy cây thông giáng sinh làm hoa tuyết phát ra đủ màu sắc. Hình như có vài cánh hoa tuyết theo gió chui vào trong. Mắt Cố Hi Chi bị gió lạnh đâm đau đớn, nàng khó chịu nên chậm rãi khép mắt lại.

Đồ vật trong phòng bị không khí làm lạnh, dần dần trở nên lạnh lẽo. Khúc Hi Chi lại nắm chặt hai tay của nàng, thờ ơ nhẹ qua chiếc cổ thon dài ấy.

Hơi ẩm phả vào cổ, cảm giác tê tê khiến Cố Hi Chi cả kinh.

Vào giờ phút này nàng mới ý thức được bầu không khí này quá miễn cảm đối với một đôi tình nhân. Cố Hi Chi nhấc hai tay lên đẩy cô ra, nhưng vừa làm được một nửa thì cô chợt thả nàng ra. Cố Hi Chi muốn nhìn rõ xem cô đang làm gì, nhưng hơi thở kia lại xuất hiện ở ngay phía trước.

Trong bóng tối không có lấy một tia sáng, Cố Hi Chi không muốn chuyện sắp xảy ra phát sinh trong hoàn cảnh như vậy.

Môi cô chậm rãi bao phủ, hô hấp ngập tràn hơi rượu cay đắng.

Không có gió lạnh thấu xương, cũng không có hoa tuyết nào bay vào. Huyết dịch như kết băng, tứ chi đều sắp mất hết cảm giác. Cố Hi Chi chịu không được đôi môi nhai nhai đang hôn mình. Thật giống như mỗi lần môi cô nhẹ nhàng chạm vào môi nàng thì sẽ có vật sắc bén nào đó xấn vào da thịt.

Dùng hết khí lực đẩy cô ra, Cố Hi Chi xoay người. Nàng không quan tâm đầu gối va chạm thứ gì, cũng không để ý mình sẽ té ngã mấy lần. Dường như cả người nàng đang tận sức thoát khỏi thứ gì đó rất đáng sợ, chặt vật mà lại cuồng loạn.

Căn bản đã không còn phim ảnh, không có đạo diễn gì nữa sát. Cố Hi Chi lao đảo chạy xuống lầu. Nàng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi

người, cũng chẳng còn nhớ mục đích đến đây hôm nay. Cả người nàng lại như bị chuyện to lớn đáng sợ dọa đến hồn vía lên mây, chạy ra khỏi biệt thự.

Không biết vì sao lại tới nơi này, rõ ràng nàng không nên tới đây.

Nàng vốn tưởng rằng nàng có thể không sợ gì hết.

Lương Ưu Ưu tìm nàng rất lâu, vừa thấy nàng chạy ra khỏi biệt thự, cô lập tức vợ điện thoại và áo khoác đuổi theo. Nhiệt độ bên ngoài không thể so với bên trong, Lương Ưu Ưu vừa ra đã bị hơi lạnh đóng băng tay chân. Cô đành phải lái xe đi tìm, quét mắt khắp hoa viên mới nhìn thấy nàng.

"Cậu điên rồi." Lương Ưu Ưu nhìn Cố Hi Chi chỉ mặc một chiếc váy ngắn đứng dựa vào tường trong tuyết, sắc mặt khó coi tới cực điểm, "Cậu biết trời lạnh lắm không hả? Ra nước ngoài hai năm, cậu thật sự có năng lực thật không? Cậu muốn chết thì đi xa một chút, đừng để tôi nhìn thấy chứ?!"

Cố Hi Chi tựa hồ là lạnh tới cực điểm, cả người đều run rẩy. Nàng chậm rãi dời tầm mắt nhìn Lương Ưu Ưu, đôi môi run đến không nói ra được một hoàn chỉnh câu.

"Mọi người nói... Khúc... cùng Chung Lâm San ở... chung, đây là thật... Có đúng không."

Lương Ưu Ưu mất kiên nhẫn, tuy cô đã cởi hết áo khoác lên người nàng, nhưng lại nói chuyện không chút lưu tình, "Nên hơn nửa đêm cậu lên con vì chuyện này sao? Lúc trước cậu ra đi oai phong lẫm lẫm, bây giờ còn quần chuyện này làm cái gì?"

"Tôi chỉ là hỏi một chút." Cố Hi Chi dường như không chịu được run lẩy bẩy, âm thanh có chút kích động, "Một chuyện không quá quan trọng, ai cũng có thể hỏi, tại sao tôi không thể."

"Cậu có thể, tôi cũng có thể nói cho cậu biết!" Lương Ưu Ưu lớn tiếng nói, "Hai người đó ở chung hai năm rồi. Cách đây khá lâu, Khúc Hi Chi mua cho Ara một căn biệt thự ở đường Đông Phổ. Hai năm nay, phần lớn thời gian họ đều ở cùng một chỗ. Nửa năm trước, Khúc Hi Chi còn tặng nhẫn cho Ara. Tôi may mắn được Ara cho xem qua chiếc nhẫn kim cương. Cậu có muốn tôi kể trên viên kim cương khắc chữ gì không?"

Cố Hi Chi vẫn lắc đầu, như là từ chối nghe, vừa giống như không tin lời cô vừa nói.

"Tôi nói cho cậu biết." Lương Ưu Ưu gần từng chữ, "Mặt trên viết love you forever, nghĩa là mãi mãi yêu em đó! Lúc trước cô ấy bị cậu vứt bỏ, rốt cuộc bây giờ cũng tìm được tình yêu chân thành. Cậu ở đây khóc lóc suốt suốt, đòi sống đòi chết làm gì? Lúc trước Khúc Hi Chi vì cậu làm rất nhiều chuyện, nhưng lại bị cậu coi như giày cũ. Nếu là người bình thường sẽ không có bất kỳ lưu luyến gì với cậu đâu, huống hồ cô ấy lại là Khúc Hi Chi. Cậu cho rằng ngoài cậu ra thì cô ấy sẽ không còn yêu ai trên thế giới này à?!"

"Đừng nói nữa!" Nước mắt theo gò má chảy xuống, Cố Hi Chi cúi đầu cô ra ném trả, "Đừng nói nữa!"

Chân nàng như bị đông cứng, đặc biệt là đầu gối làm nàng rất đau, nhưng mặc dù như vậy, nàng vẫn lao đảo chạy đi, phảng phất phía sau bị dây gai kịch độc che kín.

Con đường về vừa dài vừa khó đi, Cố Hi Chi tìm hồi lâu mới tìm thấy chìa khóa phòng.

Căn phòng khá lớn nhưng bên trong trống rỗng, trong phòng khách còn bày ra mớ hành lý vừa chờ tới. Cố Hi Chi lấy ra từng món cũ trong vali.

Túi xách, giày dép, quần áo. Tuy chúng được bảo vệ cẩn thận nhưng do thời gian quá lâu nên cũng ố màu không ít. Một chiếc ô cũ, một chuỗi dây chuyền khá đắt...

Đồ vật bị lôi ra khỏi vali nằm ngổn ngang tán lác khắp mặt đất. Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn tấm gương lớn trong phòng khách, dùng sức giặt sợi dây chuyền trên cổ xuống.

Một tia chớp đánh xuống, tiếng sấm nổ vang theo sau. Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn sân thượng, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó. Nàng lao đảo ra ban công với chiếc hộp bưu kiện vừa lấy trong phòng khách.

Do tuyết quá lớn, nhiều nơi bên ngoài đã đóng băng. Cố Hi Chi cẩn thận lấy từ trong hộp ra rất nhiều đồ vật, cuối cùng lấy ra một bức tranh.

Người trong tranh ngồi trên tầng mây trắng tinh. Cô có dung nhan tuyệt mỹ của thiên sứ cùng bộ đầm trắng phao. Khóe môi cô hơi cong lên, ôn nhu mà kinh diễm, giống như nụ cười thiên định mang theo sức mạnh từ bi vô hạn.

Cô luôn đẹp như thế, dịu dàng như vậy.

Nàng nhìn cô mỉm cười.

Tựa như giấc mộng.

P/s: Mình cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện này đến tận bây giờ.

Mình xin thông báo, hiện tại mình đang cần tuyển editor cho bộ này (ưu tiên có kinh nghiệm, nhưng chưa có cũng chả sao, mình sẽ đào tạo :D) và mình

sẽ chuyển lên làm beta và cố vấn khi cần thiết.

Bạn nào có hảo tâm đăng ký làm editor bộ này và giúp mình nhiệt tình thì inbox qua Facebook nha! Link facebook có trong trang cá nhân của tài khoản wattpad này đây! Hoặc có thể inbox trực tiếp trên hộp thư này cũng được.

Thân!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chương 63

"Âm thanh, ánh sáng vào chỗ."

"MC chuẩn bị sẵn sàng. Bắt đầu đếm ngược..."

"... Ba, hai, một!"

... ..

...

Sân khấu lớn đang tiến hành diễn tập, ánh đèn lóa mắt như hào quang. Nghệ sĩ đang bận rộn ở hậu trường, cả thính phòng cũng không còn chỗ ngồi. Sau khi đếm ngược, MC dùng kỹ năng nghề nghiệp của mình mỉm cười, sau đó bắt đầu theo đúng quy luật.

Tuy đã diễn tập đến lần thứ năm, nhưng tiết mục nào cũng có lúc vấp vá, nên không một ai có thể thư giãn nổi.

Đại hội được dự tính cỡ bốn tiếng, không ai muốn tiết mục của mình xếp sau nửa đêm. Mấy bài đơn ca có xác suất diễn trước bốn tiếng thật sự cũng rất ít.

Ca khúc của Cổ Hi Chi được xếp ở khoảng hai phần ba thời gian. Sau khi kết thúc diễn tập, Cổ Hi Chi tương đối thoải mái với tiết mục của mình, nhưng so với mấy ca sĩ hát đơn khác thì bản thân nàng chỉ có thể lưu lại chút hy vọng nhỏ nhoi thôi.

Ban tổ chức nhất định sẽ cắt giảm bớt vài tiết mục, nàng rất có thể bị bỏ đi.

Đúng như dự đoán, ngay hôm sau, ban tổ chức thông báo tiết mục của nàng bị cắt bỏ.

Rét đậm trở nên ẩm áp vào ban trưa, ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu xuống, bóng cây khô héo tối mù mịt. Cổ Hi Chi ngồi trên ban công tia hoa, trong bếp có tiếng khua dao lộp độp vọng ra, Lương Oanh thì lại ngồi ở sofa nói chuyện điện thoại.

Một cú điện thoại mất đến nửa giờ. Sau khi cúp máy, Lương Oanh lập tức hùng hổ đi tới ban công nói với Cổ Hi Chi, "Sao chị không nói em biết là đạo diễn bỏ tiết mục của chị!"

Cổ Hi Chi nhú mày, "Không phải em mới nói chuyện với Bạc Nhất Thanh hả?"

"Chị Nhất Thanh cũng biết, còn em thì không biết!" Lương Oanh càng nóng giận.

"Em ấy đang ở Malaysia." Cổ Hi Chi hỏi hột nói, "Tôi không có nói cho em ấy nghe, cũng không biết em ấy sẽ biết."

"Ngược lại chị khiến em rất thất vọng!" Lương Oanh nặng nề hừ một tiếng, rồi xoay người cầm điện thoại vào phòng ngủ.

Cổ Hi Chi nhìn bóng lưng của cô bé, thả chấu cây xuống sân thượng.

Trong phòng bếp, Cổ Hi Chi rửa tay xong rồi phụ làm com. Đường Dư vẫn chuyên chú nấu ăn, hai người rất yên tĩnh.

Cách hồi lâu, Cổ Hi Chi rửa rau xong mới bày ra đĩa, sau đó ngẩng đầu nhìn Đường Dư, chậm rãi hỏi, "Bộ anh nói cho Bạc Nhất Thanh biết chuyện tiết mục bị cắt bỏ hả?"

"Em ấy gọi điện thoại hỏi tôi, tôi ăn ngay nói thật thôi."

Cổ Hi Chi không nói nữa.

Buổi trưa, Lương Huyền cùng Anda đến nhà mới của Cổ Hi Chi làm khách. Hai người khen không dứt miệng mấy món ăn phong phú. Ăn com trưa

xong, Cổ Hi Chi dọn dẹp bát đĩa vào bếp, Anda và Lương Oanh ngắm hoa ngoài ban công. Chốc sau, Lương Huyền nói chuyện điện thoại xong liền vào nhà bếp. Cổ Hi Chi thấy khách vào bếp, nhanh chóng nói, "Ồ đây bữa bọn quá, chị ra phòng khách ngồi đi, tôi đi pha trà."

Lương Huyền không nhúc nhích, mà đứng dựa vào cửa nhìn nàng. "Sao tiết mục bị tháo xuống lại không nói."

Cổ Hi Chi ngẩn người, nhanh nhẩu giải thích, "Hôm qua mới có kết quả, chưa kịp nói thôi."

Lương Huyền gật gù, suy tư chốc lát còn nói, "Tôi nghĩ kỹ rồi, tham dự đại hội đối với tôi rất có lợi mà không hại điều gì. Truyền thông nhất định sẽ không buông tha cho tôi, em đi chung tôi đi."

Cổ Hi Chi bất ngờ, "Như vậy sao được, chị rõ ràng không muốn tham gia..."

"Lương Oanh cứ theo tôi náo loạn, tôi mà không chịu nó thì e rằng tết nay sẽ không được sống yên." Lương Huyền cười cười, "Huống hồ tôi cũng hy vọng giọng hát của em sẽ được nhiều người nghe thấy, đây là xuất phát từ lòng yêu âm nhạc đó."

Cổ Hi Chi đại khái là cảm kích, biểu hiện nhất thời có chút phức tạp.

Lương Huyền còn nói, "Tôi nghe Lương Oanh nói em có hứng thú với phim của Lý Tư Gia Lệ. Tôi không rành phim ảnh cho lắm, nhưng tôi hay chơi mạt chược với cô ấy, lần sau thiếu tay thì tôi sẽ gọi em đến."

"Chị Lương..." Cổ Hi Chi nhìn qua đã không biết nói gì cho tốt.

"Được rồi, cơ hội này kiếm không dễ đâu, tôi cũng từng được rất nhiều tiền bồi trợ giúp. Em không cần cảm ơn tôi, nếu như có thể, sau này có năng lực thì giúp người mới nhiều một chút là tốt rồi." Cô suy nghĩ một hồi rồi nói thêm, "Đúng rồi, em mới về nước làm việc nên không có ai sắp xếp, tôi nhờ Hạ Kiều tạm thời giúp em quản lý công tác nhé."

Cổ Hi Chi trầm mặc chốc lát, thở dài, "Mọi người đối với tôi quá tốt rồi."

"Em xứng đáng mà." Lương Huyền mỉm cười.

Buổi diễn tập lần cuối diễn ra đặc biệt thuận lợi. Lương Huyền sẽ xuất hiện ngay đêm giao thừa trở thành tin tức đầu đề. Trong lúc nhất thời, đại hội cuối năm đã trở thành buổi họp fans của Lương Huyền.

Ngày một tháng bảy, giao thừa.

Vào thời khắc năm mới, người già trăm tuổi tựa hồ cũng toả ra chút sức sống tươi tốt. Thành thị náo nhiệt lên đèn rực rỡ vào buổi tối, khí trời rét buốt nhưng mọi người lại rất nhiệt tình, dường như mùa lạnh giá này chỉ vì nghênh đón tân xuân mà bùng nổ.

Nhiều gia đình chỉ chờ đến giây phút này mới có thể đoàn viên, càng có vô số người vẫn luôn cô đơn bận rộn.

Sau hội trường sân khấu, tiết mục biểu diễn của khách quý diễn ra lúc chín giờ rưỡi. Lương Huyền và Cổ Hi Chi đã thay đồ diễn xong từ lâu. Trong hậu trường bận rộn như vậy, bất kỳ nghệ sĩ nổi danh nào cũng đều trở thành dân thường.

Không biết tại sao, rõ ràng Lương Huyền có vô số kinh nghiệm biểu diễn, nhưng đối mặt tình cảnh này lại có chút căng thẳng. Tuy bầu không khí trước mắt thật sự làm người ta khâm trọng, nhưng tâm tình Cổ Hi Chi lại chẳng có dao động nào quá lớn.

"Chị ấy căng thẳng vì chị ấy yêu âm nhạc. Chị ấy không hy vọng tiết mục của mình có tý vết nào xảy ra. Người ta đều khâm trọng với thứ mình quan tâm mà, giống như em thích điện ảnh vậy, kỳ thực để trái tim tự cảm nhận có lẽ sẽ tốt hơn." Đối mặt với câu hỏi của Cổ Hi Chi, Đường Dư trả lời như thế.

Lúc đó, giọng của diễn viên đang giao lưu và tiếng cười của khán giả truyền tới hậu trường, nhưng điều này không hề khiến không khí căng thẳng ở đây giảm bớt tí nào.

Trong số hàng vạn gia đình, phần lớn họ đều xem cùng một kênh. Cũng có vài gia đình tụ tập ăn tất niên, tuy tiệc rượu chưa tan, nhưng cũng muốn xem chương trình cuối năm, giống như một phương thức đón mừng năm mới.

Trong căn biệt thự lớn khác, Doãn Quân ăn cơm tối xong rồi cùng nói chuyện với gia đình, uống trà, xem ti vi. Khúc Hi Chi mặc trên người một chiếc áo trắng độc đáo hiệu Burberry kết hợp với áo khoác nhung, cô đang tựa vào sofa xem ti vi cùng cha mình. Trên màn hình đang phát một tiểu phẩm, chất lượng cũng không tệ lắm. Mọi người ăn cơm tối xong lại bị tiết mục quen thuộc trên ti vi hấp dẫn đến quên cả tán gẫu.

Sau khi tiểu phẩm kết thúc, MC ra sân khấu dẫn tiếp. Một số người còn dư âm tiểu phẩm vừa rồi, thòm thèm thảo luận. Cảnh trên ti vi bị cắt, lúc này, một cô gái từ phòng bếp đi ra tức giận nói, "Mọi người đừng nói gì nha, con muốn nghe Lương Huyền hát."

Tiểu tử tông trong nhà đã lên tiếng, mọi người nhanh chóng nghe theo, dồn dập nói, "Nghe thấy không, đừng nói chuyện, nghe hát đi."

Cô gái nhỏ trừng mắt với người đang nói, trong phòng khách thật sự không một ai dám nói chuyện.

Ánh đèn rực rỡ cùng khúc nhạc dạo vang lên tạo nên một bầu không khí rất Trung Hoa. Mấy trăm bóng đèn LED lập thể hiện ra hình ảnh văn hóa cổ điển, tiếng ca vừa mới vang lên thì trong ti vi bùng nổ tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tiếp theo, trên màn ảnh xuất hiện phụ đề:

Ngọc Kiều Lê

Biểu diễn: Lương Huyền ft Cổ Hi Chi

Nguyên tác: Hoa Cừu (Trung Quốc - Đài Loan)

Soạn nhạc: Anda (Nhật Bản)

Do phụ đề chỉ thoáng qua, nhiều người trung niên không thấy rõ, dồn dập hỏi, "Tôi biết Lương Huyền, nhưng tên phía sau là gì vậy?."

"Cổ Hi Chi hát chung", "Tiểu tổ tông" cấp tốc đáp.

"Ồ, sao giống tên Tiểu Khúc nhà ta thế nhỉ?" Mọi người như phát hiện được đại lục mới.

Doãn Quân ngồi sau ghế uống trà rồi hắng giọng một cái, sau đó bà đặt ly xuống nhìn Khúc Hi Chi. Nhưng bất luận tiết mục chiếu tới chỗ nào, về mặt Khúc Hi Chi đều nhàn nhạt làm người ta không phát hiện được một tia cảm xúc.

Không để khán giả chờ quá lâu, ca khúc vừa bắt đầu liền đặc tả Lương Huyền mặc chiếc váy màu vàng đi ra. Đến khi có một giọng ca khác vang lên, thánh phòng lại bùng nổ tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Người này vừa xuất hiện, trên internet lập tức bị nàng chi phối.

Cổ Hi Chi mất tích hơn hai năm cuối cùng cũng xuất hiện. Hình ảnh sân khấu được truyền tải với tốc độ chóng mặt, mỗi giây có đến mấy chục bình luận. Ban đầu, nội dung bình luận không phải hỏi nàng tại sao cắt tóc ngắn mà là tại sao hai năm rồi mới lộ diện. Chờ bài hát vào điệp khúc, nội dung bàn tán càng sôi nổi hơn. Thứ nhất là hát hay hơn trước nhiều quá, thứ hai là bài hát này thật dễ nghe.

Thời gian hát một ca khúc không tới bốn phút, nhưng lại để lại cho rất nhiều khán giả sự kinh hi cùng chấn động.

Nghệ sĩ trẻ tham gia thật sự không nhiều, Cổ Hi Chi xuất hiện trở thành một đối tượng đặc sắc. Cổ Hi Chi và Lương Huyền cùng xuất hiện tựa như phá vỡ quy tắc. Phía sau đề tài "Lương Huyền tái xuất" được thêm bớt đủ điều. Thêm vào đó, giọng ca này chính là giọng lúc trước hát "Dạ Cẩm" cùng Lương Huyền, rất nhiều khán giả nghe quen giọng của nàng. Ca khúc "Ngọc Kiều Lê" lại đủ êm tai, nên tiếng vỗ tay dưới sân khấu vang vọng không ngừng.

Đối với người không hiểu âm nhạc, để đánh giá một người hát hay hay không thường là "giọng có cao hay không". Do giọng của Cổ Hi Chi có âm vực rất rộng, "Ngọc Kiều Lê" cũng phát huy rất đúng chỗ, nên người trung niên hay người lớn tuổi lập tức nhớ kỹ cô gái hát chung với Lương Huyền.

Ngay sau đó, người nhà họ Khúc lên tiếng khen ngợi:

"Cái cô cùng tên với Tiểu Khúc hát cũng hay đó chứ."

"Trước đây chưa từng nghe tới tên này, tôi chỉ biết có mình Lương Huyền thôi."

"Lời rất ngọt a, bài hát này tên gì thế? Thật là dễ nghe."

...

...

Thậm chí ngay cả ba của Khúc Hi Chi cũng phát biểu ý kiến, chỉ có Khúc Hi Chi cùng Doãn Quân từ đầu tới cuối vẫn không nói lời nào.

Ca khúc biểu diễn rất thành công. Sau sân khấu, Đường Dư lập tức vào blog cho Cổ Hi Chi xem, "Ba ngàn bình luận."

Hai năm rồi Cổ Hi Chi mới xem lại blog của mình, nhìn thấy con số bình luận, nàng lại cong khóe môi mỉm cười.

Bầu không khí căng thẳng ở hậu trường không cho phép họ vội vui mừng, Cổ Hi Chi nhanh chóng ngồi xuống xem tiết mục tiếp theo, cũng quên mất mình mới vừa biểu diễn xong.

Nàng không nghĩ tới chính là, sau khi đại hội kết thúc, đầu đề trên mạng lại là "Chương trình cuối năm", bài hát mới "Ngọc Kiều Lê", đề tài mừng ba tết là "Cổ Hi Chi tóc dài pk Cổ Hi Chi tóc ngắn".

Một mình tỉnh đã hai năm không lộ diện trước công chúng bỗng nhiên chiếm diện tích bao phủ cực lớn một cách rực rỡ. Lúc này, khán giả mới nhớ nàng đã hai năm chưa lộ diện. Rất nhiều tin tức liên quan xuất hiện trên diễn đàn mạng. Trong đó, không thiếu người suy đoán nàng bị đóng băng sau khi để vụt mất giải nữ chính năm ấy. Cũng có nhiều tài tử lấy cuộc đời nàng sáng tác thành thơ, tên của nàng lập tức trở thành đại diện điển hình cho mọi nguồn cảm hứng.

Ai cũng đều có thói quen bênh vực kẻ yếu, tin tức luôn đề cập chuyện Cổ Hi Chi từng bị công ty Hoa Ngu đóng băng. Fans của nàng lên tiếng phê phán công ty quản lý, khiến lượng fan trở nên hùng hậu.

Hiện tượng này và hiệu ứng của chương trình cuối năm trực tiếp đem lại hậu quả là:

1. Bài hát "Ngọc Kiều Lê" nổi tiếng đến mức làm người ta không dám nhìn thẳng. Không thể nhìn thẳng ở đây chính là: từ già tới trẻ đều hát nó, phố lớn ngõ nhỏ đều bật nhạc.
2. Tạo hình tóc ngắn của Cố Hi Chi khiến rất nhiều thợ cắt tóc khổ tâm nghiên cứu kỹ thuật. Nguyên nhân chính là: rất nhiều người đẹp tóc dài muốn cắt ngắn giống nàng, nhưng do kiểu tóc cần được chăm sóc đặc biệt, nên phần lớn người cắt đều không như ý.

Ngày thứ hai của tiết nguyên tiêu.

Buổi tối trước đó một ngày, sau khi nàng quay xong chương trình tuyên hình mới bay thẳng về nhà. Sáng sớm, Cố Hi Chi nhận được điện thoại của Lương Huyền rủ chơi mạt chược. Hạ Kiều lập tức xếp lại lịch trình, biến thời gian của nàng trở nên rảnh rỗi.

Sáng sớm, Cố Hi Chi chọn một bộ quần áo có phong cách tương đối hoạt bát trong đồng hồ. Thợ làm tóc và chuyên gia trang điểm làm cho nàng một kiểu tóc đẹp và khuôn mặt tinh xảo, cả móng tay cũng được tạo hình rực rỡ hẳn lên. Hạ Kiều nhìn nàng trang điểm, câu nói đầu tiên là: Thời đại truyền thông theo nàng quá sát rồi.

Năm đó, Cố Hi Chi được đề cử giải nữ chính xuất sắc trong phim "Xương bồ", tổng giám đốc công ty EST - Điền Ấu Lam từng quảng cho nàng một cảnh ô-liu. Vào lúc ấy, Cố Hi Chi chưa hề nghĩ tới sẽ rời khỏi công ty Hoa Ngõ. Sau khi vụt mất giải thưởng, nàng cũng không bận tâm mà đi đến nơi khác. Sau khi về nước, Cố Hi Chi lập tức liên hệ với Điền Ấu Lam. Cô vẫn giữ thái độ như hai năm trước, tạo điều kiện cho nàng và cũng chứng minh thành ý của mình. Thậm chí sau lần đại hội gần đây, cô còn sắp xếp chuyên gia trang điểm và tạo mẫu tóc riêng cho nàng, lại còn trang bị nhà xe hàng hiệu.

Cô nói mình tỉnh phải cần được tài trợ đầy đủ mới có thể nổi tiếng, cô có thể cho nàng rất nhiều, chỉ có Lý Tư Gia Lệ thì không chắc cho lắm.

Một giờ sau, tại nhà của Lương Huyền.

Ngôi nhà như một khu giải trí nhỏ, Cố Hi Chi tới sớm bị Lương Oanh quần quít chơi game cùng. Bỗng có tiếng chuông cửa vang lên, Cố Hi Chi vỗ vỗ vai Lương Oanh, "Tôi đi mở cửa, không chơi với em nữa." Nói xong ném máy game đi mất.

Lương Oanh liếc nhìn nhân vật trong game chết dần, rồi lờ mờ bóng lưng của nàng một cái, "Đồ mê danh bỏ bạn!"

Lương Huyền chuẩn bị trà mời khách, thấy Cố Hi Chi ra mở cửa cũng không ngừng tay. Cố Hi Chi mở cửa nhìn thấy Lý Tư Gia Lệ cũng không có biểu hiện ngoài ý muốn. Nàng chỉ lịch sự chào hỏi, thế nhưng khi nàng nhìn thấy người đi chung Lý Tư Gia Lệ thì ngưng miệng vài giây mới lên tiếng, "Chào chị Gia, mời vào."

Năm đó, tuy Tiêu Tịch quyết định không hợp tác với nàng, nhưng hai người cũng coi như có chút giao tình, là người từng quen biết nên mới gọi bà một tiếng chị Gia.

Lý Tư Gia Lệ nghe Lương Huyền giới thiệu người mới chơi mạt chược, nhìn thấy nàng xuất hiện cũng không quá bất ngờ. Có điều dù sao cũng nhiều năm không gặp, lần thứ hai nhìn thấy nàng vẫn khá nhiệt tình, "Tiểu Cố a, thực sự là rất lâu không gặp, có vẻ gầy đi ha."

"Không gầy là không được đâu, chị Lương bảo không gầy bớt mười ký thì hô hấp sẽ không đạt tiêu chuẩn." Nàng nói giỡn với hai người trước cửa, lại nhìn người phụ nữ bên cạnh Lý Tư Gia Lệ, "Chị Gia, giới thiệu một chút đi chứ?"

Lúc này, Lý Tư Gia Lệ mới chợt nhớ hai người này không quen biết nhau, còn nói, "Đây là Jessica Ara, tên tiếng Hoa là Chung Lâm San. Cô ấy rất nổi tiếng trong giới thời trang, nhiều nhà thiết kế nổi tiếng đều biết cô ấy, bản thân cô ấy cũng có thương hiệu trang phục riêng." Bà nói xong lại hướng về Chung Lâm san nói, "Ara, đây là Cố Hi Chi, gần đây rất hot đó, nghe tên của cô ấy chắc cô cũng nhận ra nhỉ."

Chung Lâm San cao một mét bảy mươi bảy, do vậy khi cô đi giày cao gót sẽ làm người ta cảm thấy khó chịu. Thế nhưng với gương mặt hoàng kim và nụ cười chuyên nghiệp khiến cô trở nên cực kỳ hòa hợp.

"Tôi đương nhiên biết rồi, Hi Chi mà."

Lý Tư Gia Lệ như là bị hai chữ "Hi Chi" làm bùng tình, bà lập tức nói, "Tôi quên mất, có hai người kia mà."

Chuẩn bị trà xong, Lương Huyền chào khách vừa đến, "Mạt chược được chuẩn bị kỹ càng rồi, mau tới đi."

Chủ đề chính hôm nay chính là mạt chược, chuyện khác đều biến thành dư thừa.

Đã sớm biết Lý Tư Gia Lệ mê chơi mạt chược, Cố Hi Chi cũng học một thời gian, kỹ thuật nằm ở chỗ: không thắng tiền và không được thua.

Lúc đánh mạt chược, hai tay khó tránh khỏi trở thành tiêu điểm. Lý Tư Gia Lệ ngồi ở bàn kề cận, bà đánh xong thẻ đầu tiên thì nhìn thấy ngón tay của Cố Hi Chi, "Ngón tay của cô rất đẹp nha, móng tay cũng sơn rất đẹp a."

Cố Hi Chi cười, "Bình thường tôi cũng không hay làm móng, chỉ để móng dài một chút rồi sơn nước dưỡng thôi."

"Tôi luôn ước ao được như mấy cô gái này," Lương Huyền nhận một tấm bài, còn nói, "Lúc trước, tôi chơi đàn nên không thể để móng tay dài được. Bây giờ lại bị Lương Oanh quăn cả ngày, rồi lại nấu com cho nó nữa, mấy chục năm trời không có lấy một lần để móng đẹp được."

"Cô không để móng tay cũng đủ đẹp rồi." Lý Tư Gia Lệ cười ra bài.

Vừa đúng lúc đến phiên Chung Lâm San ra bài. Lương Huyền nhìn ngón tay của Chung Lâm San, như chợt phát hiện ra đại lục mới, hỏi, "Ara, em không chơi đàn cũng không làm com, tại sao lại không để móng tay dài giống những cô gái khác?"

Toàn bộ ánh mắt của mọi người lập tức tập trung vào ngón tay cắt gọn sạch sẽ của Chung Lâm San. Chung Lâm San tựa hồ bị vấn đề này chặn họng, vẫn là Lý Tư Gia Lệ nói đỡ, "Huyền Huyền ngốc nghếch, nguyên nhân không để móng tay không hẳn chỉ có chơi đàn và nấu com đâu."

"Còn gì nữa chứ?" Lương Huyền vẫn không rõ ẩn ý.

Cố Hi Chi liếc nhìn móng tay của Chung Lâm San, rồi lại cúi đầu giấu đi tâm tình trong đôi mắt.

"Khắc khắc!" Lương Oanh chơi game kế bên không nhìn được ngẩng đầu lên nói, "Mẹ đúng là ngốc mà, con thay mặc Tiểu Khúc khinh bỉ mẹ."

Lương Huyền vẫn có chút không hiểu, sau đó nhìn thấy vẻ mặt mọi người đều lúng túng. Cô nghĩ đến Lương Oanh, sắc mặt bỗng đỏ chót, cũng không tiếp tục nói chuyện.

Dường như từ lúc bắt đầu, cả ván mặt chược tựa hồ không còn vui nữa, Cố Hi Chi lại hay đánh nhảm bài.

Đến khi ván bài kết thúc, mọi người đều phát hiện một chuyện mà người lần đầu chơi mặt chược cũng chưa chắc làm được: Cố Hi Chi thua từ đầu đến cuối.

Đánh mặt chược đến tám giờ tối. Lúc tan cuộc, bên ngoài lại đổ xuống một cơn mưa nhỏ. Cố Hi Chi muốn gọi điện cho trợ lý tới đón, vừa cúp điện thoại thì Chung Lâm San lại nói với Lý Tư Gia Lệ, "Tiểu Khúc đang chờ tôi ở dưới lầu, không cần làm phiền tài xế, đi chung đi."

Lý Tư Gia Lệ gật gù, lịch sự nói với Cố Hi Chi, "Tiểu Cố cùng đi đi, khí trời này nhất định sẽ kẹt xe, chờ tài xế biết đến chừng nào."

Cố Hi Chi vốn định cự tuyệt, nằng thoảng nhìn ánh mắt của Lương Huyền lại cười nói, "Tốt thôi, nhưng tôi không muốn phiền Ara."

"Không phiền mà." Cô lễ tiết mỉm cười.

Cơn mưa mùa đông chen lẫn gió Bắc, màn đêm đen kịt có vẻ đặc biệt lạnh giá.

Cố Hi Chi khoác chiếc áo len sọc đi xuống lầu. Trong bóng tối, nàng nhìn thấy Khúc Hi Chi cầm dù xuống xe.

Cô vẫn ăn mặc như cũ và mang giày cao gót. Chiếc áo khoác màu đen cùng cây dù khiến người ta khó chú ý tới cô trong bóng đêm, thế nhưng khi cô lộ ra khuôn mặt, bờ môi đỏ xinh đẹp cùng da thịt trắng nõn ấy vẫn làm người khác cả kinh.

Đi tới trước mặt ba người, cô hiển nhiên chú ý tới nàng, nhưng chỉ là phép lịch sự. Cô nhìn nàng đứng một giây, cũng hướng về Lý Tư Gia Lệ nói, "Chị Gia lên xe trước đi."

Dường như Lý Tư Gia Lệ rất quen thuộc với sự ưu tiên này, bà chỉ khách khí một chút rồi theo cô lên xe.

Sau một phút, xe đã ở trên đường cái.

Mưa to đánh vào kính xe, rồi lại nhanh chóng bị cần gạt nước dọn dẹp sạch sẽ. Sau khi lên xe, Cố Hi Chi và Chung Lâm San đều không lên tiếng, nhưng Lý Tư Gia Lệ và Khúc Hi Chi vẫn đang tán gẫu.

"Tiểu Khúc, gần đây có định đóng phim không?"

Khúc Hi Chi vẫn lái xe, nghe hỏi vậy liền trả lời, "Kịch bản nhiều nhưng không thích hợp." Cô dừng một chút, "Nghe nói chị Gia sắp quay tác phẩm mới?"

"Đúng đấy, kịch bản còn chưa viết xong, dự định tháng ba này viết xong sẽ chọn diễn viên chính." Như là đang nói đùa, "Nếu cô muốn đầu tư thì có thể làm giám chế a."

Khúc Hi Chi cười, "Nếu chị Gia không sợ phim bị hồng thì tôi đương nhiên có thể a."

Một chiếc xe tải từ phía trước lao tới, tuy nó dễ làm người khác tránh không kịp, nhưng cũng không phải đặc biệt nguy hiểm. Có điều do mãi mê tán gẫu, Khúc Hi Chi suýt chút nữa không kịp phản ứng nên phanh gấp.

Sau khi xe đã ổn định, người trong xe đều còn sợ hãi. Mãi đến khi chiếc xe tải đổi diện rồi đi, Chung Lâm San mới hỏi Khúc Hi Chi, "Vừa nãy xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không có gì đâu, mang giày cao gót lái xe không quen." Cô quay đầu hướng về ghế sau xe, "Thật ngại quá, để mọi người hoảng sợ rồi."

Lý Tư Gia Lệ rõ ràng không thêm để ý, "Không sao đâu, lần sau chú ý nhiều một chút, đừng mang giày cao gót lái xe."

"Chị Gia, chị đúng là tin tưởng chị ấy quá đó." Chung Lâm San nói, "Mắt cá chân của chị ấy từng bị thương, đến ngày mưa là đau." Cô nói xong rồi oán giận nhìn Khúc Hi Chi, "Đã bảo chị đừng mang giày cao gót vào mùa mưa rồi mà, sao chị không nghe lời em."

"Vừa nãy đi vội nên quên thôi." Khúc Hi Chi không có bất kỳ biểu hiện gì, cô hất tóc dài ra sau tai rồi lại khởi động xe.

Lý Tư Gia Lệ nghe nói vậy mới lên tiếng, "Tiểu Khúc à, chân cô bị thương hồi nào vậy? Tôi biết một bác sĩ chỉnh hình, có thể hỏi tình trạng giúp cô xem có chữa khỏi hay không."

Khúc Hi Chi hơi hốt nói, "Hai năm trước mang giày cao gót không cẩn thận té cầu thang thôi."

"Sao lại bất cẩn như vậy chứ." Âm thanh tiếc hận.

Cố Hi Chi trước sau không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn sườn mặt của cô rồi lại nhìn bàn tay đang lái xe của cô. Thấy móng tay cô sạch sẽ chỉnh tề, nàng lại điều chỉnh tầm mắt, lặng lẽ nhìn ra cửa sổ.

Bởi chỗ ở khá gần nên Cố Hi Chi xuống xe đầu tiên. Đột nhiên một tiếng sấm vang chớp giạt ngoài trời. Có lẽ là xuất phát từ lễ nghi, trước khi nàng xuống xe, Khúc Hi Chi mới lên tiếng, "Có muốn tôi tiễn không?"

Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô một lúc, mỉm cười, "Không cần đâu, có người tới đón tôi rồi." Nàng dừng một chút, "Cảm ơn." Sau đó nàng mở cửa xe, tạm biệt ba người, rồi đội mưa băng lại dưới lầu.

Chiếc xe quay đầu rồi đi rất nhanh, đuôi xe phát ra tia sáng giữa màn đêm tối tăm. Khúc Hi Chi điều chỉnh vị trí xe thật tốt, lại liếc nhìn bóng người đàn ông đang cầm dù dưới lầu qua kính chiếu hậu, cô tăng tốc rồi khởi động thật nhanh.

P/s: thật ra đến giờ chưa ai inbox đăng ký làm editor giúp tôi bộ này cả :'(

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 64

Trong cuộc sống, nhất định sẽ có một lần lựa chọn khiến bạn hối tiếc cả đời, tất nhiên cũng không có liều thuốc nào chữa được sự hối hận, cho đến nửa đêm nằm mộng thấy hồi ức lại thờ dài than oán.

Ngày đầu tiên của tháng, truyền thông tung ra một tin quảng cáo. Người phụ nữ mặc một chiếc quần trắng quay lưng về màn ảnh, hào quang sau lưng cùng góc quay bảy mươi lăm độ đem đến một khuôn mặt mỹ lệ, tao nhã và gợi cảm.

Đây là mẫu quảng cáo mỹ phẩm Trung Quốc – Aalanz trong quý đầu tiên của năm, trên đó còn bất ngờ đề tên Cố Hi Chi. Do đây là mỹ phẩm hàng hiệu nên diện tích truyền truyền rất rộng rãi, từ thành thị đến các tuyến tàu điện ngầm và phương tiện giao thông công cộng đều được quảng bá. Hiệu ứng thị giác từ hình ảnh của Cố Hi Chi như "Bài thơ quốc dân" được replay ở khắp mọi nơi, chứng minh sự nổi tiếng của nàng.

Ánh mặt trời ấm áp sau giờ Ngọ, Cố Hi Chi ngồi trên ban công chăm hoa. Chuông điện thoại vẫn đang reo, nhưng không thấy nàng có ý muốn bắt máy.

Lương Ưu Ưu ngồi ôm chó trên sofa thấy nàng không nghe điện thoại, cô đến cạnh nhìn màn hình một chút, lại ôm chó đi tới trước mặt Cố Hi Chi nói, "Pháp sư gọi điện thoại cho cậu kìa, cậu không nghe thì tôi nghe giúp à ghen?"

Cố Hi Chi không thèm ngẩng đầu, "Cậu muốn yêu đương với anh ta thì cứ việc nghe đi."

"Chà chà, pháp sư vĩ đại cũng biết chơi chiêu quá ha." Lương Ưu Ưu nhìn điện thoại, lại ném qua một bên rồi ôm chó ngồi xuống cạnh nàng, "Cậu bao lớn rồi hả, bộ không chuẩn bị yêu đương gì sao?"

"Cậu còn chưa hoàn lương được thì tôi làm sao dám yêu đương."

"Ồ, miếng mồi lươn lẹo dữ." Lương Ưu Ưu ngạc nhiên nhìn nàng, "Tôi mới chia tay nữa rồi, cậu có muốn giúp tôi giới thiệu vài mối để tôi hoàn lương không?"

Cố Hi Chi càng chẳng muốn căng mắt, "Người tốt nào dám yêu cậu?"

"Cố Hi Chi!" Lương Ưu Ưu trừng nàng.

Chuông điện thoại lại vang lên, Cố Hi Chi liếc nhìn điện báo, sau đó đi tới một bên nghe điện thoại, không thèm để ý đến cô, "Alo, Nhất Thanh?"

Lương Ưu Ưu ôm chó nhìn nàng một lúc, rồi lại theo nàng thật sát.

Một cú điện thoại mất mấy phút, bất luận Cố Hi Chi đi tới góc nào thì đều có hai tên phá đám thờ dốc theo sau. Cúp điện thoại, Cố Hi Chi quay đầu hướng về Lương Ưu Ưu, "Cậu là con cuồng theo dõi hả?"

"Tùy tiện nghe một chút mà." Lương Ưu Ưu dừng dừng như không, "Nghe nói cậu chưa hề quen biết bé Bạc, nhưng tại sao lúc trước cô bé lại nghe lời Khúc Hi Chi giúp cậu?"

"Em ấy không vì tiền, cũng không vì thành danh." Cố Hi Chi lập tức nói.

"Điều này là tôi đã nói với cậu mà." Lương Ưu Ưu nhướn mày nhìn nàng.

Cố Hi Chi nhìn cô, đoạt lấy con chó trong lòng cô rồi đi đến chậu Hương Dương.

Lương Ưu Ưu quay đầu lại nhìn bóng lưng của nàng, "Cậu đã sớm biết em ấy yêu cậu, có đúng không?"

Cố Hi Chi dừng bước một lúc, rồi lại ôm chó tiếp tục đi về phía trước.

Lương Ưu Ưu la lên một tiếng, "Cậu không phải là người vô trách nhiệm, nhưng lại không chịu yêu đương, rốt cuộc cậu đang suy nghĩ cái gì?"

Cố Hi Chi dừng bước lại, chậm rãi quay đầu nhìn cô, "Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em ấy."

"Xùy." Lương Ưu Ưu khinh thường, đi tới sofa nghịch điện thoại.

Tán gẫu vô vị, chơi game chán ồm.

Nghịch điện thoại được một lúc, Lương Ưu Ưu lại ngẩng đầu nhìn Cố Hi Chi đang cho chó ăn. Mắt cô chợt lóe lên tia sáng, cô đi tới bên người nàng nói, "Đưa điện thoại của cậu cho tôi đi, tôi có cái này hay lắm nè."

Cố Hi Chi hiển nhiên không hơi đâu để ý đến cô. Nàng ném điện thoại cho cô, sau đó lại vuốt lông chó.

Lương Ưu Ưu nhận điện thoại rồi vào danh bạ tìm một dãy số, sau đó dùng điện thoại của mình nhắn tin cho số đó, nội dung tin nhắn như sau:

Tôi là Lương Ưu Ưu, gần đây Tiểu Cảnh có chút không khỏe, nhưng lại không muốn để người khác lo lắng, có thể tới thăm nó một chút không?

Cô gửi xong tin nhắn, vừa ngẩng đầu thì thấy Cố Hi Chi đang nhìn mình, cô hắng giọng ngẩng đầu ưỡn ngực, "Làm gì vậy?"

"Cậu không giống như đang làm việc tốt." Cố Hi Chi nói thẳng.

"Ai nói." Lương Ưu Ưu lắc lắc điện thoại, "Tôi đang tìm một trò chơi vui vui thôi."

Cố Hi Chi quét mắt nhìn điện thoại của cô, sau đó mặc kệ xoay người ẵm chó đi mất.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Lễ tình nhân đến mang theo không khí ngọt ngào ngập tràn thành phố. Trai gái cầm hoa tung tăng náo nhiệt trên đường cũng chẳng lạ lùng gì. Có vài chiếc xe chở đầy hoa hồng chạy qua khiến người ta kinh ngạc.

Ngày 14 tháng 2, các thương gia lớn tung ra thị trường đủ loại ưu đãi hấp dẫn người tiêu dùng, hầu hết các rạp chiếu phim đều làm ăn thịnh vượng.

Nhiều bộ phim được trình chiếu đúng thời điểm, nhằm lợi ích thương mại tốt nhất nên nội dung để lựa chọn rất phong phú.

Sáng sớm, bầu trời âm u. Bốn giờ chiều, Cố Hi Chi đến một rạp phim nào đó rồi ngẫu nhiên mua đại một vé. Dường như mấy đôi tình nhân không nhận ra nàng, không gian tối om sau khi bộ phim bắt đầu càng khiến nàng như cá gặp nước.

Vốn chỉ định xem phim giết thời gian thôi, nàng không ngờ bộ phim cũng khá hay. Nữ chính trong bộ này là người mới, hai năm gần đây mới nổi tiếng qua một bộ phim cung đình. Biểu hiện của cô nàng cũng không tầm thường, giống như dấu hiệu báo trước tương lai sẽ thuận buồm xuôi gió.

Sau khi ra khỏi rạp, nàng mới phát hiện trời đang mưa to. Cố Hi Chi ra khỏi rạp, tới cửa hàng tiện lợi mua một cây dù, đang định trả tiền thì bị mấy người đang mua đồ gần đó chỉ chỉ chỏ chỏ. Cố Hi Chi thấy có người nhận ra mình, nàng lập tức đề vành nón xuống, nhưng động tác này lại khiến đôi phương càng nhiệt liệt.

"Đó là Cố Hi Chi!"

"A a, đi kí tên nhanh lên!"

...

Tiếng nói thu hút người xung quanh, Cố Hi Chi vốn chưa chuẩn bị tránh thoát. Nàng chỉ thấy có thêm rất nhiều ánh mắt hướng về mình, đành bỏ đồ lập tức chạy ra.

Có vô số khán giả đứng trước rạp phim, nếu bị phát hiện lúc này thì sẽ không khỏi gây nên phiền phức, lựa chọn tốt nhất đương nhiên là chạy trốn.

Từ tầng ba xuống tầng một có khá nhiều người. Mọi người nghe thấy có mình tinh xuất hiện thì càng chen chúc náo loạn. Cố Hi Chi mới xuống được một tầng đã bị bao vây đến nước chảy không lọt. Có người ồn ào kêu to tên nàng, có người xin nàng kí tên, cũng có nhiều người hiếu kỳ đứng ở ngoài xem trò vui.

Do đoàn người thực sự quá hỗn loạn, Cố Hi Chi căn bản không có cách nào di chuyển. Bảo an trong rạp đã cố gắng hết sức mới đột phá được vòng vây. Lúc đó, Cố Hi Chi cũng kí được mấy chữ, nhưng thực sự không có cách nào tiếp tục nữa.

Trong đó cũng có vài fans biết điều, họ tự phát duy trì trật tự để Cố Hi Chi đi trước. Bảo an chen đến nửa ngày mới tới được giữa đám đông, họ thậm chí phải đe dọa mới mở đường cho Cố Hi Chi đi được.

Bên ngoài mưa lớn đến đáng sợ. Cố Hi Chi vất vả ra khỏi rạp phim, cũng không quan tâm mưa lớn cỡ nào. Nàng trực tiếp chui vào màn mưa tránh đi sự nhiệt tình của đám đông.

Khoảng cách đến trung tâm còn rất xa, trở lại lấy xe cũng không được. Cố Hi Chi chạy một mạch về phía trước mà không dám dừng lại, phía sau có rất nhiều fans cuồng đang nhiệt tình đuổi theo.

Thấy một chiếc xe chạy như bay trước mặt nàng, lại còn bắn lên một bãi nước bùn. Cố Hi Chi không để ý bị bắn, tiếp tục chạy bên rìa đường nỗ lực đón xe.

Mưa bao phủ toàn thành phố, con đường rộng rãi được nước mưa gội rửa đặc biệt sạch sẽ.

Một chiếc xe thể thao màu trắng chậm rãi dừng lại trước mặt Cố Hi Chi làm nàng ngẩn người. Nàng đang tò mò chiếc xe này có ý đồ gì thì cửa sổ xe từ từ hạ xuống.

Trên xe có mùi thơm ngào ngạt lan tràn vào trong mưa.

Khúc Hi Chi ngồi ở ghế lái lẳng lặng nhìn nàng. Cô bình thường vẫn hay cười, nhưng lúc này lại không tìm được nửa phần vui.

"Lên xe đi." Về mặt cô lúc nói chuyện cũng không thay đổi chút nào.

Cố Hi Chi kinh ngạc nhìn cô, như là bị sự bất ngờ ngắt quãng phản ứng.

Trời vẫn đang mưa, người đuổi theo phía sau cũng không hề từ bỏ. Cố Hi Chi quay đầu lại nhìn bóng người mơ hồ, rồi lại ngẩng đầu nhìn Khúc Hi Chi, không chân chừ mở cửa xe.

Tiếng đóng cửa vang lên, xe phóng nhanh trong mưa.

Nhiều người yêu mưa hoặc căm ghét nó, cũng có vô số nguyên nhân. Cố Hi Chi không thích ngày mưa, từ trong bụng mẹ đã thế rồi. Nhưng ghét của nào thì trời cho của đó, nói chung Cố Hi Chi bị mưa hại đời cũng không phải lần đầu.

Cần gạt nước chuyển động có tiết tấu ở phía trước. Trong xe đang phát tin tức về buổi diễn tấu của thiên tài violon - Trầm Nhã. Giai điệu nhẹ nhàng và quyến rũ đó hầu như làm người ta quên mất thời tiết xấu bên ngoài cửa sổ.

Mưa to như trút nước khiến chân trời gần hơn, tốc độ xe cũng đặc biệt chậm. Cố Hi Chi lẳng lặng ngồi kế bên tài xế nhìn con đường phía trước, qua một thời gian rất dài không cựa mình.

Nàng không nói đi đâu, người lái xe cũng không hỏi. Dường như đi tới đâu vốn là một chuyện vớ vẩn, miễn xe có thể chạy được, dù là Địa Ngục cũng không ai quan tâm.

Cuối cùng, nàng cảm thấy mình không nên lạnh lùng với ân nhân như vậy, Cố Hi Chi buông tầm mắt, chủ động nói, "Cảm ơn chị."

"Đừng khách khí."

Đối thoại lạnh như băng.

Cố Hi Chi ngẩng đầu lên nhìn phong cảnh như bay ngoài cửa sổ. Nàng cảm thấy tim như bị cái gì đó đè nén nặng nề, bình tĩnh một chút mới lên tiếng, "Sao chị lại ở đây?"

"Đi ngang qua thôi." Lại trả lời đơn giản.

Cố Hi Chi nhìn nhánh cây khô bị nước mưa đánh gãy ngoài cửa, cuối cùng cũng không nói nữa.

Đối thoại giữa người với người kỳ thực rất đơn giản. Bạn cho đối phương một đoạn văn, đối phương trả lại bạn một đoạn văn, cả hai có thể vui vẻ trò chuyện, thế nhưng nếu bạn cho đối phương một đoạn văn, đối phương chỉ cho bạn một chữ "Ồ", tiếp tục nói sẽ không còn ý nghĩa.

Xe chạy một mạch, xuyên qua đường phố lẫn dòng người náo nhiệt.

Không rõ qua bao nhiêu ngã tư, bao nhiêu đèn xanh, đèn đỏ. Khúc Hi Chi sắp lái xe vào đường cao tốc mới lên tiếng hỏi, "Định đi đâu?"

Cố Hi Chi thu hồi tầm mắt ngoài cửa sổ, "Đài truyền hình."

"Quay chương trình à?"

"Ừm."

Trong xe lại rơi vào trầm mặc.

Giống như hai đường thẳng, càng đi càng xa, cuộc sống suốt hai năm không có giao điểm mà là vô số trầm mặc.

Giao lộ là đèn đỏ, Khúc Hi Chi giảm phanh dừng xe. Cố Hi Chi liếc đôi giày cao gót của cô một lúc, chậm rãi nói, "Chị vẫn nhất định mang giày cao gót bất cứ lúc nào sao."

"Phụ nữ không thể không mang giày cao gót." Ngữ khí hơi hợ.

"Kiên quyết vậy sao." Giọng nàng mang theo ý cười, tựa hồ nỗ lực giảm bớt bầu không khí khô cằn này.

"Cũng đã từng muốn thay đổi." Khúc Hi Chi quay đầu nhìn nàng, "Sau đó ý nghĩ này cũng chết rồi."

Cố Hi Chi ngẩn người, cúi đầu giấu đi vẻ mặt, trầm mặc chốc lát mới hỏi, "Hôm nay trời mưa, mắt cá chân có đau không?"

"Đau." Khúc Hi Chi phát động chân ga tiếp tục lái xe, ngữ khí không có dao động gì lớn, "Nhưng quen rồi."

Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô, "Đau thì đi bệnh viện khám một chút đi."

Khúc Hi Chi đặt hai tay trên vô lăng, ánh mắt vẫn nhìn thẳng đường phía trước, "Tôi nghĩ em hỏi chuyện này dù sao cũng còn có chút trách nhiệm."

"Tôi..." Cố Hi Chi tựa hồ rất khó nói nên lời.

Khúc Hi Chi nhàn nhạt liếc nhìn nàng một lúc, "Chỉ đùa một chút thôi."

Cố Hi Chi cúi đầu không tiếp tục nói nữa, tựa hồ sợ lại khơi lên đề tài khó trả lời.

Khúc Hi Chi xẹt mắt qua bộ đồ đầy vết mưa của nàng, cô lại nhìn đồng hồ, "Khi nào quay chương trình."

"Bây giờ."

"Còn nửa tiếng, tới chỗ của tôi thay đồ đi."

"Không cần đâu, chương trình có chuẩn bị sẵn trang phục."

"Em là người của công chúng, mặc như vậy đi vào đài truyền hình rất quang vinh sao?"

Lúc này, Cố Hi Chi tựa hồ mới nghĩ đến điều đó, nàng phát hiện nơi này kỳ thực là đường Đông Phổ, "Không cần, tôi..."

"Ghét tôi đến thế à, một chuyện đơn giản như vậy cũng mâu thuẫn?"

"Tôi không có, tôi chỉ là..."

"Vậy là em hy vọng tôi cầu xin em?" Đậu xe ở ven đường, cô quay đầu nhìn nàng, "Cũng được, có cần quỳ xuống không?"

"Khúc Hi Chi." Cố Hi Chi lập tức nhủ mảy.

"Đây là về mặt gì?" Khúc Hi Chi cười cợt, "Quý thôi mà, cũng không phải chưa từng làm."

Cố Hi Chi như bị hồi ức thống khổ đâm nhói, nắm chặt ngón tay ngẩng đầu nhìn cô, "Khúc Hi Chi, đừng nói..."

"Thiếu kiên nhẫn đến thế sao." Khúc Hi Chi lãnh đạm nhếch môi, "Có phải là một người phụ nữ không có tự tôn ở trong lòng em rất rõ ràng?"

"Không có. Chị đừng nói nữa." Cô Hi Chi bỗng nhiên bất an vô cùng, thân thể đã khẽ run.

Khúc Hi Chi nhìn nàng một lúc, quay đầu đi, "Vậy thì đi thay quần áo với tôi."

"Xin lỗi." Cô Hi Chi nghiêng đầu nắm chặt hai tay, "Tôi thật sự không muốn..."

"À, tôi quên mất." Khúc Hi Chi quay đầu lại lẳng lặng nhìn nàng, bỗng nhiên nở nụ cười, "Chuyện em đã quyết định căn bản sẽ không thay đổi, dù có quỳ xuống cũng không được."

"Khúc Hi Chi." Cô Hi Chi giống như bị kích thích lần nữa, đôi môi cũng có chút run rẩy, "Chuyện lúc trước là tôi có lỗi với chị, chị có thể đánh tôi, mắng tôi, nhưng tôi xin chị đừng nói nữa."

Khúc Hi Chi nhếch môi, nụ cười mang theo cay đắng, "Tôi nghĩ tôi mới là người không muốn nhắc đến nhất ấy chứ, vậy ra em còn ghét nó hơn cả tôi à."

"Không có. Không có." Cô Hi Chi như có chút tâm tình tan vỡ, vẫn lắc đầu. Trong lúc hoảng hốt, người này hết như hai năm trước ở sân bay, quỳ trước mặt mình lần thứ hai, giọng nàng run run, "Tôi không nghĩ như thế, tôi cũng không muốn như vậy..."

Khúc Hi Chi lẳng lặng nhìn dáng vẻ thống khổ gào khóc của nàng. Cô bỗng nhiên thay đổi tâm trạng rồi giẫm ga cho xe chạy, nhưng lần này không chạy chậm nữa, mà là lao hết tốc độ về phía trước.

Ngoài cửa xe cách thế giới bởi màn mưa mờ hồ, thế giới trong xe bị nước mắt xóa nhòa mờ mịt.

Không biết qua bao lâu, thống khổ đều bị cơn mưa níu lại, cuối cùng Khúc Hi Chi cũng dừng xe ở ven đường.

"Em đi đi." Giọng điệu lạnh nhạt.

Nước mắt trên gò má khô cạn, Cô Hi Chi chết lặng nhìn thế giới ngoài cửa sổ, nàng nhấc túi xách lên rồi lại thả xuống.

"Khúc Hi Chi." Nàng cúi đầu nhìn hai tay đang nắm chặt của mình, "Nợ chị, tôi không có cách nào trả hết, tôi chỉ hy vọng chị có thể hạnh phúc."

"Không cần em chúc." Khúc Hi Chi lạnh nhạt nói, "Hiện giờ tôi rất hạnh phúc."

Nàng bầu tay càng chặt thêm, "Vậy thì tốt." Nàng miễn cưỡng ra vẻ tươi cười, sau đó quay đầu cáo biệt cô, "Tôi phải đi rồi, tạm biệt."

"Em chờ một chút."

Cô Hi Chi dừng động tác mở cửa xe lại, quay đầu nhìn cô.

Khúc Hi Chi lẳng lặng nhìn nàng, mặt không chút thay đổi nói, "Tôi cũng không muốn gặp lại em lần nào nữa hết."

Nước trong mắt cấp tốc tụ thành sương mù, Cô Hi Chi hạ tầm mắt, mím môi, nhẹ nhàng gật đầu, "Ừm, tôi biết rồi, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt chị nữa."

Lần thứ hai đẩy cửa xe ra, nàng không muốn chần chờ một giây đồng hồ nào, lập tức lao thẳng vào màn mưa.

Mưa càng lúc càng lớn, căn bản không có dấu hiệu tạnh. Ngày đông mà lại mưa lớn như vậy, mỗi giọt mưa giống như gõ vào lòng người. Cô Hi Chi đứng trong mưa, đột nhiên cảm giác thấy thứ nước mưa đáng ghét này sao lại khá ái đến vậy, chỉ ít nó có thể khiến nàng lạnh đến mất đi cảm giác.

Xe dừng ở ven đường, chốc lát liền biến mất trong màn mưa. Cô Hi Chi quay đầu lại lẳng lặng nhìn nó đi thật xa, nàng lạnh đến trắng bệch cả đôi môi đang run rẩy.

Khúc Hi Chi, chị dịu dàng thế nào, xinh đẹp ra sao, tôi sẽ nhớ thật kỹ.

Chị rất tốt, tốt nhất so với những người tôi từng gặp.

Tôi không thể ở cạnh chị, hẳn là tiếc nuối của riêng tôi nhưng là may mắn của chị.

Chị là người xứng đáng có được người yêu tốt nhất cõi đời này.

Tôi chỉ hy vọng chị hạnh phúc, hạnh phúc hơn tất cả ai hết.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chương 65

Editor: Zoe

Beta: Gaasu Noo

May mắn tìm được vài bạn nhiệt tình giúp mình edit truyện. Chân thành cảm ơn và đừng rời bỏ tui khi truyện còn chưa hoàn nhé :D

Cửa Đông sân bay quốc tế.

Cô gái có vóc dáng mảnh khảnh, đeo kính râm ra sảnh lớn của phi trường. Hành khách nườm nượp không dứt, những người tình cò liếc thấy tướng mạo của cô, đều sẽ vì vẻ đẹp mười phần vẹn mười kia mà quay đầu nhìn lại một vài lần.

Lương Ưu Ưu đợi ở phi trường hàng giờ liền, cuối cùng thì chuông điện thoại cũng reo lên, cô lập tức nhấc máy, thò đầu ra ngoài cửa xe.

"Này, Bạc cô nương, tôi ở đây."

Bạc Nhất Thanh nhìn thấy Lương Ưu Ưu thì dừng cuộc gọi, gỡ kính râm xuống rồi đi đến cạnh xe, "Chị Tiểu Cảnh sao rồi?"

"Ừa, em đây." Lương Ưu Ưu xuống mở cửa xe cho cô, nở nụ cười sáng rỡ, "Em vừa về nước, lát nữa gặp Tiểu Cảnh cũng không muộn đâu. Bây giờ chúng ta đến một nơi yên tĩnh tâm sự đi, chốc nữa sẽ nói chuyện của Tiểu Cảnh cho em nghe."

Bạc Nhất Thanh nhìn đồng hồ, đáng vẻ không tán thành, "Em không muốn đi đâu cả, chị mau nói cho em biết chị Tiểu Cảnh đã xảy ra chuyện gì trước đi."

"Trời!" Lương Ưu Ưu kinh ngạc nhìn cô, lại thu hồi vẻ mặt quái dị, cười hỏi, "Hừm, nếu em không nghe lời thì tôi sẽ không nói."

"Vậy em gọi điện hỏi Đường Dư còn hơn." Cô vừa nói vừa cầm điện thoại lên.

"Ồi chào, anh ta thì biết gì, em tuyệt đối đừng có bứt dây động rừng, chúng ta thương lượng trước được chứ? Không để cho người thứ ba biết, đây là bí mật, hiểu chưa? Bí mật đó."

Bạc Nhất Thanh thấy bộ dáng úp úp mở mở của cô, chậm rãi nói, "Sao em lại luôn cảm thấy chị đang gạt em nhỉ."

"Lương Ưu Ưu tôi chưa bao giờ gạt ai." Dứt lời lại nhìn cô một cái, "Em hoài nghi vậy còn tới đây làm gì?"

Bạc Nhất Thanh rõ ràng là không muốn tranh cãi với cô, trầm mặc một lát mới nói, "Em lo lắng cho chị Tiểu Cảnh."

Lương Ưu Ưu nhìn cô bé đăm đếu, rốt cục nhìn không được nói, "Tôi cứ tưởng chỉ có Cố Hi Chi mới như vậy thôi chứ."

Bạc Nhất Thanh không muốn cùng cô tranh luận, "Vậy rốt cục chị có nói hay không?"

"Nói." Lương Ưu Ưu nhìn đồng hồ, thờ dãi, "Nhưng em phải ăn cơm với tôi trước cái đã."

"Cũng được." Bạc Nhất Thanh hòa hoãn.

"Vậy tốt lắm, lên xe đi." Lương Ưu Ưu mở cửa xe cho cô, mỉm cười, "Hoa trên xe xem như là quà ra mắt em đó."

"Hoa?" Bạc Nhất Thanh lúng túng.

"Ừ" hừ."

Bạc Nhất Thanh chân chừ lên xe.

Lương Ưu Ưu nhìn cô lên xe rồi đóng cửa lại, cười thầm bước vào xe.

Dự báo thời tiết nói từ giữa trưa nhiệt độ sẽ xuống thấp, quả nhiên đến buổi xế thì sắc trời liền chìm xuống.

Không khí lạnh lẽo bao trùm cả thành phố vốn dĩ đã u tối bụi bặm. Phía xa xa, những tòa nhà cao tầng điện đèn lóa mắt giờ đây bị mây đen bao phủ trông không khác gì những tảng đá vô tri.

Tại tầng hai mươi bảy của tòa nhà Thời Đại, Điền Ấu Lam liên tục gọi điện thoại. Sau khi đặt điện thoại trên bàn thì ngẩng đầu nhìn Cố Hi Chi ngồi đối diện nói, "Có một tin tốt mà lại đến mấy tin xấu, Lý Tư Gia Lệ đã quyết định giao kịch bản, nhưng bối cảnh của phim là thời đại học."

"Đại học?" Cố Hi Chi nhất thời cau mày.

"Theo như trợ lý nói muốn chọn người mới cỡ hai mươi tuổi, nữ chính muốn sánh bằng ảnh hậu, độ tuổi không thể vượt quá ba mươi."

Cố Hi Chi rũ mắt, tất cả hi vọng trong nháy mắt đều tan biến.

Điền Ấu Lam nhìn nàng một chút, nói, "Cô biết tại sao từ khi cô còn ở Hoa Ngô, tôi đã muốn cô đầu quân về đây không?"

Cố Hi Chi bình tĩnh đáp, "Hàng năm, số người được đề cử danh hiệu diễn viên xuất sắc không nhiều, tôi còn có thể khai thác."

"Đúng một nửa." Điền Ấu Lam đặt điện thoại trên sổ tay, "Thật ra năm đó tôi và cô học cùng trường, có lẽ cô không nhớ, nhưng tôi lại có ấn tượng sâu sắc với cô."

Cố Hi Chi cau mày, lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

"Có đợt trường học yêu cầu viết luận văn, bài của cô được đăng trên báo tường, đến giờ tôi vẫn còn nhớ tiêu đề, là "Bàn về hiệu quả của điện ảnh Trung Hoa""

Cố Hi Chi nhớ lại tình cảnh lúc ấy, gật đầu một cái, "Đúng rồi."

"Ừ." Điền Ấu Lam nói tiếp, "Nghiêm túc thưởng thức và so sánh với điện ảnh phương Tây, điện ảnh phương Đông chúng ta luôn theo trường phái Stanislavski thể hiện thủ pháp cải trang. Tất cả kịch bản đều yêu cầu diễn viên hóa thân vào nhân vật một cách tốt nhất, mục tiêu là làm cho người xem cảm thấy như thật, thành công lấy được sự đồng cảm của họ. Cách làm khô khan hoàn toàn phụ thuộc vào vẻ ngoài của nhân vật có thể điều khiển cảm xúc hi vọng ái ố của khán giả, làm họ hoàn toàn bị khống chế bởi nhân vật, mà không được trải nghiệm cảm xúc của một người đứng ngoài thưởng thức. Thật ra, bản thân tôi khi xem phim bất kể diễn viên có diễn sâu đến đâu, chỉ cần nghĩ tới mấy quay trước mặt anh ta liền cảm thấy không còn thú vị. Nhưng theo cô nói, loại trừ hài kịch, muốn làm chính kịch hiệu quả, quá chú trọng vào vẻ ngoài sẽ xử lý cốt lõi không tốt, người xem sẽ không nhiều, vậy sẽ rất khó."

Cố Hi Chi gật đầu, lại có chút bối rối nên hỏi, "Những điều này đều là lý thuyết, có liên quan gì tới tình huống hiện tại sao?"

Điền Ấu Lam cười, "Cô cũng biết đó, Lý Tư Gia Lệ muốn dùng diễn viên nổi tiếng, điều này không khó, nhưng phải dưới ba mươi mới hợp vai thì ít ai đáp ứng được. Coi như nhân vật phù hợp, nhưng độ tuổi chưa chắc hợp."

Cố Hi Chi suy nghĩ một chút, sau đó đồng tình đáp, "Vây cũng đúng."

"Điểm này không phải rất có lợi sao. Tôi không cần tác động đến chị ấy, cho nên lợi dụng chút quan hệ cho cô đi thử vai không phải vấn đề lớn. Nhưng cô cũng biết người này, bình thường hiền lành, trong lĩnh vực điện ảnh lại kỳ quái, nên cô phải gây ấn tượng tốt, suy cho cùng hơn thua nhau cũng là ở kỹ năng diễn xuất."

"Cùng tôi thử vai là các diễn viên nổi tiếng, tuy diễn xuất của tôi không tệ, nhưng chưa chắc đã đánh bại những người khác và giành được vai diễn."

"Nhưng cô đã quên một việc." Điền Ấu Lam hơi cong môi lên, tạo thành độ cong hoàn hảo, "Lý Tư Gia Lệ rất thiên vị."

Cố Hi Chi hơi nheo mắt lại.

"Nghệ thuật gia thích đánh giá người khác bằng ánh mắt, và hình ảnh trong mắt họ cũng vô cùng kỳ lạ." Điền Ấu Lam cười nói, "Ba ngày nữa chị ấy sẽ đích thân chọn diễn viên, ai cũng muốn thử vai. Để xem ai sẽ làm chị ấy thích, nếu có thể vừa ấn tượng vừa diễn hay. Cô đóng phim "Xương bồ" trong lòng tôi cho tới giờ đều là ảnh hậu, hơn nữa..." Dừng thật lâu, "Năm đó, Lý Tư Gia Lệ không mời được cô, với tính cách của chị ấy, không thể nào lại không đề tâm tới chúng ta."

Cố Hi Chi có nhiều suy tư trước những lời nghe được, nàng trầm mặc hồi lâu rồi nghiêm túc nói, "Tôi biết phải làm gì."

Ba ngày sau, tại buổi thử vai.

"Cát." Sau hiệu lệnh không lâu, nhân viên dẫn nữ diễn viên vào phòng diễn thử, không kể thời gian hóa trang, một diễn viên có tới đa năm phút để thể hiện.

Đối với buổi thử vai mà nói, cái quan trọng nhất không chỉ là diễn xuất mà còn là khí chất. Diễn viên thử vai mặc trang phục của nhân vật đứng trước ống kính, chưa bắt đầu thì đạo diễn đã có thể đưa ra lựa chọn giữ lại hay không. Dĩ nhiên đối với Lý Tư Gia Lệ, hai tố chất trên không thể thiếu cái nào.

Cố Hi Chi được dẫn đi hóa trang lúc mười giờ sáng. Khi đó nàng mới biết Điền Ấu Lam nói rất đúng, trừ bốn diễn viên tên tuổi đang tranh vị ảnh hậu, sáu người đạt chuẩn ảnh hậu, những người khác đều là diễn viên mới chỉ có duyên với phim truyền hình.

Điều gì cũng có thể xảy ra, nàng chỉ có thể cố gắng hết mình.

"Mời người kế tiếp, Cố Hi Chi."

Một diễn viên khác vừa thử vai xong, nhân viên có ý bảo Cố Hi Chi vào phòng diễn. Hơn hai năm không xuất hiện trước ống kính, Cố Hi Chi thoát nhìn không cảm thấy lạ lẫm, vào phòng liền tìm vị trí thích hợp.

Nhân viên bên trong phòng thử vai đều được phân công rõ ràng, không khí có chút không thoải mái. Ánh mắt của Lý Tư Gia Lệ đối với mỗi diễn viên đều coi như món hàng, bà của giờ phút này khác xa bà của thường ngày.

Lúc trước, có diễn viên oán trách đạo diễn giao phân cảnh thiên vị, quả nhiên nhìn thấy Cố Hi Chi đứng trước ống kính, Lý Tư Gia Lệ chỉ quét mắt qua một lượt. Bà nhìn hình trên máy quay rồi thuận miệng nói, "Cô diễn cảnh nữ sinh viên đại học thấy mẹ mình băng qua đường, khẩn trương muốn gọi bà dừng lại. Lúc này có một chiếc xe tải lao tới đụng phải bà, ngay lập tức mọi người hô hoán mẹ của cô bị tai nạn qua đời, cô rất đau khổ."

Tình cảm nhiều hơn động tác diễn, lại không hề phức tạp. Cố Hi Chi nghe xong không diễn ngay, mà lại đứng tại chỗ suy tư. Lúc này, Lý Tư Gia Lệ lại nhìn ống kính, cũng hướng một bên phó đạo diễn nói, "Hình tượng tóc dài vẫn phù hợp với vai nữ chính hơn."

Phó đạo diễn nhìn nàng trong chốc lát, lắc đầu, "Tôi lại cảm thấy cô ấy chính là Tiêu Tiêu."

Trong lúc đang nói chuyện, Cố Hi Chi đã quay đầu nhìn về hướng xa xăm.

Người quay phim thấy nàng như vậy liền sửng sốt.

Bình thường khi thử vai, diễn viên sau khi nhận phân cảnh đều trực tiếp nhìn ống kính đặc tả vai diễn, như vậy sẽ tương đối dễ dàng biểu đạt cảm xúc nhân vật trong thời gian cho phép, điều này hoàn toàn dễ hiểu, nhưng Cố Hi Chi nhìn xa xôi như vậy làm mọi người khá bất ngờ.

Diễn viên biểu đạt tình cảm ở cận cảnh và viễn cảnh hiệu quả rất khác nhau. Ống kính viễn cảnh tập trung hơn vào hình dáng biểu hiện bên ngoài, cận cảnh lại đặc tả biến hóa nét mặt đại biểu cho nội tâm nhân vật. Đạo diễn quy định phân cảnh rõ ràng là thể hiện nội tâm khẩn trương, khổ sở, năm phút đó người khác sẽ chọn biểu đạt tình cảm qua ống kính đặc tả, sẽ không có ai chọn viễn cảnh.

Quay phim nhìn đạo diễn, đạo diễn không nói gì, mà động tác của Cố Hi Chi lại làm cho người ta hiểu rằng nàng đã nhập tâm vào nhân vật.

Đối với người thường mà nói, khi đạo diễn quy định vai diễn là nữ sinh đại học, diễn viên sẽ ý lại vào cách ăn mặc giống như nữ sinh. Tuy mỗi người lại mang một hình tượng không đồng nhất, như người trưởng thành bước chân tập tễnh, mà trẻ con thì lại quá hoạt bát.

Cố Hi Chi đi vài bước trước ống kính, cũng không đi ra khỏi ống kính. Nàng bước chân nhẹ nhàng, cơ thể buông lỏng. Dù chỉ là mấy bước thôi, nhưng lại làm cho người nhìn cảm thấy rất có khí chất.

Người quay phim ngăn người, lập tức hiểu ra dụng ý của nàng.

Không sai, một nữ sinh đại học nên có dấu hiệu bông bột hướng về phía trước tràn đầy năng lượng. Nàng không coi mình là nữ sinh đại học mà lại lập tức đặc tả nội tâm, nàng dùng ngôn ngữ cơ thể biểu hiện thân phận của mình trước. Mặc dù không dựa vào lời nói hay vẻ mặt, người khác thấy nàng diễn lúc này, sẽ tức khắc hiểu nàng đang là một nữ sinh.

Kịch tính là lúc thấy mẹ qua đường, biểu lộ vẻ khẩn trương trong ánh mắt, không chỉ yêu cầu diễn viên dùng biểu cảm khuôn mặt và ánh mắt, mà phản ứng cơ thể cũng khá quan trọng.

Cố Hi Chi thể hiện thân phận nhân vật xong thì lơ đãng ngẩng đầu nhìn lên ống kính, cúi đầu rồi nhanh chóng ngẩng lên, con ngươi co rút lại, trên mặt không còn sót lại chút cảm xúc gì.

Một biểu cảm rất nhỏ, nháy mắt lại là vẻ kinh sợ.

Sau đó, Cố Hi Chi quét mắt, khiến người ta thoát nhìn giống như đang quan sát tình huống trên đường phố. Nàng nhanh chóng nhíu mày, miệng hơi mở ra, giống như muốn kêu lên gì đó.

Động tác của nàng trong nháy mắt trở nên luống cuống. Hai tay không biết nên làm gì, không khí căng thẳng trên mặt đường, mọi người cũng bị cuốn theo tâm tình của nàng.

Nét mặt ấy kéo dài mấy giây mới thay thế bằng vẻ khiếp sợ. Lúc này, mọi người đã biết mẹ của nàng bị xe đụng.

Cách diễn của nàng quả thực hiệu quả không kém diễn viên chuyên nghiệp, mà đoạn kết lại ngoài sức tưởng tượng.

Nói đến phân cảnh này, người ta đương nhiên cho rằng cuối cùng là một màn khóc sụt sùi.

Đối với người bình thường, nhìn thấy mẹ đột nhiên chết trước mặt mình, tâm tình sẽ đi từ khiếp sợ không tin nổi, tiếp sau là nỗi điên thống khổ hoặc trầm mặc dị thường. Mọi người tại hiện trường nhìn Cố Hi Chi, tựa hồ chuẩn bị sẵn sàng chờ nàng diễn giống như vậy, còn được nghe nàng khóc thút thít nữa.

Đúng là dưới tình huống như vậy, phương thức diễn xuất là: lại gần mẹ, cố gắng biến hóa nét mặt, lời thoại, nước mắt thống khổ, để tâm tình nhân vật biểu hiện rõ ra bên ngoài, khiến người xem cảm động đến đau rất tim gan.

Đây đích thực là thủ pháp diễn xuất. Bạn muốn diễn vai nào, liền nhập tâm vào vai đó, rồi thể hiện nhân vật đó cho người ta xem.

Mọi người đều cho rằng Cố Hi Chi diễn như vậy là tốt rồi, ai cũng biết nhân vật lúc này phải cực kỳ bi thương.

Nhưng Cố Hi Chi lại không làm như vậy.

Đang lúc mọi người soi mói, nàng quay đầu nhìn ống kính.

Ai nấy đều ngẩn người.

"Cô ấy đang làm gì thế?"

"Diễn trò sao?"

"Không phải diễn trò, nhưng cô ấy không dừng, đạo diễn cũng không bảo dừng."

"Hoàn cảnh hiện tại rất tốt, vậy lập tức diễn tiếp, thật không hiểu."

...

Có người xì xào bàn tán.

Lý Tư Gia Lệ lẳng lặng nhìn ống kính.

Cố Hi Chi đối mặt với máy quay mấy giây, sau đó hốc mắt bắt đầu ửng hồng lên, ánh mắt ướt át, nước mắt bắt đầu rơi.

Có vài người xem cảm thấy đồng cảm, nhất thời nói không nên lời.

Cùng lúc đó, thân thể nàng bỗng phát run, hô hấp thoát nhìn có chút không thoải mái, đáng vẻ như muốn té xỉu.

"Cắt."

Lý Tư Gia Lệ không đợi nàng ngã xuống đã kêu dừng.

Cố Hi Chi ngưng diễn.

Lý Tư Gia Lệ gạt đầu một cái ý bảo được rồi, lại hướng nhân viên nói, "Người tiếp theo."

Nhân viên chỉ lối ra cho Cố Hi Chi, Cố Hi Chi cúi chào Lý Tư Gia Lệ, sau đó rời khỏi.

Lý Tư Gia Lệ thừa dịp đổi người thử vai liền hỏi phó đạo diễn, "Vừa rồi lúc cô ấy diễn anh có suy nghĩ gì?"

"Tôi tự hỏi tại sao cô ấy lại diễn như vậy. Đối với đạo diễn, diễn viên có thể dùng bất cứ phương pháp nào để truyền tải hiệu quả, làm khán giả nghĩ rằng cô ấy đã thoát li khỏi bản thân để diễn xuất. Nhưng rốt cục tôi chẳng biết đây là lối diễn gì."

"Rất nhiều người cũng sẽ không giải thích được."

"Tôi tin mình có thể thưởng thức được cách diễn của nhiều người, đang lúc suy tư xa xôi lại đem tình cảm nhập vào nhân vật thì ảo quá. Quả là phức tạp mà."

Lý Tư Gia Lệ quay đầu cười một tiếng, tóc ngắn gọn gàng làm bà thoát nhìn càng thêm thông minh, "Cho nên anh mới là phó đạo diễn."

**

Mấy ngày liên tiếp trời nhiều mây và tuyết, giữa ban ngày mây đen giăng kín trời, đến tối lại càng tẻ thêm. Gió Bắc làm nhiều cây bên đường đổ gãy, tuyết rơi dày không trung, rồi lại nhanh chóng tan ra trên mặt đất.

Tuyết rơi đã hai đêm, nhà cửa cùng cây cối đều được bao phủ bởi màu trắng thuần khiết. Cố Hi Chi ngồi trong phòng khách xem TV, tay phải để trong túi vẫn còn cảm di động.

Trên TV phát ra các clip quảng cáo, nhưng nàng lại không nhận ra, ánh mắt vẫn cứ rơi vào mảng rộng lớn phía trước.

Chuông điện thoại dồn dập vang lên, Cố Hi Chi nhắc máy trực tiếp đặt bên tai, "Tổng giám đốc Điền."

"Có kết quả rồi, cũng coi như tin tốt." Giọng nói của Điền Ấu Lam ở đầu dây bên kia, "Văn Tiêu Tiêu được giao cho diễn viên mới, là sinh viên đại học và chỉ vừa hai mươi. Lý Tư Gia Lệ đang phân vân giao vai chính cho hai người. Một là cô, người kia là diễn viên Xà Gia. Tôi nghe trợ lý nói, cô ta có đại gia chống lưng, không phải ý muốn của Lý Tư Gia Lệ. Có điều chị ấy đối cũng tương đối hài lòng với cái cô họ Xà đó, nên đang cân nhắc, chỉ sợ đại gia kia tạo áp lực thôi."

Cố Hi Chi có chút lo lắng, "Nhà đầu tư nào lại có quyền can thiệp vào việc đạo diễn tuyển diễn viên chứ."

"Tình huống hiện tại là như vậy. Tôi đã hỏi thăm rồi, nhà đầu tư lần này mất hai năm mới thành lập công ty điện ảnh, và chỉ mới đầu tư hai bộ phim, nhất

định phải có thực lực kinh tế mới có thể hợp tác cùng Lý Tư Gia Lệ. Tay giám đốc Lô này, tôi dùng quan hệ tìm anh ta, nhưng rất khó tiếp cận, ngay cả tiền cũng chê. Tôi cảm thấy nhân viên của anh ta cũng vô cùng phiến toái."

Cố Hi Chi suy nghĩ một chút, "Xà Gia có quan hệ như thế nào với anh ta?"

"Chuyện này cô không cần quan tâm, được cái sản xuất kiêm đạo diễn phim Lý Tư Gia Lệ là người ngay thẳng, không lẽ lại bán mình cho nhà đầu tư?"

"Việc đó..." Cố Hi Chi chần chờ, "Cô đã có biện pháp khác?"

"Thật ra tôi cũng thấy rất buồn bực." Điền Âu Lam thở dài, "Theo điều tra thì công ty điện ảnh Hoa Tinh thật ra thuộc tập đoàn Hoa Thiên, chủ tịch là Khúc Đình Tường, chuyên kinh doanh kim cương. Ông ta chuyên tâm kinh doanh kim cương lâu như vậy rồi, ngay cả lĩnh vực bất động sản đang trong thời kỳ lên ngôi cũng không thêm ngó tới, tại sao lại thành lập công ty điện ảnh cơ chứ. Câu trả lời là con gái ông ta, chính là đương kim ảnh hậu Khúc Hi Chi."

Cố Hi Chi nhăn mặt cau mày, vẻ mặt nhất thời trở nên phức tạp.

"Tôi và Khúc Hi Chi cũng coi như quen biết. Cô ấy rất thích giúp đỡ mọi người, tôi nghĩ nếu cô ấy có thể nói hộ với Khúc Đình Tường, giám đốc Lô sẽ không vì một người phụ nữ mà đắc tội chủ tịch đâu. Nhưng ban tối gọi điện thì cô ấy từ chối đề nghị của tôi, nói tập đoàn không can dự vào chuyện của công ty. Tôi thấy rất kỳ quái... Cô có phải như lời đồn, đã từng xích mích với cô ấy không?"

Cố Hi Chi nắm chặt điện thoại, nhất thời không biết nên nói gì.

Điền Âu Lam nói tiếp, "Cô thật vất vả mới có thể vượt qua nhiều người để gây ấn tượng với Lý Tư Gia Lệ. Giờ cơ hội dù chỉ có 1% cũng không được bỏ qua, hiện tại có 3 lựa chọn: một là tìm gã họ Lô, nhưng tôi cảm thấy anh ta chính là một tên biến thái. Hai là tìm Lý Tư Gia Lệ, tuy nhiên, có thể khiến chị ấy mất thiện cảm với cô. Ba là tìm Khúc Hi Chi, nhưng nếu hai người thật sự từng có mâu thuẫn, thì coi như tôi chưa từng nói qua."

Cố Hi Chi suy nghĩ thật lâu trả lời, "Để tôi suy nghĩ một chút."

**

Trời đông giá rét, bên bờ sông lạnh giá không có một bóng người. Trên cầu một số người cầm máy chụp hình tuyết đêm, cũng có người đau khổ bắt chắp giá lạnh uống rượu giải sầu, lại có những đôi tình nhân cảm nhận gió tuyết trong tình lạnh.

Tuyết lặng yên rơi, tung bay trong màn đêm xinh đẹp. Cố Hi Chi ngồi trong xe lẳng lặng nhìn bờ sông, mặc dù bên trong có hệ thống sưởi, bản thân vẫn cảm thấy lạnh thấu xương.

Trợ lý đã đồng hành cùng cô được nửa giờ, lúc đầu còn cảm thấy lãng mạn, nhưng không làm gì trong nửa giờ cũng sẽ cảm thấy phiền. Đến chín rưỡi tối, trợ lý nhìn đồng hồ rồi nói với Cố Hi Chi, "Cô tiểu thư, chúng ta có thể đi chưa?"

Cố Hi Chi chậm rãi thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu nhìn ánh mắt mong đợi của trợ lý, "Tối Đông Phổ đi."

"Vâng." Nghe có thể rời khỏi nơi này, trợ lý cảm thấy ngập tràn hạnh phúc.

Xe đi đến số 99 đường Đông Phổ, Cố Hi Chi ngồi trong xe nói với trợ lý, "Em không cần nói gì, cùng tôi đi vào là được rồi."

Trợ lý không biết nàng muốn làm gì, cô chỉ cảm thấy hết sức mới lạ, gật đầu một cái.

Cố Hi Chi lấy khăn quàng cổ trùm lên, mở cửa xuống xe.

Khúc Hi Chi và Chung Lâm San lấy số 99 truyền thuyết, ngụ ý yêu nhau mãi mãi làm số nhà. Bên trong nhà còn sáng đèn, Cố Hi Chi đứng ở ngoài không chần chờ nhấn chuông.

Chuông cửa chỉ vang lên một tiếng liền có tiếng bước chân đi tới. Lúc cửa mở ra, vẻ mặt của Cố Hi Chi có chút đông cứng lại, nhưng nhìn thấy người ra mở cửa, nhất thời giãn ra nhiều.

"Xin lỗi đã trễ thế này còn tới quấy rầy chị, tôi có chuyện muốn nói với chị một chút."

Khúc Hi Chi đứng ở cửa nhìn nàng, lại nhìn cô gái đứng phía sau, "Trễ vậy còn dẫn trợ lý theo làm việc, em không sợ người ta oán giận mình à?"

Trợ lý nghe vậy lập tức lác đầu, Cố Hi Chi quay lại nhìn cô một lát, lại ngẩng đầu lên nhìn Khúc Hi Chi, "Cô ấy cùng tôi đến đây cũng không gặp khó khăn mấy."

Khúc Hi Chi nhìn trợ lý của nàng một chút, chậm chạp mở cửa, "Vào đi."

Cố Hi Chi bước vào trong, mới đi vài bước liền bị một con chó lông xù quẩn chân cũng không để ý. Cố Hi Chi nhìn quanh gian phòng, thấy lâu một không bóng người liền hỏi Khúc Hi Chi, "Chung tiểu thư ở trên lầu sao?"

Khúc Hi Chi từ phòng bếp bưng trà đi ra, nghe được câu hỏi của nàng cũng không lập tức trả lời, sắp xếp bộ trà xong mới nói, "Em ấy tham gia tuần lễ

thời trang, cuối tuần mới về."

Cố Hi Chi lúc này mới chú ý đến chó con bên người, lại hỏi, "Chị nuôi đây sao?"

"Là chó con đi lạc mới nhặt được." Khúc Hi Chi rót ba chén trà, ý mời cả trợ lý của Cố Hi Chi.

Trợ lý trẻ nhìn thấy Khúc Hi Chi liền cảm thấy bối rối, đứng không được mà ngồi cũng không xong, hết sức càu nhè.

Cố Hi Chi nhìn trợ lý một chút, lại quay đầu hướng Khúc Hi Chi, "Chị không cần khách sáo như thế. Tôi đã tới đây rồi, nên cũng đi thẳng vào vấn đề luôn." Dừng một chút, bắt gặp ánh mắt Khúc Hi Chi, "Tôi muốn đóng phim mới của Lý Tư Gia Lệ."

Khúc Hi Chi đặt chén trà xuống, giọng thờ ơ, "Việc này nên tìm Lý Tư Gia Lệ."

"Chị biết lý do tôi đến đây mà."

"Tôi không cho rằng em thích tôi nhưng tay vào cuộc đời của mình."

"Đương nhiên chị có thể làm khán giả." Giọng Cố Hi Chi không còn bình tĩnh như trước. "Nhưng ít ra đừng đặt chướng ngại vật chắn tôi."

Khúc Hi Chi lẳng lặng nhìn nàng, cười châm chọc, "Em cho rằng công ty điện ảnh Hoa Tinh là do tôi đứng sau à?! Tôi nói gì thì giám đốc Lô Chân Hữu nghe nấy sao?! Là tôi bảo anh ta đề cử Xà Gia với Lý Tư Gia Lệ ư?! Là tôi cố ý chặn con đường điện ảnh của em sao?! Là tôi cố ý trả thù em hả?!"

Cố Hi Chi mở to mắt không nói lời nào.

"Thật xin lỗi để em cảm thấy tôi nhỏ mọn như vậy." Khúc Hi Chi cười nhẹ, "Tôi thừa nhận đã khuyên cha mình thành lập công ty điện ảnh, thừa nhận Hoa Tinh đầu tư cho bộ phim của Lý Tư Gia Lệ. Nhưng cha tôi là người làm ăn lâu năm, ông cho rằng Lô Chân Hữu sẽ quản lý công ty hiệu quả hơn tôi nhiều, vì vậy chuyện của Hoa Tinh tôi chỉ biết một phần. Tôi không nghĩ anh ta sẽ can thiệp vào việc tuyển chọn của đạo diễn. Em phải hiểu rằng, tôi cũng từng là diễn viên, không bao giờ hành động trái nguyên tắc nghề nghiệp như vậy."

Ánh mắt Cố Hi Chi rũ xuống, lát sau nàng không cam lòng, ngẩng đầu lên nói, "Nhưng tôi không cho rằng chị đường đường là Khúc đại tiểu thư lại không có biện pháp đối phó với giám đốc công ty. Chị cự tuyệt lời đề nghị của Điền Ấu Lam."

"Đúng." Khúc Hi Chi không phủ nhận, "Tôi cự tuyệt cô ấy. Nếu không thì tại sao bây giờ em lại xuất hiện ở đây chứ?"

Cô căn bản không giấu diếm, làm tâm tình Cố Hi Chi thêm hỗn loạn, "Chị rõ ràng không muốn gặp tôi, giờ lại ép tôi đến đây làm gì?"

"Em nói xem?" Khúc Hi Chi đôi chọi gay gắt.

Cố Hi Chi nhìn cô, giống như không dám tin, vẻ mặt vô cùng thất vọng.

Trợ lý đứng một bên đã sớm trợn mắt há mồm. Hôm nay, hai người tranh luận trong không khí tràn ngập mùi quỷ dị, cô đột nhiên cảm giác được... Nếu không rời đi, cô có thể sẽ chết không có chỗ chôn.

"À... Thật xin lỗi, bạn trai em đang chờ trong bệnh viện, em xin phép đi trước."

Nhanh chóng xoay người mở cửa chạy trốn.

Tiếng đóng cửa vang lên, tâm tư Cố Hi Chi bình yên lại đôi chút. Lần nữa, nàng lấy dũng khí ngẩng đầu lên nhìn cô, "Tôi không quan tâm diễn xuất của Xà Gia, nhưng ít nhất phải cho tôi chút công bằng. Chị nói đi, chị muốn thế nào?"

"Đêm nay ở lại đây." Ánh mắt Khúc Hi Chi nhàn nhạt rơi trên người nàng, hơi hột nói.

Cố Hi Chi giống như không nghe, hoặc nghe mà không hiểu, "Chị nói gì?"

"Em nghe rồi mà."

Cố Hi Chi chau mày, như không thể tin được, rồi rất nhanh thu lại vẻ mặt, cười châm chọc hướng ra ngoài cửa.

"Vội cái gì." Khúc Hi Chi thông thả bước tới phía sau nàng, "Tôi hỏi em một câu, tại sao không tìm Lô Chân Hữu mà lại tìm tôi?"

Cố Hi Chi dừng bước lại cong môi, cười vô lực, "Tôi vốn dĩ cho rằng chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể làm. Ít ra chị sẽ đối đãi với tôi như người xa lạ. Điền Ấu Lam nói chị không đồng ý giúp tôi, nhưng chị lại có thể giúp người lạ. Tại sao chị hết lần này tới lần khác lạnh lùng với tôi?! Nếu chị và Hoa Tinh không có quan hệ, coi như chị không biết chuyện của Xà Gia. Chị chẳng hề lạnh lùng với người ngoài, nhưng lại hết lần này tới lần khác nhắm vào tôi. Tôi muốn biết tại sao."

"Ồ." Khúc Hi Chi nhìn bóng lưng cô, giọng hơi hột, "Bây giờ đã biết chưa?"

"Biết rồi." Âm thanh Cố Hi Chi tê tái, "Chị ghét tôi." Nàng quay đầu nhìn cô, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, "Xin lỗi vừa rồi tôi kích động như vậy. Thật ra từ

khi vừa bắt đầu, tôi luôn cho rằng là do tôi làm không tốt nên khiến chị trách hận. Tôi cũng nghĩ chỉ cần nói chuyện rõ ràng sẽ làm chị giảm bớt oán khí với tôi. Giờ xem ra không cần nữa rồi, chị chỉ muốn làm nhục tôi mà thôi. Dĩ nhiên, làm nhục không liên quan gì tới oán hận cả, vì oán hận là do yêu, mà chị đã không còn yêu tôi nữa."

Khúc Hi Chi nhìn thẳng vào mắt nàng, hồi lâu mới nói, "Kết luận rất hay." Cô cười cười, đầy mắt đầy lãnh khí, "Đúng vậy, từ trước tới nay tôi vốn không hề yêu em."

Mắt trở nên khô khốc, Cố Hi Chi nắm chặt vạt áo, giữ giọng bình tĩnh nói, "Coi như tới nay tôi chưa từng đến đây, thứ lỗi cho tôi đã tự rước lấy nhục, chị hãy quên chuyện phim ảnh đi." Sải bước ra ngoài cửa.

"Cố Hi Chi." Khúc Hi Chi liếc nhìn bóng lưng của nàng, "Tôi hỏi em lần nữa, tại sao không đi tìm Lô Chân Hữu mà lại tìm tôi?"

Cố Hi Chi nhìn màn đêm lạnh lẽo ngoài cửa sổ, chậm chạp nói, "Điều gì nên nói tôi đã nói rồi. Tôi đã thề thắm lắm rồi, chị hãy để cho tôi một con đường sống."

Thân ảnh đơn độc dung nhập vào mưa tuyết, dần dần biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chương 66

Chạng vạng.

Tầng hai mươi bảy của công ty Thời Đại.

"Tổng giám đốc Lâm, vậy tới nay tôi mời anh một bữa, anh cũng mời tổng giám đốc Lô tới luôn nhé, chúng ta cùng nhau... ăn, alo?"

Điện thoại bị treo, Điền Ấu Lam nhìn màn hình điện thoại, trầm tư chốc lát mới đứng dậy dọn đồ đạc, "Mặc kệ, chúng ta tới Hoa Tinh tìm Lô Chân Hữu."

Cố Hi Chi nghe vậy liền đứng dậy khỏi sofa, Điền Ấu Lam đi chưa được mấy bước thì điện thoại lại vang lên.

"Alo." Điền Ấu Lam vừa nghe điện thoại vừa xách túi ra cửa. Cô chưa đi đến sofa đã dừng bước lại, rồi nhìn bóng lưng của Cố Hi Chi, "Thật sao?"

Cố Hi Chi quay đầu nhìn cô.

Điền Ấu Lam vui vẻ nghe điện thoại, "Ừa, thật không?" Ngữ khí rất khách khí, "Vậy thì quá tốt rồi, cảm ơn vì đã nói cho tôi biết tin tốt này, hôm nào mời anh ăn cơm nhé."

"Được rồi, cảm ơn anh."

Cúp điện thoại, Điền Ấu Lam nhìn Cố Hi Chi trầm mặc một lúc, mãi đến khi Cố Hi Chi khó hiểu cô mới cười nói, "Xà Gia chủ động từ bỏ vai diễn chính, cô ta muốn diễn vai phụ. Ông trời chịu mở mắt rồi sao?"

Cố Hi Chi cau mày, "Tại sao?"

"Tôi không biết." Điền Ấu Lam nhún vai, trong mắt tràn ngập ý cười, "Tin tức lúc nãy nói Lý Tư Gia Lệ đã chốt danh sách rồi, đồng thời định ra một tháng cho cô và diễn viên mới tên là Tôn Tịch tập nhạc và vũ đạo. Cô sẽ nhanh chóng nhận được thông báo của Lý Tư Gia Lệ thôi."

Cố Hi Chi quá bất ngờ, vẫn cứ hỏi, "Thật sao?"

Điền Ấu Lam cười vỗ vỗ vai nàng, "Chuẩn bị cho tốt đi."

Ở một nơi khác, trong phòng ăn kiểu Tây.

"Nên nếu em không chịu yêu đương thì Tiểu Cảnh sẽ không ở cạnh ai nữa đâu. Chỉ có em mới có thể làm chị Tiểu Cảnh hạnh phúc thôi. Tôi nghĩ em nên lập tức giả vờ yêu tôi đi."

Lương Ưu Ưu ngồi đối diện Bạc Nhất Thanh vừa ăn vừa uống, hai mắt cô tràn ngập chân thành. Bạc Nhất Thanh vốn không hề đụng vào đồ ăn trước mặt, nghe cô nói xong cũng chẳng dao động chút nào, "Vậy ra đây mới là mục đích chị tìm em đó hả?"

Lương Ưu Ưu nhún vai, "Đương nhiên, chúng ta đều muốn tốt cho Tiểu Cảnh mà, không phải sao? ."

Bạc Nhất Thanh nhìn cô, bỗng nhiên lộ vẻ mỉm cười, "Được thôi, muốn giả thế nào, em sẽ phối hợp với chị."

Lương Ưu Ưu không ngờ cô bé sẽ đồng ý nhanh như vậy, cô sững sốt một hồi mới cảm điện thoại đứng lên, "Em hôn tôi đi, tôi chụp hình gửi Tiểu Cảnh xem."

Bạc Nhất Thanh nhìn điện thoại của cô, rồi lại nhìn cô, chỉ im lặng một lúc, dĩ nhiên cũng không đặt bất kỳ câu hỏi nào, sau đó trực tiếp hôn lên môi cô.

Môi vừa chạm môi, Lương Ưu Ưu sững sốt, lập tức lùi ra sau, định đứng lên.

Bạc Nhất Thanh tựa hồ rất mất hứng với phản ứng đó, cô quay đầu máy móc khuấy cà phê, "Tại sao lại không hôn?"

"Em bị bệnh phải không?!" Lương Ưu Ưu bỗng nhiên phần nộ, "Tôi vốn cho rằng nhiều năm qua em sẽ có chút hối hận với chuyện trước đây, nhưng em vẫn như vậy, không hề yêu quý bản thân chút nào hết. Yêu một người thì có thể bất chấp như vậy sao? Em học đâu ra cái suy nghĩ cho đi mà không cần nhận lại đây hả?"

Bạc Nhất Thanh không nói lời nào, vẫn cứ chết lặng khuấy cà phê trước mặt.

Lương Ưu Ưu nhìn cô bé thật lâu, sau đó về chỗ ngồi cầm túi xách xoay người rời đi.

Bên ngoài đang có tuyết lớn, gió Bắc lạnh thấu xương như thể nuốt chửng mọi thứ. Lương Ưu Ưu cầm túi ra xe của mình, vừa mở cửa xe, cô ngẩng đầu nhìn bóng đêm hun hút một lúc, sau đó khóa xe quay về nhà hàng.

Còn chưa vào nhà hàng, Lương Ưu Ưu đã nghe thấy tiếng khóc cách đó một cánh cửa.

Bông tuyết bay hỗn loạn đầy trời, từng mảng từng mảng như lông ngỗng bị đèn đường nhuộm vàng mờ ảo.

Cố Hi Chi ra khỏi công ty Thời Đại, nàng nhìn tuyết bay tán loạn khắp nơi rồi nói với Điền Ấu Lam, "Tổng giám đốc Điền, bây giờ là tháng ba."

Điền Ấu Lam vừa lái xe vừa nói, "Đúng vậy, tháng ba lại còn có tuyết rơi."

Cố Hi Chi hứng lấy một mảnh hoa tuyết cười nói, "Đây là năm của tuyết."

Lúc đó, Bạc Nhất Thanh đang ngồi trong xe của Lương Ưu Ưu lẳng lặng ngắm sắc tuyết ngoài cửa kính, đáy mắt hoàn toàn tĩnh mịch, "Em đã sớm không màng đến tình yêu nữa rồi, theo chị thì em phải làm gì mới tốt đây."

Đầu ngón tay chậm rãi lướt nhanh theo dòng chảy thời gian. Chị còn hơn một tháng nữa thôi, đến tháng tư sẽ ấm áp hơn nhiều, muôn hoa đua nở, không khí đều ngập tràn hương vị ngọt ngào.

***

Bên tai quanh quẩn âm thanh di dờ dạo cụ của nhân viên trong đoàn phim, Cố Hi Chi ngồi trên ghế xem kịch bản lần cuối.

Bộ "Hắc Bạch Vũ" của Lý Tư Gia Lệ đã khởi quay được mấy ngày. Diễn viên chủ chốt trong đoàn đã đến đông đủ. Tuy địa điểm quay vốn là ở một trường đại học nào đó, nhưng do đạo diễn đã yêu cầu, hết thảy diễn viên đều không được nhận bất cứ hoạt động nào khác.

Cảnh sắp quay là của hai nữ chính trong phim. Cố Hi Chi chăm chú lật kịch bản xem, cặp mắt nhanh chóng lướt qua từng hàng chữ nhỏ.

Lúc nhận được kịch bản "Hắc Bạch Vũ", Cố Hi Chi rất thích. Hiện nay, hầu hết phim đồng tính đều tràn ngập không khí nặng nề hoặc có kết cục bi thảm, nên bi kịch của tác phẩm cũng chẳng lạ gì. Cố Hi Chi vốn không thích những loại phim thể này, nhưng khi nhận được kịch bản, nàng chợt phát hiện tình cảm đồng giới cũng có thể tràn ngập hạnh phúc và hy vọng như thế.

Trong "Hắc Bạch Vũ", hai nữ chính quen nhau từ nhỏ. Vai Tần Thi Ngự từ nhỏ đã thông minh, sắc bén. Còn vai Vân Tiêu Tiêu có lý tính và tầm nhìn nhưng không bộc lộ tài năng. Hai người có chung đam mê và cùng hẹn ước thi đấu trường nghệ thuật. Nội dung phim diễn ra lúc cả hai cùng học chung trường. Kịch bản từ đầu tới cuối không có điểm ngược. Hai nữ chính có tình cảm rất tự nhiên, nội dung theo hướng rất tích cực. Đây là một điều hiếm thấy khi cả bộ phim đều tràn ngập ánh mặt trời và năng lượng sống.

Cố Hi Chi đóng vai Tần Thi Ngự, còn vai Vân Tiêu Tiêu thì lại do diễn viên mới - Tôn Tịch đóng. Hôm nay là lần thứ sáu Cố Hi Chi và Tôn Tịch diễn chung, cô bé ấy vẫn vô cùng nhiệt tình.

"Tôn Tịch, về vị trí đi."

Phó đạo diễn kêu một tiếng khiến Tôn Tịch đang nói chuyện với người đại diện vội vàng uống một hớp nước rồi trở lại ống kính. Cố Hi Chi nhìn cô gái trẻ, lại tiện tay lật qua lật lại kịch bản.

Do lần đầu đóng phim nên cô bé vô cùng căng thẳng. Mấy ngày nay, buổi tối trước khi ngủ, cô đều qua phòng nàng hỏi thăm này nọ. Cô còn bạo gan hỏi nàng cảnh giường chiếu có cần coi hết đồ không. Cảnh hôn thì phải đóng làm sao, có cần chuẩn bị gì không. Cố Hi Chi chỉ cảm thấy buồn cười, nàng kiên nhẫn giải thích mức độ khỏa thân khi đóng cảnh giường chiếu, lúc quay cảnh hôn thì cần làm gì. Cô bé nghe xong lại càng khần trương, cứ hỏi cái

này hỏi cái kia, như lo sợ bản thân làm sai sẽ bị chê cười.

Một cánh hoa chợt bay vào cửa sổ, Cố Hi Chi giơ tay che ánh mặt trời. Nàng chớp mắt một cái rồi lại nhìn thấy quang ảnh của Xà Gia đang đứng hút thuốc bên cửa sổ.

Hôm nay là ngày đầu cô vào đoàn phim nên rất bận rộn. Cố Hi Chi nhiều lần muốn nói chuyện riêng với cô, nhưng không tìm được cơ hội. Bây giờ, cô rốt cục cũng có thời gian rảnh. Cố Hi Chi nhìn Tôn Tịch một lát, sau đó bỏ kịch bản xuống đi tới bên cạnh Xà Gia.

"Xà tiểu thư." Nàng lấy một điều thuốc từ trong túi ra rồi đưa cho cô.

Xà Gia quay đầu lại nhìn nàng. Cô nhận điều thuốc rồi lễ phép mỉm cười, "Cố tiểu thư, không quay nữa sao?"

"Có chút thời gian rồi, vừa hay Xà tiểu thư đang ở đây, tôi có chút chuyện muốn nói."

"Cố tiểu thư muốn hỏi tôi chuyện vai nữ chính đúng không?" Xà Gia cười cười.

"Tháng trước tôi có định tìm cô nói chuyện, nhưng khi đó cô quá bận." Cố Hi Chi khoanh tay nghiêng đầu nhìn cô, "Tại sao Xà tiểu thư lại từ bỏ vai nữ chính để chọn vai nữ phụ?."

Xà Gia dụi tắt điều thuốc, ngẩng đầu nhìn cảnh ngoài cửa sổ. Cô mỉm cười rồi quay đầu nhìn Cố Hi Chi, "Không biết Cố tiểu thư có còn nhớ lúc đạo diễn Khương Đồ chọn vai phụ trong phim "Vong Xuyên" không?."

Cố Hi Chi vắt óc nhớ lại, nhưng trong đầu vẫn trống rỗng.

"Đó là lần đầu tiên tôi đóng phim. Do nói quá nhiều thoại nên bị đạo diễn Khương Đồ mắng té tát. Là chị khuyên tôi diễn thế nào mới làm đạo diễn Khương hài lòng. Chị còn lên tiếng thay tôi trước mặt đạo diễn Khương." Xà Gia châm thuốc, hút một hơi thật sâu mới tiếp tục nói, "Sau đó ông ấy giao cho tôi vai đó. Mặc dù là vai nhỏ thôi, nhưng cũng khiến tôi lọt vào mắt xanh của đạo diễn khác. Nói đơn giản, nếu không có chị thì tôi sẽ không có khả năng và cơ hội để tranh vai nữ chính với chị ngay bây giờ đâu. Làm người thì sao có thể vong ân đây."

Cố Hi Chi nhớ lại chuyện xưa, rốt cục cũng nhớ lại những năm tháng đó. Vì không muốn diễn chung Khúc Hi Chi, nàng đích thực có đi tìm Khương Đồ, hình như cũng gặp chuyện như thế thật.

"Xà tiểu thư, cô thực sự là..."

"Cố Hi Chi tiểu thư, chuẩn bị quay cảnh kế kia."

Nàng vừa chuẩn bị nói cảm ơn thì lại bị nhân viên gọi hồn. Cố Hi Chi quay đầu nhìn phim trường đang căng thẳng, sau đó lại quay đầu hướng về Xà Gia nói, "Dù sao cũng cảm ơn sự lựa chọn của cô nhiều lắm."

Xà Gia mỉm cười, "Là sự lựa chọn của chị."

Quay xong phim cũng đã bảy giờ tối. Ăn cơm tối xong, Cố Hi Chi đang chuẩn bị rửa ráy thì có tiếng gõ cửa vang lên, nàng lập tức bỏ quần áo xuống rồi ra mở cửa. Không ngoài dự đoán, Tôn Tịch đang cầm kịch bản đứng ngoài cửa, vẻ mặt đáng thương nhìn nàng, "Chị Hi Chi ơi, ngày mai diễn cảnh hôn đó, làm sao bây giờ a."

Cố Hi Chi không nhịn được cười, "Là tôi hôn em mà, em sợ cái gì?"

"Nhưng mà..., nhưng mà em chưa hôn bao giờ hết." Gò má cô bé trong nháy mắt ửng hồng.

Cố Hi Chi xem giờ, sau đó mở cửa nói, "Em vào trước đi."

... ..

...

Cố Hi Chi dạy cho Tôn Tịch cả buổi tối, cuối cùng vẫn là cô bé buồn ngủ quá nên chạy về ngủ. Sáng hôm sau, Cố Hi Chi đi tới trường quay, đạo diễn Lý Tư Gia Lệ lập tức hỏi, "Hôm qua tôi có kêu Tôn Tịch tìm cô trao đổi cảnh quay hôm nay, cô ta sao rồi?"

"Em ấy rất thông minh. Nói một câu là hiểu liền, chỉ có chút căng thẳng thôi."

Lý Tư Gia Lệ gật gù, "Tôi không chọn làm người mà." Bà nhìn đồng hồ, lại hỏi nhân viên, "Liên lạc với Tôn Tịch được chưa? Sắp tới giờ quay rồi mà còn chưa tới nữa."

Nhân viên bảo không biết, Lý Tư Gia Lệ cũng chỉ gật đầu rồi chỉnh lại máy quay.

Chỉ mười phút sau, Cố Hi Chi đã hóa trang xong hết từ lâu. Nàng chờ Tôn Tịch lâu quá nên có chút cuống cuống. Lý Tư Gia Lệ lại kêu nhân viên, "Gọi điện cho đại diện của Tôn Tịch đi, sao giờ còn chưa tới nữa."

Một nhân viên đang nghe điện thoại, Lý Tư Gia Lệ nói vừa dứt thì anh chàng cũng vội vàng cúp máy rồi lên tiếng, "Gia, chị Gia! Người đại diện của Tôn Tịch vừa điện thoại nói cô ấy bị tai nạn giao thông khi đến đây, bây giờ đang chuyển đến bệnh viện."

Lý Tư Gia Lệ sững sờ, nhanh chóng nói, "Đến bệnh viện ngay."

Bầu không khí đặc sệt mùi nước khử trùng làm mọi người đều cảm thấy khó thở. Cố Hi Chi và nhiều người trong đoàn phim đứng đợi ngoài phòng cấp cứu. Qua rất lâu, đèn phòng phẫu thuật cũng tắt. Người đại diện của Tôn Tịch lập tức hỏi, "Bác sĩ, xin hỏi Tôn Tịch bị thương thế nào?"

Bác sĩ tháo khẩu trang, ngữ khí khá ung dung, "Không cần quá lo lắng, chỉ là tay phải gãy ba đốt xương, cố gắng chữa trị mấy tháng là tốt lại thôi."

Người đại diện lập tức thở ra một hơi. Cố Hi Chi dựa vào vách tường nhắm mắt lại, hai tay căng thẳng nắm chặt lấy nhau rốt cục cũng được thư giãn.

Qua một hồi lâu, mọi người tựa hồ cũng vì trong cái rủi có cái may mà thanh tĩnh lại. Người đại diện của Tôn Tịch bỗng nhiên rồi bởi nhìn Lý Tư Gia Lệ, "Chị Gia..."

Lý Tư Gia Lệ vung tay ra hiệu cô không cần phải nói, "Tai nạn giao thông đã đủ xui xẻo rồi, đừng nói nữa."

Cố Hi Chi nhìn Lý Tư Gia Lệ, lúc này nàng mới chợt nhớ ra diễn viên chính gặp nạn nên mọi chuyện sẽ rất gay go.

Bộ phim được lên kế hoạch từ khâu chụp ảnh đến quay phim và tham gia tranh giải. Từ giai đoạn trung gian cho đến thời gian phân phối đều vô cùng gấp gáp. Dưới góc độ của nhà đầu tư, họ đương nhiên hy vọng phim quay nhanh và thu về lợi nhuận cao. Dưới góc nhìn của đạo diễn, không ai làm phim mà lại không muốn đoạt giải. Nhưng thời gian không chờ ai cả, một khi đã bỏ lỡ thì chỉ còn cách đợi năm sau, mà bộ phim sau đó cũng chưa biết có tương lai hay không.

Lý Tư Gia Lệ sẽ không chờ cô, nhà đầu tư cũng sẽ không chờ cô.

"Vai Vân Tiêu Tiêu này tình thông mười loại nhạc cụ và vũ đạo. Tôi đã bỏ ra một tháng tập luyện mới khiến Tôn Tịch quen được một tí. Coi như giờ lại đổi người mới, tôi cũng không có nhiều thời gian để huấn luyện lại đâu." Phó đạo diễn đứng một bên lắc đầu thờ dài, "Bộ phim này sẽ thất bại thôi."

Lý Tư Gia Lệ im lặng nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

***

P/s: tui biết bà ấy đang nghĩ gì đó :D

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 67

Editor: someone + Gaasu Noo

Beta: Gaasu Noo

***

"Nhạc sĩ thay đàn hạc và đàn tranh thành violon và đàn tỳ bà đi!"

Mới sáng sớm, âm thanh của các nhạc cụ hòa lẫn vào nhau. Nhân viên gần đó luống cuống tay chân, ngay cả đạo diễn cũng bận túi bụi, nhưng không khí lại vô cùng yên tĩnh.

Tuy chỉ là buổi đàn thử và cũng không có quá nhiều người xem, nhưng ai nấy đều bị màn biểu diễn xuất sắc này làm kinh ngạc.

Sau khi thử xong sáu loại nhạc cụ, tất cả mọi người đều say mê nhìn nhạc công trình diễn, cuối cùng dừng mắt trên những phím đàn đen trắng.

Ngoài cửa là hoa thơm cỏ ngọt, chim hót êm tai. Trường đại học vô cùng yên bình vào buổi sáng.

Đầu ngón tay chạm vào phím đàn đầu tiên, âm thanh vang vọng tựa như ánh mặt trời đang rót từng tia nắng xuống tầng khí quyển mỏng manh, như đang nhảy múa theo từng nốt nhạc. Những người có mặt ở đây đều bất ngờ bởi kỹ thuật điêu luyện của người đang trình diễn.

Hầu hết mọi người chỉ học chơi thạo loại nhạc cụ mà mình thích, ngay cả giáo viên cũng chưa chắc đủ trình xuất sắc đến thế. Nhưng người trước mặt không những diễn hay mà còn đàn giỏi nữa. Và lại còn chơi được nhiều loại cùng một lúc, trình độ không kém nghệ sĩ chuyên nghiệp là bao.

Phó đạo diễn nghe được một đoạn, rất cực nóng lòng nhìn bóng lưng của Khúc Hi Chi, thấp giọng nói, "Khúc tiểu thư thực là đa tài đa nghệ"

Lý Tư Gia Lệ rũ tầm mắt trầm mặc "Cô ấy quá đáng thương"

Tia nắng chiếu xuống mặt đất, con gió nhẹ lay nhành dương liễu như đang nhảy múa. Bầu trời xanh thăm, tinh khiết như nụ cười của một đứa trẻ.

Bóng lưng đang ngồi trước chiếc dương cầm trắng tấp mà tao nhã, đồng thời lại như một vương công quý tộc Châu Âu thời Trung cổ.

Nắng càng gay gắt hơn, góc độ và ánh sáng đều thay đổi khiến bóng lưng kia càng trở nên mơ hồ. Lý Tư Gia Lệ cũng như bay bổng trong thứ ánh sáng rực rỡ ấy. Bà đợi cô đàn nốt phím cuối cùng, sau đó nghiêng đầu mỉm cười "Tiểu Khúc, cảm ơn cô đã giúp tôi".

Một giờ sau, tại một phòng trong khách sạn.

"Chuyện này thật sự không đúng. Tôn Tịch đóng bộ này để tranh giải nữ diễn viên mới triển vọng, nhưng Khúc Hi Chi thì lại tranh giải nữ chính xuất sắc nhất."

Trợ lý nghe xong điện thoại nhưng vẫn la lối om sòm về tin tức đổi nữ chính. Còn Cố Hi Chi vẫn yên lặng ngồi trên ban công xem kịch bản, dáng vẻ vô cùng chăm chú.

***

Ba ngày sau, tại phim trường quay ngoại cảnh

"Ba, hai, một... action!"

"Lý tưởng của tôi là biến Tiêu Tiêu trở thành nhạc sĩ đỉnh nhất thế giới, để ai cũng đều nghe nhạc cậu ấy đàn, nghe giọng cậu ấy nói!"

"Tiểu Ngự, tôi hỏi lý tưởng của cậu cơ mà!"

"Đây chính là lý tưởng của tôi đó."

"Cậu không có lý tưởng gì cho bản thân sao?"

"Lý tưởng của Tiêu Tiêu chính là lý tưởng của tôi!"

"Đợi đã" Lý Tư Gia Lệ kêu dừng, rồi nhìn diễn viên ngoài trường quay, "Xà Gia, lát nữa cô nhích qua phải một chút. Hai người che mắt nửa mặt trái của Cố Hi Chi rồi."

Xà Gia tỏ ra đã "biết rõ", nhưng vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Lý Tư Gia Lệ nhìn vào ống kính, phó đạo diễn bên cạnh lại bảo, "Tôi vẫn cảm thấy cô ấy chính là Vân Tiêu Tiêu"

Lý Tư Gia Lệ không phản đối, cười cười "Nếu cô ấy là Vân Tiêu Tiêu, nhưng vẫn có thể diễn vai Tần Thi Ngự thật xuất sắc, đó mới thật sự hoàn hảo."

Quay ngoại cảnh đến tám giờ tối mới xong. Cố Hi Chi cực khổ cả ngày nên lập tức lên xe về khách sạn. Đi cùng nàng còn có hai nam diễn viên nữa. Lúc Cố Hi Chi leo lên xe thì hai người đó vẫn đang tám chuyện.

"Lần trước, tôi từng thấy cô ấy đóng phim ở Paris, kỹ năng diễn xuất của cô ấy thật sự ăn đứt các diễn viên khác. Cổ mà không nhận phim này thì tiếc lắm luôn đó!"

"Bây giờ cô ấy chắc chắn rất kén phim, diễn viên hạng hai như chúng ta thì sao có thể diễn cùng được, phải cỡ siêu sao mới xứng."

"Đùa gì thế, cô ấy rất hiền mà!"

"Hiền gì mà hiền, lạnh như băng thì có. Đúng là lãng phí cả khuôn mặt mang ti lệ vàng!"

"Tôi qua tôi nhìn thấy một cô gái đưa Khúc Hi Chi về dưới khách sạn á. Hai người vừa nói vừa cười, nhìn thấy tôi còn chủ động bắt chuyện nữa. Người lạnh lùng mà như vậy sao?"

"Thế nên tôi mới nghi Khúc Hi Chi đồng tính đó!" Gã nói thầm.

"Giờn hả cha, Khúc tiểu thư sắp đính hôn với Trầm Nhã tiên sinh mà"

Tài xế vừa bước vào ghế lái, hai người không nói chuyện nữa. Cố Hi Chi đeo tai nghe, dọc đường vô cùng yên tĩnh.

Ban đầu, Lý Tư Gia Lệ dự tính phải mất sáu ngày mới quay lại xong, nhưng tiến độ được rút ngắn chỉ còn ba ngày thôi. May mà Khúc Hi Chi đã đọc kịch bản trước, nhập vai cũng khá nhanh, chỉ trong ba ngày đã quay bù xong hết cả.

Cô không bao giờ ở lại phim trường khi đã quay xong. Nhân viên thường bảo nhau rằng cô mắc bệnh ngôi sao, nhưng đó chỉ là nói đùa mà thôi.

Về đến khách sạn cũng đã khá muộn, Cố Hi Chi tắm rửa sạch sẽ rồi lại lật bừa vài trang kịch bản. Đang định đi ngủ thì chuông cửa lại vang lên, nàng vút kịch bản, vội ra mở cửa.

"Chào Cố tiểu thư, tôi tới lấy chìa khóa dùm Tiểu Khúc, nhưng chị ấy vừa ra ngoài, không có trong phòng. Bây giờ tôi không có thời gian ở đây nữa, có thể nhờ cô đưa chìa khóa cho chị ấy hộ tôi được không?"

Người đứng ở ngoài cửa là Chung Lâm San. Từ khi Khúc Hi Chi nhận đóng bộ phim này thì tên cô nàng cũng thường xuất hiện bên tai. Thế nên nhìn thấy cô, Cố Hi Chi cũng không thấy có gì lạ.

"Không thành vấn đề." Cố Hi Chi nhìn khuôn mặt tinh xảo của cô, mỉm cười đưa tay ra.

"Vâng cảm ơn nhé!" Cô đưa chìa khóa ra, mỉm cười, "Làm phiền rồi"

Cố Hi Chi quét mắt qua tay cô, rồi nhận lấy chiếc chìa khóa "Đừng khách sáo"

Tối đó, vì đóng phim cả ngày mệt mỏi nên Cố Hi Chi ngủ rất sớm. Hôm sau, khi nàng đến phim trường mới nhớ đến chìa khóa. Lúc này, Khúc Hi Chi đang trao đổi kịch bản với diễn viên phụ. Cố Hi Chi nhìn thấy Lăng Tiêm đi tới bên cạnh mình, nàng lập tức đưa chìa khóa cho cô, "Lăng tiểu thư, đây là chìa khóa của Khúc tiểu thư, phiền cô lát nữa đưa cho chị ấy giúp tôi, được không"

Lăng Tiêm nhìn chìa khóa "Được"

Cố Hi Chi mỉm cười lịch sự, sau đó về bàn trang điểm.

Hôm nay vẫn quay ngoại cảnh. Sau khi diễn xong, Khúc Hi Chi về phòng nghỉ ngơi. Lúc này, Lý Gia Tư Lệ tới bên cạnh Cố Hi Chi hỏi, "Tiểu Cố, hôm nay cô có trao đổi kịch bản với Tiểu Khúc không?"

Cố Hi Chi nhún nhún vai, "Tôi... cảm thấy kịch bản này không có vấn đề gì cả."

"Vậy thì tốt!" Lý Gia Tư Lệ vỗ vai Cố Hi Chi rồi trở về chỗ ngồi chỉnh ống kính.

Khúc Hi Chi vừa quay xong một cảnh, nghỉ ngơi được một lát thì Lăng Tiêm đem chìa khóa tới, nói vài câu. Khúc Hi Chi nhận chìa khóa rồi ngẩng đầu quan sát Cố Hi Chi, sau đó lại nhìn chiếc chìa khóa Lăng Tiêm vừa để lại.

Sau năm phút nghỉ ngơi, diễn viên lại tiếp tục vào vị trí. Nhân viên trường quay cũng về chỗ tiếp tục quay phim.

Nội dung cảnh quay này là lúc vừa vào đại học chưa lâu thì Vân Tiêu Tiêu nghe nói Tần Thi Ngự bị đàn anh bắt nạt, cô tức giận và bất bình thay nàng. Sau khi Tần Thi Ngự nghe xong cũng vô cùng bất ngờ, nàng liền đến hồ nước trong trường tìm cô. Hai người nói được vài câu thì Tần Thi Ngự đột nhiên xúc động hôn Vân Tiêu Tiêu, lại còn nói chắc như đinh đóng cột rằng đó là cách bạn bè đối xử với nhau. Vốn là người hướng nội nên Vân Tiêu Tiêu không hiểu lắm, nhưng rồi cô cũng hôn tặng lại nàng một cái, nói là đáp lễ.

Cũng không quá khó, Cố Hi Chi thậm chí chẳng suy nghĩ gì nhiều.

"Qua chỗ này, sau đó đừng có đi qua góc liễu", Khúc Hi Chi đã ngồi sẵn trên bãi cỏ bên hồ. Lý Tư Gia Lệ ra hiệu cho Cố Hi Chi vào vị trí, nhân viên chuẩn bị quay.

"Ba, hai, một,... action!"

Sau tiếng đánh nhịp vang lên, ánh mắt Cố Hi Chi rơi vào bóng lưng Khúc Hi Chi. Về mặt và tâm trạng của nàng thay đổi rõ rệt, có thể nói là rục rịch hẳn lên.

"Tiêu Tiêu", một giọng nói của thiếu nữ cất lên cao vút.

Sau khi gọi tên của đối phương xong, Cố Hi Chi sai bước đến bên hồ rồi ngồi xuống bên cạnh Khúc Hi Chi. Ánh mắt rơi vào mặt hồ tĩnh lặng, "Mọi người nói cậu và tên Hùng Phan Phan kia cãi nhau ầm ĩ suốt nửa tiếng trên sân thể dục. Cậu mắng chửi đến mức khiến anh ta phải co giò bỏ chạy. Cậu trở nên lợi hại như thế từ khi nào vậy?"

Ống kính đặc tả Khúc Hi Chi, cô dừng dừng nhìn đối phương một lúc, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, "Tôi vẫn luôn vậy mà".

"Đâu có, trước giờ cậu đâu có dễ cãi nhau với người khác", Nàng ôm lấy cánh tay đối phương, trông chừng rất thân mật.

"Cãi cũng cãi rồi, hỏi nhiều thế làm gì?" Về mặt cô như thể "Cậu phiền quá đi!"

"Vân Tiêu Tiêu, cậu đang lẩn tránh câu hỏi của tôi đó hả?"

"Lẩn tránh gì cơ?"

"Câu hỏi ấy"

"Câu hỏi gì?"

"Vân Tiêu Tiêu!" Lòng mày nàng nhướng lên, ánh mắt lạnh đến sồn da gà, bộ dạng khiến người khác sợ xanh mặt.

Bên trong ống kính, Khúc Hi Chi liếc nhìn nàng một cái, cuối cùng cũng lộ ra chút gì đó của "Vân Tiêu Tiêu", cô cười nói, "Được rồi, cậu vừa hỏi gì?"

"Không thêm nói nữa!" Nàng thả tay cô ra, ánh mắt lại nhìn về phía mặt hồ tĩnh lặng.

"Ừa!" Lần này là Vân Tiêu Tiêu kéo cánh tay nàng, "Giận rồi à?"

"Không có", Dáng vẻ nàng lạnh như băng.

"Được rồi, tôi nói cho cậu biết" Cô chống cằm nhìn nàng, "Thực ra thì..."

Trong màn ảnh, Cố Hi Chi đứng đứng lổ tai, rất có sức sống "Hửm?"

"Thực ra là..."

"Ừa?"

"Thực ra..."

"...Vân Tiêu Tiêu?" Nàng lại nhướng mày.

"Được rồi" Cô kéo cánh tay đối phương, "Ai kêu anh ta bắt nạt cậu, tôi không cho phép!"

Cố Hi Chi nhướng mày, nhất thời ghi lại khoảnh khắc đặc ý của Tần Thi Ngự, "Vậy tại sao cậu lại không cho anh ta bắt nạt tôi, nói mau?";

"À..." Vân Tiêu Tiêu thả tay nàng ra, cầm một viên đá ném vào mặt hồ, giọng điệu hồ hững, "Vì cậu rất quan trọng"

Cố Hi Chi ngẩn người. Pha quay chậm lập tức ghi lại cách biểu đạt tình cảm và ánh mắt yêu thương đang lặng lẽ nhìn gò má của người kia. Nàng rướn người quỳ thẳng lên chân cô, tay giữ lấy chiếc cằm nhỏ nhắn, "Tiêu Tiêu"

Khúc Hi Chi nhẹ nhàng mở mắt, mái tóc đen dài dập dờu trong gió, quần áo trang nhã tung bay như điểm tô vào bức tranh khuôn viên trường thêm phần tinh khiết.

"Ừm", Cô điềm đạm nhìn thẳng vào mắt nàng, nhưng gò má đã ứng hồng từ khi nào, như là đang e thẹn, đúng với hình ảnh thiếu nữ Vân Tiêu Tiêu trong kịch bản.

Cố Hi Chi hơi rung động, như bị Tần Thi Ngự nhập hồn. Ánh mắt nàng lập tức nóng rực, cúi đầu hôn lung tung lên môi cô.

Nói là lung tung, vì dù bề ngoài hung hăng nhưng đây vẫn là nụ hôn đầu của Tần Thi Ngự dành cho Vân Tiêu Tiêu, cũng là lần đầu tiên nàng chủ động hôn một người.

Trước mặt là người thâm mến đã lâu, đôi môi liền trở nên "đói khát". Theo kịch bản miêu tả Tần Thi Ngự, lúc này chỉ có: "không bình tĩnh", "nóng bỏng", "biến gặm núi lở" mới có thể diễn tả hết.

Tuy bảo đóng phim thì ánh mắt như cửa sổ tâm hồn lộ ra trước máy quay, nhưng khi nhắm mắt thì nội tâm lại tự dựng lên một bức tường cao ngất, chẳng ai có thể đi vào bên trong được.

Hơi thở của người trước mặt thật quen thuộc. Cô dịu dàng, cô nhiệt tình, cô mềm mại. Mặc kệ thời gian trôi qua bao lâu, Cố Hi Chi bị hơi thở này bủa vây, kí ức đã khắc sâu lại lần nữa tái hiện trong đầu.

Đôi môi mủi quáng hôn loạn, Cố Hi Chi nắm chặt tay cô, chẳng biết là hôn Vân Tiêu Tiêu hay chỉ đơn giản là hôn người trước mặt.

Nụ hôn của cô thiếu nữ vẫn còn trúc trắc, ngây ngô nhưng lại quá ngọt ngào. Theo kịch bản yêu cầu, ban đầu bị Tần Thi Ngự hôn thì Vân Tiêu Tiêu có hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng tiếp nhận rồi mơ hồ hôn đáp trả.

Cố Hi Chi dùng hết sức mà hôn, môi nàng dán thật chặt vào môi cô. Tuy hơi loạn nhưng lại vô cùng tập trung.

Sau khi hôn rất lâu, lâu đến mức mọi người có mặt đều cảm thấy không cần thiết nữa thì cuối cùng Cố Hi Chi mới phát hiện ra một chuyện.

Nàng đã dùng hết sức lực hôn người trước mặt, nhưng người này lại chẳng khác gì một tảng băng.

Từ đầu tới cuối, cô như động vật chẳng có chút tình cảm nào. Cố Hi Chi đã dùng hết tất cả nhiệt tình, nhưng cô tựa như vô cảm với nụ hôn này.

Nàng có cảm giác người mình vừa hôn vốn không phải là một người còn sống

"Cát!"

Lý Tư Gia Lệ hô cắt một tiếng, sau đó rời máy quay bước đến trước mặt Khúc Hi Chi.

"Tiểu Khúc, tuy Vân Tiêu Tiêu hướng nội, nhưng lúc này Vân Tiêu Tiêu đã yêu Tần Thi Ngự rồi. Cho dù cô có thể bình tĩnh ngồi trong lòng người mình thích, thế nhưng lúc Tần Thi Ngự hôn cũng không thể không có chút phản ứng nào. Vừa nãy cô diễn không có cảm xúc gì, lạnh nhạt quá rồi đó!"

"Xin lỗi, chắc do lâu rồi không quay cảnh hôn, nên có thể không thích ứng được." Khúc Hi Chi nhàn nhạt trả lời.

"Không sao, diễn lại lần nữa là được rồi!" Lý Tư Gia Lệ nói xong thì vẫy vẫy tay gọi Cố Hi Chi, "Cô theo tôi qua đây một chút"

Cố Hi Chi ngẩn người, rồi lập tức đi theo.

Lý Tư Gia Lệ và Cố Hi Chi rời xa đám người trong đoàn, đi tới chỗ hòn non bộ mới nói, "Tiểu Cố à, cô đã từng chủ động hôn ai chưa?"

Cố Hi Chi suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời, "Chưa từng!"

"Vấn đề có lẽ nằm ở chỗ này đây." Lý Tư Gia Lệ nhìn Khúc Hi Chi ở phía xa xa, "Thực ra lúc nãy cô vào vai Tần Thi Ngự rất tốt, nhưng trạng thái của Tiểu Khúc không tốt cho lắm. Tôi hy vọng lát nữa cô có thể hôn nhiệt tình hơn chút... còn nữa..." Bà nhìn vào ánh mắt chân thật của nàng, đột nhiên cũng chẳng biết nói gì.

Cố Hi Chi thấy bà tần ngần hồi lâu mà chẳng nói lời nào, đại khái cũng nhận ra bà có điểm khó nói, liền lên tiếng, "Chị Gia, có yêu cầu gì thì chị cứ nói đi!"

Lý Tư Gia Lệ cười cười, "Thực ra cũng không có gì, hai người hôn vậy cũng được rồi, sau này dùng kỹ xảo chỉnh lại cũng được, nhưng dù không quay được thì cũng phải có chút cảm xúc chứ!"

Cố Hi Chi gật đầu, rồi lại cảm thấy càng mơ hồ hơn, gật đầu cũng không được, đành hỏi, "Chị Gia, tôi không biết... hôn thế nào mới tốt."

Lý Tư Gia Lệ ghen lời, nhìn nàng hồi lâu, rồi lại hắng giọng một cái, thấp giọng bảo, "Cô luôn đầu lười vào đi!"

Cố Hi Chi nhất thời đỏ mặt, đôi môi nhướn ra như muốn nói gì đó, rồi lại gật đầu chạy đi.

***

P/s: luôn lười vào đi!!! :D

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 68

Editor: Hà Phạm

Beta: Gaasu Noo

***

"Chuẩn bị! Ba, hai, một..."

"Action!"

"Tiêu Tiêu."

Sau tiếng đánh nhịp phân đoạn, Cố Hi Chi nói một câu thoại, sau đó im lặng nhìn sườn mặt của Khúc Hi Chi.

Mái tóc đen dài của cô được cột gọn sau tai. Da thịt trắng nõn phát ra ánh sáng nhàn nhạt dưới ánh mặt trời. Có lẽ do lông mi cô quá dài nên từ góc độ này nhìn sang, mỗi khi cô khẽ rũ mắt xuống, hàng mi dày như che hết cả đôi mắt.

Sau khi nhìn ai kia đắm đuối một hồi, Cố Hi Chi đến cạnh Khúc Hi Chi rồi quỳ lên hai chân của cô. Một tay nàng nâng cằm cô lên, tuy không nói câu nào nhưng ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Tình cảm này không thể kìm hãm được, nàng hoàn toàn không có cách nào ngừng yêu thích cô. Giống như phụ nữ nhìn thấy cả tủ kính chất đầy quần áo xa hoa bên đường, ánh mắt tự nhiên không khống chế nổi.

Khúc Hi Chi đón nhận ánh nhìn của nàng, vẻ mặt và ánh mắt lộ ra sự dịu dàng của Vân Tiêu Tiêu.

Gò má nàng trở nên đỏ ửng, cô gái trước mắt khiến tim nàng đập thình thịch, muốn nói cũng không xong. Nàng vốn biết cô là Khúc Hi Chi, nhưng vào giờ phút này, nàng và Khúc Hi Chi lại không có tí quan hệ nào.

Cảnh xuân vô hạn, tình nồng ý đậm. Cổ Hi Chi chân thành nhìn cô hồi lâu, sau đó hôn phủ lên môi cô.

Giờ đã không còn như trước nữa, nàng sẽ không vì ghét bỏ ai đó mà không thể đóng phim chung họ nữa. Vào giờ phút này, đối với Cổ Hi Chi mà nói, ai đóng vai Vân Tiêu Tiêu cũng không phải vấn đề gì quá lớn. Mặc dù tình huống trước mắt có chút xấu hổ, nhưng chút lúng túng này không hề ảnh hưởng tới phân cảnh.

Đôi môi đáp xuống lại hôn loạn cả lên. Cổ Hi Chi ôm lấy cổ cô, môi dưới nhẹ đụng vào môi trên của cô. Nàng nỗ lực muốn dùng sự nhiệt tình của mình cảm hóa đối phương.

Môi cô vừa ẩm lại vừa mềm, hơi thở cũng đều đặn. Cổ Hi Chi từng bước hôn cô, dáng vẻ hết như Tần Thị Ngự đối xử với Vân Tiêu Tiêu trong phim.

Ánh mặt trời xuyên qua nhánh cây để lại trên cô bóng tối thưa thớt. Chim tước bay nhẹ trên mặt hồ, rồi lại giương cánh bay thẳng lên không trung. Xa xa, tầng mây đang trôi qua vụn vặt. Gần đó, cây Dương Liễu cũng đang trổ hoa. Trong phim trường, toàn bộ nhân viên đều tập trung vào cảnh quay. Ai cũng hy vọng phân đoạn này có thể quay một lần xong.

Cổ Hi Chi cũng hy vọng như vậy.

Thời gian tí tách trôi đi, ống kính không hề bỏ lỡ khoảnh khắc nào của hai diễn viên, nhân viên cũng không để bỏ qua cảnh vui này. Cổ Hi Chi đang cố gắng đột phá, cố bắt được trạng thái của đối phương, nhưng thời gian đã kéo dài quá lâu, Cổ Hi Chi nhanh chóng biết rõ cảnh này sẽ NG.

Cảnh hôn đã tiến hành được một nửa. Nàng nhiều lần dùng sức hôn để đối lấy sự nhiệt tình của đối phương, nhưng bất luận nàng khiêu khích cỡ nào đi nữa, thì cô đều không có bất cứ dấu hiệu gì có thể đạt yêu cầu "hơi thở rối loạn" như trong kịch bản.

Cô y chang Liễu Hạ Huệ ôm người đẹp trong lòng mà tâm không hề rối loạn, cũng chẳng có chút cảm giác hay phản ứng gì với nụ hôn của nàng.

Chỉ có một người tích cực hôn thì hình ảnh trong máy quay rất không hoàn hảo, nhưng Lý Tư Gia Lệ vẫn không kêu dừng.

Dù gì thì cảnh này cũng NG thôi, ít ra bà phải để hai diễn viên hôn cho có cảm giác tốt tốt trước đã. Hôn một lần không tốt thì hôn nhiều lần là được. Nếu hai nữ diễn viên này không có thiện cảm với nhau, chỉ cần không căm ghét thì sẽ không bài xích sự tiếp xúc thân mật này.

Có lẽ đã cảm nhận được áp lực từ trường quay, Cổ Hi Chi vừa đè môi xuống, vừa do dự đưa đầu lưỡi ra. Nàng cố gắng dùng cách này hòng mở môi của cô ra. Một tay khác ôm lấy cổ cô, nàng cố hết sức và dùng tâm chân tình để cảm hóa đối phương.

Thế nhưng, Khúc Hi Chi hoàn toàn không cho đầu lưỡi của nàng đi vào.

"Cắt."

Thái độ tiêu cực của đối phương đã chống lại tất cả sự dò xét, khiến tất cả bất ngờ đổ vỡ. Lý Tư Gia Lệ dùng máy quay rồi nói với hai người, "Các cô nghỉ ngơi chút đi, để Liễu Văn trang điểm lại, tôi sẽ quay phân đoạn của vai phụ trong lúc chờ."

Đạo diễn ra lệnh một tiếng, nhân viên lập tức dừng làm việc. Lý Tư Gia Lệ liếc mắt nhìn Cổ Hi Chi một cái, cũng nói, "Hai cô theo tôi lại đây."

Chỗ đặt hôn non bộ cách xa đoàn phim, Lý Tư Gia Lệ tới đó châm một điếu thuốc, nghe được tiếng bước chân tới gần mới quay đầu lại.

Có lẽ do lúc này quá nhiệt tình và căng thẳng nên lớp trang điểm của Cổ Hi Chi bị mờ một ít. Nàng cúi mặt thấp xuống lộ vẻ thất bại. Còn Khúc Hi Chi, sau khi thoát ly ống kính liền biến thành một người hoàn toàn khác, nét ngây ngô và thẹn thùng lúc này tựa như giấc mộng.

"Có phải quan hệ của hai người không được tốt lắm?" Lý Tư Gia Lệ thả điếu thuốc xuống, đi thẳng vào vấn đề.

Cổ Hi Chi cúi đầu không trả lời, chỉ có Khúc Hi Chi tiếp nhận tầm mắt của Lý Tư Gia Lệ.

"Không có." Ngữ khí của Khúc Hi Chi rất tự nhiên, "Chỉ là có chút không quen thôi, nghỉ ngơi và điều chỉnh tâm trạng tốt hơn một chút là ổn."

"Không quen?" Lý Tư Gia Lệ nghe xong dường như có lời muốn nói, "Có cần Ara đến đây giải thích rõ một chút không? Đây chỉ là đóng phim thôi mà."

"Không cần." Khúc Hi Chi liếc nhìn Cổ Hi Chi một lúc, "Chỉ cho chúng tôi chút thời gian, tôi sẽ bàn bạc với cô ấy phải làm sao mới tốt."

Lý Tư Gia Lệ nhìn đồng hồ, "Cho các cô hai mươi phút, lát nữa quay thử trước."

Khúc Hi Chi gạt đầu.

Hơi thở mang theo hương khói đi xa, Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn bầu trời trong veo, nằng hít sâu một hơi rồi quay đầu nhìn Khúc Hi Chi.

"Tôi nghĩ chị nên cho tôi một lời giải thích."

Khúc Hi Chi liếc nhìn nàng, sau đó xoay người nhìn dãy núi ở phía xa. "Lúc này tôi vừa giải thích đấy, cô không nghe thấy sao."

"Chị nói dối." Cố Hi Chi đi tới trước mặt cô, buộc cô nhìn mình, "Chị vốn cố ý không phối hợp. Lúc này tôi đã cố gắng đến vậy rồi nhưng chị cần bản..." Như thể cảm thấy không thể hình dung lại nữa. Cố Hi Chi nói được một nửa lại im lặng, bình tĩnh một chút mới hỏi, "Chị thật sự rất ghét tôi, ngay cả đóng phim cũng không muốn tiếp xúc thân mật với tôi, có đúng không?"

Khúc Hi Chi buông tầm mắt xuống nhìn nàng. Dưới ánh nắng mặt trời, màu sắc nơi đây mất hoàn toàn bị che lấp bởi bóng tối do hàng mi bao phủ, "Tôi không hôn trả nên khiến em cảm thấy không vui à?"

Cố Hi Chi dời tầm mắt, "Không phải chuyện này, cái tôi muốn nói ở đây là việc đóng phim, hy vọng chị có thể chuyên nghiệp một chút, đừng để cảm xúc thực tế quấy nhiễu."

"Một lần không được thì tập nhiều lần là tốt rồi, không có diễn viên nào có trạng thái tốt mãi đâu. Em không kiên trì với tôi như vậy sao?"

"Với năng lực của chị, sao có thể gặp trở ngại chỉ với một cảnh hôn chứ?! Tôi căn bản không thể tin nổi."

"Tôi là người chứ không phải thần."

"Nhưng ít ra chị có thể nỗ lực một chút chứ không phải chống lại tôi như lúc này."

Khúc Hi Chi lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu mới nói, "Được rồi." Cô thở dài, "Nếu em muốn như vậy." Cô nắm lấy cổ tay nàng kéo về phía mình, dứt khoát cúi đầu hôn lên môi nàng.

Thân thể bỗng nhiên bị ngoại lực giữ chặt, Cố Hi Chi còn chưa đứng vững liền bị cưỡng hôn. Tuy mấy phút trước nàng có tiếp xúc thân mật với người trước mặt, nhưng đó cũng vì phim mà làm, khác hoàn toàn với tình huống hiện giờ. Cố Hi Chi lập tức đẩy cô ra.

"Chị làm gì vậy hả?" Nàng liên tục lùi lại mấy bước, vì tránh né mà có vẻ hơi chật vật.

"Chẳng phải tôi đang hôn trả lại em còn gì?" Khúc Hi Chi tới gần nàng vài bước, ép nàng đến đường cùng không có chỗ lui, "Giờ thử xem." Cô căn bản không cho nàng cơ hội nói chuyện, đè lại đầu của nàng rồi nặng nề hôn xuống.

Phía sau là hòn non bộ cứng cáp. Cố Hi Chi lùi một bước liền bị tảng đá bóng loáng chặn lại. Đôi môi kia hôn nhiệt tình như muốn nuốt chửng người khác. Đường như người nhiệt tình khiêu khích và người lạnh lẽo dị thường hiện giờ chính là một người khác. Cố Hi Chi hoảng hốt, theo bản năng dùng sức đẩy cô ra. Nhưng mặc cho nàng có đâm hay nện vào lưng cô bao nhiêu, dù nàng có trốn tránh cái hôn của cô từ mọi phía, Khúc Hi Chi vẫn ôm chặt hai tay nàng, từng bước hôn lên bờ môi ấy thật sâu.

Nụ hôn của cô nóng bỏng và mang tính xâm lược, thậm chí có chút ác ý. Cố Hi Chi cực kỳ sợ hãi cảm giác này, nó dễ dàng khiến nàng rơi vào trầm luân và vực sâu. Hai tay nàng vẫn đánh đắm hai vai cô thành thạch.

Sức mạnh nắm đấm của phụ nữ tuy không thể nói là lớn, nhưng nếu thực sự muốn chống lại một loại xâm phạm nào đó thì cũng không thể khinh thường.

Trong lúc đánh đắm lưng tung khó tránh khỏi sẽ xảy ra nhiều tình huống khó lường. Sức mạnh khước từ càng lúc càng lớn, nguồn sức mạnh đó dần chạm đến tận đáy lòng. Khúc Hi Chi ngừng một chút, trầm mặc nhìn chăm chú đôi mắt của Cố Hi Chi.

Tựa hồ nhận ra điều dị thường này, Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô một lúc, rồi lại nhìn vào vị trí trong ngực cô. Nàng kinh ngạc đến ngây người, không biết phải làm sao cho phải.

"Chị..." Một lúc lâu sau, khi đã khôi phục lại tinh thần trong sự kinh hãi, Cố Hi Chi như muốn nói gì đó.

Khúc Hi Chi không nghe nàng nói chuyện. Cô nhìn mắt nàng thật sâu rồi lại hướng về môi nàng hôn xuống.

Đôi mắt của cô thâm thúy như biển sâu, tình cảm dịu dàng như thế rất dễ làm người ta có cảm giác thâm tình. Cố Hi Chi im lặng nhìn cô hôn xuống, vừa bắt đầu nghĩ phải làm sao mới có thể an toàn đẩy cô ra, làm sao mới có thể thoát khỏi ràng buộc ôn nhu như vậy. Nhưng đôi môi của nàng như bị cô gột rửa từng chút một, nàng bỗng nhiên cảm thấy tự giận chính bản thân mình... Thôi, quên đi... cứ như thế này cũng ổn mà, một lần thôi cũng được mà, cô muốn sao cũng tốt hết cả.

Trong phút chốc, mắt nàng ẩn chứa chút ưu thương.

Đầu lưỡi cô tiến vào bờ môi câu dẫn, nàng chưa kịp cắn răng thì cô đã lập tức túm lấy cằm nàng, sau đó thăm dò lưỡi vào. Sau khi ý thức được nàng không dám làm tổn thương mình, cô liền bạo dạn quấn lấy lưỡi nàng mà quyến rũ. Hành vi lớn mật này của cô khiến người khác cảm thấy có chút liều lĩnh.

Nụ hôn của Khúc Hi Chi rất mãnh liệt.

Đáng trách nhất chính là, Cố Hi Chi thật sự không muốn tổn thương cô.

Không chỉ là không muốn tổn thương cô, hơi thở nồng ấm trên môi cô lại kéo nàng sát lại gần hơn, thậm chí còn có một thứ cảm giác mãnh liệt lấp đầy sự trống vắng trong những đêm nàng mất ngủ, chỉ trong chớp mắt liền trở nên quý giá. Hơi thở và hương nước hoa của cô luôn khiến vạn người mê muội.

Cố Hi Chi không có cách nào không chế được nữa, nàng thậm chí còn dứt khoát buông xuôi, mặc cô tùy ý xâm chiếm.

Vạn vật hồi sinh vào tháng tư khiến người ta cảm thấy đẹp đẽ. Ở đằng xa, mọi người đều tập trung làm việc, giống như tâm trạng đã thoát khỏi vẻ quỳn rũ ấy rồi. Cố Hi Chi đứng dưới tán cây đầy hoa liễu xanh biếc, dần dần như bị ảo mộng che khuất tầm mắt, tất cả hành vi đều trở nên khó giải thích.

Có một hơi thở lạ cùng tiếng bước chân đang tới gần, Cố Hi Chi mở mắt sau một hồi mê muội. Nàng xác định bóng người kia rất rõ ràng và chân thực. Nàng dần dần ý thức được bản thân đang làm gì, cuối cùng lại đưa hai tay ra phía trước phản kháng, tỏ ý khước từ.

Khúc Hi Chi không để ý nàng đang cự tuyệt, dù cô biết đối phương đã hoảng loạn đến mức không chuyên tâm, nhưng cô thật sự không cho phép đối phương đẩy mình ra.

Cô gái đang đứng trước mặt hai người không nói tiếng nào, thậm chí ánh mắt cũng không hề biến đổi, thế nhưng đối với Cố Hi Chi mà nói, mọi chuyện đang xảy ra thật sự sẽ khiến người khác không thờ nổi.

Cuối cùng, cảm thấy đã làm đủ rồi, Khúc Hi Chi mới đẩy nàng ra. Cô thả hai tay đang siết chặt nàng, ngừng hẳn nụ hôn dài.

Cố Hi Chi đã bị nước thấm ướt hai mắt.

Khúc Hi Chi nhìn dáng vẻ khác thường của nàng, lại chậm rãi quay đầu nhìn người đang khiến tâm tình Cố Hi Chi phập phồng.

"Ara." Đường như cô chẳng có chút bất ngờ nào với đáp án này. Cô bước một bước tới chỗ Chung Lâm San, "Tìm tôi có chuyện gì sao?"

Chung Lâm San nhìn Cố Hi Chi một lúc, tầm mắt trở lại trên người Khúc Hi Chi. Cô nhắc túi xách trong tay lên, lấy một chiếc chìa khóa, "Chị Gia nói chị đang ở đây, hôm qua em đưa nhầm chìa khóa cho chị, cái này mới đúng."

Khúc Hi Chi cất chìa khóa rồi quay đầu nhìn Cố Hi Chi, lại hướng về Chung Lâm San nói, "Tôi đang tập diễn với cô ấy."

Chung Lâm San không nói gì. Cô chỉ nhìn Cố Hi Chi một chút rồi thu hồi tầm mắt, "Em còn có chút việc, tối nay sẽ đến thăm chị."

"Buổi tối gặp."

Chung Lâm San gật đầu, xoay người rồi đi.

Ánh mặt trời và gió vẫn nhẹ nhàng như cũ, nhưng tất cả cảnh đẹp lại trở nên u ám không thể tả trong mắt ai kia. Cố Hi Chi nhắm mắt lại, cảm thấy thật uể oải, cứ vậy chẳng muốn mở mắt ra.

Cầm lại bị ai đó nhẹ nâng lên, hơi thở mê hoặc lúc này khác này lại đáng sợ lạ thường. Cố Hi Chi mở mắt ra, hoảng sợ nhìn Khúc Hi Chi.

Khúc Hi Chi đối diện với nàng vài giây, bỗng nhiên nở nụ cười, "Ara xuất hiện khiến em không vui sao?"

Có lẽ do mình đã làm sai, giờ khác này, câu nào lọt vào tai Cố Hi Chi đều giống như giễu cợt.

Trong lòng bình tĩnh được một chút, Cố Hi Chi đẩy cô ra, ngữ khí cũng rất ôn hòa, "Mặc kệ chị có tin hay không, tôi thật sự cảm thấy chị và Chung tiểu thư rất xứng đôi."

Khúc Hi Chi lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt bạc màu bị lớp lông mi dày che phủ, như rơi vào bóng tối.

"Cảm ơn chị vừa này đã đồng ý diễn tập với tôi." Nàng dừng một chút, nhìn cô lần cuối, "Cũng hy vọng thấy hai người hạnh phúc."

Mặc kệ phản ứng của đối phương, nàng cúi đầu đẩy cô ra, sau đó sải bước rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 69

Editor: Zoe

Beta: Gaasu Noo

***

Bầu trời quang đãng đến chiều thì trở nên âm u, đạo diễn quyết định đổi cảnh quay, diễn viên chính cùng ê-kíp vội vã chuyển địa điểm.

Cảnh hôn bị Lý Tư Gia Lệ trì hoãn vô thời hạn, nhưng tổ làm phim lại yêu cầu hà khắc với hai diễn viên chính.

"Tổ làm phim vừa gọi điện nói phòng C505 và C506 đã được đặt theo yêu cầu của đạo diễn. Tối nay, chị và Khúc tiểu thư ở phòng C666, để em giúp chị thu xếp hành lý."

Tiếng trợ lý vang lên trong xe, Cố Hi Chi hơi hốt gật đầu một cái, rồi lại tiếp tục xem kịch bản.

Ngoài trời mưa bay lất phất, vì không có thời gian nên tổ làm phim luôn chạy xe với tốc độ cao. Mưa xuân nhẹ rơi tí tách, Cố Hi Chi nhiều lần phân tâm ngẩng đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe, hàng cây xanh biếc ngấm mưa làm tâm tình nàng trở nên vui vẻ.

Xe đi ngang đến chỗ cây cầu thì đột ngột dừng lại, một diễn viên trong xe liền hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

Tài xế lắc đầu nhún vai, "Để tôi xuống xem một chút."

Cố Hi Chi ngẩng đầu thử nhìn lên phía trước, kính xe bị nước mưa làm mờ, nàng bất đắc dĩ cúi đầu.

Ước chừng một phút sau, tài xế ngồi lại vào xe, giọng nói không còn bình tĩnh như trước, "Trước mặt có chiếc Bentley đụng phải vật cản xém bị lật, bên trong có người bị thương nhẹ. Hiện trường đã được xử lý, giờ chúng ta phải đợi thông đường."

Trong xe có người hỏi, "Ai bị thương vậy?"

"Diễn viên đóng vai mẹ Vân, là chị Vương."

"Trên xe còn có ai không?", một người khác hỏi.

"Nghe nói còn đạo diễn Triệu và Khúc tiểu thư, đạo diễn không sao, Khúc tiểu thư bị đụng đầu một cái, hình như cũng không sao."

Tầm mắt Cố Hi Chi đang đặt trên kịch bản bỗng dừng lại, lần nữa ngẩng đầu nhìn mưa bay bên ngoài xe.

Chuông điện thoại vang lên, Cố Hi Chi nhanh chóng nhận cuộc gọi, "Có chuyện gì sao?"

"Cố tiểu thư, đạo diễn Lý nói hôm nay cô và Khúc tiểu thư tạm thời không quay ngoại cảnh, cô sẽ diễn cảnh của mình trước."

"Được." Cố Hi Chi chần chờ một lúc mới hỏi, "Khúc tiểu thư gặp chuyện gì sao?"

"Tạm thời chưa biết, đạo diễn Lý nhất định đòi đưa Khúc tiểu thư đến bệnh viện kiểm tra."

"Cảm ơn, tôi hiểu rồi." Cố Hi Chi trầm tư cúp máy.

Đến tối, khi công việc kết thúc, Khúc Hi Chi cũng chưa đến phim trường. Khi trở lại khách sạn, trợ lý đưa cho nàng chìa khóa phòng C666. Đây là phòng đôi được thiết kế rộng rãi, Cố Hi Chi chỉ có thể thầm cảm ơn tổ quay phim đã nhọc lòng.

"Gián bên này là của chị, bên kia là của Khúc tiểu thư." Trợ lý kịp thời giới thiệu.

"Khúc tiểu thư vẫn chưa về sao?" Nhìn quanh một vòng, Cố Hi Chi lo lắng hỏi trợ lý.

Trợ lý lộ ra dáng vẻ mờ mịt, "Em cũng vừa mới tới thôi."

Một con chó từ phòng ngủ của Khúc Hi Chi chạy tới trước mặt nàng, hưng phấn vẫy đuôi mong chờ, Cố Hi Chi thấy nó liền sững sờ.

"Thất Thất?" Nàng khom người ôm lấy nó, lúng túng vỗ vỗ đầu nó, lại nhìn hướng nó mới đi vào một hồi.

"Chị Tiểu Cố." Lương Oanh từ phòng ngủ đi ra, hào hứng chạy tới trước mặt Cố Hi Chi, "Gặp em có vui không?"

Cố Hi Chi ngăn người, bày ra dáng vẻ bất ngờ, "Tại sao em lại ở đây?"

"Này, chị có thể giả bộ vui mừng được không hả?" Lương Oanh nhón chân bế chó con ra khỏi vòng tay Cố Hi Chi, dáng vẻ xinh đẹp nhìn nàng nói, "Em mới thi xong, ghé thăm chị một chút không được sao? Thế nào, rốt cục chị gặp được em có vui không nè?"

Cố Hi Chi nhìn dáng vẻ vui sướng của cô bé, hơi hốt đáp "Ừ" một tiếng, lại hỏi, "Ai mở cửa cho em vậy?"

"Đương nhiên là tiểu Khúc a." Lương Oanh đi lên đạp trúng chân nàng làm Cố Hi Chi nhăn mặt, "Sao mặt đơ ra thế kia? Vui vẻ một chút không được sao?"

Cố Hi Chi lùi về sau một bước, lại ngẩng đầu nhìn chỗ cô vừa chạy tới, muốn nói lại thôi. Nàng kéo Lương Oanh vào toilet, đóng cửa lại mới nhỏ giọng hỏi, "Lúc Khúc Hi Chi mở cửa cho em vẫn khỏe chứ?"

Lương Oanh quan sát vẻ mặt của nàng, ôm chó con thân thiết, "Một hộp đồ ăn vặt."

"Em điên rồi hả?"

"Không chịu thì em đi à nha." Cô bé ôm chó định mở cửa.

Cố Hi Chi lập tức nín cô bé lại, "Được, mau nói đi."

Lương Oanh quay đầu lại quan sát ánh mắt nàng lần nữa, hồi lâu hỏi, "Chị hỏi như vậy là có ý gì?"

"Xe của chị ấy gặp chút sự cố hồi chiều, không biết thân thể có sao không."

"Ừm..." suy nghĩ hồi lâu, "Nhìn thì không sao đó." Liếc mắt hỏi, "Chị lo lắng cho chị ấy hả?"

Cố Hi Chi lập tức lắc đầu, "Không có, tôi chỉ hỏi vậy thôi." Suy nghĩ một chút lại hỏi, "Chị ấy ở một mình sao?"

"Đúng rồi, không tin thì chị có thể gõ cửa gặp mặt hỏi trực tiếp chị ấy."

Cố Hi Chi suy nghĩ một chút, "Không cần."

Lương Oanh quan sát nàng một lúc lâu, sau đó thu hồi ánh mắt khôn khéo, mở cửa toilet chạy ra.

Cố Hi Chi nhìn theo bóng lưng của cô bé, lại nhìn qua cửa phòng Khúc Hi Chi. Nàng trầm tư hồi lâu mới bước về phòng mình.

Đồ đạc của nàng còn chưa sắp xếp xong. Sau khi về phòng, Cố Hi Chi tiếp tục dọn dẹp. Bảy giờ rưỡi tối, trợ lý mang com đến. Lương Oanh dọn com xong liền gọi Cố Hi Chi ra dùng bữa.

Mặc dù hai phòng ngủ cách nhau một vách ngăn, nhưng Cố Hi Chi cũng không phải hoàn toàn không nghe được nhất cử nhất động bên kia. Nếu nàng không lầm, từ khi nàng trở về phòng, Khúc Hi Chi không hề ra khỏi phòng. Mặc dù Lương Oanh có chạy ra chạy vào phòng của cô, nhưng bản thân cô không hề đi ra.

Đèn trong phòng khách sáng choang, Cố Hi Chi đi ra khỏi phòng thì nhìn thấy Lương Oanh đang ngồi cạnh bàn cho chó con ăn. Nàng chậm rãi đi tới, suy nghĩ một chút mới thấp giọng hỏi, "Sao em không hỏi xem chị ấy có muốn ăn com không?"

Lương Oanh ngẩng đầu lên, cổ vờ như không biết, "Chị nói ai?"

Cố Hi Chi quay đầu lại nhìn phòng Khúc Hi Chi, nói, "Chị ấy."

Lương Oanh nhìn theo tầm mắt của nàng, không giả ngu nữa, mà nói, "A, em quên hỏi rồi, hay chị đi hỏi đi."

Cố Hi Chi suy nghĩ một chút, lắc đầu, "Thôi đi."

Mới ngồi xuống chưa bao lâu thì có tiếng gõ cửa vang lên, Cố Hi Chi đặt chén đũa xuống rồi ra mở cửa, nhìn thấy người đứng bên ngoài thì khựng người lại.

"Xin chào, Cố tiểu thư." Chung Lâm San ngược lại không hề chần chừ.

Cố Hi Chi nhanh chóng lấy lại tinh thần, "Chung tiểu thư." Nàng liếc nhìn hộp thức ăn trong tay cô.

"Tiểu Khúc ở đây đúng không?" Mím cười.

Cố Hi Chi gật đầu, liền mở cửa ra, "Mời vào."

Mùi thức ăn tràn ngập cả gian phòng, Lương Oanh nhìn thấy Chung Lâm San thì giơ tay lên chào, tiện thể hôn gió, "Hi, Tiểu Chung."

Chung Lâm San thấy cô bé liền nở nụ cười thật tươi. Ánh mắt lướt qua chó con trong lòng cô, che miệng lùi về sau mấy bước, "Tôi tìm tiểu Khúc, tý nữa em rửa tay sạch sẽ rồi tới chơi với tôi nhé!"

"Được được." Lương Oanh ra hiệu okay với cô, rồi ôm chặt chó con vào lòng.

Thấy Chung Lâm San đi vào phòng của Khúc Hi Chi, Cố Hi Chi ngồi xuống bàn com, Lương Oanh giờ phút này lại bày ra trò đùa, thần bí cười hỏi,

"Tiểu Cố, chị gặp Chung Lâm Dư chưa?"

" Dĩ nhiên rồi."

"Thấy chị ấy thế nào?" Ánh mắt long lanh.

Cố Hi Chi liếc cô bé một cái, "Về mặt của em là sao đây?"

"Em từng thấy Chung Lâm Dư tát Chung Lâm San một cái rất nặng." Giọng cô nhỏ nhỏ, càng thần bí, "Chẳng qua là vì Tiểu Tịch."

Cố Hi Chi suy tư chốc lát, lại chọc chọc đầu cô, "Đây không phải chuyện của trẻ con."

Lương Oanh nhất thời bày ra vẻ mặt mất hứng, "Mẹ em cùng ba ba đi Nhật rồi, mẹ nói tối nay em sẽ ở lại đây cùng Tiểu Khúc và chị."

Cố Hi Chi, "... Để tôi gọi điện cho người ta đem em về nhà."

Lương Oanh như không nghe thấy, hất cằm nhìn nàng, "Hừ, Tiểu Khúc có Tiểu Chung rồi, em ở đây phục vụ chị."

"... Ăn cơm đi!"

Cơm nước xong thì Cố Hi Chi đi tắm. Lúc nàng trở lại phòng ngủ, Lương Oanh cũng từ trong phòng của Khúc Hi Chi bước ra. Xuyên qua khe cửa, Cố Hi Chi thấy được ánh đèn mờ trong phòng, nhưng những ánh sáng này nhanh chóng biến mất theo động tác đóng cửa của Lương Oanh.

"Em đi tắm đây, chị nhớ ngoan nhé." Cô bé nhón chân vỗ vỗ lên vai Cố Hi Chi, đặt chó con xuống đi vào phòng tắm.

Cố Hi Chi nhìn chó con, mở cửa phòng ngủ ra để nó đi vào.

Buổi tối, gian phòng an tĩnh không có âm thanh nào, Cố Hi Chi mở TV chọn đại một kênh rồi sắp xếp hành lý tìm quà vặt cho Lương Oanh.

Có tiếng gõ cửa vang lên, Cố Hi Chi cho là Lương Oanh lờn vào tìm quần áo, thuận miệng nói, "Cửa không khóa, vào đi."

Tiếng mở cửa lạch cạch vang lên, sau đó không có bất cứ tiếng động nào nữa. Cố Hi Chi đang tìm quà vặt, tự hỏi tại sao Lương Oanh có thể yên lặng như vậy, nàng quay đầu liếc mắt nhìn.

Không thấy Lương Oanh đâu, bản thân lại hoảng sợ.

"Sao chị vào đây được?!" Nàng lập tức đứng lên sửa lại áo ngủ, như là cảm thấy còn chưa ổn, tùy ý lấy một chiếc áo phủ bên ngoài rồi mới đi tới đối mặt với Khúc Hi Chi.

"Tôi gõ cửa." Một thân đồ ngủ ren màu đen, Khúc Hi Chi vô cùng bình tĩnh, "Em không hoan nghênh tôi à?"

"Không không." Cố Hi Chi liên tục lắc đầu, thấy đầu cô có vẻ không bị thương liền hỏi, "Đi bệnh viện kiểm tra có sao không?"

"Không sao." Cô dừng một chút, "Chẳng qua hôm nay trời mưa nên mắt cá chân hơi đau, em có thể giúp tôi gọi cho Lăng Tiềm bảo cậu ấy mua thuốc tới được không?"

"Chị..."

"Gọi đi động ấy."

"Ý tôi là..." Nàng ngẩng đầu nhìn cô, "Chung tiểu thư ở đây mà."

"Em ấy có chuyện vừa đi rồi."

"À." Cố Hi Chi lẳng lặng suy nghĩ một chút, sau đó lấy hộp thuốc trong ngăn tủ ra, "Tôi có mang nhiều thuốc phòng thân, chị xem một chút đi, biết đâu có thể dùng."

Khúc Hi Chi nhìn hộp thuốc trước mặt mình một lúc rồi lấy ra một loại, "Cái này trước đây tôi có dùng qua, cũng tốt lắm."

"Ừ." Cố Hi Chi nhìn tên thuốc, xác định không sai mới đóng hộp thuốc lại, "Không hiệu quả thì báo tôi biết, tôi sẽ gọi cho Lăng Tiềm."

Khúc Hi Chi trầm mặc chốc lát, "Em có thể bôi thuốc giúp tôi không?"

Cố Hi Chi ngẩng đầu lên đón ánh mắt của cô, vẻ mặt có chút bối rối ngoài ý muốn.

Khúc Hi Chi nhanh chóng nói, "Không sao đâu, nếu em thấy không tiện thì thôi."

"Không có." Cố Hi Chi thấy cô xoay người liền vội vàng nắm lấy tay cô, lúc cô quay đầu lại nhìn mình thì lại rút tay về, "Là chuyện do tôi gây ra, để tôi

giúp chị."

Lương Oanh đang tắm, trong phòng ngủ chỉ có tiếng chó con chạy tới chạy lui. Khúc Hi Chi ngồi trên giường, đặt chân lên bệ giường. Cổ Hi Chi ngồi trên bệ giường, mở nắp thuốc ra, tầm mắt rơi vào mắt cá chân trắng nõn.

Mặc dù đặt chân cô lên chân mình sẽ dễ bôi thuốc hơn, nhưng Cổ Hi Chi hướng theo mắt cá chân nhìn đến đôi chân thon dài của cô, liền trực tiếp trát thuốc lên mắt cá.

Thuốc ngấm vào xương mát lạnh, Cổ Hi Chi lẳng lặng xoa bóp nhiều lần, tựa hồ không có ý muốn nói chuyện.

Khúc Hi Chi nhìn nàng tái diễn động tác hồi lâu, chậm rãi nói, "Chuyện ban sáng là do tôi thất lễ, xin lỗi em."

Cổ Hi Chi rõ ràng không ngờ tới, ngẩng đầu nhìn cô, quên cả động tác tay.

Khúc Hi Chi nói tiếp, "Từ khi em về nước đến nay, thái độ của tôi đối với em không tính là bạn tốt. Tinh táo suy nghĩ một chút thì đúng là tôi có vấn đề. Có lẽ vì trước em tôi chưa từng yêu ai, mà cũng chưa từng chia tay ai, cho nên gặp lại em có nhiều vướng mắc không giải thích được. Hôm nay, lúc trở về, tôi đã suy nghĩ. Mặc dù lúc đầu chúng ta chia tay không vui vẻ gì, nhưng cũng không thể căm hận nhau mãi được. Trải qua thời gian dài như vậy, chuyện không vui vẫn mãi nhớ trong lòng. Có một việc tôi rất phục em, chính là em có thể bình thân đối mặt với tôi. Tôi nghĩ tôi nên học tập em, nếu không yêu, cũng không cần thiết ngang bướng chán ghét hay hận thù gì nhau. Có lẽ chúng ta không thể làm bạn bè được nữa, nhưng tôi sẽ cố gắng đối xử với em như một người bình thường."

Cổ Hi Chi lẳng lặng nghe cô nói cho hết lời, lúc này mới tiếp tục xoa bóp mắt cá chân cho cô, buông tầm mắt nói, "Tôi rất vui khi chị có thể nghĩ như vậy. Thật ra tôi biết vì tôi không tốt nên chị nhìn tôi mới thấy không thoải mái. Bất kể chị có đối xử với tôi thế nào, chị trong lòng tôi mãi là Khúc Hi Chi hoàn mỹ nhất."

"Lẽ ra tôi nên xin lỗi em từ sớm." Khúc Hi Chi lẳng lặng nói, "Trước đây tôi hành động không lý trí, may mà Ara nhắc nhở khiến tôi thông suốt mọi chuyện."

Cổ Hi Chi dừng động tác, "Chung tiểu thư biết chuyện của chị và tôi sao?"

"Hai năm trước tôi có nói với em ấy, hy vọng em không ngại."

"Không đâu." Cổ Hi Chi cong cong khóe môi, không nói gì thêm.

Bên trong phòng chỉ có âm thanh từ TV phát ra, thật lâu hai người không nói chuyện với nhau.

Qua hồi lâu, đại khái nếu tiếp tục như vậy thì không hay lắm, Cổ Hi Chi đứng lên dọn dẹp thuốc, "Bôi xong rồi, có vấn đề gì thì nói tôi biết."

Khúc Hi Chi nhìn mắt cá chân một chút, gạt đầu rồi ngồi dậy trên giường, "Vâng cảm ơn."

"Đừng khách sáo." Cổ Hi Chi nhún nhún vai, lại đưa thuốc qua, "Chị lấy hộp thuốc này dùng đi, nhớ đi từ từ thôi."

Khúc Hi Chi nhận thuốc, nói cảm ơn rồi rời khỏi phòng ngủ của nàng.

Từ đầu tới cuối, nàng như người hoàn toàn xa lạ đối với Khúc Hi Chi.

Cửa khép lại phát ra tiếng vang nhỏ, Cổ Hi Chi lẳng lặng nghe cửa đằng xa đóng hẳn, rồi mới đóng cửa phòng của mình.

Chó con dưới chân chạy lung tung, Cổ Hi Chi nhìn ánh mắt mong chờ của nó, chậm rãi ôm lấy, nhìn hộp thuốc trên giường đến gần người.

Đặc điểm lớn nhất của Lương Ưu Ưu chính là sau khi chia tay có thể cùng đối phương làm bạn bè. Về điểm này, nàng từng được lĩnh giáo nhiều lần. Nhưng cuối cùng nàng phát hiện, không phải Lương Ưu Ưu không thích đối phương lúc còn hẹn hò, mà là sau khi chia tay liền quên mất đối phương là ai.

Rất nhiều người có thể phiền muộn hoặc căm hận khi đối mặt với người yêu cũ, nhưng cũng bởi không thể hoàn toàn quên được. Người thật sự đã buông bỏ sẽ rất bình thân, bất cứ khi nào nhắc đến người kia, trong lòng họ sẽ không tồn tại nửa phần rung động.

Cô rất bình thân với nàng.

Không gì có thể tốt hơn điều này cả.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 70

Tối đến, trời đổ xuống một cơn mưa nhỏ, bầu trời tràn ngập không khí trong lành. Lúc Cố Hi Chi rời giường thì Lương Oanh đã ôm chó con ăn sáng với Khúc Hi Chi ngoài ban công. Bữa sáng tỏa mùi thơm ngát, Lương Oanh vừa thấy nàng thì lập tức vậy tay nhiệt tình, "Tiểu Cố, em với Tiểu Khúc có mua điểm tâm cho chị nè, có phải cảm động muốn chết rồi không?"

Cố Hi Chi chẳng muốn nhìn tới cô bé, đi thẳng vào toilet.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Khúc Hi Chi đã về phòng ngủ thay quần áo. Cố Hi Chi đi tới ban công, thấy Lương Oanh vẫn còn đang ăn, nàng ngồi xuống trước mặt cô bé, "Sao em dậy sớm thế?"

"Tiểu Khúc nói chị thích ăn sáng nên mới năm giờ đã thức dậy đi mua rồi." Lương Oanh vừa ăn vừa nói, "Chị ấy dẫn em theo nữa đó."

Cố Hi Chi đang lấy đồ ăn liền khựng lại, khó tin nhìn Lương Oanh, "Em nói thật hay nói chơi vậy?"

Lương Oanh nhìn về mặt của nàng rồi cười hi hi, "Đương nhiên là nói chơi rồi."

Cố Hi Chi nhìn cô bé, lại nhìn đồ ăn trên bàn, đứng lên nói, "Tôi không có rãnh ăn mấy thứ này, em ăn một mình đi."

"Không ăn điểm tâm sẽ bị đàn độn đó!"

Cố Hi Chi về phòng ngủ thay quần áo.

Giữa trưa chủ yếu sẽ quay cảnh Tần Thi Ngự và Vân Tiêu Tiêu cùng tham gia thi đàn violon. Cố Hi Chi tới trường quay liền thảo luận với nhạc sĩ cách sử dụng nhạc cụ. Chuyện khiến nàng đau đầu chính là Lương Oanh không chịu chờ ở khách sạn. Cô bé được Khúc Hi Chi dùng túng dẫn tới phim trường. Cô bé thấy cụ già thì gọi bà dì, thấy bà dì thì gọi chị, chọc giận mấy nữ diễn viên nhộn nhạo bên ngoài. Cô bé lại còn mang Thất Thất đến gặp siêu mẫu chó khác để bàn chuyện yêu đương. Cũng may lúc đạo diễn bắt đầu quay thì cô bé không có bất kỳ hành vi quấy rối nào nữa. Đáng về bé ngoan lười được mấy diễn viên ngây thơ, họ khen Lương Huyền thiết biết cách dạy con.

Cảnh thi đấu đàn violon được quay trong một phòng diễn tấu tại thành phố. Đoàn làm phim mời rất nhiều diễn viên quần chúng. Nội dung cảnh quay chủ yếu nói về việc Tần Thi Ngự muốn giúp Vân Tiêu Tiêu đoạt giải nhất nên đã tự làm tay mình bị thương trước ngày thi. Kết quả, Vân Tiêu Tiêu quả nhiên đạt giải nhất, và được khen ngợi trước toàn trường, còn Tần Thi Ngự bị thương ngón tay nên không đạt được thứ hạng nào, lại bị mọi người trách nặng.

Do hoạt cảnh khá lớn, nên cảnh quay này cũng khá phiền toái. Đạo diễn dành cả buổi chiều để bố trí sân bãi và xếp chỗ cho diễn viên quần chúng. Chuyện làm bà vui nhất chính là những diễn viên này cố vũ cho vai chính trong buổi diễn tấu nhạc vô cùng đúng chỗ, nên đến bảy giờ tối đã quay xong.

Theo nội dung trong kịch bản, cảnh diễn tấu này được quay ngoài đại sảnh. Vai chính Tần Thi Ngự, Vân Tiêu Tiêu và nhiều bạn cùng lớp bắt xe lửa tới nơi này ở khách sạn. Nguyên văn kịch bản là: Xuyên qua cửa sổ khách sạn, có thể nhìn thấy phòng diễn tấu thật hoa lệ và bao la.

Đoàn phim tìm rất lâu mới có khách sạn phù hợp, hơn nữa còn bao hết cả một tầng. Do vậy, cảnh này vừa kết thúc, diễn viên liền lao thẳng vào phòng mới.

Quá trình đóng phim kỳ thực rất vô vị. Đã bị đoàn phim dẫn vật cả ngày rồi, giờ còn phải đợi quay cảnh đêm, Lương Oanh rõ ràng không hề vui chút nào. Cô bé ngồi trong xe làm âm cả lên.

"Chị Tiểu Cố, em không muốn chờ nữa đâu."

Cố Hi Chi xem kịch bản, lộ rõ vẻ mặt kệt.

Lúc này, Lãng Tiềm ngồi chung một xe ngựa ngoắc ngoắc Lương Oanh thì thào vài câu. Lương Oanh nghe xong nhất thời sáng bừng hai mắt rồi la làng trong xe, "Tiểu Cố, chị sắp đóng cảnh giường chiếu với Tiểu Khúc hả?"

Âm thanh lớn đến mức làm Cố Hi Chi tê cả da đầu, nhưng người trong xe lại liên tục cười to.

"Đó không phải là cảnh giường chiếu." Lãng Tiềm giải thích, "Là ngủ chung giường thôi."

"Vậy là cảnh giường chiếu chứ gì nữa."

Cố Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi qua kính chiếu hậu trong xe, về mặt nàng có chút lúng túng. Khúc Hi Chi cũng thoáng nhìn nàng, nhưng đáy mắt cô không có con sóng sự hãi nào cả.

Khách sạn này cũng không lớn lắm, nhưng sạch sẽ và gọn gàng. Từ chỗ đoàn phim hướng đến phòng diễn tấu sẽ nhìn thấy đủ loại ánh đèn lấp lóe. Ánh sao óng ánh vào buổi tối như phủ thêm vào đó một lớp áo hoa lệ.

Nhân viên trong đoàn làm phim khá bận rộn. Cố Hi Chi thay quần áo xong thì ngồi trang điểm, vừa xem kịch bản, thật sự không bị bối cảnh ồn ào tác động.

Cái gọi là "cánh giường chiếu", kỳ thực là bởi vì lúc Tần Thi Ngự và Vân Tiêu Tiêu bắt xe lửa đến thành phố để tham gia thi đấu trước một ngày thì khách sạn đã hết chỗ. Cả hai đành phải ở chung một phòng, ngủ chung trên một chiếc giường nhỏ. Theo kịch bản, hai người nằm trên giường nói chuyện thi đấu. Tần Thi Ngự buồn bực ngủ không được nên bỗng nhiên nổi hứng đòi chơi trò "bóp vú" mà bọn con gái hay chơi. Đương nhiên nàng không dễ gì chiếm tiện nghi một người có nội tâm khôn khéo như Vân Tiêu Tiêu được. Có điều, Tần Thi Ngự chơi được một lúc thì oán giận bản thân đây thì không bằng Vân Tiêu Tiêu. Vân Tiêu Tiêu muốn sờ lại, Tần Thi Ngự cũng đồng ý. Nhưng tình huống là: không biết Vân Tiêu Tiêu đã sờ trúng cái gì, mà Tần Thi Ngự lại đỏ mặt, lập tức hất tay cô ra rồi vờn vai tắt đèn đi ngủ.

Cảnh này quay cũng không lâu lắm, nếu thuận lợi thì chỉ cần quay một buổi tối là xong. Ekip đã dàn dựng xong cảnh trí thỏa đáng. Do trời đã khuya, diễn viên không có cánh quay đã về nghỉ sớm, phim trường cũng coi như khá yên tĩnh.

Cố Hi Chi vừa sấy tóc vừa nhìn phòng diễn tấu xuyên qua cửa sổ, sau đó lên giường nằm đắp chăn.

Nhân viên đã quen nhìn cảnh này nên không có phản ứng gì nhiều. Lương Oanh đang ôm chó, vừa thấy Cố Hi Chi nằm lên giường, cô bé lập tức tìm vị trí tốt nhất ngồi xuống, nghiêm nhiên xem trò vui.

"Góc quay okay rồi. Tiểu Khúc, cô vẫn đứng chỗ hồi nãy đi, rồi lát nữa từ toilet đi thẳng tới giường nói thoại luôn. Có cần chỉnh lại ánh sáng không?" Lý Tư Gia Lệ hỏi xong, nhân viên điều chỉnh ánh sáng nhanh chóng xua tay trả lời. Sau đó, bà liền dùng ánh mắt ra hiệu cho Khúc Hi Chi bắt đầu diễn.

Khúc Hi Chi mặc đồ ngủ ra khỏi toilet, vừa buộc lọn tóc dài lên vừa tới giường ngồi xuống. Lúc này, trong ống kính xuất hiện hai gương mặt. Tần Thi Ngự đang đọc sách, vừa nhìn thấy Vân Tiêu Tiêu thì lập tức để quyển sách xuống, rồi nâng tóc dài "hầu hạ" cô nằm xuống. Trong kịch bản, từ này dùng để chỉ hành động ăn ý của hai người. Trên thực tế, hai vị nữ chính thật sự diễn cũng hết sức ăn ý.

"Tiêu Tiêu, đi có bảo cậu lần này đến tham gia thi đấu nhất định phải lấy được giải nhất không?" Sau khi hai người lần lượt nằm xuống, Cố Hi Chi kéo cánh tay rồi tựa vào bà vai cô nói câu thoại đầu tiên. Dưới ánh đèn, vẻ mặt nàng vô cùng thoải mái, tựa như một vị công chúa vô tư vui vẻ.

"Không có, mẹ tôi nói chỉ cần đừng để thua tên xấu xa như cậu là được, lấy hạng mấy cũng không quan trọng."

"Hà?" Cố Hi Chi cau mày. Nghe xong lời nói đầy thâm ý của Tần Thi Ngự, nàng lại dựa theo nội dung kịch bản lộ vẻ không vui, sau đó trở mình đè cô xuống rồi nhìn đăm đăm, "Cậu nói thật hay nói chơi vậy?"

Khúc Hi Chi đón nhận tầm mắt của nàng, không nói gì, chỉ mỉm cười.

Cố Hi Chi lập tức dùng hai tay néo má cô, giọng nói trêu trách, "Cậu mới là đồ xấu xa."

Hai người đùa giỡn một phen, sau đó Cố Hi Chi nhẹ nhàng thờ dóc nằm ngay lại. Bàn tay dưới lớp chăn mỏng vẫn nắm chặt lấy tay của Khúc Hi Chi, cử chỉ thân mật như trong kịch bản.

"Nói thật nhé." Cố Hi Chi nhìn trần nhà, tóc đen tán loạn trên gối, "Tôi chắc chắn sẽ thắng cậu trong vòng thi đàn violon."

"Đó, Tiểu Ngự nhà ta từ nhỏ đến lớn đều là đứa tự tin mà."

Nàng liếc mắt nhìn cô, "Cậu cam tâm thua tôi sao?"

"Tôi chưa chắc sẽ thua cậu đâu nha."

"Chắc chắn cậu sẽ thua tôi." Nàng dương dương tự đắc.

Cô không thèm để ý đến nàng.

Không khí yên tĩnh một hồi, lúc này sẽ tiến vào phân đoạn kế tiếp.

Cố Hi Chi nhìn máy quay trên đầu một lát, rồi lại quay sang liếc Khúc Hi Chi. Thấy cô đang nhìn trần trần lên trần nhà, không biết đang suy nghĩ gì. Mắt nàng bỗng nhiên lóe sáng, chợt bật dậy tấn công ngực ai kia.

Cảnh quay vẫn còn tiếp diễn, Lương Oanh ngồi cạnh hệt đưa xem trò vui.

Theo kịch bản, hai nữ sinh chơi rất thân với nhau, đột nhiên đùa giỡn kiểu này cũng là chuyện thường tình. Khúc Hi Chi phản ứng cực nhanh, cô không chờ nàng ra tay, lập tức túm lấy tay nàng, nhủ mảy, "Cậu định chơi trò gì vậy hả?"

Theo kịch bản, lúc này, Tần Thi Ngự muốn đưa tay mò vào cổ áo cô, nhưng Vân Tiêu Tiêu phản ứng quá nhanh, nên tay nàng bị cô chặn lại trước ngực. Trên thực tế, Khúc Hi Chi đã cấp tốc đè tay nàng lại, nhưng bị lớp chăn ngăn cách nên động tác bị hạn chế. Điều này khiến động tác bị chậm mất một nhịp so với yêu cầu trong kịch bản. Nó trực tiếp dẫn đến hậu quả là: nửa bàn tay của Cố Hi Chi thăm dò vào cổ áo của Khúc Hi Chi và đã chạm được vào vùng da trước ngực cô. Nửa tay còn lại đặt trước ngực cô cách đó một lớp áo, nhưng do Khúc Hi Chi đè quá mạnh khiến tay nàng chạm vào một chỗ nào đó rất ư là mềm mại.

Nhiệt độ bên dưới nóng rực, Cố Hi Chi hơi nghiêng người nhìn Khúc Hi Chi. Một giây trước, nàng vẫn là Tần Thi Ngự, nhưng thời khắc này, một câu thoại cũng bị nàng quên sạch sẽ rồi.

"Cậu nói xem, rốt cuộc ai mới lợi hại."

Chậm chạp nhớ tới lời thoại đó, Cố Hi Chi vội vàng bổ sung, nhưng biến hóa cảm xúc có nhỏ bé tới đâu cũng sẽ bị phát hiện dưới ống kính. Chỉ cần trì hoãn mấy giây thôi đã có thể phá hỏng cảnh quay rồi.

"Cắt." Lý Tư Gia Lệ rời khỏi màn hình, nói với hai diễn viên, "Lúc này, động tác của Tiểu Khúc hơi chậm, lát nữa quay lại nhớ chú ý nhanh hơn. Tiểu Cố ráng nhớ kỹ lời thoại." Bà ra hiệu cho tổ đạo cụ, "Trang trí lại đầu giường đi."

Trong lúc nghỉ ngơi, Cố Hi Chi uống một hộp nước rồi nằm xuống giường đọc lời thoại. Khúc Hi Chi đợi nàng nằm xuống, sau đó tới ngồi cạnh nàng. Từ này cho đến lần quay kế tiếp, hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Tất cả đã được chuẩn bị thỏa đáng, nhân viên đánh nhịp lần hai. Cố Hi Chi lẳng lặng nhìn trần nhà, lại ngoáy đầu liếc nhìn Khúc Hi Chi một chút. Dựa theo kịch bản, nàng nghiêng người đưa tay hướng về ngực của Khúc Hi Chi.

Lần này, động tác của Khúc Hi Chi nhanh hơn một chút. Tay của Cố Hi Chi bị cô gắt gao đè trước ngực.

"Cậu định chơi trò gì vậy hả?"

Tần Thi Ngự không phải đứa trẻ ngoan, dễ bị áp chế là muốn chống trả. Tay Cố Hi Chi lại di chuyển, ngữ khí hết sức thô bạo, "Cậu nói xem, rốt cuộc ai mới lợi hại."

Trong ống kính, Khúc Hi Chi cúi nhìn ngực mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn nàng, cũng không chịu theo nàng, "Đương nhiên là tôi."

Cố Hi Chi ra vẻ tức giận, tay đặt trước ngực cô vẫn đang cố gắng đột phá. Thế nhưng giờ khắc này, nàng không còn nói chuyện thi đấu nữa. Nàng có chạm vào ngực cô, lại như phát hiện ra đại lục mới, "Tiêu Tiêu, tôi phát hiện chỗ này của cậu lớn hơn tôi rất nhiều. Cậu ăn vụng thức ăn chăn nuôi sao?"

"Là cậu có vấn đề thì có!"

"Ai nói, tôi với cậu ăn uống đều giống nhau mà."

"Chắc là bị bệnh a."

"Không thể nào?"

"Có muốn tôi khám dùm một chút không?!"

"Cậu đâu có học y giống đi đâu."

"Tôi sống chung lâu năm nên cũng biết nhiều lắm."

"Ừm..." Nàng chân chờ chốc lát, "Được rồi." Thu tay về, ngoan ngoãn nằm trên giường.

Tần Thi Ngự xưa nay khôn khéo, nhưng lại không hề đề phòng Vân Tiêu Tiêu. Thêm vào đó, Vân Tiêu Tiêu bình thường cũng vô hại. Tần Thi Ngự thật sự nằm thẳng người, đáng về mặc kệ, ai muốn làm gì thì làm.

Lương Oanh ngồi một bên ăn hột dưa, xem chút huyết sáo cổ vũ hai diễn viên.

Cảnh quay vẫn còn tiếp tục. Khúc Hi Chi liếc nhìn người bên cạnh, suy nghĩ một hồi mới mò tới ngực nàng bên dưới lớp chăn mỏng.

Chăn rất mỏng, nhất cử nhất động của cô hiện lên vô cùng rõ ràng. Cố Hi Chi vẫn giữ vẻ mặt bình thản của Tần Thi Ngự khi cô đang thăm dò tới, nhưng hai tay nàng đã bầu chặt gấu áo dưới lớp chăn.

Khúc Hi Chi dựa theo yêu cầu đưa tay "mò tới ngực nàng". Cô lượn qua khe hở tiến vào, lướt qua chiếc áo lót mỏng manh rồi đặt tay trước ngực nàng, nặn tới nặn lui.

Chẳng biết do tay cô lạnh hay vì nguyên nhân nào khác, nói chung là khi cô mò tới thì Cố Hi Chi cảm thấy phát run.

Nếu cứ giữ tiến độ thế này thì cảnh quay sẽ nhanh chóng hoàn thành, còn nếu bỏ ngang sẽ quay lại từ đầu. Tuy cảm giác này vô cùng xấu hổ, nhưng Cố Hi Chi vẫn kiên trì đợi cô nói xong lời thoại.

Chỉ cần nói vài câu nữa thôi là nàng có thể vươn tay tắt đèn rồi, chỉ cần chờ thêm chút nữa thôi, cảnh quay này sẽ lập tức kết thúc thôi.

Trong ống kính, vẻ mặt của Cố Hi Chi càng thêm nhẹ nhõm.

"Giống như chẳng có gì." Đang nói câu này, đầu ngón tay của Khúc Hi Chi vô tình chạm vào chỗ cao nhất trên ngực nàng, "Chắc do cậu hấp thu không tốt."

Chỗ bị cô chạm trúng tức thì cương lên. Cố Hi Chi sững sờ, sắc mặt trở nên đỏ chót. Kịch bản nói lúc này gò má của Tần Thi Ngự chỉ hồng tí xíu thôi,

nhưng sự thực đã đổ lan đến dưới cổ của Cố Hi Chi mất rồi.

Là phản xạ, hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Cố Hi Chi lập tức gạt tay cô ra.

Trường quay rất yên tĩnh, phần lớn mọi người đều tròn mắt ngoác mồm nhìn kỹ diễn biến trong phân cảnh. Cố Hi Chi hất tay cô xong mới nhớ là mình đang đóng phim. Sau đó, nàng lập tức trở mình tắt đèn, giọng điệu bức bối đọc lên câu thoại cuối, "Đi ngủ!"

Máy quay dừng hẳn sau khi đạo diễn kêu cắt. Nhân viên vẫn đứng một bên tròn mắt ngoác mồm nhìn Cố Hi Chi nằm trên giường. Có người không kiềm chế nổi, đợi nàng vừa rời giường liền nói, "Cố tiểu thư, kỹ năng của cô thực sự quá tuyệt. Tôi chỉ biết nhiều diễn viên có thể kiểm soát nước mắt, nhưng giờ mới biết còn có thể kiểm soát sắc mặt nữa a! Muốn đồ là đồ liền hà!"

Cố Hi Chi khó chịu muốn chết, nhưng về mặt vẫn giữ thái độ bình thản, "Cái này..." Suy nghĩ hồi lâu, mỉm cười, "Luyện tập nhiều là tốt rồi."

Lương Oanh ngồi một bên nín cười đến nỗi sắp nghẹt thở.

Trên đường về, Cố Hi Chi ngồi chung Khúc Hi Chi, nhưng vẫn không nói chuyện dù chỉ nửa câu, im lặng hết như ban sáng. Cũng may Lương Oanh bận đùa giỡn với mọi người trong xe, bầu không khí ngược lại cũng không đến nỗi khó xử.

Nhiệt độ vào buổi tối khá lạnh. Trên đường về, Khúc Hi Chi ho khan liên tục. Sau khi xuống xe, Lăng Tiêm lập tức đi mua thuốc. Cố Hi Chi và Khúc Hi Chi đi chung thang máy về phòng, lúc này cô vẫn ho khù khụ. Lương Oanh thấy cô thật sự không ổn, liền kéo góc áo của Cố Hi Chi ra hiệu nàng hỏi thăm chút đi. Cố Hi Chi cứ mãi bần thần, mãi đến khi ba người đến phòng C666 mới không nhịn được hỏi, "Chị vẫn ổn chứ?"

Mở cửa được một nửa, Khúc Hi Chi ngẩng đầu lên nhìn nàng, lại lắc đầu, "Không sao đâu."

Tiếng đóng cửa vang lên, Lương Oanh ôm chó con về phòng trước. Cố Hi Chi nghe cô bảo không sao cũng gạt gù. Nàng đang muốn vào cửa lại nghe cô nói, "Lúc này quay phim bắt cần dựng trùng em, không có vấn đề gì chứ?"

Cố Hi Chi ngẩn người, chẳng biết nói sao thì gò má lại đỏ lên, "Không, không có gì." Cấp tốc chạy vào phòng.

*****

P/s: Cảm ơn mọi người đã theo dõi và bàn luận xôm tụ đến vậy nhé! Do tui lười quá nên chẳng biết reply sao chứ không phải không đọc comment đâu nha :D Đề đăng chương liên tục được như vậy cũng cực lắm đó T_T

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Chương 71

Editor: Zoe

Beta: Gaasu Noo

*****

Cả buổi tối đều nghe tiếng ho của Khúc Hi Chi.

Từ khi diễn xong trở lại khách sạn đến lúc tắm rửa về phòng ngủ nghỉ ngơi, tiếng ho bên kia vách cứ tái diễn liên tục khiến Cố Hi Chi không tài nào ngủ được. Theo Lương Oanh nói thì Lăng Tiêm đã mua thuốc rồi, Khúc Hi Chi cũng đã uống thuốc, nhưng tình trạng hiện tại làm người khác không thể yên tâm.

Đến rạng sáng, Cố Hi Chi cùng Lương Oanh dùng phương thức thấy xúc sắc quyết định xem người nào sẽ đi gõ cửa hỏi thăm cô, kết quả Cố Hi Chi thua nên phải ôm chó con đi gõ cửa phòng Khúc Hi Chi.

Dù đã khuya, nhưng mấy phút trước còn nghe phòng bên có động tĩnh, nên Cố Hi Chi cũng không ngại quấy rầy.

Gõ cửa vài cái không thấy ai ra mở, Cố Hi Chi cho là đối phương đã ngủ, vừa muốn xoay người đi thì nghe tiếng lạch cạch mở cửa.

Bên trong phòng độc một màu đen, nhờ ánh đèn của phòng khách nên Cố Hi Chi mới thấy được người trước mặt. Khúc Hi Chi mặc đồ ngủ, tóc xõa dài có chút tán loạn, ánh đèn chiếu vào, trông cô không được khỏe như mọi khi.

"Sao trễ vậy còn chưa ngủ?" Cô tựa vào cạnh cửa nói chuyện, giọng khàn hơn thường ngày một chút.

"Qua xem chị thế nào." Nàng nhìn chăm chăm cô thật lâu, "Chị vẫn còn ho, có cần mời bác sĩ tới khám không?"

"Không nghiêm trọng lắm đâu, chỉ là cảm mạo thôi, đã uống thuốc rồi."

Cô thay đổi góc mặt khi nói chuyện, Cổ Hi Chi dựa vào ánh sáng từ phòng khách thấy gò má cô ửng hồng dị thường, theo bản năng vươn tay lên sờ trán cô một cái, Khúc Hi Chi rụt người về, Cổ Hi Chi lại bước lên, "Sao lại nóng như vậy, chị đang phát sốt đúng không?"

Khúc Hi Chi lắc đầu, "Không có gì đâu, em về nghỉ đi." Đang nói chuyện thì định đóng cửa lại.

Cổ Hi Chi nhanh chóng bước vào phòng của cô, đặt chó con xuống sàn mới nói, "Chị ngồi xuống đi, tôi tìm nhiệt kế."

Khúc Hi Chi xem chó con đi qua đi lại trong phòng, lại nhìn đến bóng lưng Cổ Hi Chi, trong người thật sự cảm thấy không thoải mái, rất nhanh dựa vào giường nhắm hai mắt lại.

Cổ Hi Chi đo nhiệt độ cơ thể cho Khúc Hi Chi xong thì có chút khản trương, không ngờ cô sốt cao đến ba mươi chín độ, ở nhiệt độ này cơ thể rất dễ bị tổn thương. Cổ Hi Chi không dám trì trệ thêm, lập tức để nhiệt kế xuống toan về phòng lấy điện thoại gọi cho bác sĩ.

Vừa rời mép giường thì tay nàng bị một lực nhẹ níu lại. Cổ Hi Chi quay đầu nhìn một chút, Khúc Hi Chi vẫn dựa vào giường khép hờ hai mắt, thái độ rõ ràng không muốn nàng rời đi.

Bất kể là hai năm trước hay hai năm sau này, Cổ Hi Chi chưa từng thấy dáng vẻ yếu ớt của cô khi ngã bệnh. Bàn tay của cô nóng dọa người, Cổ Hi Chi nhìn cô suy nghĩ chốc lát mới nói, "Trong hộp thuốc của tôi có thuốc hạ sốt, tôi lấy thuốc cho chị, uống xong nếu không chuyển biến tốt thì chúng ta gọi bác sĩ được chứ?"

Khúc Hi Chi không còn khí lực trả lời, chỉ miễn cưỡng thả lỏng tay làm người ta hiểu ra cô đã ngất đồng ý.

Bị buông ra Cổ Hi Chi lập tức đi lấy thuốc.

Ban đêm nhiệt độ trong phòng xuống thấp, Cổ Hi Chi đem thuốc cùng nước ấm đi vào phòng Khúc Hi Chi, thấy cô đang nằm trên giường, nàng lục trong ngăn kéo lấy ra một cái chăn đắp lên người cô.

Cô vốn không thích cảm giác bị tấm chăn dày cộm nặng nề đè lên người, nàng mới vừa đắp được mấy giây cô lại đẩy chăn ra. Nàng giúp cô đắp lại lần nữa, cô vẫn đẩy ra. Cổ Hi Chi không biết làm sao, chỉ có thể cho cô uống thuốc trước.

Nước ấm vừa đúng, nhưng viên thuốc thoát nhìn hơi lớn. Cổ Hi Chi ngồi ở mép giường đỡ cô dậy, vỗ vỗ vai ra hiệu cô uống thuốc.

Khúc Hi Chi hiểu ý mở mắt. Dưới ánh đèn, lông mi của cô nhìn dày và đẹp hơn, vẻ mặt thoát nhìn xinh đẹp như thần tiên.

Cô hiểu dụng ý của Cổ Hi Chi, nhưng sau khi liếc thấy những viên thuốc thì khuôn mặt liền biểu đạt ý cự tuyệt. Cổ Hi Chi thấy vậy rồi lại kiểm tra nhiệt độ trên trán cô, sau đó thấp giọng nói nhỏ bên tai, "Uống thuốc mới có thể hạ sốt, lúc này đừng bướng có được không?"

Khúc Hi Chi co rúc trong lòng cô, chung quy là bởi vì thân thể trở nên lạnh, bắt đầu không kiểm soát được mà run rẩy. Cổ Hi Chi nhìn dáng vẻ cô cố gắng nhích lại gần mình tìm kiếm hơi ấm, nàng đành bẻ viên thuốc làm đôi, hơi dùng lực nâng cằm cô lên, nhét nửa viên thuốc vào miệng cô.

Lưỡi vừa nếm thấy vị thuốc, Khúc Hi Chi lập tức nhíu mày. Cổ Hi Chi nhanh chóng rót nước vào miệng cô, được một ít thì cô muốn phun thuốc ra. Cổ Hi Chi dưới tình thế cấp bách liền cúi đầu dùng môi mình chặn môi cô lại.

Bị ngoại lực tác động, Khúc Hi Chi không mở mắt, chỉ dùng tay nhẹ nhàng níu lấy vạt áo của nàng, rót cục cũng nuốt thuốc xuống.

Cổ Hi Chi lại đưa nước tới bên miệng cô, lần này ngay cả khí lực uống nước cô cũng không có, thân thể cứng đờ, thỉnh thoảng run lên trong lòng nàng.

Cảm giác được thân thể cô không tự chủ mà phát run, Cổ Hi Chi đặt nước ấm xuống, lấy tấm chăn đắp lên người cô, lần này cô không đẩy ra nữa, nhưng cánh tay lại ôm chặt nàng.

Đã hơn một giờ sáng, tình trạng của cô như vậy làm Cổ Hi Chi không an tâm rời đi, hướng chỉ cô trước sau đều níu chặt tay nàng. Cổ Hi Chi suy nghĩ hồi lâu, không biết làm sao mới phải.

Cuối cùng, bật một cái đèn nhỏ, Cổ Hi Chi ôm cô nằm trên giường ngủ, cố định góc chăn, thân thể dán chặt với cơ thể nóng hừng hực của cô.

Trong phòng tối om như mực, chỉ còn hơi ấm quen thuộc làm người khác vô cùng an tâm. Cổ Hi Chi lẳng lặng ôm cô, mặc kệ bản thân bị nhiệt độ nóng hổi lây sang, lúc cô run rẩy thì nắm chặt tay cô.

Mọi thứ đều không còn quan trọng, nàng chỉ hi vọng cô mau hồi phục.

Không biết qua bao lâu, thân thể Khúc Hi Chi dần ổn định lại cho phép Cổ Hi Chi buông lỏng một chút. Mặc dù thân nhiệt vẫn còn cao, nhưng có dấu hiệu chuyển biến tốt khiến Cổ Hi Chi ôm cô chặt hơn, tựa hồ muốn thông qua phương thức này giúp cô khôi phục mau hơn, nhanh hơn chút nữa.

Con buồn ngủ trong bóng đêm trở nên hấp dẫn đáng sợ, Cổ Hi Chi mấy lần chống cự ý muốn thiếp đi, nhưng nàng không thể đợi đến khi cô hoàn toàn

hạ sốt rồi rồi đi được, nên đành lẳng lặng nằm bên người cô mà ngủ.

Lúc Khúc Hi Chi tỉnh lại cũng không biết đã mấy giờ, cô không nhúc nhích, cũng không mở mắt, chỉ lẳng lặng tựa vào ngực nàng, thoát nhìn giống như còn nằm mơ.

Rèm cửa dày cộm che lại những tia sáng leo lắt, trong phòng vô cùng an tĩnh, thậm chí chó con nằm dưới giường cũng ngủ say.

Bỗng nhiên có điều gì đó khác lạ làm cho Cố Hi Chi tỉnh lại, mở mắt thấy ánh sáng lơ mơ trong phòng, nàng tưởng là mình chỉ mới ngủ quên vài chục phút.

Người bên cạnh đã bớt nóng, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận cô còn sốt nhẹ. Nàng sợ lúc cô tỉnh sẽ phát hiện hai người ngủ chung một chỗ, Cố Hi Chi không dám ngủ lại, nhẹ nhàng nhấc cánh tay mình ra, bộ dáng như muốn rời đi.

Khúc Hi Chi đối với động tác của cô liền tăng lực ôm chặt thêm, cầm đặt ở hõm vai nàng mà cọ cọ, trông như lệ thuộc mà quyến luyến.

Cố Hi Chi lo sợ cô đã tỉnh, nhưng không nghe cô nói tiếng nào, Cố Hi Chi không xác định được cô thực sự đã lấy lại ý thức hay chưa.

Nói chuyện, có thể sẽ đánh thức cô mà cũng làm cho nàng bại lộ. Nhưng nếu nàng không nói lời nào, cứ mãi giằng co thì sớm muộn cũng sẽ bị cô phát hiện.

Đang lúc suy tư thì có hơi thở ấm áp lại gần, Cố Hi Chi theo bản năng né một cái, lúc bắt kịp thì nhận ra môi mình đã dính chất lỏng nóng ẩm.

Khúc Hi Chi tìm được môi của nàng thì nhẹ nhàng hôn lên, sức lực khôi phục một chút có thể dùng hai tay áp chế đối phương. Cố Hi Chi bị cô chèn ép, nàng cố gắng lùi về phía sau nhưng không tránh ra, lại bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Miệng bị cô khóa lại không thốt nên lời, chỉ có động tác kháng cự mới có thể biểu hiện ý của mình, nhưng vì thân nhiệt của cô vẫn còn cao, Cố Hi Chi không dám mạnh tay với cô.

Khúc Hi Chi liên tục dùng đầu lưỡi liếm lên hai cánh môi của nàng, giống như là gặp được bảo bối, dần dần trở nên đặc biệt dịu dàng.

Bị cô hôn như vậy, rất khó tìm ra lý do để có thể dừng lại cảm xúc của mình, hai tay Cố Hi Chi để bên người, phân vân không biết có nên đẩy cô ra hay không.

Vứt bỏ hết thấy, nụ hôn này thật sự mang ký ức đẹp đẽ của nàng trở về.

Do không có động tác chống cự từ phía đối phương, Khúc Hi Chi dễ dàng trêu đùa đôi môi của nàng, hai tay nóng bỏng lần mò đến vấy nàng, ý đồ đã rõ ràng.

Trước ngực nóng tới mức như bị thiêu đốt, Cố Hi Chi bị hành động của cô dọa sợ đến thân thể cứng đờ, không nhận được đẩy hai vai cô ra.

Cho dù cô đang phát sốt nên cơ thể đặc biệt yếu ớt dễ tổn thương, thậm chí có thể cô nhận nhầm người, một nụ hôn là điều không tránh khỏi, nhưng nếu không ngừng lại thì mọi thứ sẽ bị đẩy đi xa ngoài tầm kiểm soát.

Cố Hi Chi dùng lực tay đẩy hai vai cô một cách mạnh bạo.

"Chị không nhớ phải giữ gìn nhân phẩm sao?"

Khúc Hi Chi ngoan ngoãn buông nàng ra, nghe lời Cố Hi Chi không vượt quá giới hạn nữa.

Trong bóng tối, Cố Hi Chi lẳng lặng nhìn cô.

Trầm mặc một hồi lâu, chỉ có vài tiếng ho khan. Hai tay Khúc Hi Chi dòi xuống ôm chặt hông nàng, không xâm phạm nàng nữa, cũng không nói những lời làm người ta khó hiểu, chỉ lần nữa gục đầu vào vai nàng, an tĩnh lại.

Bóng tối lại bao phủ cả phòng ngủ, mùi cây cối thơm ngát xen lẫn vào không khí. Cố Hi Chi bị nhiệt độ cao xâm nhập nên cố gắng nằm yên lặng thật lâu. Cho đến khi nàng không chịu được nữa mới hắt chần ra, cố gắng tách khỏi người cô.

Lần này cô đã tiến vào trạng thái ngủ sâu, Cố Hi Chi dễ dàng thoát ra.

Sáu giờ sáng, Cố Hi Chi trở lại phòng lấy điện thoại gọi cho Lăng Tiêm nhờ cô đem thuốc tới. Kết thúc cuộc gọi như còn chưa yên tâm, nàng trở lại phòng ngủ của Khúc Hi Chi kiểm tra xem cô có đẩy chần ra hay không.

Cô ngủ yên tĩnh, có điều chân mày hơi nhíu lên, nhưng điểm này cũng không làm mất đi vẻ đẹp của cô. Thậm chí khi cô ngủ, lông mi thoát nhìn dài và rậm hơn, từ xa trông như một nàng búp bê được chế tạo tinh xảo.

Không biết tại sao, trước đây, dù nàng có thích một người, cũng không muốn vì đối phương mà gánh vác thay chuyện gì. Nhưng giờ phút này, nhìn thấy bộ dáng của cô, nàng chợt hi vọng người ngã bệnh kia là nàng.

Mặt trời mỗi lúc một lên cao, ánh sáng giờ đây xuyên thấu rèm cửa sổ, đẩy lùi bóng tối trong phòng.

Cố Hi Chi vẫn luôn ngồi ở mép giường trông chừng cô, bị ánh mặt trời dọa tỉnh, nàng cảm thấy chuyện xảy ra từ hôm qua tới giờ dường như chỉ là một giấc mơ.

Người ta lúc ở trong trạng thái tinh thần không tốt sẽ cảm thấy đầu óc mình có chút mơ hồ.

Nàng hi vọng đây chỉ là một giấc mơ, nhưng đáng buồn thay, mọi chuyện cũng đều chỉ là mộng ảo.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 72

Editor: Mura

Beta: Gaasu Noo

*****

Khúc Hi Chi bệnh cả tuần lễ, nhưng khi đối diện với ống kính thì người cô lại toát lên thần thái hoàn toàn khác. Tiết trời tháng năm dần ấm lên, cuối cùng Khúc Hi Chi cũng có ngày dứt khỏi thuốc men. Phim đã quay được một nửa, lúc này diễn viên đều ngấm hiểu áp lực ngày càng cao. Đầu tháng, Lý Tư Gia Lệ đã bàn bạc ổn thỏa cảnh giường chiếu với hai diễn viên chính, Cố Hi Chi cùng Khúc Hi Chi đều không cảm thấy có vấn đề gì.

Trong thời đại thông tin hiện nay, một lượng lớn tin tức được tung ra tấn công vào nhận thức của mọi người. Tin tức tràn lan như vậy làm mọi người cảm thấy bị nhiễu loạn. Trong hoàn cảnh này, làm sao mới có thể thu hút người xem để bộ phim thu được lợi nhuận cao nhất.

Từ trước tới nay, nghệ thuật luôn cần thương mại làm nền tảng để phát triển. Một bộ phim hay khi nó kết hợp được nhiều tính nghệ thuật với nhau, nhưng khán giả ngày càng kén phim thì các tác phẩm điện ảnh này càng có xu hướng thương mại hóa. Đối với nhà đầu tư mà nói, cái mà họ cần ở một bộ phim không phải là sự cảm động hay tình hoa văn hóa đặc sắc của tác phẩm, mà mục đích chính là làm sao có thể dùng nó để kiếm được càng nhiều tiền càng tốt. Đối lập với tính chất đó, bộ phim "Hắc bạch vũ" đã hoàn toàn khiến mục đích thương mại giảm sút. Tuy nhiên, trong tác phẩm nghệ thuật này, cảnh giường chiếu lại là một mảnh lối tốt giúp bộ phim nổi bật.

Với Lý Tư Gia Lệ mà nói thì danh vọng đã không còn cần phải dựa vào cái gọi là cảnh nóng để thu hút sự quan tâm của mọi người. Đối với bộ phim này, cảnh nóng chỉ là cách đơn giản thể hiện một phần tình cảm mà thôi. Đó là một yếu tố nghệ thuật chứ không đáng gì tới mảnh khoe thương mại.

Tuy lúc bộ phim mới khởi quay không được thuận lợi cho lắm, nhưng hiện giờ, tinh thần của hai diễn viên chính lại tốt đến bất ngờ. Do trước đây hai diễn viên đều gặp khó khăn khi đóng cảnh thân mật, nên ban đầu đạo diễn định chờ quay xong hết mấy đoạn kia rồi sẽ tập trung quay cảnh thân mật sau. Nhưng khi quay được một nửa thì hai người đều ngấm khiến người khác cảm thấy tin tưởng, vì thế bà đã sắp xếp lại lịch trình. Khi hai người này đều có tinh thần phấn chấn trong việc quay phim có ý nghĩa rất lớn với toàn bộ tác phẩm.

Trước đó một ngày, Lý Tư Gia Lệ đã đặc biệt giao phó cho hai diễn viên thảo luận thật kỹ. Hai người cũng phối hợp với nhau khá tốt, nên khi chính thức quay, Lý Tư Gia Lệ cũng không cần lo lắng gì nhiều.

Cảnh nóng của nam nữ khác hẳn nữ nữ. Đối với hai người khác giới, nữ chính có thể sử dụng đạo cụ bảo hộ để tránh nguy hiểm, hơn nữa cơ thể nam giới chỉ cần một chút biến hóa đã biểu hiện hết sức rõ ràng rồi. Vì lẽ đó, trước khi quay cảnh giường chiếu, diễn viên luôn được trang bị rất cẩn thận và kín đáo. Nhưng nữ với nữ lại khác, hai người phụ nữ ôm nhau là một việc hết sức bình thường, cũng không tồn tại việc lợi dụng để đụng chạm này nọ. Điều duy nhất làm người ta lo lắng nhất là diễn viên đóng phim đồng tính luôn giữ chừng mực, lúc đóng cảnh giường chiếu nhất định sẽ gặp trở ngại tâm lý.

Điểm này thì Lý Tư Gia Lệ không lo lắng về Khúc Hi Chi chút nào, nhưng Cố Hi Chi thì lại khác.

Tại phim trường.

Chạng vạng.

Do tập trung quay cảnh giường chiếu là chủ yếu, nên trong trường quay, ngoại trừ nhân viên cùng hai diễn viên chính ra thì không có ai khác.

Đoàn phim đứng tại một vị trí nào đó trong phòng, nhân viên sắp xếp lại cảnh trí, riêng hai diễn viên chính thì đang hóa trang. Điều chỉnh xong thiết bị, Lý Tư Gia Lệ thấy tạo hình mới của Cố Hi Chi vô cùng xuất sắc liền cười cười vỗ vai nàng, "Tôi nói cô là Tàn Thị Ngự thì nhất định chính là Tàn Thị Ngự."

"Chị Gia." Cố Hi Chi nhìn bà trong gương, "Giờ này mà còn tới đây thì chắc có gì muốn nói hả?"

Lý Tư Gia Lệ không trả lời ngay, bà châm một liều thuốc rồi nhìn nàng tươi cười rạng rỡ trong gương. "Hôm qua, cô tập diễn cùng Tiểu Khúc à?"

"Ừm." Cổ Hi Chi gật đầu nói thật.

"Vậy thì tốt, tôi sợ cô..."

"Chị Gia." Lý Tư Gia Lệ chưa nói xong đã có tiếng giày cao gót tới gần. Cổ Hi Chi ngẩng đầu, nhìn gương hóa trang đã thấy dáng người cao ráo của Chung Lâm San đi tới.

Bên ngoài mưa rơi lác đác, lúc cô đi tới tựa như mang theo cả luồng khí tươi mát đến.

Lý Tư Gia Lệ dường như rất kinh ngạc, nhìn thấy Chung Lâm San khá là nhiệt tình, "Ara."

"Em nghe nói mọi người quay phim rất cực khổ nên lập tức mang hoa quả tới thăm mọi người nè! Tiện thể chờ Tiểu Khúc quay phim luôn." Cô nhắc nhắc túi hoa quả lớn trên tay.

"Ara đúng là có lòng, tôi dắt cô qua kia tìm Tiểu Khúc ha!?"

Lý Tư Gia Lệ dẫn Chung Lâm San đi tới chỗ khác.

Chờ Cổ Hi Chi hóa trang xong, Hạt Hạt nhủ mày, "Đến lúc nào không đến, lại canh ngay cảnh giường chiếu mà đến, cô ta có ý thì có."

Cổ Hi Chi ngẩng đầu lên nhìn, suy nghĩ một chút rồi giục, "Còn không mau đi ăn hoa quả đi."

Hạt Hạt ngẩng đầu nhìn Chung Lâm San một lúc, lẩm bẩm, "Cũng đúng, đồ miễn phí tội gì không ăn."

Cổ Hi Chi nhìn cô đi ra, rồi lại nhìn khuôn mặt của mình được trang điểm hoàn hảo. Nàng gật đầu kêu chuyên gia trang điểm dừng lại, sau đó trở lại phim trường.

Sau khi về nước, Cổ Hi Chi liền tìm Hạt Hạt tiếp tục làm người phụ trách phim ảnh cho mình. Lúc đó, Hạt Hạt và U U đang ở Tây Ban Nha nghỉ phép, họ chỉ mới về nước mấy ngày trước để nhận việc. Trong hai năm qua, U U còn đang tiếp nhận phụ trách cho nghệ sĩ khác tại công ty Hoa Ngõ. Để tránh phiền phức, Cổ Hi Chi vẫn để họ kết thúc hợp đồng bên đó mới làm cái khác sau.

Hiện trường đã chuẩn bị xong, đạo diễn cũng đã kiểm tra. Ngoài nhiếp ảnh gia và nhân viên ánh sáng ra thì chỉ còn đạo diễn và diễn viên ở phim trường. Cổ Hi Chi đi tới phòng ngủ chuẩn bị và tập vài câu thoại với Khúc Hi Chi, cảm thấy okay liền yên lặng chuẩn bị quay.

Nội dung cảnh này là Tần Thi Ngự biết Vân Tiêu Tiêu đi Pháp du học nên rất vui mừng, nhưng vui vẻ xong lại lập tức khó chịu, vì từ nhỏ đến lớn, nàng và Vân Tiêu Tiêu chưa từng xa nhau quá hai tháng. Một ngày trước khi đi, Tần Thi Ngự tới thăm Vân Tiêu Tiêu, nhưng do căn phòng quá bề bộn nên cả hai đã thuê một gian phòng để nghỉ ngơi. Hai người nằm trên giường nói chuyện chia ly, nhưng sau đó, Tần Thi Ngự không kiềm được hôn Vân Tiêu Tiêu, và họ không thể ngăn cản những chuyện xảy ra tiếp theo.

Cảnh này lúc trước không có trong kịch bản, Cổ Hi Chi chỉ nghĩ rằng nhất định là Tần Thi Ngự ở thế chủ động, nhưng kịch bản lại trái ngược hoàn toàn.

Tuy Vân Tiêu Tiêu sống hơi nội tâm, nhưng cô lại là một người khá mạnh mẽ, những người như thế thường có ý thức chủ đạo rất mãnh liệt. Hơn nữa, Tần Thi Ngự yêu cô quá sâu đậm, nàng có thể vì Vân Tiêu Tiêu mà trả giá mọi thứ. Thế nên sau khi đạo diễn phân tích kịch bản xong, mọi người đều cho rằng như vậy rất hợp tình hợp lý.

Trước khi lên giường, Cổ Hi Chi liếc nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Nàng thấy Chung Lâm San đang nói chuyện với nhân viên, rồi lại hướng về phía Khúc Hi Chi bảo, "Chỉ là quay phim thôi, hy vọng Chung tiêu thư không để ý."

Khúc Hi Chi chỉ nói, "Đóng phim thôi mà, đừng nghĩ nhiều như vậy."

Cổ Hi Chi gật đầu, đi tới bên giường cởi áo ngoài, chỉ chừa lại chiếc váy ngủ, sau đó đắp chăn lên người.

Máy bắt đầu chạy, Vân Tiêu Tiêu bưng một bát cháo đến bên giường cho Tần Thi Ngự ăn tối. Khúc Hi Chi bưng cháo lên rồi nhìn ống kính, cô xác định đã vào vị trí mới bắt đầu diễn.

Tiếng dép lẹp xẹp trên sàn gỗ, Khúc Hi Chi bưng cháo từ cửa phòng ngủ đi tới, ống kính máy quay di chuyển theo hành động của cô. Bên trong màn ảnh, tóc cô dài chấm ngang eo, váy ngủ trắng tinh cùng dung mạo xinh đẹp toát lên khí chất vô cùng thanh nhã.

Cô đặt chén cháo ở đầu giường rồi liếc nhìn Cổ Hi Chi đang giấu mình trong chăn, sau đó lại cẩn thận kéo chăn ra, tự nhiên nói lời thoại.

"Đồ xấu xa, cậu còn ở đó khó chịu cái gì a. Mau dậy ăn cháo đi, tôi tự tay nấu đó."

Dùng lực kéo chăn ra, Khúc Hi Chi nhìn nàng, lại quay sang nhìn chén cháo. Cô bưng cháo để trước mặt nàng, sau đó lấy muỗng gỗ vào miệng chén tạo ra tiếng vang, "Nếu cậu không ăn hết, thì trong vòng một năm đừng hòng đụng vào đồ tôi nấu."

Nghe câu này xong, Cổ Hi Chi lập tức tung chăn, đoạt lấy chén cháo trong tay Khúc Hi Chi, dùng tốc độ cực nhanh húp cạn. Nàng vứt chén lại trên

giường, rồi nhìn Khúc Hi Chi với vẻ mặt vô cùng buồn bực kèm theo oan ức.

Nàng nhìn Khúc Hi Chi với đôi mắt hơi ướt át, nghiêm nhiên trừng ra bộ mặt sắp sửa gào khóc đến nơi. Khúc Hi Chi đưa tay vỗ vỗ lên đầu nàng, quàng hai tay quanh cổ nàng dỗ dành, "Sao vậy, không phải cậu rất vui khi tôi đi Pháp du học sao?"

"Nhưng trong một năm sẽ không được gặp cậu nữa."

"Ai nói, tôi sang bên đó sẽ liên lạc với cậu ngay mà. Chúng ta có thể nói chuyện điện thoại mỗi ngày nữa."

"Cái đó không giống nhau. Không có cậu bên cạnh thì tôi sẽ thấy lo lắng. Cậu quá hiền, tôi sợ cậu sẽ bị người ta ăn hiếp."

Khúc Hi Chi bật cười, "Chiến tích của tôi cao hơn cậu nhiều, rốt cuộc là ai dễ bị ăn hiếp đây."

Cố Hi Chi không cùng cô tranh luận nữa, đến nửa ngày mới nói, "Vân Tiêu Tiêu, sang bên đó tuyệt đối không được có bạn mới, cũng không được quen bạn trai, có biết không hả?"

Khúc Hi Chi không trả lời, hỏi ngược lại nàng, "Tại sao?"

Cố Hi Chi nhìn cô chằm chằm, trong ống kính, vẻ mặt của nàng rất thâm tình.

Nàng không nói ra lời thoại mà lại lộ vẻ mặt phức tạp và mâu thuẫn.

Xoắn xuyết hết nửa ngày, nàng nín cô Khúc Hi Chi, hôn lên môi cô thật sâu.

Sắc trời chạng vạng tối, mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ. Trong màn ảnh, hai người phụ nữ hôn nhau say đắm, động tác của họ cũng dần biến hóa theo cảm xúc. Lý Tư Gia Lệ đứng trước màn ảnh, nghiêm nhiên hài lòng với tiến độ này.

Lúc mới bắt đầu, Tần Thi Ngự không thể xác định được tình cảm của mình đối với Vân Tiêu Tiêu là gì, nên lúc làm chuyện này, biểu hiện của nàng có chút liều lĩnh, nhiệt tình cùng cảm dỗ, thậm chí có chút mãnh liệt.

Cố Hi Chi hôn Khúc Hi Chi rồi lập tức đẩy cô ngã trên giường. Trong màn ảnh, Khúc Hi Chi nằm xuống khiến mái tóc đen xõa tán loạn trên gối như thác nước, một hình ảnh tuyệt đẹp đến mê người.

Cố Hi Chi tiếp tục hôn, hai tay dứt khoát kéo váy ngủ cô xuống tận thắt lưng, nàng vừa cời vừa thăm dò đầu lưỡi vào miệng cô.

Theo nội dung kịch bản, đến đoạn này, Vân Tiêu Tiêu sẽ mở mắt nhìn đáng vẻ nhiệt tình của Tần Thi Ngự. Trong đôi mắt ấy xuất hiện một tia tình cảm khó hiểu. Sau đó, cô nghiêng người lật Tần Thi Ngự lại, cúi đầu nhiệt tình đáp lại nụ hôn của nàng.

Nụ hôn triển miên kéo dài suốt mấy giây hoàn toàn không có ý định dừng lại. Cảm xúc mãnh liệt trong cảnh giường chiếu này thật hiếm có. Lý Tư Gia Lệ theo dõi diễn xuất của diễn viên xong, rồi lại chậm rãi hô dừng.

"Diễn viên cởi quần áo, chuẩn bị quay tiếp."

Ở tình huống bình thường, khi đạo diễn kêu dừng, hai diễn viên chính sẽ lập tức dừng hôn. Sau khi Lý Tư Gia Lệ hô cắt, Cố Hi Chi lập tức ngừng diễn, Khúc Hi Chi cũng thả lỏng thân thể chứng tỏ đã thoát khỏi nhân vật. Nhưng không biết tại sao, lúc sắp sửa kết thúc nụ hôn, đầu lưỡi cô lại nhẹ nhàng liếm môi dưới của Cố Hi Chi một cái, tựa như đứa trẻ còn mê mẩn cây kem của mình, hoàn toàn chưa hết vẻ thòm thèm.

Tuy đóng phim nhất định sẽ phát sinh hành vi thân mật, nhưng động tác của cô lại có chút không giống. Cố Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi đang nằm trên người mình, đột nhiên cảm thấy gò má nóng lên, không hiểu sao lại cảm thấy thẹn thùng.

Đại khái cũng đã nhận ra tâm tình Cố Hi Chi có chút lạ, Khúc Hi Chi nhìn nàng hỏi, "Sao vậy?" Âm thanh vô cùng bình tĩnh.

Cố Hi Chi lập tức lắc đầu, "Không có gì."

Nhìn đáng vẻ mơ màng của nàng, có thể do lúc này quá nhập vai nên mới làm ra động tác kia, là nàng nghĩ quá nhiều nên hiểu lầm cô chăng.

"À... cởi quần áo đi." Khúc Hi Chi bình tĩnh kéo chăn che lại thân thể của hai người.

Bên trong vốn dĩ rất ít người, sau khi ngừng quay, mọi người liền nghỉ ngơi. Ngoài cửa sổ, mưa vẫn tí tách rơi, tiếng mưa đã trở thành âm thanh đặc thù của bối cảnh.

Trong phân cảnh này, tuy đã có chăn che khuất hơn nửa thân thể, nhưng cơ thể của diễn viên nhất định sẽ lộ trần trước ống kính, vì sẽ quay từ phần ngực trở lên, hơn nữa phải lộ hết lưng. Nửa người trên của hai diễn viên hoàn toàn trần trụi, chỉ che ở nửa dưới thôi.

Mọi người đã quen với cảnh quay hở nửa người này, hơn nữa hai diễn viên đều là nữ nên cũng không cần sử dụng tới đạo cụ che ngực. Cũng may là tóc Khúc Hi Chi rất dài, dù đã thoát y nhưng cũng có thể dùng tóc che kín ngực. Còn Cố Hi Chi đội tóc giả không dài bằng cô, miễn cưỡng lăm mới che khuất được một chút.

Cởi đồ xong, Khúc Hi Chi kéo chăn che cho Cổ Hi Chi, rồi lại lấy quần áo của nàng ném qua một bên giường, mới dặn dò nàng, "Lát nữa, lúc tôi nằm tay thì em nhất định phải mở chăn ra, bằng không động tác kể tiếp trông sẽ rất giả."

Cũng không hiểu tại sao, rõ ràng lúc mới bắt đầu, Cổ Hi Chi rất thoải mái với cảnh giường chiếu này. Nàng đã chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng vào giờ phút này, nàng lại thấy có gì đó kỳ kỳ.

"Tôi... biết rồi, có thể sẽ không quá một lần, chị chịu khó nhẫn nại một chút."

Khúc Hi Chi biểu thị đã biết, ra hiệu nàng nằm xuống.

Trợ lý đạo diễn sắp lại mớ quần áo hai người cởi ra vứt trên sàn. Lý Tư Gia Lệ theo dõi hình ảnh trong máy quay một chút, cảm thấy ổn liền ra hiệu hai diễn viên chuẩn bị vào vị trí.

Màn ảnh bắt đầu từ cảnh mưa rơi lác đác ngoài cửa sổ, tất cả đã chuẩn bị xong, diễn viên chính thức bắt đầu diễn.

Cảnh giường chiếu trước giờ vốn không hề xấu, nhưng quá trình xét duyệt trong nước khá nghiêm ngặt và hạn chế cảnh nóng quá chừng mực. Lúc quay, Khúc Hi Chi quý sát hai bên người Cổ Hi Chi, hai tay cô dịu dàng nâng gò má nàng rồi hôn lên môi.

Một nụ hôn trong phim thường chỉ có chừng mười giây, nhưng trên thực tế, rất nhiều diễn viên lại tốn cả mấy phút, thậm chí là quay đi quay lại hết mười mấy lần mới đạt hiệu quả tốt nhất.

Vẫn chỉ là hôn, nhưng nụ hôn lúc này đã khác xa trước đó, không còn hơi thở đơn thuần nữa.

Hai tay Khúc Hi Chi nâng gò má Cổ Hi Chi lên, đầu lưỡi vẫn treu ghẹo đôi môi nàng, kỹ thuật thành thạo khiến ai kia nhớ lại chút chuyện cũ.

Lúc trước không có cảm giác này, nhưng thời điểm Khúc Hi Chi hôn đến, Cổ Hi Chi bỗng nhiên lẫn lộn giữa ranh giới của hiện thực và phim ảnh.

Hai khối thân thể chặt chẽ dán vào nhau, da thịt trước ngực nàng bị mái tóc đen dài đâm ngứa. Cổ Hi Chi vừa cảm nhận nụ hôn của cô, vừa nhập trợn vào vai Tần Thi Ngự. Hai tay nàng siết chặt cổ cô. Mỗi lần cô hôn xuống, nàng sẽ nhiệt tình hôn trả lại gấp đôi.

Lý Tư Gia Lệ đứng trước máy quay quan sát, hai tay khoanh trước ngực, bộ dáng đăm chiêu.

Bà đã quay rất nhiều phim, nhưng chưa hề gặp nhân vật chính nào có thể thấu hiểu nhau đến vậy. Ngoại trừ biết hai người này đã tập diễn lúc tối qua, thì bà không thể tìm được lý do nào tốt hơn để giải thích tình huống này.

Tần Thi Ngự nhiệt tình tựa hồ đã nhen nhóm lên lửa tình đang vắng lặng. Đầu lưỡi Khúc Hi Chi dễ dàng cạy răng nàng mà quán lấy đầu lưỡi. Chiếc lưỡi nhả nhụi quét qua, nỏ đưa. Lúc đầu, Cổ Hi Chi chỉ cho là bị diễn xuất chi phối cảm giả, nhưng cô lại hôn ngày càng sâu thêm, Cổ Hi Chi thật sự đã bị cô hoàn toàn điều khiển.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi lúc nặng lúc nhẹ. Trong phòng ngủ, nhân viên đang làm việc đều khá bình tĩnh, nhìn mãi cảnh này rồi cũng quen. Khúc Hi Chi vẫn cứ hôn nàng, một tay cô từ gò má mò dần xuống phía dưới, đôi môi nhẹ nhàng cọ qua gò má nàng, hơi thở dần dần phả bên tai nóng rực.

Cảm giác tê dại bên tai làm Cổ Hi Chi co rúm một hồi. Mặc dù cảm giác như vậy có hơi ngượng, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi chịu đựng của nàng. Tuy nhiên, động tác tiếp theo của Khúc Hi Chi lại khiến nàng lập tức đóng băng.

Tóc rối trước ngực được vén lên, Khúc Hi Chi dịu dàng hôn lên vành tai nàng, thỉnh thoảng dùng hơi thở nóng rực thổi nhẹ qua nơi nhạy cảm.

Nếu như bình thường, đối mặt với tình huống này, Cổ Hi Chi có thể đã sớm tránh thoát khỏi đụng chạm cơ thể. Thế nhưng người trong màn ảnh lại là Tần Thi Ngự, Văn Tiêu Tiêu làm bất cứ chuyện gì cũng khiến nàng hạnh phúc. Thế nên, mặc dù cơ thể đang run rẩy, nhưng Cổ Hi Chi vẫn đứng cảm chịu đụng loại hưởng thụ này.

Hai người dính chặt vào nhau, tay Khúc Hi Chi đã đặt trước ngực nàng. Tuy cảnh giường chiếu không giới hạn phải diễn thế nào, nhưng rõ ràng những thứ này đều được chuẩn bị trước. Huống hồ, Lý Tư Gia Lệ cũng đã bàn bạc cảnh diễn này với hai người từ trước, đây là phân đoạn không thể thiếu.

Khúc Hi Chi vừa hôn môi, vừa đặt tay lên ngực trái của nàng. Thế nhưng máy ảnh lại không thể bắt hết trọn cảnh.

Nhận ra được nàng không thể khác chế rung động cơ thể, đầu ngón tay cô liền nhẹ nhàng lướt qua đỉnh ngực, rồi chậm rãi ép xuống.

Toàn thân nàng gần như lập tức ửng đỏ bởi động tác của cô. Cổ Hi Chi nhìn ống kính trước mắt, nhận ra có gì đó dị thường, lập tức gờ hai tay đẩy cô ra.

Đại khái là nhận ra diễn viên có biểu hiện không ổn, Lý Tư Gia Lệ chậm rãi kêu dừng.

"Tiểu Khúc hôn quá thành thạo, Văn Tiêu Tiêu lại là lần đầu. Lát nữa làm lại, chú ý một chút."

Khúc Hi Chi lập tức ngưng động tác, giống như có thể khống chế cảm xúc, nói dừng là dừng ngay.

Cổ Hi Chi bị dọa sợ, vẫn cứ nằm trên giường ngơ ngác nhìn Khúc Hi Chi, tựa như còn chìm đắm trong cảm xúc gì đó không thoát ra được.

Khúc Hi Chi chuẩn bị nghỉ ngơi, cô quét mắt thấy Cố Hi Chi đang ngo ngác nhìn mình, hỏi, "Sao vậy?"

Cố Hi Chi bình tĩnh lại một hồi, chậm rãi lắc đầu.

Tuy hành vi của cô lúc quay phim có chút quá đáng, nhưng nếu dùng lý do "hy sinh vì nghệ thuật mới làm vậy" mà giải thích thì cũng không quá đáng lắm. Nàng tình nguyện tin cô chỉ vì diễn xuất mới làm chuyện như thế, dù sao cô cũng không có lý do gì để làm vậy với nàng cả.

Một là, bên cạnh cô không thiếu tình nhân. Hai là, cô không hề yêu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 73

Editor: Zoe

Beta: Gaasu Noo

*****

Ông kính không ngừng chuyển động thu lại từng vế mặt cùng động tác của diễn viên trên phim trường.

Đã quay lại tới lần thứ năm, những lần trước vì hiệu quả ông kính không tốt, lúc hai diễn viên còn đắm đuối hôn thì Lý Tư Gia Lệ kêu dừng. Nhân viên đã quen với việc quay đi quay lại cảnh giường chiếu phức tạp, lúc này chỉ biết nghe theo lệnh đạo diễn để hoàn thành phần việc của mình.

Với hai diễn viên cũng vậy.

Mặc dù thời tiết tháng năm có phần ẩm áp, nhưng giờ là buổi tối, hơn nửa ngoài cửa sổ mưa vẫn lác đác rơi, nhiệt độ cũng không cao.

Có lẽ vì số lần quay lại càng lúc càng nhiều nên nằm bên dưới Khúc Hi Chi, thân nhiệt Cố Hi Chi càng lúc càng cao. Nhiều khi bị Khúc Hi Chi hôn, nàng cảm thấy rất nóng, cũng vì thế mà lớp trang điểm phai đi rất nhanh.

Đã quay tới lần thứ năm, vừa bắt đầu, Khúc Hi Chi liền từ từ cúi đầu hôn nàng mãnh liệt.

Cô hôn giống như người con gái ở tuổi đôi mươi, tinh tế tỉ mỉ, mỗi lúc muốn đưa đầu lưỡi vào miệng đối phương đều sẽ chần chừ mấy giây quyết định xem có nên đưa vào hay không.

Môi cùng môi nhẹ nhàng tiếp xúc, sự nhiệt tình bất chợt của Tần Thi Ngự khiến hai người cuốn vào nhau. Khúc Hi Chi bình tĩnh tự kiểm chế, còn Cố Hi Chi lại nhiệt tình như không thể chờ được nữa, cực kỳ giống với tính cách vốn dĩ thâm trầm của Vân Tiêu Tiêu.

Dễ dàng thấy được nụ hôn của Khúc Hi Chi không cần phải vận dụng quá nhiều kỹ xảo, nhưng khi đối phương nhiệt tình đáp lại, cô khó có thể nhập tâm hoàn toàn vào nhân vật.

Ném đi năng khiếu trời phú gì đi đó, cô hôn dịu dàng tới nỗi phá hủy tường thành cảm xúc của đối phương. Cố Hi Chi đã không còn khả năng chống cự, mặc dù biết rõ hai người chỉ đang đóng phim, lại may mắn cảm thấy cô sẽ không đối xử dịu dàng như vậy với một người mà cô hoàn toàn không có cảm giác.

Bản thân tự đa tình là chuyện cực kỳ đáng sợ, nó sẽ khiến người ta vì ảo tưởng mà trở nên nhiệt tình. Tần Thi Ngự được Vân Tiêu Tiêu hôn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhưng vào giờ phút này, giới hạn mong manh giữa thực tế và diễn khiến nàng cực kỳ bối rối.

Hai thân thể dính chặt vào nhau, lần lượt trao đổi hơi thở. Tuy tư thế này trông có vẻ cứng nhắc, nhưng tâm tình biểu đạt lại không bị ảnh hưởng.

Nụ hôn dài vừa dứt, môi Khúc Hi Chi di chuyển nhẹ nhàng qua gò má nàng, rồi nhanh chóng lướt qua vành tai như chuồn chuồn lướt nước.

Dù không bị ông kính bắt gặp, nhưng đối với hành động này của cô, thân thể Cố Hi Chi lập tức cứng đờ.

Chuyện xảy ra lúc trước giữa hai người luôn khắc sâu trong tâm trí nàng, sợ mình bị cô nghi ngờ, Cố Hi Chi không dám cùng cô hơn thua chuyện này, nhưng tay của cô đang di chuyển xuống dưới, hơi thở bên tai càng lúc càng nóng, thân thể cứng ngắc của Cố Hi Chi dần run nhẹ.

Khúc Hi Chi khẽ cắn vành tai nàng, một lần lại một lần lấy hơi thở của mình bao phủ bên tai. Ông kính hạ xuống trước ngực nàng, tuy còn cách lớp chăn mỏng nhưng vẫn có thể đoán được phạm vi hoạt động bên dưới.

Quay phim cần phải vừa vận phô bày được bộ ngực và cử chỉ của cô.

Hành động xâm chiếm của cô không quá rõ ràng, chỉ là càng lúc mức độ càng tăng dần lên. Màng hồng quanh vành tai nàng vì sự kéo dài của cô mà lan sang đến cổ. Đầu ngón tay cô di chuyển tới lui trên ngực nàng, Cổ Hi Chi hốt hoảng cảm nhận được, giờ có tránh né cũng không kịp. Thậm chí nàng còn cảm thấy ít ra lúc này khá thoải mái, mà cọ xát như hiện tại so với án lẳng trì còn khó chịu hơn.

Cô có tới một ngàn phương pháp hành hạ nàng, điều này nàng từng được lĩnh giáo ba năm trước.

Diễn viên đóng cảnh này như thật làm không khí trong trường quay trở nên thú vị, ống kính tập trung vào hai diễn viên ôm hôn nồng nàn trên tấm ra giường trắng. Do Khúc Hi Chi đưa lưng về phía máy quay, nên phân cảnh này Cổ Hi Chi chịu áp lực lớn hơn, nhưng người ngoài nhìn vào lại thắc mắc Cổ Hi Chi là gái thẳng sao có thể tỏ ra thích thú với việc gần gũi đồng tính như vậy, họ còn thăm cảm phục kỹ năng diễn xuất của nàng thực quá xuất sắc.

Bối cảnh kết hợp với thân thể phụ nữ trắng trẻo, tinh khiết tạo ra hình ảnh vô cùng đẹp đẽ. Dưới ánh đèn, mái tóc đen dài mượt mà như tơ của Khúc Hi Chi phủ lên người Cổ Hi Chi, bóng bèn phản chiếu ánh sáng. Cô vẫn hôn nàng, nhưng chỉ ở trên tai và cổ, hơn nữa tay phải theo kế hoạch từ từ di chuyển xuống dưới.

Nhiệt độ đầu ngón tay cô dường như có thể thiêu đốt người khác, đi qua mỗi tác da thịt sẽ để lại cảm giác không giống nhau.

Lúc chạm tới hông của nàng, tay Khúc Hi Chi dừng một cái tỏ ý nhắc nhở nàng tách hai chân ra. Sự việc đã đến nước này, Cổ Hi Chi cũng biết chuyện trọng đại bên dưới cần phải thực hiện, nhưng khi Khúc Hi Chi ra hiệu bảo nàng tách hai chân, nàng lại chần chừ không phối hợp.

Mặc dù cảnh giường chiếu này tập trung vào biểu cảm của diễn viên chứ không phải hành động, nhưng theo kịch bản thì động tác "tiến vào" là không thể không có. Tần Thi Ngự lo sợ vì đây là lần đầu của nàng, cũng bị cảm hóa khi đối mặt với người mà nàng yêu sâu đậm. Khúc Hi Chi khơi mào việc xâm nhập, lẽ ra nàng nên nhiệt tình phối hợp, nhưng vào giờ phút này, trong khi Khúc Hi Chi chờ động thái tiếp theo của nàng, cô chỉ có thể vuốt ve qua lại bên hông, dùng biểu hiện tinh tế tỉ mỉ từ từ dẫn lối chứ không tiến vào.

Tiếp xúc thân mật của hai diễn viên làm không khí xung quanh trở nên ngưng trọng, cũng khiến cho thân nhiệt hai người tăng cao. Cứ tiếp tục như vậy sẽ không ổn, Khúc Hi Chi dùng tay vuốt ve mông của nàng, tranh thủ lúc hôn tai nàng nhẹ giọng nói nhỏ, "Tách ra."

Vỗ vạt hai chữ lời ít ý nhiều, Cổ Hi Chi cũng ý thức được nếu cứ duy trì như vậy nhất định sẽ thành kiểm cưỡi ba năm thiêu một giờ, nhưng nàng ngang bướng không chịu tách hai chân ra.

Thời gian chẳng chờ đợi ai, Khúc Hi Chi không có được sự hợp tác từ phía đối phương thì di chuyển tay trái xuống ngực phải của nàng. Cơ thể nàng ngay lập tức phản ứng, tay phải cô dùng lực nhắc chân trái của nàng lên, phô bày một đường cong hoàn hảo trong ống kính.

Cổ Hi Chi bị hành động đột ngột của cô làm cho ngây người, nhất thời giống như tượng gỗ mặc cho người khác định đoạt. Dù biết rằng chỉ có phối hợp với cô mới cứu được cảnh quay này, nhưng nàng căn bản không biết cô định làm gì, càng không hiểu tại sao cô có thể nắm giữ thân thể nàng dễ dàng như vậy.

Khúc Hi Chi vẫn đang hôn nàng, mà tay phải cũng đã dò tới địa phận an toàn của nàng, chuẩn bị thực hiện động tác quan trọng và có ý nghĩa nhất của phân đoạn.

Trong cảnh này, bởi vì hai người còn ngây ngô, nên biểu hiện trọng điểm không phải là dục vọng, mà là một loại quyết tâm. Theo như trao đổi từ trước, dưới lớp chăn, cô chỉ cần làm động tác thăm dò và tiến vào là được, miễn sao khán giả hiểu chuyện gì đang xảy ra là ổn, bởi vì cách một lớp chăn nên không thể thấy hết toàn bộ, mấu chốt là vẻ mặt của diễn viên.

Khúc Hi Chi nâng chân nàng lên, ngừng hôn, nhìn Cổ Hi Chi, để máy quay ghi lại vẻ mặt tò mò lẫn khản trương của cô.

Mà biểu cảm của Cổ Hi Chi trên màn hình cũng y như vậy.

Về mặt của hai người được ống kính gần đó ghi lại, dưới lớp chăn, tay Khúc Hi Chi đặt bên trong đùi nàng, nhẹ nhàng vuốt ve dò xét.

Do yêu cầu động tác dưới lớp chăn mong phải được thể hiện rõ ràng trong thước phim, mức độ chuyển động của Khúc Hi Chi không nhỏ, cô còn cố ý tăng thêm lực đạo bên dưới. Lúc đầu Cổ Hi Chi còn cảm thấy có thể hợp tác, về sau động tác của cô có phần biến đổi khiến Cổ Hi Chi hoàn toàn tuyệt vọng.

Ngoài cảm giác tuyệt vọng, còn là quá mức sợ hãi, khí nóng từ trong cổ họng của nàng dần tỏa ra, hô hấp trở nên khó khăn.

Cảm giác được tay của cô từ trong bắp đùi mình chậm rãi di chuyển, Cổ Hi Chi vẫn nhìn Khúc Hi Chi. Về mặt nhân vật giờ phút này không giống trong kịch bản, may mà ống kính đang hướng về thân thể căng thẳng của nàng, không thì đã bị phát hiện rồi. Trừ lần đó ra, gò má nàng từ đầu tới cuối đều ửng hồng, nhìn như sắp chảy máu.

Động tác của Khúc Hi Chi so với nàng có phần tự do hơn, mặc dù nàng đã rất cố gắng, đến cùng lại chạy không khỏi đầu ngón tay của cô.

Dễ dàng tìm được vị trí mong muốn, không biết vì cố ý hành hạ nàng hay vì tìm kiếm câu trả lời, Khúc Hi Chi nhẹ nhàng ấn tay vào.

Cô từ từ đi vào, Cổ Hi Chi này giờ vẫn nhìn cô, xấu hổ làm nàng đánh mất cả lý trí, màu đỏ ngoài da dường như đã ngấm vào tận xương tủy.

Cảm giác hoàn toàn sụp đổ điên cuồng lan ra, Khúc Hi Chi vẫn nhìn nàng như trước, trên mặt phơi bày cảm xúc của Vân Tiêu Tiêu, như thể không có điều gì khác lạ.

Cô chuyên nghiệp như động vật máu lạnh, ở trước máy quay không có bất kỳ sai sót nào.

Mặc dù cả người đang ở thế bị động không thể phản công, nhưng có lẽ để giành lại chút lực, hoặc để ngăn chặn sự tra tấn lần nữa xảy đến, Cố Hi Chi hiện tại trông thực bình tĩnh.

Nàng thả lỏng thân thể, không gồng các cơ ở quanh cổ nữa, thậm chí tay của nàng cũng hoàn toàn bất động, ánh mắt của nàng giờ phút này tràn ngập tình cảm mà Tần Thi Ngự nên có.

Ở trước ống kính Cố Hi Chi đỏ mặt hơi nghiêng đầu, tâm trạng tò mò cùng mong đợi thêm phần xấu hổ được phô bày trên khuôn mặt một cách nhuần nhuyễn, đích thị là thiếu nữ lần đầu trải qua chuyện thân mật.

Trợ lý đứng quan sát màn hình tròn mắt há mồm trước những chuyển động chân thực, rốt cục không nhịn được len lén nhìn Lý Tư Gia Lệ nói, "Tôi cảm thấy, tay của Khúc tiểu thư..."

Lời còn chưa dứt thì bị Lý Tư Gia Lệ ra hiệu ý bảo chớ lên tiếng.

Trợ lý nhìn hai người trên màn hình, đặc biệt để ý về mặt của Cố Hi Chi, không hiểu sao lại có cảm giác mặt mình dần đỏ lên, vội vàng lấy tay vuốt mặt.

Đầu ngón tay Khúc Hi Chi ngừng chuyển động, cô cúi đầu hôn môi Cố Hi Chi, sau đó đẩy mạnh ngón tay vào sâu bên trong.

Trước máy quay, Cố Hi Chi theo động tác của cô mà bộc lộ vẻ khản trương cùng sợ đau. Khúc Hi Chi ngừng động tác, lại cúi đầu hôn nàng lần nữa, đồng thời đẩy hết ngón tay vào sâu hơn.

Theo trình tự diễn, Cố Hi Chi lúc này cắn chặt răng, sau đó nhanh chóng nâng cổ lên hôn môi cô, phối hợp tương đối ăn ý.

Hai người đã thuộc về nhau, lúc này ống kính mờ dần, hai cô gái vẫn không ngừng hôn. Quá trình làm mờ hình ảnh diễn ra cực kỳ chậm, cho tới khi màn hình hiển thị hình ảnh mờ ảo của hai người phụ nữ đang ôm hôn, hình tượng đơn giản như thiên trường địa cửu.

Theo lẽ thường, đến lúc này đạo diễn phải ra lệnh cắt. Nếu đạo diễn chưa nói cắt thì dưới mọi tình huống diễn viên cũng không được ngừng diễn. Cảnh quay cứ kéo dài như vậy, nhưng hai diễn viên đều không cảm thấy có gì lạ. Lý Tư Gia Lệ đứng quan sát, trầm ngâm không lên tiếng.

Cố Hi Chi vẫn nhiệt tình hôn Khúc Hi Chi, cảm giác xấu hổ gia tăng theo động tác mỗi lúc một nhanh của ngón tay.

Rốt cục, ngay cả người điều chỉnh ánh sáng cũng không thể tiếp tục nhìn nữa. Anh chàng háng giọng nhìn về phía Lý Tư Gia Lệ, bà cũng ngẩng đầu nhìn anh ta, lúc này mới chậm chạp bảo ngừng.

Cố Hi Chi nghe dừng thì lập tức đẩy Khúc Hi Chi ra, trợ lý đưa trang phục cho hai diễn viên rồi kéo rèm. Cố Hi Chi nhanh chóng mặc quần áo, hai má vẫn còn ửng đỏ, nàng không nói câu nào cúi đầu bước xuống giường.

Vừa ra khỏi phòng ngủ, Hạt Hạt đã nhanh chóng khoác thêm lớp áo dài rồi đỡ nàng đi tới phòng thay đồ. Lúc đó Khúc Hi Chi vẫn ngồi trên giường, gió xuân mang theo hơi ẩm của nước mưa qua cửa sổ lướt nhẹ vào. Cách lớp rèm, ánh đèn vẫn sáng tỏ, cô nâng tay phải lên mượn ánh sáng nhìn kỹ ngón giữa của mình một chút, hồi lâu như còn chưa chắc chắn, cô lại dùng ngón cái nhẹ nhàng quét qua.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 74

Cầu vồng xinh đẹp hiện lên sau cơn mưa dai dẳng, vài hạt mưa rơi trên mặt đất tạo nên một tầng gợn sóng.

Tiếng của nước mưa va vào cửa sổ tựa như pha lê vang lên nhẹ nhàng. Nhưng âm thanh tí tách cứ liên tục không ngừng vẫn khiến lòng người buồn bực.

Cố Hi Chi thay quần áo xong rồi đến phòng thay đồ tháo trang sức. Phần lớn nhân viên đều ở lại phim trường xem cảnh vừa quay xong với đạo diễn. Qua một hồi lâu, Cố Hi Chi tẩy trang xong chuẩn bị rời đi, nhưng vừa ra khỏi phòng liền đụng mặt Khúc Hi Chi cùng Chung Lâm San từ trường quay đi đến.

Biệt hiệu gương mặt ti lệ vàng tuyệt đối không phải hư danh. Do Khúc Hi Chi có khí chất và dung mạo tuyệt đẹp, nên rất dễ biến mình thành người bình thường. Nhưng Chung Lâm San lại thuộc kiểu người có cốt cách thời thượng, hơn nữa vóc người cô khá cao mà lại còn thích mang giày cao gót. Dù cô chỉ mặc mỗi chiếc áo T-shirt đơn giản cũng sẽ làm người khác chú ý.

Không gian có hạn, nếu không chào hỏi nhất định sẽ rất kỳ cục. Cố Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi, lại nhìn Chung Lâm San, lộ ra nụ cười, "Định về sao?"

"Đúng vậy." Chung Lâm San kéo Khúc Hi Chi, mỉm cười với Cố Hi Chi, "Tôi đưa Tiểu Khúc về khách sạn." Cô dừng một chút, "Vừa xem cảnh hai người diễn ở chỗ chị Gia xong nè! Tôi còn tưởng chỉ có Tiểu Khúc đóng hay thôi, ai ngờ Cố tiểu thư càng hay hơn."

"Không, không." Cố Hi Chi lập tức phủ nhận, "Kỹ thuật của chị ấy giỏi hơn tôi rất nhiều."

"Vậy chắc Cố tiểu thư lên hình ăn ảnh đó." Chung Lâm San nghiêng đầu nhìn nàng mỉm cười, "Diễn xuất của Cố tiểu thư khiến người ta như lạc vào cảnh giới chân thực đến lạ kỳ. Tôi thấy lúc trước Cố tiểu thư không đoạt giải nhất đúng là xui xẻo hết sức mà."

Cố Hi Chi liếc nhìn Khúc Hi Chi, nụ cười cứng ngắt một lúc, lại cấp tốc nâng khóe miệng, "Chỉ mong là vậy." Nàng vừa thấy Hạt Hạt cầm quần áo từ phòng hóa trang đi ra, lập tức nói, "Chúng tôi đi trước."

"Bye."

Do nước mưa ứ đọng nên toàn bộ đường ở thành thị đều bị ùn tắc. Nàng đã sớm có hẹn với Điền Ấu Lam, dù gặp chút trở ngại nhưng Cố Hi Chi vẫn tới công ty kịp để kí hợp đồng.

Khi trở lại khách sạn thì đã mười một giờ. Nàng vừa mở cửa phòng ra thì lập tức bị một loại âm nhạc cực kỳ sôi động bao phủ. Cố Hi Chi mở đèn, nhanh chóng phát hiện tiếng nhạc phát ra từ phòng của Khúc Hi Chi.

Đây không phải là thể loại âm nhạc mà Khúc Hi Chi yêu thích. Cố Hi Chi nhìn đôi giày cao gót màu đỏ trước cửa, sau đó lập tức về phòng mình đóng cửa lại.

Đại khái là nhận ra có người vừa về, tiếng nhạc nhanh chóng được vặn nhỏ lại. Cố Hi Chi bỏ túi xách xuống rồi lập tức đi tắm, giặt xong quần áo mới về phòng ngủ.

Có lẽ là do thời gian thật sự quá chậm, lúc nàng trở lại phòng ngủ thì tiếng nhạc cũng đã biến mất. Cố Hi Chi mở cửa liếc nhìn đôi giày cao gót màu đỏ, thấy nó vẫn lặng lẽ nằm đó, nàng lại nhú mào đóng cửa lại.

Chiếc giường rộng lớn và mềm mại tựa hồ có thể làm cho người ta tiêu tan mọi mệt mỏi. Cố Hi Chi vừa ngã mình lên giường, không bao lâu lại vang lên tiếng gõ cửa. Nàng vội mang giày ra mở cửa.

Cửa mở ra, Khúc Hi Chi đang mặc trên người một chiếc váy ngủ thật dài đứng bên ngoài. Cô buộc cao mái tóc đen lên khiến ngũ quan tinh xảo càng quyến rũ hơn dưới ánh đèn ngoài phòng khách.

"Có chuyện gì à?" Giờ này mà cô còn tới quấy rầy khiến Cố Hi Chi khó hiểu.

"Lần trước tôi thấy trong hộp thuốc của em có thuốc trị phòng, có thể cho tôi mượn không?"

Cố Hi Chi đánh giá cô chốc lát, thấy cô không có dấu hiệu bị phỏng nên cũng không hỏi lại, chỉ nói, "Chị chờ một chút." Nàng trở lại phòng ngủ lấy hộp thuốc trong ngăn kéo.

Phòng ngủ chỉ mở một chiếc đèn, Cố Hi Chi khó khăn tìm hộp thuốc trong ngăn kéo rồi lại đặt lên bàn lục lọi khắp nơi.

Nàng mặc một chiếc váy ngủ màu bạc ngắn qua thắt lưng. Bóng lưng nàng dưới ánh đèn rất mỏng manh, đáng vẻ chăm chú càng lộ vẻ nghiêm túc.

Khúc Hi Chi nhìn bóng lưng của nàng một lúc lâu. Hai tay cô khoanh trước ngực, lặng lẽ tới bên người nàng, "Em không hề xem cảnh quay hôm nay, là vì rất hài lòng với biểu hiện của bản thân sao?"

Động tác tìm kiếm thuốc mỡ bị trì trệ một hồi, Cố Hi Chi rất mau trả lời, "Chị Gia hài lòng là tốt rồi."

"Lúc trước em đều xem rất nhiều lần. Thậm chí bản thân thấy không hài lòng sẽ yêu cầu quay lại."

"Lúc trước là lúc trước, tôi cũng không muốn nhắc lại cảnh quay hôm nay." Nàng đưa cô hộp thuốc vừa tìm được, mặt không hề có cảm xúc, "Đồ của chị đây."

Khúc Hi Chi buông xuống tầm mắt nhìn hộp thuốc nàng đưa một chút, lại chậm rãi nhấc mắt nhìn nàng, cách đến nửa ngày mới đưa tay ra lấy.

"À, tôi cũng có mấy lời muốn nói với chị." Thấy cô cuối cùng cũng chia tay đến, Cố Hi Chi không nhịn được nói, "Tôi không biết chị nghĩ như thế nào, nhưng chúng ta chẳng có quan hệ gì nữa. Hôm nay, chị làm vậy với tôi thật sự rất khiêm nhã. Chị đã có bạn gái, tôi cũng có cuộc sống của riêng tôi. Coi như bạn gái của chị không thất vọng gì đi, nhưng chị cũng không nên làm vậy với tôi." Nàng bình tĩnh một hồi rồi nói tiếp, "Đương nhiên, có thể chị vẫn còn thành kiến với tôi, tôi cũng không hy vọng chị nói xin lỗi, có điều cảnh giường chiếu đã quay xong rồi. Ngày mai tôi sẽ bảo chị Gia đổi phòng khác. Chúng ta hạn chế tiếp xúc sẽ tốt hơn."

Nàng nói xong một lời nhưng ánh mắt vẫn nhìn cô vô cùng chăm chú.

Khúc Hi Chi lẳng lặng nghe nàng nói hết lời, ánh mắt lại rơi vào hộp thuốc trong tay nàng. Cô chậm rãi nhận lấy rồi quét ánh mắt đậm bạc qua mặt nàng,

"Phải đổi phòng sao, thật sự?"

Cố Hi Chi cúi mặt, không muốn lặp lại.

Khúc Hi Chi nhẹ nhàng gạt đầu, cô nắm chặt hộp thuốc, lại ngẩng đầu nhìn nàng, "Tôi hỏi em một vấn đề."

Cố Hi Chi suy nghĩ một chút mới ngẩng đầu lên đón lấy tầm mắt của cô.

Khúc Hi Chi nhìn mắt nàng, "Lúc em chia tay tôi, sau đó có quen người khác không?"

Cố Hi Chi sững sờ, rất nhanh lên tiếng, "Vấn đề này không liên quan đến chị, tôi từ chối trả lời." Nàng nói xong rồi quay đầu lại cất hộp thuốc.

Nàng vừa đóng hộp thuốc thì tay trái đã bị người kia nắm lấy. Cố Hi Chi quay đầu nhìn Khúc Hi Chi, lại bị cô dùng sức kéo đến trước mặt.

"Không có, đúng không?"

Tay bị kéo có chút đau, Cố Hi Chi dùng sức giãy giụa nói, "Tôi đã nói không liên quan đến chị."

"Lần tránh như vậy, rõ ràng em đang chột dạ." Cô không nhượng bộ.

Thử tránh mấy lần không được, Cố Hi Chi đón tầm mắt của cô, nói, "Tôi không làm gì để chột dạ hết, chị không cần ở đây phỏng đoán bậy bạ. Tôi chỉ không muốn cùng chị đàm luận chuyện này, xin thả tôi ra cho, tôi muốn nghỉ ngơi."

"Muốn nghỉ ngơi cũng được." Khúc Hi Chi vô cảm nhìn nàng, "Thừa nhận tình cảm của em với tôi trước đã."

Cố Hi Chi khó hiểu, "Chị đối với tôi mà nói thì ngay cả bạn bè cũng không làm được. Chị muốn tôi thừa nhận tình cảm gì chứ?!"

Không khí yên tĩnh hồi lâu, Khúc Hi Chi nhếch khóe môi châm chọc cười cợt, đáy mắt lộ vẻ trào phúng dưới hàng mi dày, "Được, không có." Cô dùng một chút, "Em muốn nói chỉ cần tùy tiện quay cảnh giường chiếu với một diễn viên nào đó, thì em đều sẽ động tình như thế, có đúng không?"

Lời nói sắc bén như xé toạt lớp bảo vệ sự tự tôn cuối cùng trong lòng nàng. Cố Hi Chi nhìn về mặt châm chọc của cô, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, kìm chế hồi lâu mới lộ ra sắc môi trắng bệch rất đẹp mắt.

"Chị rút ra, tôi không muốn nhìn thấy chị." Nàng duỗi tay đẩy mạnh cô, sau đó xoay người mở cửa phòng.

Tiếng bước chân theo sát phía sau, Cố Hi Chi chưa kịp mở cửa tiễn khách lại nghe thấy tiếng chặn cửa cái rầm. Nàng ngẩng đầu lên liếc nhìn cổ tay Khúc Hi Chi. Cố Hi Chi lập tức ngăn cô khóa trái cửa, nhưng nàng còn chưa nắm tới tay cô thì cơ thể đã bị một sức mạnh cực lớn quán chế. Cô ép nàng đối mặt với mình.

Thân thể bị ép sát cửa, Cố Hi Chi khó hiểu nhìn vào mắt cô, "Rốt cuộc chị muốn thế nào hả?"

"Xuyt..." Khúc Hi Chi lấy tay dán sát vào môi nàng. Lúc này, nàng kiêng kỵ quay sang nhìn vào bức tường được trang trí theo phong cách Địa Trung Hải. Cô chột nạng cầm nàng lên, không nói lời nào, hôn lên môi nàng.

Bất thành linh bị cưỡng hôn khiến Cố Hi Chi kinh ngạc. Ngoại trừ lý do không thể giải thích ra, nàng không thể tin được là cô sẽ làm chuyện này khi Ara đang ở đây.

Thân thể bị cô khóa chặt sau cánh cửa gỗ. Do ván cửa và khuôn cửa có khe hở, chỉ cần hơi dùng lực giãy giụa một chút sẽ làm ván cửa rung động phát sinh tiếng ồn. Cố Hi Chi vừa vội lại vừa giận, nàng cố đẩy cô ra nhiều lần nhưng người kia căn bản không sợ bại lộ. Cô quyết tâm xâm phạm nàng, cắn mạnh môi nàng.

Động tác này tiến hành đến một nửa liền ngừng lại. Bởi cô cảm giác được đối phương đã chết lặng bởi hành vi của mình, cũng bởi vì sự tàn nhẫn của cô chỉ có thể tới đây thôi.

Chẳng biết trong lúc giãy giụa đã đụng trúng công tắc đèn từ khi nào. Trong bóng tối, Khúc Hi Chi nhìn mắt nàng say đắm, tâm tình trong đáy mắt cô cũng bị hàng mi dày che khuất.

Bốn mắt nhìn nhau một lúc lâu. Cố Hi Chi nghiêng đầu, mặc dù cô không chịu thả nàng ra, nhưng nàng cũng không muốn đối mặt với cô nữa.

Như là bị hành động này kích thích, Khúc Hi Chi lập tức giữ chặt cằm của nàng rồi dùng sức hôn xuống.

Mãnh liệt, cuồng loạn, nồng cháy. Cô dùng hết sức hôn như ép người kia không thở nổi. Nếu như lúc đầu, dưới nụ hôn kia, Cố Hi Chi còn có thể thấy được con đường sống. Vậy thì vào giờ phút này, nàng đang ở ngay bờ vực sắp bị chiếm đoạt, nói chuyện hay giãy giụa sẽ chỉ làm người ta cảm thấy buồn cười hơn thôi.

Khúc Hi Chi gần như điên cuồng hôn nàng. Một tay cô trượt theo đường cong cơ thể lần vào chiếc váy mỏng, qua vòng eo nhỏ rồi trực tiếp hướng lên trên, sau đó nắm chặt nơi mềm mại không phòng hộ của nàng. Từ đầu tới cuối đều không cho người ta có cơ hội phản kháng.

Khoảng cách thân mật làm hô hấp đan xen vào nhau. Nhiệt độ nung nóng gương mặt khiến nó lập tức cháy lửa hừng hực. Cô xâm nhập và tàn phá môi nàng, bức nàng đáp lại. Bàn tay ẩm muối ma sát nơi nhạy cảm của nàng, tí mi tiếp xúc kích thích dòng điện đáng sợ.

Choáng váng và tê liệt, thân thể tựa hồ bị người ta nung chảy. Trong bóng tối, ý thức cho Cố Hi Chi biết rõ mình đang bị kéo xuống chiếc giường mềm mại, một mùi hương ngọt ngào tới gần ngay sau đó. Cố Hi Chi bị tăng sức mạnh áp chế không thể động đậy.

Khúc Hi Chi giữ chặt tay nàng, đầu gối mạnh mẽ xâm nhập giữa hai chân đối phương, rồi bỗng nhiên cúi đầu cắn vào vùng da nhũ dưới cổ nàng.

Da thịt non mềm không tài nào chịu nổi sức tàn phá, từng cơn đau nhức không thể tả thấm sâu vào tận xương tủy. Mỗi lần Cố Hi Chi nỗ lực đẩy cô ra thì cô sẽ cắn mạnh hơn, dẫn vật nàng đến sụp đổ. Cuối cùng cô cũng thương xót buông tha cổ nàng, nhưng cảm giác mát mẻ trước ngực đột nhiên khiến Cố Hi Chi hoảng sợ.

"Đừng như vậy, chị..."

Nàng chưa kịp nói gì nhiều thì cơ thể nóng bức đã bao trùm cảm giác mát mẻ. Khúc Hi Chi đè lưỡi xuống, nặng nề lướt qua đỉnh ngực nàng.

Toàn thân không tự chủ được lại càng căng thẳng, Cố Hi Chi quay đầu nhắm chặt mắt lại, hai tay bị áp chế đang giãy giụa bấu lấy drap giường. Nàng cắn chặt răng ngăn không cho mình bật ra tiếng.

Tiếng mưa tí tách ngoài cửa sổ, gió càng dữ dội hơn. Kỹ năng đầy mê hoặc tựa hồ hút cạn sức lực làm Cố Hi Chi lạc lối càng xa, nhưng nàng lại không khác nào thôi chống cự sự sa đọa đó.

Khúc Hi Chi dùng sức ôm trọn cơ thể nàng, như là không tiêu hao được hết sự nhiệt tình. Mỗi khi chạm vào một tác da thịt, cô đều phải thiêu đốt nó thành tro mới bỏ qua.

Trong mơ màng, nàng cảm nhận được hình như có gì đó đang từ từ sờ vào bụng dưới, nhưng động tác chậm chậm ấy như trở thành lối thoát duy nhất của sự khó chịu này. Mờ mắt ra nhìn thế giới tăm tối, bụng dưới nóng rực nhắc nhở nàng còn có một ranh giới không thể vượt qua. Cố Hi Chi vô lực nắm chặt vai cô, giọng nói khàn khàn.

"Đừng lại..."

Khúc Hi Chi vùi đầu vào cổ nàng, đầu ngón tay như có ma lực mò xuống dưới bụng.

Sự xấu hổ như dấu ấn khắc sâu trong tâm trí nàng, Cố Hi Chi vô lực nắm vai áo cô, giọng nói đã bật ra chút lời cự tuyệt.

"Khúc Hi Chi, đừng làm tôi ghét chị."

Lời nói khiến đầu ngón tay cô đột nhiên dừng lại trước nơi ẩm nóng và ẩm ướt. Trong bóng tối, Khúc Hi Chi trói chặt vai nàng lại, lẳng lặng nằm trên người nàng nhìn màn đêm vô hạn.

Da thịt cọ sát sinh ra vô số đốm lửa, nhiệt độ nóng bỏng như thiêu đốt người khác bị thương. Hương thơm phụ nữ tựa cây thuốc phiện mê hoặc tâm trí con người. Khúc Hi Chi nhắm mắt hôn mạnh môi nàng. Cô ra sức khống chế, giữ chặt vai nàng kéo sát vào người, cơ hồ muốn khảm nàng vào trong thân thể.

Mưa đánh vào cửa sổ rào rào, mỗi một giọt đều bao hàm ý xuân vô hạn.

Khúc Hi Chi thật sự ngừng lại, rất lâu không nhúc nhích.

Thời gian lắng đọng từ đặc biệt dài lâu, Khúc Hi Chi chỉ nằm trên người ôm nàng thật chặt, giống như cố giữ lấy chiếc phao cứu sinh.

Bên tai là hô hấp rối loạn, dưới thân là cơ thể nóng rực.

Rốt cục đầu ngón tay cũng len vào nơi đầy hơi ẩm. Khúc Hi Chi khóa chặt vai nàng, hầu như dùng hết sức bóp nát nàng ra.

"Tôi không chế không được." Âm thanh ngọt ngào mang theo nhụt chí giống như chịu thua.

Toàn bộ lý trí bị thiêu rụi, vị trí nhạy cảm bị tấn công khiến mọi phòng bị đều tan rã. Nàng sợ sự chuyển động đó sẽ mang đến cảm giác vui sướng kinh hoàng, dù nó có bức người ta nghẹt thở cũng cam tâm tình nguyện rơi vào địa ngục.

Con run rẩy đến rất nhanh, sự nóng bỏng và ẩm ướt như thiêu đốt ngón tay cô. Khúc Hi Chi trấn an nàng, ngón giữa thừa thế xâm nhập sâu vào trong, nhưng tay mới vừa vào một nửa thì bị tiếng bước chân và tiếng gõ cửa chặn lại.

"Tiểu Khúc, chị khỏi lấy thuốc phòng cho em nữa nha. Trễ giờ bay rồi, em đi trước."

Giọng Chung Lâm San vang lên trước cửa vô tình bóp chặt tim Cố Hi Chi. Ngoại trừ cảm thấy xấu hổ, dị vật không ngừng xâm nhập dưới thân làm nàng căng thẳng đến chảy mồ hôi hột.

Đầu ngón tay liên tục bị bóp thắt dần trở nên mất khống chế, Khúc Hi Chi đâm mạnh đốt cuối cùng vào trong nàng. Cô vừa động đậy nhẹ thì nơi mẫn

cảm lại run lên, rồi co thắt rất nhanh. Cô liền nhắm mắt lặng lẽ lấy lại chút lý trí.

Chỉ cần cô khẽ động, sự nhiệt tình đó sẽ lập tức hóa thành lửa nóng làm tổn thương nàng.

Đại khái là đợi rất lâu rồi nhưng vẫn không nghe Khúc Hi Chi trả lời. Chung Lâm San lại gõ cửa lần nữa, "Tiểu Khúc, có nghe em nói gì không?"

Ngón tay đang chuyển động, Khúc Hi Chi ngừng lại một chút mới nói, "Biết rồi, tôi không tiện em, đi đường cẩn thận."

"Được, chị ngủ ngon."

Tiếng bước chân xa dần, cơ thể Cố Hi Chi cũng không còn khả năng bắn khoăn điều gì nữa. Khúc Hi Chi vừa hôn môi nàng vừa đi chuyển ngón tay, có điều tốc độ hơn nhanh lúc nãy một chút. Hai tay nàng ôm chặt lấy lưng cô, cả người kích động mất tự chủ.

Vui sướng khi lên đỉnh cũng là một loại hạnh hạ. Khúc Hi Chi gian nan cố thêm vào trong nàng một ngón nữa, nhưng chỉ tới một nửa rồi cuộc cũng không vào được. Còn nàng lại ôm chặt cô không ngừng run rẩy, tựa như muốn khám đôi phương vào thân thể.

Ánh mắt ngập tràn niềm vui sướng, nhưng nước mắt rơi xuống lại có ý vị không rõ ràng.

Hương thơm ngọt ngào phân tán trong không khí, đó là hơi thở của cô, lại như mang theo gai của hoa hồng, hấp dẫn mãnh liệt, rồi lại đâm người khác đầy thương tích.

Cố Hi Chi nhắm mở mắt, cảm nhận nước mắt lạnh lẽo trượt xuống, rất lâu sau đó lẳng lặng lên tiếng, "Tôi vốn tưởng rằng chị vẫn còn có chút thích tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Chương 75

Ánh đèn vào một tối không trăng cực kỳ sáng sủa, tia sáng mờ nhạt phủ lấy những hạt mưa li ti, quang ảnh lấp lóe giữa đêm tối hệt như mắt người đang chớp choáng.

Trên tòa nhà cao không có lấy một tia sáng, như ngăn cách với thế giới phồn hoa bên dưới. Trong bóng tối yên tĩnh, dường như có một bàn tay vô hình đang bóp nghẹt cổ họng làm người ta tuyệt vọng, chỉ có cách hít thở thật sâu mới có thể giảm bớt cơn tức giận.

Sau khi trầm mặc hồi lâu, Khúc Hi Chi nâng cằm nàng lên, để nàng nghiêng đầu nhìn mình.

"Nói cho tôi biết, vì sao lại về nước?"

Trong bóng tối không thể nhìn rõ đối phương, Cố Hi Chi chỉ nhìn cặp mắt óng ánh kia, giọng nói thút thít có vẻ hơi run rẩy, "Tôi muốn đóng bộ phim này."

"Nếu không có bộ phim này thì em sẽ vĩnh viễn không trở lại, đúng không?"

"Tôi biết nhất định sẽ có một bộ thích hợp với tôi."

"Trong lòng em, ngoại trừ sự nghiệp ra thì có còn vị trí nào cho tình cảm không?!"

"Tôi yêu ba mẹ, người thân, bạn bè. Tôi muốn tình yêu phải có ý nghĩa, cũng hy vọng nó sẽ xứng đáng."

"Vậy nên..." Âm thanh cô có chút tự giễu, "Trong tất cả những mục đích trở về của em, trước giờ chưa từng xuất hiện tên của tôi. Em xưa nay đều chưa hề nghĩ tới việc trở lại với tôi, dù không có Ara cũng thế, đúng không?"

Hạt mưa tí tách phát ra âm thanh càng rõ ràng. Khúc Hi Chi nhắm mắt lại yên tĩnh một lúc, bỗng nhiên lại điên cuồng hôn nàng lần nữa.

Nước mắt như không có cách nào khống chế, trong chớp lát liền thấm ướt cả khuôn mặt. Trong lúc hôn môi dần dần xuất hiện vị mặn chát, Khúc Hi Chi đột nhiên rời khỏi nàng.

Làn da nóng bỏng lập tức nguội lạnh hoàn toàn, tiếng vải ma sát sần sật cùng tiếng bước chân nhẹ tênh khuất dần trong bóng tối.

"Có một việc tôi quên nói cho em biết." Ánh sáng hắt vào khi cô mở cửa phòng ra. Khúc Hi Chi dừng chân trước khi đi, "Điểm khiến em thua Doãn Từ năm đó là bảy trên sáu. Phiếu thứ bảy là của đạo diễn người Đan Mạch - Thomas Nelson. Trước khi trao giải, ông ta kiên quyết gửi phiếu bình chọn cho em, thế nhưng trong lúc trao giải thì ông ta đột nhiên biến mất. Lúc trở lại, ông ấy liền phủ nhận lá phiếu đó."

Cô nhìn tấm thảm nổi bật ngoài phòng khách, dừng một lúc mới nói tiếp, "Thật ra em đã sớm có được thứ mình muốn rồi. Còn thứ tôi muốn, có lẽ đã sớm bị hai chúng ta chính tay bóp nát."

Một nửa bóng người của cô ở trong ngọn đèn, nửa còn lại nấp trong bóng tối. Bóng lưng thẳng tắp lúc ẩn lúc hiện giữa tia sáng thần bí, hết như nữ thần đang cầm quyền trượng trong thần thoại Hy Lạp.

Cố Hi Chi nhắm mắt lại, nước mắt đã thấm ướt nửa bên gối.

Ngày mai là cuối tuần.

Mới sáng sớm, Cố Hi Chi đã bị khuôn mặt ẩm ướt chán chường đánh thức, vừa mở mắt ra thì phát hiện Thất Thất đang đi tới đi lui trên giường, làm nàng hết hồn lập tức ngồi dậy.

Lương Oanh đang ngủ ngon ngất ngưởng ở bên giường. Cô bé thấy nàng mở mắt ra, liền chống hai tay lên cầm ngang đầu lên, "Tiểu Cố à, chị thật là đẹp nha."

Cố Hi Chi mới vừa tỉnh, nhìn thấy cô bé càng lấy làm lạ, "Tại sao em lại ở đây?" Nàng ảm chó ném xuống giường, "Nó tắm chưa vậy?"

Lương Oanh thở dài một hơi, đứng lên khỏi giường, "Quả nhiên lúc ngủ thì chị mới đẹp hơn được tí."

Cố Hi Chi mặc kệ cô, xuống giường khoác áo mới quay đầu lại hỏi, "Ba mẹ em lại đi công tác à?"

"Ai bảo em ngoan như thế, khiến ai cũng yên lòng đây."

"Em không thể nói chuyện đằng hoàng được chút nào hả?." Cố Hi Chi mặc quần áo tử tế rồi đi mở cửa, "Em tới một mình à?"

"Tiểu Đường đi chung em nữa, nhưng anh ấy đang ở khu ăn uống dưới lầu chờ chị đó."

Cố Hi Chi dừng động tác mở cửa lại một lúc, "Sao anh ta rảnh dữ vậy?"

"Em nói chị ở chung với Tiểu Khúc, anh ấy liền chủ động yêu cầu đến thăm chị ngay."

Cố Hi Chi nhìn cô bé, thấy có vẻ không giống đang nói xạo, nàng lại mở cửa vào toilet.

Mới bảy giờ sáng, Khúc Hi Chi đã rời giường. Cố Hi Chi thấy cô trong toilet nên lại chuẩn bị ra sân thượng tưới hoa. Mất vừa liếc qua toilet thì nàng ngừng bước một chút, Lương Oanh cũng mới ra khỏi phòng ngủ, bỗng sợ hãi kêu lên, "Tiểu Khúc, rốt cuộc chị đã ăn gì mà nôn quai vậy?"

Khúc Hi Chi mở vòi sen rửa tay, lúc quay đầu lại thì trên mặt cô đã không còn bất kỳ nét khó chịu nào nữa, "Không có gì, tôi đang vội, đi trước nhé."

Lương Oanh nghiêng đầu vuốt cằm nhìn dáng vẻ lãnh đạm của cô, rồi lại nhìn Cố Hi Chi đang ung dung tưới hoa trên ban công, mũi hừ ra một tiếng lớn.

Đường Dư gần đây khá bận. Anh bận ăn sáng với Cố Hi Chi, sau đó đưa nàng tới trường quay, sáu giờ tối lại tới phim trường rước nàng rất đúng giờ.

Chơi chung Đường Dư cả ngày, Lương Oanh hiển nhiên rất vui vẻ. Buổi tối, cô bé vừa vào phim trường đã quen mồm kêu chị này chị nọ, nhận được lời khen lại hí ha hí hửng chạy tới bên người Cố Hi Chi đang tháo trang sức.

"Này, ai cũng nói em rất đáng yêu."

"Đó là do mẹ em dễ mến."

Lương Oanh mắt hứng nhìn mũi lại, ôm chó vào ngực uy hiếp, "Coi chừng em ném Hư Hư xuống đất nha."

Cố Hi Chi không để ý tới cô bé. Đường như Thất Thất sợ tư thế này nên không ngừng giãy giụa, nó đột nhiên nhảy lên bàn trang điểm.

Một cô diễn viên ở cùng phòng Cố Hi Chi vừa thấy Lương Oanh đến đã có ý tránh né. Bây giờ, Thất Thất nhảy tới trước mặt khiến cô nàng lập tức nhảy dựng lên, thậm chí hét luôn đồ nghề trên tay chuyên gia trang điểm.

Đột nhiên xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, Cố Hi Chi khó hiểu nhìn về phía cô diễn viên kia. Cô nàng này khá lạnh lùng, lập tức bảo với Lương Oanh, "Ôm nó về đi."

Lương Oanh nhìn dáng vẻ sợ hãi của cô, tức thì ôm chó về, lại hấp háy mắt ra vẻ xin lỗi, "Xin lỗi chị ạ, em không ngờ nó sẽ nhảy ra ngoài."

Vị nữ minh tinh kia tựa hồ vẫn còn sợ hãi, tùy ý vung vung tay rồi ra khỏi phòng hóa trang.

Cố Hi Chi đợi cô gái kia đi rồi mới hỏi, "Cô ta làm sao thế?"

"Dị ứng với lông của động vật đó mà." Lương Oanh dừng dừng như không, "Tiểu Chung cũng vậy."

Cố Hi Chi gật gù, thoáng sau như nghĩ đến chuyện gì đó, "Em nói Chung Lâm San hả?"

"Ừ hừ." Lương Oanh hững hờ một tiếng, lại giục, "Nhanh lên chút đi, anh Đường đang chờ chị ở ngoài a."

Cố Hi Chi thất thần, nhìn cô bé hồi lâu không rời mắt. Chuyên gia trang điểm vẫn tiếp tục tháo trang sức giúp nàng.

Công việc kết thúc đã lâu, người trong trường quay đã về gần hết. Do trời còn mưa nên cũng có vài diễn viên đợi trợ lý đem dù tới đón. Khi Cố Hi Chi vừa ra cửa thì Lăng Tiêm cũng mới cầm dù tới đón Khúc Hi Chi lên xe. Mưa vẫn còn lất phất, Lăng Tiêm nhìn thấy Cố Hi Chi, tiện thể nói, "Cố tiểu thư, tôi còn dư một cái ô này, tôi đưa cô đi."

"Không cần đâu, anh Đường cũng sắp đến rồi." Mắt của Lương Oanh mở to lấp lánh nhìn cây dù của Lăng Tiêm.

Lúc nàng đang nói chuyện thì Đường Dur thật sự đã cầm theo một cây dù màu đen thật dài đi tới. Lăng Tiêm nhìn Đường Dur, rồi lại nhìn Cố Hi Chi, sau đó mỉm cười đẩy dù lên che cho Khúc Hi Chi.

Mưa rơi vào lá cây phát sinh ra tiếng rì rào, bóng lưng hai người nhanh chóng biến mất sau màn mưa, Cố Hi Chi nhìn một lúc lâu mới hướng về Đường Dur nói, "Đi thôi."

Đôi lúc con người rất kỳ quái, rõ ràng trước đây rất ghét một loại đồ ăn, nhưng một ngày nào đó, bỗng nhiên lại mê luyện chính hương vị ấy.

Đối với Cố Hi Chi, tuy men rượu không làm nàng mê luyện, nhưng có thể từ căm ghét mà miễn cưỡng tiếp thu, hơn nữa nếu cơ thể có thể tiếp thu thì đó tuyệt đối là một bước nhảy cực lớn.

Sau khi Cố Hi Chi ăn tối xong, nàng về khách sạn với trạng thái say mềm. Đường Dur đưa nàng đến trước cửa phòng mới về nhà, trên đường ngẫu nhiên gặp vài người quen, đa số họ đều nhìn cả hai với ánh mắt nghi ngờ.

Showbiz có rất nhiều lời đồn đãi, Cố Hi Chi đã sớm không để ý tới rồi.

Cùng Đường Dur nói vài câu từ biệt. Sau khi anh rời đi, Cố Hi Chi mới từ từ lấy chìa khoá ra mở cửa. Trong phòng không mở đèn, chỉ có ánh sáng của chiếc Tivi Led phát ra. Cố Hi Chi mở đèn, phát hiện Khúc Hi Chi đang nằm trên sofa xem tivi, rồi nàng lại tắt đèn làm căn phòng tối tăm như cũ.

Nàng mở cửa, tắm rửa, giặt đồ, rồi trở lại phòng ngủ. Lúc làm những chuyện này, Cố Hi Chi vẫn thong dong không coi ai ra gì. Còn Khúc Hi Chi thì vẫn yên lặng xem một kênh duy nhất trong phòng khách, nếu không để ý sẽ rất dễ khiến người khác nghĩ là cô ngủ quên trên sofa.

Từ khi về khách sạn đến lúc sấy tóc xong, Cố Hi Chi đã mất đến hai giờ rưỡi. Sau khi đóng cửa toilet, Cố Hi Chi liếc nhìn Khúc Hi Chi đang ngồi trên sofa. Có thể là phép lịch sự, cũng giống như là không hiểu nổi bản thân, mãi đến khi đẩy cửa vào phòng ngủ thì nàng mới quay đầu nói với cô, "Ngủ ngon."

Khúc Hi Chi vẫn vô cảm ngồi trên sofa xem ti vi, cả người như cứng đờ giữa bóng tối, ngay cả ánh mắt cũng có chút trì trệ.

Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn về hướng Cố Hi Chi, nhưng không nói chữ nào, chỉ là nhìn nàng thật lâu, tâm tình nơi đáy mắt bị hàng mi dày che khuất.

"Sáng mai còn phải đóng phim, nghỉ sớm chút đi."

Cố Hi Chi ném lại một câu rồi lập tức thu hồi tầm mắt.

Tiếng đóng cửa vang lên, trong phòng khách chỉ còn lại giọng nói của MC đang thao thao bất tuyệt trên tivi.

Dự báo thời tiết nói tuần này sẽ có mưa liên tục. Tình trạng giao thông cứ bị ùn tắc suốt hai ngày nay.

Sau khi đóng cửa sổ, không gian yên tĩnh đi rất nhiều. Cố Hi Chi nằm trên giường, lăn qua lộn lại rất lâu, có lẽ do tác dụng phụ của rượu nên làm sao cũng không thể yên giấc nổi.

Tuy âm thanh TV trong phòng khách rất nhỏ, nhưng có thể nghe được cả tiếng kim đồng hồ quay rất rõ ràng. Cố Hi Chi vươn dậy mò lấy điện thoại, quả nhiên đã đến nửa đêm rồi.

Người mất ngủ đều đặc biệt muốn được ngủ. Cố Hi Chi mở đèn lấy sách tiếng Pháp ra chăm chú học, cố nỗ lực tìm kiếm cơn buồn ngủ. Tuy nhiên, qua một thời gian khá lâu, nàng cũng đọc khá nhiều rồi, nhưng tinh thần lại càng tỉnh táo hơn.

Nếu trong lòng còn suy nghĩ về một chuyện nào đó thì sẽ trở nên trầm trọc khó ngủ. Dù có cố gắng tìm nhiều phương pháp nhưng vẫn không hiệu quả. Cố Hi Chi lại tắt đèn, lẳng lặng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Phụ nữ khi yêu sẽ hay mơ mộng lãng mạn lúc nửa đêm cũng là chuyện rất bình thường, chẳng hạn như ngày mai có thể được tặng hoa và nhẫn, hay người mình yêu cũng sẽ yêu mình, hoặc là tình cũ sau nhiều năm xa cách vẫn luôn yêu mình tha thiết.

Nghĩ nhiều để rồi chỉ còn một tiếng thở dài.

Cố Hi Chi suy nghĩ rồi dần dần nhắm mắt, yên tĩnh như đang ngủ.

Tiếng sấm vang ầm ầm bên ngoài, bỗng nhiên mưa rơi xối xả, sấm chớp giật liên hồi giống như báo điềm xấu. Tuy ở trên lầu cao, nhưng mọi thứ trong phòng đột nhiên rung chuyển vẫn khiến Cố Hi Chi lo lắng không yên.

Ở Nhật Bản hai năm, nàng từng gặp qua ba lần địa chấn. Tuy có ý thức phòng ngừa khá mạnh nhưng mọi người vẫn bị thương, nên nàng có cảnh giác đặc biệt cao độ đối với loại tai hoạ này. Bởi vậy, tòa nhà vừa có dấu hiệu động đất, nàng hầu như lập tức rời khỏi giường, không kịp mặc y phục thì đã ra mở cửa.

Ngoài phòng khách vẫn thế, Khúc Hi Chi đang tựa vào sofa nhắm mắt, không biết có ngủ hay không.

Sàn nhà vẫn còn rung động, Cố Hi Chi không để ý tới gì nữa, nàng lập tức mở đèn rồi đến vỗ vai cô, "Khúc Hi Chi, giống như có động đất, chị mau theo tôi xuống dưới."

Lúc cô mở mắt ra thì Cố Hi Chi mới phát hiện ánh mắt đó rất bình tĩnh và trong suốt, có điều không đỡ thần thờ bao nhiêu. Cố Hi Chi không kịp giải thích nhiều, liền kéo tay cô, "Tôi mặc kệ chị đang suy nghĩ gì, bây giờ lập tức đi theo tôi."

Trên đường chạy thoát, Cố Hi Chi vẫn gõ cửa phòng cùng tầng nhắc nhở mọi người. Do đang là nửa đêm, rất nhiều người đã ngủ say, nên quá trình đặc biệt chậm. Hai người đang đứng trên tầng mười sáu, gọi được một nửa thì Cố Hi Chi liền nói với Khúc Hi Chi, "Chị xuống trước đi, đừng đi thang máy, bây giờ tôi đi gọi Hạt Hạt."

Cuối cùng Khúc Hi Chi cũng khôi phục tri giác, nghe nàng nói xong chỉ bảo, "Tôi sẽ đi gọi cô ấy, em xuống trước đi." Cũng không quay đầu lại mà bỏ đi ngay.

Lúc này bị gõ cửa nên giờ đã có nhiều người phát giác. Tòa nhà vẫn còn lắc lư, mọi người hoảng loạn không biết xảy ra chuyện gì, dồn dập kêu cứu.

Cố Hi Chi nhìn bóng lưng càng ngày càng xa của Khúc Hi Chi, cảm nhận mặt đất dưới chân lay động, cuối cùng nàng không nhịn được chạy lên kéo tay cô, "Chị đi theo tôi, chúng ta cùng đi."

Hạt Hạt ở tầng mười ba cũng mới vừa xuống cầu thang liền va vào nàng. Cố Hi Chi không chút suy nghĩ, lập tức kéo tay cô cùng chạy xuống dưới.

Bên ngoài đang mưa, mọi người lánh nạn trong khách sạn có vẻ vô cùng chật vật. Tuy tần suất lay động không cao, nhưng trên mặt đất thỉnh thoảng vẫn còn chấn động, khiến người khác đặc biệt bất an.

Do đi quá nhanh nên chưa kịp mặc áo khoác, Khúc Hi Chi chỉ mặc vèn vèn cái áo mỏng, cơ hồ bị nước mưa nuốt chửng.

Chu vi đất trống không nhiều, đâu đâu cũng có người. Cố Hi Chi cởi áo khoác ra khoác lên vai cô, "Tôi đi tìm gì đó để phòng bị rồi sẽ về ngay. Chị đứng yên đây đừng nhúc nhích."

Nhiều người đang ra sức chạy khỏi khách sạn, chỉ có lác đác vài người chạy vào trong. Cố Hi Chi lấy đại trong phòng vài tấm drap giường và khăn tắm rồi liền chạy ra. Mặt đất vẫn rung động, tất cả mọi người đều không hề bận tâm người xung quanh.

Lúc Cố Hi Chi trở lại thì khu đất trống đã có rất nhiều người trong đoàn phim tụ tập. Máy nữ minh tinh thường ngày trang điểm lộng lẫy rốt cục cũng biến thành người trần tục. Chỉ có Khúc Hi Chi vẫn hiên ngang đối mặt với mưa giông, như cái máy không biết mệt là gì.

Cố Hi Chi dùng drap giường che mưa gió cho cô, nhìn gò má của cô rồi nói, "Nếu lát nữa địa chấn không có gì đáng lo nữa thì chị lập tức về nhà đi, biệt thự là an toàn nhất."

Khúc Hi Chi liếc mắt nhìn nàng, nhưng không lên tiếng.

Con chấn động vẫn kéo dài gần nửa giờ, có người mang theo điện thoại phát hiện bản tin trong đó. Tin tức này đồng thời cũng khiến nhiều người thà đứng chịu mưa gió mà run rẩy bầy chứ không muốn trở lại mấy tầng cao trên khách sạn.

Nếu cứ tiếp tục như thế thì cả buổi tối đều sẽ đội mưa gió mà vượt qua. Cố Hi Chi đợi nửa giờ, nàng vuốt nước trên mặt, đỡ drap giường hướng về Khúc Hi Chi nói, "Chị về nhà đi, ở đây cũng gần nhà chị. Cùng lắm là đi bộ khoảng hai mươi phút thôi. Huống hồ, nếu chị vẫn còn ở đây thì mẹ chị sẽ lo lắng lắm."

Lăng Tiêm kể bên cũng khuyên, "Đúng đấy Tiểu Khúc, cậu mau về nhà đi, nơi này quá hỗn loạn."

Khúc Hi Chi ngẩng đầu lên nhìn màn đêm vô biên, suy nghĩ một lúc lâu mới quay đầu hướng về Cố Hi Chi nói, "Có thể tiễn tôi không?"

Cố Hi Chi ngăn người, rất nhanh gật đầu.

Tuy mặt đất tạm thời đã hết rung chuyển, nhưng cơn địa chấn lúc nào cũng có thể trở lại. Cố Hi Chi vừa che cho Khúc Hi Chi, vừa cất bước theo dọc đường.

Tai nạn khiến con đường trống vắng này không còn quanh quệ nữa. Cố Hi Chi đưa Khúc Hi Chi đến cuối đường, cảnh sắc cũng đặc biệt trống trải.

Nhìn cây xanh ở hai bên đường, Cố Hi Chi dừng chân giữa ngã ba, nhìn bóng lưng của người bước nhanh hơn nàng hai bước, "Tôi đưa chị tới đây thôi."

Chỉ cần thận một chút, về nhà nhớ mặc thêm đồ, đừng để bị bệnh."

Đèn đường khiến thân ảnh của hai người kéo dài, Khúc Hi Chi đứng ở chỗ cũ lẳng lặng nghe nàng nói hết lời, sau đó chậm chạp nói, "Được."

"Ừm." Cố Hi Chi cúi đầu nhìn bóng của cô, suy nghĩ một chút tựa hồ cảm thấy không còn lời gì cần nói nữa, chậm rãi xoay người lại.

Mưa lớn hạt làm da người đau đớn. Cố Hi Chi xoay người, cúi đầu giẫm lên chiếc bóng của chính mình, trong ánh mắt không hề kinh sợ bởi tai nạn lúc này, trái lại vô cùng bình tĩnh.

Nhiều lúc, người ta học được cách sinh tồn trong đau khổ, sẽ mất hết mọi cảm giác.

Cái bóng cô đơn hằn sâu trên nền đất ướt át, hai bóng người ngược hướng thật giống nhau.

Bỗng một chiếc bóng khác đan xen lại trong màn mưa. Cố Hi Chi đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía ánh đèn mờ lung ở xa xa.

Hai tay Khúc Hi Chi vòng lấy eo nàng, đầu tựa trên hõm vai nàng, bỗng nhiên biến thành người khác, cái ôm tình cảm và đầy trân trọng.

"Tôi thật sự hết cách với em rồi." Cô nắm chặt hai tay, âm thanh yếu ớt như bị gió mưa gột rửa, "Chúng ta quay lại, có được không?!"

*****

P/s: Đạo này bệnh tật liên miên nên post trễ nhé! Chương này chưa chỉnh sửa và beta, bạn nào thấy lỗi nhớ comment nhắc tui sửa với nha! Thanks

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 76

Editor: Zoe

Beta: Gaasu Noo

*****

Trong một hàng trang sức xa hoa đủ màu lấp lánh, sản phẩm của một thương hiệu nổi tiếng luôn thu hút nhiều người mua hơn. Người đại diện Buccel Iato giải thích sự khác biệt về giá trị giữa các hãng trang sức trong và ngoài nước. So với lịch sử lâu dài của các thương hiệu quốc tế, những năm gần đây chất lượng kim cương của các hãng trong nước được cải tiến đáng kể, nhất là ở công nghệ đánh bóng và tạo hình, tuy nhiên, chỗ đứng trên thị trường cùng mẫu mã nhàm chán khiến nhiều người không dòm ngó tới.

Ở đây có vô số kim cương, sở hữu thiết kế xa xỉ quý phái mang hơi thở Trung Hoa cổ điển, Buccel Iato nghiễm nhiên trở thành thương hiệu nước ngoài có chỗ đứng tối cao trên thị trường. Mà hôm nay, phát ngôn viên của thương hiệu quốc tế này nhiều lần gõ búa đầu giá, nghe nói còn có sự tham gia của người thừa kế.

Mưa tầm tã như muốn gột rửa tội lỗi của cả thành phố, mây đen găng kín bầu trời như đôi cánh của quỷ Satan, sương mù làm cho tầm nhìn trở nên mờ hồ, duy chỉ có tấm poster Buccel Iato trên tòa nhà sừng sững mấy trăm tầng vẫn tỏa sáng lộng lẫy lay động lòng người.

Kích thước khổng lồ của poster làm cho hình ảnh của người phụ nữ trên đó giống như sứ giả được Thượng Đế phái xuống để trông coi thành phố, mọi ngõ ngách dù là nhỏ nhất đều nằm trong tầm mắt của cô. Sang trọng và thần bí như vậy, nhưng nơi tỏa sáng duy nhất trên người nàng là chiếc nhẫn kim cương màu cam rực lửa giống như luồng ánh sáng hi vọng trong tòa lâu đài u ám, là ánh mặt trời trong màn mưa u tối của hiện tại.

Bên dưới dòng chữ Buccel Iato xa xỉ là tên cô, Khúc Hi Chi. Mười phút trước, cô dưới danh nghĩa thương hiệu Buccel Iato quyên góp một trăm triệu nhân dân tệ cho nạn nhân chịu thiệt hại nặng nề từ trận động đất.

"Khúc tiểu thư, Khúc tiên sinh mới vừa gọi điện báo sáng sớm mai ngài ấy mới về nước. Ông ấy dặn cô chăm sóc bản thân thật tốt, Doãn phu nhân còn đang ở hiện trường an mạng, không thể liên lạc được."

"Ok, anh có thể ra về, cẩn thận."

"Ngủ ngon, Khúc tiểu thư."

Tiếng bước chân nhỏ dần, trong phòng khách vang lên khe khẽ tiếng ho khan. Cố Hi Chi chỉnh nhiệt độ ấm trà, nhấc khay bếp.

Khúc Hi Chi đang gọi điện, nhìn thấy Cố Hi Chi thì lập tức đặt máy xuống. Cố Hi Chi bung trà để trước mặt cô, ngồi phía đối diện.

"Chị uống cái này đi."

Khúc Hi Chi liếc nhìn ấm trà gừng, chân chừ một lát rồi nhấc nó lên rót vào ly thủy tinh.

Cô ăn uống lúc nào cũng từ tốn, hiện giờ uống trà gừng cũng phải một tay cầm quai, một tay nâng ly lên từ từ uống vào, động tác thoát nhìn vô cùng tao nhã.

Uống được một nửa, đột nhiên Khúc Hi Chi đặt ly xuống rồi chạy vào toilet. Cố Hi Chi ngờ ngác nhìn theo thân ảnh của cô, cho đến khi nghe tiếng nước chảy thì mới nhận ra cô mới vừa nôn.

Khúc Hi Chi trở lại phòng khách, lúc này Cố Hi Chi biết cô không thích vị trà gừng nên không ép cô uống nữa, mà đứng lên nói, "Gặp chị là tôi yên tâm rồi, tôi đi gặp Hạt Hạt rồi sẽ trở lại, cậu ấy không thấy tôi lâu như vậy sẽ lo lắng."

"Bên ngoài vẫn còn mưa, mặc dù chỗ này cách tâm địa chấn rất xa, nhưng nhà cao tầng cũng rất nguy hiểm, em ở lại đây đi." Khúc Hi Chi bắt được tay nàng, "Tôi sẽ báo cho Hạt Hạt."

Cố Hi Chi lắc đầu, "Tôi đợi ở đây không hay lắm đâu. Chị chăm sóc mình thật tốt đi, nghỉ ngơi một chút là sáng liền thôi, ngày mai còn có thể gặp lại."

Khúc Hi Chi vẫn giữ tay nàng, nhìn nàng hồi lâu, "Em hồi hận sao?"

Cố Hi Chi ngậy người, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

"Không có." Giọng nói chân thành tha thiết, "Chị đừng suy nghĩ lung tung, chẳng qua tôi..."

Lời giải thích bị cái ôm cắt đứt, Khúc Hi Chi giữ chặt vai nàng, mặt kề mặt, "Tôi không muốn em đi."

Bị tình cảm của cô làm cho mũi lòng, Cố Hi Chi chậm rãi đưa tay đặt vòng quanh hông cô, từ từ lên tiếng.

"Được, tôi không đi nữa."

Màn mưa bao phủ cả căn biệt thự, sự xa hoa của thành phố giờ đây bị bóng đêm che lấp. Hai trái tim gần nhau khiến tất cả trở nên vô cùng ấm áp, biển quảng cáo Buccel 1 lato phía xa trên tòa nhà cao tầng vẫn chiếu sáng lấp lánh, như pháo hoa trong màn đêm ảm đạm.

Cái ôm chặt chứa tình cảm ấm áp làm người ta cực kỳ yêu thích.

Sau ba năm xa cách, cô lại ôm nàng một lần nữa.

***

Trong hoạn nạn mới thấy chân tình, tiền bạc đã sớm trở thành thước đo tình cảm trong xã hội hiện đại.

Mặc dù thành phố ở xa tâm địa chấn, nhưng nỗ lực quyên góp của Buccel 1 lato đã khiến những nạn nhân của trận địa chấn cảm động và biết ơn sâu sắc.

Báo ngày hôm sau đưa tin về thiệt hại động đất, giữa thời điểm người ta đau buồn, cư dân mạng lại lên tiếng chỉ trích một mình tình hay xí nghiệp nào đó đóng góp số tiền quá nhỏ, không thể hiện thành ý. Đến trưa Cố Hi Chi, Hạt Hạt và U U cùng nhau dùng bữa, vì hỗn loạn sau chấn động nên được nghỉ ngơi một ngày, Hạt Hạt không ngừng tranh cãi với U U về việc quyên tiền của Cố Hi Chi.

"Ngôi sao mới nổi còn quyên góp nhiều như vậy, cậu liệu mà làm."

"Quyên góp là ở tấm lòng, cùng họ so đo làm gì."

"Em không thấy mọi người bàn tán Khúc Hi Chi quyên góp bao nhiêu sao? Bọn họ đang chờ số tiền Tiểu Cảnh nhà ta quyên góp để viết bài mới đấy."

"Khúc Hi Chi là ai, nhà cô ấy góp một trăm triệu, Tiểu Cảnh cũng phải đua theo hay sao? Hơn nữa, cô ấy khác với những minh tinh kia, không nên cùng cô ấy so bì."

"Là em so sánh Tiểu Cảnh với cô ấy sao? Rõ ràng chị hờ tị là đem hai người ra so sánh. Đại diện kiểu gì không biết, đem chuyện nghệ sĩ ra nói đùa."

Hạt Hạt cùng U U không ngừng tranh cãi, Cố Hi Chi im lặng dùng bữa rồi cực ngẩng đầu lên, "Đừng cãi nhau nữa, cứ làm theo lời U U đi."

Hạt Hạt nhất thời cau mày, "Cậu sợ bị đem ra so sánh?"

Cố Hi Chi đặt thức ăn xuống, "Tuy không thể sánh bằng chị ấy, nhưng ít nhất có thể thu hẹp khoảng cách."

Hạt Hạt không nói lời nào, nhưng ánh mắt nhìn về phía nàng tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Nhận ra ánh mắt khác thường của Hạt Hạt, Cố Hi Chi hỏi, "Sao vậy?"

"Không có gì." Hạt Hạt buông tầm mắt cảm thức ăn lên, suy nghĩ một chút lại cảm thấy mình cần phải nói ra, "Tôi thấy cậu mấy năm qua đã mệt mỏi như vậy, nếu vẫn cứ tiếp tục sống trong cái bóng của Khúc Hi Chi, thì dù hai người có hàn gắn bao nhiêu lần đi nữa, cuối cùng cũng sẽ chia tay thôi."

Cố Hi Chi không nói lời nào, trừng mắt nhìn cô.

U U lập tức néo má cô, "Hạt Hạt à, đầu óc chị cũng bị ảnh hưởng bởi động đất có đúng không, ăn nói lung tung."

"Tôi nói thật." Hạt Hạt đỡ tay U U ra, nghiêm túc nhìn Cố Hi Chi, "Cậu đồng ý quay về với cô ấy là vì cậu vẫn còn yêu cô ấy, mà tình yêu này đã tra tấn cậu nặng nề lắm rồi. Cậu không chịu nổi thống khổ nên đành tạm thời quên đi lý do khiến hai người chia tay lúc trước, nhưng vấn đề giữa cậu và cô ấy đến bây giờ cũng chưa được giải quyết. Quay lại với nhau chẳng mang ý nghĩa nào cả, tình cảm của hai người yếu ớt như đồng bọt xà phòng vậy, chưa cần ai chọc, gió vừa thổi qua liền tự động tan ra thôi."

"Hạt Hạt, chị mà nói tiếp thì đừng hòng về nhà!" U U tức giận trợn mắt.

"Tôi còn chưa nói hết." Hạt Hạt căn bản không để tâm tới U U, "Tôi hoàn toàn hiểu được chuyện ngày xưa cậu cùng Khúc Hi Chi chia tay. Ban đầu, tôi nghĩ cậu ra đi một thời gian sẽ khuây khỏa, nhưng tôi không ngờ trái tim cậu trao cho cô ấy lại một đi không trở lại. Rốt cục hình ảnh của cô ấy ở trong lòng cậu sâu nặng đến đâu? Dùng nó để đổi lấy thành tựu to lớn nhất thì cậu có do dự không?"

Cố Hi Chi giống như bị lời nói sau cùng của cô kích động, lập tức đứng lên, bình tâm lại một lúc mới nói, "Tôi về trước."

Tiếng gót giày vang lách cách trên sàn đá cẩm thạch của nhà hàng, U U thu hồi tầm mắt đang nhìn theo bóng lưng Cố Hi Chi, quay đầu đánh Hạt Hạt, "Bảo chị đừng nói mà chị lại nói, em ghét chị!"

Hạt Hạt nghiêng đầu không nói lời nào.

*****

P/s: Thanks mọi người đã quan tâm tới sức khỏe của tôi T_T *Cảm động*

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Chương 77

"Các nhà khoa học phát hiện ra rằng môi trường ẩm ướt dễ dẫn đến bệnh dạ dày. Dưới khí hậu biển ở Âu Châu, mọi người cũng thường mắc bệnh dạ dày..."

Hai bên vệ đường sáng đèn lúc chạng vạng, tiếng mưa rơi trên cửa sổ xe lấn át cả radio trong xe. Cố Hi Chi ngồi trên ghế lái, lẳng lặng ngắm nhìn mặt đường trải nhựa rộng lớn phía trước, tầm mắt vô tư lự.

Sau khi chia tay Hạt Hạt, nàng vẫn ở đây, rờn rã cả buổi chiều. Đêm qua, nói một cách chính xác là hình ảnh lúc rạng sáng nay cứ xuất hiện mãi trong đầu nàng. Đèn đường và bóng nhà cao chót vót lại biến thành cảnh cô đơn.

Vài tiếng gõ cửa xe kéo tâm tư Cố Hi Chi trở về. Vừa liếc mắt nhìn lên thì thấy Khúc Hi Chi đang cầm dù đứng bên cạnh xe làm nàng sửng sốt, lập tức mở cửa.

Sau khi cửa xe mở ra, tiếng mưa ào ào rõ hơn rất nhiều, nhưng lại lập tức biến mất sau lớp cửa thủy tinh. Cố Hi Chi nhìn tay đang cầm bánh ngọt của Khúc Hi Chi, kinh ngạc hỏi, "Sao chị biết tôi ở đây?"

Khúc Hi Chi cất dù rồi quay đầu lại nhìn nàng, mỉm cười, "Tôi thông minh mà." Cô nhấc mớ bánh trong tay lên quơ quơ, "Macaron mà em thích nhất này!"

Cố Hi Chi nhìn bánh trong tay cô, bắt đầu có chút bất ngờ, nhưng tâm tình lại nhanh chóng trở nên phức tạp.

"Chị hệt như tình nhân hoàn hảo trong phim vậy."

"Nhưng tôi qua em đâu có muốn tiếp nhận tôi." Cô mở hộp bánh ra, ngửi khí như oán giận, nhưng kỳ thực là đang nói đùa.

Cố Hi Chi cau mày, "Tôi không có."

Khúc Hi Chi xoay đầu lại nhìn nàng, thấy biểu hiện của nàng không được tốt, cô liền mỉm cười cầm chiếc bánh macaron bốn màu rực rỡ lên, "Dối rồi à?" Đưa đến bên môi nàng, "Thử miếng đi."

Đầu ngón tay trắng trẻo đặt trước mắt, tựa như muốn trực tiếp cho vào trong miệng nàng. Cố Hi Chi cảm thấy bất an vì hành động quá thân mật này, nàng nhận bánh trên tay cô rồi khẽ cắn một miếng.

"Lúc đó tôi đang suy tư nên mới không trả lời chị, cũng không phải như ý chị nói đâu." Nàng ăn xong mới khen, "Đúng là ngon thật."

Mắt Khúc Hi Chi lơ đãng hồi lâu mới tập trung trở lại, mỉm cười, "Em rất sợ tôi quỳ sao?"

Động tác ăn của Cố Hi Chi bị ghen lại, nàng nhìn cô rồi lại thả đồ ăn xuống, sau đó quay đầu nhìn mưa ngoài cửa sổ.

"Mặc kệ chị có tin hay không, chuyện ba năm trước ở sân bay là con ác mộng đối với tôi."

"Vậy tại sao còn kiên quyết như vậy?" Cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

"Đôi khi... tình yêu không phải là tất cả." Như là có nhiều chuyện muốn nói, Cố Hi Chi mấp máy môi nhưng rồi lại trầm mặc, cách một lúc mới lên tiếng, "Khúc Hi Chi, đợi quay phim xong, chúng ta cùng đi thăm Nhất Thanh được không?! Tuy tôi vẫn chưa thể đối mặt với em ấy, nhưng tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện rõ ràng với em ấy thì tốt hơn."

"Được." Khúc Hi Chi tính toán thời gian một chút, "Tháng sáu đi, được không?"

"Tháng sáu, bây giờ là thời gian báo chí ầm ĩ. Tôi muốn dành thời gian nhiều một chút, thuận tiện ở đó chăm sóc em ấy luôn." Nàng suy nghĩ một chút, "Tháng mười được không?"

"Tháng mười không được." Khúc Hi Chi nhanh chóng kiến nghị, "Tháng chín."

"Chỉ sợ dính buổi diễn âm nhạc vào tháng chín." Nàng suy nghĩ hồi lâu, "Nếu không thì tháng mười một?"

"Tháng mười một cũng không được."

Cố Hi Chi có chút thất vọng, "Sau tháng mười chị có rất nhiều việc sao?"

Khúc Hi Chi nhìn nàng chăm chú, đến nửa ngày không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn.

Cuối cùng Cố Hi Chi cũng phát giác ra chút điều kỳ lạ, "Sao vậy?"

"Không có gì." Khúc Hi Chi cười nói, "Tuy vẫn chưa xác định công việc sau tháng mười, nhưng tôi nghĩ sẽ khá bận. Có điều đầu tháng mười có thể rút ra một chút thời gian."

"Vậy chúng ta đi vào tháng mười đi."

Khúc Hi Chi nhàn nhạt nhếch môi, tầm mắt sâu lắng dừng lại trên người nàng, "Được."

Cái macaron bị cắn một nửa rốt cục cũng được Cố Hi Chi nhét vào miệng. Sau khi ăn xong, Cố Hi Chi mới liếc mắt nhìn Khúc Hi Chi, "Tối nay rảnh không? Tôi dẫn chị đi ăn cơm."

"Đừng vội." Khúc Hi Chi dè dặt đang mò chìa khóa xe của nàng lại, "Còn có một việc muốn hỏi em."

Cố Hi Chi xoay đầu lại nhìn cô, "Chị nói đi."

Khúc Hi Chi nhìn thẳng vào mắt nàng, "Em đồng ý ở cạnh tôi một lần nữa sao?"

Cố Hi Chi nhíu mày, như là rất khó hiểu, "Nói vậy là sao?"

"Tôi qua em chưa có trả lời tôi."

"Tôi trả lời rồi mà."

"Lúc đó em chỉ muốn đuổi tôi về nhà thôi." Cô trầm mặc một hồi, "Hay em còn đang ngại chuyện khác?!"

Như là bị cô đâm trúng tâm tư, Cố Hi Chi ngoài ý muốn liếc nhìn cô một cái, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, "Tôi thừa nhận..." Như là đang suy tư gì đó, "Tôi thừa nhận tối qua bị chị làm mùi lòng, nhưng tôi sẽ không lấy chuyện này ra đùa giỡn." Nàng nghiêm túc nhìn cô, "Tôi không phải thuận miệng nói cho qua."

"Tôi muốn nghe chính miệng em nói." Đường như cô không cho nàng dây dưa.

"Tôi cũng đã nói rồi."

"Thật sự không muốn nói sao?"

"..." Cô Hi Chi hết cách, suy nghĩ một chút mới đành hoàng trịnh trọng lên tiếng, "Tối qua, tuy quyết định hơi vội vàng, nhưng tôi rất thật lòng." Ngữ khí càng nghiêm túc, "Kỳ thực sau khi về nước, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, có thể thời gian thật sự có thể làm người ta bình tĩnh hơn. Tôi biết giữa chúng ta có rất nhiều vấn đề, nhưng dù sao cũng nên cho mình một cơ hội để không phải hối hận. Nhất định sẽ có cách khiến chúng ta cảm thấy hạnh phúc mà không phải khổ sở nhiều đến vậy. Tôi nghĩ tôi có thể cùng chị ở cạnh nhau. Tôi muốn bắt đầu lại với chị thêm lần nữa."

Khúc Hi Chi như đang lạc vào lời nói của nàng, hồi lâu không nói gì. Cô Hi Chi nhìn dáng vẻ trầm tư của cô, còn nói thêm, "Nhưng chị thật sự còn yêu tôi chứ?"

Khúc Hi Chi mỉm cười, phá vỡ vẻ ngăn ngor, "Em nói trước đi."

"Nói cái gì?"

"Nói là em đồng ý ở cạnh tôi vì em còn rất yêu tôi."

Cô Hi Chi sững sốt một lúc, gò má nhanh chóng đỏ ửng, "Tôi mới không có á." Tay vẫn bị cô giữ lại, "Chị vẫn chưa nói chuyện của Ara cho tôi nghe đó."

"Nói cái gì?"

"Đừng giả ngu."

"Giả cái gì cơ?"

"Khúc Hi Chi." Cô Hi Chi liếc mắt nhìn cô. Ánh đèn ô tô ở xa xa chiếu vào mắt, khiến Cô Hi Chi có chút hoa. Cách cửa sổ thủy tinh, cơn mưa nặng hạt ngoài xe như đang than khóc thật to.

Tuy hình dung có hơi quá, nhưng giờ khắc này, Cô Hi Chi rất thật lòng.

Mưa liên tục mấy ngày, lại như sự chia buồn trong tai nạn đêm qua.

Cô Hi Chi nhìn đèn đường dưới cơn mưa mềm mại, lẳng lặng lên tiếng, "Khúc Hi Chi, dường như chị không thích khóc."

"Lúc em vút sợi dây chuyền, tôi đã khóc."

"Sao tôi lại cảm thấy không đúng." Tầm mắt Cô Hi Chi rơi vào hồi ức, "Lúc ở sân bay, chị không khóc. Tối qua, chị cũng không khóc. Thế nào lại vì chuyện tôi vút sợi dây chuyền mà khóc đây."

Khúc Hi Chi liếc mắt nhìn nàng, "Em đang nghĩ gì?"

Cô Hi Chi dòi tầm mắt về phía cô, "Nước mắt của chị rất hiếm thấy."

"Nước mắt là sự bi thương cao nhất, nên thấy em bị tôi chọc cho khóc, tôi sẽ cảm thấy mình rất lợi hại."

"... Logic kiểu gì thế."

Khúc Hi Chi cười vỗ vỗ đầu nàng, "Em rất yêu tôi, có đúng không?"

"Không, tôi thích Chung tiểu thư."

"Sao lại thích em ấy?"

"Vì cô ấy đẹp."

"Hừm, tôi cũng thích em ấy lắm."

"... Khúc Hi Chi?"

"Cái gì?"

"Sao chị lại thích cô ấy?"

"Đẹp."

"..." Liếc, "Ai đẹp?"

"Em đẹp."

Lúc này Cố Hi Chi mới chịu bỏ qua, lại chăm chú hỏi, "Chị thật sự thích cô ấy sao?"

Khúc Hi Chi nhìn lại nàng, dưới ánh đèn, chiếc mũi cao cao tỏa ra ánh sáng dịu dịu, "Em cảm thấy thế nào?"

"Chắc là cố gắng đi cùng cô ấy, nhưng không có kết quả nên đã chia tay từ lâu rồi. Chị là mọi người đều tưởng hai người vẫn còn quen nhau." Càng vô cùng đặc ý, "Tôi suy đoán dựa trên căn cứ mà mình hỏi thăm được, đừng có chối nha."

"Vậy sao?" Tầm mắt dừng lại thật lâu, "Đường như em thật sự không quan tâm lắm nhì."

"Tuy thực tế không được trọn vẹn lắm, nhưng chị biết quay đầu đúng lúc nên không quá khó để tha thứ cho chị." Liếc cô, "Nói là chị không thích cô ấy mau lên!"

Đèn đường chiếu xuyên qua cửa sổ xe, toả ra ánh sáng dịu dịu. Khúc Hi Chi trầm mặc một lúc lâu, nhìn mặt đường ẩm ướt rồi chậm rãi nói, "Tôi không thích em ấy."

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 78

Nhiều lúc muốn cứu vãn một đoạn tình cảm thì chỉ cần hạ thấp kiêu ngạo, rồi quay đầu hướng về đối phương và mở lòng mình ra thôi, nhưng chúng ta đều biết, người nào cúi đầu trước sẽ là kẻ thua cuộc.

Người được nói trong miệng người đời càng giống như một kẻ ăn mày đáng thương nhưng lại ngượng ngại.

Dù không yêu nhưng vẫn còn tình bạn, càng quan tâm thì càng không nghi ngờ.

Không một ai đồng ý đảm nhận vai này mãi.

Đầu tháng sáu, đoàn phim "Hắc bạch vũ" tổ chức ăn mừng tại một khách sạn trong thành phố. Nhân viên nghiêm túc cũng chèn say khướt, tựa như tiệc ăn chơi sa đọa giữa đêm hè, nhiệt độ oi bức tỏa ra mùi hôi nồng nặc của nhà máy rác thải.

Sau thời gian thư thả lại nghênh đón lịch trình dày đặc, Cố Hi Chi trải qua mùa hạ trên máy bay suốt. Mỗi khi cảm mệt mỏi thì nàng sẽ nhìn tấm bảng quảng cáo sản phẩm Buccel Iato từ mùa xuân đến mùa hạ làm động lực —— có thể nhìn thấy bảng quảng cáo này ở mọi nơi trong trung tâm thành phố, nó vĩnh viễn không bao giờ phai màu, như nữ thần vậy.

"Nếu cậu có yêu cầu, diễn xong lần này sẽ được nghỉ phép năm ngày. Trước tháng mười phải chuyên tâm lại, tháng mười hai chính thức bắt đầu vào đoàn phim "Khu rừng phép thuật". Nếu cậu muốn về nhà ăn Tết thì báo trước với tôi, nhưng sẽ hơi cực tí nha. Cậu suy nghĩ đi rồi trả lời tôi biết."

Hạt Hạt giao lịch trình cho nàng. Cố Hi Chi vừa tỉnh ngủ chưa bao lâu, mà xe thì vẫn bay tới bay lui trên đường.

"Hôm nay có gọi điện cho Bạc Nhất Thanh không?" Nàng vào đại trang web .ysyhd.com.

"Có, vẫn không có ai nghe. Tôi thấy chắc đổi số rồi."

"Nhưng mấy ngày trước, em ấy còn tiếp điện thoại của tôi mà. Tôi còn bảo tháng mười sẽ tới chỗ em ấy."

"Chắc là có việc gì đó thôi. Đợi cô ấy hết bận sẽ gọi lại cho cậu."

"Được rồi." Cố Hi Chi nhìn lịch trình, "Dồn thời gian nghỉ ngơi của tôi thêm mấy ngày đi."

Hạt Hạt cầm bút nhanh chóng ghi chép lại.

Nhịp sống thành thị làm người ta thờ không nổi.

Áo bông ngắn tay được may cắt xẻ hoa giấu đi bóng lưng mệt mỏi. Tối ngày mười tháng mười, Cố Hi Chi được mời tham gia buổi trao giải âm nhạc. Do nàng được đề cử giải nữ ca sĩ xuất sắc nhất tại Kim Khúc, nên trước khi bắt đầu, Cố Hi Chi lập tức nhận được nhiều lời chúc tụng.

Cùng mặc dạ phục và để tóc ngắn giống Cố Hi Chi, các nữ ngôi sao xem ra càng có thêm sức sống. Lúc trao giải, Cố Hi Chi có gửi cho Khúc Hi Chi một tin nhắn bảo cô chúc mình may mắn đi, nhưng gửi được một lúc lâu cũng không có ai trả lời.

Sau khi rời đoàn phim "Hắc Bạch Vũ", do khá bận rộn nên nàng rất hiếm gặp cô. Có lúc gọi điện và nhắn tin nhưng cô thường rất lâu mới trả lời. Lâu dần, nàng cũng quen với chuyện này.

Là buổi trao giải âm nhạc quan trọng nhất mỗi năm, nên hiện trường được trang trí rất hoành tráng. Sự nghiệp ca hát suốt một năm của Cố Hi Chi xác thực rất nổi tiếng, dù gì thì ngôi sao có tiềm năng cũng khó giấu được phong thái. Kết quả của buổi trao giải kỳ thực cũng không có quá nhiều bất ngờ, Cố Hi Chi lấy được giải xuất sắc cả năm và hai giải Kim Khúc lớn khác, đồng thời trình làng ca khúc mới. Đêm đó, trong tất cả các nghệ sĩ hát nhép, chỉ có mình nàng hát live, âm thanh vẫn tuyệt như trong phòng thu.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, Cố Hi Chi ôm chiến thắng cùng Đường Dư ra sân bay. Giao thông buổi tối khá ổn định, Cố Hi Chi lên xe ngồi ở ghế sau, cầm điện thoại gọi. Nàng nhiệt tình vừa nói điện thoại vừa nhìn Đường Dư, "Trạng thái của anh ấy cũng không tệ lắm, tôi sẽ nói với anh ấy ngay."

"Cảm ơn." Đường Dư nhìn nàng trong kính chiếu hậu, tay đánh lái thuận miệng hỏi, "Gần đây em hay liên lạc với Khúc Hi Chi nhỉ?!"

Cố Hi Chi ngẩng đầu liếc nhìn anh ta một cái, lại lảng tránh tầm mắt, "Ừm"

Đường Dư lại nhìn nàng từ trong gương, "Hôm xảy ra địa chấn, tôi có đến khách sạn tìm em, nhưng em không có ở đó."

Cố Hi Chi khép mi càng thấp hơn, "Cơ thể Khúc Hi Chi không được khỏe, tối đó tôi đưa chị ấy về nhà, sau đó ở cạnh chăm sóc."

Xe thẳng gấp phát ra âm thanh chói tai, Cố Hi Chi chúi người về trước theo quán tính, lúc ngẩng đầu thì xe Đường Dư đã dừng lại ven đường.

Cố Hi Chi kinh ngạc hỏi, "Sao thế?"

Đường Dư nhìn nàng, "Em làm hòa với cô ta rồi sao?"

Cố Hi Chi nhìn anh, lại trầm mặc cúi đầu.

Đường Dư như có chút khó hiểu, anh lấy hộp thuốc lá ra rồi rút một điếu, trầm mặc một lúc, "Còn yêu cô ta à?"

Cố Hi Chi suy nghĩ chốc lát mới nói, "Nói chung là tôi không có cách nào từ chối chị ấy lần thứ hai."

Đường Dư nhen lửa, nhìn tàn thuốc trên đóm lửa đang cháy, "Em xác định cô ta vẫn còn yêu em sao?"

"Ừm." Nàng cấp tốc gạt đầu, suy nghĩ một chút lại ngẩng đầu lên bổ sung, "Chắc là vậy."

"Thật sự xác định?"

Cố Hi Chi ngẩn người, như là có chút không rõ dụng ý của anh, "Hỏi vậy là có ý gì?"

Đường Dư không nói gì, chỉ chậm rãi cấp thuốc lên.

Khói thuốc tràn ngập trong xe, anh nhìn nàng thông qua làn khói lượn lờ, như là có chút chần chừ, nhưng vẫn lên tiếng, "Em biết cô ta sắp đính hôn với Trầm Nhã không?"

Không khí yên tĩnh một lúc, Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn anh. Tuy nàng không nói gì, nhưng vẻ mặt rõ ràng rất bất ngờ.

"Không phải tôi muốn phá đám, tôi chỉ muốn nhắc nhở em thôi." Đường Dư thả thuốc xuống, bình tĩnh nhìn vào mắt nàng, "Khi một người đã bỏ qua tình cảm thì về sau nhất định sẽ tiếc nuối. Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là đã qua nhiều năm nhưng cô ta vẫn còn yêu em tha thiết. Không sai, bây giờ em lại xuất hiện trước mặt cô ta, có lẽ cô ta cũng sẽ yêu lại em, nhưng ai cũng sẽ nhớ mãi mối tình đầu kia mà. Có khi lúc trước cô ta yêu em thật, nhưng bây giờ lại có người yêu mới rồi thì sao. Hoặc cũng có thể là lúc này em quá tham thích được yêu. Cô ta có từng đề cập chuyện của Trầm Nhã với em không?"

Mùi thuốc lá tràn ngập trong xe, Cố Hi Chi như đang suy tư lời nói đó, không hề nhìn anh.

Đường Dư nói tiếp, "Đã ba năm rồi, ai cũng thay đổi cả. Em càng ngày càng trưởng thành, còn Khúc Hi Chi thì ngay cả ánh mắt cũng trống rỗng. Cô ta đang suy nghĩ gì, căn bản không có ai biết. Nếu em cảm thấy cô ta còn yêu em, vậy thì em hãy thử so sánh hiện tại và trước đây xem, khác nhau bao phần, tình cảm có trong sáng hay không?!. Tôi đương nhiên tin cô ta sẽ không vì hận thù lúc trước mà đùa bỡn tình cảm của em, nhưng giờ khắc này, em có dám xác định là em còn quan trọng với cô ta không?"

Cố Hi Chi trầm mặc, lát lâu sau như muốn níu kéo gì đó mới lên tiếng, "Chị ấy yêu tôi."

"Chính miệng cô ta nói sao?"

Cố Hi Chi há miệng, giống như không có lời nào để nói, yên lặng trầm mặc.

Đường Dư nhìn nàng, lấy điện thoại trong túi giao cho nàng.

"Có thể Trầm Nhã nói đúng hai điều." Đường Dư nhìn nàng cầm điện thoại từ trong gương, "Tình yêu xưa nay đều phải môn đăng hộ đối. Phụ nữ mạnh mẽ đến đâu thì cuối cùng cũng muốn kết hôn thôi."

Cố Hi Chi mở tin nhắn thứ nhất, tên Trầm Nhã hiện ra hai tin, dòng chữ in thể Tổng rõ ràng xuất hiện trước mắt nàng:

Tiểu Khúc đã đồng ý lời cầu hôn của tôi rồi.

Nước mưa cấp tốc đánh vào cửa sổ xe, thế giới bên ngoài trở nên mơ hồ. Cố Hi Chi buông điện thoại xuống, chậm rãi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 79

Editor: Zoe

Beta: Gaasu Noo

*****

Tiếng đàn trong trẻo vọng lại từ màn trình diễn trên sân khấu, người đàn ông mặc tuxedo nghiêng cằm, tay trái nhẹ nhàng bấm các dây đàn, tay phải chậm rãi diu cung, sóng lưng thẳng tắp cùng trang phục sang trọng làm người ta vừa ngưỡng mộ vừa kính nể.

Giai điệu trữ tình vang lên trong một đêm trăng sáng, lực rung của dây đàn dung hợp với tiếng đệm Piano cao quý, dịu dàng tạo nên một bản hòa tấu tao nhã, lắng đọng.

Dây cung cùng phím đàn tấu lên cả một bài thơ, kỹ xảo cao siêu của người chơi đàn làm cho người thưởng thức không thốt nên lời, khúc nhạc lúc lên cao khi xuống thấp đều không vướng chút bụi trần.

Tiếng đàn đột ngột chấm dứt, cả thính phòng giờ đây rơi vào khoảng lặng, ngay sau đó từng tràng pháo tay nhiệt liệt bùng nổ.

"Màn trình diễn của Trầm Nhã tiên sinh thật làm cho người nghe phải phấn khích tột độ."

"Đây quả thực là thiên tài violon, trong nước không một ai đủ khả năng cạnh tranh với anh ấy."

Mọi người xung quanh thay nhau tán dương, còn Khúc Hi Chi chỉ lẳng lặng nhìn đồng hồ đeo tay, vẻ mặt có chút dờ dẫm.

"Nghĩ đến con bé đó à?"

Giọng nói của Doãn Quân khiến Khúc Hi Chi tỉnh táo lại, cô đảo mắt nhìn nét mặt của bà, rồi lại ngẩng đầu lên hướng về phía sân khấu.

"Không có."

Doãn Quân khẽ cười một tiếng, "Nếu con không muốn ở lại, có thể lập tức về nước." Dừng một chút, "Có điều, đây là cơ hội duy nhất của con, mẹ thực sự rất thích cậu ấy." Nói tới đây dường như nhớ lại chuyện gì, "Có lẽ con chưa biết, năm đó khi mẹ gặp tai nạn, con bé ấy nhân lúc con ra ngoài rồi lên vào phòng bệnh của mẹ trong buổi tối đó. Lúc đầu mẹ không hề để ý đến nó, nhưng lần nào con bé cũng quỳ xuống trước giường, trước khi đi sẽ hỏi mẹ có thể tha thứ cho nó hay không, từ đầu tới cuối mẹ đều đáp không thể, về sau nó càng bản lĩnh hơn, thẳng thắn tuyên bố nếu mẹ không tha thứ cho nó, nó sẽ quỳ cho tới khi không dậy nổi. Con nói xem, có phải là mẹ nhìn tâm khi nhìn một cô gái quỳ trước mặt mình suốt đêm không?"

Khúc Hi Chi dường như có chút không ngờ, chăm chú lắng nghe.

Doãn Quân cười châm biếm, tiếp tục nói, "Nhưng việc nào ra việc nấy, chuyện của các con đã như vậy, mẹ không thể mặc con vì con bé đó mà thỉnh thoảng lại tái phát bệnh tim được, càng không muốn thấy con hàng ngày đều mang bộ dạng oán phụ chỉ biết chờ nó rảnh rồi đến tìm. Hơn nữa, mẹ may mắn thoát chết trong vụ tai nạn giao thông kia, không có nghĩa lần sau cũng gặp may như vậy, đúng không con gái?"

Khúc Hi Chi trầm ngâm hồi lâu, "Tuy em ấy có hơi nhạy cảm, lại chẳng bao giờ chịu chủ động, nhưng con biết từ trước tới nay em ấy đều thích con."

"Thích nhiều hay ít?"

Khúc Hi Chi trầm mặc.

"Hay là như vậy." Doãn Quân bình tĩnh nói tiếp, "Nếu con bé muốn cùng người khác kết hôn sinh con, con chắc chắn một phút cũng ngồi không yên. Không giống nhau chính là không giống nhau, mẹ muốn con cùng mẹ nhìn xem con bé có thể kiên định và dũng cảm tới đâu, hi vọng nó có thể đạt được sáu phần. Dù sao thì hai đứa con gái cũng cần phải có tình cảm bền vững mới có thể chung sống lâu dài được, con là phận nữ nhi, mẹ chỉ hi vọng con không phải chịu khổ."

Khúc Hi Chi lại một lần trầm mặc.

"Nếu con không nỗ lực vậy, thì hai đứa nhất định phải làm sao cho mẹ phục đi chứ!" Doãn Quân vỗ vỗ vai cô, từ ghế ngồi đứng lên, "Tốt nhất là đợi đến lễ Giáng Sinh, nếu mẹ cảm thấy còn có thể đặt hi vọng vào con bé, mẹ sẽ để nó tới đón con, tiện thể để cục trưởng Mã điều tra rõ chuyện của Lâm Minh Linh làm quà tặng hai đứa. Nếu lễ Giáng Sinh này, con bé không tìm đến, thì con phải về một mình thôi."

Bên kia đại dương.

Tiếng gió rít gào cùng tiếng mưa rơi quý mị bao trùm cả thành phố, Cố Hi Chi đứng trong đại sảnh sân bay liên tục gọi cùng một số điện thoại, không để ý vật áo đã bị nước mưa thấm ướt.

Đã sắp tới giờ cất cánh, Đường Dư đi từ phòng chờ ra tới cửa đại sảnh, thấy Cố Hi Chi vẫn đứng gọi điện thoại, anh vỗ nhẹ vào vai nàng.

"Nếu như cô ta đã không muốn nghe, thì em có gọi nữa cũng vậy thôi."

Cố Hi Chi để điện thoại xuống, quay đầu lại, trán nàng bị nước mưa tạt ướt một góc.

Đường Dư nhìn sắc mặt nàng một chút, lấy chiếc khăn tay từ trong túi bộ âu phục màu đen ra, nhẹ nhàng lau nước mưa trên trán nàng, đồng thời che khuất tầm nhìn của nàng.

"Đừng nhìn tôi như vậy."

*****

Yêu, chia tay, kết hôn, ly hôn.

Tin tức về giới giải trí thường chỉ có một dạng giống nhau, nhưng bên trong có nhiều chuyện phức tạp tới nỗi không thể lý giải, nhiều kết cục không thể tưởng tượng nổi.

Quần chúng muốn chúc phúc cho hai loại tình cảm, một là tình yêu trong sáng của đôi trai tài gái sắc, loại kia là ghép đôi bù ra mà thành thật.

Các bài báo mới ra hôm nay đồng loạt đưa tin về scandal hẹn hò của Cố Hi Chi và Đường Dư.

"Không phải lúc quay "Vong xuyên" bọn họ đã dính scandal rồi sao? Tôi thấy Lục Yêu cùng Ngọc Bách đúng là được ông trời tác hợp đó."

"Bọn họ rất đẹp đôi, lần này bị bắt gặp, xem họ có còn dám chối không, hừ."

"Cư dân mạng trước nay vẫn gắn ghép hai người họ, tôi cảm thấy scandal lần này là thật rồi."

... ..

Trên trang nhất của một tờ báo mới, nam nữ nhân vật chính trong tấm hình chụp ở phi trường rõ ràng là Cố Hi Chi và Đường Dư. Đây có lẽ là ảnh chụp ngẫu nhiên nên thoát nhìn có chút không rõ nét, nhưng ai nhìn vào cũng có thể xác định đó là Cố Hi Chi và Đường Dư, hơn nữa hai người còn trao nhau ánh nhìn vô cùng thân mật.

Nhà họ Khúc.

Bây giờ hai mươi phút sáng, Tiểu Vũ đẹp xong chén đĩa, bung sữa tươi cùng mấy tờ báo mới đặt trên bàn ăn, rõ là tin tức trên báo khiến Doãn Quân để sữa qua một bên, chuyên tâm đọc báo. Bây giờ rười, tài xế đỗ xe bên ngoài biệt thự, Doãn Quân nhìn ly sữa bên tay, lúc này mới đặt tờ báo xuống, cảm ảo khoác bước ra cửa.

Tiểu Vũ quay lại dọn dẹp bàn ăn, sững sốt khi nhìn thấy ly sữa còn y nguyên, lát sau liền cho nó vào bồn rửa.

Là tòa soạn lâu năm, Truyền Thông Thời Đại đã đưa tin vô số scandal của người nổi tiếng, nhưng chưa bao giờ cả tòa soạn lại vui mừng vì một scandal như hiện tại.

Biên tập đang đau đầu tìm nhân vật cho số báo sắp ra, lại may mắn đúng lúc Đường Dư cùng Cố Hi Chi chủ động xuất hiện sau hai năm, làm cho cả đội ngũ tòa soạn như được hồi sinh.

Hết thấy mọi chuyện thoát nhìn vô cùng thuận lợi, ngược lại, nhân vật chính lúc này như quả bóng xi hơi.

"Tiểu Cảnh, cậu cứ như vậy sẽ đem lại phiền toái cho mọi người, Hạ Kiều tiểu thư phàn nàn về ca khúc ghi âm lần này đó, cậu muốn phá hủy hết mọi thứ hay sao."

Giọng nói giận dữ của Hạt Hạt như muốn bùng nổ trong không gian u ám. Cố Hi Chi ngồi trên sofa uống nước, vẻ mặt nói cho dễ nghe là bình tĩnh, còn nói khó nghe thì là không có sức sống.

Chín giờ sáng hôm nay, tin lễ đính hôn của Khúc Hi Chi và Trầm Nhã sẽ diễn ra vào Tết Nguyên Đán như bão cát càn quét tất cả mạng lưới truyền thông

trên internet cũng như báo in. Mặc dù đối phương không thuộc giới giải trí, nhưng vì Khúc Hi Chi quá nổi tiếng, tin này nhanh chóng trở thành đề tài được quan tâm hàng đầu.

Thời điểm mọi người bận rộn chúc mừng Khúc Hi Chi, Cố Hi Chi đang tiến hành ghi âm bài hát cuối cùng cho album mới, ghi âm cả ngày nhưng thành quả lại là một mớ hỗn độn, nhân viên làm việc khó tránh khỏi chán nản mệt mỏi.

"Lúc tốt nghiệp đại học, tôi quen một cô bạn gái cực kỳ đáng hận. Buổi tối trước khi chia xa, chúng tôi còn cùng nhau hoạch định tương lai, kết quả lúc tàu chạy thì cô ấy liền gửi tin nhắn đề nghị chia tay. Tôi gọi điện nhắn tin thế nào, cô ấy cũng không thèm để ý, lúc ấy tôi ngồi trên tàu khóc ròng làm cả toa không ai dám bắt chuyện. Tôi hiểu phương thức chia tay này tàn nhẫn đến thế nào, nhưng Tiểu Cảnh à, công việc ra công việc, tình cảm ra tình cảm chứ. Trước đây cậu vứt bỏ tất cả, không lẽ giờ còn muốn như trước, phá hỏng sự nghiệp hay sao? Nếu như cậu và Khúc Hi Chi gặp nhau đúng thời điểm, có lẽ sẽ không có ngày hôm nay, đúng không?"

Hạt Hạt bên cạnh không ngừng động viên, Cố Hi Chi thật lâu sau mới đặt ly nước xuống, đứng lên đi vào phòng thu.

Ai cũng có hai mặt tốt và xấu, khi cần đưa ra lựa chọn, hai mặt này có thể đối chọi quyết liệt gây thương tích khắp người, nhưng rốt cục vẫn không phân thắng bại.

Cuối năm, Cố Hi Chi bị không khí gấp rút mờ hồ đẩy về phía trước, xung quanh là dòng người náo nhiệt, còn bản thân nàng chỉ cảm thấy trống rỗng.

Bắt đầu tháng mười hai với lịch trình dày đặc, trong đó có ba sự kiện nàng cần lưu ý. Đầu tiên là lịch quay phim, thứ hai là tham gia chương trình "Chân Tâm Thoại", sau cùng là mua quà Giáng Sinh.

Gạch chéo sự kiện thứ ba, Cố Hi Chi tiếp tục xem các trang phía sau, khi lật tới Tết Nguyên Đán, nàng đặt tầm mắt trên đó thật lâu.

Một tài nữ nói chờ đợi cùng do dự có lẽ là sát thủ vô hình nguy hiểm nhất trên thế gian. Đôi khi người ta chưa đụng phải bức tường chắn thì còn chưa chịu quay đầu lại, tới bước cuối cùng mới nhận ra hết thảy đều là dối lừa, nhưng thực tế cuộc sống lại không hơn gì một trò đùa.

Bên trong phòng hóa trang, Cố Hi Chi đóng laptop lại, nhìn đồng hồ, lưỡng lự thật lâu mới lấy điện thoại ra lục tìm trong danh bạ.

"Cậu có biết gần đây Khúc Hi Chi ở đâu không?"

"Cậu biết lễ đính hôn của Khúc Hi Chi và Trầm Nhã tổ chức ở chỗ nào không?"

"Gần đây Khúc Hi Chi có liên lạc với cậu không?"

... ..

Một vấn đề, một tâm nguyện, một đáp án.

Rốt cục không thể gọi cho một ai trong danh bạ được nữa, Cố Hi Chi tuyệt vọng, lấy di động ra bấm một dãy số.

"Tôi muốn biết Khúc Hi Chi ở đâu, ra giá đi."

Con người là mất xích cuối cùng trong chuỗi thức ăn, là những động vật thông minh nhất, nhưng lại không thể giải quyết đúng đắn mọi thứ.

Khi tiếng chuông vang lên, bạn buộc phải dừng bút, dù có tìm ra đáp án của bài toán hay chưa, nhưng tình cảm con người lại không có bất kỳ thời hạn nào.

Sao giăng đầy trời đêm Florence, ánh đèn điện trên nhà thờ lớn chiếu sáng khắp phố phường náo nhiệt.

Phím đàn đen trắng lần lượt dẹt nên bản nhạc, âm Đô thứ xuyên qua những con hẻm nhỏ và dòng sông Arnaud phẳng lặng, trôi cả vào những cánh đồng ở xa.

"Khi còn nhỏ, tôi rất thích một bạn nữ cùng lớp, cô ấy rất đẹp, em và cô ấy giống nhau ở chỗ cả hai đều tỏa sáng như những ngôi sao."

Thanh âm Trầm Nhã hòa cùng tiếng đàn dương cầm, vào một đêm gần lễ Noel, nghe êm tai như một bài thánh vịnh.

Anh đứng sau lưng Khúc Hi Chi, tầm mắt rơi trên cửa sổ ngập tràn hoa bách hợp xinh đẹp, một thân tây trang màu đen thoát nhìn vô cùng trang trọng và nam tính.

"Tôi theo đuổi cô ấy suốt một năm, sau đó chúng tôi hẹn hò một năm. Trong hai năm đó, bất kể tôi có ở bên cô ấy hay không, chưa khi nào quá một tuần mà không có thư tình gửi tới cho cô ấy."

"Sau một năm, cô ấy đề nghị chia tay, lý do rất đơn giản, có một nam sinh mỗi sáng đều mua điểm tâm cho cô ấy, những ngày tuyết rơi mùa hạ thì chuẩn bị ô, trời đột nhiên trở lạnh thì nhắc cô ấy mặc thêm quần áo, anh ta kiên trì hai năm, cuối cùng cũng làm cô ấy cảm động."

"Lúc chia tay, nam sinh kia có nói với tôi một câu, đến giờ tôi vẫn còn nhớ."

"Anh ta nói, phụ nữ xinh đẹp phải được nâng niu trong lòng bàn tay, không chỉ vì phái nữ bẩm sinh yếu đuối nhạy cảm, mà còn vì từ nhỏ họ đã được nhiều người theo đuổi. Nếu như có người đối xử tốt với họ hơn cậu, thì trước sau các cậu cũng chia tay, bởi vì công chúa chính là công chúa, họ sẽ không giống các nữ sinh tầm thường, cả đời chỉ biết phó thác cho một người."

"Sau lần đó, tôi toàn tâm toàn ý chiều chuộng bạn gái, tới giờ đã trở thành một loại quy tắc, vĩnh viễn không gây gổ với phụ nữ. Cô ấy giận, tôi sẽ là người xin lỗi trước, cô ấy muốn ăn gì, tôi có thể rời giường lúc ba giờ sáng chạy đi mua, cô ấy ghét gì, tôi lập tức ghi chép vào laptop."

Nốt nhạc phát ra từ phím đàn nối tiếp nhau như dòng chảy, giai điệu chậm tới nỗi có thể ví như sợi tơ kéo dài dây dưa không dứt. Dưới ánh đèn, sống lưng Khúc Hi Chi ngay ngắn thẳng tắp, tựa như cây cổ thụ cao ngất hướng lên trời.

"Dĩ nhiên." Trầm Nhã lấy ra một cái hộp nhỏ màu vàng kim, đặt trên dương cầm, "Tôi vĩnh viễn không quên kỷ niệm một ngày đặc biệt nào."

Âm thanh từ đàn piano đột nhiên tắt hẳn, Khúc Hi Chi ngẩng đầu nhìn anh, yên lặng không nói.

Trầm Nhã nhìn cô nói, "Em sẽ trở thành công chúa của tôi, còn cô ta chỉ khiến em ngày càng mệt mỏi thôi."

Khúc Hi Chi nhìn anh một lát, từ bên cạnh cây đàn đứng lên, cầm áo khoác đi thẳng ra ngoài cửa.

Gia nhân đang trang trí cây thông Noel thấy Khúc Hi Chi bước ra, lập tức chặn cô lại, "Khúc tiểu thư, cô đi đâu?"

"Về nước."

"Nhưng ngày kia mới là lễ Giáng Sinh, Doãn phu nhân còn chưa gọi điện đến."

"Nói bà ấy tôi không đợi được nữa, chấp nhận hay không thì tùy, đây là quyết định của tôi."

"Nhưng đã chờ lâu như vậy, cô kiên nhẫn thêm chút nữa, biết đâu Cố tiểu thư sẽ xuất hiện."

Bước chân Khúc Hi Chi dừng lại trên đường phố Florence, xung quanh cô người qua kẻ lại phi thường náo nhiệt, cây thông Noel dọc đường mang đầy hơi thở ngày lễ, cô ngẩng đầu lên nhìn trời cao, thanh âm bình tĩnh rõ ràng, "Em ấy tìm tới chứng tỏ em ấy rất thích mình, không tìm tới chẳng qua là vì ít thích mình hơn một chút thôi, nhưng chung quy lại, em ấy vẫn thích mình."

"Khúc tiểu thư..." Gia nhân nhìn theo bóng lưng dần biến mất trong bóng đêm, nhẹ nhàng thở dài.

Trầm Nhã đứng trên thềm đá chậm rãi nói, "Cô ấy thật đáng thương, ngay cả dũng khí đối mặt với lời cầu hôn của tôi cũng không có."

"Trầm Nhã tiên sinh..." Gia nhân quay đầu lại nhìn Trầm Nhã một chút, lại buông một tiếng thở dài.

Sự thâm nhập của văn hóa phương Tây khiến không khí lễ Giáng Sinh trong nước những năm gần đây vô cùng náo nhiệt. Tháng mười hai, nhiều nơi trong thành phố đón đợt tuyết đầu, tuyết rơi liên tục mấy ngày làm cho Cố Hi Chi mất đi cảm giác mới mẻ phấn khích đối với hiện tượng này.

Ngày hai mươi bốn tháng mười hai, cũng là ngày người phương Tây kỷ niệm đêm Giáng Sinh, do đợt tuyên truyền phim "Hắc bạch vũ" sắp bắt đầu, đoàn phim chấp nhận lời mời tham gia chương trình "Chân tâm thoại" của nhà đài, chỉ thiếu sự xuất hiện của diễn viên chính Khúc Hi Chi, mà quan hệ giữa Cố Hi Chi với Xà Gia chưa đủ thân thiết làm đề tài, do đó, tổ sản xuất mời thêm nhân vật dính scandal với Cố Hi Chi thời gian gần đây – Đường Dur.

Từ hơn ba năm trước, Đường Dur tham gia chương trình "Chân tâm thoại" đã không ngần ngại thừa nhận mình thích Cố Hi Chi. Trong mắt khán giả, anh giống như thiên thần hộ thủ bên cạnh nàng, cũng từ lúc đó, vô số fan hâm mộ bắt đầu chờ mong tin tức cặp kè của hai người. Mặc dù mấy năm sau này bọn họ không thừa nhận, nhưng trong mắt người hâm mộ, họ sớm đã là một đôi.

Hạt Hạt đang xem lại bảng câu hỏi, Cố Hi Chi ngồi ở bàn trang điểm, tuy khoảng cách khá xa, nhưng cô vẫn nghe được lời nàng nói.

"Tham gia cái này là để quảng bá phim mới, không phải đào bới scandal, làm quá chỉ khiến người ta gai mắt, đổi lại mấy câu hỏi này đi."

"Thật là, mấy cái này cũng liên quan ít nhiều đến điện ảnh đó."

...

Phía sau hậu trường, mọi người đều bận rộn, đã tám giờ hai mươi lăm phút tối, Cố Hi Chi trang điểm xong ngồi bên trong lạng lẽ cầm điện thoại, như thể đang đợi tin nhắn quan trọng nào đó.

Bên dưới mặt đất ba mươi mét, gia nhân lấy xe chở Khúc Hi Chi đi qua TV gần đó, cách đường phố náo nhiệt vẫn có thể nhìn thấy tiết mục đang phát trên TV. Khúc Hi Chi ra hiệu dừng xe, gia nhân liền làm theo, nhưng vẫn không nhìn được nói, "Khúc tiểu thư, bây giờ cô thay đổi ý vẫn còn kịp, tôi vẫn chưa báo với Doãn phu nhân chuyện cô về nước, nhưng một khi cô nhìn thấy Cố tiểu thư, mọi chuyện sẽ bị phanh phui."

Khúc Hi Chi ngồi cạnh ghế lái, lẳng lặng nhìn về màn hình TV to lớn, "Chúng ta đợi em ấy lên sóng..." Nói tới đây thì gương mặt Cố Hi Chi xuất hiện trên màn hình, "Em ấy hình như đã gầy đi."

Gia nhân không hề nhìn TV, mặt vẫn nôn nóng.

Chương trình được truyền hình trực tiếp từ trường quay.

"Thân chào quý vị khán giả, thời gian gấp gờ hàng tuần của "Chân tâm thoại" lại đến..."

Người điều khiển chương trình quan sát toàn bộ trường quay, các khách mời đang ngồi trên sân khấu chuẩn bị lên sóng. Hiện trường tối dần, sau đó xuất hiện bốn ánh đèn chủ đạo làm nổi bật các nghệ sĩ tham gia theo thứ tự là Cố Hi Chi, Xà Gia, nam chính duy nhất trong "Hắc Bạch Vũ" – Thôi Nghiêu, cùng khách mời đặc biệt Đường Dư.

Thời gian đếm ngược tới lúc bắt đầu phát sóng, âm thanh tíc tắc làm mọi người trở nên nghiêm túc. Ngay khi âm thanh kia kết thúc, người chủ trì theo thứ tự đặt câu hỏi cho Xà Gia, trên sân khấu lúc này chỉ mình cô được ánh đèn chiếu sáng.

"Xà Gia tiểu thư, có tin đồn đoàn phim "Hắc Bạch Vũ" lúc đầu có ý định chọn cô cho vai nữ chính, có phải không?"

Thanh âm microphone vang lên trong trường quay, Cố Hi Chi cùng những người khác đều nhìn về phía đồng hồ đo, chờ máy phát hiện nói dối xác nhận đáp án đúng – sai.

Để cho người xem thêm tin tưởng đồng thời biết được câu trả lời, tổ làm chương trình không chỉ công khai sóng điện não, mà còn đặc biệt hiển thị số đo trên đồng hồ.

"Không có, lúc ấy đạo diễn Lý chỉ đang cân nhắc thôi."

Câu trả lời hoàn tất, bảng hiển thị thật giả nhanh chóng sáng đèn xanh.

"Người tiếp theo, Cố Hi Chi."

Ánh đèn hướng về phía Cố Hi Chi, nàng chăm chú lắng nghe.

"Cố Hi Chi, có người nói cô ngừng hoạt động giải trí hai năm, vừa trở lại đã được diễn vai nữ chính trong phim của đạo diễn Lý là bởi quy tắc ngầm, có đúng không?"

Câu hỏi nhạy cảm vừa được khơi ra, người xem nhao nhao nhìn về phía Cố Hi Chi, nàng không chút nghĩ ngợi liền đáp, "Không phải như vậy."

Bảng hiển thị nhanh chóng sáng đèn xanh, trong nháy mắt khán giả nhiệt liệt hoan hô.

Đây chính là nguyên nhân mọi người yêu thích chương trình này, họ có thể nhìn vào đó mà hiểu rõ bản chất của một nghệ sĩ.

Ngoài cửa xe, tuyết vẫn rơi, gia nhân bật máy sưởi ở mức cao nhất, chợt nghe tiếng vỗ tay bộc phát mãnh liệt từ phía TV, rốt cục cũng ngẩng đầu lên nhìn về màn hình.

"Thật ra thì Doãn phu nhân rất thích Cố tiểu thư, nhưng phu nhân luôn luôn hành động theo lý trí. Khúc tiểu thư, lần này cô nghe lời tôi, cân nhắc cẩn thận một chút? Dù sao nếu phu nhân không đồng ý chuyện hai người ở chung, về sau cũng rất khó khăn."

Gia nhân nhiều lần đưa ra lời khuyên, nhưng Khúc Hi Chi vẫn lẳng lặng quan sát màn hình TV phía trên, dù tầm nhìn ít nhiều bị cản trở bởi mưa tuyết.

Đối tượng được hỏi trên sân khấu liên tục thay đổi, lần này tới lượt Đường Dư.

"Đường Dư tiền sinh, trước khi đưa ra câu hỏi, tôi muốn nhắc lại một chuyện. Ba năm trước, anh từng tham gia chương trình của chúng tôi, lúc đó anh thừa nhận lỡ mất nhịp tim khi đối diện Cố Hi Chi, câu hỏi chính là, hiện tại anh có còn thích cô ấy như trước hay không?"

Ông kính chiếu thẳng vào gương mặt Đường Dư, dưới ánh đèn, anh hơi hột trả lời, "Thích."

Máy quay di chuyển hướng về bảng hiển thị, đèn xanh sáng lên khiến cho cả trường quay xôn xao.

"Được, câu hỏi tiếp theo, Xà Gia tiểu thư..."

Thanh âm trấn định của người chủ trì được khuếch đại trên đường phố vào đêm đông, Khúc Hi Chi nhìn màu xanh không lồ trên màn hình, sắc mặt an tĩnh không chút gợn sóng.

Gia nhân ngược lại nói, "Doãn phu nhân nhìn thấy điều này còn có thể vui vẻ được sao?"

Lượt hỏi vẫn còn tiếp tục, sau Xà Gia là Cố Hi Chi.

"Xin hỏi Cố Hi Chi, mấy ngày trước, cô cùng Đường Dư bị chụp hình tại phi trường, nhiều khán giả suy đoán hai người đã ở chung, là thật sao?"

Hạt Hạt đứng sau cánh gà nghe được câu hỏi dường như phát điên, "Không phải vừa nãy đã nói họ đổi lại câu hỏi này rồi sao? Hà có gì lại cố tình cường điệu scandal thế kia?"

"Chị Hạt Hạt, thật xin lỗi, vừa rồi anh Vương đem một phần bảng câu hỏi lúc trước đưa cho chị Hạm, chúng tôi cũng mới phát hiện ra."

"Còn không mau đi đổi lại?"

"Đây là chương trình trực tiếp đó chị Hạt Hạt, dù sao cũng phải đợi đến lúc quảng cáo. Huống chi chị cũng đã xem qua bảng câu hỏi kia, dù sao scandal của hai người họ là giả, chị lo lắng làm gì?"

...

Bên trong hậu trường một mảnh hỗn loạn, ngoài sân khấu cũng không khá hơn.

Không biết vì lý do gì, câu hỏi về đề tài quy tắc ngầm vừa rồi Cố Hi Chi dùng cảm trả lời, nhưng đối mặt với vấn đề này, Cố Hi Chi lại lựa chọn sử dụng quyền miễn trả lời duy nhất.

Sau khi nhấn phím miễn trả lời, ánh đèn bao phủ trên người nàng nhanh chóng biến mất, khán giả trong trường quay nhón nháo khó hiểu.

"Vấn đề này mà không dám trả lời? Nhất định có gì mờ ám."

"Ha ha ha, tôi biết hai người đó ở chung mà, còn không chịu thừa nhận!"

...

Luật chơi quyết định hết thảy, người chủ trì tiếp tục đặt câu hỏi, trường quay nhanh chóng yên tĩnh lại. Lúc này gia nhân ngồi trong xe rõ ràng có chút không nhìn được, chân thành nhìn Khúc Hi Chi mà nói, "Khúc tiểu thư... Bọn họ thế nào..."

Lời còn chưa dứt thì Khúc Hi Chi ra hiệu bảo đừng nói nữa.

Việc Cố Hi Chi sử dụng quyền miễn đáp làm mọi người trong trường quay trở nên sốt ruột, không ai còn để ý xem người chủ trì hỏi Thôi Nghiêu cái gì. Lúc ánh đèn quay trở lại trên người Đường Dư, ngay cả giọng nói của người chủ trì cũng tràn đầy phấn khích.

"Đường Dư tiên sinh, lại tới lượt anh." Nhiệt tình lên tiếng chào Đường Dư, người chủ trì nói tiếp, "Chúng ta đều biết Cố tiểu thư ngưng mọi hoạt động giải trí trong vòng hai năm, người hâm mộ cũng được biết trong hai năm đó cô qua Nhật luyện tập. Thời gian gần đây, có người hâm mộ đăng tải hình ảnh hai người ở Nhật, thậm chí còn nói hai người đã đăng ký kết hôn ở Nhật, đây có phải sự thật?"

Do ảnh chụp hai người ở sân bay bị đăng báo, cư dân mạng gần đây đặc biệt quan tâm tới họ, fan cuồng truy lùng dấu vết hai người ở khắp mọi nơi, lại còn lan truyền tin tức bọn họ bí mật kết hôn, mặc dù thoát nhìn cũng không biết là thật hay giả, nhưng vẫn có nhiều người sẵn sàng tin tưởng.

Vậy nên, lúc câu hỏi này được đưa ra, tất cả mọi người đều đặc biệt chú ý.

Ánh đèn bao phủ cả người Đường Dư làm cho khí chất của anh thoát nhìn càng thêm tuấn tú, anh nhìn thẳng vào ống kính, vẻ mặt như cũ không lộ ra chút manh mối.

Bóng tối bao trùm, mọi người ngay lập tức hiểu ra anh vừa dùng đến quyền miễn trả lời.

Việc này so với việc sử dụng quyền miễn đáp của Cố Hi Chi lúc trước còn làm cho cả trường quay nhón nháo hơn, rõ ràng không có bất kỳ đáp án nào, nhưng tiếng hoan hô lại không hề kém phần nhiệt liệt.

Gia nhân ngồi trong xe nhìn tới đoạn này không nhìn được nói, "Cái này nhất định là cố tình dàn dựng để gây hiệu ứng cho chương trình, nếu anh ta trả lời, nhất định sẽ bị máy phát hiện nói dối phanh phui."

Bất luận cô nói gì, Khúc Hi Chi ngồi trên xe không buông một lời, giống như căn bản không nghe thấy lời cô.

Không khí trường quay vì scandal của Cố Hi Chi và Đường Dư mà sôi nổi hẳn lên, bây giờ không còn ai quan tâm tới Xà Gia và Thôi Nghiêu nữa, mỗi khi người chủ trì đặt câu hỏi cho họ, khán giả chỉ hi vọng thời gian trôi nhanh một chút.

Rất cục lượt hỏi lại quay về Cố Hi Chi, như để kéo dài sự hồi hộp, người chủ trì vào giờ phút này không đặt câu hỏi về scandal theo như mong đợi của khán giả.

"Cố Hi Chi." Người chủ trì vừa thấy ánh đèn chiếu xuống liền hỏi, "Nghe nói quan hệ giữa cô và Khúc Hi Chi lúc quay 'Hắc Bạch Vũ' cũng không tệ lắm, vậy cô thích tính cách Khúc Hi Chi hay tính cách nhân vật Văn Tiêu Tiêu nhiều hơn?"

Cố Hi Chi suy nghĩ ít lâu rồi hướng về máy quay đáp, "Tôi rất thích tính cách của Khúc Hi Chi, nhưng lại thích Văn Tiêu Tiêu điềm điềm ít nói hơn."

Bảng hiển thị lần nữa sáng đèn xanh, khán giả lên tiếng vỗ tay, người chủ trì tinh quái bổ sung một câu, "Mọi người chú ý, rất nhanh sẽ đến lượt Đường Dư điềm điềm ít nói."

Trường quay lại được lấp đầy bởi một tràng pháo tay.

Ngày trước, mối quan hệ Cố - Khúc lúc được nhắc tới liền trở thành tiêu điểm của truyền thông, nhưng tới nay vào thời điểm scandal đang ở cao trào, không ai còn quan tâm tới quan hệ của hai người. Tiếng vỗ tay mặc dù vang dội, nhưng không có nhiệt liệt như lúc nhắc đến Đường Dư.

Giờ phút này, người chủ trì chịu áp lực bởi kỳ vọng của người xem, bọn họ mong muốn câu hỏi đặt ra đúng đề tài mà họ quan tâm, vì vậy khi lượt trả lời quay về Đường Dư, người chủ trì khẽ toát mồ hôi.

"Đường Dư tiên sinh."

Giọng nói của người chủ trì một lần nữa vang lên trong bóng tối, chỉ bốn chữ cũng làm cho mọi người nhiệt liệt vỗ tay. Bất đắc dĩ người chủ trì dừng lại vài giây, sau khi tiếng vỗ tay kết thúc mới lên tiếng nói tiếp.

"Xin hỏi."

Ông kính nhanh chóng đặc tả Đường Dư.

Ánh đèn sáng hơn mấy phần.

"Giữa anh và Cố Hi Chi..."

Cố ý kéo dài giọng.

Người xem như muốn ngừng thở.

"Xin hỏi cảm xúc cùng hành động giữa anh và Cố Hi Chi có vượt qua giới hạn tình bạn không?"

Lời ít ý nhiều, cũng là nói lên tiếng lòng của khán giả.

Lần này tựa hồ ngay cả người điều khiển ánh sáng cũng đặc biệt chiếu cố, ánh đèn trên người Đường Dư giúp anh tỏa sáng như một quý tộc phương Tây huyền bí.

Quyền miễn trả lời đã được sử dụng, tất cả mọi người mong đợi đáp án của anh, mà anh cũng chỉ có hai lựa chọn, một là nghiêm túc trả lời chờ đợi kết quả của máy phát hiện nói dối, hai là bỏ của chạy lấy người.

Từ lúc chương trình "Chân tâm thoại" bắt đầu phát sóng tới nay, việc khách mời rời khỏi trường quay trực tiếp không phải không có, đôi lúc người đại diện và khách mời bất đồng ý kiến, khó tránh khỏi kết cục khách mời không muốn trả lời câu hỏi.

Giờ phút này, Đường Dư ở thế cười lưng còng, đang quay trực tiếp, anh không muốn vì lý do cá nhân mà né tránh vấn đề này.

Kim đồng hồ từ từ di chuyển, mọi người vẫn đặt sự chú ý của mình lên người anh, dường như câu trả lời của anh có thể tác động tới cảm xúc của rất nhiều người.

Scandal của hai người đã tồn tại từ lâu, mọi người lúc này chỉ chờ đợi cả hai thừa nhận mà thôi.

Khán giả chờ anh lên tiếng.

Im lặng hồi lâu, Đường Dư nhìn vào ông kính.

Giống như đang phân vân không biết có nên nói hay không, hoặc là không biết nên nói như thế nào, lúc sau anh mới lên tiếng, "Có."

Lần này quy trình trở nên chậm chạp lạ thường, ông kính đặc tả một hồi mới chuyển qua bảng hiển thị, kết quả phản ứng sinh lý cùng trực quan cùng nhau xuất hiện.

Màu xanh bắt mắt sáng lên, trong nháy mắt tiếng hoan hô bùng phát như muốn thiêu đốt cả trường quay.

"Đây chẳng phải là thừa nhận hai người có gì với nhau sao? Khó trách vừa rồi họ đều không dám trả lời! Không chừng chuyện kết hôn là thật rồi!"

"Đúng vậy đúng vậy, người chủ trì hỏi quá hay!"

...

Bên dưới mặt đất ba mươi mét.

Tuyết trắng nhẹ nhàng tung bay theo gió, lớp lớp hạt tuyết tựa hồ che lấp hình ảnh trên ti vi, Khúc Hi Chi nhìn màu xanh trên màn hình hồi lâu, chậm rãi nhìn tới gia nhân.

"Đó là màu xanh hay màu đỏ?"

Gia nhân dường như cũng bị kết quả này làm cho ngây người, nuốt nước bọt vào cổ họng khô khốc mới nói, "Hình như là... Màu xanh."

Khúc Hi Chi trầm mặc một lát, lại ngẩng nhìn đèn trên bảng hiển thị, thanh âm bình tĩnh dị thường, "Vừa rồi người chủ trì hỏi câu gì?"

"Hỏi..." Gia nhân hình như có chút khản trương, "Anh ta hỏi Cố Hi Chi và Đường tiên sinh có vượt quá ranh giới bạn bè hay không, về tình cảm... cùng hành động."

"Sau đó thì sao?"

"Đường tiên sinh trả lời có."

"Sau đó thì sao?"

"Không có khúc sau." Gia nhân mím môi, nhìn về phía cô, "Khúc tiểu thư, chúng ta không nên xem nữa, trở về Florence đi."

"Sau đó dùng quan hệ của bọn họ để thuyết phục mẹ cho phép tôi ở cùng em ấy sao?"

Khúc Hi Chi không thay đổi nét mặt nhìn chăm chăm ra màn đêm trống rỗng ngoài cửa kính xe, con người không di chuyển.

"Nhưng có thể..." Gia nhân nhất thời không biết nói gì, mặc dù cô rất muốn tìm lý do biện bạch cho chuyện này, nhưng lý giải thế nào cũng không thấy thỏa đáng.

Cô chân chừ không nói ra lời, Khúc Hi Chi buộc chặt dây áo khoác lông cừu màu trắng, dưới ánh trắng, các khớp xương trên tay cô hiện ra thật rõ rệt, môi đỏ sậm cùng sắc mặt trắng bệch.

Gia nhân sợ cứng người.

Mặc dù từ trước tới nay cô chỉ làm việc cho Doãn Quân, ít khi tiếp xúc với Khúc Hi Chi, nhưng hình tượng thông minh, phép tắc, xinh đẹp, lạnh lùng sớm đã hình thành trong đầu. Mặc dù lúc này Khúc Hi Chi có tâm trạng không tốt, nhưng sẽ... không... giận chó đánh mèo chứ, tâm trạng vô cùng bất an.

Cô lần đầu nhìn thấy trạng thái giận đến không thể khống chế thân thể như vậy, ánh mắt cô ấy cực kỳ đáng sợ. Mặc dù vẫn đang lạnh cóng vì mưa tuyết, nhưng cô lại cảm thấy ánh mắt của Khúc Hi Chi còn lạnh hơn cả tuyết rơi ngoài xe.

Nó giống như sự im lặng của thân chết, không phải của người thường.

"Khụ.. Khụ..."

Tâm tình vô cùng kích động tựa hồ kéo theo bệnh cũ, gia nhân nhìn Khúc Hi Chi, đưa tay che miệng, ngẩn người rồi lập tức lấy thuốc trong túi xách ra.

"Khúc tiểu thư cô đừng dọa tôi, cô mà xảy ra chuyện sẽ khiến Doãn phu nhân lo lắng."

Chưa kịp lấy viên thuốc ra thì một luồng gió lạnh ủa vào trong xe, gia nhân thấy Khúc Hi Chi mở cửa bước ra, hoảng sợ lập tức mở cửa xe đi theo, "Khúc tiểu thư, cô đi đâu? Cô đừng đi lung tung."

Chín giờ tối, bão tuyết hòa cùng bóng đêm, dường như muốn đục khoét vẻ đẹp của thành phố, gió Bắc gào thét như tiếng khóc bất mãn quấy rầy mọi người. Phía xa, có một người viễn xứ cười lớn không biết đường về, đôi mắt đỏ hồng tựa hồ chất chứa vô số đau thương, bọn họ chăm chú dõi theo, nhìn người ấy từng bước từng bước đi xa, đi về phía bóng đêm tuyệt vọng.

Không ai dám lên tiếng gọi về.

Người ấy giống như mảnh vụn vỡ ra từ một tấm gương đẹp đẽ, cô đơn đến đáng sợ.

Mười giờ tối, Cố Hi Chi kết thúc ghi hình, tiếng chuông điện thoại khiến nàng quên hết mấy câu hỏi vô lý trong chương trình lúc nãy, đi vào phía sau hậu trường. Cố Hi Chi bắt máy, thanh âm của đối phương dường như có thể điều khiển tâm tình của nàng, mỗi một câu đều khiến tâm trạng nàng trở nên khác với thường ngày.

"Florence? Có thể giúp tôi tra ra vị trí cụ thể không?"

"Tôi có thể trả anh nhiều hơn, tiến hành càng nhanh càng tốt."

...

Phía bên kia hậu trường, người phụ nữ cất tiếng khóc thương tâm trong điện thoại của Đường Dư.

"Ba mất rồi..."

"Ông ấy nhắm mắt ra đi."

"Nhấn với Cố tiểu thư, cả nhà chúng ta vĩnh viễn không quên ơn nghĩa này..."

Đối mặt với cái chết, chúng ta đều trở nên nhỏ bé.

Trong vũ trụ rộng lớn này, sinh mạng giống như những ngôi sao, nhiều không đếm xuể, nhưng lúc nào cũng có thể vụt tắt.

Viếng nhà tang lễ xong thì đã quá nửa đêm, mặc dù nhà có tang, nhưng Đường Dur vì an toàn của Cố Hi Chi mà đưa nàng tới tận nhà.

Thấy nàng đi lên lầu, Đường Dur mới chậm chạp rời đi, mà Cố Hi Chi thuận theo sức gió bước đi, một mình lẻ bóng trong đêm tuyết lạnh giá trông cực kỳ cô độc.

Lên lầu, tra chìa khóa, mở cửa. Cố Hi Chi tái diễn động tác thường ngày, tất cả chuyển động vì thực hiện một mình nên nhìn có phần lẻ loi.

Vừa định mở đèn thì có một lực chế trụ cổ tay Cố Hi Chi buộc nàng dừng lại, người lạ vào nhà lúc nửa đêm khiến Cố Hi Chi lập tức hoảng hồn, nhưng mùi nước hoa cùng hơi thở quen thuộc ngay sau đó làm cho nàng vừa mừng vừa sợ.

"Khúc Hi Chi, có phải chị..."

Lời còn chưa dứt thì hai tay nàng đã bị áp chế trên tường, đôi môi bị chiếm đoạt, xâm nhập bừa bãi.

Hành động bất ngờ lúc đầu khiến Cố Hi Chi hoang mang không biết làm gì, áo khoác theo động tác thô bạo rơi xuống một nửa, còn đôi phương lại mang đến cho nàng cảm xúc lạ lẫm, lúc này Cố Hi Chi theo bản năng bắt đầu phản kháng.

"Khúc Hi Chi, chị làm sao vậy? Đây là đang làm gì?" Dùng sức đẩy cô ra, không cho cô đến gần.

Không có tiếng trả lời, tiếp theo là động tác nhẹ nhàng kéo xuống, không có vẻ xâm phạm như trước.

Áo khoác rơi ra, ngay sau đó từ thắt lưng truyền đến một lực mạnh mẽ cứng rắn, Cố Hi Chi gắng sức đẩy tay cô ra.

"Khúc Hi Chi, chị đừng như vậy, tôi ghét thể này."

Đơn giản một chữ ghét tựa hồ làm bùng lên cảm xúc, khí lạnh xâm nhập nửa trên cơ thể, giãy giụa làm cho người ta càng lúc càng đau đớn. Cố Hi Chi vừa lui ra sau vừa đánh vào vai cô, cố gắng thoát khỏi hành vi làm nhục, giọng nói khó chịu nên có chút run rẩy.

"Chị có biết chị đang làm gì không?!"

Đáp lại nàng là động tác hành hạ càng thêm ác liệt.

Áo gần như bị cô xé nát, phần lớn da thịt phơi bày ra ngoài. Cố Hi Chi chịu đựng rét lạnh cùng nhục nhã, lý trí lúc này hoàn toàn bay biến, không thể khống chế mà thốt lên.

"Tôi ghét chị, từ khi tôi về nước tới nay, chị càng ngày càng trở nên khó hiểu, càng ngày càng không giống chị, chị cứ như vậy sẽ khiến tôi không cách nào thích chị được nữa."

"Vậy sao?" Cô rốt cục cũng mở miệng nói chuyện, âm thanh khàn khàn hòa vào bóng đêm, lại nhuộm mấy phần lạnh lẽo châm biếm, "Vậy cũng tốt, hết lòng bồi dưỡng em rồi nhường lại cho người khác, tôi chấp nhận làm công thân."

Đau đớn giãy giụa cùng động tác xâm nhập bên dưới thắt lưng khiến Cố Hi Chi cắn chặt môi, vùng vẫy mãi không xong lại biến thành tuyệt vọng.

Ngoài cửa tuyết rơi nặng hạt, thế giới dường như bị đè nặng, càng lúc nó càng đáng sợ, giống như loại hấp hối khiến người ta hít thở không thông.

Môi Cố Hi Chi run rẩy, mặt đầy nước mắt, "Chị căn bản không phải Khúc Hi Chi trước kia, Khúc Hi Chi đó ở trong lòng tôi đã chết rồi."

Ngon cây bị tuyết bao phủ nặng trĩu gục xuống.

"Cô ta đã chết lâu rồi." Âm thanh trầm khàn, nhẹ bằng như không còn phát ra được nữa.

"Tôi chỉ hận đến giờ mới biết chị ấy đã chết."

Trưởng thành khiến ta nhận ra tình yêu không phải một thứ hễ cố gắng là trọn vẹn, trong tình yêu ta vứt bỏ danh dự, vứt bỏ bản thân, lúc thua hết cho nó mới muộn màng quay đầu bảo vệ mình, bởi vì ta hiểu rằng không gì có thể cứu vãn nó được nữa.

Đêm tuyết lạnh lẽo lại có vô số tiếng chim quên rêu rao từ xa, tiếng hót của chúng mỗi lúc càng thêm cao vút, hết như chút hi vọng còn sót lại trong một đêm chết chóc.

Giống như cô gái tự tin thừa nhận thích tôi buổi đêm hôm ấy.

Một số thứ chỉ dễ trân trọng, giống như thủy triều rút xuống và cánh hoa úa tàn, giống như thời trẻ chóng qua.

Chúng không thể được giữ lại, cũng không thể hồi sinh.

Tiếng mặc quần áo sột soạt thức tỉnh đầu óc dường như đã chết lặng. Cố Hi Chi nằm im trên giường, ánh mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, mặc cho nước theo khóe mắt chảy xuống.

"Chị nhớ cái đêm chúng ta đồng ý quay lại không."

"Lúc đó, tôi đã ảo tưởng có thể cùng chị làm lại từ đầu."

"Quả thật chỉ là ảo tưởng."

"Đúng." Giọng nói không biết là khóc hay cười, "Chúng ta không thể quay lại được đâu." Cô đã đi xa, nhưng thanh âm vẫn phảng phất bên tai nàng.

"Tình cảm của chúng ta vốn chưa hề tồn tại."

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chương 80

Ánh nắng ban mai xuyên qua thành phố, tựa như ánh sáng len lỏi qua khe hở giữa ngón tay của Thượng Đế.

Tại một nhà thờ ở quảng trường phương Tây, các tín đồ đang hát vang bài thánh ca, góp phần tô điểm cho Florence thêm nét mỹ lệ vào sáng sớm. Tháp chuông cổ và mái nhà nóc đỏ ngửa mình đón ánh mặt trời, còn một nửa chìm trong bóng tối.

Bánh xe dừng hẳn gần bờ sông, người ngồi trong xe hướng về Doãn Quân nói, "Không biết Khúc tiểu thư nghĩ sao nữa. Cô ấy chỉ ở đây đợi một đêm, ban đầu còn nói hết lễ Giáng Sinh sẽ đi ngay, nhưng bây giờ Giáng Sinh cũng đã kết thúc rồi."

Doãn Quân lãnh đạm xách túi mở cửa xe, "Ồ đây chờ tôi."

Di tích cổ phản chiếu dưới mặt nước hiện lên ánh sáng vàng nhạt, có lẽ đã được dòng sông êm đềm này tích lũy cả mấy ngàn năm, tiếng chuông ngân bên tai làm người khác cảm nhận được nét đẹp của nền văn hoá phục hưng.

Doãn Quân thừa dịp hóng chút gió dọc bờ sông, bà dừng lại bên cạnh Khúc Hi Chi, lấy điện thoại từ trong túi xách ra đặt bên người cô, "Nó không đến, con cũng hiểu rõ hơn mẹ mà ha!"

Khúc Hi Chi lặng lẽ mà nhìn dãy kiến trúc cổ kéo dài không dứt bên kia sông, tâm trạng u buồn khiến người ta không tìm ra hy vọng.

"Nguyễn Đan sẽ đính hôn, con có ý kiến gì không?"

Khúc Hi Chi không nói gì.

"Người nói dối được phân làm hai loại khác biệt. Một loại được huấn luyện chuyên nghiệp, loại còn lại là dối trá bẩm sinh. Là con hiểu lầm Đường Dư và nó. Tuy hai đứa nó không có quan hệ gì, nhưng con đã hiểu lầm, thậm chí còn làm thương tổn người ta thì phải nói xin lỗi dù đối phương có chịu tha thứ hay không, hiểu chứ?"

Khúc Hi Chi từ đầu đến cuối không hề lên tiếng.

Mấy chục tiếng trước đây.

Đường phố rộng lớn bị tuyết đêm vui lấp, thành thị mịt mờ sương vào buổi sáng. Cố Hi Chi theo thang máy xuống lầu, vừa ra khỏi hành lang thì bị mùi nước hoa quen thuộc níu chân.

Phía sau không có âm thanh, nhưng rõ ràng có hơi thở. Cố Hi Chi đứng ở tại chỗ, không tiến lên cũng không quay đầu lại.

"Gần đây tôi không thể khống chế được tình cảm của mình." Rốt cục người kia cũng nói chuyện, âm thanh vẫn khàn khàn.

"Tôi rất hổ thẹn về việc từng làm với em, nghiệp chướng của tôi quá nặng nề, còn nợ em một câu xin lỗi."

Rất lâu sau đó, Cố Hi Chi mới quay đầu lại, nhưng hành lang đã không còn dấu chân người nữa.

***

Buổi sáng Tết nguyên Đán, thành thị tấp nập, ngựa xe như nước, đài truyền hình đang phát tin mới nhất. Mở cửa sổ ra có thể nhìn thấy thành phố vẫn bị băng tuyết bao phủ, quan sát mọi người từ trên cao, ai cũng đều vội vàng đi lại như loài côn trùng nhỏ bé.

Chuông điện thoại vẫn đang reo, Cố Hi Chi vừa hóa trang xong thì vội vàng tiếp điện thoại, vừa nắm áo khoác vừa nói, "Đặt được vé máy bay rồi hả?"

"Được rồi, tôi lập tức tới ngay."

Một chiếc xe màu đen đợi dưới lầu, nàng vốn tưởng trợ lý tới đón, nào ngờ cửa xe vừa hạ lại thấy Đường Dư xuất hiện bên ghế lái.

"Tại sao lại là anh? Cindy đâu?" Cố Hi Chi mở cửa xe ngồi phía sau.

"Hóa ra ai cũng biết, chỉ mình em không biết." Đường Dư đáp ga, "Cô ấy vừa khám thai xong, ốm nghén dữ quá nên nghỉ làm hai ngày."

"Thế nhưng..." Từ đầu đến cuối đều cảm thấy có gì đó sai sai, Cố Hi Chi định hỏi nhưng vừa quét mắt đã thấy tin tức trên blog. Đầu đề nói về chuyện đính hôn của Khúc Hi Chi vào hôm nay, cô đang thử áo cưới cùng Trầm Nhã. Cố Hi Chi nhìn hồi lâu, sau đó chậm chạp thoát khỏi blog.

Nhìn Cố Hi Chi từ kính chiếu hậu, Đường Dư hỏi, "Sao thế?"

"Không có gì." Cố Hi Chi cắt điện thoại, suy nghĩ một lúc mới hỏi, "Trầm Nhã rất yêu Khúc Hi Chi à?."

"Hôm nay bọn họ đính hôn mà." Đường Dư mỉm cười, "Em nói xem."

Cố Hi Chi cúi đầu, không tiếp tục nói nữa.

Không khí yên tĩnh một lúc, Đường Dư chủ động nói, "Trưa nay em bay qua Pháp hả?"

Cố Hi Chi gật gù, nhưng không lên tiếng.

"Cơ hội lần này rất quý đó. Sức ảnh hưởng của Lorenzo trên thế giới không nhỏ đâu, có cơ hội ra nước ngoài thì nên nắm bắt thật tốt."

Lần này Cố Hi Chi không phản ứng, không biết đang suy nghĩ gì.

Xe phóng nhanh trên đường, lúc chờ đèn xanh, Cố Hi Chi như nghĩ đến gì đó, nàng ngẩng đầu nhìn Đường Dư, "Anh biết bọn họ đính hôn ở đâu không?"

Đường Dư không trả lời ngay, cách một lúc mới nói, "Tiểu Cảnh, không buông bỏ được sao?"

Cố Hi Chi trầm mặc, cúi đầu nhìn sợi dây chuyền mới đổi.

Giảm tốc độ xe lại, Đường Dư chậm rãi nói, "Có một việc vẫn chưa nói cho em biết."

Cố Hi Chi ngẩng đầu.

Đường Dư nói tiếp, "Họ vốn dự định tháng tư đính hôn, nhưng vì em nên mới dời lại đó."

Cố Hi Chi suy nghĩ hồi lâu, vẫn cứ không hiểu ý của anh ta, "Bởi vì tôi?"

Đường Dư nói, "Họ kết hôn vì đã mang thai trước rồi."

Cố Hi Chi nheo mắt, nhìn anh chăm chú, xem ra có chút ngậy đại.

Đường Dư nói tiếp, "Vậy nên em trả hạnh phúc lại cho họ đi."

Mười ngón đan xen có chút phát đau, Cố Hi Chi điều chỉnh lại tâm tư hỗn loạn một chút, bất cẩn chạm trúng vài hồi ức bị lãng quên, sau đó nàng lại chậm rãi ngẩng đầu nhìn Đường Dư.

Đường Dư chỉ nói, "Lấy sự nghiệp làm trọng."

Sắc tuyết khúc xạ ánh sáng mặt trời khá mãnh liệt. Cố Hi Chi che lại cặp mắt đang đau nhức, cảm thấy mắt mình thực sự cay xót, nàng lại dùng khăn tay lau đi.

Đường Dư yên tĩnh lái xe, cũng không nói chuyện.

Hội trường âm nhạc lớn nhất thành phố có diện tích gần hai mươi ngàn mét vuông. Kiến trúc núi rừng ngoại trừ mang lại cảm giác hiện đại, nó còn đem đến hơi thở thiên nhiên tươi mới. Âm nhạc thanh thoát như thể gột rửa mọi tội lỗi, có vẻ vậy mà cây rừng ở nơi đây đặc biệt phát triển.

Đây là nơi Khúc Hi Chi gặp gỡ Trầm Nhã, cũng là chỗ đính hôn hôm nay.

Ánh nắng ấm áp chiếu thẳng xuống, tuyết còn đọng trên ngọn cây cũng dần tan theo nhiệt độ.

Trên dưới nhà họ Khúc bận bịu liên miên vì lễ đính hôn của Khúc Hi Chi. Do chuyên viên trang điểm của Khúc Hi Chi là người nước ngoài nên khi nhìn thấy cô mặc lễ phục liền bị kinh điển không thôi.

"Khúc tiểu thư, cô mặc lễ phục màu trắng thật sự rất đẹp, cứ như tiên nữ vậy. Sau này mặc áo cưới nhất định sẽ đẹp kinh hồn luôn."

Khúc Hi Chi nhìn gương, nụ cười trên mặt cứng ngắt do lễ tiết quá đà. Nhưng khi chuyên gia trang điểm vừa quay người lại, thì nụ cười trên mặt cô lập tức như tuyết hoà vào ánh mặt trời, hoàn toàn biến mất.

Khúc Úc đi ngang qua phòng hóa trang, quét mắt thấy Khúc Hi Chi đang vô cảm nhìn vào gương, cô liền gõ cửa.

"Này, đính hôn rồi mà, cười cái đi em gái."

Khúc Hi Chi nhìn mái tóc xoăn của cô trong gương, buông hàng mi chết lặng.

Hai giờ sau, tại sân bay.

Thời gian chờ máy bay đặc biệt tẻ nhạt, đồng nghiệp ngồi đầy bên cạnh, nhưng Cố Hi Chi vẫn cứ cầm điện thoại lướt lướt.

Trên Blog đang chuẩn bị trực tiếp buổi đính hôn của Khúc Hi Chi và Trầm Nhã. Do giới truyền thông không rõ tại sao hai người lại không kết hôn trong nước, nhưng nghi thức đính hôn này đã trở thành tin tức rất quan trọng.

Do bạn bè là ngôi sao không nhiều, lướt qua lướt lại mấy lần đều không thấy nhiều tin, mà chỉ toàn xuất hiện hội trường âm nhạc, tựa hồ như muốn nói với mọi người đó là nơi tình yêu bắt đầu.

Mười hai giờ hai mươi, lễ đính hôn đã bắt đầu được một lúc, mà máy bay lại hoãn thêm bốn mươi phút.

Cắt điện thoại di động, Cố Hi Chi định đi toilet, vừa ngẩng đầu lại phát hiện Chung Lâm San đang mặc một chiếc áo khoác ni màu hồng, đầu đội nón lưỡi trai, dưới chân mang một đôi giày cao gót màu đỏ. Nhìn cô nàng chắc phải cao đến cả một mét chín, đang đứng nghiêm trước mặt mình.

Cô tháo kính râm xuống, dung mạo đẹp không góc chết lộ ra ngoài, màu môi đỏ cùng khuôn mặt trắng nõn tô điểm thêm ngũ quan xinh xắn làm nhưc mắt người khác.

"Có thể nói chuyện với cô tí không?" Chung Lâm San nghiêng đầu nhìn nàng.

Cố Hi Chi nhìn cô hồi lâu, nhẹ gật đầu.

Khu cây xanh ở cửa nam sân bay không có người, Cố Hi Chi theo Chung Lâm San đến chỗ khác, ánh mặt trời khiến bóng hai người đổ thật dài. Chung Lâm San vẫn đang nói chuyện, Cố Hi Chi cũng đang nghe.

"Do chuyện của chị em tôi nên Khúc Hi Chi vẫn đang giúp đỡ. Nhưng tôi và chị ấy thật sự chưa từng xảy ra chuyện gì hết. Tuy tôi hay đi cạnh chị ấy, nhưng vẫn không hiểu nổi chị ấy đang nghĩ gì. Có rất nhiều người theo đuổi, nhưng hình như chị ấy mất cảm giác với tình yêu rồi hay sao đó."

Cố Hi Chi lắng lắng nghe cô nói xong, "Có thể là lúc đó chị ấy chưa gặp được người yêu thật sự."

"Chị ấy rất yêu cô." Chung Lâm San dừng bước lại, quay đầu nhìn nàng, "Tuy cô cũng rất đẹp, nhưng tôi không hiểu tại sao chị ấy lại yêu cô đến thế. Thăng thần mà nói, tôi không thích tính cách của cô cho lắm, có thể không đủ tôn trọng, nhưng tôi nói thật."

Cố Hi Chi bình tĩnh tiếp thu lời nói, lại thở dài, "Đều đã qua rồi. Bây giờ, người chị ấy yêu là Trầm Nhã, cũng sắp kết hôn rồi."

"Đây cũng là mục đích tôi tới đây hôm nay đó." Chung Lâm San nhìn đồng hồ, "Lát nữa tôi có chuyện rất quan trọng, không thể tham gia lễ đính hôn của họ được. Nhưng tôi đã lâu không liên lạc với chị ấy, gọi điện thoại cũng không xong, nên vẫn không cách nào biết tại sao chị ấy lại kết hôn." Cô nói tới chỗ này nghiêm túc nhìn nàng, "Nếu chị ấy thật sự kết hôn, các người sẽ tiếc hận cho mà xem. Tôi chỉ muốn biết việc kết hôn có xuất từ chủ ý của chị ấy hay không thôi."

Cố Hi Chi suy nghĩ rất lâu, "Đó là chuyện cần phải làm."

"Là đáp án này sao?!" Chung Lâm San nhún nhún vai, "Lễ đính hôn cũng bắt đầu rất lâu rồi, có lẽ chỉ có thể tiếc hận thôi."

Cố Hi Chi rũ tầm mắt, biểu hiện trở nên mơ hồ.

Sau khi tiễn Chung Lâm San đi thì còn hai mươi phút nữa mới check vé. Người đến người đi khắp sân bay, còn Cố Hi Chi chỉ lặng lẽ đứng nhìn dòng người ở cửa nam sân bay. Tình cờ có người đi qua sẽ liếc mắt nhìn hành vi khác thường của nàng vài cái.

Đã mười hai giờ bốn mươi phút, lễ đính hôn của Khúc Hi Chi rực rỡ như pháo hoa bắn lên không trung. Còn Cố Hi Chi thì sắp sửa bước chân lên cuộc hành trình sự nghiệp. Đường như hai người chưa từng ở chung một quỹ đạo.

Ánh mặt trời rơi lên người nhưng không hề ấm áp. Trái tim âm ỉ như cành cây khô giữa mùa đông u ám. Có vẻ như Cố Hi Chi không hề khổ sở tí nào,

máu thịt hết như người gỗ, ngay cả nước mắt cũng trở nên xa xỉ.

Không biết qua bao lâu, có một bóng tối dần che khuất ánh sáng trước mắt. Cố Hi Chi ngẩng đầu, thấy Đường Dư kéo cổ tay giao cho nàng một chiếc chìa khóa xe.

"Tôi vốn định tiếp tục nghe theo Lâm tiểu thư." Đường Dư thu hồi tay của chính mình, lùi sang một bên đối mặt với Cố Hi Chi, "Nhưng đột nhiên tôi lại cảm thấy nếu tiếp tục như vậy, dù tôi có chiếm được tất cả thì cũng không thể bù đắp nỗi phần nào."

Cố Hi Chi cúi đầu nhìn chìa khóa một lúc, lại ngẩng đầu hướng về anh, không hiểu lắm, "Lâm tiểu thư gì?"

Đường Dư không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn nàng, mãi đến khi mắt Cố Hi Chi ngấn nước mới nói, "Năm đó tôi tiếp cận em, không phải vì thích em, mà là vì Lâm Minh Linh tiểu thư."

Cố Hi Chi nhìn anh không chớp mắt, tựa hồ bị ánh mặt trời hóa thành pho tượng, chỉ có khóe mắt rung động chứng minh nàng còn sống.

"Tại buổi đấu giá từ thiện là bước đầu tiên tiếp cận em. Năm đó, tôi đâu có giàu như vậy, đều do Lâm tiểu thư tài trợ thôi. Tôi biết mục đích của em nhưng vẫn không hiểu rõ lắm."

Nhìn nước mắt của nàng thấm ướt đôi mi, Đường Dư nói tiếp, "Tôi không biết phải giải thích với em như thế nào, cũng chưa bao giờ hy vọng một ngày nào đó em biết được chân tướng sẽ tha thứ cho tôi. Năm đó, tôi rời khỏi Hoa Ngộ để đầu quân công ty tốt hơn, chỉ có thể, trùng hợp lại gặp em thôi."

Anh nhìn mắt nàng, "Lần quay 'Chân tâm thoát', tôi có dùng chút kỹ xảo. Lúc em luôn ở bên cạnh Khúc Hi Chi, tôi cảm thấy em rất vui vẻ. Tôi rất xin lỗi vì đã đem sự hiểu biết đó nói cho Lâm tiểu thư nghe, làm em trở nên không vui." Nói tới chỗ này, lại nở nụ cười, "Đừng để ý lời nói trong miệng tôi, nó chỉ là trò đùa thôi."

Nước mắt đã chảy ra khỏi viền mắt, Cố Hi Chi trầm mặc nhìn anh, nét mặt đầy ưu thương.

Đường Dư lui về phía sau một bước, tách tia sáng chói lóa ra khỏi mắt nàng, "Lần này không chuẩn bị khăn tay cho em rồi, giữa chúng ta vốn dĩ không cần thứ tình cảm ngọt ngào đó. Tôi chỉ hy vọng em hãy quên Khúc Hi Chi mà tôi mô tả đi, bởi vì đó là hình tượng bị bóp méo, không hề chân thực."

Anh nhìn nước mắt của nàng rồi mỉm cười, "Để em khóc vì tôi thì thật là ngại quá. Bây giờ tôi chỉ có một việc muốn nói cho em biết, Khúc Hi Chi từng mắc chứng trầm cảm. Trong năm nay, cô ấy đã chữa nhiều lần suốt bốn, năm tháng trời. Nôn mửa là một trong những triệu chứng của bệnh thôi, không phải mang thai đâu, nên chẳng có cái gì gọi là kết hôn vì lỡ dính bầu đâu." Anh nói tới đây thì nhìn đồng hồ, "Trăm Năm thật sự yêu Khúc Hi Chi đó. Tôi đã đưa chìa khóa cho em rồi, chỉ hy vọng em tranh thủ thời gian." Ngẩng đầu, cúi người, "Chúc em hạnh phúc."

Ánh mặt trời bị bóng lưng kiên cường che khuất, bóng dáng cao gầy mặc vest của người đàn ông khẽ cúi đầu, rồi xoay người, sau đó theo ánh sáng đi càng xa, tiếng bước chân cũng ngày càng nhỏ lại.

Nước mắt tựa hồ bị kết băng, một giọng nữ run rẩy mà yếu ớt chợt vang lên, "Tôi vĩnh viễn không muốn gặp lại anh nữa."

Bóng lưng u tối chỉ dừng lại một giây, thậm chí ngay cả khoảnh khắc cũng chỉ là ảo giác.

Hoàn toàn biến mất ở bên bờ thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 81

Đã một giờ chiều mà giao thông vẫn ứ tắc không thể tả. Cố Hi Chi lái xe vượt qua đoàn người, mấy lần chạy quá tốc độ bị tài xế phía sau mắng chửi.

Người hay xài giờ đây thun sẽ không sợ đi trễ, đáng tiếc thời gian chưa bao giờ chờ ai cả.

Đường đến hội trường không có nhiều phóng viên như trong tưởng tượng, đường cao tốc cũng rất thoáng. Hội trường âm nhạc tọa lạc trên sông trông chừng rất hoa lệ, ba mặt được xây theo kiến trúc kiểu thủy cung, có cây xanh um trái khắp lối vào cả mấy trăm mét, không gian trắng xóa mang phong cách hiện đại, thanh lịch và lãng mạn.

Nhìn dòng siêu xe đậu dài theo nền đá hoa cương vắng lạnh càng khiến Cố Hi Chi bất an.

Tới gần một dãy hàng rào màu trắng, Cố Hi Chi dừng xe ở ven đường. Nàng dự định lại gần thì bị bóng người trên cao làm hết hồn, nhìn kỹ mới phát hiện thật sự có người ngồi trên cây.

Người kia mặc một chiếc áo sơ mi Pháp màu trắng trang trọng, cổ áo gấp khúc đặc biệt tinh tế, cà vạt tơ tằm được in hoa tinh xảo, mã não đen khảm

trên tay áo xa hoa mà cao quý, cả người thoát nhìn có khí chất vô cùng tao nhã.

Sau khi xác định người kia là Trầm Nhã, Cố Hi Chi sửng sốt một lúc. Nàng muốn nói gì đó, nhưng lại thấy anh ta nhắm mắt nên do dự không quyết định. Tình trạng này kéo dài chừng nửa phút, sau đó Trầm Nhã bất ngờ lên tiếng trước.

"Cô ấy đang ở bên trong."

Cố Hi Chi càng cẩn trọng quan sát anh, còn anh thì vẫn ngồi nhắm mắt trên cây, khuôn mặt chìm trong bóng tối, không thấy rõ biểu cảm.

"... Cảm ơn." Cố Hi Chi suy nghĩ hồi lâu cũng chỉ thốt lên được câu này, sau đó cấp tốc chạy vào hội trường.

Cố Hi Chi lướt qua hành lang vào trong khoảng chừng mười thước thì bị lạc. Nàng đi theo bảng hướng dẫn tới lầu hai, bậc thang vàng óng trong đại sảnh không có một bóng người. Ánh mặt trời xuyên qua cửa pha lê chiếu vào, khiến cả căn phòng lấp lánh ánh vàng.

Quay quắt mãi vẫn không tìm được Khúc Hi Chi, Cố Hi Chi có chút nóng lòng đi ra sau hành lang. Khi sắp đến phòng ăn kiểu Tây thì có tiếng đàn dương cầm mờ hồ bay tới, Cố Hi Chi theo âm thanh nhìn ra cửa sổ thủy tinh, tầm mắt chợt ngẩn ngơ.

Ánh mặt trời ngày đông khá mỏng manh, làn mây nhẹ như bông bay qua vạt dầm, non xanh nước biếc lượn quanh. Trong hội trường, quang cảnh rừng cây thưa thớt, cành khô trải dài khiến mùa đông trở nên u ám, chỉ có vài phiến hoa mai góp thêm chút sắc màu cho không gian quạnh quẽ.

Người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi trước chiếc dương cầm màu đen ở đối diện mặt hồ. Bộ lễ phục trắng toát nở rộ như hoa, tia nắng nhỏ xé ra vết nứt đầy ưu thương. Cô quay người về khán đài, sóng lưng thẳng tắp lộ ra nét thanh nhã, thuần khiết hơn bất cứ lúc nào.

Dù không nhìn thấy dung nhan của cô, nhưng bóng lưng thẳng tắp kia vĩnh viễn là thương hiệu có giá trị đặc biệt.

Cố Hi Chi xuống lầu, theo hướng nước chảy gió thổi mà chạy ra khỏi khu ngoại cảnh. Lúc sắp đến gần cô thì nàng bỗng nhiên không dám bước thêm bước nào nữa.

Ánh mặt trời xuyên qua từng tán cây, ánh sáng trắng loang lổ nhiều màu. Cánh hoa rơi tán loạn trên làn váy đang xòe rộng, khúc nhạc bi thương hầu như hòa vào vẻ đẹp mỹ này. Tuy nhiên, đoạn nhạc được lặp đi lặp lại ấy lại khiến người ta có cảm giác ngọt ngào đến nặng nề.

Cố Hi Chi lẳng lặng đứng sau lưng cô, tuy cự ly chỉ có hai mét nhưng lại như cách nhau cả đại dương.

Tiếng đàn của Khúc Hi Chi càng lúc càng buồn tủi, càng lúc càng đau thương.

"Lúc còn nhỏ, mẹ tôi hay nói rằng dòng họ và cha tôi đều là người tài giỏi, họ rất có sức ảnh hưởng trong xã hội này, chỉ cần lời nói hay hành động có chút sai lầm cũng có thể bị truyền thông xấu xé, thậm chí còn bị miệng đời và ngòi bút giết chết."

Tiếng dương cầm dập dềnh thanh thoát, cánh hoa mai nhẹ chập chờn theo đầu gió.

Giọng cô dịu dàng, âm sắc tuyệt đẹp, "Năm tuổi thì tôi theo mẹ học vẽ, học đàn, thư pháp và lễ nghi. Bà nói tôi có gia cảnh hoàn mỹ nên bà có thể cho tôi áo đẹp, cơm ngon và giáo dục tốt nhất. Bà cũng nói hoàn cảnh của tôi từ nhỏ rất tàn khốc. Cuộc sống ép tôi nhất định phải trở thành một người phụ nữ có giáo dưỡng tốt, bạn bè xung quanh cũng thế."

"Lúc ấy, đa số bạn gái bên cạnh tôi đều có gia cảnh như tôi. Họ chỉ cỡ bảy, tám tuổi thôi, nhưng đã ăn ở nhà hàng Tây, khi ăn sẽ trải khăn trên đầu gối và không để phát ra âm thanh. Lúc đối diện với bạn bè và người lạ, họ sẽ lễ phép mỉm cười. Các cô gái ấy đều là Tiểu công chúa, nhưng lại không hề nói chuyện lớn tiếng, cũng không được phẫn nộ hay nổi nóng, vì họ được dạy cách kiềm chế bản thân. Những cô gái này luôn phải mang cái nhân như thế."

"Mẹ tôi - Doãn Quân, là một người phụ nữ vô cùng mạnh mẽ. Chị của bà trời sinh quậy phá, từng bị bà nội quở trách có đức hạnh bại hoại, nên bà ấy càng nghiêm khắc với tôi hơn."

"Từ nhỏ, bà ấy đã sắp xếp cho tôi học múa balê, không phải vì vũ đạo, mà là nó có thể tôn lên dáng dấp tao nhã. Trong mắt bà ấy, dù mặc quần áo gọn gàng đến đâu hay chân có bị thương đi nữa thì cũng phải mang giày cao gót. Dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, nhất định phải giữ dáng vẻ ung dung, thanh lịch."

"Bà ấy rất nghiêm khắc, chưa bao giờ dễ dãi với bước đi hay dáng đứng, cách ăn uống càng có yêu cầu khá cao. Với bà, chỉ cần có trường bối ngồi cùng bàn ăn cơm, dù họ có tán gẫu lâu cỡ nào, tôi cũng không được bỏ đi trước. Với bà, tôi phải am hiểu nghệ thuật, thời trang, kinh tế, thậm chí cả chính trị, để có thể xã giao với bất kỳ vấn đề nào. Với bà, rượu khác nhau phải chứa trong ly khác nhau, tư thế cầm ly và cách rót rượu tuyệt đối không thể phạm sai lầm."

"Tuy tôi không thích cách giáo dục của bà, nhưng sống dưới hoàn cảnh như vậy, dù có chút khổ cực, song tôi cũng đã quen dần với những hình thức lễ nghi vốn không hề liên quan tới bản tính của tôi mất rồi."

"Với phương pháp giáo dục nghiêm khắc của bà, tôi đã dần học được cách đi đứng hoàn mỹ, cách cư xử lễ phép mà lại không mất đi nụ cười thân thiện, cách khống chế tâm tình của bản thân, cách tạo ấn tượng ban đầu cho người khác. Lúc đối mặt với lời khen thực nữ, tôi càng cảm thấy vô cảm, linh hồn mình thật giả tạo."

"Suốt một quãng thời gian rất dài, tôi cảm thấy phụ nữ nhất định phải đoan trang và khéo léo như thế. Mãi đến khi chuyển trường, đọc sách và tiếp xúc

với nhiều cô gái khác nhau, tôi mới phát hiện nụ cười của họ tràn ngập cảm xúc."

"Lúc tôi mười tuổi, nhân lễ kỷ niệm thành lập trường, nhà trường mời rất nhiều người nổi tiếng. Mẹ em và mẹ tôi ngồi chung một nhóm, về sau tôi mới biết hai người từng là bạn học. Ngày đó, mẹ tôi đem rất nhiều hình về, trong đó có hình họ diễn thuyết, tán gẫu, cũng có hình chụp chung bạn học cũ, nhưng một tấm trong số đó khiến tôi khó chịu nhất là hình bà ấy chụp cùng hai mẹ con em."

"Mẹ em rất cưng em, do đó, dù đường xá xa xôi và bất tiện nhưng bà vẫn dẫn em theo. Trong tấm hình đó, mẹ em và mẹ tôi đứng dưới tán cây, còn em đứng trước mặt hai người họ, khoe miệng em nhếch cao, tựa như ngoại trừ vui sướng ra thì cái gì cũng không biết. Một cô gái xinh đẹp với nụ cười vui tươi, tự tại như vậy làm người ta ganh tỵ ước ao. Mẹ tôi thấy tôi nhìn chằm chằm tấm hình ấy liền nói cho tôi biết cô bé trong hình cũng tên là Hi Chi, nhưng là họ Cố."

"Có thể em rất khó hiểu, nhưng cảm giác đầu tiên của tôi ngay lúc đó là: tại sao tên của chúng ta giống hệt nhau nhưng cuộc đời lại khác biệt lớn như vậy. Em cười tươi như nắng sáng, còn tôi thì lại xấu xí và ngập tràn nỗi buồn. Người tên Hi Chi ấy cũng có thể cười rất sung sướng, nhưng tại sao tôi lại không như thế."

"Tên của em là một điều đáng sợ với tôi. Suốt mùa hè năm mười tuổi ấy, tôi vui đùa trong phòng học đàn, nhưng chỉ cần ngừng đầu nhìn em trong tấm hình kia thì tôi sẽ khóc, khóc xong rồi lại học tiếp. Tôi nghĩ... khi đó, em là ước mơ của tôi."

"Có lẽ do tính cách của tôi dần biến đổi, và bắt đầu hâm mộ người giống em. Sau này, tôi chú ý tới người duy nhất có thể thay thế tôi - Lâm Minh Linh. Khi đó, tôi ngây thơ cho rằng bản thân có thể cải lại yêu cầu của trường bồi. Cô ấy kỳ thực là một người rất dũng cảm và đơn giản. Vậy nên năm mười bốn đến mười lăm tuổi, tôi đã nuôi dưỡng một sai lầm to lớn, chính là nghĩ trăm phương ngàn kế để bảo vệ cô ấy."

"Đáng tiếc, càng trưởng thành càng khiến người ta hiểu rõ nhiều đạo lý. Tôi càng ngày càng thành thực và tôi biết giáo dục tôi có lợi hơn cô ấy nhiều. Năm mười sáu tuổi, tôi dần dần xa lánh cô ấy nhưng cô ấy lại không chịu buông tha, thậm chí mắc chứng cuồng loạn. Mãi đến khi sinh nhật tôi, cô ấy tặng quà nhưng tôi lại không nhận, nên cô ấy chờ tôi suốt cả đêm trước cửa nhà. Sáng hôm sau, lúc tôi chuẩn bị đi học lại phát hiện cô ấy đang ngồi khóc với quần áo xốc xếch."

"Cuộc sống của tôi vốn rất áp lực, gặp phải chuyện như vậy khiến trạng thái tinh thần dần dần kém đi. Tôi rất hổ thẹn khi đối mặt với cô ấy, mặc kệ tôi xin lỗi thế nào đi nữa, cô ấy cũng không chịu tha thứ. Thời gian lâu dài khiến tôi mệt mỏi không thể tả, càng không thể tiếp nhận tình cảm của cô ấy, cuối cùng làm cô ấy phản nộ."

"Thời gian là liều thuốc hay, trải qua một quãng thời gian dài, trong lòng sẽ thanh thản hơn rất nhiều. Năm hai mươi tuổi, nhìn thấy em trên phương tiện truyền thông, cuộc sống của tôi lại có rất nhiều màu sắc. Khi đó, tôi đánh liều xem em là thế giới khác của tôi. Tôi sưu tập tất cả tư liệu liên quan đến em, nhìn em trưởng thành, chứng kiến em hẹn hò với nam sinh, phát hiện em quen người không xứng thì tôi lại bức thiết muốn kéo em ra khỏi vùng bùn ấy. Khi đó, tôi chỉ cho rằng em là một thế giới khác của tôi thôi. Em giống như bản thân tôi vậy, tôi muốn bảo vệ em, muốn liều mình giúp đỡ em, muốn vĩnh viễn được nắm giữ, cũng là vì bản thân tôi. Khi đó, tôi chỉ muốn tiếp cận em, đối xử tốt với em, muốn duy trì bản tính của em. Có lẽ đó là một dạng bệnh tâm lý, tôi muốn bồi thường cho bản thân, không liên quan gì tới em cả."

"Tôi không dám nhắc tới bệnh trạng của mình, thậm chí chưa bao giờ dám nói cho em biết tôi thích em nhiều đến đâu. Thời gian càng lâu, tôi càng phát hiện em và tôi xưa nay đều là hai cá thể cô đơn. Tôi không có cách nào điều khiển được tư duy và hành động của em, không có cách nào làm em thích lại tôi, càng không có cách nào khiến em mãi mãi không rời bỏ tôi, nhưng tôi vẫn luôn muốn bảo vệ em, thậm chí không thể tưởng tượng được cảnh em biến mất khỏi tôi."

"Tôi ăn chay vì tôi tin tội nghiệt tồn tại. Kỳ thực tôi rất sợ tội nghiệt. Thời điểm tìm Bạc Nhất Thanh thì tôi đã mơ hồ nghĩ tới hậu quả rồi. Nhưng may mắn cũng được, mất cảm giác cũng được, tôi đồng ý xuống Địa ngục. Tôi hy vọng khoảng cách giữa em và tôi sẽ gần nhau hơn nên mới làm chuyện như thế, chỉ tiếc là nó không chỉ chưa hề rút ngắn, trái lại càng đẩy em ra xa hơn."

"Sau khi nghĩ kỹ nguyên nhân em bỏ đi, tôi đã ngộ ra, dù có quay lại một trăm lần đi nữa thì em cũng sẽ lựa chọn lập trường như thế, tôi cũng lý giải được chuyện em không muốn bị người khác mang ra so sánh với tôi."

"Tôi càng ngày càng thấy em xa lạ."

"Em đồng ý quỳ mỗi ngày cầu xin mẹ tôi tha thứ, nhưng lại có thể quyết tâm không nhìn mặt tôi lần nào nữa. Em rõ ràng mang theo nhẫn tôi tặng, nhưng lại có thể quyết tuyệt ra đi hơn tám trăm ngày đêm. Tôi không biết tại sao mình lại ăn không ngon, ngủ không yên khi nhìn thấy em nói chuyện cùng Đường Dur, nhưng em biết tôi ở chung Chung Lâm San mà lại có thể không có chút phản ứng nào. Tôi không biết tại sao em lại do dự trước tình cảm của tôi, không biết tại sao em lại khoan dung tất cả hành động của tôi. Tôi luôn cảm nhận được em vẫn còn yêu tôi, lại thường xuyên cảm thấy đó chỉ là do tôi tưởng bở."

"Diễn viên muốn phá bỏ hình tượng để khán giả nhận ra mình lần nữa bằng cách đóng vai đồng tính. Thời gian dài đằng đẳng khiến tôi biết tôi không thể chờ em chủ động trở về được, nên tôi tìm đủ mọi cách xe chỉ luôn kim. Nhưng tôi chỉ có thể dựa vào quan hệ để quan sát em và vị trí của chiếc nhẫn càng ngày càng gần, rốt cục có một ngày em xuất hiện bên cạnh tôi, nhưng cũng không phải tự tìm đến tôi."

"Hôm tiệc sinh nhật của Chung Lâm San, tôi không có uống nhiều. Tôi biết em không phải đến tìm tôi, nhưng tôi lại không muốn thừa nhận điều đó. Tiếc thay, tôi chỉ có thể thông qua Lý Tư Gia Lệ dụ em lên lầu."

"Những câu nói kia, thật thật giả giả, đa số là nói cho em nghe. Tôi đã chờ hơn tám trăm ngày, tôi không muốn dễ dàng mất đi một cái ôm như thế."

"Có lẽ do quá bất an khiến tôi lo sợ được mất. Tôi không thể tưởng tượng được là em lại bỏ tôi đi thêm một lần nữa. Tôi không thể tưởng tượng được là

tôi có nín kéo thế nào cũng không khiến em quay đầu lại. Vì lẽ đó, mặc dù đêm ấy em đồng ý làm lại từ đầu với tôi, nhưng tôi không hề có chút cảm giác vui mừng gì cả."

"Có lúc, đối với chuyện càng quan tâm thì trái lại càng không dám nhắc tới cùng."

"Tôi rất hồ thẹn khi làm vậy với em. Kẻ mắc bệnh điên loạn ấy cũng là tôi. Từ lâu, tôi đã không đòi hỏi được tha thứ, càng không muốn căn bệnh mệt mỏi này xen vào tình cảm. Đính hôn cũng được, kết hôn cũng được, đối với tôi mà nói thì từ lâu đã không còn quan trọng nữa."

"Bốn năm trôi qua rất nhanh. Bất luận là sinh nhật Chung Lâm San hay mấy ngày trước lễ Giáng Sinh, tôi đều thấp thỏm lo âu và chờ đợi. Tôi vốn tưởng rằng lần này tôi có thể giải thoát, nhưng cuối cùng tôi lại lâm vào nhiều vấn đề hơn."

"Em biết không? Trước lễ đính hôn, Lâm Minh Linh có đến tìm tôi."

"Cô ấy nói em sẽ đến, nhưng nhất định là sau khi hôn lễ kết thúc. Cô ấy nói cho tôi nghe lý do em không đến."

"Cô ấy rất đáng sợ, nhưng tôi vẫn muốn chờ một chút. Chờ Cố Hi Chi cho tôi một bóng lưng dừng cảm để tôi có thể cắt giấu thật kỹ."

"Có thể rốt cuộc vẫn bị cô ấy nói trúng rồi, tình cảm của chúng ta quá yếu đuối đến nỗi không đỡ nổi một đòn. Quay đầu lại nhìn thì giống như chuyện cười, đây là thất bại lớn nhất của tôi, cũng sẽ là tiếc nuối của em."

"Như vậy cũng được, chỉ ít tôi có thể biết được từ bỏ là lối thoát duy nhất khiến chúng ta hạnh phúc."

"Hay có khi lần đầu tiên nhìn thấy em, chút tình cảm đó chính là sai lầm. Yêu thích lâu như thế, truy đuổi lâu như vậy, chờ đợi cũng rất lâu rồi. Đến hiện tại, rốt cục có cam tâm với kết thúc thất bại này không?!"

Tiếng Piano dừng lại, sóng lưng thẳng tắp của Khúc Hi Chi dần dần hạ xuống thư giãn, đã không còn nghe thấy âm thanh gì nữa.

"Cố Hi Chi, chúng ta..."

Ánh mặt trời xuyên qua cành hoa, thấp thoáng rơi trên tà váy trắng. Hoa mai nơi đầu cành dập dềnh đón gió mới, sinh vật nào có sức sống quá mạnh mẽ thì sinh mệnh càng nhanh chóng lụi tàn.

Cố Hi Chi nhìn chiếc bóng mờ hồ đang dần ngã xuống, như là sợ hãi cực độ, cả người nàng đều run rẩy, thậm chí không dám đi về phía trước nửa bước.

Xa xa, sương mù bao phủ cả núi rừng, hơi nước mờ mờ, khói nóng lượn lờ che khuất xung quanh.

Chiếc bóng mờ hồ ngã lên cánh hoa, mắt môi đóng chặt, sắc mặt an bình.

Cánh hoa thưa thớt rơi trên khuôn mặt trắng nõn của cô, phát ra ánh sáng tuyệt diệu, nhưng lông mi uơn ướn ấy càng thêm cô đơn, tĩnh mịch.

Lông mi cô dài như vàng trắng khuyết, đôi môi đỏ mọng làm sắc mặt gần như đẹp kinh hồn.

Cô vẫn luôn xinh đẹp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 82

Editor: Zoe

Beta: Gaasu Noo

*****

Ở Nam Mỹ, có một loài bướm sờ hữu đôi cánh trong suốt cư ngụ tại những khu rừng nhiệt đới ẩm ướt. Tên của chúng là bướm cánh gương, do đặc điểm trong suốt không màu của những đôi cánh, đáng vẻ thoát nhìn vô cùng thơ mộng. Tôi thích động vật biết bay, càng thích những loài vừa biết bay lại vừa xinh xắn. Nếu như có thể đứng nhất trong kỳ thi Anh văn giữa kỳ sắp tới, tôi có thể xin ba dắt mình đến Nam Mỹ. Nhưng các bạn nữ trong lớp đều giỏi tiếng Anh thế kia, làm sao tôi có thể đứng nhất chứ! Nay, Khúc Hi Chi, nghỉ lại đi. Dù có đứng nhất thì ba cũng không đòi nào cho mình đi Nam Mỹ đâu, mơ đi cưng!

Mở cuốn nhật ký của Khúc Hi Chi ra, những hàng chữ ngay ngắn lần lượt phủ kín những trang giấy hoa văn. Tùy tiện lật hai trang thì nghe tiếng bước chân tới gần, Cố Hi Chi nhanh chóng đặt cuốn sổ xuống, ngẩng đầu lên liền thấy một ly cà phê hiện ra trước mắt, vội vàng cầm lấy nó.

"Cám ơn dì Doãn."

"Đi vào không bị ai cản lại sao?"

"Vâng." Cố Hi Chi đặt cà phê xuống, có chút bất an nói, "Thật ra, con có gọi điện cho Trần tiên sinh, nhờ ông ấy nói giúp nên mới không bị cản."

"Dì nhớ trước kia lúc con rời đi, dì nói nếu con gặp khó khăn có thể nhờ tiểu Trần giúp một tay, nhưng chỉ giới hạn ba lần." Khẽ nhấp cà phê, tựa vào sofa, "Đây là lần thứ mấy?"

"Lần thứ ba." Nàng nhìn Doãn Quân một chút lại bổ sung, "Lần đầu tiên là khi con ở Nhật không may phát sinh mâu thuẫn với một ca sĩ. Lần thứ hai, thông qua ông ấy mới tra ra thông tin cá nhân, giờ là lần thứ ba."

"Có vẻ như con rất muốn gặp dì." Doãn Quân cầm ly cà phê trong tay, cười mà như không cười nhìn nàng, "Nói đi, là chuyện gì."

Cố Hi Chi né tránh ánh mắt bà một lát, chần chừ hồi lâu mới nhìn về phía bà, "Con muốn gặp Khúc Hi Chi."

"Tim của nó không được khỏe, con gặp chỉ sợ làm bệnh tình nó thêm trầm trọng, huống chi Trầm Nhã đang trông nom nó, giờ con đi gặp nó thì coi sao được?"

Cố Hi Chi bất lực nói, "Chị ấy không yêu Trầm Nhã, đi không nên để hai người họ ở chung, làm vậy chỉ khiến chị ấy ngày càng không vui."

"Dì không ép buộc tụi nó ở chung." Doãn Quân cười nhìn nàng, "Là chính con bé không có ý kiến gì với hôn sự này. Nếu không thì với tính cách của nó, con cho là đi có thể buộc nó kết hôn hay sao?"

Cố Hi Chi dường như đột nhiên không thể phản bác, ngơ ngác nhìn bà không nói lời nào.

Doãn Quân còn nói, "Dì biết đêm Giáng Sinh con có tìm Khúc Hi Chi, vốn dĩ đêm đó dì dự định tìm con, đáng tiếc mọi chuyện lại diễn ra theo chiều hướng này, bây giờ Trầm Nhã đã đính hôn với nó rồi, chuyện của các con thì tự các con giải quyết."

Cố Hi Chi hơi nản lòng, "Con biết đính ước không phải việc tùy tiện, cũng biết gia đình hai bên đều là nhân vật có tiếng tăm, nếu như..."

Doãn Quân ngắt lời nàng, "Chuyện của các con phải do chính các con giải quyết. Tiểu Cố, con hiểu không?"

Cố Hi Chi ngơ ngác nhìn về phía Doãn Quân, thấy vẻ mặt bà không hề đáng sợ, như chợt nghĩ ra điều gì, nàng nhanh chóng đứng lên hướng về phía bà, cúi người chào, "Dì Doãn, cảm ơn dì."

Doãn Quân mỉm cười lần nữa, "Hẹn gặp lại."

Một chiếc xe thể thao từ biệt thự họ Khúc tiến ra, dần di chuyển về trung tâm thành phố. Ngồi trên ghế lái, Cố Hi Chi vừa điều khiển vô lăng vừa tra danh bạ điện thoại, rất lâu sau mới gọi cho một người, "Tìm xem Khúc Hi Chi đang nằm ở bệnh viện nào, nhanh một chút."

Trời đêm thành phố không trăng không sao, gió khô cằn quét khiến ai nấy đều cảm nhận được cái lạnh thấu xương.

Tầng thứ mười ba của bệnh viện, Cố Hi Chi mặc áo khoác nhung đen, đeo khẩu trang, gõ cửa phòng trực, "Cô gì ơi, có thể mở cửa phòng bệnh đầu tiên đây bên trái giúp tôi được không?"

"Mong cô thứ lỗi." Cô y tá trẻ tuổi rất nhanh trả lời, "Phòng bệnh bên đó chỉ có một bệnh nhân, cô ấy đang cần nghỉ ngơi, hơn nữa gia đình cô ấy yêu cầu không để người lạ vào."

"Tôi nghe trong phòng có giọng đàn ông."

"Ý cô là hôn phu của cô ấy sao?" Cô y tá cười rộ lên, "Đó là ngoại lệ."

Chuông điện thoại lúc này reo lên, Cố Hi Chi nhìn y tá nghe điện rồi cầm thẻ phòng ra khóa cửa lại, nàng lui qua bên kia hành lang.

Chín giờ tối, không khí tầng chăm sóc đặc biệt vô cùng yên tĩnh, giả như có người đi qua, bước chân cũng vô cùng nhẹ nhàng.

Năm phút sau, một y tá vội vàng mở cửa phòng trực, gọi điện thoại rồi vội vã rời đi. Cố Hi Chi đứng ở hành lang quan sát cô nàng đến rồi lại đi, lúc lâu sau mới nhận ra cửa phòng trực chưa được đóng lại.

Nhìn trước ngó sau, Cố Hi Chi không chút nghĩ ngợi lên vào phòng trực, vô hiệu hóa hệ thống khóa cửa tự động, ngay sau đó đi tới phòng bệnh của Khúc Hi Chi, quả nhiên, lúc này cửa không hề khóa.

Đứng gần phòng bệnh nghe giọng nói to rõ của Trầm Nhã, Cố Hi Chi ở ngoài cửa lắng nghe chốc lát mới biết anh đang đọc truyện cổ tích, tay nàng đặt ở chốt cửa, tự hỏi không biết có nên mở ra hay không.

Trong phòng bệnh, Trầm Nhã cầm sách ngồi bên cạnh giường bệnh của Khúc Hi Chi, giọng đọc êm tai tựa như chương trình phát thanh chào buổi sáng

trên truyền hình.

"Thỏ trắng nói, con lằng tai nên không nghe được mọi người nói xấu Sói lớn, hơn nữa Sói còn thích vẽ tranh cho con, từ nay về sau, đối với con, Sói lớn là người tốt, không phải người xấu."

"Thỏ mẹ vội vàng nói, con chó kết luận sớm, Sói đang gạt con đó."

"Vừa nghe xong, Thỏ con đã cụp hai tai của mình lại."

Tiếng cửa mở lạch cách vang lên, ngay sau đó giọng của Trầm Nhã ngừng lại. Cố Hi Chi ngó xung quanh một chút rồi ngẩng đầu nhìn về phía Trầm Nhã, lại nhìn đến người bệnh nằm trên giường, nhất thời vì quá bất ngờ mà có chút run sợ.

Khúc Hi Chi nằm đó, mắt được băng kín, mặc dù biết có người mở cửa, nhưng cô không nói gì, cũng không hề cựa quậy.

Trầm Nhã đặt quyển sách xuống, "Là y tá tới ghi danh phòng bệnh, chúng ta tiếp tục."

Khúc Hi Chi trước sau chẳng buồn lên tiếng.

Bộ dáng tiêu tụy khiến Cố Hi Chi chết lặng ở cửa một lúc lâu, Trầm Nhã cầm sách lên đọc tiếp câu chuyện đang dở.

"Thỏ trắng đang cụp tai thì Thỏ mẹ..."

Tiếng gõ cửa ngắt lời anh, Trầm Nhã quay đầu nhìn thấy Cố Hi Chi đang ra hiệu cho mình, anh để sách xuống nói với Khúc Hi Chi, "Tôi ra ngoài một chút, sẽ lập tức trở lại."

Khúc Hi Chi vẫn không nói chuyện.

Trầm Nhã xoay người đi về hướng cửa, sau khi đóng cửa, Cố Hi Chi liền ra hiệu ý bảo đi ra xa.

Hai người đi tới trước cửa sổ, Cố Hi Chi nói trước, "Trầm Nhã tiên sinh, tôi muốn nói mấy câu riêng tư với Khúc Hi Chi, phiền anh tránh mặt một chút được không?"

Trầm Nhã lại khách khí, đáp án không ngoài mong đợi, "Không phải tôi có ý gây khó dễ cho cô, nhưng cô ấy là hôn thê của tôi, còn cô thì lại biến cô ấy ra bộ dạng hiện tại, tôi không yên tâm để cô gặp cô ấy."

Cố Hi Chi lập tức nói, "Anh không đồng ý cũng vô dụng, tôi đã đến đây rồi."

Trầm Nhã nhìn nàng một lát, dần đo lên tiếng, "Thật ra cô có ở đây hay không thì cũng vậy thôi, từ khi tỉnh lại đến giờ, bất kể ai hỏi gì cô ấy cũng không mở miệng đáp. Hiện tại cô ấy còn mắc phải bệnh viêm kết mạc cấp tính, trừ bác sĩ ra, không ai nhìn thấy mắt cô ấy, càng không biết cô ấy đang nghĩ gì. Cô có nói gì chẳng nữa cũng như đàn gảy tai trâu mà thôi."

Cố Hi Chi tựa hồ lơ đãng, rất nhanh nói, "Dù sao thì tôi cũng muốn nói với chị ấy vài lời, Trầm Nhã tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta không ai muốn thấy chị ấy không vui."

Trầm Nhã im lặng chốc lát, nhìn nàng nhẹ gật đầu, "Mười phút sau tôi trở lại trông cô ấy, chỉ lần này thôi."

Cố Hi Chi thậm chí quên cả cảm ơn, không nói hai lời đi về hướng phòng bệnh.

Đẩy cửa ra nhìn thấy Khúc Hi Chi vẫn nằm trên giường như trước, không biết cô đang ngủ hay thức. Cố Hi Chi đóng cửa phòng đi tới cạnh giường, ban đầu có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lúc này nàng không buồn mở miệng, lại thêm không khí tĩnh mịch trầm mặc xung quanh khiến nàng thay đổi chủ ý.

Tay cô đặt bên ngoài chăn, móng tay dài vì nghi thức đính hôn mà được cắt tỉa kỹ càng, sơn màu hồng tươi rồi đặt trên lớp mền trắng nhìn cực kỳ chói mắt.

Cố Hi Chi nhìn tay cô một chút, rồi chậm rãi cầm lấy nó. Nàng định đặt nó vào dưới lớp chăn, nhưng động tác chưa tiến hành được một nửa thì Khúc Hi Chi đã rút tay về, đồng thời nằm hẳn xuống giường. Cố Hi Chi tro mắt nhìn cô nằm vào trong chăn, thật lâu sau mới nói, "Chị nhận ra em?"

Hiển nhiên không ai đáp lại. Khúc Hi Chi nằm trên giường hướng mặt lên trần nhà, mắt bị che kín khiến cho người ta hoàn toàn không nhìn ra được tâm tình của cô.

Cố Hi Chi nhìn cô một lúc, dường như có chút không cam lòng khi bị đối xử lạnh nhạt như vậy. Nàng lại nắm lấy tay cô thêm lần nữa, lần này động tác vô cùng gấp gáp, "Là chị quyết tâm không muốn gặp em, nếu không thì sao Trầm Nhã lại không yên tâm để em vào, đúng không?"

Không có tiếng trả lời, bàn tay bị nắm chặt giờ phút này cũng không thêm ngoay.

Cố Hi Chi nản lòng nói, "Hai ngày nay em rất lo cho chị. Mẹ chị giấu không để cho em gặp chị. Em vất vả lắm mới tìm được tới đây, chị nghe em nói có được không?"

Sự yên tĩnh như nước đọng từ từ lan ra khiến người ta hít thở không thông.

Cố Hi Chi chờ thật lâu cũng không thấy cô có bất cứ động tĩnh gì, nằng nhẹ gật đầu, "Nếu đã như vậy, em sẽ đợi ở đây cho tới khi chị sẵn lòng mở miệng nói chuyện."

Từng giây từng phút trôi qua, thời gian mười phút nhanh chóng kết thúc. Trầm Nhã đẩy cửa ra thì thấy Cố Hi Chi ngẩn người ngồi cạnh giường cầm tay Khúc Hi Chi, anh nhanh chóng gõ cửa một tiếng, "Thời gian không còn sớm, ngày kia cô ấy phải làm phẫu thuật, hiện tại cần nghỉ ngơi."

Cố Hi Chi mặt không biểu tình đáp, "Tôi sẽ không đi."

Trầm Nhã nói, "Nếu cô cứ như vậy, thứ lỗi tôi bắt kính."

Cố Hi Chi làm như không nghe thấy.

Mười phút sau, hai người đàn ông mặc tây trang màu đen xuất hiện trong phòng bệnh, Trầm Nhã cùng hai người bước tới trước giường, dùng giọng cảnh cáo, "Cố tiểu thư, tôi nói với cô lần cuối, người nằm trước mặt cô giờ đã là hôn thê của tôi, cô ấy hiện tại cần được nghỉ ngơi, mời cô lập tức rời đi."

Cố Hi Chi không ngẩng đầu lên, chỉ yên lặng nắm chặt tay Khúc Hi Chi, đôi môi mỏng khẽ mím lại, vẻ mặt thoát nhìn có chút ngưng trọng.

Trầm Nhã liếc nhìn hai người đàn ông mặc đồ đen, một người liền cầm roi tiến lên quát một phát vào tay Cố Hi Chi.

Roi rơi xuống da thịt phát ra âm thanh chói tai, ngay sau đó mu bàn tay Cố Hi Chi bắt đầu đau rát, nằng co người một cái, rất nhanh ngẩng đầu nhìn Trầm Nhã.

Trầm Nhã mặt vô cảm, tiếp tục im lặng.

Cố Hi Chi gật đầu một cái, "Một roi này rất có giá trị, cảm ơn anh đã chủ động rời đi, anh vốn không hiểu chị ấy."

Trầm Nhã nhìn Khúc Hi Chi một lúc, thấy cô vẫn không có động tĩnh, anh quay lại nhìn hai người đàn ông mặc tây trang ý bảo họ lui ra.

Sau khi bọn họ lui ra, Trầm Nhã đi tới bên giường Khúc Hi Chi, nhìn Cố Hi Chi nói, "Cô lo xa rồi, cô ấy có ghét tôi cũng không bằng hận cô. Người không hiểu cô ấy chính là cô, cô ấy đã sớm tuyệt vọng với cô rồi."

Cố Hi Chi nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn anh, "Dù sao tôi cũng sẽ không rời khỏi đây."

"Vậy tôi để cho chính cô hiểu ra làm vậy căn bản là vô dụng." Hướng về phía Khúc Hi Chi nói, "Tôi về trước, sáng sớm mai sẽ trở lại thăm em, em nghỉ ngơi cho thật tốt đi, có vấn đề gì thì cứ gọi người, bọn họ luôn trực ngoài cửa."

Không có bất cứ âm thanh nào đáp lại.

Ánh sáng ngoài cửa lóe lên một cái, rồi ngay lập tức biến mất, tiếng đóng cửa vang lên, Cố Hi Chi nắm chặt tay Khúc Hi Chi, giọng nói yếu ớt nhưng kiên định, "Ngày đó chị nói gì em đều hiểu, em cũng có chuyện muốn nói nhưng giờ không phải lúc. Em sẽ không phụ quãng thời gian chờ đợi của chị, cũng cam tâm tình nguyện chịu đựng đau khổ mà chị từng trải qua."

Không người đáp lời, bên trong phòng bệnh, một người lòng như đại dương tràn đầy, người kia tâm tựa gi sắt khô khan.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 83

Cố Hi Chi vượt qua cả đêm trong lạnh giá. Đến hừng đông, tiếng mở cửa đánh thức người đang nằm ngoài bên giường ngủ, nằng ngẩng đầu nhìn thấy Trầm Nhã xuất hiện ở cửa, Cố Hi Chi bất giác nắm chặt tay Khúc Hi Chi.

"Chóc nữa y tá sẽ tới đây, cô đừng gây trở ngại cho họ, huống hồ cô đã nằm đây suốt đêm rồi, chắc hẳn phải biết làm thế cũng vô dụng thôi. Chờ cô ấy phẫu thuật xong, chúng tôi sẽ đi Italy ngay, cô cũng đừng tìm cô ấy nữa."

Cố Hi Chi nghe anh nói hết lời, tầm mắt chậm rãi rơi vào Khúc Hi Chi.

Tối qua, nằng không ngừng nỗ lực giải thích với cô, mà cô thì từ đầu tới cuối không có chút phản ứng. Sau đó, nằng có cảm giác thất bại, nên mới bỏ mặc cho con buồn ngủ tập kích mình, nhưng vào lúc này, nghe Trầm Nhã nói như vậy, nằng lại cảm thấy không cam lòng.

"Tìm chị ấy hay không không phải do anh quyết định. Các người chỉ mới đính hôn thôi, đừng có ra vẻ có thể thay chị ấy làm chủ mọi việc, nhìn kỳ lắm."

Còn nữa, nếu anh ở đây không gây trở ngại cho y tá, thì tôi đương nhiên cũng vậy."

Trầm Nhã nhẹ nhàng gật đầu, "Tôi ngược lại muốn xem cô có thể kiên trì bao lâu."

Anh vừa dứt lời thì điện thoại rung lên trong túi áo của Cố Hi Chi. Nàng cúi đầu nhìn một chút rồi suy nghĩ một lúc, sau đó đưa tay lấy điện thoại ra nghe, "Alo?"

Hạt Hạt ở đầu bên kia điện thoại gấp gáp giọng chân, "Tiểu Cảnh, cậu làm cái gì vậy hả? Họp đồng mấy chục triệu đó, cậu nói không gấp liền không gấp hả? Cậu muốn đem cả đời sau để bồi thường cho công ty hả? Còn nữa, cậu có biết còn bao nhiêu việc cần hoàn thành không? Rốt cuộc cậu đang ở đâu?"

Cố Hi Chi nhìn đồng hồ, "Ngày mai gọi lại đi, bây giờ không rảnh."

"Sẽ chết người đó!" Hạt Hạt lập tức nói, "Tổng giám đốc Điền và ông chủ lớn bên phía đầu tư đều ở văn phòng chờ cậu. Trong vòng một tiếng, nếu cậu không xuất hiện thì tôi là người đầu tiên bị đuổi việc đó. Tiểu Cảnh, cậu phải biết việc nào nặng, việc nào nhẹ chứ. Tôi thì không quan trọng lắm, quan trọng là cậu định giải nghệ luôn hả?"

Cố Hi Chi trầm mặc chốc lát, "Cậu chờ tôi một chút, tôi đến ngay đây."

Nàng cúp điện thoại, ngẩng đầu lên liếc nhìn Trầm Nhã, lại đứng lên nói bên tai Khúc Hi Chi, "Em sẽ mau chóng trở lại thăm chị, đây là lần cuối cùng, chị nhất định phải chờ em."

Khúc Hi Chi từ đầu tới cuối đều không lên tiếng.

Người sống trên đời có rất nhiều việc thân bất do kỷ. Cố Hi Chi rờn rã cả ngày như pho tượng gỗ bị người ta bày bố. Chín giờ tối, công việc kết thúc, Cố Hi Chi lập tức trở lại bệnh viện Thập Tam Lâu. Tuy nàng cũng đoán được lần thứ hai vào phòng bệnh của Khúc Hi Chi sẽ rất khó, có thể không cần nghĩ tới chuyện đi vào còn tốt hơn.

"Xin lỗi, vị tiểu thư này, bệnh nhân phòng đó đã rời đi từ sáng rồi, tôi cũng không biết đi đâu."

Nhìn cô y tá áy náy nói đủ câu, Cố Hi Chi chỉ lẳng lặng vuốt nhẹ vết thương bị roi đánh trên mu bàn tay, đến nửa ngày không mở miệng nói ra một chữ.

Mười giờ tối, đường phố thành thị lạnh tanh. Cố Hi Chi đậu xe ven đường, ngồi ở chỗ ghế lái, tay cầm điện thoại lẳng lặng chờ đợi. Lát lâu sau, rốt cục cũng có tín hiệu, Cố Hi Chi lập tức nghe máy, song kết quả lại không vừa ý.

Nghe đối phương nói xong, Cố Hi Chi thờ dãi, "Tiếp tục tìm đi, nhất định dốc hết toàn lực, bất luận tìm bao lâu."

Đợi điện thoại bên kia trả lời chắc chắn, Cố Hi Chi lập tức vứt máy qua một bên.

Cuối năm, Cố Hi Chi vẫn còn đang loay hoay và bận rộn với cả đồng công việc, nhưng chỉ cần có chút thời gian là nàng liền lái xe đến trước cổng lớn nhà họ Khúc chờ. Mặc dù nàng vốn không chờ được tung tích cô, nhưng cũng chưa bao giờ hy vọng đi vào căn biệt thự kia.

Đầu năm, xuân đến mang không khí vui vẻ ngập tràn thành phố, bộ phim "Hắc Bạch Vũ" được công chiếu theo dự định. Tháng ngày đoàn tụ biến thành tháng tuyên truyền phim và công tác bận rộn của Cố Hi Chi. Mừng tám đầu năm, mới bốn giờ sáng, Cố Hi Chi vừa nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi, thì tiếng chuông mang theo hy vọng phá hỏng con buồn ngủ của nàng.

"Cái gì? Khúc Hi Chi không ở nội thành?" Cố Hi Chi cảm giấy bút viết lại tin tức, "Anh đọc địa chỉ cho tôi nghe."

Chần chừ không hạ bút, Cố Hi Chi nhanh chóng nói, "Không biết địa chỉ thì gọi cho tôi làm gì?"

Không biết đối phương nói gì, Cố Hi Chi nhất thời nghiêm túc hẳn, "Xác định anh ta mua vé đi Italy vào sáng mai, hai vé?"

Rất nhanh có đáp án, Cố Hi Chi cầm điện thoại, hồi lâu mới chậm rãi trả lời, "Biết rồi." Tiễn tay vứt điện thoại.

Điện thoại bên này vừa dứt, bên kia lại vang lên, Cố Hi Chi mỗi một nhìn đồng hồ, động tác liền thay đổi.

"Tiểu Cảnh." Điện thoại vừa được bắt, Hạt Hạt không biết mệt nhọc dặn dò, "Vừa xác định địa điểm trao giải rồi, tối nay bảy giờ, ở trung tâm văn hóa, Cậu nghỉ ngơi cho thật tốt đi, hai giờ chiều bay."

Cố Hi Chi chỉ là thuận miệng đáp, "Biết rồi."

Đối với điện ảnh trong nước, tuy Kim Đình, Kim Tông hay Kim Đồng thường bị đem ra so sánh, nhưng chất lượng tương đương nhau. Lần này, "Hắc Bạch Vũ" được đề cử giải bộ phim xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, và hai giải diễn viên chính xuất sắc nhất cho hai vai nữ chính có đến bảy đề cử. Khi lễ trao giải chưa bắt đầu, hai nữ chính cùng nhau tranh giải lại trở thành tin tức được truyền thông săn đón nhất. Đáng tiếc là sau con địa chấn đó, Khúc Hi Chi vô cùng khiêm tốn, bất luận là đi tuyên truyền phim hay hoạt động từ thiện đều không nhìn thấy bóng dáng cô đâu, thế nên ai ai cũng đều nhắm toàn bộ mục tiêu vào Cố Hi Chi.

Bốn giờ chiều, Cố Hi Chi ở khách sạn trang điểm, Hạt Hạt mang tới một đồng lớn quần áo và trang sức hàng hiệu được tài trợ. Cố Hi Chi vừa nhìn liền

để ý một bộ dạ phục màu đỏ có phong cách trẻ trung, năng động. Nàng ra hiệu cho Hạt Hạt giữ lại, Hạt Hạt nhìn bộ đồ màu đỏ xa lạ kia một chút, xoắn xuýt một tí rồi cắt bộ đồ hàng hiệu kia đi.

Buổi lễ bắt đầu lúc bảy giờ, khách quý đi thăm dò xong sẽ vào ngồi vào vị trí xếp sẵn. Người được đề cử vai nữ chính xuất sắc nhất - Khúc Hi Chi chưa từng có khái niệm xuất hiện ở đây, điều này cũng làm cho ký giả đợi từ sáng đến giờ cảm thấy thất vọng. Cũng may là bộ phim "Hắc bạch vũ" bị cắt bớt cảnh nóng khi công chiếu trong nước, khiến truyền thông cảm thấy rất tò mò. Cô Hi Chi như bị chôn vùi trong khu phòng vẫn, đúng lúc đạo diễn Lý Tư Gia Lệ và Xà Gia cũng ở đó đỡ lời giúp, nàng mới bớt khó xử.

Giống như dự đoán trên mạng và truyền thông, giải Kim Đồng lần này nhất định sẽ về tay Lý Tư Gia Lệ với bộ phim "Hắc bạch vũ". Do đã từng đoạt nhiều thành tựu từ nước ngoài, nên có rất nhiều đại gia đích thân đến gặp và chúc mừng cho Lý Tư Gia Lệ.

Trong hội trường, Cô Hi Chi ngồi cạnh Lý Tư Gia Lệ. Lúc phát xong danh sách nữ chính và tác phẩm sắp công bố giải thì Lý Tư Gia Lệ bỗng nhiên nói, "Đây là bộ phim cuối cùng của tôi, hy vọng các cô đều có thể thành công."

Buổi lễ khá ồn ào, Cô Hi Chi nghe không được rõ ràng lắm, một lúc sau mới hiểu ý bà nói, nàng liếc mắt lên tiếng, "Chị Gia, với tài văn chương của chị, nếu không làm phim tiếp thì thực sự lãng phí."

"Tôi leo núi như thế, đã bò đến đỉnh cao nhất rồi, phong cảnh có đẹp để đến đâu cũng sẽ không đẹp qua đỉnh núi được. Chi bằng chuyển sang nơi khác để ngắm cảnh thì hay hơn."

Cô Hi Chi gật đầu, "Chúc chị có thể nhìn thấy cảnh sắc đẹp nhất trên một con đường khác."

Lý Tư Gia Lệ xoay đầu lại, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, "Chuẩn bị lãnh thưởng đi, Tần Thi Ngự đẹp nhất phim rồi, cũng sẽ là cảnh sắc đẹp nhất của cô đó."

Cô Hi Chi chỉ cúi đầu nhìn chiếc điện thoại im lìm như chết.

Đủ loại ánh đèn trên sân khấu khiến người ta lóa mắt, hai cặp MC mặc lễ phục trắng đen trang trọng, phong cách hài hước làm hội trường bớt đi không khí nghiêm nghị.

"Chúng ta đều biết, Kim Đồng cho nam chính xuất sắc nhất xưa nay đều là nam thần, vậy giải nữ chính xuất sắc nhất là ai đây?"

Nữ MC trẻ tuổi tươi cười đưa Micro về khán phòng, khán giả không trả lời "Nữ thần" đúng theo dự đoán, mà la lên tên của từng diễn viên được đề cử.

"Hừm, tôi nghe rồi, nghe được rồi." MC trở lại giữa sân khấu, hướng mặt về máy quay mỉm cười, "Xem ra giải nữ chính xuất sắc lần này được cạnh tranh rất kịch liệt. Vậy ai mới là nữ chính xuất sắc nhất đây? Xin đợi ban giám khảo bình chọn định đoạt. Bây giờ, xin trân trọng kính mời tổng giám đốc tập đoàn Phụng Hoàng là Lô Quảng Nghĩa tiên sinh cùng đương kim ảnh hậu Cổ Quân tiểu thư lên tuyên đọc danh sách diễn viên được đề cử giải Kim Đồng."

Ánh đèn cùng âm nhạc nhất thời đẩy bầu không khí lên cao trào, người đàn ông trung niên cùng người đẹp ảnh hậu bước lên trong tiếng vỗ tay của khán phòng. Người phụ nữ bước đi tao nhã bên cạnh sự nâng đỡ của người đàn ông hướng lên sân khấu. Họ tiếp nhận phong thư danh sách rồi đứng nghiêm giữa sân khấu.

Tiếng vỗ tay dần dần giảm đi, hai vị trao giải nhìn danh sách một lúc. Nam sĩ ra hiệu nữ sĩ tuyên đọc, nữ sĩ cũng không vòng vo, hướng mặt về máy quay nói, "Rất vinh hạnh tuyên đọc nữ diễn viên chính xuất sắc nhất đoạt Kim Đồng năm nay. Tôi muốn nói đôi lời, nữ chính này không chỉ là nữ thần trong lòng tôi, hơn nữa còn trùng tên với một ảnh hậu. Cô là diễn viên chính trong phim "Hắc bạch vũ", bộ phim mà cá nhân tôi xem đến ba lần ở rạp..."

Nói tới đây thì tiếng vỗ tay dưới đài đã nuốt chửng âm thanh của cô. Cô nàng dừng một chút mới nói tiếp, "Tôi đã xem đến ba lần ở rạp chiếu phim, và cực yêu thích nhân vật cô đồng. Vừa nãy ở dưới đài, tôi đã đánh cược với ảnh đế Tiêu của chúng ta, tôi nói hai vị Hi Chi này đều diễn quá tốt, rất khó xác định ai tốt hơn ai, chỉ bằng mỗi người chúng ta chọn một người, ai thua sẽ mời com tối."

Ông kính chiếu lên người Tiêu Tịch đang ngồi dưới khán đài, rồi mau chóng trở lại hình ảnh của Cổ Quân.

"Vậy tôi muốn nói." Cổ Quân cười nhìn Tiêu Tịch bên dưới khán đài, "Ảnh đế à, anh thua rồi nhé!"

Màn ảnh dừng lại trên người Tiêu Tịch một lúc. Tiêu Tịch chỉ nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười, khiến người ta đoán không ra đáp án.

"Được, để sớm ăn bữa com của ảnh đế này một chút, tôi cũng không thừa nước đục thả câu." Máy quay lại tập trung trên người Cổ Quân. Cô thả danh sách xuống, về mặt cười vui hướng về ông kính, "Bây giờ tôi tuyên đọc, nữ diễn viên xuất sắc nhất đoạt giải Kim Đồng tối nay thuộc về..."

Ánh đèn tập trung về ba vị diễn viên được đề cử, màn hình lớn được cắt ra làm ba, đặc tả ba người.

Cô Hi Chi như xác định hai diễn viên kia đã thua, về mặt mỉm cười rất điềm đạm.

Lần này, tâm tình nàng thật sự bình tĩnh đến lạ kỳ.

Máy quay trở lại trên người Cổ Quân, tầm mắt của cô không e dè tìm đến chỗ Cô Hi Chi, âm thanh vang dội nói từng chữ rõ ràng, "Hôm nay, cô ấy có mặt ở đây, cô ấy đóng vai Tần Thi Ngự, Cô Hi Chi tiểu thư."

"Cố Hi Chi, Cố Hi Chi tiểu thư, chúc mừng." Nam MC lập tức tiếp lời, vỗ tay, sau đó cả khán phòng cũng bùng nổ tiếng vỗ tay trước nay chưa từng có.

Màn hình lớn đặc tả Cố Hi Chi, tuổi trẻ, tao nhã, tóc ngắn, nàng mặc một chiếc váy đỏ đến đầu gối. Cố Hi Chi ngồi tại chỗ gật đầu, rồi nhanh chóng đứng lên khom người chào, đáp đáp vô cùng thông dong, bình tĩnh.

Nếu chuyện này xảy ra vào ba năm trước, nàng sẽ vô cùng vui mừng đến kích động, nhưng giờ đã là ba năm sau.

Có một nhà văn từng nói: nếu bạn muốn nổi danh sớm, nhưng nó lại đến quá trễ thì vui sướng cũng biến thành hư không.

Khi nhận được một vật mà ta đã chờ đợi quá lâu, thì nó sẽ mất đi hơn nửa đáng về ban đầu.

"Được rồi, Cố Hi Chi tiểu thư, mời lên sân khấu lãnh thưởng."

Trên màn ảnh lớn chiếu một đoạn ngắn trong phim, tiếng nhạc chiến thắng cũng vang lên. Cố Hi Chi ôm hai người bên cạnh, sau đó ra khỏi chỗ ngồi, bước chân đầy sức sống, nhẹ nhàng tiến lên sân khấu.

Cuối cùng thì ánh đèn và máy quay cũng dành cho một mình nàng. Cố Hi Chi nhận chiếc cúp từ tay Cố Quân rồi nói cảm ơn, sau đó MC ra hiệu nàng đi tới trước micro phát biểu cảm nghĩ.

"Cảm ơn Cố Quân tiểu thư đã khen tặng, làm tôi chẳng dám lên sân khấu."

Nàng cất giọng trêu chọc, ra hiệu cho Cố Quân sắp rời đi.

Cố Quân cười, tạo tư thế chiến thắng tặng nàng.

Tiếng vỗ tay dần dần lắng lại, ánh đèn cũng biến đổi góc độ. MC và khách quý lần lượt đi xuống khán đài, ống kính nhắm ngay nhân vật chính trên sân khấu. Dưới ánh đèn lấp lánh, trang dung tình xảo toát lên khí chất của tuổi trẻ.

"Rất vui khi nhận được giải thưởng mà tôi chờ mong đã lâu. Cơ hội này đối với tôi mà nói rất hiếm có, tôi có thể sẽ làm lỡ vài phút của chương trình để nói ít lời tự đáy lòng, nhưng tôi muốn nói chút 'lời khách sáo' trước cái đã".

Nàng cầm cúp trong tay, mỉm cười, nhưng lại rất điềm đạm.

Vào thời điểm như thế này, tựa hồ không ai sợ lãng phí gì cả. Mỗi một câu nàng nói, cả khán phòng sẽ vang lên vô số âm thanh.

Dưới vô số tầm mắt, Cố Hi Chi tập trung hướng về Lý Tư Gia Lệ bên dưới sân khấu, "Cảm ơn đạo diễn Lý Tư Gia Lệ, cảm ơn chị đã chọn tôi vào vai nữ chính trong số nhiều diễn viên, càng cảm ơn chị đã dành vai Tần Thi Ngự cho tôi, một diễn viên đóng phim tốt hay không đều có liên hệ không hề nhỏ với vai diễn. Bốn nữ diễn viên được đề cử đều rất ưu tú, tôi nghĩ giám khảo trao cúp cho tôi không phải vì tôi tốt hơn họ, mà chỉ là nhân vật của tôi có mị lực quá mạnh mẽ. Rất cảm ơn đạo diễn Lý đã giao nhân vật đó cho tôi, cũng cảm ơn sự giáo huấn của chị trong quá trình quay phim. Nếu không có đạo diễn Lý, thì nhất định không có Cố Hi Chi của hiện tại – người đang đứng trên sân khấu đây."

Trên sân khấu, Cố Hi Chi cúi đầu cảm ơn Lý Tư Gia Lệ một cái, ống kính lướt qua Lý Tư Gia Lệ đang ngồi bên dưới, nụ cười của bà vô cùng ôn hòa.

"Tiếp đến, tôi muốn gửi lời cảm ơn đến giám khảo đã gửi phiếu bình chọn cho tôi." Máy quay ghi lại cảnh Cố Hi Chi đối mặt với giám khảo, nàng nói tiếp, "Năm nay, tôi đã sắp ba mươi tuổi, ra mắt gần mười năm, đây là lần thứ tư được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất. Cảm ơn ban giám khảo đã cho tôi cảm giác chiến thắng sau mười năm thất bại, để lại dấu chấm trọn vẹn cho tháng năm tuổi trẻ."

Tận tụy hỏi thăm, tiếng vỗ tay dưới khán đài càng nhiệt liệt hơn.

Lễ trao giải được trực tiếp trên truyền hình leb ở trung tâm văn hóa. Người đang bận rộn đi ngang qua đều nghỉ chân quan sát nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Màn ảnh đặc tả Cố Hi Chi, nàng nâng cúp nhìn về máy quay, nhưng lần này giống như đang đối thoại với ống kính.

"Người thứ ba em muốn cúi đầu cảm ơn là chị đó." Nàng hướng về ống kính, cúi người thật thấp. Lúc ngẩng đầu lên, nụ cười vẫn điềm đạm, nhưng khán giả lại rõ ràng phát giác bầu không khí có chút không đúng.

"Tuy chị không đến, nhưng em biết chị nhất định sẽ nhìn thấy."

Tiếng xì xào ngày càng nhiều, máy quay nhắm ngay nàng lần thứ hai. Nàng có chủ ý riêng khiến khán giả vốn đang chơi điện thoại đều tập trung tinh thần hướng về sân khấu, biểu hiện trở nên hiếu kỳ mà chăm chú.

"Cúi mình trước chị là vì em biết... nếu không có chị, thì ngay cả hai lần cúi mình trước đó em cũng không có cơ hội." Nàng nhìn thẳng vào ống kính, "Hai mươi sáu tuổi quen biết chị, em vẫn là kẻ đầy bản khoản sống trong thế giới này, công việc lẫn tình cảm đều đặc biệt thất bại. Tuy chị không phải là tình đầu của em, nhưng chị là người tốt nhất em từng gặp, thậm chí tình yêu ấy cũng trở nên hư ảo, dụng tâm của chị, khổ ải của chị làm em..."

Nói đến hai chữ "tình yêu" thì khán giả cuối cùng cũng bùng tình, sự ồn ào giống như tiếng vỗ tay nhiệt liệt bùng nổ. Giọng nói của Cố Hi Chi bị nhấn chìm, cách chốc lát mới tiếp tục mỉm cười hướng về máy quay.

"Dù chị rất ưu tú nhưng vẫn nỗ lực quan tâm em, cũng làm em cảm thấy chị tựa như thần linh cao cao tại thượng không thể leo tới. Em chỉ có thể núp sau cái bóng của chị, vĩnh viễn là người phạm không thể đuổi kịp chị. Bốn năm trước, em tựa như cát bụi, không muốn hy vọng xa vời sẽ cùng chị sánh vai. Bốn năm sau, em vì muốn có thể đuổi theo bước tiến của chị, nên điên cuồng lao đầu vào công việc. Em nghĩ xưa nay không phải là em không thích chị, chỉ là không dám thừa nhận là em ngày càng thích chị, cũng bởi vì không dám nên phần tình cảm này còn rất nhiều do dự và bị động."

Khán giả nghe ngóng sự tình đặc biệt cảm thấy hứng thú, nàng vừa dứt lời thì khán đài bùng nổ tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

"Hạt Hạt từng hỏi em một câu, đại ý là dùng chị để đổi lấy thành tựu vĩ đại thì em có đồng ý không?!" Ngực khí của nàng tựa như đang cùng người khác trò chuyện, "Hiển nhiên, nếu không có chị, thành tựu có nhiều đến đâu thì đối với em mà nói đều không có bất kỳ ý nghĩa gì. Bởi những thứ này chỉ là nấc thang lên mây giúp em tới gần chị thôi, có thể trên đỉnh mây cao kia không có ai hết, tại sao em lại bỏ lên một nơi lạnh lẽo như vậy làm gì chứ!?"

Nàng lắc lắc chiếc cúp trong tay, "Em rất thích nó, bởi vì chị cũng có một cái. Em định sẽ dùng nó để rút ngắn khoảng cách giữa chúng ta, nhưng quay đầu lại mới phát hiện là sai rồi."

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt đẩy không khí của hội trường lên cao, đã có người xì xào bàn tán đối tượng trong lời thổ lộ của nàng. Đợi tiếng vỗ tay lắng lại, Cố Hi Chi mới có thể nghe thấy âm thanh của mình.

"Giữa chúng ta sở dĩ có nhiều gian nan như vậy, chỉ vì em xem chị là một người quá mức mạnh mẽ. Cho tới nay, chị đối với em mà nói cũng giống như một câu chuyện cổ tích xa vời. Em trước giờ đều sống trong cái bóng của chị, thậm chí ngay cả đồ màu đỏ cũng không dám mặc, nhưng kỳ thực chị chỉ là một người bình thường, chị thật sự cũng có khuyết điểm, em cũng nên có phong cảnh đẹp để của riêng mình, một loại phong cảnh mà em thật sự yêu thích."

Nàng dùng một chút mới nói, "Em thích chị, nguyện ý vì chị mà trở nên tốt hơn, nhưng nhất định không phải là nghĩa hẹp tốt đẹp đó đâu. Vì lẽ đó, sau hôm nay, em không muốn lại điên cuồng theo đuổi điện ảnh nữa, không muốn lại chạy theo cái bóng của chị."

Nàng nói xong câu này, tiếng bàn luận dưới khán đài chợt nhỏ lại. Diễn viên mới đoạt giải ảnh hậu lại tuyên bố giải nghệ khiến nhiều người dưới khán đài nhất thời bị dọa.

"Chị là người em vĩnh viễn không quên được, em cũng không có cách nào yêu chị xong rồi sau đó lại yêu người khác đâu. Em chỉ hy vọng chị cho em thêm một cơ hội, để yêu chị như một người bình thường, cũng giống như một người trên thế giới này cũng yêu em như vậy."

Nàng hướng mặt về ống kính, biểu hiện chân thành, "Em sẽ không nói tên chị ra cho người khác quấy nhiễu đâu. Em chỉ hy vọng dù chị ở đâu trên thế giới này nhìn thấy em, nghe được em nói, thì có thể thay đổi chủ ý ở lại."

Hai tay nàng tạo thành chữ thập, biểu hiện sự thành kính.

Tuy khán giả dưới đài đều sững sờ, nhưng vẫn dành cho nàng tiếng vỗ tay cổ vũ.

Cùng thời khắc đó, trên mạng hầu như điên cuồng.

Trong bài đăng cuối cùng trên blog của Cố Hi Chi, trong vòng một phút thêm ra mấy ngàn bình luận.

"Chi Chi, chị điên rồi! Là tỏ tình đó hả?"

"A a a, ảnh hậu thật là đẹp!"

"Chị thổ lộ với ai vậy?"

"Chúc mừng chị đoạt được ảnh hậu nha!"

...

Sau mấy tiếng, ở sân bay.

"Cố tiểu thư, xin hỏi đối tượng tỏ tình của cô trong đêm trao giải là nam hay nữ vậy?"

"Cố Hi Chi tiểu thư, tuyên bố đêm nay của cô là có ý muốn giải nghệ sao? Thật sự không đóng phim điện ảnh nữa sao?"

"Cố tiểu thư, Cố tiểu thư, có người suy đoán cô cũng giống Tần Thi Ngự, là người đồng tính nên mới có thể diễn giống y như thật, có đúng không?"

...

Vô số ký giả chặn ở bãi đậu xe khiến xe của Cố Hi Chi không cách nào tiến lên được. Hạt Hạt không thể làm gì hơn, hướng về tài xế nói, "Bây giờ quay đầu lại, phóng viên quá nhiều, không ra sân bay nữa."

Cố Hi Chi lập tức nói, "Không được, đêm nay tôi phải về ngay, chậm nữa sẽ không đuổi kịp máy bay."

"Cậu cũng nhìn thấy mà, bây giờ cửa nào cũng có nhiều phóng viên hết, đi đâu cũng bị vây chặt, căn bản không thể theo kịp máy bay đâu."

"Đêm nay tôi nhất định phải trở lại." Cố Hi Chi xem thời gian, cường điệu, "Cậu biết sáng mai tôi phải ra sân bay mà."

"Lái xe đến thành phố bên cạnh đi." Hạt Hạt ù rử, "Nhưng giờ bay chưa chắc trùng."

Cố Hi Chi nhìn chiếc xe bỏ xa đám phóng viên trong gương, mỗi một xoa trán.

Đến thành phố bên cạnh đã hơn một giờ đêm, chuyến bay gần nhất sẽ cất cánh sau một giờ nữa, còn chuyến kia là sáu giờ rưỡi sáng mai mới bay. Không thể ra sức nữa, Cố Hi Chi chỉ an bài cho người đồng hành xong rồi nghỉ ngơi, cũng định sáu giờ rưỡi sáng sẽ bay sớm.

Mùa đông khắc nghiệt, hơn sáu giờ rồi mà trời còn chưa sáng. Dựa vào ánh đèn rọi ở góc sân bay, phần lớn hành khách trong đại sảnh đều mặc áo ấm thật dày. Cố Hi Chi vất và check in, sau khi lên máy bay liền liên lạc với Lương Huyền, lần này giọng của đối phương đặc biệt rõ ràng.

"Tiểu Cảnh, tôi và Anda đang ở sân bay, em yên tâm, lát nữa nhìn thấy Trầm Nhã và Khúc Hi Chi, chúng tôi nhất định sẽ ngăn họ lại."

"Tôi cảm ơn chị lần nữa nha." Cố Hi Chi xem thời gian, "Tôi xuống máy bay sẽ lập tức gọi cho chị, xin chị nhất định phải ngăn cản Khúc Hi Chi."

"Tôi hiểu rồi."

Tiếng nhắc nhở tắt điện thoại vang lên trên máy bay, Cố Hi Chi chậm chạp để điện thoại xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, từng ánh lửa yếu ớt cháy lên trong bóng tối.

Bảy giờ rưỡi sáng.

Trong sân bay.

Lương Oanh chạy tới chạy lui ở nơi an kiểm không một khách nào dừng lại. Anda bức bối đi tới ôm cô bé về chỗ ngồi. Chờ đợi đã lâu lắm rồi, Lương Huyền nói với Anda và Lương Oanh, "Bảy giờ rưỡi rồi, máy bay của họ nên cất cánh rồi mới phải chứ, sao còn chưa thấy người?"

Anda nhìn đồng hồ, "Chờ một chút đi."

Lương Oanh nghiêng đầu nhìn lồi vào ở cửa Tây của sân bay, liên tục kéo ống tay áo Anda, "Ba ba ba ba, Tiểu Khúc với Đại Bác đến rồi kìa."

Bảy giờ bốn mươi phút.

Máy bay vừa hạ cánh, Cố Hi Chi lập tức chạy xuống, đồng thời gọi điện thoại cho Lương Huyền. Đối phương nhanh chóng nghe máy, nhưng ngữ khí tràn ngập áy náy.

"Xin lỗi Tiểu Cảnh, tôi..."

Cố Hi Chi sững sờ, "Chị ấy đi rồi sao?"

"Vừa bay hai phút trước."

Cố Hi Chi đột nhiên dừng bước lại.

Mới hơn bảy giờ sáng, dưới ánh nắng ban mai mờ nhạt, Cố Hi Chi ngược đầu nhìn từng chiếc máy bay cất cánh, ánh mắt dần dần lạc vào tia nắng còn sót lại phía đường chân trời.

Đường chân trời là tiếp điểm giữa trời và đất, cũng là bến bờ của thế giới.

Vào thời cổ đại, mọi người gọi nó nơi xa xăm.

Cố Hi Chi nhìn nó đã lâu, chậm chạp cầm lại điện thoại, "Có nói chuyện với chị ấy không?"

"Bên cạnh cô ấy có Trầm Nhã và rất nhiều người, nếu cô ấy không muốn nói chuyện thì có hỏi gì cũng có vô số người trả lời thay."

Cố Hi Chi trầm mặc một hồi, chậm rãi gật đầu, "Tôi biết rồi, cảm ơn chị."

Sáng sớm, ở sân bay có đầy rẫy tiếng thông báo check in, sương mù bao phủ cả khu vực trồng cây xanh trông khá yên tĩnh.

Cố Hi Chi một mình ra khỏi sân bay, thuận tay vẫy taxi. Tài xế vừa bật tin thời sự, thấy có người lên xe lại đổi qua kênh âm nhạc êm dịu.

Tài xế là một người đàn ông trung niên, tuy Cố Hi Chi đeo kính đen, nhưng ông vẫn nhận ra nàng.

"Cố tiểu thư, muốn đi đâu?"

Cố Hi Chi hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông, rất nhanh lễ phép mỉm cười, "Chạy thẳng trước đi ạ."

"Okay." Tài xế đạp chân ga, lại không tiếp lời.

Không khí buổi sáng làm tinh thần người ta thoải mái, do tâm tình hoà hoãn nên tình trạng kẹt xe vào giờ đi làm trở thành cơ hội được ngắm cảnh đẹp. Thành phố lớn thật náo nhiệt, tiếng xì xào trên đường không hề giống nhau. Thế giới rộng lớn có muôn hình vạn trạng, khiến cho niềm vui và nỗi buồn của mỗi cá thể đều trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Xe taxi chạy rất lâu, Cố Hi Chi mới chậm rãi bảo, "Đến bờ sông."

"Ok." Tài xế cười híp mắt nói, "Nhưng tôi cũng nhắc nhở cô, hôm nay là lễ tình nhân, chờ mặt trời lên cao chút nữa, bờ sông sẽ náo nhiệt hơn."

Cố Hi Chi cười gật đầu, "Cảm ơn chú, con biết rồi."

Buổi sáng khá lạnh, chỉ có vài người già tập thể dục dọc bờ sông. Ngẫu nhiên cũng có vài người trẻ tuổi đi ngang, nhưng có vẻ bận bịu bận ba lắm. Cố Hi Chi trả tiền xong, sau đó chào tạm biệt chú tài xế. Chốc lát đã hơn tám giờ, ánh mặt trời xuyên qua hàng vạn ngôi nhà rơi trên mặt sông, bao phủ một màu lấp lánh dưới nước.

Một đôi vợ chồng già đang dắt nhau đi từng bước trên cầu, ánh mặt trời vàng rực rơi vào mái đầu bạc trắng của hai người, hình ảnh yên bình mà ý nghĩa.

Cố Hi Chi nhìn hai người đi xa, chậm rãi leo lên cầu.

Do có ít người qua lại nên mặt sông bao la có vẻ yên tĩnh, từng chiếc du thuyền ngừng lại bên bờ. Xa xa, từng tòa kiến trúc lạnh lẽo cao chót vót phát ra vài tia âm áp dưới ánh mặt trời. Tâm áp phích Buccellato trên tòa nhà lớn vẫn thu hút sự chú ý của toàn thành phố. Hình ảnh của người phụ nữ mặc chiếc váy dài màu bạc nạm đầy kim cương, nụ cười rực rỡ mê người, tư thái đoan trang, tao nhã.

Sống một thời gian khá dài dưới ống kính, thường khiến người ta lẫn lộn giữa sự chân thật và ảo tưởng về sự hoàn hảo.

Cố Hi Chi nhìn hình cô hồi lâu, sau đó lấy điện thoại ra. Dưới ánh mặt trời, nàng nhắn tin cho một dãy số đã rất lâu không liên lạc.

"Hoa đào nở vào tháng ba, hoa cúc nở vào tháng chín, còn con người thì vẫn chờ thời cơ đến."

"Em vẫn muốn chờ chị."

Vừa gửi tin không bao lâu thì bên tai liền vang lên nhạc chuông tin nhắn từ điện thoại của người khác. Cố Hi Chi lơ đãng liếc mắt nhìn người đang đứng bên cạnh, tâm mắt lại di dời đến mặt sông bao la.

Ước chừng hai giây sau, tầm mắt Cố Hi Chi dần dần thu hồi từ mặt sông, biểu hiện có vẻ hơi phức tạp.

Lại qua hai giây nữa, Cố Hi Chi nắm chặt hai tay, chậm rãi xoay đầu về người bên cạnh.

Thành phố đang yên tĩnh bỗng nhiên có vô số bong bóng màu lam tung bay, người phụ nữ có sắc đẹp đến kinh diễm đứng cách nàng hai mét trên cầu. Trên người cô mặc một chiếc áo khoác bằng bông được thiết kế hoàn mỹ, bên trong là chiếc váy màu vàng dệt bằng len, chân mang giày đỏ không gót cùng đôi môi đỏ rực, chính thể toát lên sắc thái sáng nhất ngày đông.

Cô đối mặt mỉm cười với Cố Hi Chi, nụ cười vui tươi, sáng rực rỡ.

"Cố Hi Chi, lễ tình nhân vui về."

Một loạt bóng bay chia làm hai màu được sắp xếp có trình tự hợp thành hình trái tim to đùng trên trời, những chiếc bóng nhẹ nhàng, mềm mại bay theo gió ngày càng cao hơn, từ từ bao phủ cả bầu trời thành thị.

Càng lúc càng có nhiều người nghỉ chân ngược nhìn, càng có nhiều người kinh ngạc chỉ nhau.

Những chiếc bóng bay yên bình trôi về nơi xa xôi không biết tên, tựa hồ vẫn còn đang bay về bên bờ nơi đường chân trời.

Cố Hi Chi nhìn theo đám bóng bay như tìm kiếm gì đó trên trời, cực lâu sau đó mới thần bí mỉm cười, "Em vừa ước một nguyện vọng."

Có người trả lời nàng, "Nguyện vọng gì?"

"Em hy vọng mỗi năm vào ngày này, em đều có thể ở đây nói cho chị nghe..."

Nàng nhìn cô chăm chú, "Lễ tình nhân năm sau, chúng ta vẫn tới đây được không?"

Khúc Hi Chi mỉm cười kéo ngắn tất cả khoảng cách, đi lại gần nàng.

Nước sông cuộn cuộn, dưới ánh sáng xa xăm, miên man vọng lại câu trả lời tuyệt hảo.

Câu trả lời chỉ có một chữ, chính là lời thề son sắt của người phụ nữ.

"Được."

*****

P/s: chỉ còn vài chương nữa thôi... Gồm cả ngoại truyện, tổng cộng là 87 chương nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Chương 84

Editor: Zoe

Beta: Gaasu Noo

*****

Ban nầy bầu trời nhiều mây, ánh nắng chiếu rọi khắp nơi, đùng một cái tầng mây u ám nặng nề kéo đến. Tuy nhiên, mặt trời vẫn luôn treo cao trên không trung, làm cho ai nấy đều cảm thấy tràn trề hy vọng.

Lương Oanh đứng bên kia cầu chứng kiến từ nãy đến giờ, vô cùng xúc động nói, "Uy hiếp cả nhà em phải đưa Tiểu Cảnh tới, thật là đau lòng quá mà!"

Giọng nói không nhỏ, Cổ Hi Chi cùng Khúc Hi Chi cùng lúc nhìn về phía phát ra âm thanh kia.

Lương Huyền thấy thời khắc hạnh phúc của đôi tình nhân bị con gái mình làm hỏng, cảm thấy vô cùng lúng túng. Cô muốn bịt miệng Lương Oanh, nhưng lại thấy trời đã tối, cô bất đắc dĩ cười cười bước vài bước tới chỗ hai người.

"Tôi ít khi lừa gạt ai, Tiểu Cảnh, em phải tha thứ cho tôi."

Cổ Hi Chi nghiêng đầu tính nói gì đó, rốt cục lại buông một tiếng thở dài, "Chị Huyền, hãy bỏ lễ chúc mừng, chúng em mời chị ăn bữa cơm nha."

Lương Huyền mang bộ dáng cung kính không bằng tuân lệnh, "Đương nhiên là được."

Xe chạy băng băng trên đường, Hạt Hạt lái xe, U U ngồi ghế phụ, Cổ Hi Chi ngồi ghế sau với Khúc Hi Chi, còn có cả Lương Oanh.

Nhiều lần liếc thấy Cổ Hi Chi nắm chặt tay Khúc Hi Chi, Lương Oanh đảo mắt châm biếm, "Đúng thật là, gái lớn trong nhà như trái bom nổ chậm. Cổ Tiểu Cảnh, chị thật không có tiền đồ, từ lúc xuống cầu liền nắm tay Tiểu Khúc mãi không buông, sợ chị ấy chạy mất sao?"

Hạt Hạt và U U làm bộ không nghe.

Khúc Hi Chi nhìn tay Cổ Hi Chi một chút, hơi rút tay về, cô dường như muốn điều chỉnh tư thế, lại vừa không muốn bị đứa trẻ chê cười.

Thấy tay ai đó có dấu hiệu rút lui, Cổ Hi Chi lập tức nắm chặt hơn, quay đầu nhìn Khúc Hi Chi, "Nếu không làm vậy, tôi sẽ nghĩ là mình đang nằm mơ."

Khúc Hi Chi giật mình, bất động nhìn nàng trong chốc lát.

Hạt Hạt vô tình thấy hai người liếc mắt đưa tình trong kính chiếu hậu, không kìm được háng giọng một cái, "Khụ khụ..."

Lương Oanh châm dầu vào lửa, "Chắc chắc, em còn tưởng đi với ba mới không dám nhìn thẳng, thực ra ngồi trong xe này mới không cách nào mở mắt."

"Thôi được rồi." Cổ Hi Chi kéo tay Lương Oanh, "Nói nhảm nhiều quá đó, tôi cho em quà vật là được chứ gì."

"Còn nữa, chị phải tự tay nấu cho em ăn."

"Biết rồi." Cổ Hi Chi lúc này ai xin gì cũng đáp ứng, tay phải nàng vẫn cứ khư khư nắm tay Khúc Hi Chi, không muốn buông.

Tình cảnh này kéo dài cho tới khi Cổ Hi Chi thực sự phải nấu ăn, vì mời mọi người về nhà mình dùng cơm trưa nên Cổ Hi Chi không thể không ra tay, nhưng nàng lại khiến người ta ngại ngùng khi đưa cả người yêu vào bếp.

Mặc dù đang cùng mọi người nấu ăn trong bếp, nhưng Cổ Hi Chi dẫn Khúc Hi Chi phải chờ nàng ở phòng bếp. Gian bếp được thiết kế theo mô hình mở cũng có chút không tốt, chính là không được riêng tư. Lương Ưu Ưu nhận lời mời của Cổ Hi Chi đến nhà nàng dùng bữa trưa hạnh phúc kiêm lễ chúc

mình, lúc thấy Cố Hi Chi ở trong bếp nấu ăn cứ thỉnh thoảng lại kiểm tra xem Khúc Hi Chi còn đợi ở đó hay không, cô không thể nhịn cười.

"Ta nói, Cố Hi Chi à, từ trước đến nay tôi không phát hiện ra tánh tình cậu là như vậy. Tôi dù yêu cuồng nhiệt cũng không giống cậu lúc này, Jade, em mau tới xem nè."

Lương Ưu Ưu từ phòng bếp thuận tiện kéo tay Khúc Hi Chi theo mình đi ra, bạn gái Jade áy náy nhìn Cố Hi Chi nhún vai, nàng cũng hết cách.

"Thôi được rồi, tôi đã bàn bạc với Anda, tôi cùng Tiểu Khúc, còn có Hạt Hạt cùng nhau đánh bài. Lương Oanh rửa rau, những người còn lại muốn làm gì thì làm." Nhìn Cố Hi Chi đang đứng trong bếp, Lương Ưu Ưu vui vẻ cong khóe môi, "Này, tập trung nấu nướng đi nha, à, nhớ đừng bỏ gừng vào món gà hầm."

Cố Hi Chi khinh thường liếc cô một cái, tiếp tục vui đầu làm cơm, U U không nhịn được đi vào bếp, "Chị Tiểu Cảnh, để em giúp cho."

"Cám ơn U U." Cố Hi Chi không ngẩng đầu lên, ra sức thái gừng.

Với hoàn cảnh hiện tại, Khúc Hi Chi cũng không muốn phá hỏng tâm tình hăng hái của những người xung quanh, chơi bài cùng Lương Ưu Ưu được nửa giờ thì căn phòng ngập mùi thức ăn, Khúc Hi Chi lấy cớ đi toilet đưa bài cho Jade, rửa tay xong lại tiến vào bếp.

Vỗ nhẹ vai U U đang thái rau, Khúc Hi Chi ra hiệu bảo cô nghỉ ngơi. Sau khi U U ra khỏi bếp, cô mới tiếp tục công việc dở dang, vừa thái rau vừa nói, "Em nói những lời đó tại lễ trao giải, Điền Ấu Lam không phê bình em sao?"

Cố Hi Chi đang nấu canh, lúc này mới phát hiện ra người sau lưng, thấy Khúc Hi Chi đang thái rau, nàng nhanh chóng để muối xuống, đoạt lấy con dao, "Em không thích chị làm những việc này đâu nha, mau ra chơi bài với bọn họ đi."

Khúc Hi Chi dừng động tác, dường như đang suy nghĩ gì đó, nhìn nàng nói, "Em đã xác định được hiện tại không phải nằm mơ rồi à?"

Cố Hi Chi sờ cô một cái, nhìn cô một chút, lại sờ một cái, lát sau mới nói, "Em cũng không biết nữa, chuyện tốt đến với mình quá đột ngột, khiến em có cảm giác mọi chuyện không thật lắm, giống như chị có thể biến mất bất kỳ lúc nào." Dừng một chút, lại nghĩ ra cái gì, "Phải rồi, chị đính hôn với Trầm Nhã..."

"Anh ấy đồng ý giải trừ hôn ước, nhưng gia đình bên đó còn chưa biết chuyện, tôi muốn hôm khác trực tiếp đến thăm, xin lỗi hai bác một tiếng."

Cố Hi Chi gạt đầu một cái, suy nghĩ chút lại nói, "Em có thể đi cùng chị không?"

Khúc Hi Chi nhẹ nhàng mảy.

Cố Hi Chi lập tức giải thích, "Chuyện đó... Em và chị cùng nhau giải thích sẽ hay hơn."

"Hả?"

"Còn nữa, nhờ đâu chị lại mềm lòng..." Cố Hi Chi lúng túng bỏ sung.

"Quyết định vậy đi." Khúc Hi Chi nhẹ nhàng gạt đầu.

"Mau đi ra đi, cứ thế này Lương Ưu Ưu lại cười nhạo em cho coi." Vỗ vỗ vào mặt mình, đẩy Khúc Hi Chi ra cửa.

Khúc Hi Chi chiều ý nàng đi ra khỏi phòng bếp, bước vài bước chợt quay đầu trở lại cửa bếp, "Thật ra thì..."

Cố Hi Chi quay đầu nhìn cô.

Khúc Hi Chi mỉm cười, "Trên đời này chỉ có ba người đặc biệt có thể khiến tôi mềm lòng."

Cả bữa trưa, Lương Ưu Ưu ới lên ới xuống bởi món gà hầm, đại khái là có người vì chuyện tình cảm riêng tư mà muốn trả thù xã hội. Sau khi ăn xong, Lương Ưu Ưu thấy Cố Hi Chi cứ dính lấy Khúc Hi Chi, không nhịn được mà đề nghị bày trò chơi, về phần trò chơi thì...

"Mọi người xem, Tiểu Khúc đợi Tiểu Cảnh ròng rã nhiều năm như vậy, còn Tiểu Cảnh thì chưa đợi đến một tháng. Tôi cảm thấy chuyện này quá dễ dàng cho Cố Hi Chi, ai thấy đúng thì mời ra đây đứng cạnh tôi nào."

Lương Ưu Ưu ăn xong, khoanh tay trước ngực đứng ngoài ban công, không biết có phải do ghen tị với đôi tình nhân hay không, mà mọi người đều bước ra xếp hàng ngay ngắn. Lương Oanh đứng đầu ngay cạnh Lương Ưu Ưu, ngay cả Lương Huyền cũng vì không có bạn đồng hành nên lặng lẽ xuất hiện ở cuối hàng.

Lương Ưu Ưu vui vẻ xem chút vỗ tay, sau đó lại vỗ vỗ vai Lương Oanh, "Người một nhà mà chẳng giống nhau."

Lương Oanh khịt mũi, hừ một tiếng.

Lương Ưu Ưu giờ giờ cái khăn trong tay lên, đánh mắt về phía Khúc Hi Chi, sau đó nhìn Cố Hi Chi nói, "Được rồi, giờ tôi sẽ bịt mắt, đeo tai nghe cho cậu. Cậu sờ tay mọi người, nếu như có thể đoán ra đâu là tay của Tiểu Khúc, chúng tôi liền trả cô ấy lại cho cậu, bằng không..." Cười nham hiểm,

"Chúng tôi sẽ mang cô ấy đi, đến tối cũng không trả lại."

Cố Hi Chi lập tức quay đầu nhìn tay Khúc Hi Chi, sau đó liền nhìn về phía Hạt Hạt, U U, Jade, Lương Huyền...

Chưa kịp nhìn hết thì mắt đã bị chiếc khăn tay che lại.

Tầng tầng lớp lớp tơ lụa ngăn chặn ánh sáng trước mắt, Cố Hi Chi tiến vào thế giới tăm tối, hành động có chút trì trệ.

"Được rồi." Thất khấn cho Cố Hi Chi xong, Lương Ưu Ưu ra hiệu cho Anda, "Anda tiên sinh, giao cho anh làm trọng tài!"

Anda hết cách nhìn mọi người hưng phấn liếc về phía mình, Lương Ưu Ưu thấy anh gật đầu liền xấu xa nhìn Khúc Hi Chi, kéo tay dẫn cô xếp vào đội hình, sau đó nhìn Anda ra hiệu.

Anda chỉ cười, bước đến chỗ Cố Hi Chi dặt nạng tới từng người.

Cố Hi Chi được anh dẫn tới người đầu tiên, nạng vron tay cẩn thận sờ bàn tay cùng ngón tay của cô gái trước mặt, rất nhanh liền bỏ qua.

Jade bị sờ tới sờ lui với tốc độ nhanh như vậy có vẻ rất kinh ngạc, thấy nạng bước đi thì lập tức che miệng.

Người kế tiếp còn nhanh hơn.

Hai tay vừa mới nắm đến bàn tay nhỏ bé của Lương Oanh, Cố Hi Chi lập tức ghét bỏ đẩy qua một bên, trong nháy mắt bước tới người tiếp theo.

Người thứ ba, tựa hồ chỉ trong vòng mười giây. Người thứ tư, mất chút thời gian, nhưng vẫn nhanh chóng bị đẩy ra. Thứ năm là Hạt Hạt, Cố Hi Chi sờ một lát thì buông tay cô ra, mặc dù có quay lại sờ lần nữa, nhưng cuối cùng cũng sờ đến Lương Ưu Ưu.

Lương Ưu Ưu đưa tay trái của mình ra, lại cầm tay phải của Khúc Hi Chi đặt trước mặt Cố Hi Chi, vẻ mặt đặc ý. Cố Hi Chi sờ bên trái, lại sờ bên phải, rốt cục ngừng lại suy nghĩ.

Mọi người nhìn đến màn này đều không nhịn được cười, Cố Hi Chi đứng tại chỗ phân biệt một lát, rốt cục buông hai bàn tay kia ra.

Người cuối cùng là Khúc Hi Chi, lúc này Lương Ưu Ưu lại giở trò cũ, đưa một tay của mình vào, bộ dáng không quấy rối thì không thể vui được.

Cố Hi Chi sờ qua sờ lại hai bàn tay, phân biệt một lúc lâu, bất chợt bẻ hai tay đối phương theo hướng ngược lại.

Lương Ưu Ưu bị bẻ tay đau đớn hét chói tai. Cố Hi Chi dựa vào phản ứng khác nhau của hai bàn tay, rất nhanh cầm tay trái của Khúc Hi Chi ra.

"Cậu chơi ăn gian." Lương Ưu Ưu lập tức nói, "Cậu..."

Chưa nói hết đã thấy Cố Hi Chi mở khăn bịt mắt ra, cười đặc ý nhìn cô, "Là do cậu giở trò trước."

"...Được lắm." Lương Ưu Ưu nhìn nạng dắt Khúc Hi Chi rời khỏi hàng, bỗng hứng chí cười nói, "Chẳng qua cậu đối với tay của Tiểu Khúc thật đúng là... Hiểu rõ."

"Khụ"

"Khụ khụ"

Trong phòng vang lên mấy tiếng ho khan, Hạt Hạt cũng hắng giọng một cái, tùy tiện nói, "Đoán đúng rồi, chúng ta trả lại Tiểu Khúc cho Tiểu Cảnh đi. Hôm nay là lễ tình nhân, không nên phí thời gian của họ, cũng là dành thời gian cho riêng mình."

Mọi người đều thắm thía, nghe xong rồi rít thu dọn đồ đạc chuẩn bị nói lời từ biệt.

Lương Ưu Ưu trực tiếp vỗ vai Cố Hi Chi, "Lên đường bình an."

Khúc Hi Chi nghe vậy nhìn về phía Cố Hi Chi, nạng nhìn đồng hồ đeo tay một chút, sau đó ôm tạm biệt cô.

Vừa nãy còn vô cùng náo nhiệt, dùng một cái căn hộ liền trở nên yên tĩnh. Tiễn khách xong, Cố Hi Chi lại nhìn đồng hồ, sau đó mang khăn quay lại trước mặt Khúc Hi Chi, "Chúng ta cũng chơi trò chơi đi, chị bịt mắt lại, em dẫn chị đến một chỗ, chưa tới nơi thì chưa được tháo khăn ra, được không?"

Khúc Hi Chi có chút chần chừ, "Có lâu lắm không?"

"Có em làm đôi mắt cho chị mà, chị có thể hoàn toàn lệ thuộc vào em, sợ sao?"

Khúc Hi Chi mỉm cười nhìn bộ dáng hăng hái của nạng, "Hiếm khi thấy em nhiệt tình như vậy."

Cố Hi Chi không nói hai lời, dùng khăn che mắt của cô lại.

Khi sáng trời nhiều mây, đến chiều lại hoàn toàn u ám. Cố Hi Chi đỡ Khúc Hi Chi xuống lầu, ngồi vào xe, cực kỳ kiên nhẫn nhắc nhở cô mỗi khi xuống bậc thang. Đến sân bay, từ đầu đến cuối nàng đều đeo tai nghe nhạc cho cô, vô hiệu hóa hoàn toàn thánh giác của cô.

Khúc Hi Chi không vội nóng nảy, chỉ theo nàng từng bước đi về phía trước, nàng nói ngồi xuống nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nàng nói đi thì cô liền đuổi theo bước chân của nàng.

Mặc dù dọc đường cô bị chi phối bởi đám đông, nhưng thời điểm máy bay cất cánh, Khúc Hi Chi hoàn toàn phát hiện ra.

Cầm lấy tai nghe, Khúc Hi Chi kéo áo Cố Hi Chi, đợi nàng nắm chặt cổ tay mình mới nói, "Chúng ta đi đâu?"

"Đưa chị đi tìm vật trong suốt đẹp đẽ."

"Hả?" Khúc Hi Chi dường như nghe mà chưa hiểu.

Cố Hi Chi cầm tay cô, nhẹ giọng nói, "Quay về lúc chị mười tuổi."

Máy bay dần lên cao, tự do bay lượn trên khoảng trời mênh mông, tầng mây nặng nề che mất dãy nhà chọc trời phương xa, mây trắng như những bông tuyết từ trên thiên đình rơi xuống nhân gian, trông cực kỳ đáng yêu.

Tuyết đang rơi trên khắp vũ trụ.

Hoàn.

*****

P/s: hết chỉnh văn rồi nhé. Còn 3 chương ngoại văn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Ngoại Truyện 1

Chuyện xảy ra vào ngày 18 tháng 9, rạng sáng thứ hai, sau khi Cố Hi Chi giao nộp Tôn Đình Hữu cho cảnh sát thành công. Nàng vừa làm xong ghi chép ra khỏi đồn cảnh sát thì phát hiện tin tức mình đi báo án đã lan truyền nhanh chóng. Cũng may nàng đã sớm chuẩn bị, đại diện và trợ lý mở đường đứng lúc để nàng rời khỏi hiện trường, vẫn chưa đối mặt với báo chí.

Trở lại khách sạn lúc một giờ rưỡi sáng, để tránh bị nghi ngờ nên nàng về nhà rất lẹ. Khúc Hi Chi nhìn thấy Hạt Hạt lái xe đưa nàng về liền mở cửa chờ nàng, nghe được tiếng bước chân thì lập tức chạy ra đón.

Do đã trải qua một cuộc đấu trí so găng nên Cố Hi Chi mệt mỏi. Khúc Hi Chi nhận túi xách rồi dìu nàng vào nhà. Cô đỡ nàng ngồi lên sofa, sau đó đi rót một ly nước mang tới, ngồi sát bên người nàng, "Thế nào? Bên cục công an có thuận lợi không?"

"Chắc không có vấn đề, chỉ mong không ai xen vào vụ án lúc này. Dựa vào chứng cứ hiện có, tội này nhất định sẽ thành lập."

"Yên tâm đi, dù mẹ tôi có bắt công đi nữa, nhưng truyền thông đã tham gia thì các quan chức cũng không dám làm việc cẩu thả, ai cũng có cái tẩy trong lòng mà."

Cố Hi Chi gật gù, uống một hớp nước rồi nặng nề thở phào nhẹ nhõm, như là trút được gánh nặng, nhưng nghĩ lại mà thấy sợ.

Khúc Hi Chi nhìn dáng vẻ mệt mỏi của nàng, cô khẽ vén lọn tóc xoắn trên vai ra sau tai giúp đối phương, rồi lại vỗ về vai nàng, "Trễ lắm rồi, đi tắm rồi ngủ đi."

Cố Hi Chi thờ dãi một hồi, "Ngủ không được, hình ảnh ấy cứ lúc ẩn lúc hiện trong đầu em nè. Bây giờ em mới hiểu cảm giác của Bạc Nhất Thanh."

"Tôi đã khuyên em rất nhiều rồi, em đừng tự trách bản thân nữa. Chẳng phải em nói ông ta có đầy cảm dỗ xấu xa sao, thật ra ông ta vốn là kẻ háo sắc tày trời." Khúc Hi Chi kéo tay nàng rồi nắm chặt, "Cũng may là Ninh Khâu phá cửa đúng lúc. Nghe lời tôi, đi tắm trước đi. Trên người em có mùi thuốc lá của ông ta, nên đương nhiên tâm tình sẽ không tốt."

Cố Hi Chi nghe cô nói vậy thì ghét bỏ nhìn lại mình một chút, lập tức nghe lời cô đi tắm.

Chờ Cố Hi Chi tắm và sấy tóc xong thì đã hơn hai giờ sáng. Khi nàng trở lại phòng ngủ, Khúc Hi Chi vẫn nằm trên giường đọc sách, cô thấy nàng vào thì lập tức cất sách đi. Cố Hi Chi nhìn đồng hồ, sau đó bò lên giường chui vào chăn của Khúc Hi Chi, nằm sát bên cô rồi hỏi, "Bây giờ còn mùi thuốc không?"

Khúc Hi Chi đặt cầm lên vai nàng ngừ ngừ, rồi nhanh chóng hôn lên trán nàng cái chóc, "Chính là vậy."

Cô hôn đến khi nhiệt độ nóng lên, Cổ Hi Chi cảm giác được tay phải của cô ôm lấy trước ngực nàng. Trong lúc nàng đang nhếch mày vui vẻ chờ mong, thì rất nhanh sau đó, những tâm tình này cũng tan thành mây khói theo động tác tắt đèn của cô.

"Muộn rồi, nghỉ ngơi đi, ngủ ngon nhé!"

Âm thanh xuất hiện trong màn đêm u tối.

Cổ Hi Chi ngậy ngốc nhìn trần nhà, cả người rơi vào mê man.

Chuyện là vậy đó. Tuy Khúc Hi Chi vẫn ở cùng nàng, nhưng từ ngày 14 tháng 2 đến nay, tổng cộng bảy tháng trôi qua rồi. Khúc Hi Chi chưa bao giờ có bất kỳ hành động nào vượt qua cái hôn môi. Nếu hai người không thường ở chung thì chẳng nói làm gì, thế nhưng công việc và cuộc sống của Khúc Hi Chi hiện giờ rất ổn định mà. mấy tháng qua, Cổ Hi Chi ngoại trừ viết nhạc, luyện ca thì cũng không có nhiều việc, nên phần lớn thời gian hai người đều ở bên nhau.

Mấu chốt của vấn đề là: nếu hai người không thích ở chung, không ngủ chung giường, không nằm chung gối thì cũng coi như ổn đi. Nhưng mà, họ lại ngủ chung một giường, Khúc Hi Chi cũng chỉ thân mật với nàng bằng những nụ hôn, đồng thời kéo dài đến bảy tháng, chuyện này thực sự làm người ta tổn hao tâm trí mà.

Dù sao cũng đã xác định đêm dài thăm thẳm, Cổ Hi Chi một mình xoắn xuýt hồi lâu rồi cũng nghỉ ngơi.

Hôm sau, Cổ Hi Chi tránh mặt truyền thông nên không đi ra ngoài. Sáng sớm, Khúc Hi Chi ra ngoài làm việc, còn nàng ở nhà quét tước vệ sinh. Sắp mười giờ thì tiếng chuông cửa vang lên, Cổ Hi Chi mở cửa nhìn thấy Lương Ưu Ưu cũng không bắt ngờ, đợi cô vào cửa xong mới bắt chuyện, "Sao hôm nay rảnh thế?"

"Tôi đến nghiệm chứng tin đồn." Cô khoanh tay đánh giá nàng, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Tôn Đình Hữu vậy?"

Cổ Hi Chi nhún nhún vai, "Ngồi xuống trước đi, uống miếng trà rồi từ từ nói."

Cổ Hi Chi giải thích sự tình rõ ràng với Lương Ưu Ưu đã là chuyện của hai mươi phút sau đó. Lương Ưu Ưu ngồi trên sofa hứng máy lạnh, gật đầu lia lịa, "Vậy nên cậu làm thế vì Bạc Nhất Thanh sao?"

"Tôi phải sống xứng đáng với lương tâm chứ."

Lương Ưu Ưu nhìn đáng vẻ thật lòng của nàng rồi bỗng nhiên nở nụ cười, "Cậu không hề thua kém Bạc Nhất Thanh, chẳng trách em ấy thích cậu."

"E hèm." Cổ Hi Chi hắng giọng một cái, "Không phải em đang hẹn hò với cậu sao?"

"Tôi chỉ chăm sóc và bảo vệ tâm lý yếu đuối của em ấy thôi, huống hồ em ấy đâu có thích tôi."

"Vậy cậu thích em ấy sao?"

"Đương nhiên không thích." Lương Ưu Ưu đối đáp trôi chảy, "Năm ngày đôi bạn gái một lần, ba ngày đôi bạn trai một lần mới là cuộc sống tôi mong trông."

"Vậy cậu đừng tiếp tục quấy rầy cuộc sống của người khác nữa."

"Tôi tình nguyện mà, cậu đừng có quản tôi." Cô nói tới chỗ này, liếc mắt nhìn móng tay dài dài, hồng hồng của Cổ Hi Chi, "Chuyện tôi định nói với cậu cũng rất khẩn cấp nha. Tôi bấm ngón tay tính toán, cảm thấy cuộc sống giường chiếu của cậu với Tiểu Khúc không được hài hòa lắm nha! Không biết tôi nói có đúng không ta?"

Cô bỗng nhiên nói tới chuyện này, đồng thời còn dùng ngôn ngữ trần trụi như thế, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Cổ Hi Chi tròn mắt ngoác mồm nhìn cô hồi lâu mới nói, "Lương Ưu Ưu, cậu cũng yêu phụ nữ sao?"

"Đương nhiên." Lương Ưu Ưu cười cười, "Cậu có biết ở công ty truyền hình có rất nhiều trai xinh, gái đẹp xếp hàng đợi lên giường với Tiểu Khúc nhà cậu không hả? Không chịu giữ chặt thì sẽ gặp sự cố đó nha!"

Cổ Hi Chi càng nghe càng không dám tiếp tục, trực tiếp đứng lên nói, "Cậu mà còn nói nữa là tôi đuổi thẳng cổ nhá!"

"Lời hay quả nhiên khó nghe." Lương Ưu Ưu liu cá lưỡi, "Được rồi, cậu không nghe thì thôi, không cần cậu mắc công đuổi, tôi còn bận đi hẹn hò đây."

Cổ Hi Chi mặc kệ cô.

Lương Ưu Ưu lại cửa được mấy bước, sắp mở cửa thì bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, quay đầu lại cười nói, "Hình như Tiểu Khúc cũng sắp ba mươi rồi ha. Nếu cô ấy tròn ba mươi mà móng tay cậu vẫn dài thông thể kia thì... đúng là bị kịch trong bị kịch."

Cố Hi Chi vẫn trừng cô, hầu như muốn dùng ánh mắt giết chết cô.

Chờ Lương Ưu Ưu đi rồi, Cố Hi Chi gọi điện hỏi Khúc Hi Chi tối nay ăn gì. Sau khi cúp điện thoại, Cố Hi Chi vào phòng thay quần áo. Nàng đứng trước gương, nghiêm túc nhìn bản thân một lúc, không hiểu ra sao lại nghĩ đến Lương Ưu Ưu.

Quả thật, nàng vốn không hoài nghi Khúc Hi Chi sẽ "dòm ngó người đẹp" trong không khí đầy mê hoặc như thế, nhưng bên cạnh cô có nhiều cậu ấm cô chiêu tươi trẻ như vậy nhất định sẽ làm yêu cầu về thẩm mỹ tăng lên rất nhiều. Cố Hi Chi năm nay đã ba mươi tuổi rồi, phụ nữ quá ba mươi bảo dưỡng thế nào cũng chẳng sánh được với gái trẻ mười tám. Nếu ở nhà, nàng chỉ lười thôi một chút thôi, cũng không khó giải thích tại sao suốt bảy tháng trời mà Khúc Hi Chi lại không có tí dục vọng nào với nàng.

Cố Hi Chi nhìn mình trong gương, tự vui đập bản thân hồi lâu, tự giận mình không chịu làm đẹp, cũng nghĩ đến câu nói của Lương Ưu Ưu.

Tính toán thời gian sắp đến sinh nhật của Khúc Hi Chi, qua kỳ sinh nhật này thì cô sẽ chính thức bước vào tuổi ba mươi như nàng. Tuy Lương Ưu Ưu nói rất đúng, nhưng nàng cũng không thiếu đạo lý. Nếu để Khúc Hi Chi mang theo cơ thể ngọc ngà bước qua sinh nhật ba mươi tuổi, thì bản thân nàng sẽ cảm thấy cực kỳ bị thâm. Nhưng bảy tháng qua, Khúc Hi Chi căn bản không có dấu hiệu hứng thú với chuyện ấy. Nàng chủ động, cô cũng có thể phản kích. Nếu cô đã thờ ơ với chuyện này rồi, nhưng nàng lại có cảm giác ham muốn tích cực thì cũng hơi kỳ.

Nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu, Cố Hi Chi vẫn đi... mua thức ăn trước.

Bữa tối Cố Hi Chi dành thời gian khá lâu để làm thức ăn chay cho Khúc Hi Chi, đồng thời tu thân dưỡng tính luôn thể. Nhưng đến chạng vạng, nàng bỗng nhiên nhận được điện thoại của Khúc Hi Chi bảo bạn đi xã giao. Người trong gang hồ thân bất do kỷ, Cố Hi Chi tràn đầy đồng cảm cũng tin tưởng cô bắt đầu dĩ thời. Nàng rất bình thản với chuyện này, nhưng khi nghe cô nói là đi ăn cơm chung với mấy cô gái trẻ thì tâm tình nàng lại rơi vào phiền muộn.

Nàng mở máy vì tính ra, lên Baidu (*) xem hình mấy cô gái trẻ, thấy ai cũng xinh đẹp phơi phới thì nàng lại cuối đầu nhìn móng tay, Cố Hi Chi thật sự ngồi không yên.

(*) Baidu: là google của Trung Quốc.

Trời nhá nhem tối, Cố Hi Chi dụng tâm trang điểm, cắt móng tay gọn gàng, xong lại mở máy tính lên Baidu tìm tri thức. Nàng chăm chú học tập từ lý luận đến thực tiễn, trình độ còn kém thì tìm người thật làm thực nghiệm.

Lúc Khúc Hi Chi về thì đã tám giờ rưỡi, cuộc sống thành phố về đêm mới vừa mới bắt đầu và nàng cũng vậy.

Nghe được tiếng đóng cửa, Cố Hi Chi lập tức tắt máy tính ra đón cô. Khúc Hi Chi uống rượu, sắc mặt đỏ hơn thường ngày.

Thấy Cố Hi Chi đến gần, Khúc Hi Chi ngẩng đầu nhìn nàng, đánh giá hồi lâu mới nói, "Em dùng nước hoa à?"

Nỗ lực đã có kết quả, Cố Hi Chi nhất thời phấn chấn tinh thần, "Đúng rồi, đúng rồi, chai màu hồng nhạt đó."

Khúc Hi Chi nhìn nàng gật gù, "Rất thơm." Cô dùng một chút, "Nhưng mùi tự nhiên thì tốt hơn."

"..." Cố Hi Chi tỏ ra vui vẻ nhưng trong lòng sớm nứt ra hết một nửa, lập tức điều chỉnh tâm tình, "Được rồi, em đi chuẩn bị nước cho chị tắm rửa."

Khúc Hi Chi gật đầu, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bóng lưng của nàng một lúc, rồi đi tới ghế sofa nghỉ ngơi.

Lúc Khúc Hi Chi tắm xong, thời gian còn sớm, khí hậu vào buổi tối vẫn có chút khô nóng. Khúc Hi Chi sấy tóc xong, sau đó vào phòng khách bật điều hòa xem tivi. Cố Hi Chi cắt hoa quả bung đến trước mặt cô, ngồi sát bên cô rồi nhìn đồng hồ nói, "Ngày mai chúng ta đều có việc, hơn nữa trên TV chả có gì hay, chúng ta đi ngủ thôi."

Khúc Hi Chi xem thời gian, "Còn chưa tới mười giờ mà."

"Nhưng hôm nay em hơi mệt, ngủ sớm chút đi."

Khúc Hi Chi nhìn vẻ mặt thành khẩn của nàng một lúc, lại sờ tóc mình, "Tóc chưa có khô này, hay em đi ngủ trước đi."

Cố Hi Chi nhìn tóc cô một hồi, rất nhanh lên tiếng, "Để em... em sấy tóc cho chị."

Cũng không quay đầu lại mà xoay người.

Khúc Hi Chi khó hiểu nhìn bóng lưng nàng hồi lâu, lại sờ tóc mình, biểu hiện hoàn toàn mờ mịt.

Cố Hi Chi mất mười phút sấy khô tóc cho Khúc Hi Chi, nàng vuốt ve tóc cô, "Tóc của chị thật là đẹp."

Chiêu thứ nhất: nỗ lực khen cô, làm cô cảm nhận được tình yêu của nàng, bồi dưỡng bầu không khí thật ấm áp.

Khúc Hi Chi càng thêm khó hiểu.

Tình huống như thế tựa như là: bạn dùng quen một cái chén, luôn xem nó là công cụ để ăn cơm, nhưng bỗng nhiên có một ngày, bạn cẩn thận bưng nó lên thưởng thức, còn nói mấy câu buồn ôi, khen nó thật xinh đẹp.

Khúc Hi Chi quay đầu nhìn Cố Hi Chi, "Hôm nay em có chút kỳ quái, có phải có lời gì muốn nói với tôi không?"

"Không, không a." Cố Hi Chi vội vã cầm tay cô, chiếm lĩnh quyền chủ động, "Chúng ta đi ngủ đi."

Nàng kiên trì yêu cầu, đồng thời dùng lực kéo cô đứng dậy, Khúc Hi Chi bó tay, lắc đầu tắt TV.

Trong tình huống bình thường, lúc Cố Hi Chi chuẩn bị ngủ sẽ không tắt đèn, mà lại muốn chia sẻ chuyện lý thú trong ngày với Khúc Hi Chi một hồi, nhưng hôm nay lại không giống.

Sau khi lên giường, Cố Hi Chi trực tiếp tắt đèn rồi chui vào chăn của Khúc Hi Chi. Bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, nàng lại vội vã chạy vào toilet rửa tay sạch sẽ, sau đó trở lại giường khoác tay trước ngực Khúc Hi Chi, "Kỳ thực em bảo chị lên giường ngủ, là có một việc muốn thương lượng với chị."

"Sớm nhìn ra rồi." Khúc Hi Chi ngược lại không quá bất ngờ, "Nói đi."

"Ồ." Cố Hi Chi bần thần một lúc, không nói gì, trái lại đưa tay phải của mình mò mẫm vào váy ngủ của Khúc Hi Chi. Sau khi tìm tới chỗ thích hợp, nàng sờ soạng vào bên trong, thăm dò làn da của cô.

Đầu ngón tay vừa chạm đến da thịt trắng mịn liền bị ai kia kéo lại. Trong bóng tối, Cố Hi Chi nhìn Khúc Hi Chi, cô cũng nhìn lại nàng, nhưng ngữ khí rất khó hiểu, "Em muốn thương lượng cái gì?"

Cố Hi Chi háp háy mắt, đến nửa ngày không nói ra được một chữ. Lát sau, nàng như là có chút nóng nảy, dùng giọng điệu không thèm quan tâm nói, "Em chỉ muốn sờ một chút thôi."

"..." Dưới ánh trăng, sắc mặt của Khúc Hi Chi biến đổi đặc biệt rõ ràng.

Các cô đã lâu không có bất cứ hành vi nào quá mức thân mật. Cô không nhúc nhích, nàng càng mãi bị động. Đối với nàng, bị động đã sớm thành thói quen, không thể tưởng tượng là nàng có thể chủ động như thế. Tuy tâm trí cô hay bị nàng làm dao động, nhưng vì chướng ngại tâm lý trong quá khứ, vì cứ nghĩ tới buổi tối hôm ấy, cô muốn chuộc tội nên không dám đụng vào nàng nữa.

Thời gian lâu dần, năng lực khống chế của cô càng ngày càng tốt, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn hầu như trở thành tính tự phụ của cô. Mặc dù cô có vài lần muốn cùng nàng làm chuyện đó để thay đổi hiện trạng, thế nhưng thấy nàng hay thẹn thùng và cũng không nói gì hết. Cô có rất nhiều thứ muốn nói, nhưng lời còn chưa kịp ra khỏi miệng lại vì thái độ nghiêm túc của nàng mà nuốt ngược vào trong.

Đối với sự chủ động của nàng tối nay, Khúc Hi Chi vô cùng bất ngờ, đồng thời khó có thể lý giải được. Có điều, chuyện không ngờ tới đã xảy ra rồi, Khúc Hi Chi đúng là có cảm giác không tệ. Tuy cô không muốn nhớ lại quá khứ và mất đi niềm lạc thú đã lâu, nhưng nàng chủ động như thế cũng là dấu hiệu thắng lợi rồi, sự tự chủ trong cô lập tức bị suy yếu ở phạm vi khá lớn.

Hơn nữa, câu "Em chỉ muốn sờ một chút thôi." và thứ nàng muốn sờ thực sự quá kỳ quái.

Cô vừa cân nhắc phải ngả bài với nàng, vừa không đành lòng từ bỏ cơ hội hiếm có này, sắc mặt Khúc Hi Chi biến đổi hồi lâu mới hỏi, "Em muốn sờ chỗ nào?"

Thủ đoạn của nàng bị cô nhìn thấy, lại còn đang hoang hời một câu như vậy. Cố Hi Chi cảm giác mình như một tên dê xồm bị tóm cổ, lúng túng không cách nào giải thích.

"Em..." Cố Hi Chi ậm ờ, "Chỗ đó đó."

Hiếm thấy dê vào miệng cạp, Khúc Hi Chi không vừa ý câu trả lời mập mờ của nàng, tiếp tục hỏi, "Chỗ nào?"

Cố Hi Chi bị hỏi đến cực kỳ lúng túng, không có cách nào nói ra mục đích, nàng đành quyết tâm lật người đè cô lại. Thừa dịp cô chưa kịp phòng bị thì một bàn tay khác đã chui vào trong váy áo của cô, nắm chặt chỗ nào đó, tỏ ý muốn bảo "chỗ này này".

Thời điểm con người ta đang gấp gáp thì lá gan đều lớn một chút, nhưng sau khi loại tâm tình này bị thiêu đốt sạch sẽ, Cố Hi Chi lại cảm thấy bản thân như rơi vào tĩnh mịch, cảm nín tới khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Ngoại Truyện 2

Editor: Zoe

Beta: Gaasu Noo

*****

Bộ phận này đem lại cảm giác... tốt quá đi...

Cổ Hi Chi chưa bao giờ sờ qua vật như vậy trước đây, cảm giác mềm mại giống như đang chạm vào vải bông này nhất định sẽ phá vỡ bất kỳ giới hạn lý lẽ đạo đức nào.

Thứ trong tay mặc dù không thuộc dạng khủng, nhưng hình dáng rất đẹp đẽ, lại còn đàn hồi nữa. Khi đặt bàn tay lên thì vật mềm dẻo đó sẽ trĩu xuống, lúc bỏ tay ra thì nó lại nảy lên. Vuốt ve, nhào nắn, xoa bóp lại đem đến cảm giác khác nhau.

Cổ Hi Chi say mê trải nghiệm cảm giác tuyệt vời, lại hoàn toàn quên rằng này giờ mình tự tiện sờ nắn mà chưa được sự đồng ý của chủ nhân. Bàn tay nằng theo bản năng mà vân vê nắn bóp, ngay cả bản thân cũng cảm thấy hành vi này không đáng tin chút nào.

Thời gian một phút trôi qua, Cổ Hi Chi chăm chú sờ nắn rồi dường như nhận ra có điều gì đó không đúng, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Khúc Hi Chi.

Khúc Hi Chi đợi nằng ngẩng đầu lên hẳn mới chậm chạp nói, "Sờ đủ rồi à?" Giọng nói trầm ổn rơi vào bầu không khí qui dị.

"Chưa, còn chưa đủ." Cổ Hi Chi hoang mang sợ cô mất hứng, đồng thời nhận ra một việc làm nằng cảm thấy thất bại thảm hại.

Vừa nãy mặc dù chỉ coi thứ này như đồ chơi trẻ em mà thương thức, nhưng dẫu sao nằng cũng ra sức nắn bóp rồi cơ mà. Có sao cô chỉ cần nắn bóp một phút là đã có thể khiến nằng chết đi sống lại, còn nằng lại không thể rung chuyển được nửa phần tâm tình của cô?

Lính mới quả nhiên vẫn chỉ là lính mới?

"Em..." Cảm thấy kỹ năng của mình còn nhiều hạn chế, Cổ Hi Chi mè nheo, "Em có thể dùng cả hai tay để sờ được không?"

Nằng vừa xấu hổ vừa gấp gáp, Khúc Hi Chi ngược lại vô cùng bình thản, nhin cười dùng giọng nghiêm túc nói, "Một hay hai tay cũng không làm nên chuyện, có nhất thiết phải như vậy không?"

Bị đối phương khinh bỉ, Cổ Hi Chi ngẩn người, nhất thời không vui.

Mặc dù kỹ thuật của nằng có phần... không được tốt lắm, nhưng bị người ta gạt đi mọi cố gắng mà xem thường thì thật là ngược tâm quá mức mà. Coi như cô có tài năng bẩm sinh, nhưng trước đó nằng cũng bỏ thời gian nghiên cứu kỹ lưỡng lắm chứ bộ. Nếu như ngay cả chuyện này nằng cũng kém cô, thì ông trời quả thực bất công mà.

Cổ Hi Chi thỉnh lĩnh nghiệm ra, cô hơn nằng ở mọi phương diện, vậy thì chuyện này nằng phải tự mình cố gắng hơn nữa!

Hơi dùng lực ở đầu ngón tay, Cổ Hi Chi không còn mang dáng vẻ thoải mái như trước, nghiêm túc nhìn cô nói, "Vừa nãy chỉ là đùa giỡn thôi, giờ mới thực sự bắt đầu nè."

Khúc Hi Chi không nói lời nào, càng khiến Cổ Hi Chi cho rằng mình bị cô coi thường. Nằng cố gắng nhớ lại kiến thức đã học, đối mặt với một Khúc Hi Chi lãnh cảm này giờ, nằng quyết định làm một việc mà ngay cả bản thân cũng không thể giải thích được – cõng bỏ vấy ngu của mình.

Khúc Hi Chi trợn mắt há mồm nhìn nằng cõng đồ, cho tới khi môi nằng tìm tới môi mình thì mới lấy lại được ý thức. Trước giờ nằng lúc nào cũng ở thế bị động, hôm nay được nếm thử mùi vị chủ động thật khiến người ta muốn giảm tuổi thọ. Nằng uyển chuyển dán chặt đường cong của mình vào cơ thể cô, Khúc Hi Chi nằm dưới nín cười hồi lâu, rốt cục chủ động dùng lưỡi xâm nhập vào khoang miệng của nằng.

Tương tự lúc hai chiến binh đối chọi nhau để xác định ai là người chiến thắng, môi lưỡi cuốn vào nhau sau một thời gian nhất định sẽ có người chiếm thế thượng phong. Khi vừa bắt đầu, Cổ Hi Chi dùng hết sức hôn nằng nhằm kiểm soát toàn bộ tình hình, nhưng dần dần, Khúc Hi Chi càng hôn sâu hơn, nóng bỏng hơn. Cổ Hi Chi bị cô hôn đến thất điên bát đảo, cũng quên mất lúc nào mình lại từ "đang hôn" biến thành "bị hôn", chỉ biết phối hợp theo để nụ hôn được trọn vẹn.

Lưỡi cùng lưỡi dây dưa làm người ta loí lóng đề phòng, mở mắt thấy nằng đang xuất thần, Khúc Hi Chi ôm cổ nằng, chậm rãi ôm trọn nằng vào lòng ngực.

"Em còn chưa có thạo đâu." Khúc Hi Chi vừa vuốt ve vừa lật người đặt nằng xuống dưới, Cổ Hi Chi choáng váng đầu óc, cô khẽ hôn nhẹ vào môi nằng, thì thầm bên tai, "Chi bằng để tôi dạy em trước."

Bây chừ kia giống như con ác mộng thức tỉnh Cổ Hi Chi, nằng ngay tức thì căng cơ, "Không, không muốn, em muốn lên trên."

Khúc Hi Chi bắt được bàn tay lộn xộn của nằng, "Thông thạo kỹ thuật rồi làm tiếp cũng chưa muộn." Cô cúi đầu vùi vào trước ngực nằng, giống như giáo sư không biết mệt vừa thực hành vừa truyền thụ kinh nghiệm, "Em xem, chỗ này cũng rất cần tôi." Ngậm, mút một cái, đầu lưỡi quét qua, lại mập mờ quăn lấy nó, "Thoải mái không?"

"..." Cô Hi Chi vốn đang ghi lại toàn bộ động tác của cô vào não bộ, nàng gấp tới nỗi ngay cả lúc này cô dùng lý do gì thuyết phục mình nằm dưới cũng không nhớ, nghe cô hỏi vậy liền lập tức đỏ mặt.

"Chị, chị hỏi vấn đề gì kì vậy!" Câu hỏi kia căn bản làm cho người ta không cách nào đáp lại.

Giọng nói hờn hển khiến người ta mơ hồ cảm thấy nàng đang xấu hổ, nhưng dưới ánh đèn mập mờ đáng tiếc không thể nhìn được ánh mắt của nàng. Khúc Hi Chi suy nghĩ một chút, rất nhanh chóng tay lên mở đèn, lúc nàng còn đang kinh ngạc thì cô lại dời sự chú ý của nàng sang chuyện khác.

"Tiểu Cảnh, tôi muốn hỏi em một việc."

Mặc dù nửa người trên không được che đậy còn đang phô bày trong không khí, nhưng thấy dáng vẻ nghiêm túc của Khúc Hi Chi, Cố Hi Chi cũng không kịp xấu hổ, chỉ hỏi, "Chuyện gì mà lại nói vào lúc này?"

Khúc Hi Chi suy nghĩ một chút, cố gắng dùng lời lẽ mềm mại nói chuyện với nàng, "Hôm nay, sao em phải làm chuyện này?"

Cố Hi Chi dường như không hiểu ý cô, "Chuyện gì?"

Khúc Hi Chi buông tầm mắt nhìn xoáy vào ngực nàng, không thể làm gì khác hơn là trực tiếp nói, "... Sao lại quyến rũ tôi?"

"..." Cố Hi Chi không kịp che lại gương mặt ửng đỏ, cúi đầu, "Ai thèm quyến rũ chị chứ."

Khúc Hi Chi dương dương tự đắc, "Không thừa nhận thì sau này đừng hòng sờ mó."

Cố Hi Chi ngẩng đầu lên nhìn cô, tầm mắt rơi vào trước ngực cô một lát, cân đo đong đếm rồi lại đỏ mặt cúi đầu, "Được rồi, em nói." Dùng mền mỏng che kín người mình, "Em cảm thấy chúng ta ở chung đã lâu, nếu cứ tiếp tục như vậy... mặc dù không có gì không tốt nhưng lại giống như bom hẹn giờ có thể phát nổ bất kỳ lúc nào, em hy vọng có thể bình thường hóa quan hệ một chút..."

Khúc Hi Chi cẩn thận cân nhắc hồi lâu, "Nghĩa là em muốn để cho tôi làm chuyện xấu với em?"

Cố Hi Chi ngẩn người, lập tức ngẩng đầu lên nhìn cô oán giận, "Chị có ý xuyên tạc lời nói của em."

Khúc Hi Chi bị bộ dáng nghiêm túc quá mức của nàng chọc cười, vỗ vỗ đầu vuốt lại tóc cho nàng, "Được rồi." Cô ghé đầu nhìn đôi mắt to ẩm ướt của nàng, "Nhưng mà em không sợ sao?"

Cố Hi Chi ngẩng đầu tò mò nhìn cô, "Sợ gì?"

Khúc Hi Chi quan sát tổng thể vẻ mặt của nàng, lại nghĩ về nỗi lo của mình, cảm thấy nó quá dư thừa, "Không có gì." Cô nhìn móng tay đã lâu chưa cắt của mình, lại liếc thấy nàng rõ ràng vừa mới cắt tỉa móng tay, lát sau không nhịn được cười lên.

Vừa nãy không chú ý tới móng tay của nàng, chỉ cho là nàng hành động bộc phát không chuẩn bị, nhưng lúc này thấy nàng cam tâm cắt đi bộ móng yêu quý, rõ ràng nàng có chuẩn bị từ trước, giờ mà để nàng nằm dưới thì có hơi tàn nhẫn không ta?

Suy tư hồi lâu, Khúc Hi Chi liếc nhìn gương mặt đỏ sẫm của nàng, quyết định đưa tay nâng cằm khiến cho nàng nhìn mình, "Móng tay cũng đã cắt bỏ, hay để tôi nhìn xem em học tập thế nào?"

Cố Hi Chi gạt mình, nhìn thấy nụ cười thâm hiểm của cô liền xấu hổ muốn đẩy cô ra, nhưng ánh mắt phảng phất về khinh bỉ của cô lại làm nàng nhớ lại lúc này mình bị cô đè bên dưới, nhất thời có chút không cam lòng.

Lúc này, Khúc Hi Chi chậm rãi cầm tay nàng lên, nở nụ cười hồ ly nhìn nàng nói, "Em không sờ soạng nữa sao?"

Lời của cô nhất thời khiến Cố Hi Chi nhớ lại cảm giác vừa nãy, lập tức nhìn vấy ngủi bằng ren trước mắt. Nàng còn chưa quan sát triệt để hình dáng của nó, nhất thời cảm thấy mình sắp làm hỏng chuyện.

Hồ ly tinh này có thể đã bị đầy xuống trần gian vì nhiều nguyên nhân, điển hình như nụ cười vừa rồi, hay là động tác hiện tại của cô.

Khúc Hi Chi lòi cổ tay nàng, dùng tư thái dẫn dụ lôi kéo nó xuyên qua lớp áo, cuối cùng đặt ở chỗ...

Cảm giác đầu ngón tay lần nữa chạm lên vật mềm mại co giãn đó, Cố Hi Chi tròn mắt há mồm ngẩng đầu nhìn cô.

Điệu bộ này...

Hồ ly tinh! Chị nhất định là hồ ly tinh chuyển thế!

Khúc Hi Chi mỉm cười nhìn nàng, tóc đen mềm như tơ khê rơi trước ngực, cánh mũi cao dưới ánh đèn ngủ vô cùng nổi bật, mà da dẻ cô đặc biệt trắng trẻo, lúc lông mi dài cụp xuống trông như một tượng sáp xinh đẹp.

Quan trọng nhất là, gương mặt đỏ vào giờ phút này lại mang theo ánh mắt mập mờ câu dẫn, mà tay của nàng...

Tay của nàng! Tại sao lại đem tay của nàng đặt ở chỗ đó cơ chứ!

Cố Hi Chi giật mình lập tức rút tay về, nhưng hành động này đồng thời mang cảm giác mềm mại ở đầu ngón tay đi mất. Cố Hi Chi quyến luyến nhìn ngực cô, lại cúi đầu nhìn tay mình, mặc dù mặt đỏ tới mang tai nhưng nàng vẫn có chút không cam lòng.

Hiển nhiên chuyện làm cho nàng đỏ mặt còn chưa kết thúc, khi nàng bình tĩnh ngẩng đầu nhìn Khúc Hi Chi, cả người nàng lập tức hóa đá.

Ánh sáng trong phòng vừa đủ, Khúc Hi Chi cúi váy ngủ ra, sau đó vén tóc qua một bên trước ngực, cảnh đẹp dường như khiến thời gian trôi chậm lại, thân thể trắng trẻo của cô được ánh đèn chiếu lên nhìn có vẻ mịn màng sáng bóng, mái tóc đen che đầy một phần đường cong xinh đẹp, lúc này nhìn cực kỳ kích thích.

Khúc Hi Chi cúi váy ngủ ném ra phía sau rồi quay đầu lại nhìn nàng, mặc dù sắc mặt mang vẻ tươi cười nhưng lại làm người ta mất khả năng phân biệt thật giả.

"Em không thích thì tôi đi ngủ à." Nói xong nằm xuống đắp chăn.

Tâm tình nhất thời kích động, Cố Hi Chi sững sốt hồi lâu mới nghĩ ra – đi ngủ mà phải cởi hết sạch quần áo ra như vậy sao?

Không biết bởi vì thấy cô biến thành hồ ly tinh hay là tiềm thức còn lưu lại chuyện xấu xa, tóm lại là nhìn thấy vai cô phơi bày ra ngoài, Cố Hi Chi mất không chế đề lên thân thể cô, có chút đường đột ôm lấy cô, đầu cúi xuống in dấu son lên bộ phận vừa rồi tay còn xoa nắn.

Động tác của nàng không gọi là hôn, phải nói là gặm mới đúng. Có thể vừa rồi cảm giác trên tay quá tốt nên Cố Hi Chi mới gấp gáp khát vọng vật đó. Nàng không thêm phân biệt dùng môi, lưỡi hay răng, chỉ biết vật đặc biệt mềm mại kia làm cho nàng rối loạn tâm trí.

Bộ phận yếu ớt cơ hồ bị nàng lưu lại dấu răng, Khúc Hi Chi bắt đắc dĩ vỗ vỗ đầu nàng, "Em là cạp sao? Nhẹ một chút."

Cố Hi Chi ngẩng đầu nhìn cô, thấy gương mặt xinh đẹp của cô được ánh sáng chiếu vào càng thêm kiều diễm, có chút không tin được mà ôm cô hỏi, "Chị thật sự chỉ thuộc về mình em thôi sao?"

Khúc Hi Chi lần nữa gõ lên đầu nàng, "Em đang nghĩ gì trong cái đầu này vậy?"

Cố Hi Chi uất ức cúi đầu, thấy dấu răng mình để lại trên ngực đã biến mất.

"Em sẽ quý trọng chị, sau này mọi chuyện phiền phức cứ để em làm, chị chỉ cần bảo vệ bản thân thôi, cùng em sống tới trăm tuổi."

Dáng vẻ nghiêm túc của nàng thoát nhìn có chút ngây ngô, nhưng lại làm người ta vô cùng cảm động. Khúc Hi Chi nhìn nàng một lát rồi ôm cô nàng, "Trước mắt có chuyện phiền phức, còn không mau xử lý?"

Cô nói ra câu này khiến Cố Hi Chi nhất thời nhớ ra việc chính, cuống quýt ôm cô tiếp tục gặm.

Lần này nói là gặm lại không còn là gặm.

Cố Hi Chi nghiêm túc dùng đầu lưỡi lượn vòng tròn nơi đáng yêu của cô, rất thông minh phát hiện ra yếu điểm, đem kỹ thuật vừa mới tiếp thu ra phục thù.

Đầu lưỡi cảm dỗ một hồi, Cố Hi Chi nhìn đối tượng phía dưới, cô khác với Khúc Hi Chi vừa nãy làm chuyện xấu, nàng vừa nghi ngờ lại vừa nghiêm túc nghiên cứu ngẩng đầu hỏi, "Chị... Dễ chịu không?"

Khúc Hi Chi buồn cười, đề đầu nàng xuống, "Không được nói nhảm, nghiêm túc làm việc đi."

"..." Cố Hi Chi buồn bực cúi đầu tiếp tục công việc, lát sau lại chợt nghĩ thông suốt.

Nhất định là thoải mái, nếu không cô làm gì mà ngay cả một câu cũng không cho nàng nói.

Nghĩ vậy nên Cố Hi Chi cảm thấy tâm tình tốt lên, càng ra sức lao động.

Trong nhiều việc, người học nghề cùng quen tay khác nhau ở chỗ không nắm bắt được thời lượng của từng quy trình. Cố Hi Chi lưu luyến bộ phận đặc biệt kia lâu quá mức quy định, Khúc Hi Chi nhìn đồng hồ báo thức, suy tư chốc lát thu lại nụ cười nhỏ giọng gọi Cố Hi Chi, "Tiểu Cảnh."

Cố hi chi còn đang thích thú, "Ừ... Ừ?"

Khúc Hi Chi cười thích thú, "Em... trước đó có thật sự nghiên cứu qua sao?"

Cố Hi Chi hiểu ý cô, lần này động tác đột nhiên ngừng lại.

Nàng đang suy nghĩ hai chuyện, thứ nhất, tại sao thời điểm làm chuyện này nàng tuyệt nhiên không muốn nói vấn đề khác, mà cô lại có thể nói chuyện với nàng. Thứ hai, câu "Em trước đó có thật sự nghiên cứu qua sao?" đây chẳng phải coi thường kỹ thuật của nàng sao?

Ai chẳng nữa cũng không thể tiếp tục nhẫn nhịn, Cố Hi Chi này giờ bị khinh thường cảm nhận được mùi vị châm biếm, rất cực...

Không thể nhịn được nữa.

"Em, em dĩ nhiên có nghiên cứu." Giọng bất mãn, "Chờ chút nữa chị sẽ thấy em rất lợi hại cho mà coi."

Nói xong những lời này, ánh mắt Cố Hi Chi dòm xuống, cuối cùng đặt vào nơi tương đối giống với cái của mình.

Mong muốn chinh phục được hồ ly tinh, Cố Hi Chi ngừng thờ chậm rãi di chuyển đầu ngón tay xuống vật đó.

Áp dụng phép khích tướng thành công, Khúc Hi Chi cười híp mắt nhìn nàng hành động, giống như đang nghiệm thu thành quả.

Nhưng chuyện mà cả hai đều không nghĩ tới chính là, Cố Hi Chi đi được nửa đường, hô hấp ngừng lại chuyên chú nhìn chỗ đó hồi lâu, ngay cả sờ cũng không, mà lại trực tiếp hôn lên.

Nói hai người không nghĩ tới là vì: đối với Khúc Hi Chi, mặc dù nàng quyết tâm làm đến cùng, nhưng chỉ có thể làm theo khuôn phép cũ. Dù nàng đã thề non hẹn biển, niềm tin đầy tràn, nhưng bản thân nàng lại quá nhạy cảm. Huống chi nàng hay dựa vào tình trạng sức khỏe mà quyết định có nên làm một chuyện gì đó hay không, vì vậy hành vi hiện tại của nàng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu.

Còn với Cố Hi Chi, mặc dù đã nghiên cứu tài liệu cả buổi, cũng từng thấy qua các tư thế khác nhau, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ cùng Khúc Hi Chi thực hiện. Nàng chỉ hi vọng có thể làm cô thực sự vui vẻ, thoải mái vượt qua nỗi sợ của lần đầu tiên, nên nàng chỉ chủ yếu tìm hiểu xem làm sao để giảm bớt đau đớn một cách tối đa. Về phần hành động "tà đạo" kia, thứ nhất là nàng thẹn thùng không dám thực hành, thứ hai là nàng cảm thấy mỗi cùng với chỗ đó có chút không liên quan, thứ ba là nàng sợ... ngờ nhờ Khúc Hi Chi cho rằng nàng đang cố tình trả thù thì sao?

Nhưng khi Cố Hi Chi vô thức nghĩ về đêm đó, nàng mới nhận ra mặc dù lúc đó Khúc Hi Chi trong lòng nàng không còn hào quang bao phủ, nhưng cô vẫn luôn hoàn mỹ như thế.

Những lo lắng cùng xấu hổ hoàn toàn biến mất, giờ khắc này nàng chính là kim lòng không động muốn dịu dàng nuông chiều cô, cũng không cần nhiều kỹ xảo, tất cả xuất phát từ bản năng.

Ấn môi xuống cọ xát một phen, Cố Hi Chi thoát nhìn dường như hoàn toàn không hề chán chừ hay do dự điều gì hết. Khúc Hi Chi kinh ngạc nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên cảm giác thoải mái ở bên dưới làm cô tỉnh ra, lập tức kéo tay nàng, "Này, em làm gì thế?"

Lúc vừa bắt đầu, Cố Hi Chi chỉ là thực tâm muốn làm chuyện này, chăm chú không hề lo xa, nhưng khi bị Khúc Hi Chi kéo tay, nàng ngẩng đầu nhìn ánh mắt cùng vẻ mặt đáng giận kia thì chợt nghĩ ngay đến vừa rồi mình bị giễu cợt. Nàng lại đổi ý định, cười điềm tĩnh, thậm chí có chút đắc ý, "Em thực hành kiến thức đã học cho chị coi đó mà." Mang ánh mắt xấu xa vùi đầu vào bộ phận bên dưới.

"..." Khúc Hi Chi nhìn đầu của nàng chôn xuống, "Chết tiệt, lên đây!"

"... Không." Phảng phất thanh âm.

"Em học những thứ này với ai hả đồ xấu xa?!" Khúc Hi Chi kéo tay nàng, thậm chí sắp sửa ngồi dậy ngăn cản nàng, "Nghe không hả, lên... Này, em..."

Giọng nói tiêu tan ngay khi nhìn thấy miệng lưỡi của Cố Hi Chi. Khúc Hi Chi nhìn nàng, cả người bất chợt trầm mặc.

Giống như tìm ra bí quyết không chế đối phương, Cố Hi Chi nhận ra phản ứng của cô liền dùng lực ở đầu lưỡi nhiều hơn, liên tục di chuyển tới lui ở nơi nàng không nhận tâm dùng tay chạm vào.

Mới đầu Cố Hi Chi chỉ muốn dùng bí quyết mới nghiệm ra hành hạ đến khi cô khen mình lợi hại mới thôi, ai bảo lúc trước cô cười nhạo nàng làm chi, người ta vừa ra tay liền bị khi dễ mà xuống tinh thần. Nhưng khi tay cô bắt đầu nắm chặt tay nàng, Cố Hi Chi chỉ nắm lại tay cô, chăm chú tăng nhanh tốc độ, một lòng muốn cô vì mình mà vui sướng.

Tìm ra phương pháp đúng là có khác, Cố Hi Chi nỗ lực tiến hành hồi lâu, dần cảm giác được tay cô nắm mỗi lúc càng thêm chặt. Mặc dù cô không có vẻ mất bình tĩnh, nhưng thân thể cô lúc này căng thẳng không như thường ngày.

"Chị..." Rốt cục thấy được thay đổi của cô mà có chút phấn chấn, Cố Hi Chi tiến hành giữa chừng chợt dừng lại ngẩng đầu lên nhìn cô hài lòng, "Khúc Hi Chi." Cũng không biết phải nói gì, đơn giản chỉ muốn gọi tên cô.

Khúc Hi Chi rừ mi mắt nhìn nàng, lòng mi thật dài che đi ánh mắt, nhưng sắc mặt cô phi thường xinh đẹp.

"Ồ xấu xa." Tặng nàng hai chữ, âm sắc có phần tức giận.

Lại nghe như là đang tán dương.

Cố Hi Chi dường như có chút gấp gáp, thậm chí còn thêm kích động đưa đầu lưỡi vào.

Mỗi một động tác không còn là hành động đơn thuần, mà giờ phút này còn ảnh hưởng tới cảm xúc của cô, giống như tô tó nịnh hót chủ. Giờ khắc này, Cố Hi Chi toàn tâm toàn ý muốn lấy lòng cô.

Đầu lưỡi di chuyển theo hướng này, cô sẽ bình tĩnh một chút. Đầu lưỡi di chuyển về hướng kia, cô sẽ lần nữa căng thẳng. Dần dần, Cố Hi Chi sớm đã điều khiển chính xác hi nộ ái ố của cô.

Chóp mũi nàng bắt cần đụng tới chỗ nào đó khiến cho cô phản ứng còn mạnh hơn trước. Cố Hi Chi lập tức không đành lòng buông tha, dùng đầu lưỡi truy đuổi tra tìm, sau đó cẩn thận thăm dò, xác định được điểm kia liền ghi lại trong não.

Nàng giống như học sinh vụng về nhưng chuyên cần, mặc dù không có tài năng trời phú nhưng lại đặc biệt chăm chỉ.

Nàng cố gắng làm việc này giờ không tính là lâu, cô lại vô cùng nhạy cảm. Nếu như Cố Hi Chi không cố tình khống chế, quá trình dùng lưỡi đã có thể rút ngắn rất nhiều.

Rốt cục, dường như cảm thấy tiếp tục như vậy nhất định không được, Cố Hi Chi lại ngẩng đầu nhìn cô, lần này rất nghiêm túc, "Khúc Hi Chi, nói chị yêu em có được không?"

Chẳng bao lâu sau, Khúc Hi Chi rũ mi mắt nhìn nàng, ánh mắt bị hàng mi che phủ khó đọc được.

Nhưng cô rất nhanh mở miệng, "Lời hay nói một lần là đủ rồi."

Cố Hi Chi suy nghĩ liên hồi, cuối cùng nghĩ ra điều gì, "Ừ." Dùng một chút, trầm mặc một lát, "Nhưng mà em cũng yêu chị."

Khúc Hi Chi còn đang mãi suy nghĩ lời của nàng thì nàng đã tiến công thêm lần nữa.

Tình yêu tốt đẹp vì cử chỉ của nàng nhiều hơn một phần, Khúc Hi Chi bắt được tay nàng, không biết do lời nói hay do động tác của nàng khiến tâm tình cô tốt hơn rất nhiều.

Cố Hi Chi nhớ hết những điểm nhạy cảm, thay phiên kích thích từng nơi một chút rồi ngừng lại để phân tán sự chú ý của cô. Nàng cố gắng hết sức để cảm giác đầu lưỡi mang lại có thể kéo dài, để trò chơi này vĩnh viễn không kết thúc.

Nhiều lần nhẹ nhàng cọ xát qua lại làm cho vật dưới lưỡi biến đổi hoàn toàn, tay của cô bám lấy nàng mỗi lúc một chặt hơn. Cố Hi Chi thử quét đầu lưỡi đến điểm nhạy cảm, càng vui vẻ hơn khi thấy phản ứng của cô.

Tay Khúc Hi Chi dường như dùng hết lực, cô không kiềm chế được khẽ rên lên một tiếng.

Cố Hi Chi hưng phấn cọ xát đầu lưỡi vào vị trí đó thật lâu, cảm thấy bản thân còn kích động hơn cả cô.

Thân thể Khúc Hi Chi căng lên, sau đó giãn ra, hai tay nắm chặt trên giường, dùng sức khiến người ta phát sợ, quan trọng nhất là, chỗ đó của cô rõ ràng có dấu hiệu rung động.

Đối với tình huống hiện tại, Cố Hi Chi cảm thấy vô cùng hạnh phúc, hoàn toàn không nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác. Nàng lập tức ngẩng đầu, rướn người lên cọ xát nửa thân trên của cô, tư thế dính chặt như vậy có chút kỳ quái, thấy gương mặt cô xinh đẹp hơn bất kỳ lúc nào, nàng nhịn không được hôn lên môi cô.

Khúc Hi Chi bị nàng hôn mới khôi phục được chút ý thức, hai tay vòng qua cổ nàng đáp lại nụ hôn.

Trong phòng ngủ, ánh đèn dịu dịu, nhiệt độ vừa phải, có hoa lá lẳng lặng đua nở, còn có bức họa thần thánh treo trên vách tường, người trong tranh tạo nhã hiền lành, thần bí điềm đạm, mỉm cười trong chốn nhân gian khói lửa, tựa như nữ thần lưu lạc từ một vương quốc xa xôi.

Cảm nhận cô dần hồi phục, Cố Hi Chi kích động ôm mặt cô nói, "Em thực sự làm được đúng không? Lúc này chị vì em mà đạt cao trào đúng không? Trên đời chỉ mình em mới có thể làm chị lên đỉnh đúng không? Chị chỉ cho phép mình em mang lại cho chị cảm giác này đúng không?"

Khúc Hi Chi vừa mới hoàn hồn, nhìn gương mặt kích động của nàng, không thềm tính toán chuyện cũ, ôm mặt nàng cười nói, "Có gì mà em vui mừng dữ vậy?"

Cố Hi Chi không thể bình tĩnh, suy nghĩ một chút lại kiêu ngạo nói, "Không có gì, giờ chị nên biết em rất lợi hại." Tự phụ nâng đầu lên cười cười, lại ôm mặt cô nói, "Gặp lại sau, Khúc Hi Chi."

Khúc Hi Chi ngẩn người, chưa kịp hiểu lời chào thì nàng đã bò xuống phía dưới. Cảm giác được nhiệt độ tay nàng lướt trên da thịt mình, Khúc Hi Chi không hỏi thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu đáp lại ánh mắt xin phép của nàng.

Đêm dài, bất tận.

Trong tình yêu, thời gian không có điểm dừng.

*****

P/s: còn một chương nữa thôi, bà con vote nhiệt tình cho tôi có tinh thần post luôn một thể cho xong *cười khả ố*

Chương 88: Chương 87

"Chateau haut brion (*) ở bên này, bên kia là Bourgogne (*). Tiểu Khúc, cô cần gì, tôi đều có thể giúp."

(*) Tên rượu Pháp

Trong buổi tiệc, người phụ nữ nọ đang mặc một bộ trang phục hết sức khoa trương, mỗi bước đi của cô đều khiến người ta lo sợ cô sẽ đạp lên thân váy mà vấp ngã, nhưng cô vẫn vững vàng đi trên đôi giày cao mười ba phân. Cô nàng đứng bên cạnh Khúc Hi Chi, trang dung tình xảo, khí chất cao quý.

"Cảm ơn bà Ngô." Khúc Hi Chi trộm nhìn người đang trò chuyện với Cố Hi Chi ở phía xa, sau đó quay đầu lại lễ phép mỉm cười, "Tôi không uống rượu."

Khúc Hi Chi nhận được lệnh cấm uống rượu của Cố Hi Chi cách đây một tháng. Ngày đó, Khúc Hi Chi đi xã giao rồi say xin về nhà, ai kia lo lắng cho bệnh tình của cô nên đã nghiêm trọng cảnh cáo. Mấy ngày sau, Khúc Hi Chi lại uống rượu về nhà, báo hại hai người cãi nhau rồi cụt hứng không vui, khiến đêm đó cô phải ngủ ngoài phòng khách. Sau mấy ngày dụ dỗ thì sắc mặt của Cố Hi Chi mới dần tốt lên, từ dạo đó, cô không được đụng vào rượu nữa.

Cô gái trẻ bùng ly rượu nghiêng đầu cười bảo, "Tiểu Khúc, tôi dẫn cô đi gặp Ngô tiên sinh, không uống rượu là khó coi lắm nha."

Khúc Hi Chi nghiêng đầu, rất nhanh cười nói, "Đề tôi tự đi được rồi."

Ngô tiên sinh trong miệng cô gái này chính là ông chủ của công ty Thời Đại. Tuy nhân vật có tiếng tăm này đã gần lục tuần, nhưng lại cưới được một cô vợ trẻ chừng hai mươi tuổi, cũng chính là vị Lục tiểu thư trước mặt cô đây.

Ở tình huống bình thường, trường hợp xã giao ở nơi náo nhiệt này nhất định không thiếu thức ăn cao cấp và rượu vang trứ danh. Dù Khúc Hi Chi đã lường trước chuyện như thế rồi, nhưng vẫn tham dự cùng Cố Hi Chi.

Hợp đồng của Cố Hi Chi và công ty Thời Đại còn những ba năm, nhưng họ thực sự không thêm đề ý tới hoạt động của nàng nữa. Mấy tháng trước, Cố Hi Chi bị công ty ghê lạnh, tuy bản thân nàng cũng không để ý lắm, nhưng Khúc Hi Chi lại hy vọng có thể huỷ hợp đồng giúp nàng.

Buổi tiệc sang trọng này không thiếu người nổi tiếng tham dự, những ngôi sao bình thường lấp la lấp lánh giờ cũng không còn chói mắt nữa. Buổi tiệc đã bắt đầu được hai tiếng, trong sàn nhảy có không ít trai xinh gái đẹp nhiệt tình cổ động cho DJ. Ánh đèn đủ màu chớp nhoáng liên tục chiếu lên quần áo của khách mời, khiến màu sắc trang trọng thêm đẹp tươi phơi phới.

Khúc Hi Chi bùng ly rượu được ừ lâu năm theo cô Lục chen qua đoàn người đi tới chỗ Ngô tiên sinh. Vị Lục tiểu thư này mặc đồ trắng nam kim cương nhiều đến mức khiến người ta nhìn chằm chặp không rời, còn Khúc Hi Chi chỉ mặc một chiếc váy đen đơn giản nhưng lại thu hút được sự chú ý khi đi kế cạnh. Vài cô gái trẻ trong buổi tiệc nhanh chóng xì xào bàn tán về hai người, đồng thời cũng truyền tới tai của Cố Hi Chi đang bàn chuyện âm nhạc với một Hoa kiều.

"Bà Ngô thực sự là nữ vương, tuổi còn trẻ nhưng nhìn không ra chút rụt rè nào."

"Oắt con không biết trời cao đất rộng là vậy đó, ăn mặc sang chảnh như vậy, chẳng khéo ông chủ Ngô sẽ không thỏa mãn được cô ta cho coi."

"Cái gì mà oắt con, đề lên được chức bà Ngô thì có thể dùng thủ đoạn bình thường hay sao?"

...

Cố Hi Chi đứng là không thêm đề ý tới bọn họ, nhưng nàng lại bắt gặp Khúc Hi Chi đang cầm rượu trong tay.

"Hôm qua ở Sydney, tôi tình cờ gặp Trầm Nhã và Nghê Tư tiểu thư. Nếu cô thấy hứng thú thì lần sau tôi sẽ giới thiệu cho cô biết." Hoa kiều tiên sinh nói xong thì ngẩng đầu thấy Cố Hi Chi có chút thất thần, còn nói thêm, "Cố tiểu thư?"

Cố Hi Chi đột nhiên hoàn hồn, tầm mắt lập tức rời khỏi ly rượu trên tay Khúc Hi Chi, "Tôi có gặp Nghê Tư tiểu thư một lần..."

...

Tiệc rượu diễn ra đến giờ thứ ba thì khách mời đã vui bót một nửa. Khúc Hi Chi cáo biệt với ông chủ Ngô, sau đó quay đầu tìm Cố Hi Chi, nhưng tìm khắp bữa tiệc cũng không thấy tung tích nàng đâu.

Về đến nhà đã mười một giờ đêm, Khúc Hi Chi chuẩn bị ôn hoà lời giải thích, nhưng cô khá bất ngờ khi nàng không khóa trái cửa nhà. Cô đẩy cửa đi

vào thì thấy phòng ngủ phát ra ánh đèn, Cố Hi Chi cũng không khóa cửa phòng. Cô thở ra một hơi rồi đi vào trong.

"Ngủ rồi à?"

Cố Hi Chi quay người qua chỗ khác, không thèm để ý tới cô.

Khúc Hi Chi thấy nàng tựa hồ đang khó chịu, dáng vẻ sắp phát giận đến nơi, cười nói, "Tôi đi tắm trước đã, lát nữa sẽ quay lại đây."

Phòng tắm nhanh chóng truyền đến tiếng nước chảy, Cố Hi Chi vốn rất bức bối, nghe được tiếng nước càng ngủ không được, nàng quyết định ngồi dậy xem tivi.

TV đang chiếu chương trình cho thú cưng, Cố Hi Chi lập tức nhớ tới Thất Thất bị Lương Oanh chôm đi cũng cả tháng rồi, càng thêm sốt ruột.

Tiếng chuông tin nhắn bỗng vang lên, Cố Hi Chi thuận tay vợ lấy điện thoại bên giường, nhìn xong lại phát hiện không phải điện thoại của mình reo, nàng liền vứt ngược lại lên giường.

Ước chừng hai giây sau, Cố Hi Chi nhìn TV nhũn mảy, lại nhanh chóng lấy điện thoại của Khúc Hi Chi.

Màn hình hiện ra tin nhắn của người tên Lục Truyền Lâm, nội dung cũng không hoàn chỉnh, chỉ có nửa câu: Cảm ơn cô đã nể mặt tôi uống ly rượu ấy, cô đã về nhà chưa? Cô nghe ý kiến của tôi mà chọn màu xanh lam tôi rất vui, chiều nay cô rảnh không? Tôi muốn mời cô đi...

Cố Hi Chi nhìn tin nhắn, suy tư chốc lát, sau đó cau mày do dự đặt điện thoại về chỗ cũ.

Vừa buông tay thì điện thoại lại vang lên tiếng chuông tin nhắn.

Tranh đấu nội tâm vài lần, Cố Hi Chi không kiềm chế nổi lòng hiếu kỳ lại cầm điện thoại của cô lên.

Lại gửi tin, vẫn là tên Lục Truyền Lâm, nội dung tin nhắn như sau:

Kỳ thực tôi thích cô trong phim "Hương thơm thanh tĩnh" nhất, có một cảnh cô tắm rửa trong phim đó, thân thể của cô đẹp lắm. Tôi đi Paris du học cũng vì cô...

Nội dung tin ngắn nhưng sâu sắc, Cố Hi Chi nắm chặt điện thoại trong tay, cổ kim nén kích động rồi bỏ điện thoại về chỗ cũ. Cô nhìn lên TV, biểu hiện không hề buồn bức và bất an như khi nãy, mà là đắm chiêu suy nghĩ.

Mấy phút sau, Khúc Hi Chi từ phòng tắm trở lại phòng ngủ, đồng thời đem túi xách ngoài phòng khách đi vào.

"Tôi nói rõ trước nha, tối nay tôi chỉ cầm ly giả bộ hợp một miếng rượu thôi. Ngoài ra... tôi biết tôi sai rồi. Tôi đã kêu Lương Oanh ngày mai đem Thất Thất về cho em, sau đó tặng nó một bộ đồ mới."

Cô lấy trong túi xách ra một bộ quần áo cho chó, ngồi xuống bên giường rồi đặt trước mắt Cố Hi Chi, "Đẹp không?"

Vốn còn đang đắm chiêu, Cố Hi Chi thất thần nhìn bộ đồ trong tay cô một chút, vừa muốn lên tiếng nhưng trong đầu chợt hiện lên một dòng chữ nhỏ.

"Cô đã về nhà chưa? Cô nghe ý kiến của tôi mà chọn màu xanh lam tôi rất vui..."

Nàng vừa định xem bộ đồ chó kia kỹ một chút, tuy nhiên màu đó tuyệt đối là màu xanh lục, mặt Cố Hi Chi đồng thời tái nhợt đi.

"Đẹp." Cố Hi Chi cười nhận đồ trong tay cô, thuận tiện ném vào thùng rác bên cạnh, sau đó lấy gối đưa cho cô, "Có điều đêm nay em không muốn nhìn thấy chị."

Khúc Hi Chi như không hề nghĩ tới tình huống như thế, biểu hiện có hơi kinh ngạc.

Cố Hi Chi tắt TV nằm xuống ngủ.

Hai người cãi nhau hồi lâu. Rốt cuộc Khúc Hi Chi cũng không năn nỉ được Cố Hi Chi, đành ôm gối ra sofa ngủ một đêm. Sáng hôm sau, Cố Hi Chi phải đến thành phố lân cận làm việc, trời chưa sáng thì nàng đã đi mất, cũng không thèm nói chuyện hay báo cho Khúc Hi Chi biết. Đến trưa, cô gọi điện cho nàng, nhưng nàng không nghe máy, nên cô liền nhắn tin ngọt ngào dỗ dủ. Chẳng biết Cố Hi Chi có để ý hay động lòng không, nhưng Khúc Hi Chi quả thật không sợ gian nan, vẫn kiên nhẫn lấy lòng nàng.

Buổi tối lên xe về nhà, Cố Hi Chi lại nhận được tin nhắn của cô. Nàng mở ra xem thì phát hiện Khúc Hi Chi lần này không dỗ dành nàng nữa, mà nói chuyện nghiêm túc:

Tối nay tôi có việc nên sẽ đi ăn với Lục Truyền Lâm một bữa cơm, khi nào em về để tôi bảo người khác đến đón.

Nhìn thấy ba chữ Lục Truyền Lâm đã khó chịu cả người rồi, nghe cô bảo muốn ăn cơm thì Cố Hi Chi lập tức trả lời mà không thèm suy nghĩ:

Đêm nay em không về.

Tin vừa gửi đã có hồi âm ngay:

Mai là ngày kỷ niệm của chúng ta, sao em lại có thể không về?!

Tâm tình tôi tệ lắm Cố Hi Chi trả lời mau chóng:

Nhưng mà em không có về.

Lần này Khúc Hi Chi không trả lời, ước chừng nửa giờ sau, Lương Ưu Ưu gọi một cú điện thoại cho nàng.

"Tiểu Cảnh, quá shock luôn, cậu biết tôi vừa thấy ai không?" Mới vừa tiếp điện thoại đã nghe giọng nói kích động của Lương Ưu Ưu truyền tới, Cố Hi Chi không khỏi hiếu kỳ, "Ai?"

"Cậu nhất định không ngờ tới cô ta mặc cái gì đâu!" Lương Ưu Ưu không nói tên ai, mà la liên tù tì, "Mặc áo lông chim đó, đúng là lông chim rồi, cô ta đang ở cao ốc quốc tế nè."

Cố Hi Chi càng thêm khó hiểu, "Rốt cuộc cậu đang nói ai?"

"Trời ơi, đương nhiên là bà chủ của vợ cậu nè - Lục Truyện Lâm đó." Lương Ưu Ưu dừng một chút mới nói tiếp, "Nhưng cô ta đang ở cùng Khúc Hi Chi, cậu biết chưa?"

"Chắc chưa." Cố Hi Chi nghe cô nói xong liền không muốn tiếp tục đề tài, "Tôi xuống xe đây, liên lạc với cậu sau."

"Bái bai nhá. Tôi tiếp tục hẹn hò đây, nhân tiện canh Tiểu Khúc nhà cậu dùm cho." Lương Ưu Ưu cúp điện thoại.

Âm thanh treo máy truyền đến, Cố Hi Chi nhìn điện thoại một lát, sau đó lại thấy tin nhắn mới của Khúc Hi Chi, tiện tay mở ra:

Tôi chỉ uống có một hớp rượu thôi, nhưng em lại giận lẫy, còn biết đánh người nữa.

Cố Hi Chi hừ một tiếng, tắt tin nhắn, sau đó lục danh bạ tìm tên Cindy gọi, "Cô đang ở đâu?"

Bây giờ rười rượi, bóng đêm bao trùm cả thành phố. Toà nhà thương mại ở trung tâm san sát nhau, kiến trúc hiện đại sang trọng và khu vui chơi giải trí được ngăn cách bởi ánh đèn khác biệt. Các tòa nhà cao tầng ở phía xa đang được xây dựng bằng bê tông cốt thép, giống như một con robot khổng lồ độc đoán, hùng mạnh.

Tại cao ốc quốc tế ở trung tâm thành phố.

Toà nhà này được mệnh danh là cao ốc chọc trời, buổi tối càng khiến người ta ảo giác "hái được trăng sao". Màu sắc rực rỡ trên bức tường pha lê bất luận là ngày hay đêm đều khiến người ta cảm thấy vô cùng hoa lệ và sang trọng. Tòa kiến trúc trong suốt lạnh lẽo này được thiết kế hình vòm làm người ta có cảm giác như một Quả Cầu Thủy Tinh. Dưới bầu trời đầy sao, những ánh đèn bảy sắc chiếu tới khắp nơi khiến tòa nhà pha lê khổng lồ này tựa Thánh điện độc nhất của đất trời.

Trong tòa nhà quốc tế cao nhất thành phố, thanh niên trẻ tuổi ăn mặc thời thượng cầm túi xì đủ màu trong tay lẩn át cả trường giả xung quanh. Ngoài ra còn có người nước ngoài da trắng má cao, mấy cô gái xinh xắn son môi đỏ chót cũng ra vào nhà hàng. Trên người các cô tỏa ra hương nước hoa hòa lẫn vào mùi thức ăn rõ rệt, bên trong góc ngồi phát ra tiếng nhạc êm dịu của nữ ca sĩ nổi tiếng ở thế kỷ trước.

Ở nơi nào đó trong nhà hàng, nhân viên đang dọn dẹp bàn ăn. Lục Truyện Lâm mặc một chiếc áo choàng bằng lông màu trắng, tóc xoăn bồng bềnh mỉm cười với Khúc Hi Chi và nói, "Cô có hài lòng với bữa ăn hôm nay không? Tôi thích món ốc sên khai vị nhất, còn có?"

Khúc Hi Chi quét mắt qua điện thoại đang im lìm một chút, cười nói, "Món nào tôi cũng thích."

Lục Truyện Lâm nghiêng đầu nhìn cô, "Thật khó tưởng tượng là cô lại tốt tính đến vậy. Vừa nghĩ tới việc cô giúp cô ấy hủy bỏ hợp đồng nhưng lại không tìm tôi. Tôi thật sự rất muốn giúp đỡ mà."

Khúc Hi Chi nói, "Cô và tôi là bạn bè, không phải quan hệ lợi ích."

"Thật không?" Lục Truyện Lâm mỉm cười tiếu ngạo, "Nói cách khác, nếu không vì cô ấy thì cô vẫn thích đi với tôi hả?"

"Với địa vị của Lục tiểu thư hiện giờ, như vậy cũng đã khá tốt rồi." Khúc Hi Chi mỉm cười.

Lục Truyện Lâm muốn nói tiếp, nhưng tiếng xì xào bàn tán của mọi người trong nhà hàng lại làm cô và Khúc Hi Chi cùng nhìn về phía lối vào. Khúc Hi Chi vừa ngẩng đầu thì lập tức bị người phụ nữ đang đứng ở cửa hấp dẫn ánh mắt.

Cô đã thấy qua rất nhiều mỹ nữ, nhưng người trước mắt có thể khiến cô tập trung hơn ba giây vẫn là lần đầu tiên.

Cô nàng mặc một chiếc váy thêu lấp lánh ánh vàng trên người, áo choàng lông thú màu đen đắt tiền cùng sợi dây chuyền kim cương chói mắt trên cổ rất dễ làm người khác lo lắng về sự an toàn của nàng. Lúc nàng đi vào bên trong nhà hàng, âm thanh phát ra từ đôi giày cao gót khiến mọi người phát hoảng,

nó cao kinh khủng. Nhưng nàng không những bước đi thành thạo và điều luyện, hơn nữa có thể xoa tung mái tóc xoắn dài đẹp đẽ của mình thật mê người.

Ánh đèn trong nhà hàng biến ảo, mỗi bước đi của nàng đều khiến viên kim cương trên cổ như khúc xạ ra ánh sáng ngũ sắc. Chiếc vòng tay của nàng dường như có giá trị đủ để mua đứt cả nhà hàng này, chiếc túi xách cũng tỏa ra chất hàng xa xỉ mê người. Thật ra, dù trang phục và trang sức có hơi khoa trương, nhưng nàng chỉ cần trang điểm nhẹ thế thôi cũng có thể khổng chế và hút sạch không khí u ám với loại khí chất thanh cao, sạch sẽ ấy rồi. Không một ai cảm thấy có gì không thích hợp.

Nàng hầu như đi thẳng tới chỗ của Khúc Hi Chi và Lục Truyền Lâm, sau đó lịch sự nở nụ cười, "Lục tiểu thư, chào buổi tối, tôi tới đón Tiểu Khúc về nhà, có quấy rầy hai người không?"

Lục Truyền hết sức bất ngờ, nhìn nàng hồi lâu mới cười trả lễ, "Đương nhiên không rồi, nhưng trà vẫn chưa được đem lên, hay Cố tiểu thư ngồi xuống tán gẫu một chút đi!?"

"Được." Cố Hi Chi hào phóng đáp lại, liếc mắt nhìn Khúc Hi Chi một chút rồi nói, "Tạm thời quyết định về mừng Lễ với chị đây, có thích không?"

Khúc Hi Chi vẫn còn ngây ngốc nhìn, nàng hoàn toàn khác ngày thường. Sau khi nghe nàng nói vậy với mình, cô nghĩ một hồi mới nhẹ nhàng cười rộ lên, "Đồ ngốc." Cô đứng dậy kéo ghế cho nàng ngồi vào chỗ.

Lục Truyền Lâm nghe được mừng Lễ liền tò mò, thấy Cố Hi Chi vào chỗ ngồi xong mới hỏi hai người, "Hình như ngày mai đâu phải ngày lễ gì, là tôi nhớ nhầm ngày sao?"

"Đề cô chê cười rồi, là ngày lễ kỷ niệm tình yêu của chúng tôi." Khúc Hi Chi bình thường cũng không phải người thích khoe khoang, nhưng phản ứng dị thường của Cố Hi Chi đêm nay thật khác hai ngày trước, điều này khiến Khúc Hi Chi hoàn toàn hiểu rõ nàng khó chịu chuyện gì. Cô nghe xong chỉ nhin cười chủ động giải thích.

Lục Truyền Lâm tựa hồ càng kinh ngạc, nhưng rất nhanh gạt đầu mỉm cười.

Đúng lúc nhân viên bưng trà tới, Cố Hi Chi nhận trà rồi đưa tới trước mặt Khúc Hi Chi, thấy nhân viên lại đưa thêm một ly đến trước mặt mình thì nàng có hơi tò mò hỏi, "Xin hỏi phần trà này..."

"Chũ của chúng tôi tặng đó." Nhân viên mỉm cười phục vụ, "Cô là người đẹp nhất đêm nay mà."

Cố Hi Chi nhìn theo hướng nhân viên chỉ thì thấy một người Mỹ ăn mặc giản dị đang đứng trước tủ pha lê, nàng mỉm cười làm động tác cảm ơn ông.

Vốn đang định uống tí trà và tán gẫu một chút, nhưng Lục Truyền Lâm nhận được một cú điện thoại, trà vừa lên chưa được mười phút thì cô đã tạ lỗi cáo từ.

"Thật ngại quá, tôi tạm thời có tí việc, xin phép đi trước nhé." Cô lấy ví tiền từ trong túi ra, hướng mặt về Khúc Hi Chi và Cố Hi Chi, "Trà này cũng không tệ lắm, các cô ngồi chơi thêm chút đi, tôi đi tính tiền."

"Không sao đâu, Lục tiểu thư có việc bận mà." Cố Hi Chi đặt hai tay lên bàn, hơi hátt cằm lên nhìn cô, "Tui đã thanh toán hóa đơn hết rồi, thật sự rất cảm ơn Lục tiểu thư đã giúp đỡ, hy vọng cô không trách tôi đường đột."

Lục Truyền Lâm rất lâu không lên tiếng, nhìn nàng một lúc mới mỉm cười gật gù, "Vậy lần sau mời lại các cô nhé, tối nay phải nói tạm biệt rồi."

Khúc Hi Chi lễ nghi đứng lên, "Không tiễn nhé, cảm ơn cô về chuyện hợp đồng."

Lục Truyền Lâm cười nhún nhún vai, "Chút lòng thành thôi, tạm biệt."

Khúc Hi Chi nhìn Lục Truyền Lâm tao nhã ra khỏi nhà hàng, mãi đến khi chiếc áo lông phiêu dật thật sự biến mất không còn tăm hơi mới xoay đầu lại nhìn Cố Hi Chi, "Này."

"Hả?" Nàng đang uống trà.

Cô hứng thú nhìn nàng, "Hóa ra là em đang ghen!"

Nàng thả ly trà xuống, "Không có nha." Ngữ khí như không có chuyện gì xảy ra, "Tại chị bảo mai là ngày kỷ niệm, nên em mới quay về tìm chị thôi."

"Ừm..." Cô cũng không muốn tranh luận, chỉ lẳng lặng nhìn xương hàm của nàng dưới ánh đèn đẹp đẽ, "Thuận tiện đóng gói bản thân thành quà tặng cho tôi luôn đúng không?"

"Gì chứ?" Cố Hi Chi cảnh giác liếc mắt nhìn cô.

"Đêm nay em thật sự rất xinh đẹp." Khúc Hi Chi tựa như cười mà không phải cười, "Vì lẽ đó..."

"Sao?" Nàng vẫn hoàn toàn cảnh giác.

"Tôi phải về nhà mở quà chứ nhỉ?"

Giọt mưa rơi lên mái nhà thủy tinh trong suốt giống như ngọc trai lóng lánh lấp lánh, cơn mưa tựa như một bức tranh màu nước thần bí được họa sĩ chấp bút vẽ nên. Cổ Hi Chi và Khúc Hi Chi ra khỏi nhà hàng xuống tầng một, nơi đây có rất nhiều cửa hàng bán trang sức hàng hiệu. Nhân viên cửa hàng vô cùng sáng ý, tuy rất kinh ngạc và vui mừng khi nhìn thấy hai người, nhưng không hề ăn nói lung tung, mà chỉ dùng kỹ năng chuyên nghiệp nhiệt tình giới thiệu trang sức cho họ.

Ngồi ở ghế sau của xe, Lục Truyền Lâm nhìn cửa hàng trang sức xa hoa qua cửa kính đầy nước mưa một hồi lâu, sau đó cô lấy điện thoại gửi một tin nhắn.

Một phút sau, lúc Cổ Hi Chi đang lựa nhẫn thì nhận được tin nhắn, dãy số hoàn toàn xa lạ, nhưng ngữ khí làm nàng lập tức biết là ai.

Kỳ thực tôi chẳng có gì với cô ấy hết, cô nên tin tưởng cô ấy.

Cổ Hi Chi chỉ liếc mắt xem rồi lập tức cất điện thoại vào túi, thoạt nhìn như chẳng có gì.

Ngẩng đầu nhìn Khúc Hi Chi đang lựa kim cương, Cổ Hi Chi lấy điện thoại ra cấp tốc nhấn một đoạn chữ nhỏ:

Tôi chỉ tin chắc hai điều liên quan tới tình yêu. Một là, tình yêu không phân biệt tuổi tác, giới tính, quốc tịch. Hai là, chị ấy yêu tôi. Nhưng chuyện liên quan tới Lục tiểu thư, tôi chỉ muốn nói một điều thôi. Chị ấy nhẹ dạ lại không quen từ chối, đây là nhược điểm của chị ấy, nhưng tôi sẽ cố giúp chị ấy từ chối.

"Cố tiểu thư, hai tháng trước có tin nói Bồ Biển Ngà mới vừa khai thác được hai viên kim cương xanh, tôi lấy cho cô xem nhé?"

Vừa cất điện thoại thì nhân viên cửa hàng đã giới thiệu sản phẩm cho Cổ Hi Chi. Nàng ngẩng đầu nhìn viên kim cương nọ, bất luận là độ sáng, màu sắc hay kiểu dáng đều làm mất người ta sáng ngời ngời. Nàng lại nhìn Khúc Hi Chi, "Viên này thế nào?"

Khúc Hi Chi cũng tương đối hài lòng, gật gù, "Em thử đi."

Nhân viên cửa hàng lấy nhẫn kim cương cho Cổ Hi Chi thử. Nàng nhìn qua nhìn lại hồi lâu, cảm thấy không tệ, lại tháo nhẫn đưa cho Khúc Hi Chi nói, "Chị cũng đeo thử đi?"

Khúc Hi Chi đầy hứng thú mà nhìn nàng, "Em có ý gì?"

Cổ Hi Chi không để ý tới cô hỏi gì, tự nhiên đeo nhẫn cho cô, thấy cũng khá đẹp rồi lập tức mở túi lấy một tấm thẻ ra giao cho nhân viên cửa hàng, "Phiên cô."

Nhân viên cửa hàng lễ phép nhận thẻ.

Cổ Hi Chi liếc mắt nhìn Khúc Hi Chi, biểu hiện có chút đắc ý và vui sướng, "Đây là phật chị đó, nếu lại có thêm một Lục Truyền Lâm tới nữa thì sang năm em chỉ có thể ăn của chị, uống của chị thôi." (Em chi xài tiền của chị thôi =))

Khúc Hi Chi không nhịn được cười, "Vẫn là em nuôi tôi thì tốt hơn."

Trời vẫn còn mưa, thỉnh thoảng có vài chàng trai mặc vest, mang giày da, cầm dù tao nhã che cho cô gái đi cùng. Cách sau cánh cửa thủy tinh, làn mưa xám trắng dày đặc bao phủ toàn khung cảnh, tựa như bức ảnh mờ ảo của nhiếp ảnh gia, chỉ có ánh đèn của phương tiện giao thông, tòa nhà cao tầng với kiến trúc hoàn mỹ, lưu lại vẻ đẹp tĩnh tế.

Thế giới nằm trong mắt em, cũng ở trong tay em.

*****

P/s: Cuối cùng cũng đã hoàn tất bộ truyện rồi. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình trong suốt thời gian qua, đồng thời xin gửi lời "tri ân" tới các bạn editor đã nhiệt tình giúp mình edit.

Hiện tại mình vẫn chưa có ý định edit thêm bộ nào nữa, ngoài "Mẹ Kế". Và có thể sẽ tự viết vài fiction về thể loại Girl x girl và LGBTQ+ nào đó khi có cảm hứng, hy vọng các bạn ủng hộ ^^

Bạn nào đang theo dõi "Mẹ Kế" thì hãy vững tâm là nó sẽ được edit hoàn trong một-ngày-nào-đó không xa lắm nhé. Mình không post "Mẹ Kế" ở đây, nhưng các bạn có thể theo dõi trên page của chị Tuyết qua link dongphuongtuyetgia.wordpress.com nha!

Bữa nay nhìn qua rank @ Tiểu thuyết thiếu niên trên wattpad mới phát hiện nó #1, hình dưới đây chỉ mang tính chất tự luyện + kỷ niệm thôi =)) Nhờ công mọi người cả đấy.

Yêu

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiểu Thư Và Khúc Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

